

မိ
ဂဗိရ
ဘိ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အတွဲ (၉)၊ အမှတ် (၅)

အိန္ဒိယ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

သိပ္ပံနိပါတ်

အောင်စေပိုင် စီစဉ်ဖန်တီးသည်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၅)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ... ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြား အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အသိုက်မြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေအစိုးရီရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
ညွှန်ကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
ခွဲစည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်
ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာ
စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ရခူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်၏အကျင့်စာရိတ္တပြိုင်မားရေး
အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ် ပြိုင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ
မျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
စစ်မိသော မျိုးဆစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးအား ဂိုဏ်းပြတ်နှိုး
လက်ဆယ်ပြာထိပ်မှာမိုးရွဲ
ဂိုဏ်းပူဇော်ကန်တော့ပါ၏ ။

သက်တော်မြှင်တင်

- အတ္တနုပေတ် ဘိက္ခုဝေ အနုဝကသော၊
- ယံ မဂ္ဂပက္ကဏေ တထာဂတံ ဇီဝိတာ ဝေါရောယေယျ၊
- အနုပက္ကဏေ ဘိက္ခုဝေ တထာဂတာ မဂ္ဂိနိဗ္ဗာယန္တိ၊
- ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေမှ သောက္ခိ မေ ဟောတု သဂ္ဂဒါ။

မာတိကာ

ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

- မြသိန်းတန်ခေတီဦးမှသည် (၂)	... လက်ရုံးညီ	၇
- ပြည်မြို့က ဆံတောင်ရှင် ပုညခေတီတော်	... မောင်တင်ကြွယ်(ပြည်)	၃၆
- မင်းလှမြို့ ရွှေဘုန်းသာဘုရားနှင့် စိုးစိုး	၅၀
- သမိုင်းဝင် အောင်တော်ဓလေ့မြသိန်းတန် ခင်ခင်ဝင်း(မောရဝတီ)	၇၈
- ကျိုက်တမောမြို့တော်အနီးမှ မင်းမဟာ(ကျောင်းကုန်း)	၁၂၄
- ပဲခူးမြို့မှ ဇောတောင်းသမိုင်းဝင် တောခေတီတော် မြမရွှေဝေ(ကျုံ့မင်း)	၂၁၀

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- ဗုဒ္ဓါဘောင်ကြီး ထူပိန်ခေတီတော်	... ဂန္တီရဆရာလှမျိုး	၁၉
- ဝဇ္ဇက ဗုဒ္ဓ၏နိဗ္ဗိန်	... ဒီပဲယင်းမောင်မိုး	၂၅
- ရွှေခေါင်းတောင်သို့ရောက်ရှိခြင်း	... ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး	၅၇
- နေရာကြည့်သော ပဟေဠိတစ်ပုဒ်	... ခရာကေတ	၆၅
- သစ်ဆိန်ကြီးရွာမှ သီလူးဘုန်းကြီးနှင့် မေတ္တာရှင်ရွှေပြည်သာ	၈၈
- ထူးခြားသော အခေါင်စံရာ သီတာခေတီတော်	... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၉၆
- သမာဓိခန်း (၁)	... မွှာစရိယဦးဌေးလှိုင်	၉၈
- သဒ္ဒါကြည်လင် ဝါနစင်ဋ္ဌ	... အရှင်ပညာဩဘာသ	၁၁၄
- မြစ်ခြေမြို့မှ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေး ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ)	၁၈၈

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- အန္တရာယ်ကင်းဂါထာ	... အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)	၄၂
- ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ အေးခင်ခင်လှိုင်(အညာမြေ)	၉၃
- နှလုံးလှသုတိုင်း သီခေချင်	... နိယာမဆရာအောင်ကျော်မင်း	၁၄၅
- ကေးဇူးရှင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး	... ရဲလေး(ဟင်္သာတ)	၁၄၇
- လောကီဝိဇ္ဇာခန်း အမြန်လှမ်းလိုလျှင်	... မောင်အေးနှစ်(ပညာရေး)	၁၄၉
- ပုဏ္ဏားတော်ပြောတဲ့ ဘုရားရှိခိုး	... မျိုးသက်နိုင်(ရွှေပြည်သာ)	၂၅၃

တိုင်းရင်းဆေး

- ချောင်းဆိုးရောဂါတူသဖွယ်	... ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)	၁၄၄
- ဆီးချိုသွေးချို စိတ်ပူစရာမလိုပါ	... ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)	၂၂၁
- ရေစီးကမ်းပြိုအတွက် ဆေးတစ်နည်း	... သင်းနေနွယ်ဦး(ဘီးလင်း)	၂၃၆
- မသိသူကျော်သွား သိသူဇော်စား ဆေးတစ်ပါး	... မိုးဟိန်း(လှေကား)	၂၃၇
- ဥသျှစ်တစ်ပင်လုံး လိုရာသုံး	... တင်္ဂုဗျား(ဓလေ့ဝတီ)	၂၃၉
- ဩက်ဆီတစ်စက် ကလေးတစ်သက်	... ဦးကျော်အေး(ကြို့ပင်ကောက်)	၂၁၆

30 SEP 2014

မာတိကာ

ဗုဒ္ဓဝင်ရသ

ဘုတ္တုနှင့်ရွှေပဝတီ	...	ယောဂီတိုးအောင်	၁၅
မာယာစက်ကွင်း	...	မောင်မြင့်ဦး(သန်လျင်)	၂၉
ဘာဝရကုသိုလ်	...	သက်နှင်းဆွေ(ပုပ္ပါး)	၆၇
ဘမာဂွေးတောက်ရောယှက်နှောက်၍.....	...	နေဝန်းနီ	၇၃

အထွေထွေသုတ၊ ရသဆောင်းပါး

သတင်းပုံရိပ်များ	...	မောင်ဝေအေး	၁၆၀
ဇွန်တော်လှူကြီးလား.....	...	ကျော်လင်းထွန်း	၁၇၀
ဆူးဆန်းထွေလာဤကမ္ဘာ	...	မောင်ထင်းအောင်	၁၉၂
အမည်မှည့်လျှင် သတိပြုရန်.....	...	ညွန့်ခိုင်မာ(ကျောက်ဆည်)	၂၀၀
စာအုပ်စင်	...	သုတအံ့	၂၆၇
ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ခြင်းခလေး	...	ကိုအေးမြင့်(ရှေး/သူ)	၂၇၅

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

ဦးမိန့်	...	ရန်အောင်	၄၃
တံတူအကျိုးပေး	...	ဝင်းမောင်ကျော်	၅၃
ဝနွာရိဆရာမြနှင့်.....	...	နန္ဒာမိုးကြယ်	၁၀၂
ရွှေလှေရွှင်ကြီးနှင့်.....	...	လှစ်(ပညာရေး)	၁၀၉
နတ်ဖွတ်တဲ့စိန်တစ်ပွင့်	...	တိုးထက်	၁၂၈
အပမှီခဲ့သောအရုပ်ကလေး	...	ဝါဦးစွန်းကို	၁၃၇
အချစ်စမ်းမှု ထိုတစ်ခုကြောင့်	...	စန်းဝယ်သွေး(ပုတီးကုန်း)	၁၅၂
အကျဉ်းသားပေးတဲ့ ဆေးမြီးတို့	...	အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၁၆၂
သတ္တိခဲမလေး ခင်သန်းကြည်	...	မင်းဟိန်းထိပ်	၁၇၄
ဇုတ်ကလိတောင်ပြို ကလေးငိုတောင်.....	...	မြင့်ခိုင်ရဲဆွေ(ရာမည)	၂၀၂
ဝမ္ဘီရလောကနှင့်သိပ္ပံဆရာ	...	ပန်းတနော်နောင်လတ်	၂၁၅
မိုးတစ်ည၏ ဖားအော်သံ	...	ဧရာမြေထွန်းထွန်း	၂၂၂
လူကိုခုတ်လုပ်တဲ့ တစ္ဆေ	...	ဝေး(ဧရာဝတီ)	၂၂၆
သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ညတစ်ည	...	ညီလေးဝယ်(လယ်တော်)	၂၄၁
ပျိုမြို့ဟောင်း လူရိုးတစ်ချောင်းနှင့်.....	...	ဝင်းကိုဇော်	၂၄၇
ချောက်ချားဖွယ်ကြောင်အိမ်	...	မြသိန်း	၂၅၅
သာဓုခေါ်သံ	...	စိုးယဉ်ထွန်း	၂၆၉
မာယာသားကောင်	...	ဇလွန်ကျော်ဦး	၂၈၃
၃.၂၃-----	...	ကျောင်းတော်	၂၉၀

အယ်ဒီတာချုပ်

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မြည်စိုး (10 D)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းဒီဇိုင်း

ဟိန်းမင်းဇော်

ကွန်ပျူတာစာပို့

စန်းစန်းထွေး၊ A7 Group

ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ဆိုရေး - မိမိလေး၊ ယုန်လေး

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး - ယဉ်မင်းဆု

မျက်နှာဖုံးစာလုံးဒီဇိုင်း - ကျော်မင်းမောင်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ

ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်နိုင်ဦး၊ သန့်စင်၊

ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊

ဝဏ္ဏ၊ ကျော်စိုးညိုနိုး၊

ဆူးထက်အောင်၊ ပညတ်၊

ထန်စိုး - (၂၂၀၀)ကျပ်

အုပ်ရေး - (၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညီဇော်ထွန်း (၀၄၃၃၇)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့၊ ရုံးခန်းနှင့် ပြန်ဆိုရေး

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၆) (၃၁)လမ်း(အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

အတွင်းဖလင် - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)

စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်လှ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ကျင်ယု(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)၊

အမှတ်(၂၇၉/ခ) ၄၀-လမ်း၊

အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။

မန္တလေး ထွန်းဦးစာပေ

ရမ်းကောင်း၊ ကယား မိလ္လာနာစာပေ

မော်လမြိုင် ကျော်ကျော်

ပြည် သုခ၊ နေဇေး

နေပြည်တော် မြတ်ဓမ္မတောင်စာပေ

နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား ငြိမဝေလွင်စာပေ

ပဲခူး သရင်

တသံတ တာလေးမောင်

အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- ယဉ်ပြိုင်သူဇေး ရန်ဇေးရန်တာ ... နတ်မောက်မှတ်ကျောက် ၇၂
- ရန်အတိုက်ခိုင်ယတြာ ... ဦးကိုကိုအေး(ကြို့ပင်ကောက်) ၁၃၃
- အကြံပြုစာဖတ်နာ ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၃၅
- ခေါင်ဦးတိုက်၊ ကြမ်းဦးတိုက် ... အဝူမျိုး ၁၅၈
- တံပွင့် လာဘ်ပွင့်စေသော... ... ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း) ၂၇၉
- ယပ်တော်ယတြာ ... အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၃၀၃

အသုံးချပညာရပ်များ

- ၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား ... တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၀၉
- နာမက္ခရာဆန်း ... ဝဋ္ဋိရာဆရာလှမျိုး ၁၅၆
- ၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝ ... ဆရာမြတ်ထွန်းခေါင် ၁၈၃
- အောင်မြင်စေမည့် (ကာ၊ကု၊ဖွင့်)နဝင်းယတြာအစီအရင်များ... ... ဆရာတက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၂၃၃
- ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာ ကဏ္ဍ ... ဦးဇေယျာလှို ၂၅၈
- ၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ကောင်းကင်မြို့ရပ် ရပ်တည်မှု ... ထင်ရှားဆွေ(ပုပ္ပါး) ၃၀၇
- ၁၂ ရာသီ လင်ပိုင်ရှင်တို့၏ နက္ခတ်ကံကြမ္မာ
- ခုနစ်ရက်သားသမီး ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

BURMESE CLASSIC

ရွှေတိဂုံစေတီတော် ခြောက်ဘက်မှန်မှ
ဂေါတမဘုရားရုပ်ပွားတော်

ပုထိုးတော်ကြီးအတွင်းရှိရုပ်ပွားတော်
မင်းကန်း

မြသိန်းတန်စေတီဦးမှသည် မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းနှင့် ပုထိုးတော်ကြီးဆီသို့

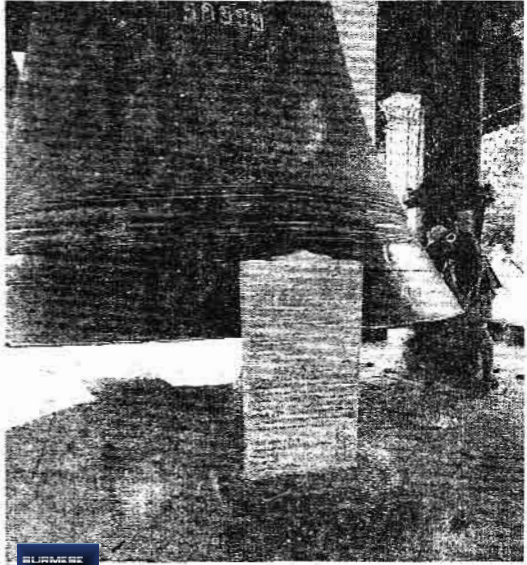
လက်ရုံးညီ

(၂)

မြသိန်းတန်စေတီ ပရစေတီမှ ထွက်ခွာလာကြသည်။ မင်းကွန်းဒေသ၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအာဇာနည် ကမ္ဘာမှတ်ဉာဏ်အကောင်းဆုံး မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး၏ ဗိုးမိတ်ကုန်းမြေဆီ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။

မင်းကွန်းဒေသမှာ ကမ္ဘာကျော် ရဟန်းအာဇာနည် မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီးသာမက၊ မျိုးချစ်စိတ်၊ သာသနာချစ် စိတ် ပြင်ထန်လွန်းသည့် အမျိုးသမီး ဒေါ်ဦးဇွန်းလည်း ထွက် ပေါ်၏။ ဒေါ်ဦးဇွန်း တည်ထောင်ခဲ့သော မင်းကွန်းဘိုးဘွား ဝိပဿာကိုတော့ အချိန်မရ၍ သွားခွင့်မသာခဲ့ပေ။

စစ်ကိုင်းတောင်ခြေအတက်မှာ အတူပါလာသော ဘုရားဖူးတစ်ဝက်က ကျွန်တော်တို့အပြန်ကို စောင့်နေကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့လူစု ပြန်ရောက်မှ ခရီးဆက်ထွက်နိုင် မည်။ မင်းကွန်းမှအပြန် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဘုရားများကို ဝင် ဖူးဖို့အချိန်က ရှိသေး၏။ အချိန်မရှိကလေးမှာပင် မင်းကွန်း ဒေသကို အလှအယက် နှံအောင်သွားရမည်။

BURMESE CLASSIC

BURMESE CLASSIC

မင်းကွန်းမှာ တစ်ညလောက်နေပြီး အေးအေးလူလူ နေချင်ပါသော်လည်း အများနှင့်မို့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါ သလိုဖြစ်ခဲ့ရ၏။

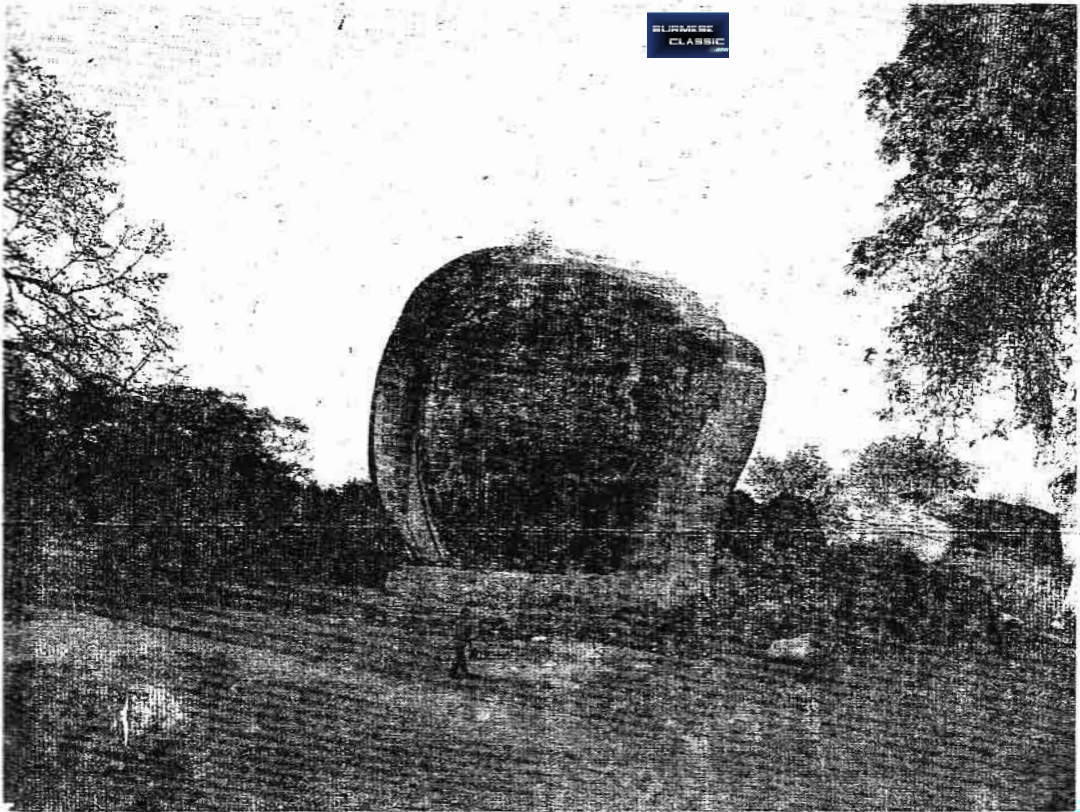
မင်းကွန်းပုထိုးတော်ကြီး ပြီးစီးခဲ့ပါက ကပ်လူပုထိုး ပို့ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးအား ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး စီမံသွန်းလုပ်ခဲ့၏။ ပန်းတင်္ဂေန် နန္ဒကော့ရှင်က ကြီးကြပ်ပြီး ရှေးခေတ်အခေါ် သွန်းလွန်းရွာ၊ ယခုခေတ်မှာတော့ စွန်းလွန်း ရွာဟုခေါ်သည့် နေရာတွင် ၁၁၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၅ရက်နေ့၌ စတင်သွန်းလုပ်တော်မူခဲ့၏။

“မင်းဖြူ မုန်မုန်ပြော” ဆိုသည့် စကားထာအတိုင်း ခေါင်းလောင်းကြီးမှာ ကြေးပိဿာချိန်ပေါင်း (၅၅၅၅၅)ပိဿာ ရှိ၏။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ခေါင်းလောင်းကြီးများတွင် တတိယအကြီး ဆုံးစာရင်းဝင် ခေါင်းလောင်းကြီးဖြစ်သလို၊ ယနေ့ထက်တိုင် မပျက်စီးသေးဘဲ မူလ ပကတိ အကောင်းတိုင်းရှိကာ၊ ထို ခတ်ရှုရသော အသံမြည်သည့် ခေါင်းလောင်းကြီးတစ်လုံး လည်း ဖြစ်သည်။

မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှေးလူ များ၏ ချန်ထားခဲ့သော စကားများက စိတ်ဝင်စားစရာပင်။

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

ခြား ခရီးသွားများက ခေါင်းလောင်းကြီးနှင့်အတူ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြသည်။

ခေါင်းလောင်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်၊ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးများ၏ အမျိုးသားရေးပြယုဂ်၊ ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ် အနုပညာလက်ရာပင်။ ခေါင်းလောင်းကြီး၏ အတွင်းအပြင် မျက်နှာစာများတွင် ရောက်ခဲ့သူများက အမှတ်တရအဖြစ် ထင်သလို ရေးခြစ်သော စာသားတွေက မြင်လို့ မကောင်း။ ခေါင်းလောင်းကြီးပေါ်တွင် ဒီလို စာရေး ခွင့်မျိုး ပေးထားတာကို မနှစ်မြို့ချင်။ ဆိုင်ရာက ကြပ်ကြပ် မတ်မတ် ပိတ်ပင်တားမြစ်သင့်သည် ထင်၏။

ခေါင်းလောင်းအဝမှာ ၁၆ပေ၊ ဥလက်မ၊ လုံးပတ် အဝန်းမှာ ၅၁ပေ ဥလက်မ၊ စောက်မှာ ၂၀ပေ ဥလက်မ ရှိပြီး အမြင့်မှာ ၂၇ပေ ၈လက်မ ရှိကာ၊ ၁ပေ ၇လက်မ ထူသည်။

ရှင်သပ်ရှုမော့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကောင်းကင် သို့ ပျံလွင့်တတ်တော့မယောင် ထုထည်ကြီးမားလွန်းသည့် ပုထိုးတော်ကြီးမှာ အနားသို့ ရောက်လာလေ စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားထားနိုင်လေပါပဲ။

ကျွန်တော်အပါအဝင် ဘုရားဖူးများက ပုထိုးတော်ကြီး အား အနီးအဝေး ထောင့်ပေါင်းစုံကနေ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျတ် ဖျတ်ရိုက်ကြ၏။

ယခင် ရှေးလူ သမိုင်းထူ၊ နောင်းလူ သမိုင်း စောင့်ရမည်။

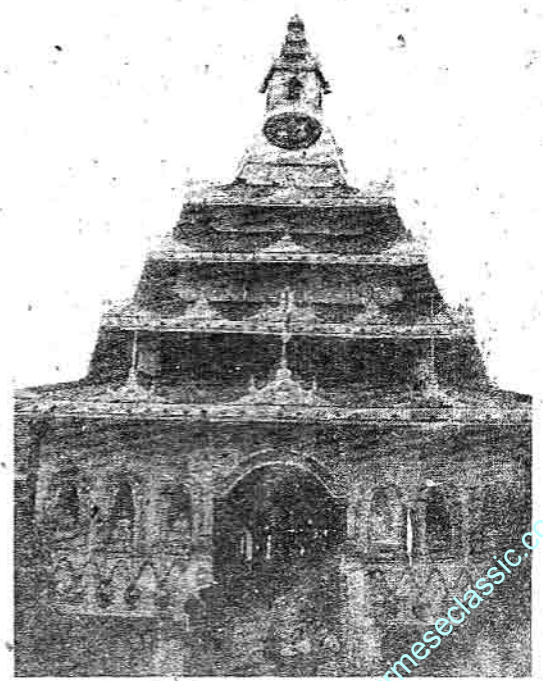
မင်းကွန်းခေါင်းလောင်း၊ နှစ်ထောင်သောင်း၊ ကြာညောင်းရှည်ရစေလိမ့်မည်။

ခေါင်းလောင်းကို ထိုး၊ ဆုပန်မျိုး၊ အကျိုးရှိရာ ဆောင်ရွက်မည်။

ကျွန်တော်တို့ကစ်တွေ ခေါင်းပုံပြီး မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးထဲ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူများတွေ ဝင်တာကို ဓာတ်ပုံတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေမှာ ကြည့်ရင်းက ပြတ်ကျပြီး ပိတ်လှောင်မိလေမထားဟု ခွဲခိုခိုခွဲခွဲတာကို ပြောပြီး သတိရမိပြန်သည်။

ခေါင်းလောင်းကြီးကို ထိုးကြည့်သည်။ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းလောင်းသံက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်သွားစေရုံမက၊ ကြည့်နူးသော ပီတိများက အလျဉ်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ပြည်တွင်းခရီးသွားများသာမက၊ နိုင်ငံ

ကျွန်တော်လက်တွေ့ လက်အံ့သလောက်အောင် အချက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်ရိုက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကင်မရာ ဘက်ထရီပင် အားကုန်သွားခဲ့

မင်းကွန်းပုထိုးတော်ကြီး၏ မူလ ဒါယကာ ဘိုးတော် မင်းတရားက ၁၁၅၂ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၅ရက်၊ ကြာသ ပတေးနေ့မှာ စတင် အုတ်မြစ်ချခဲ့သည်။ မူလ ပထမ ပေ ၅၀၀ အထိ အမြင့်ရှိအောင် ရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် ဆက် မဆောက်ဖြစ်ဟု သမိုင်းမှတ်တမ်းအရ သိရသည်။ ပုထိုး တော်ကြီးကို တည်ဆဲမှာပင် "ဘုရားကြီးလည်း ပြီး ပြည်ကြီး လည်း ပျက်၊ မင်းကွန်းဘုရားကြီး အပြီးသတ်၊ မုဆိုး သူည ကပ်" ဆိုသည့် တဘောင် ပေါ်ထွက်လာ၏။ မုဆိုးမင်းဆက် လို့ ခေါ်တဲ့ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်တွေ အဆက်ပြတ်မယ့် နှိမိတ်တဘောင်ကြောင့် ပြီးပြတ်အောင် မဆောက်နိုင်ခဲ့လို အခု ကျွန်တော်တို့မျက်မြင် ၁၆၂ ပေအမြင့်မှာသာ ရပ်တန့် ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

BURMESE CLASSIC

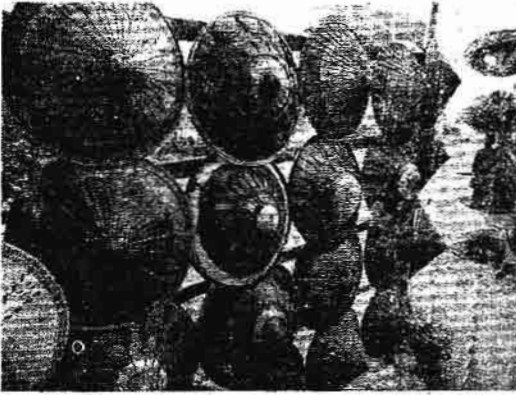

၀လျှင်လှုပ်ခတ်တဲ့ ဒဏ်တွေ၊ နှစ်ပေါင်း ရာချီပြီး တည်တံ့ခဲ့တဲ့အလျောက် အမျိုးမျိုးသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေ ထိပါးလို့ ပုထိုးတော်ကြီးမှာ အက်ကြောင်းတွေ အပြင်း ပြင်း။ ဒီမြင်ကွင်းကိုက မျက်မြင် သဘာဝ ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ်လို ရင်သပ်ရုံမောစရာကောင်းလွန်းနေ၏။

အရင်တုန်းကတော့ အပေါ်အထိ အုတ်လှေကားထစ် များအတိုင်း တက်လို့ရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွား ချိန်မှာတော့ မည်သူ့ကိုမျှ တက်ခွင့်မပေးတော့ပေ။ လူများစွာ ဥဒဟိုတက်ဖို့လည်း မသင့်တော့ပေ။ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရ ဖူးသလို ပုထိုးတော်ကြီးပေါ် တက်ကာ ရော့ဝတီ၏ အလှ တရားများကို မြင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

ပုထိုးတော်ကြီးအတွင်းမှာ ရှိသော ရုပ်ပွားတော်မြတ် အား ကျွန်တော်တို့ ဝင်ဖူးကြသည်။ ပန်း၊ ဆီမီး ကပ်လှူ ပူဇော်ကာ ဆုတွေ တောင်းကြသည်။ ပုထိုးတော်ကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုက ကျွန်တော်တို့ကိုသာမက၊ နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးသွားဧည့်သည်များကိုပါ ဖမ်းစားနိုင်၏။ မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သူတိုင်း ပုထိုးတော်ကြီးဆီသို့ အရောက်လာတတ် ကြ၏။ ရှေးဟောင်းလက်ရာ အမွေအနှစ်များ စုဝေးလာည့်ရှိ နေသော မင်းကွန်းဒေသကြောင့် မြန်မာမှာ ကမ္ဘာကျော်၏။

ပုထိုးတော်ကြီးမှ ပြန်ဆင်းလာတော့ နောက်ဆုံး တစ်နေရာကိုသာ သွားဖို့ ကျွန်တော့ကြောင့်။ ဘုရားဖူးကား

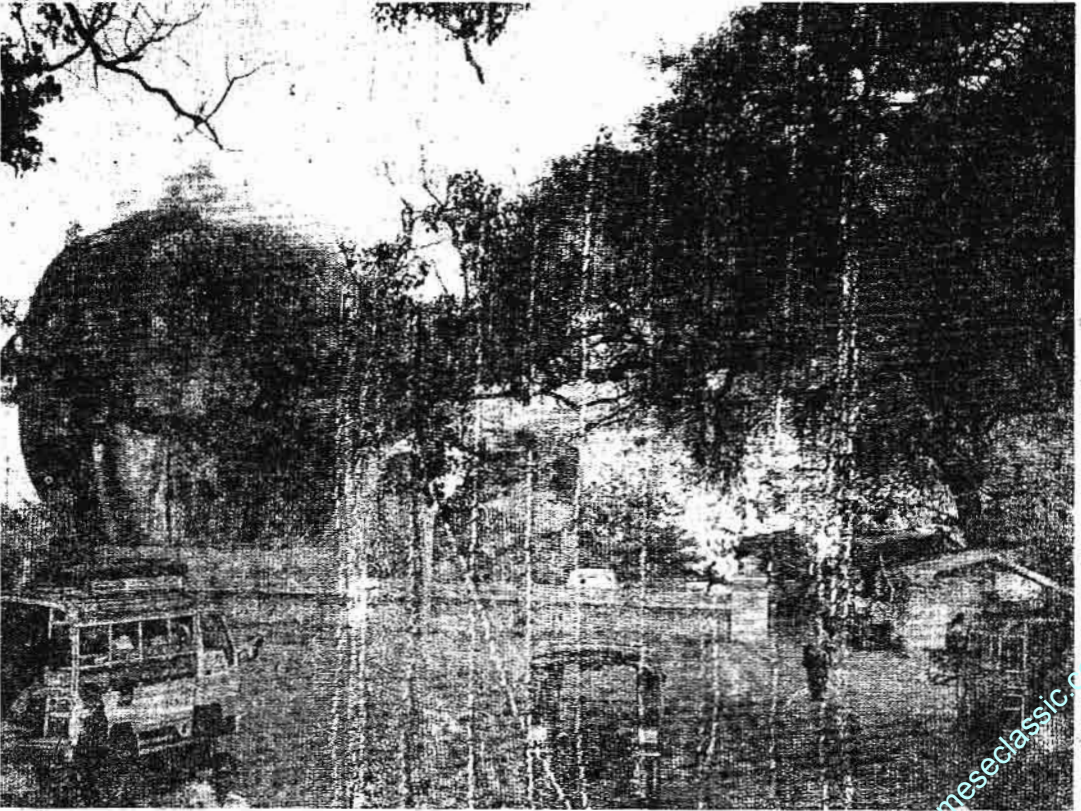
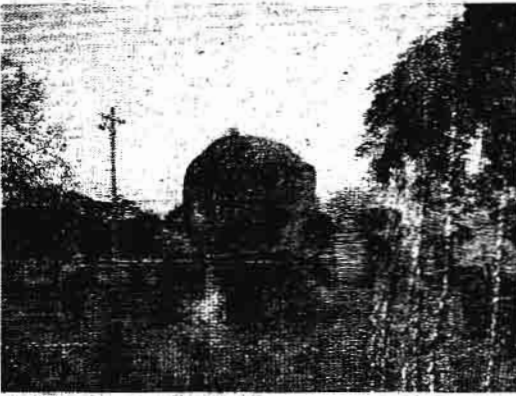
၏ ခရီးစဉ်ကို ဦးဆောင်ရှင်ပြုသူက ပြော၏။
ဒါဆို ဧရာဝတီကမ်းနဖူးမှာ အတုံးအရုံးပြုလဲပျက်စီး
နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ဆီကိုပေါ့။

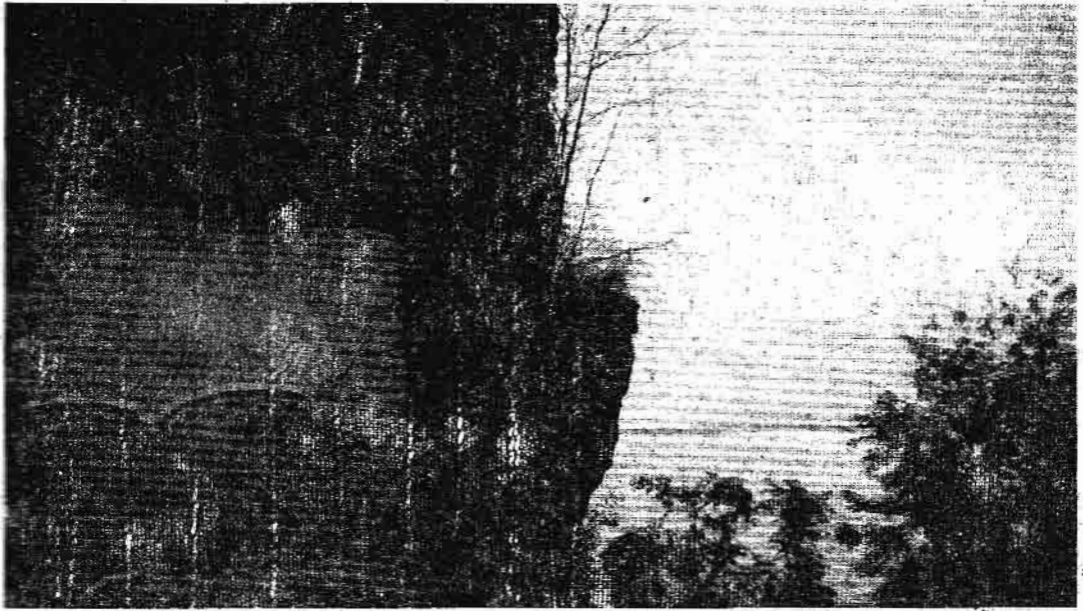
မူလ ရည်မှန်းထားသည့် ပေ ၅၀၀အမြင့် ပုထိုးတော်
ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကို ဘိုးတော်
မင်းတရားက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ၁၁၅၅ ခုနှစ်၊
ပြာသိုသပြည့်ကျော် ၅ရက်နေ့မှာ စတင်တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး
ခြင်္သေ့ကြီးများမှာ ၉၅ပေ အမြင့်ရှိကြပါသည်။

ဟကတိ ခြင်္သေ့ကြီးများကို ရှေးဟောင်း ဓာတ်ပုံများ၌
သာ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ခဲ့ဖူး၏။ အခုမျက်မြင်မှာတော့ ပြုလဲ
ပျက်စီးနေပြီ။

မျက်မြင် တွေ့ခဲ့၊ မြင်ခဲ့ဖူးသော ဗြိတိသျှ သံအမတ်
တစ်ဦး၏ မှတ်တမ်းအရ ခြင်္သေ့ကြီးတွေမှာ တပ်မည်
ကျောက်မျက်လုံးများမှာ လုံးပတ်အဝန်း ၁၃ပေရှိကြောင်း
သိမှတ်ဖူးသည်။ စက်ကိရိယာမပါဘဲ ၉၅ ပေမြင့်တဲ့ ခြင်္သေ့
မျက်လုံးအပေါက်ငယ်ကို ဘယ်လို တပ်ဆင်မလဲဆိုတာ မြင်
လိုကြောင်း တအံ့တဩ ရေးသားခဲ့၏။

စတင် တည်ဆောက်ပြီးကတည်းက ၄၅နှစ်လုံးလုံး
အကောင်းပကတိရှိခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို

ခုန်ကျားတော့မယောင် အသက်ဝင်လွန်းလှသည် ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်မှာ သက္ကရာဇ် ၁၂၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သော ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် စတင်ပျက်စီးခဲ့ရ၏။

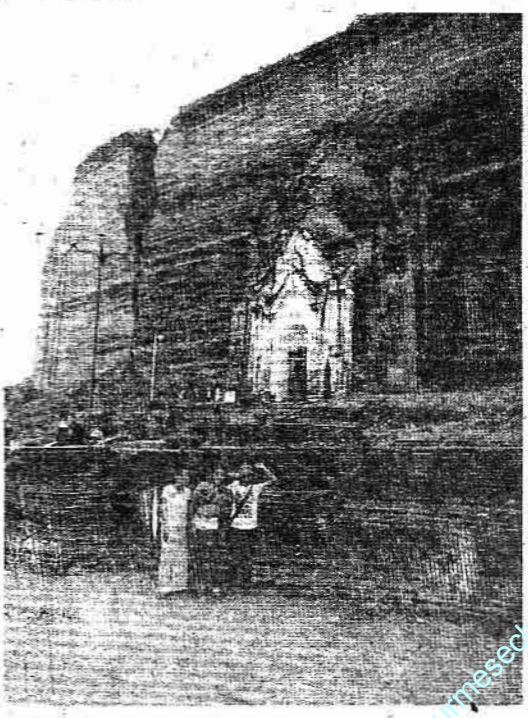
နှစ်များစွာ၏ တိုက်စား ပျက်စီးမှု၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု နည်းပါးခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အစိတ်အပိုင်းအချို့ကိုသာ ဖရိုဖရဲတွေ့နေရသည်။ ဒါတောင်မှ အလွန်ကြီး များလွန်းနေသေး၏။

ကျွန်တော်တို့အလွန် နောက်မျိုးဆက်များ မြင်ခွင့်ရရန် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသင့်သည် ဟင်၏။ ဒီအတိုင်းသာ ပစ်ထားပါက တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားဖို့ကလေးရှိတော့၏။

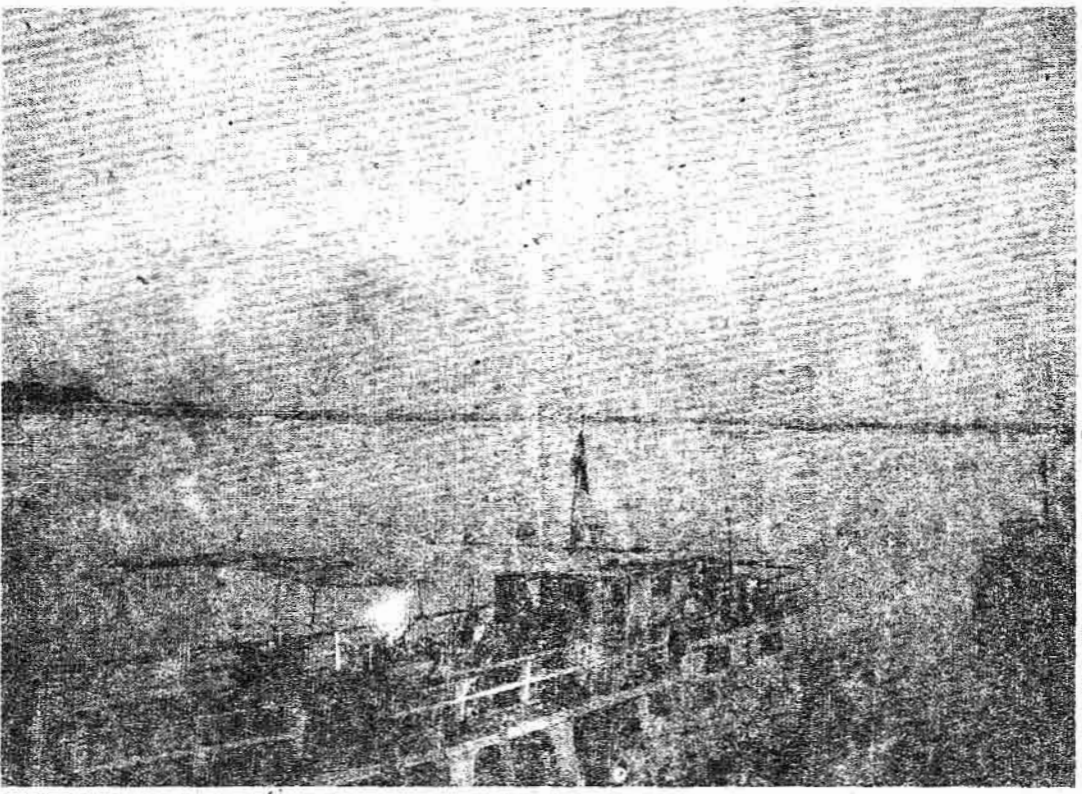
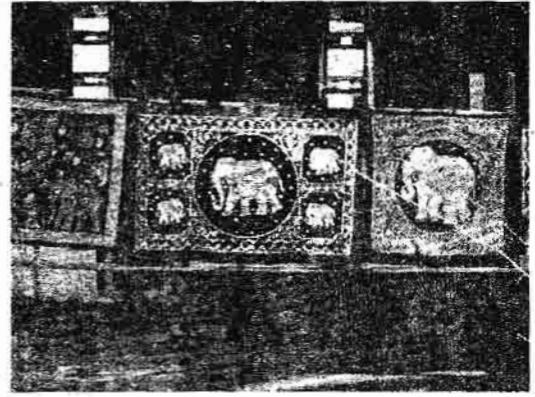
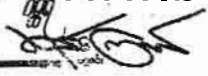
ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်အတွက် ဝိုးရိမ်မကင်းစိတ်ကို ရောဝတီ၏ အလှတရားက အာရုံပြောင်းသွားစေပြန်သည်။ နိုင်ငံခြားသား ခရီးသွားများမှာလည်း ရောဝတီအလှကို ခံမားရန် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းနေကြသည်။ မော်တော်စက်လှေများ စီးပြီး မင်းကွန်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကို သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတော့မည်။

ကျွန်တော်စိတ်အာရုံမှာလည်း မင်းကွန်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကို စက်လှေစီးပြီး ခံစားချင်၏။ ကျွန်တော်စိတ်အလိုမှာ ခဏချင်း ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကားဖေါ် ရောက်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ မြစ်ဆိပ်တွင် ကျန်နေ၏။ ကားပြန်ထွက်တော့မည်မို့ ကျွန်တော်အား အပြေးအလွှားလော

www.burmeseclassic.com

ခေါကြသည်။

ရောဝတီကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်။ ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်အား ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်။

ပြည်နားတန်ကို ရော်ယမ်းကာ ဦးချသည်။ ပုထိုးတော် ကြီးကို ဝါးပြန်ကြည့်ရင်း ဦးချ ကန်တော့သည်။ စင်းကွန်း မှ ကျွန်တော် မပြန်ချင်သေး။ သို့သော် မကြာမီမှာပင် ဥမင် သုံးဆယ်သို့ ကားဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါပြီကော။

လက်ရွေးစင်

ရုပ်နှစ်မွေသခါရတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ခန္ဓာဟူသည် အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ကြလျက်၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်၍ နေကြရပါသည်။

အလွန်ရခဲသော လူ့ဘဝကို ရှေးဘဝကုသိုလ်သခါရ ဖြင့် ရခဲ့ကြပါ၏။ လူ့ဘဝဟူသည် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် တရားနှစ်ပါးမှ ကံတို့ဖြစ်ကြပြီး စေတနာပါမှ ကံမြောက်ရပါ သည်။

ယောဂီတိုးအောင်
ကုဏ္ဍလှိုင် ရူပဝတီ

အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာ၊ မူလနှစ်ဖြာ ခိုင်မြဲသွားခြင်းကို သံသရာစက် လည်သည်ဟု ခေါ်ပါ၏။ သံသရာ စက်ရဟတ် ကို သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်၊ ဘာဝနာပယဉာဏ် ဖြင့် ကျော်ဖြတ်ကြမှသာ လူ့ဘဝ အရတော်ပါသည်။

ကုက္ကုဋမိတ္တနှင့် ရူပဝတီတို့ မိသားစုသည် ရှေးကုသိုလ် သင်္ခါရကြောင့် လူ့ဘဝ ရခဲ့ကြပါ၏။ သူတို့မိသားစု ၁၆ ယောက်သည် ကဿပဘုရားဖြစ်၏ ဓာတ်တော်ကို ရွှေစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်ကြစဉ် ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ တည်ထား ကိုးကွယ်ကြသလို စေတီကျွန်းအဖြစ် ခံယူလျက် ဝေယျာဝစ္စ များကို အသက်ထက်ဆုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို ကုသိုလ်၏ အကျိုးတရားအဖြစ် ထိုဘဝမှ စုတေပြီး ဘုရား နှစ်ဆူကြားတွင် နတ်ပြည်၌ နတ်စည်းစိမ်များ ခံစားခဲ့ကြရ ပါ၏။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ ပွင့်တော်မူစဉ် ရူပဝတီသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်မှ သူဌေးတစ်ဦး၏ ရှုမငြီးသော သုမီးချောလေးဖြစ်ခဲ့ သလို၊ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာပင် သောတပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ ပါသည်။

ကုက္ကုဋမိတ္တသည် ကံဆရာ၏ တစ်ပြောင်းပြန်ပြန် ကျင့်လည်ချက်အရ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် မနီးမဝေး တောအရပ်၌ တောလိုက် မုဆိုးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဝေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ် က ဖြစ်၏။

ရာဇဂြိုဟ်၏ သူဌေးသမီးလေး ရူပဝတီသည် သောတာ ပန်ဖြစ်သလို မေတ္တာနည်းနေသူဖြစ်၏။ လှပယဉ်ကျေးကာ ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်၍ လူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြပါသည်။

အသက် ၁၆နှစ်အရွယ်တွင် မိန်းမတို့၏ သဘာဝအရ အချစ်ကို စူးစမ်းလိုသော အရွယ်ဖြစ်သလို၊ ယောက်ျားများ ကို အရှူးအမူးစွဲမက်တတ်သော အရွယ်လည်း ဖြစ်၏။

မိဘတို့က သမီး၏ အချစ်စိတ်ကို ကာကွယ်တားဆီး နိုင်ရန် ဘုံခုနစ်ဆင့်၌ ထားလျက်၊ ယောက်ျားများနှင့် မတွေ့ နိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့ပါ၏။ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ကျွန်မတစ်ဦး ကိုသာ ထားခဲ့ပါသည်။

ကုက္ကုဋမိတ္တကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် အလှမ်းအတော် ဝေးသော တောရွာမှာ ဖွေးခဲ့ပါသည်။ အနေအထိုင်ကြမ်းတမ်း သဖြင့် လူကလည်း ကြမ်းတမ်း၏။ သန်မာထွားကျင်းပြီး ယောက်ျားပီသသူလည်း ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် မုဆိုးအတတ်

တတ်မြောက်ခဲ့၍ သမင်၊ ဒရယ၊ ချေငယ်၊ စိုင်း ဆတ် စတဲ့ တောကောင်တို့၏ အသက်ကို သတ်၍ အသက်မွေး သူဖြစ်၏။

တစ်နေ့ ကုက္ကုဋမိတ္တသည် သားသမင်ဟင်းအမဲသား များကို လှည်းအပြည့်တင်လျက် ဈေးအမီရောင်းချရန် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ညနေခင်းအချိန် လှည်းဦးမှ ထိုင်လျက် အပေါ်အကျီ မပါ၊ အချိုးအဆစ်ကျကျ ယောက်ျားပီသလှတဲ့ ကိုမုဆိုးကို လေသာပြတင်းမှ ရူပဝတီ အထင်းသား မြင်လိုက်ရတယ်ဆို ရင်ပဲ ရင်ထဲက တဆတ်ဆတ်ခုန်၊ ထိုင်ရမုန်း ထရမုန်း မသိ။ နေမထိ ထိုင်မသာ။ ရှေး၌ ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းသည် လွှမ်းမိုးဖိစီးခဲ့ပါပြီ။

အချစ်စိတ်က တားမနိုင် ဆီးမရ။ ကာမုပါဒိန်အစွဲရ သွားပြီဖြစ်တဲ့ ရူပဝတီ။ မုဆိုးရဲ့ ရုပ်ကို အစွဲကြီး စွဲခဲ့ပါ၏။ ကာမတဏှာ၏ အလိုကျ ၁၅၀၀ ကိလေသာနဲ့ တဏှာအစစ် (၁၀၈)ကြောင့် အချစ်စိတ်များ ယိုဖိတ်လျက် တဏှာ၏ အခိုင်းခံဘဝ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင်ချခဲ့ပါပြီ။ ကိုမုဆိုးကိုမှ မရရင် ငါသေရပေလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် ကိုမုဆိုးနဲ့ အတူလိုက်ပြီး ငါ့အလိုကျ ခိုးယူပေါင်းပါတော့အံ့။

သူ့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေတဲ့ အစေခံမလေးအား ရင်းရင်းနီးနီးတိုင်ပင်၏။

“အစ်မရယ်... သမီးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ”

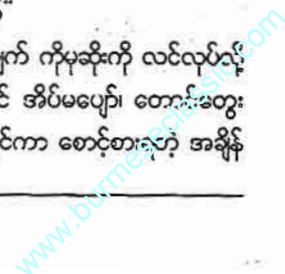
“အမိန့်ရှိပါ သခင်မလေး။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒီလိုပါ အစ်မရယ်။ ကျွန်မလေ ကိုမုဆိုးကို မြင်ပြီး ကတည်းက ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နဲ့ အချစ်ရူးမလေး ဖြစ် ခဲ့ရပါပြီ။ ကံဝင့်ကြွေးထင်ပါ အစ်မရယ်။ သူ့ကိုမှ မပေါင်းရ ရင် ညီမ အသက်ရှင်ဖို့ မမြင်တော့ပါဘူး။”

“သဘောပေါက်ပါတယ် သခင်မ။ အစ်မလုပ်နိုင်တာ ပြောပါ”

“ညီမရဲ့ ဟောဒီ ချစ်သဝဏ်လွှာကို ကိုမုဆိုးထံ ကိုယ်တိုင်သွားပို့ပေးပါ။ သူပြန်မယ့် အချိန်ကိုလည်း စုံစမ်း ပေးပါ။ အဖေတို့ အမေတို့ လုံးဝ မရိပ်မိဖို့လည်း လိုပါတယ် အစ်မယ်ရယ်... နော်... နော်”

အချစ်စိတ် ထိပ်တက်လျက် ကိုမုဆိုးကို လင်လုပ်လို့ ဘဝဇာတ်မြုပ်ဖို့အရေး စားမဝင် အိပ်မပျော်၊ တောင်းခံတွေး မြောက်တွေးဖြင့် အထုပ်အပိုးပြင်ကာ စောင့်စားလျှံ အချိန်

အလည်း မကုန်နိုင်။

ရူပဝတီဟာ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိစေရန် အစေခံတဲ့ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစား များဖြင့် ပြင်ဆင်ခဲ့၏။ ရေအိုးကို ခေါင်းမှာ ရွက်၊ ပုဆိုးကို ဆောင်းလျက် ကံ့ကူ့ငြုမုဆိုးအလာကို စောင့်ကာ လှည်း နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ပါသည်။

မကြာပါဘူး။ အထုပ်ကို လှည်းပေါ် တင်ပြီး လူပါ ကိုမှဆိုးရဲ့ လှည်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အလို...နနယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ချစ်နမ...အသင်ဟာ သူဌေးသမီးဖြစ်သလို ပြေပြစ် နနယ်ငယ်ရွယ်ပြီး အဆင်းလှသူလေးပါ။ ငါ့လို ကြမ်းတမ်းပြီး သဘာဝချင်း မတူသူနှင့် မလိုက်ထိုက်ပါ။ နမလေးရဲ့ မိဘ များကိုလည်း ကျွန်ုပ် မသိ။ ငါ့နောက်လိုက်ပြီး ငါနဲ့ အကြင် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းဖြင့် သင့်မှာ ဆင်းရဲ ခက္ခမအပ ဘာတစ်ခုမျှ မရနိုင်။ ဘာအကျိုးမျှ မရှိ။ နေရစ် ခဲ့ပါ နမငယ်”

“မောင်ကြီးရယ်၊ အခုကိစ္စက နမလေးကို မောင်ကြီး ရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ငွတ်အတင်းခေါ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ ခိုးယူ ပေါင်းသင်းတာလည်း မဟုတ်။ မောင်ကြီး နားလည်မလား မသိပေမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံရှိတာ၊ ရုပ်ချောတာ၊ ရုပ်ဆိုးတာတွေနှင့် မဆိုင်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဖူးစာဖက်ဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပါပြီ ရှင်ရယ်။ ရှေးရေစက် ကြောင့် ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မပျက်နိုင်တဲ့ မေတ္တာလို ယုံလိုက် ပါ အရှင်သား။ အရှင်သား... ကျက်သရေမာ်လာမည်သည် မိမိထံ ရောက်လာသည်ရှိသော် တားမြစ်ခြင်းငှာ မထိုက်”

တကယ်တော့ ကုက္ကုငြုကလည်း ပုထုဠ် လူသားပဲ လေ။ ရူပဝတီကို မြင်စဉ်ကတည်းက ဝါဂွမ်းဆီထိ ဝီတိဝမ်း လိုက်ဆိုသလို အကြိုက်တွေ့ပြီးသား။ အခုတော့ နှစ်ဦးသား စိတ်တူကိုယ်တူ ကြည်ဖြူကြလျက် တူနစ်ဖြာ ရွှေလက်တွဲ ကာ ဘဝခရီးစဉ် နိုင်ဖို့ ရာဇဂြိုဟ်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပါပြီ။

ရူပဝတီသည် မုဆိုးကို ဦးဆောင်၍ မုဆိုး၏ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ သူမဘဝအစ၏ အရာအားလုံးသည် သူဌေး သမီးဘဝနှင့်တော့ လုံးဝ ကွဲပြားခဲ့ပါ၏။ မုဆိုးကို ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်၏ စွမ်းအားကြောင့် တူနစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရ ဆိုသလို အရာရာအဆင်ပြေနေပါ၏။

မုဆိုး၏ အိမ်သူသက်ထား ဝန်းမယားအဖြစ် နေထိုင်

ရတာကိုလည်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ် နှစ်သက်နေပါ၏။ လင်မုဆိုး စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း တောလိုက် ထွက်နိုင်ဖို့အတွက် လေး မြား၊ လက်နက်၊ ပိုက်ကွန် စသည်များကို အဆင်သင့် ထုပ်သိမ်းခြင်းနှင့် ရလာတဲ့ ဟင်းလျာများကိုလည်း ရောင်းချ ပေးခြင်းများကို စေတနာမပါပေမယ့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အဖြစ် လုပ်နေရပါသည်။

တဏှာစေရာ ဖွေရာကြရင်း ပေမအရာ၊ ထိုတဏှာမှ တဏှာစွဲရင်၊ ထိုအချစ်ဖြင့် သား (၇)ယောက်မွေးခဲ့၍ ခွေးမ (၇)ယောက် ရခဲ့ကြပါ၏။ မိသားစု ၁၆ယောက်တို့ မုဆိုး အလုပ်ဖြင့် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့်ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြပါသည်။

တစ်နေ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကွန်ရက်၌ ကုက္ကုငြုမိတ္တတို့ မိသားစု (၁၅ယောက်)တို့၏ သောတာပတ္တိ မာ်ရကြောင်း ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူပါ၏။ နံနက်စောစော ပင် သပိတ်၊ သက်န်းလွယ်လျက် ကျော့ကွင်းထောင်ရာ အရပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။ ကျော့ကွင်းများမှ သမင်များကို ပြန်လွှတ်ပြီး ခြေတော်ရာ ရွှေစက်ကို ပြထားခဲ့ကာ၊ ရှေ့နား မှ ချုံတစ်ခုအောက်တွင် သီတင်းသုံးနေခဲ့ပါသည်။

မုဆိုးကြီးသည် ကျော့ကွင်းများ၌ သမင်တစ်ကောင်မျှ မမိအဲ မြတ်ပုဒ္ဓ၏ ခြေရာတော် ရွှေစက်ကို မြင်ပါ၏။

ဘုရားကို ပြင်ပြီး ဤသူသည် ငါ၏ သမင်များကို
လှောင်ပစ်လေ့ရှိပြီး ဤသူထွက်ကာ လေးဖြင့် ပစ်သတ်ရန်
ကြံစည်ပါသည်။

ဘုရားသမီးသည် လေးကို တင်နိုင်ပြီး ပစ်၍မရနိုင်
အောင် တန်ခိုးဖြင့် ဖန်တီးထား၍ မုဆိုးကြီးသည် ပင်ပန်း
ကြီးစွာ ဒုက္ခခံစားလျက်နေစေပါသည်။

မုဆိုးကြီး၏ သားခုနစ်ယောက်ကလည်း ဖခင်ကို
လိုက်ရှာကြရင်း ဖခင်၏ နံရိုးကျိုးပဲ့ ကွဲအက်မတ်တ် ဒုက္ခ
များကို မြင်တွေ့လျှင် မြတ်ဗုဒ္ဓအား ရန်သူအမှတ်နှင့် လေး
တင်ကြရာ ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ တည်နေခဲ့ကြပါသည်။

ရှုပဝတီကလည်း ချွေးမ ခုနစ်ယောက်ကို ခေါ်၍
အချင်းဖြစ်ရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပါ၏။ မုဆိုးများက မြတ်စွာ
ဘုရားအား လေးနဲ့ ပစ်ကြတော့မှာပဲဟုလည်း ထင်မြင်ပြီး
အလွန်အလွန်ထိတ်လန့် စိုးရိမ်ခဲ့ရ၏။ အသံကုန်အော်ဟစ်
ခဲ့၏။

“ငါ့ဖခင်ဘုရားကို မသတ်ကြနှင့်၊ မှားမယ်၊ မှားကုန်ကြ
မယ်”

“အလို... ဖခင်ဆိုပါလား”

“ဒါဆို ငါ့ရဲ့ ယောက္ခမကြီးပဲ”

“ဇနီး တို့များရဲ့ အဘိုးပဲ”

မုဆိုးတို့သည် သူတို့၏ ချွတ်ချော်ပျက်စီး မှားယွင်း
ကြီး မှားယွင်းမှုများကို သိရှိကြကာ စိတ်များ နူးညံ့ကြ
လျက် သံဝေဂများ ရရှိခဲ့ကြပါ၏။ လေးစားချစ်ခင် မြတ်နိုး
တဲ့ စိတ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ သင်တို့ရဲ့
လေးတွေကို ချက်ချင်းခွန်ပစ်ကြ။ ငါ့ဖခင်ဘုရားကို ချက်ချင်း
ရိုခိုးကန်တော့ကြ”

အသိတရားနဲ့ နူးညံ့တဲ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြလျက်
မိသားစု ၁၅ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေ
မြတ်နိုး လက်စုံမိုးကြပါသည်။

“တပည့်တော်တို့အား သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားခဲ့ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က စိတ်ဟူသည် မကောင်းမှု၌ ဖျော်
တတ်လို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ထပ်ခါထပ်ခါပြုကြလျက်
ကုသိုလ်စိတ်၊ ကုသိုလ်နာမ်များထားကြရန် အစဉ်အတိုင်း
ဟောချွတ်တော်မူပါသည်။

အခုတော့ ကုက္ကုဋမိတ္တနှင့် ရှုပဝတီတို့ မိသားစု
တစ်စု (၃၆)ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အလိုကြီးခဲ့ရကာ။

ရာဂအစုန်၊ တဏှာဟုန်၌ အာရုံငြိ၍၊ မူမမှန်တဲ့ အမူဆန်း
များကြောင့် ခြောက်ခွဲ၍ ယိုးစားတတ်တဲ့ သင်္ခါရတရားများကို
မဂ်စားထက်ထက်ဖြင့် ဖြတ်နိုင်ကြလျက် သောတာပန်များ
ဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။

အောက်မေ့တသ၊ ရွှင်မြူးဝမ်းမြောက်စွာ၊ ကာမဂုဏ်
အာရုံများကို ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ပဋိသန္ဓေရခြင်းသည် အိန်နာ
သေ အဆုံးသာရှိကြောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားက...

“ရဟန်းတို့... မုဆိုးမိသားစုတို့သည် မတုန်လှုပ်
သော ကြည်ညိုခြင်း၌ တည်၍ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံမှား
ခြင်းမရှိ။ သူ့အသက်သတ်ခြင်းကိုလည်း မပြုကြတော့။
သောတာပန် ရှုပဝတီသည် လင်မုဆိုး၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း
လိုက်နာ၍ လင်က ဆိုတိုင်း ပြုပေးခြင်းသာဖြစ်၏။ မကောင်း
မှုစေတနာမပါလို့ ကံမထိုက်။ အပြစ်မရှိ။

အသက်ရှည်စွာ နေလိုသူသည် အဆိပ်ကို ရှောင်
သလို၊ ပညာရှိသည် အကုသိုလ်ကို ရှောင်၏။ စေတနာ
မပါသမျှ ကံမထိုက်။ ကံမထိုက်၊ ကံသင်္ခါရမဖြစ်။ သောတာပန်
တို့သည် အကုသိုလ်အမှုများကို ကံထိုက်အောင် မလုပ်။

ပါဏိမိ ဓေ ဝဏော နာဿ၊ ဟရေယျ ပါဏိနာ ဝိသံ။
နာဗ္ဗထံ ဝိသ မန္ဓေတိ၊ နုတ္ထိ ပါပံ အကုဗ္ဗတော။

လက်ဝါးပြင်၌ အနာသည် အကယ်၍ မရှိငြားအံ့၊
လက်ဖြင့် အဆိပ်ကို ကိုင်ယူနိုင်ရ၏။ အနာမရှိသော လက်
ကို အဆိပ်သည် အစဉ်မလိုက်နိုင်။ စေတနာပါဘဲ ပြုလုပ်
ထားသူအား မကောင်းမှုကံသည် မနှိပ်စက်နိုင်”

ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

သောဝိတိုးအောင်

မိငြိမ်း

- ဓမ္မပဒ၊ ပါပဝဂ်၊
- ကုက္ကုဋမိတ္တ-မုဆိုးဝတ္ထု။

ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြီး တူဝါရုံစေတီတော် တွင်းဖွဲ့ဆရာတော်၏ တပည့်များ ဦးဆောင်သော

အလှူတော်မင်္ဂလာနှင့် ထူးခြားမှုအဖြစ်

ဂန္ထီရ ဆရာလှူပေး (B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် စာရေးသူထံသို့ ကွမ်းမန်းဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဖုန်းဆက်လာသည်။ မိန့်ဆိုသည်ကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြီးအလှူပွဲသို့ လိုက်နိုင်၊ မလိုက်နိုင် မေးမြန်း ခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူလည်း လိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ မည်ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စာရေးသူလည်း ဂန္ထီရပိတ်ဆွေ နှစ်ဦးထံ ဖုန်းဆက်ပြီး အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။ ကွမ်းမန်း ဆရာတော်သည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို ဆုံးဖြတ်ချက် တိကျ တာကိုပဲ လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သောကြာနေ့ (၃၀-၅-၂၀၁၄) တွင် ဗဟန်း စမ္မာယ်ရုံကျောင်း(ကွမ်းမန်းဆရာတော်)ကျောင်းတွင် လူရပြီး ဆရာတော်အား ဦးချ ကန်တော့၍ ဗိုလ်တာရာကားနှင့် ခရီးသွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားမှာ တောင်းအောင်ကားပုံဖြစ်သည်။

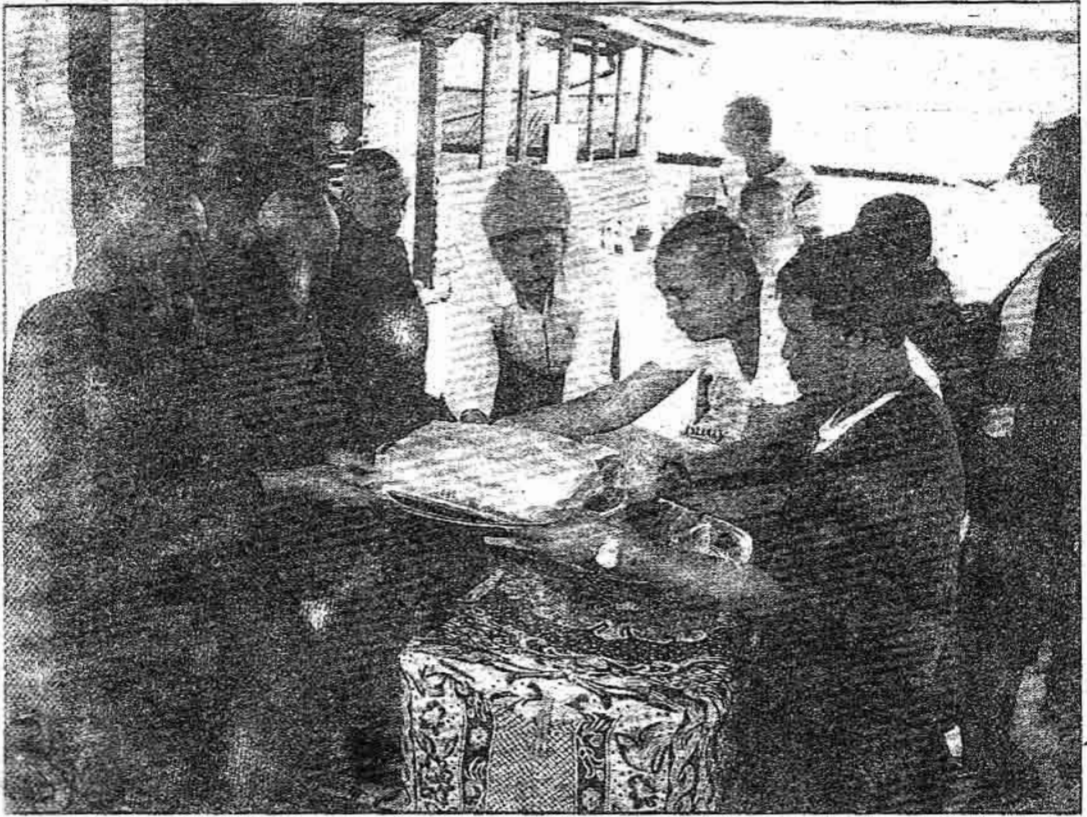
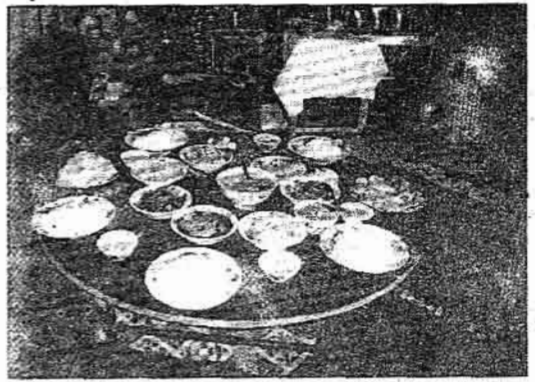
နေပြည်တော် အမြန်လမ်းမှ မောင်း၍ ဘုရားစာများ ရွတ်ဆို သွားရသည်။ မိုးရွာတော့ သတိထား မောင်းရသည်။ လမ်း ဘေးဝဲယာ ဘာမှမပြင်ရ။ လမ်းမီးမရှိ။ မည်းမှောင်နေ၏။ ကားက ဘေးအကာချ၍ မရ။ ငိုမသည်၍ တော်သေးသည်။ ကားဆရာမှာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျောက်ပန်း တောင်းသို့ ရောက်သည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သို့ ဆက်သွားကြသည်။ ကွမ်း မန်းဆရာတော်ကြီး၏ တပည့် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးမှ ကြိုတင် စောင့်နေသည်။ အိမ်ရှင်မှ နံနက်စာ ပြင်ဆင်ကျွေးသည်။ အပင်မှ ပိန္နဲသီးတွေ ခွဲကျွေးသည်။ အညာဒေသ ရှေးအိမ် ကြီးနှင့် တူသည်။ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဘုရားကန်တော့သည်။ အဘယ်နည်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ဟု သိရသည်။ အဘယ်နည်း

မှာ အဘအောင်မင်းခေါင်၏ တပည့်တစ်ဦး (သို့မဟုတ်) ပိဇ္ဇာလမ်းစဉ်လိုက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက် ၉၉ နှစ်တွင် ဘဝတစ်ပါးကူးပြောင်းသွားသည်။

ရန်ကုန်မှ သော ဆန်နီကားဖြင့်ပင် တောင်မကြီး ပေါ် တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ် သို့ ရောက်ဖူးသော်လည်း တောင်မကြီးသို့ တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဘူးပေ။ ဤကားဖြင့် ပထမဆုံး တက်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားဆင်းတုန်းလိုက် တက်စီးလိုက်နှင့် ပေ လေးထောင်နီးပါးရှိ ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းနေရာသို့ ရောက်သွား

ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကားရပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ သယ်ကြ သည်။ ပုပ္ဖားတောင်မကြီးမှာ ပေငါးထောင်နီးပါး(၄၉၈၁ ပေ) ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ခြေလျင်တက်ရသည့် ပေတစ်ထောင် နီးပါးခရီးမှာ မတ်စောက်လှပေသည်။ တောင်ကလပ်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ တောင်ကုန်းသေးသေးပုံစံ မြင်ရပြီး တိမ်လွှာ တိမ်ညွှန်တွေက ဝါဂွမ်းပုံကြီးကဲ့သို့ ရွှေလျားနေ သည်။ လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေပြီး အနွေးထည်မချွတ်နိုင်ကြ ပေ။ နားလိုက်၊ တက်လိုက်နှင့်ပင် တောင်မကြီးပေါ် ရောက်

သူသည် သာသနာ့အလံတွေ ပတ်ပတ်လည် စိုက်ထားပြီး ဆွဲရောင်ဝင်းနေသော စေတီတော်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုဆောင်မှာ "စပါးပုံတောင်" ဟု ခေါ်သည်။ ထိုတောင်မကြီးတွင် မြင့်မားသော ဆက်သွယ်ရေးတိုင်၊ ကြီးမားသော ရုပ်ပြင်သံကြားစက် မိုက်ကရိုဝေ့တိုင်ကြီးများကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ စာရေးသူတို့လည်း ဘုရားကန်တော့၊ ဆရာတော်အား ဦးချိုပြီး တိုးလုံးထုံချလိုက်ကြသည်။ ခဏအနားချပြီးသောအခါ အပြင်ဘက်သို့ နေရာရွှေ့ပေးကြရသည်။

ထူပါရုံစေတီတောင်ဘက်မှ ဘန်ဆောင်းတွင် ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီး၏ တပည့် ဦးတေဇိန္ဒ ယာယီ ဆီတင်းသုံးသည်။ ဘုရားရှေ့တွင် ရွှေငှက်ပျောသီးပွဲကြီး ထူထားသည်။ ဦးရွာပထမ ထွက်ရပ်ပေါက် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ဝိဇ္ဇာစိုင်းအောင်မြတ်တို့အား ဆွမ်းနှစ်ပွဲကပ်လှူသည်။ ဆံဃာတော်ကို ဆွမ်းကပ်ပြီး စာရေးသူတို့ကို ထမင်းပွဲပြင်ဆွေးသည်။ သက်သတ်လွတ် ထမင်းဟင်း စားကောင်းမည် ဟု ထင်သော်လည်း မိမိမှာ အမောမပြေဆေး၍ အားရပါးရ စားနိုင်ပေ။ ဆရာ ဦးလှစံနှင့် ကျော်စောဟိန်း(နံသာ)တို့မှာ မိမိထက် ကျန်းမာရေးအခံဓာတ် ကောင်း၍ ပိုမိုစားနိုင်ကြသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဆရာ ဦးလှစံနှင့် ဆရာကျော်စောဟိန်းတို့က ဓာတ်ပုံလှည့်ရိုက်ကြသည်။ စာရေးသူထံတော် ညနေမှ ရိုက်ဖြစ်သည်။ ဘန်ဆောင်းအဝင်ဝတွင် ခရီးသားထားသည်မှာ -

"အနန္တော အနန္တဂါယိကို ဦးထိပ်ထားလျက် မဟိန္ဒြာဏ် ဣန္ဒြာဏ်ကြီးများဖြစ်ကြသော ထွက်ရပ်ပေါက် ဆရာတော်ကြီးများ ထွက်ရပ်ပေါက် လှူသူတော်ကြီးများကို အမှူးပြု၍ ကွမ်းမန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးတေဇိန္ဒ၊ တပည့် ဆရာ ဦးဇော်သန်းထိုက်(ကွမ်းမန်း)တို့မှ ဦးဆောင်၍ ခုနစ်ရက်သားသမီးများကောင်းမှုပေါင်းစု၍ ပြန်လည်ပြုပြင်လှူဒါန်းပါသည်။ နတ်လူ သာဓုခေါ်စေသောဝိ"

ဟု ကမ္မဋ္ဌစာတမ်းရေးထိုးထားပါသည်။
ဤထူပါရုံ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီမှ (၂၀-၇-၁၉၃၀) ခုနှစ်တွင် ပုပ္ပားတောင်သို့ ရောက်ပြီး တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းအရ သိရသည်။ မုပ္ပားမှ ရှေးလူကြီးတစ်ဦး၏ ပြောစကားမှာ ယခင် ထုံးဖြူဖြူ စေတီတော်လေးကို အပေါ်မှ ငုံ့၍တည်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုစေတီအနီး လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ မည်သည့်မှတ်တမ်းမှ မတွေ့ရပေ။ မုခ်လေးမုခ်၊ ပြုတ်ရစ်ခွင်စေတီဖြစ်ပြီး တနင်္လာ

ထောင်အထွက်တွင် မုခ်တစ်မုခ်တွင် ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ဖူးတွေ့ရသည်။ စေတီအနီးတွင် သံတည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဘန်ဆောင်းတစ်ခုရှိသည်။ အနောက်ဘက်မှအနီးတွင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ထိုဘန်ဆောင်းကို အချို့လူများက ဖျက်ပစ်ရန် ကြံ ပဲခဲ့သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှ အိပ်မက်ပေး တားမြစ်ခဲ့သဖြင့် မဖျက်ဘဲ ထားခဲ့ကြောင်း ကြားသိရသည်။ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပျက်စီးနေသော ထိုဘန်ဆောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးထောင်မှ ဘန်ဆောင်းကို ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီးမှ မွမ်းမံပြင်ဆင်စေသည်။ တောင်ဘက်မှ ဘန်ဆောင်းမှာ အမိုးအကာလုံခြုံစွာ စီမံပြုပြင်တည်ဆောက်ထား၍ ညအိပ်တည်းခိုရတာ အဆင်ပြေပါသည်။

ပုပ္ပားတောင်မကြီးထိပ်တွင် ရာသီဥတုဆိုးဝါးပြီး လေတိုက်နှုန်းကြမ်းသည်။ စာရေးသူတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် နေသာလျက်ရှိသည်။ အစောပိုင်းတွင် မိုးရွာသော်လည်း အလှူပွဲနီးချိန်တွင် ကွမ်းမန်းဆရာတော်၏ ဩဝါဒအတိုင်း ပွဲအနီး ဖယောင်းတိုင်စီး အဆက်မပြတ် ပူဇော်သမျှ ရာသီဥတုသာယာလျက်ရှိသည်။

ညနေဘက်တွင် ဆရာတော် ဦးတေဇိန္ဒနှင့် ဆရာဇော်သန်းထိုက်တို့မှ မှန်ပြတောင်ဘက်သို့ လိုက်ဖို့သည်မှာ ရိပ်ဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်သွားရသည်။ ပထမ စေတီ

www.burmeseclassic.com

တွေ့ရသော ကောင်တွင် စေတီတော်တစ်ဆူတွေ့ရသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက “ဦးနဘုရား” ဟု ပြောပြသည်။ အမေကြီးတစ်ဦးက ဦးနဘုရား၊ ဦးကျော်ငြိမ်းကုရား စေတီ နှစ်ဆူရှိတယ်ဟု ပြောသည်။ မည်သည့်စာမှ မတွေ့ရပေ။ စေတီအနီးတွင် အုတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဧရပ်တစ်လုံး တွေ့မြင်ရသည်။ တစ်ဖက်တွင် မုန်ပြကောင်ကို မြင်နေရ သည်။ ထိုတောင်တွင်လည်း စေတီတစ်ဆူ တံခွန်တိုင်တစ်ခု ဧရပ်တစ်ခုရှိသည်။ မှန်တွင် “မြင့်မြတ်ထူးစေတီ” ဟု ရေးထား သည်။ မုန်ပြတောင်ထိပ်တွင် ထူးထူးခြားခြား အုတ်ခုံတစ်ခုနှင့် ကြေးပြားဝိုင်းကြီးတစ်ခုတွေ့ရသည်။ “မြန်မာနိုင်ငံတော် မြေတိုင်းဌာန၊ အခြေခံ မြေတိုင်းမှတ်တိုင်” ဟု ရေးထားသည်။ ဂေါဟကလူကြီး ဦးသာတင်၏ မှတ်တမ်းတွင် ၁၃၂၁ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၁၀ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၄နာရီအချိန် ပုပ္ပားတောင်ကြီး မုန်ပြတောင်ထိပ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ အမြင့် ၇ပေ ၁၄ပေစီ ပတ်လည်ကျယ်သော ကျောက်တိုင် ကြီး စိုက်ထူခဲ့သည်ဟု ရေးထားပါသည်။ ဤနေရာကို အမြင့်ဆုံးနေရာဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

စာရေးသူတို့ နေမဝင်ခင် ပြန်လာကြသည်။ ပြန်ရောက် ပြီး မကြာမီ ညနေစာစားကြသည်။ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ရုပ် မြင်သံကြားဝန်ထမ်းများက ချက်ချင်းပြုတ်ရေးမှာ ဝိုင်းကူကြ သည်။ ဤတောင်မကြီးပေါ်တွင် ရေရှားပုံရသည်။ ရိုးတွင်း

၌ ရွာသော မိုးရေကို ခံထားပြီး လောင်းထားကြရသည်။ ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်များ ဦးဆောင်၍ နိုင်ငံ သော ၂နှစ်မှစ၍ ရေကန်၊ လမ်းပြုပြင်မှုများ စတင်ဆောင် ရွက်သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် တန်ဆောင်းများ စတင်ပြင်သည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ရေကန်ပြုလုပ်သည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် တောင်တက်လမ်းနှင့် ရင်ပြင်တော်ခင်းခြင်းလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြသည်။

စမ်းပုံတောင် ထူပါရုံစေတီတော် ရင်ပြင်တော်ခင်းခြင်း အပြင် သိမ်နေရာ၊ သိမ်နိမိတ်တိုင်တစ်ခုတွေ့ရှိ၍ ယခင်က သိမ်ဟောင်းနေရာဟု ယူဆရသော နေရာအနီးတွင် ကြေး ပိဿာချိန် ၄ပိဿာရှိသော ကြေးစည်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ သည်။ အလှူရှင်မှာ ဦးကျော်ပေါ်+ဒေါ်အမာမိသားစု ရေတာ ရှည်လမ်းသစ်၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မှ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးအနီးတွင် ကမ္ဘည်းမော်ကွန်းကျောက် စာတိုင်တစ်ခု စိုက်ထူနေသည်။

နှစ်ဖက်မိဘများကို အမှူးပြု၍ ကွမ်းမန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒညွှန်ကြားမှုကို ခံယူ၍ ပုပ္ပားတောင်မ ကြီးရှိ “ထူပါရုံစေတီတော်မြတ်ကြီး” ရင်ပြင်တော် ကြွေပြား ကို ဦးရဲကျော်သူ+ဒေါ်နီနီထွေး၊ သား နေမျိုးလွင်၊ သမီး သွယ်နထွေး မိသားစုတို့နှင့် ခုနစ်နေ့သာသမီးပွား ကောင်းမှု ဟု ရေးထိုးထားပါသည်။ ကမ္ဘည်းမော်ကွန်းကျောက်စာတိုင်

အထူးအားဖြင့် နောင်လူများ မှတ်သားနိုင်ရန် ခုနစ်သက္ကရာဇ်
ထဲတွင် ထည့်ကြည့်ဖို့ အလှူရှင်နှင့် ဦးဆောင်သူအားလုံးကို
ပေးလှူလိုက်ရပါသည်။

(၁၆-၂၀၁၄) တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တွင် ထွက်ရပ်ပေါက်
ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဝိဇ္ဇာမိတ် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းကို ဆွမ်းကပ်လှူ
ကြသည်။ အလှူရှင်နှင့် ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့ ဦးချက်ကြီးတို့
ဆရာတော်ကြီး ကူညီကြသည်။ စာရေးသူတို့လည်း ဘုရား
ပြင်သွားကာ ပဏ္ဍန်းရွတ်ဆို ပုတီးစိပ်ကြသည်။ လေပြင်း
တိုင်း မိုးနှင့်ပျားကျနေ၍ ခေါင်းစွပ် မိုးကာတွေ ဝတ်ပြီး
ထိုင်ကြရသည်။ ဒါတောင် ထူးထူးခြားခြား ယနေ့ ရာသီဥတု
သာယာပြီး လေတိုက်နှုန်း လျော့နေသည်ဟု ဆိုသည်။
စာရေးသူတို့ ပြန်လာပြီး ညနေဘက်မှစ၍ မိုးများ ရွာသွန်း
တော့သည်။

နံနက်ပိုင်း နေထွက်လာ၍ တောင်မကြီးပတ်ဝန်းကျင်
တိုက် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ယခင်က ပုပ္ပားတောင်မကြီး
ဘုရားရှိ တောင်မကြီးတစ်ခုသာရှိသည် ထင်မိခဲ့သော်လည်း
အနီးတောင်ပေါင်း များစွာရှိသည်။ တောင်ကိုတောင် အောင်
ပြသည် ထင်ရှားသည်။

- (၁) သီလတောင် အောင်ခြေ
- (၂) လွမ်းတောင် (နွားပြာတောင်၊ နဂါးပတ်တောင်)
- (၃) မျှော်တော်တောင်၊
- (၄) ကျောက်တင်းတိမ်၊
- (၅) ရသေ့တောင်၊
- (၆) သမဲကျင်း၊
- (၇) ရွှေလဝင်း၊
- (၈) မုန်ကင်းတောင်၊
- (၉) ဝေယျသီခံကုန်းတို့ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့အနေဖြင့် တောင်သုံးတောင်သာ ရောက်
ခဲ့ပါသည်။ ပုပ္ပားတောင်မကြီး တည်ရှိနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း
များစွာရှိနေပါပြီ။ ခန့်မှန်းခြေ နှစ်ပေါင်း (၂၄၅၅)နှစ် ရှိနေပေ
ပြီ။ ပေါက်ကွဲပြီး မီးတောင်သေကြီးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။
ယခုအခါ အချို့တောင်မှ ကျောက်များကို ဖြိုခွဲ၍ ဘီလပ်ခြေ
ပြုလုပ်နေကြပြီး စိုးရိမ်စရာကောင်းလှပေသည်။ ခရီးကြီး
တစ်ဦးမှလည်း ကေပေါင်း ၉၀၀၀ ကျော် သိမ်းထားပြီးဖြစ်
သည်။ စိမ့်စမ်း ရေတံခွန်၊ ရေထွက်တွေလည်း အသုံးပြုရန်
လွယ်ကူတော့ပေ။ တစ်ဦးတည်း အပိုင်စီးပြီး ပိုက်တွေနှင့်
သွယ်တန်းယူထားလိုက်သည်ဟု ကြားသိရသည်။ ပုပ္ပားဒေသ
ပုပ္ပားရွာမှာ ရေတန်းစီခပ်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

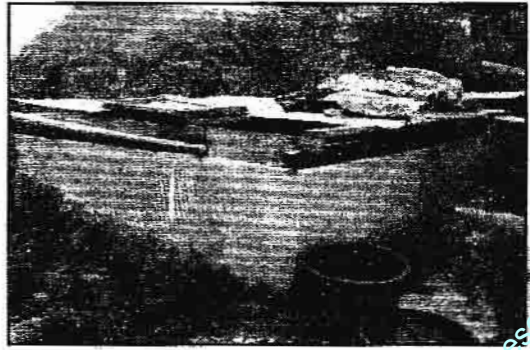
နံနက် ၉နာရီတွင် တောင်ခြေမှ ဆရာတော်နှစ်ပါး
ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့် ကြွလာသည်။ ရေကန်၊ လမ်း၊ ရင်ပြင်၊
ကြားစည်၊ မောင်း ဆွမ်း စသည် လှူဒါန်းပူဇော်ရာအတွက်
ရေစက်ချုပ်ပြုလုပ်ကြသည်။ ပြည်အောင်စံကျောင်ဆရာတော်
မှ ရေစက်ချ အနုမောဒနာတရားဟောကြားသည်။ အခက်
အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားပြီး ခက်ခဲနက်နဲသော အလှူကို
ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အလှူရှင်များအား ထိုက်ထိုက်တန်တန်
အကျိုးပေးမည်ဟု ဟောဆိုပါသည်။

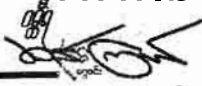
စမ္ဗယ်ရုံကျောင်းတိုက်၊ ကွမ်းမန်းဆရာတော်ကြီးအား
ဦးထိပ်ထား၍ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်း သင်္ကန်း
ဝတ္ထုငွေနှင့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ကပ်လှူကြသည်။ ထိုနေ့က
မိတ္ထီလာကောလိပ် တောင်တက်အသင်းမှ လူငယ်များ
ကြက်ခြေနီ လူငယ်များ တောင်တက်အဖွဲ့များလည်း တရား
ဝင်နာကြသည်။ ရေစက်ချ အမျှအတန်းပေးဝေပြီးသောအခါ
ဆရာတော် ဦးတေဝိန္ဒမှ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပြီးပေးပါသည်။
ထိုနေ့က သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်ပြီး ညည်ပရိသတ်
များအား ကျွေးမွေးညှဉ်ခဲ့ပါသည်။

ထူးခြားမှုမှာ တောင်ခြေမှ သုံးလေးရက်စာ ယူလာ
သော ဆန် (၁၀)ပြည်မှာ လူအများကို ကျွေးခြင်း၊ နေ့စဉ်
အရက်ဆွမ်း နေ့ဆွမ်းကပ် လုပ်အားပေးအဖွဲ့များအား ကျွေး
နေရသော်လည်း ဆန်မှာ ကုန်မသွားပေ။ စားရေသောက်ရေ
အခက်အခဲမရှိ အဆင်ပြေကြသည်။ သက်သတ်လွတ် ဟင်း
မျိုးစုံလည်း စားကြရသည်။ ငှက်ပျော်သီး၊ မုန့်မျိုးစုံ၊ ကော်ဖီ
မစ် စသည် ပိုမိုတာတွေအားလုံး ဝန်ထမ်းများအတွက်
ထားခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ငင်းကျိုက်တောင် ဗားမဲ့
ကုန်းကဲ့သို့ စည်ကားလာမည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ၁၂နာရီလောက်တွင် တောင်အောက်
သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပစ္စည်းနှင့် အသက်ကြီးသူ၊
ကျန်းမာရေးမကောင်းသူနှင့် ကလေးငယ်တွေကိုတော့

ကားဖြင့် ဆင်းစေသည်။ ဦးတေဇိန္ဒမှ...

“ဆရာ...ကားခေါင်းက လိုက်သွား၊ ဦးပဉ္စင်း လမ်းလျှောက်မယ်”

ဟု မိန့်ဆိုသည်။ စာရေးသူက...

“တပည့်တော် ခြေထောက်သက်သာပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော် လမ်းလျှောက်ပါမယ်။ ဆရာတော်ပဲ ကားခေါင်းက ကြွပါ”

ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်ရသည်။ အတက်မောသလောက် အဆင်းမှာ ခြေထောက်တွေ အားစိုက်ဆင်းရသည်။ စာရေးသူနှင့် ကိုတော်သန်းထိုက်တို့ တောလမ်း ဖြတ်လမ်းမှ ဆင်းကြသည်။ ခြေထောက်နာနေသော စာရေးသူအား ကိုတော်သန်းထိုက်မှ စောင့်၍ခေါ်သည်။

ပုပ္ဖားရွာကို ဆက်သွားကြသည်။ စာရေးသူတို့ တည်းခိုသော အဘထိန် မိသားစုမှာ ဧည့်ဝတ်ကျွေးကြသည်။ စေတနာ သဒ္ဓါကောင်းစွာ ကျွေးမွေးကြသည်။ အဘထွက်ပွဲတွင်လည်း သူတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ လာတည်းကြသည်ဟု သိရသည်။

ပုပ္ဖားရွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် အဘ အောင်မင်းခေါင်ရှိစဉ်က စမကျောက်ပြင်ကြီး ရှိသည်ဟု သတင်းကြားရ၍ ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ကြသည်။ ရေလောင်းလိုက်လျှင် စမပုံတွေ ပို၍ထင်ရှားလာသည်။ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ကို သွားရောက်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ယမန်နေ့ညက ပုဂံညောင်ဦးဘုရားစုံလည်း လိုက်ပို့ပေးသည်။ ပုပ္ဖားမှ ပုဂံညောင်ဦးသို့ ဗုတ္တ ပန်းဆက်လမ်းမှာ ဖြောင့်ဖြူလျက်ရှိသည်။ ပုဂံဘုရားများအား အချိန်တိုအတွင်းမှာ စုံအောင် လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့အား စရိတ်ငြိမ်းခေါ်ဆောင်လာသူ ပို့ပေးသူတွေကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ အားလုံးကို မေတ္တာပို့သပါသည်။

ပုပ္ဖားတောင်မကြီးမရောက်မီ ကားရပ်နားသော ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းအနီးတွင် ပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံနှစ်ခုမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု ရှိစဉ်က အဓိဋ္ဌာန်လာဝင်သောနေရာဟု သိရသည်။ ပျက်စီးနေ၍ မိသားစုဝင်များမှ ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးထားသင့်သည်။ တောင်ကြီး၊ တောင်ကုန်းတွေမှာ ယခုလို ဘုရား၊ စေတီ၊ ကျောင်း၊ သိမ်၊ ဝရပ်၊ တန်ဆောင်းများ များများတည်ကြပါ။ ကုသိုလ်ဒါနတွေ ပါဝင်ကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

တော်သလင်းလတွင် တောင်မကြီးပေါ်၌ အဘဘိုးမင်းခေါင်ထွက်ပွဲ (ပူဇော်ပွဲ) ကျင်းပမည်ဟု သိရှိရသည်။ အနည်းငယ် ကျန်ရှိသောနေရာကိုလည်း ရင်ပြင်တော်ကျောက်ပြားခင်းကြမည်။ ထူပါရုံစေတီတော်ကိုလည်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်မည်။ တောင်မကြီးတက်သောလမ်းကို ပြုပြင်လိုက်လျှင် ကားတွေတက်၍ရမည်။ စည်ကားလာလျှင်တော့ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် အပျော်အပါး အရှုပ်အထွေးများ ရောက်လာလျှင်လည်း ဝိဇ္ဇာတွေက မကြီးကြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးစေတီကို ကားဖြင့် တက်၍ရလာသဖြင့် အဆင်ပြေနေကြသည်။ သို့သော် အဓိဋ္ဌာန်လုပ်သူထက် အပျော်လာတက်သော လူငယ်တွေက များနေကြ၏။ ပုဂံညောင်ဦးတွင်လည်း ဘုရားစေတီထက် ဟိုတယ်၊ မိုတယ်တွေ ပို၍များလာကာ ဘုရားစေတီမှာက မီးမိုန့်မိုန့်၊ ဟိုတယ်တွေမှာတော့ လင်းလက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

* * *

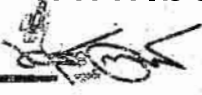
ဂန္ထီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

ပဇ္ဇိက ဗုဒ္ဓဝင်္ကနိန်း

ဒီပဲယင်း မောင်နိုး

ပစ္စေကဗုဒ္ဓဆိုင်ရာ ပုစ္ဆာ ၉ခုမျှကို အဖြေနှင့်တကွ

လေးပါးသစ္စာ၊ ပန်းခိုင်ကြာကို၊ ဆရာမရှိ၊ ကိုယ်တိုင် သိသူ၊ မှန်မှန်စွာ ပစ္စေကတော်ထက် ပါရမီထက်သန် ဆယ်ပါး ဉာဏ်၌ ပြိုင်ရန်မရှိ၊ မှန်ထွတ်တင်း၊ သဗ္ဗညု ရှင်တော်မြတ် ဘုရားအား လည်းကောင်း။

တရားဟူသမျှတွင် ဂုဏ်အင်ကြီးမား ပြိုင်စံရှားလှက်၊ ဆယ်ပါးကံလေး ညစ်ပေပေကို ရစ်ခွဲပယ်စေတံ၊ ငြိမ်းပျောက် စေတတ်၊ ဓမ္မတရားမြတ်အား လည်းကောင်း။

သုပ္ပဋိပစ္စေ စသော ကိုးဝ၊ ဂုဏ်မျိုးစသည့် မြတ်လှ ထေရ်တော်၊ ရှစ်ယောက်သော အရိယာ သံဃာတော်အပေါင်း အား လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်တော်အာရုံ စိတ်မှာ ထုံ၍ ကြည် ယုံ ညွတ်ပျောင်း မြတ်ဦးခေါင်းဖြင့် ကောင်းစွာရှိကျိုး ရှိခိုး ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ကသံ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ဝံသံ ဂန္ဓတော ဥဒ္ဓရံ။

ရိုးသမြတ်နိုး ရိုးပြီနောက်တွင် ဂန္ဓတော ဗုဒ္ဓကွယ်ပြီး ထိုထိုကျမ်းဂန်အရပ်ရပ်တို့မှ ဥဒ္ဓရံဥဒ္ဓရန္တော - ပြန်ကွဲများစွာ စာမျက်နှာတို့ကို ဖွေရှာပေါင်းပြု ထုတ်ဆောင်စုလျက်၊ ပစ္စေ ကဗုဒ္ဓဝံသံ- လေးတန်သစ္စာ မြတ်မဟာကို၊ ကိုယ်တိုင်သာ လျှင်၊ မြင်လာသိတတ်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်တို့၏ နှစ်သက် ဖွယ်ဂုဏ်အင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓဝင်ကို၊ ဝံသံ ကရိယာမိ-သုတ ငြိမ်းစေရန် စိတ်အကြံဖြင့် အမှန်ဝေငှ ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါ သတည်း။

စာရေးသူအနေဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓဝင်ကို ထုတ်ဖော် တင်ပြရာတွင် အောက်ပါ အကြောင်းခြင်းရာ ပုစ္ဆာ ၉ခုမျှကို အဖြေနှင့်တကွ နားလည်သဘောပေါက်ကြပါစေဟု တတ် စွမ်းသမျှ ရှင်းလင်းပြရန် ရည်ရွယ်ထားပါ၏။

- (၁) မည်သူက ပစ္စေက ဗောဓိဆုကို ပန်ဆင်နိုင်ပြီး မည်သူသည် နိယာတ ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသနည်း။
- (၂) ပစ္စေက ဗောဓိသတ္တ၏ ပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုကာလ သည် မည်မျှရှည်ကြာသနည်း။
- (၃) ပစ္စေကဗောဓိသတ္တ၏ ပါရမီကျင့်စဉ်နှင့် ဖြည့်ကျင့် ပုံအထူးရှိပါသလား။
- (၄) ပစ္စေက ဗောဓိသတ္တ၏ ပစ္စိမာတမျိုးနွယ် သတ်

မှတ်ချက်ရှိပါသလား။

- (၅) ပစ္စေက ဗုဒ္ဓဖြစ်ပေါ်လာရန် သံဝေဂဉာဏ်ရရှိမှု သည် လိုအပ်ပါသလား။
- (၆) မည်သည့်ဉာဏ်ကို ရရှိသောအခါမှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ ဖြစ်လာရပါသနည်း။
- (၇) ပစ္စေက ဗုဒ္ဓသည် သူသိမြင်သော သစ္စာဓမ္မကို တစ်ပါးသူအား ဟောကြားနိုင်ပါသလား။
- (၈) အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ပစ္စေက ဗောဓိသတ္တတစ်ဦး ဖြစ်ပါသလား။
- (၉) အတတသတ်မင်းသည် ပစ္စေက ဗောဓိသတ္တ တစ်ဦးဖြစ်၏ဟု ဆိုလျှင် မှန်ပါသလား။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓ အရှင်မြတ်တို့၏ အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်သောအခါတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အများ အပြားကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာများစွာ ထဲမှ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်များ နမူနာယူသင့်ယူထိုက်သည် များကိုလည်း ကြည့်ညှိရယူနိုင်ပါသည်။ ပစ္စေက ဗောဓိဆုကို ပန်ဆင်နိုင်ရန် စိတ်အားထက်သန်ကြသော သူတော်ကောင်း များအတွက်လည်း အထောက်အပံ့ ကျေးဇူးပြုမှုကို ရရှိနိုင် ကြပေမည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓက အရှင်အာနန္ဒာ မေးလျှောက်ချက်အပေါ်

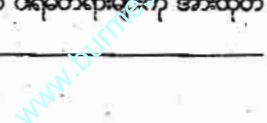
ကောသလတိုင်း၏ နေပြည်တော် သာဝတ္ထိ၌ ကာလ တစ်ခုတွင် ဤကဲ့သို့ အမေးအဖြေဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

လောဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ ကိန်းအောင်းစံနေတော် မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် ဖြေဆိုသူဖြစ်၍ အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်ကြီးသည် မေးလျှောက်သူပါတည်း။

“မြတ်စွာဘုရား... ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်ဟူ၍ လောက၌ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးကြပါ၏ ဘုရား။ ထိုအရှင် မြတ်များသည် အဘယ်ကဲ့သို့ သဘောရှိကြပါသနည်း။ အဘယ်တရားကို ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်ကြပြီး ပစ္စေကဗုဒ္ဓအဖြစ် သို့ ရောက်ကြရကြပါသနည်း အရှင်ဘုရား။”

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူပါ၏။

“အာနန္ဒာ... ပစ္စေက ဗောဓိလောင်းလျာတို့သည် ရှေးရှေးကာလတွင် ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့ကြသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် တစ်ပါးပါးထံ၌ ပစ္စေက ဗောဓိဆုကို တင်လျှောက်ပန်ဆင်ခဲ့ ကြ၏။ ဒါမှ သီလ အစရှိသော ပါရမီတရားများကို အားထုတ်

ကြွေးကျင့်ခဲ့ကြပေ၏။

“သတ်မှတ်ထားသော ကာလအတိုင်းအတာနှင့်အညီ နေ့ဉာဏ် ရင့်သန်လာကြ၍ မစ္စိမာတသို့ ရောက်ရှိလာကြ သောအခါ သံဝေဂဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်အားဖြင့် သစ္စာလေး ဝိတရားကို ထိုးထွင်းမြင်သိကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက် ကြပေ၏။”

“အာနန္ဒာ... ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရင်မြတ်တို့သည် သစ္စာ လေးပါးနှင့် စပ်ဆိုင်သော ဓမ္မစကားကို ဟောပြောော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်ကာလအတွင်း ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တာမရှိ။ ထိုသဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့ မပွင့်ထွန်းသော ကာလ၊ သာသနာပခေတ်တွင်သာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိကြပေ၏။”

“ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအရင်မြတ်တို့သည် သဗ္ဗညုဘုရားရှင် များနည်းတူ အာနန္ဒာဝင်စစ် မြင့်မြတ်တော်မူခြင်း မရှိပေ။ သို့ရာ တွင် တခြားသူတို့ (သဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏ တပည့် သာဝကတို့) ထက် ရဟန်း၊ သမဏ၊ ဗြဟ္မဏအားလုံးထက်မှ မြင့်မြတ်ခြင်း ရှိပေ၏ အာနန္ဒာ။”

သဗ္ဗညုဘုရားရှင်များနှင့် တပည့် သာဝကများ၏ အကြောင်းခြင်းရာ စသည်တို့ကား သက်ဆိုင်ရာ ဗောဓိဆု အသီးသီးကို ပန်ဆင်ချိန်မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံချိန်တိုင်အောင် ထင်ရှားကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရင်မြတ်များ နှင့် သူတို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တို့သည် ဟောပြောမှုမရှိ၍ အရှင် အာနန္ဒာပင်လျှင် အထင်အရှားမသိခဲ့ချေ။

ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအရင်မြတ်တို့သည် အကြောင်းခြင်းရာများ ကား ထင်ရှားမရှိအောင် မြုပ်ကွယ်လွန်းလှ၏။ မြုပ်ကွယ် လွန်း၍ မထင်မရှားရှိခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ကို ဖွေရာ ကြည့်လျှင် ဤအကြောင်းလေးချက်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပေ၏။

ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအရင်မြတ်တို့သည် ကာလတစ်ခုတွင် မိမိတစ်ပါးတည်းမကအောင် နှစ်ဆူမှစ၍ ငါးရာ၊ တစ်ထောင် စသည်အထိ ပြိုင်တူ (သို့မဟုတ်) ရှေးဆင့်နောက်ဆင့် အစု အပေါင်းအနေဖြင့် ပွင့်ထွန်းတတ်ခြင်း တစ်ချက်။

ပွင့်ထွန်းသမျှသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓအဆူဆူတို့သည် တစ်ချောင်းတည်းသာရှိသော ကြွေ၏ ဦးချိန်နည်းတူ အဖော်မရှိ တစ်ပါးတည်းသာလျှင် တောတောင်လိုက်ဂူအသီးသီးတို့၌ နေထိုင်လျက် လှသူနီးစပ်ရာ မြို့ရွာနိဂံသို့ ချဉ်းကပ်ဝင်ထွက် အသွားအလာနည်းပါးခြင်း တစ်ချက်။

ပွင့်ထွန်းသမျှသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအဆူဆူတို့သည် သာသနာပခေတ်ကာလအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာကြ၍ ကြီးကြိုက် ဆုံးရှုံးမှု ရှိလာကြသော ဒါယကာတို့အား ဒါန၊ သီလ

ဆိုင်ရာ တရားစကားတို့နှင့်တကွ လှူဒါန်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ နှစ်မျိုးမျှကို ဟောပြောပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း တစ်ချက်။

ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအရင်မြတ်တို့သည် လောကသုံးပါး၊ ဂုဏ် ဘဝများမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်အားဖြင့် မြင်သိတော်မူကြစေကာ မှု၊ ဝေနေယျသတ္တဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်မျှ သစ္စာလေး ပါး မြင်သိနားလည်စေရန်၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရရှိစေရန် မဟော ပြု မပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း တစ်ချက်။

ဤကဲ့သို့ မြုပ်ကွယ်၍ မထင်ရှားသော အကြောင်းခြင်း ရာတို့ကို အရှင်အာနန္ဒာ ကြံတွေးမိပြီးနောက် မြတ်ဗုဒ္ဓထံပါး ၌ လျှောက်ထားမေးမြန်းခဲ့လေသောကြောင့် ဤရွှေ့ ဤမျှ ဤသဘောတို့ကို သိရှိခွင့်ရကြပေသည်။

အကယ်၍သာ အရှင်အာနန္ဒာ၏ မေးလျှောက်မှု မရှိ ခဲ့ပါသော် မြတ်ဗုဒ္ဓသည်လည်း မဟောပြောခဲ့တန်ရာ။ မြတ်ဗုဒ္ဓ က အရှင်အာနန္ဒာ၏ မေးလျှောက်ချက်အပေါ် မဟာ ကရုဏာတော်ဖြင့် ဟောပြောတော်မူသောကြောင့်သာလျှင် သိခွင့်ရကြ၍ မဟောပြော နှုတ်ဆိတ်တော်မူခဲ့ပါက ဤ သဘောအချက်တို့ကို မြင်သိနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ပေ။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ပစ္စေကဗုဒ္ဓတို့အကြား အဓိကခြားနားချက်

သဗ္ဗညုဘုရားရှင်အသီးသီးသည် ပွင့်တော်မူရာ ကာလ အတွင်း ဉာဏ်ရည်တူ၊ ဂုဏ်ရည်တူ ပြိုင်ဘက် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ မိမိတစ်ဆူတည်းသာ ပွင့်ရိုး ဖြစ်ရိုး ဓမ္မတာပါ တည်း။ သို့ရာတွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရင်မြတ်များမှာ ယင်းကဲ့သို့ မဟုတ်ကြဘဲ၊ အရေအတွက်အားဖြင့် ငါးဆယ်၊ ငါးရာမက ပြိုင်တူဖြစ်ကြ၊ ပွင့်တော်မူတတ်ကြပါ၏။ ယင်းကဲ့သို့ မတူ ကွဲပြားချက်များစွာအနက်မှ အဓိက ခြားနားချက်တချို့ကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာကြည့်စေချင်ပါသည်။

နိယတ ဗျာဒိတ်ရရှိမှု - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအလောင်း အလျာသည် သမ္မာသမ္ဗောဓိဆုကို တောင်းဆို ပန်ဆင်ရာတွင် အကြောင်းရစ်ပါး ပြည့်စုံခိုင်မာမှု ဗျာဒိတ်ရရှိတော်မူသည်။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာသည် ပစ္စေက ဗောဓိဆုကို တောင်းဆိုပန်ဆင်ရာတွင် ဗျာဒိတ်ရရှိရန် အကြောင်းငါးပါး လောက် ပြည့်စုံခိုင်မာမှုကိုသာ လိုအပ်ပါ၏။

ပါရမီကာလသက်တမ်း - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအလောင်း အလျာသည် နိယတ ဗျာဒိတ်ရရှိချိန်မှစ၍ လေးအသင်္ချေ နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တစ်

ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဟူသော ပါရမီ ကာလ သက်တမ်းသုံးမျိုးအနက်မှ တစ်မျိုးကို ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်အောင် ပြည့်ကျင့် ပြည့်မြောက်စေတော်မူရသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာသည် အနည်းဆုံး နှစ်အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းမှ အများဆုံး သုံးအသင်္ချေပပြည့်မီအထိ ရှည်ကြာသော ပါရမီကာလသက်တမ်းတိုင်အောင် ပြည့်ကျင့် ပြည့်စုံစေတော်မူရလေ၏။

ပါရမီပြည့်ကျင့်ပုံ - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာ သည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာများ စွန့်လွှတ်မှု (ဂိုးဂိုးပါရမီ) ကိုယ်ပိုင် အင်္ဂါကြီးငယ်များ စွန့်လွှတ်မှု (ဥပပါရမီ) ကိုယ်အသက်ခန္ဓာ စွန့်လွှတ်မှု (ပရမတ္ထပါရမီ) တို့ကို ပြည့်ကျင့် ပြည့်မြောက်စေ ရာတွင် ကရုဏာနှင့် ပညာ၊ ကရုဏာနှင့် သဒ္ဓါ၊ ကရုဏာနှင့် ဝီရိယဟူသော အတွဲအစပ်တစ်မျိုးမျိုးကို အဓိကပြု၍ အား ထုတ်ကြိုးပမ်းတော်မူသည်။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာ သည် ဂိုးဂိုးပါရမီ၊ ဥပပါရမီ၊ ပရမတ္ထပါရမီတို့ကို သစ္စာလေးပါး ထင်ရှားသိမြင်သည်အထိ ထိုက်တန်စွာ ပြည့်ကျင့် ပြည့် မြောက်စေရာတွင် ကရုဏာ၊ ပညာ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ အတွဲ အစပ် စသည် တစ်မျိုးမျိုးပါရှိ အားထုတ်ရန် ။ လိုအပ်ချေ။

ပစ္ဆိမဘဝ၏ မျိုးနွယ် - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအလောင်း အလျာသည် ပစ္ဆိမဘဝကို ရယူရာတွင် သူကြွယ်မျိုးကို ဖယ်ရှား၍ မင်းမျိုး၊ ဗြဟ္မဏမျိုးတို့၌ သန္ဓေယူတော်မူသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာသည် မင်းမျိုး၊ ဗြဟ္မဏမျိုးနှင့် သူကြွယ်မျိုးတို့၌ ပစ္ဆိမဘဝအတွက် သန္ဓေယူတော်မူလေ့ ရှိပါ၏။

သံဝေဂဉာဏ်ရရှိမှု - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာ သည် တောထွက် ရဟန်းပြု၍ တရားအဖြစ်သို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ရန် သံဝေဂဉာဏ်ကို ကိုယ်တိုင်အလိုအလျောက် ရရှိတတ်သကဲ့သို့ နတ်ဗြဟ္မာတို့က ဖန်ဆင်းပြသော နိမိတ် ကြီးလေးပါး (သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း) ထင်မြင်ပါမှ လည်း ရရှိတော်မူပါသည်။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာ သည်လည်း မိမိစွဲယူသောအကြောင်း (လက္ခဏာ၊ သင်္ကေတ၊ အရပ်၊ အသံ စသည်) တစ်ခုခုကြောင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသူ၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒတစ်ခုခုကြောင့် လည်း ကောင်း၊ သံဝေဂဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူပါ၏။

ဗုဒ္ဓအဖြစ်ရရှိမှု - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအလောင်းအလျာသည် ဝေနေယျသတ္တဝါတို့အား လွန်စွာသနားတော်မူသော ကရုဏာ သမာပတ္တိဉာဏ်၊ ဥေယျဓမ္မတို့ကို အကုန်အစင် ခွဲခြမ်းဖြင့်သိ သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်နှင့်တကွ အပိတ်အပင် အဆီးအတား

မရှိသော အနာဝရဏဉာဏ်တော် အစရှိသည်တို့ကို ကိုယ် တော်တိုင် ထိုးထွင်းပြင်သီလာချိန်တွင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဧကန် စင်စစ် အမှန်ဖြစ်ရှိတော်မူသည်။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓအလောင်း အလျာသည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓနည်းတူ သဗ္ဗညုတဉာဏ် စသည် တို့ကို မရရှိဘဲ သစ္စာလေးပါး ပြင်သီရုံမျှသာဖြစ်သော ပစ္စေက ဗောဓိဉာဏ်ကို ရရှိရုံမျှနှင့်ပင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက် ရှိရပါ၏။

သစ္စာတရားဟောပြောမှု - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်မူချိန် မှစ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဝေနေယျသတ္တဝါတစ်ဦးချင်း၏ ဣန္ဒြေ အရင့်အနက် သိမြင်သော ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တိဉာဏ် တော်၊ အနာဝရဏဉာဏ်တော်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်တို့ ကို အသုံးပြုလျက် ဓါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ စသည့် တရားအစဉ်အတိုင်း သစ္စာဓမ္မကို ဟောပြောတော်မူပါ သည်။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓဟူ၍ ဖြစ်တော်မူသော်လည်း သစ္စာအနက် ကို သိ၍ ပါဠိဓမ္မကို မသိသောကြောင့် ပရမတ်ကို ပညတ် မတင်နိုင်၊ တစ်ပါးသူတစ်ယောက်အား သစ္စာတရားသဘော ကို မဟောပြနိုင်ပေ။

သူခချမ်းသာပေးစွမ်းမှု - သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာတရား ၏ သစ္စာဓမ္မဆိုင်ရာ တရားအစဉ်အတိုင်း ဟောပြောကြောင့် လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းအနက်မှ ကုဋေကုဋာမက သော ဝေနေယျ ကျွတ်ထိုက်သောသူအားလုံးသည် သန္တိသူခ ဟူသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဖိဋ္ဌဓမ္မခဲယူ ခံစားကြရပေသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၏ ဓါန၊ သီလဆိုင်ရာ တရားတော်များအတိုင်း ဟောပြောနိုင်ခြင်းကြောင့် လူနတ်သတ္တဝါအမျိုးမျိုးအား လူနတ် ချမ်းသာစည်းစိမ်တို့ကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ကိလေသာ ဆယ်ပါးမှ လွတ်မြောက်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မပေးစွမ်း နိုင်ပေ။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအရင့်မြတ်တို့က တရားဟောပြရာတွင် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်သူ၊ မဂ်ဖိုလ်ရရှိသူဟူ၍ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးခြင်းကို သတိပြုသင့်ပေ၏။

* * *

ဇိဗဲသင်းမောင်နိုး

- ကျမ်းကိုး
- သုတ္တနိပါတ်၊ ခဂ္ဂဝိသာဏသုတ်။
- ဥပရိပဏ္ဏာယ၊ ဣသိဂိလသုတ်။
- ပစ္စေကဗုဒ္ဓဝင် (အရှင်ဣန္ဒာဘိဝံသ-ပါဠိပါရဂူ)။

မာယာစက်ကွင်း

စောင်မြင့်နိုး (သန့်လျှင်)

SUE
HTET
AUNG

သူရဲကောင်း ခြောက်ဖော်။
တောတွင်းလမ်းခရီးကြမ်းအတွက်
ပြင်ဆင်ကြရလေပြီ။

ခရီးပြင်းနိုင်ရန်အတွက်
ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် ကြီးချည် ဖိနပ်
ကြမ်းများ ဝတ်ဆင်ထားကြရသည်။

ကျောပေါ်တွင် ဆောင်စားကိုယ်
စီလွယ်လျက် ခုနစ်ရက်စာ ရိက္ခာထုပ်
ကိုယ်စီထမ်းပြီး...

“အချင်းတို့...သတိရှိပါစေ”
“မင်းသား...စိတ်ချပါ”

ဤတောအုပ်သည် အပြောင့်
သွားသော် ၅၀ ယူဇနာရှိ၏။ တောအုပ်
ကို ပတ်၍သွားသော် ယူဇနာ ၁၂၀ ရှိ
၏။ တောအုပ်၏ ဟိုမှာဘက်၌
တက္ကသိုလ်ပြည် တည်ရှိလေ၏။ ထို
တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ခုနစ်ရက်အတွင်း
အရောက်သွားရပေမည်။ တောအုပ်ကို
အပြောင့်ဖြတ်၍သွားမှသာ အချိန်မီ
ရောက်ပေမည်။

သို့သော် ဤတောအုပ်သည်
ကား အန္တရာယ်ပြွမ်းသော တောအုပ်
တည်း။

ဘီလူးတို့ပိုင်သော တောအုပ်
တည်း။

ဘီလူးတို့ နေသော နယ်မြေ
တည်း။

ဘီလူးနယ်မြေကို ဖြတ်ကျော်အံ့
သောသူသည်ကား ကြီးစွာသော ရည်
မှန်းချက်၊ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်၊
ရဲရင့်သော စိတ်ဓာတ်၊ ပြင်းထန်သော
လုံ့လနှင့် ထက်မြက်သော ဉာဏ်စွမ်း
အားရှိသူ ဖြစ်ရပေမည်။

လူစည်။ ဘီလူးစည်းကား ခွဲခြား
သတ်မှတ်ထားလေ၏။ တောအုပ်
အတွင်း၌သာ ဖမ်းစားခွင့်ရှိလေ၏။
ဘီလူးမတို့ချည်းသာဖြစ်၍ အတင်း
အကျပ်ဖမ်းစားခွင့်မရှိ။ မာယာကို သုံး

မြူဆွယ်စည်းရုံး၍ သတိဝေဝါး အင်အား
ချည့်နှံလေမှ ဖမ်းစားပိုင်ခွင့်ရှိလေ၏။

လူစည်းကမ်း ခိုင်မာသော် ဖမ်း
စားခွင့်မရှိ။ လူ့အလိုမပါသော် စားခွင့်
မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝီရိယအသိနှင့် သတိ
ပညာသည်သာ လက်နက်တည်း။ စိတ်
ကို ထိန်းချုပ်သည်ခံ၍ ရှောင်ကွင်းသွား
နိုင်ရပေမည်။

“အချင်းတို့...သတိရှိပါစေ”
“အရှင်သား...ကောင်းလှပါပြီ”
တောအုပ်လမ်းအထဲသို့ ရောက်ပြီ

ဖြစ်၍ သတိပေးစကားဆို၏။
လှမ်းအံ့သော ခြေလှမ်းများသည်
တန်ခိုးစက်ကွင်းတစ်ခုထဲသို့ တိုးဝင်၍
သွားတော့ပေမည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော စက်
ကွင်းတစ်ခုထဲသို့။

မာယာစက်ကွင်းထဲသို့။
မာယာစက်ကွင်း...။

တောလမ်းခရီးကား လျှို့မြောင်
ချိုင်ဝှမ်းဆိုးဝါးသောလမ်း၊ တောကောင်
များ ကျက်စား၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့
စဖွယ် အန္တရာယ်ပြွမ်းသောလမ်းဟု
ထင်မှတ်ထားခဲ့လေ၏။

ယခု လက်တွေ့တွင်မူကား
လမ်းမကြီးသည် ညီညာပြောင့်ဖြူးစွာ
ချောမွတ်ပြေပြစ် ကျယ်ဝန်း၍ လျှောက်
ချင်စဖွယ်အတိတ်ဖြစ်ပေ၏။

ရှုခင်းတို့သည်လည်း သာယာ
လှပ ဝေးကြည့်ရပေ၏။ ကျေးငှက်
သာရကာတို့၏ တေးသီချင်းသံတို့ကို
သာယာဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကြားနေရပေ၏။

ဤတောအုပ်တွင်း ရောက်လာ
ခြင်းသည်ပင် အလွန်လျှင် ကံကောင်းစွာ
တကားဟု ခံစားမိကြပေ၏။

ကိုးယူဇနာခန့် ရောက်လေသော်
လည်း ငယ်ရွယ်သူတို့ မမောပန်းသေး။

ထူးဆန်းဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခု။
နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်
သော လမ်းဘေး ဇရပ်ကြီးတစ်ခု။

ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ထင်းခနဲ လင်း
လက်သော အဝတ်တန်ဆာများ။
လှပတင့်တယ် ချစ်ချင်စဖွယ်
သော အလှပဂေးလေးများ။

ကြွရွာတင့်တယ် ချစ်တုံ့လှယ်ချင်
စရာ မိန်းမချောကလေးများ။

နတ်သမီးတမျှ လှလိုက်သမု
စက်စက်ယို၊ အသည်းအသက်ထက်
ပိုသော တန်ဖိုးရှင်ကလေးများ။

အဆင်းအလှ ငြင်းမရအောင်
တွယ်တာတပ်မက် နှစ်သက်စဖွယ်။

“မောင်ကြီးတို့... ခရီးပန်းလာ
ကြပါသလား။ တည်းခို အနားယူ
အိပ်စက်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ဟင်းဟင်း...”

အသံလွင်လွင်၊ တမူချဲ့ ကိုယ်
ဟန်မှာ မှုန့်ကာ ဖိတ်ခေါ်လေသော
အခိုက် အဆင်း၌ တပ်မက်လွန်းသော
သူရဲကောင်း တိုက်ပွဲကျလေပြီ။

“ခြေနာပြီ ဇရပ်မှာ အတန်ငယ်
နားပြီးမှ လိုက်လာပါမည်”

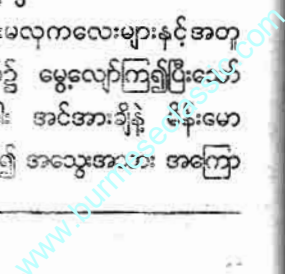
“အချင်း...သတိရှိပါစေ၊ မနား
ပါနှင့်”

“အရှင်... ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ။
မတောင်တအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်”

“သင့်အလိုအတိုင်းသာ ဖြစ်စေ”
ဟု ဆိုကာ ခရီးဆက်ကြလေ၏။

မိန်းမမာယာ ဘာညာအတတ်
ညှို့ဓာတ်ဆွဲအားပြင်းပြင်းနှင့် တန်ခိုး
အားချင်း ဝှပေါင်း၍ ညှို့မျက်ဝန်းကလေး
များဖြင့် ကာမ ပိုက်ကွန်အတွင်း ငွတ်
အတင်းဆွဲသွင်းလေသော်...။

မိန်းမလှကလေးများနှင့် အတူ
ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ကြ၍ပြီးသော်
သတိဝေဝါး အင်အားချိန့် မိန်းမော
ဒေအင် ပြု၍ အသွေးအလား အကြော

အခြင်မျိုးစုံတို့ကို စားသောက်ကြတာ
အနံ့ပျံ့သည်အထိတိုင်ပင် ဖြစ်လေ
၏။

မာယာစက်ကွင်း၌ အသက်ကင်း
သွားရပေတော့၏။

မင်းသားသည် ကျန် သူငယ်ချင်း
လေးယောက်နှင့် ခရီးဆက်လေ၏။

နောက်ထပ် ကိုးယူဇနာပင် ခရီး
ပေါက်ခဲ့ပြီ။

ထိုနေရာအရောက် လမ်းဘေး
ရေပဲကြီးတစ်ဆောင်ကို တွေ့ရပြန်လေ
၏။ နန်းတော်တမျှ ခန့်ညားထည်ဝါလှ
ပေ၏။

လှပသော အမျိုးသမီးငယ်လေး
တို့ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသော သံစုံ
တီးဝိုင်းကား မြိုင်ဆိုင်လှပေ၏။ နတ်
သီချင်းသံအလား လွန်စွာ နားဝင်စိန်လှ
ပေ၏။

“အသံချိုမြ့xxxနားအရသာxxx
ကြားမဝပါxxx”

သံစဉ်ချိုမြ့ အနုအရွှတို့ဖြင့်
အဓိပ္ပာယ်စာသားအလှတို့ဖြင့် “ချစ်မဝ
နိုင်” သီချင်းကို သီဆိုတီးမှုတ်နေကြ
သည်ကို မြင်ရ ကြားရလေ၏။

“မောင်ကြီးရှင် မောင်မောင်လေး
ရှင်... ခရီးပန်းလာကြပါသလား။
သီချင်းနားထောင်ရင်း အပန်းဖြေ နားခို
အိပ်စက်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်သံကလေးဖြင့်
ကလေးချဲ့ မှုနွဲ့လေသောအခါ (ခေါင်း
ကိုက်သည် အကြောင်းပြရင်း) အသံ၌
လွန်စွာတပ်မက် စွဲချက်နေသော သူ့ရဲ့
ကောင်းတစ်ယောက် တိုက်ပွဲကျပြန်
လေတော့၏။

အဆိုတော်ကလေးနှင့် ကာမ
ဂုဏ်မွေ့လျော် ပျော်ပါးပြီးသော် အရိုးစု
တိုင် စားသောက်ပြိုင်ကြရာ မာယာစက်

ကွင်း အသက်ကင်းရလေတော့၏။
◆◆◆

နောက်ထပ် ကိုးယူဇနာ ခရီး
ပေါက်ခဲ့ပြန်လေ၏။

တတိယရက် ညနေစောင်းအချိန်
ဖြစ်ပေ၏။

မင်းသားစိတ်အတွင်း၌ အထပ်
ထပ်ရွတ်ဆိုနေသည်ကား...

“မာယာစက်ကွင်းxxxပညာ
အလင်း xxx မာယာစက်ကွင်း xxx
ပညာအလင်း xxx”

ဤခရီးခဲကို ဖြတ်ကျော်၍
တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ခုနစ်ရက်အတွင်း
ရောက်လေမှသာ မင်းအဖြစ်ကို ရပေ
မည်။ ဤမာယာစက်ကွင်းတောအုပ်မှ
ကျော်ဖြတ်နိုင်ရေးအတွက် သတိ ဝီရိယ
ပညာအလင်းတို့သည်သာ လက်နက်
ကောင်းဖြစ်ပေ၏။ သတိထားလေမှ။

“အချင်းတို့... သတိရှိပါစေ”

“အရှင်သား... ကောင်းလှပါပြီ”

မွှေးထုံကြိုင်သင်း၍ အားပါးတရ
နမ်းရှိုက်ချင်စဖွယ် ရနံ့သည် အထေးက
ပင် ဦးစွာ ဆီးကြိုလာပေ၏။

နံ့သာဈေး။

နံ့သာကြွတ်တို့အား နံ့သာဖြင့်
ပြည့်စေ၍ နံ့သာဈေးခင်းနေကြလေ၏။

လှပ ညွတ်ပျောင်း နံ့သာရောင်း
သူကလေး၏ ကိုယ်သင်းနံ့သည်လည်း
ရောထွေး လွင့်ပျံ့လေမည်သာ။

ရနံ့မွှေးကြိုင် မပြေးနိုင်ဖွယ်
ငြိတွယ်ဆန္ဒ ထိန်းမရလေပြီ။

“မောင်ကြီးရှင်... ပင်ပန်းလာပါ
သလား။ နမတော်တို့ နံ့သာဈေးမှာ
နံ့သာအမျိုးမျိုးတို့ကို အားပါးတရ နမ်း
ရှိုက်ရင်း အပန်းဖြေနားနေ အိပ်စက်
နိုင်ပါတယ် မောင်ကြီးရှင်”

“ရှင် ဆိုသည် မိမိကိုပင် တည်
တည်ဆိုလိုသည်ဟု ငွတ်အတင်း တွေး

ထင်ကာ အနံ့ရသည့် လွန်စွာတပ်မက်
တတ်သော အပြုပိုင်ရှင်၏ ဝီတိကား
နလုံးတိုင် ခွေရစ်လေ၍ (ဗိုက်အောင့်
သည်ဟု ရမယ်ရှာကာ) မရန်းနိုင်
နေရစ်ခဲ့ချေတာကာ။

မင်းသားသည်လည်း သင့်အလို
အတိုင်းဖြစ်စေဟု ဆို၍ ခရီးဆက်လေ
၏။

သူ့ရဲကောင်းအချင်း မာယာစက်
ကွင်း၌ အသက်ကင်းရပြန်ချေ၏။

စတုတ္ထရက်။

နောက်ထပ် ကိုးယူဇနာခရီး
ပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ညနေစောင်း ကျနေစောင်းခဲ့ပြီ။

မင်းသားသည် ပရိတ်ချည်၊
ပရိတ်သံ၊ ပရိတ်ကြိုးထည့်ထားသော
အိတ်ရှုံ့ကလေးအား လည်၌ ဆွဲထား
လေ၏။ အရေးကြီးက အသုံးချရန်ဖြစ်
လေ၏။ အရှင်ပစ္စေကပုစ္ဆိတို့ စွန့်ကြဲ
အပ်သော လက်ဆောင်တည်း။

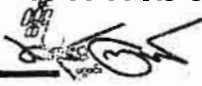
မင်းသားသည် အရှင်ပစ္စေက
ပုစ္ဆိတို့အား လှူဒါန်းဆည်းကပ် လုပ်
ကျွေးခြင်း၌ မြတ်နိုးစိတ်ရှိ၏။ မင်းသား
ကြီးတို့အလယ်၌ မိမိ၏ အသက်ငယ်
သောအဖြစ်ကို သိရှိ၍ မိမိရှေ့ရေကို
မေးလျှောက်မိလေ၏။

“အရှင်တို့... တပည့်တော်သည်
မင်းအဖြစ်ကို ရနိုင်မည်လော”

“မင်းသားငယ်... ဤပြည်၌ကား
မရနိုင်ပြီ။ ဤပြည်မှ အပြောင့် ယူဇနာ
၅၀ ကွာဝေးသော တက္ကသိုလ်ပြည်သို့
ခုနစ်ရက်အတွင်းရောက်အောင် သွား
နိုင်က မင်းအဖြစ်ကို ရလံ့ထွဲ့”

“အရှင်ဘုရားတို့... တပည့်
တော် သွားနိုင်ပါအံ့”

“ထိုပြည်သို့သွားသော် အနုင်း
ယူဇနာ ၅၀ ကျယ်သော ဘီလူးလတ်

ပိုင်သော တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရပေမည်။ ထိုဘီလူးမတို့က မိန်းမတို့ မာယာအတတ်ဖြင့် မြှူဆွယ်စည်းရုံး၍ သတိဝေဝါး အင်အားချိန် မိန်းမောစေပြီး အသွေးအသားတို့ကို စားတတ်လေတကား။

ထိုအရပ်နယ် ကျော်ဖြတ်ဖွယ် အရေး မပြတ်တွေး ကြံစဉ်ခဲလေ၏။

အတူလိုက်လိုသော သူငယ်ချင်း အမတ်တို့၏ သားငါးယောက်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

အမြင်အာရုံ၌ ပေါ်လာသော မြင်ကွင်းတစ်ခု။

နန်းတော်သဖွယ် ထည်ဝါအမှတ် ရှိသော ဇရပ်ကြီးတစ်ခု။

ရသစုံ စားသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် တည်ခင်းကျွေးမွေးရာအရပ်။

စားပွဲခင်းအလယ်၌ အမြည်းဟင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။

နစ်သက်ဖွယ် အရောင်အဆင်း အနံ့တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ထမင်းဟင်း

လျာ ဘောဇဉ်များ။

အရသာဆီမဲ့၊ လျှာကြော့စိမ့်မှု ချိုခိမ်စားမဝ၊ အားမရနိုင်၊ ကောင်းချင်း ပြိုင်နေသော နတ်ဩဇာပမာ။ စား၍ အလွန်ကောင်းမည်ကို စိတ်က အလိုလိုလိုကာ သွားရည်ယိုမိတကား။

ရှေ့နံ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ယပ်ခတ်ပေးနေသူ၊ ပျူကုစွာ အားပေးလေသူ၊ လောကွတ်ချော်တတ်သော ရှုမ္မာပြည် နတ်သမီးကလေးကလည်း ကြီးစွာသော အကြောင်းအရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လေမည်။

ရသးရုံ၌ လွန်စွာတပ်စွန်း စွဲပြီလွန်းသော သူရဲကောင်းကား ဝမ်းဟာတိ ဟု ယိုယာဆင်ထား စကားကောက်ဖြင့် နောက်ချန်ခဲ့ပြန်တကား။

မာယာစက်ကွင်း အသက်ကင်းရ ပြန်ချေ၏။

ပဉ္စမရက်... ကိုးယူဇနာခရီးပေါက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။

မင်းသားတို့ ခရီးစဉ်ရှေ့တွင် ကြိုတင်၍ ရွာ၊ ဇရပ်၊ ဖန်ဆင်း၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြပြန်သည်။ ဤအကြောင်းအခြင်းအရာကိုလည်း သိနေကြသည်ပင်။

သို့ပါသော်လည်း ရသတဏှာ၏ ဆွဲငင်အားကို မတွန်းလှန်နိုင်ကြ။ ကိုယ်အကြိုက်နှင့် မတွေ့သေးသော် ဆင်ခြင်ထိန်းချုပ်မှုစွမ်းအား ရှိသယောင်ထင်ရလေ၏။ ဘီလူးမတို့ ဖန်ဆင်းသော ကာမဂုဏ်အလိုက်သည် ကိုယ်အကြိုက်နှင့် ဆုံတွေ့နိုင်ခဲ့ကား ကြွက်တွေ့သော် ကြောင်ကဲ့သို့ ဟားတွေ့သော မြွေကဲ့သို့ ဣန္ဒြေပျက်ပြားကာ စိုက်စိုက်ငိုက်ငိုက် ပါသွားရလေဘော့၏။

မင်းသားငယ်သည်လည်း လူသားပင်ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်တရားနှင့် မကင်းနိုင်သေး။ တပ်မက်လိုလား ခံစားချင်ပါ၏။ သို့သော် ဤမိန်းမများသည် လူသားမဟုတ်။ ဘီလူးမများသာတည်း။ ဖမ်းကားလို၍ လှည့်ဖြားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ အသက်ကို ပေး၍ သေဆေးစားရသကဲ့သို့ မြင်၏။

တစ်ရိုက်ထိုး လှုပ်ရှားလာသော ကာမ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို သတိပညာ လွန်းတုပ်၍ ချွန်းအုပ်ရလေ၏။ မလျော်စွာကားဟု နှလုံးသွင်းရလေ၏။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရမည့်သူသည် မိမိ၏ မလျော်သော အတွင်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရပေမည်တကား။

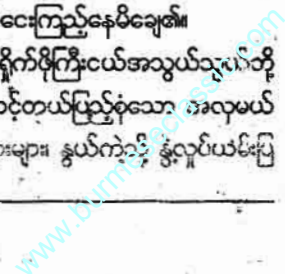
ကာမဂုဏ်တစ်ခု၌ လွန်ကဲစွာ တပ်မက်ခြင်း ဆိုးကျိုးကား ကြီးမားလှပေစွာ။

တစ်ဖက်ကလည်း လူမက နတ်တမျှ လှယဉ်ကျေးမယ်တို့ ညှို့ဝှင်အား အစွမ်းသည်လည်း အံ့မခန်း။ တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ဖန်ဆင်းထားလေသော ကြောင့် အဆန်းတကာ အဆန်းဆုံး တွေပင်တည်း။

ရွှေကြယ်လေးများ စီရင်ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ဗိတာန်ကြက်ထားသည့် ဆေးရောင်စုံ အဆင်ဆန်းတို့ဖြင့် ပြီးသော ပုဆိုးတင်းတိမ်တို့ဖြင့် ကာရံထားသည့် မြတ်သော နတ်အိမ်ရာကို မြင်သော် သူရဲကောင်းခြေလှမ်း တန်လေပြီတည်း။

“အချင်း... သတိရှိပါစေ” ထိုစကားကို မကြားနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်တိုကာ ရှေ့မြင်ကွင်းဝယ် စူးစိုက်ငေးကြည့်နေမိချေ၏။

ရိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ပြည့်စုံသော အလှပယ်ကလေးများ၊ နွယ်ကဲ့သို့ နွဲ့လှုပ်ယမ်းပြ

အကြံလေး၏။ ဆင်နာမောင်းသဖွယ်
ဆင်တံ ရှည်သွယ်သွယ်ကလေးများ။
အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း နတ်မိ
ဆယ် နတ်သမီးကလေးများ။

“အရှင်သား... ချုပ်တည်းခြင်းမှာ
တော်နိုင်ပြီ”

ဟု အထိအတွေ့၌ လွန်ကဲစွာ
ဆပ်စွန်းလေ့ရှိသော သူ့ရဲကောင်းကား
အိပ်ချင်သေး၏ဟူသော အကြောင်းပန်
၌ နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့လေပြီတည်း။

မာယာစက်ကွင်း၌ အသက်ကင်း
ပြန်ချေပြီ။

ဆဋ္ဌမရက်...
နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်း
အိပ်ဆက်နေသည်က မင်းသား။

ဘီလူးမတစ်ယောက်သည်
ငြိမ်းစားလေသည်ကား။

“ဤမင်းသားသည် ကာမဂုဏ်
မရှိ၍ ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း၏။ ရသေ့၊
ဇနီးလည်း မဟုတ်။ ထူးဆန်းစွာ
ထကား။ အချိန်မသင့်သေး၍ ဖြစ်လေ
သည်။ ဒီလိုနှင့် လွတ်စတမ်းလား။ ငါ၏
ဆန်ခိုးမာယာကို အစွန်းကုန် သုံး၍
အသွေးအသားကို စားပြီးမှ ပြန်မည်”

မင်းသားသည်လည်း ဘီလူးမ
တစ်ယောက် လိုက်လာသည်ကို သိ၏။

ယခု ၄၅ ယူနောခရီးကို ကျော်
ထွန်းခဲ့ပေပြီ။ နောက်ထပ် ၅ ယူနောခရီး
သာ ကျန်ပေတော့၏။ ညနေပစောင်းပီ
ဤတောအုပ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အရေး
ကြီးပေ၏။ ခြေလှမ်းအရှိန်ကို မြှင့်၍
ဆီသုတ်သုတ်လျှောက်နေမိ၏။

မင်းသားက ရှေ့မှ မြန်မြန်
လျှောက်၊ ဘီလူးမက နောက်မှ ထက်
ကြပ်မကွာ လိုက်၏။

မွန်းလွဲစ အချိန်ရောက်သော်
တောအုပ်မှ လွတ်မြောက်လေပြီတည်း။

မင်းသားသည် နှစ်သက် ရွှင်လန်း
စွာ တောအုပ်အား နောက်ပြန်လှည့်
ကြည့်လေသော် မိမိအား အနီးကပ်
ပြုံးရယ်ကြည့်နေသော နတ်သမီး

တစ်ပါးကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရလေ၏။
အလှကွန်ယက်တွင် ငြိသည်
အခိုက် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

“မောင်ကြီး”

“နမ”

သူမ၏ မျက်လုံးသို့ အကြည့်
ရောက်သော် နီသော မျက်လုံးကို တွေ့
သော်...

“အား... ဘီလူးမ... ဘီလူးမ”
တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း စိတ်မှာ
ဖြစ်မိသော်လည်း ချုပ်ထိန်းကာ ဣန္ဒြေ
မပျက် ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မင်းသားက ရှေ့မှ လျှောက်၊
ဘီလူးမက နောက်မှ တကောက်
ကောက်။

တောအုပ်သို့ အမှုလုပ်ရန် သွား
သောသူတို့နှင့် လမ်းလွင် ဆုံသော်...

“အဘယ်သို့ တော်စပ်လေ
သနည်း”

“ကျွန်မငယ်လင် အချစ်
အသက်ဗူးကလေးပါရှင်”

“အချင်း... ဤသူတို့သမီးငယ်
သည် လှပသိမ်မွေ့၏။ ပန်းဆိုင်းနှင့်
တူ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့် မယမင်းတည်း။

မိဘတို့ရင်ကို စုံကန်ခွဲခွာ စွန့်လွှတ်၍
ချစ်လွန်းသူ ပိုင်ရှင်နောက် တကောက်
ကောက်လိုက်လာရာသူကလေးကို
မပင်ပန်းပါစေလင့်။ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် ဆောင်ယူမသွားလေသနည်း
ကံထူးရှင်ကလေးရယ်”

ဘီလူးမအား မကြည့်မှ၍...

“အချင်းတို့... ဤမိန်းမကား
ငါ့မယားမဟုတ်။ လူသားမဟုတ်။
ဘီလူးမတည်း။ ငါ့လူ ငါးယောက်ကို

စားပြီးဖြစ်သော ဘီလူးမတည်း”

“အမောင်တို့ရှင်... လင်တို့မည်
သည်ကား အမျက်ထွက်သော ကာလ
၌ မိမိချစ်လှစွာသော မယားကိုပင်
ဘီလူးမဟု ဆိုတတ်ကုန်၏။ ပြိတ္တာမ
ဟူ၍လည်း ဆိုတတ်ကြကုန်သည်
တကား”

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ”

အရည်မရ အဖတ်မရ ထောက်ခံ
မဲပေးကြလေ၏။

ဘီလူးမ၏ အကြံကား အသိ
ဉာဏ်အား ထက်လှသော မင်းသား
အပေါ်၌ အခဲမကြေ အထူးကောက်စူး
ရောက်နေချိန်ဖြစ်၍ အခြားလူတို့ကို
ဂရုမထား၊ စိတ်မဝင်စား။

တစ်ဖန် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အသွင်
တစ်ကြိမ်သားဖွားဖူးသော မိခင်အသွင်
ဖန်ဆင်း၍ သားကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ
မင်းသားနောက်မှ လိုက်မြဲ။

လမ်းသွားလမ်းလာများက စိတ်
ဝင်တစား မေးပဲ မေးတတ်နိုင်လွန်းကြ
လေ၏။

အတွဲညီ တစ်လွဲစီဖြစ်နေသည့်
အဖြစ်ကို စိတ်ဝင်စားကြလေ၏။

ဘီလူးမကား မာယာတစ်သိန်း
အပလိန်းအနန္တတို့ဖြင့် မတော်ရသေး
သောလင်ကို မပစ်ပယ် ချစ်စဖွယ်သော
စကားတို့ဖြင့် ဆိုလေ၏။

ဘီလူးမတည်းဟူသော အဖြေ
ဖြင့် ဖြေကာ မကြည့်မိစေရန်၊ ဘီလူးမ
တည်းဟု အသိမှတ်၊ မိမိကိုယ်ကိုသာ
သတိကပ် အာရုံပြု၍သွားလေ၏။

တက္ကသိုလ်ပြည် မြို့တံခါးသို့
နေဝင်ပြီးမှ ရောက်လေ၏။

မြို့တံခါးကား ပိတ်လေပြီ။

မင်းသားသည် ဇရပ်တစ်ဆောင်
၌ တည်းခိုလေ၏။

ဘီလူးမသည် ဖရိတ်ချည်တန်း

ကြောင့် ဇရပ်ထံ ဝင်ရန် မတတ်နိုင်၍ နတ်၌ ဖြစ်သောအဆင်းကို ဖန်ဆင်း၍ ဇရပ်တံခါးဝ၌ နေလေ၏။

ဇရပ်ထဲ၌ မင်းသားသည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့ စွန့်ကြဲလိုက်သော ပရိတ်သံကို ဦးခေါင်းထက်၌ ထား၏။ ပရိတ်ချည်ကို ကာရံ၍ သန်လျက်ကို ကိုင်ကာ မတ်မတ်ရပ်လျက်သာလျှင် အရုဏ်ကို တက်စေလေ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

နံနက်ခင်းအချိန်၌ တက္ကသိုလ်ပြည်ရှင်မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်ကစားရန် ဥယျာဉ်သို့ သွားစဉ် ဇရပ်တံခါးမှ ထိုမိန်းမကို မြင်၍ တပ်စွန်းသောစိတ်ဖြစ်ကာ ပိုင်ရှင်ရှိ မရှိ စုံစမ်းစေသော် မင်းချင်းသည် ဘီလူးမနား ကပ်၍ မေးလေ၏။

“ပိုင်ရှင်လင် ရှိသလော”

“အမောင်...လင်ရှိပေ၏။ ဇရပ်

၌ နေသော ယောက်ျားသည် အကျွန်ုပ်၏ လင်တည်း”

“အမောင်...ဟုတ်သလော”

“ဤမိန်းမသည် ငါ့ယားမဟုတ်။ လူသားမဟုတ်။ ဘီလူးမတည်း။ ငါ့လူငြီးယောက်ကို စားခဲ့ပြီ”

“အမောင်တို့ လင်ယောက်ျားမည်သည်ကား အမျက်ထွက်သော အကြင်ကာလ၌ အကြင်စကားမျိုး ဆိုတတ်လေသည်သာ”

မင်းကြီးကား အရှင်မရှိသော ဥစ္စာသည်ကား မင်းဥစ္စာတည်းဟု ဆို၍ ရင်မှာ အပျော်ရောက်ကာ ငွတ်အတင်း တော်ကောက်လေတော့၏။

လင်ပျောက်ဆုံးသူအား ဆင်ကျောက်ကျန်းပေါ် စီးစေ၍ မြို့ကို လက်ျာရစ် လှည့်ပြီးနောက် မင်းအိမ်ပြာသာဒ်သို့ တက်၍ မိဖုရားကြီးအရာတန်းထားပြီး ချစ်စကားကို မပြောစတမ်းဆိုလေ၏။

ရေချိုး၊ နံ့သာလိမ်း၊ အဝတ်လဲ၊ ညစာစားပြီးနောက်သော် အဖိုးတန်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အသရေဇီသည် အိပ်ရာထက် အရှင်တက်နှင့်လေပြီ။

ဘီလူးမသည် တည်ခင်းသော အစာကို စားပြီး၍ မင်းနှင့်တကွ အံ့ပျော်ပန်းတစ်ပွေ့ နတ်အတွေ့တော်၌ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်လေ၏။

နတ်အစွမ်းပြာ နှစ်ထပ်ကြမ္မာ ကာမချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံလေ၏။

အိမ်ပျော်လှချိန်၌ ဘီလူးမသည် နံပါးတစ်ဖက်စောင်း၍ ကျောခိုင်းကာ ဝိုလေ၏။

မင်းကြီးလည်း ဇဝေဝဝါ နှိုးရိပ်တကြီး မေးလေ၏။

“ရှင်မ... ဘာကြောင့်သိသနည်း”

“လင်တူ မိန်းမတို့အလယ်၌

မျက်နှာငယ်ရပေတော့မည်။ မိတာအနီးအနွယ်မရှိသော လင်းပေါ်မှာ မေါက်ကြတဲ့ ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မိန်းမဖြစ်သည်ဟု သော စကားသည် ဦးခေါင်းကို ကိုင်၍ ရိုက်ဘိသကဲ့သို့ ခံစားရပေတော့မည်။ မျက်နှာမသာမယာ ညှိုးငယ်စရာဖြစ်ပေတော့မည်။ အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်ကို အစိုးရခြင်းဟူသော အာဏာကို ပေးငြားအံ့။ မည်သူမျှ စိတ်ပျက်စရာစကား မဆိုရတော့ပြီ”

မိန်းမလည် သိန်းကြွယ်၏ အားမနာတမ်း ပြောဆိုသော စကားဖြစ်လေ၏။

“ရှင်မ... အပြစ်မရှိသော တိုင်းသူပြည်သားတို့၌ ငါသည် အစိုးမရာ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ရှိသောသူမှသာ ဝါပိုင်၏။ အာဏာကို ပေးခြင်းမှာ မတတ်နိုင်”

“မင်းကြီး... နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့ကိုကား ကျွန်ုပ်အလိုသို့ လိုက်စိမ့်သောမှာ အခွင့်တော့ မပုပါ”

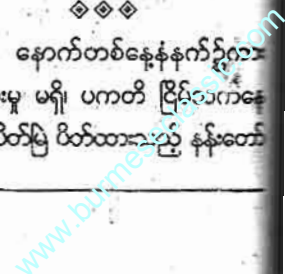
တစ်သက်တာ မမေ့ရက်စရာ နှုတ်အတွေ့နှင့် မှတ်မွေ့ပြီးသည်ဖြစ်၍ နန်းတွင်းအာဏာကို ပေးလေပြီ။

ဘီလူးမြို့သို့သွား၍ ဘီလူးတို့အား ခေါ်ပြီး မင်းအား အသက်ကုန်စေလျက် အရိုးမျှ ကြွင်းစေကာ၊ အလုံးစုံသော အကြောအရေ အသွေးအသားတို့ကို စားလေ၏။

ကျန် ဘီလူးများသည်လည်း ကြက်၊ ခွေးမှ စ၍ နန်းတွင်းသူအားလုံးအား တစ်ယောက်မကျန်၊ တစ်ယောက်မချန် စားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နက်၌လည်း လှုပ်ရှားမှု မရှိ၊ ပကတိ ငြိမ်သက်နေသော ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားသည့် နန်းတော်

အား ပုဆိန်တို့ဖြင့် ချိုးဖျက်၍
ကြည့်လေသော် အဆိုးခေါင်ကို
အရိုး တောင်လိုပုံခဲလေပြီ။
အမတ်တစ်ဦးက ဆိုလေ၏။

“မြို့ပြင် ဇရပ်၌ တွေ့သောသူ
ဤမိန်းမကား လူသားမဟုတ်။
လူမတည်းဟု ဆိုခဲလေ၏။ ထိုသူ၏
အား မှန်လေပြီ။ တို့တိုင်းပြည်၌ မင်း
လေပြီ။”

“ဤသို့ကား မဖြစ်။ ဘုရင်သစ်
ဆင်ရန် တိုင်ပင်ကြအံ့”

“ဇရပ်၌ တွေ့သောသူအား ခုံမင်း
ထိုသူသည် ဘီလူးမဟူ၍ အတတ်
နိုင်သော ဉာဏ်ပညာရှိပေ၏။ ရုပ်
အင်္ဂါလည်း နတ်သားတမျှ ခန့်ညား
ပေ၏။ အသံသည်လည်း ဩဇာရှိ
ပေ၏။ ထိုသူကို ခုံမင်းကြည့်အံ့”

အားလုံး သဘောတူ၍ မင်္ဂလာ
အားကို ဆင်ယင်ကာ မြို့ပြင်သို့
ဆောင်ကြလေ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားတော်
အဖြစ် သိလေသော် မင်းမျိုးမင်းနွယ်
အဖြစ်၍ အထူးခုံစမ်းရန် မလိုသဖြင့်
အထူးထူးပေါ် တက်စေ၍ မင်းနန်း
အသို့ ခေါ်ပြီး မိဖုရားတို့ ရွေးချယ်
မင်းအဖြစ် ဘီသိက်သွန်းကြလေ
၏။

မာယာစက်ကွင်းအား ပညာ
အလင်းဖြင့် ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့၍ ပြည့်ရှင်
မဟူသော အမြင့်ဆုံး ဆုလာဘ်ကို
ရလေတော့သည်တကား။

သိကြားနတ်၏ နန်းတော်ကဲ့သို့
ဆင်နားရပေ၏။

ထီးမြူးတောင်းသော ရာဇပလ္လင်၊
မင်းဝတ်တန်ဆာ ဆင်မြန်း၍
ကြားနတ်မင်း တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် စံ
၏။

အမတ်၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်တို့
သည်လည်း အဝတ်တန်ဆာတို့ ဆင်
ယင်ကုန်လျက် မင်းကြီးအား ခြံရံလျက်
တည်ကုန်၏။

နတ်သမီးနှင့် တူကုန်သော၊ က၊
ဆို၊ တီးမှုတ်ခြင်း၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်
သည်၊ တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်
သော တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ရှိ
ကချေသည် မိန်းမတို့သည် သီဆို
တီးမှုတ် ကုန်နေကြလေသော အသံ
တို့ဖြင့် မင်းနန်းတော်သည် မိုးထစ်ချွန်း
သဖြင့် ပြည့်သော သမုဒ္ဒရာအဝှမ်းကဲ့သို့
တစ်ပြိုင်နက် တစ်ချက်တည်း အုတ်
အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ အသ
ရေ တင့်တယ်ခြင်းကို ကြည့်၍...

“ငါသည် ဘီလူးမတို့ ဖန်ဆင်း
အပ်သော အဆင်းကို ကြည့်ပြားအံ့။
သာယာသဖြင့် ဆွေခြင်သို့ ရောက်သည်
ဖြစ်ရာ၏။ ဤ တင့်တယ်သော အသံ
ရေကို မရရာ၊ ပစ္စေကပုဗ္ဗိတို့၏ အဆုံး
အမ၌ တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
ငါသည် မင်းအဖြစ်ကို ရပေ၏။

အရှင်ပစ္စေကပုဗ္ဗိတို့၏ အဆုံး
အမ၌ မြသောကြောင့်ဖြစ်သော်လည်း
လုံလပ်ခြင်းအကြောင်းကြောင့် လည်း
ကောင်း၊ စိတ်၏ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကိုယ်
၏ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် မဆုတ်မနစ်သည်
၏အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း။
ဘီလူးမတို့၏ ကြီးစွာသော ဘေးမှ
လွတ်ကင်း၍ ဤချမ်းသာကို ရပေ၏
တကား။”

ကောင်းကျိုးတို့ တည်ရာဖြစ်
သော သတိတရား လက်ကိုင်ထား၍
ဉာဏ်အားဖြည့်လေသော အကျိုးစီးပွား
တို့ ကြီးမားစွာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့လေတော့
သည်တကား။

လာဘ်(အကျိုးစီးပွား) ဟူရာ၌

အနာမရှိခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မြတ်
သော လာဘ်ကို အလိုရှိရာ၏။

အကျင့်သီလ၊ ပညာရှိတို့၏
ဩဝါဒ ဆုံးမစကား၊ အကြားအမြင်
ဗဟုသုတ၊ သုစရိုက်တရား သုံးပါးကို
အစဉ်ကျင့်ခြင်း၊ မပျင်းမရိသည့်အဖြစ်
ဟူသော ခြောက်ပါးသော တရားတို့
သည် (လာဘ်) အကျိုးစီးပွားဖြစ်ခြင်း
၏ မြတ်သောအကြောင်းတို့ပေတည်း။

သီလ၊ သုတ၊ အာရောဂျနှင့်
ဆရာညွှန်ကြား မေ့နုသွား မပြင်းပြား၊
စီးပွားဖြစ်ကြောင်းသာ။

သတိ ဆိုရာ၌ နိဗ္ဗာန်လိုလား
သော ယောဂီများတို့သည် နိဗ္ဗာန်သို့
သွားရာ တစ်ကြောင်းတည်းသော ခရီး
လမ်းဖြစ်သည်။ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး
တရားဖြင့် ဓာတ်တို့၏ သဘာဝ
လက္ခဏာကို ရှုသိကာ သာမည
လက္ခဏာဟူသော အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ
လက္ခဏာရောသုံးပါးသို့ တင်၍ မြစ်ဖျက်
မြင်ရာ ဝိပဿနာတရားအစဉ်ဖြင့် မဂ်
ဖိုလ်စခန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်ခြင်းသည်
သမ္မာသတိ၏ အကျိုးတန်ဖိုးပင်။
ကောင်းစွာမသွေ ဖြစ်ပါပေတော့
သတည်း။

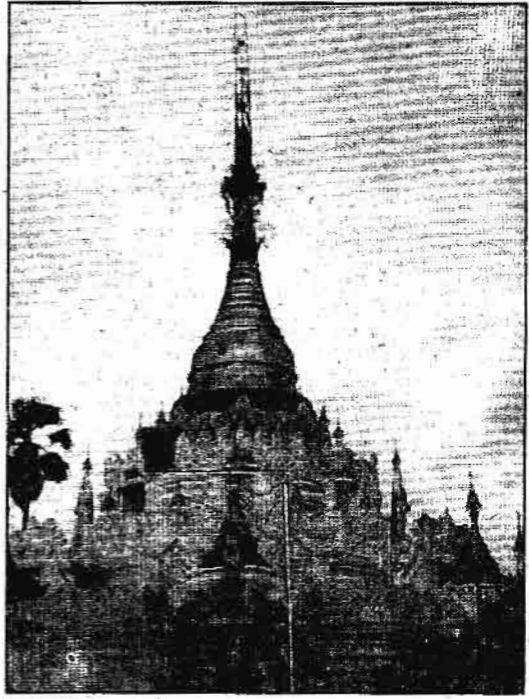
ဧမာင်မြင့်ဦး(သန်လျှင်)

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလထဲတွင် ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် အံတော်ရှင် ပုညစေတီတော်သို့ စာရေးသူ အဖူးမြော်ရောက် ခဲ့သည်။ စေတီတော်မှာ ပြည့်မြီ၊ ရွာဘဲနယ်ပြေအနောက် ပွင့်လှ သိမ်ကုန်းရပ်ကွက်၊ ပွင့်လှ သိမ်ကုန်း ပရိယတ္တိစာသင် တိုက်ကြီးအနီး သီရိဇေယျာ နာဂကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည် ရှိပါသည်။

ကုန်းတော်မှာ အရှေ့ဘက်ခြမ်းက အတန်ငယ် မြင့်၍ အရှေ့ဘက် မုခ်ဦးအထိ အုတ်လှေကားဖြင့် တက်ရသည်။ အနောက်ဘက်ခြမ်းက ဆင်ခြေလျှော့ ခပ်ပြေပြေဖြစ်၍ ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းထားသည်။ ကားဖြင့် မုခ်ဦးအတိုင်းဝင်၍ ကုန်းတော်ပေါ်အထိ တက်ရောက်နိုင်သည်။ ကုန်းတော်ပေါ် အနောက်ဘက် မုခ်ဦးအနီးတွင် သီရိဇေယျာကျောင်းရှိသည်။

ကုန်းတော်၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ခြမ်း ကို နန်းမြို့ရိုးသဏ္ဍာန် မဟာရံတံတိုင်း ကာရံထားသည်။

အံတော်ရှင် ပုညစေတီတော်

မြောက်ဘက်ခြမ်းက အတန်ငယ် မြင့်၍ အရှေ့ဘက် မုခ်ဦးအထိ အုတ်လှေကားဖြင့် တက်ရသည်။ အနောက်ဘက်ခြမ်းက ဆင်ခြေလျှော့ ခပ်ပြေပြေဖြစ်၍ ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းထားသည်။ ကားဖြင့် မုခ်ဦးအတိုင်းဝင်၍ ကုန်းတော်ပေါ်အထိ တက်ရောက်နိုင်သည်။ ကုန်းတော်ပေါ် အနောက်ဘက် မုခ်ဦးအနီးတွင် သီရိဇေယျာကျောင်းရှိသည်။ ကုန်းတော်၏ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်ခြမ်း ကို နန်းမြို့ရိုးသဏ္ဍာန် မဟာရံတံတိုင်း ကာရံထားသည်။

မြောက်ဘက်မှ ဘုရားဖူးများ တက်ရောက်နိုင်သည့် တစ်ဆစ် ချိုး အုတ်လှေကားနှင့် မုခ်ဦးငယ်တစ်ခုလည်း တွေ့ရသည်။ လူသွားလူလာနည်း၍ ယာယီပိတ်ထားသည်။ ကုန်းတော်ပေါ် မြောက်ဘက်ခြမ်း မဟာရံတံတိုင်းအနီးတွင် တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုး ကြီးနန်းကို အုတ်တိုက်ငယ်ဖြင့် တွေ့ရသည်။

အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်း၌ နတ်မင်းကြီးလေးပါး ခြံရံထားသည့် အသွင်ဆန်းဆန်း တံခွန်တိုင်လည်း မြင်တွေ့ ရသည်။ မြောက်ဘက်ခြမ်းက သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များနှင့် အလှ ပန်းပင်များကြောင့် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်ရသည်။ အေးချမ်း ငြိမ်ဆိတ်မှုလည်း ရှိသဖြင့် တရားဘာဝနာပုဂ္ဂိုလ်များလိုသူ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လိသူများအတွက် သင့်လျော်သည့် နေရာ ကောင်းလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

စေတီတော်အောက်ခြေ ဖိနပ်တော်နေရာ၌ ရှစ်မြှောင့် ပုံ အုတ်ခုံအဖြစ် တစ်ပေခွဲခန့် ခံထားသည်။ စေတီတော်မှာ အတွင်းလိုက်ရှိနေသဖြင့် အရှေ့ အနောက်တောင်မြောက် တို့ဘက်မှဝင်ရန် ဝင်ပေါက် တံခါးမကြီး လေးခုရှိသည်။ အလင်းရောင် ကောင်းစွာဝင်နိုင်သည့် ဝင်ဘာဂျားတံခါးများ ဖြင့် ဖန်တီးထားသည်။

စေတီတော်ပတ်လည် ပန်းတင်ခုံနေရာများတွင် ထောင့်လေးထောင့် ဘုရားရုပ်ပွားတော် လေးဆူ ပူဇော်ထား ရှိသည်။ ရုပ်ပွားတော်များတွင် သီးခြား ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များ ကမ္မည်းတပ်ထားခြင်း မတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း ပွင့်ခဲ့ပြီးသော

ဘုရားလေးဆူအား ရည်ရွယ်ပူဇော်ထားခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု ထင်မိသည်။

စေတီတော်၌ ပြန်မာမှုအနုပညာ အင်္ဂါတေပန်းများ၊ ပန်းနွယ် ပန်းကနုတို့များဖြင့် ပုံဖော်ကပ်လှူထားသည့် အနု စိတ်လက်ရာများလည်း မြင်တွေ့ရသည်။ စေတီတော်ဝမ်း ခေါင်းအတွင်း လိုက်နစ်ထပ်ရှိသည်။ အပြင်လိုက်က ပတ်လည် ခန်းမကျယ်ကြီးဖြစ်၍ အတွင်းနံရံကို ထွင်းကာ နံရံကပ် ဆေးရေးပန်းချီ (၁၂)ဖြင့် စေတီသမိုင်းအား ပုံဖော် ရေးဆွဲထားသည်။ သမိုင်းအကျဉ်းကိုလည်း ပုံများနှင့် ရေးပြ ထားသည်။

အတွင်းလိုက်မှာ ခန်းမကျယ်ကြီး၏ အလယ်တော်၌

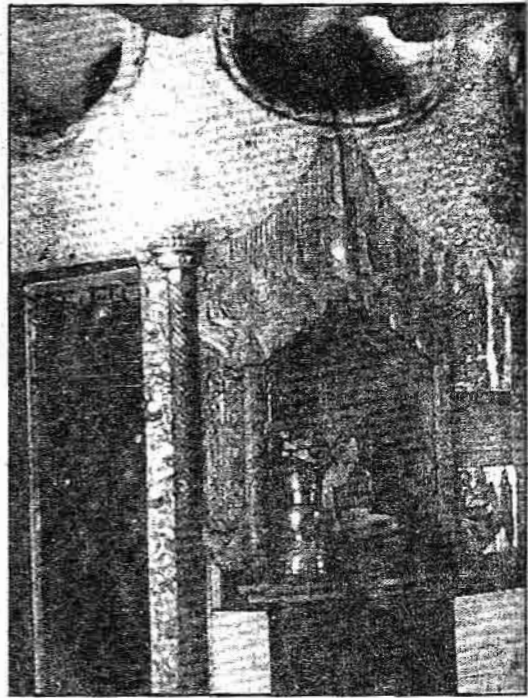
ရှိပြီး ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်နှစ်ခုသာ ရှိသည်။ အတက်
လှေကား၊ အဆင်းလှေကားနှစ်စင်းက ကြောင်လိမ် ဖန်တီး
ထားသည်။ အတွင်းလှေကားဖြင့်ပင် အထက်ပစ္စယံသို့ တက်
ရသည်။ အတွင်းလိုဏ်ထံမှာ မှောင်မည်းမနေ။ အင်္ဂါတေ
ဆန်ကာပေါက်တံခါးများမှ အလင်းရောင် ကောင်းစွာရသည်။
အထက်ပစ္စယံက စေတီတစ်ပတ်လည် ပတ်သွားလို ရသည်။
လူနှစ်ဦး ကောင်းစွာ ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်သည့် အကျယ်အဝန်း
ရှိသည်။

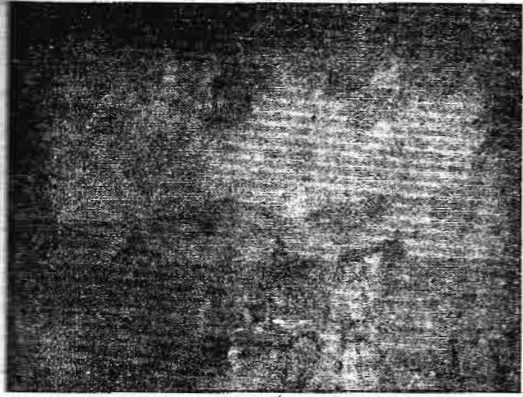
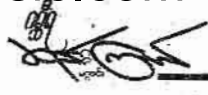
ထိုနေရာများမှ စေတီတော်အောက်ခြေ ဘုရားပရဝဏ်
တစ်ဝိုက် မြေပြင်ကို အပေါ်စီးမှ လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်သည်။

အတွင်းလိုဏ် ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်၌ သံဘာဂျာတံခါးများ
ဖြင့်ပင် သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။ အတွင်းလိုဏ်အဝင်နေရာ
နှင့် အထွက်နေရာများတွင် ဘုရားကျောက်ဆင်းတုနှစ်ဆူ
အပူဇော်ခံထားရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အပြင်လိုဏ်အရှောက်ခြမ်း ဝင်ပေါက်တွင် အံတော်
ရှင်ပုညစေတီတော်အား အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ထား
ကိုးကွယ်သည့် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ၏ ပလာစတာရုပ်တု
တော်ကိုလည်း ဖူးတွေ့နိုင်သည်။

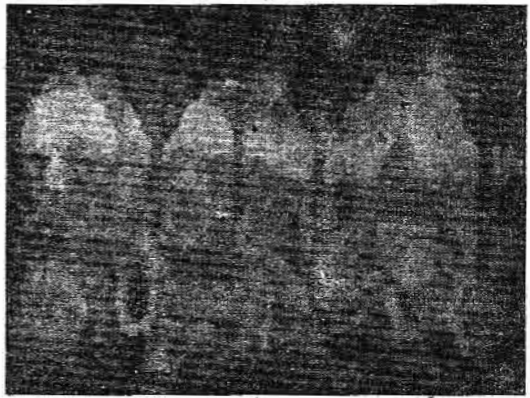

ထည့်သွင်းပူဇော်ရန် သားတော် ရဟန္တာက စီစဉ်ခဲ့သည်။
 အံတော်ရှင်မြတ်အား သွားရောက် ပင့်ဆောင်ရန် အတွက်ကို အရှင်စန္ဒာဂရာဇ်၏ ခိုင်းစေချက်အရ သူ၏ တပည့် ရှာန်ရ ရဟန္တာတစ်ပါးဖြစ်သော အရှင်ဣသိန္ဒက တာဝန်ယူရသည်။ ရရှိလာသောအခါ အရှင်ဣသိန္ဒက ဇွတ္တပေါင်မင်းကြီးအား ပေးအပ်ခဲ့ပြီး သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၃၂ ခုနှစ်တွင် ဤစေတီတော်ကြီး၌ ဌာပနာအဖြစ် အခြားသော ဘုရားဆင်းတုရုပ်ပွားတော်များနှင့်အတူ ထည့်သွင်းဌာပနာခဲ့သည်။

စေတီတော်ဟောင်း သမိုင်းကြောင်း

ဤစေတီတော်ကြီး၏ မူလ ဘုရားတည် ဒါယကာမှာ ဇွတ္တပေါင်မင်းတရားကြီးဖြစ်သည်။ သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၀၁ ခုနှစ်တွင် ဣသိန္ဒကရတိုင်၊ သရေခေတ္တရာပြည်ကြီးကို မင်းကြီး တည်ထောင်အပြီး ကိုးကိုးလီ စေတီဘုရား၊ ဂူ၊ သိမ်၊ ကုန်း၊ ကုန်း ကုသိုလ်များ ပြုခဲ့သည်။

ထိုပြုပြီးသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုကို စုပေါင်း၍ ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းမှု ပြုလိုသည်။ ကျင်းပပြုလုပ်မည့် နေ့၌ သားတော် အရှင်စန္ဒာဂရာဇ် သီတင်းသုံးရာ သီရိ

စေတီတော်ကြီးအပြီးတွင် ကုန်းတော်ထက်၌ မဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ရန် ရဟန္တာအရှင်မြတ် အပါးတစ်ထောင်တို့ကို ပင့်ဖိတ်ကာ အနေကဇာတင်ခဲ့သည်။ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း ကပ်လှူမှုကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုအရပ်ရပ်တို့အတွက် ရေစက်ချ အမှုဝေ မင်္ဂလာပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရော်ချက် အမှုဝေရာ ဌာနမှန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စေတီတော်ကြီးအား ဇွတ္တပေါင်မင်းကြီးက “ပုညစေတီတော်” ဟု မင်္ဂလာကမ္မည်းသတ်မှတ်တော်မူခဲ့သည်။

လေ့လာနာဂကုန်းတော်အား ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ သားတော် အရှင်စန္ဒာဂရာဇ်က ကောင်းပူတော်များ၏ ရေစက်သွန်းချရာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စေတီတော်တစ်ဆူလည်း တည်ထားသင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းသဖြင့် ဤစေတီတော်ကြီးအား တည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

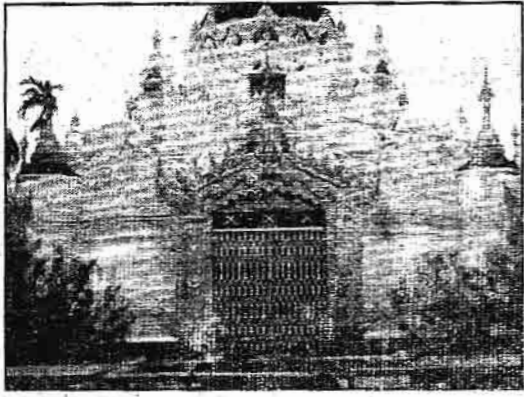
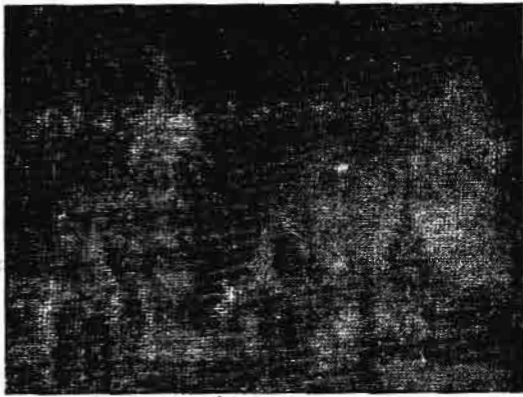
စေတီတော်တွင် မွန်မြတ်သော ဌာပနာအဖြစ် မဇ္ဈိမဒေသ၊ ပါဝါပြည်၊ ပါဝါကျောင်းတော်အနီး စုဋ္ဌသေဌေး၏ ဆရာအရှင် နန္ဒိယ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး တည်ထားတော်မူသော စေတီတော်မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အံတော်မြတ်ကို

စေတီတော်ကြီး၏ ဖုတ်ယသမိုင်းကြောင်း

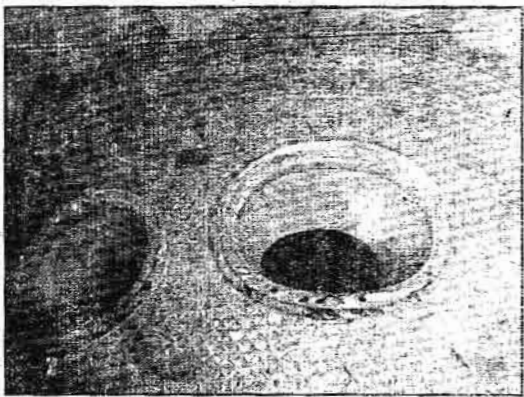
ဒုတ္တပေါင်မင်းကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ပြီးနောက်၊ နောင် သာသနာပြုမင်းတို့ ကိုးကွယ်ပြုပြင် မွမ်းမံခြင်းများ ရှိခဲ့သော်လည်း နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်ကာ သဘာဝဘေးဒဏ်၊ စစ်မက်ဘေးဒဏ်များကြောင့် စေတီတော်ကြီး ပျက်စီးသွားသည်။ လူသူများလည်း အရောက်အပေါက်နည်း၍ သစ်ပင်ကြီးငယ် ချုံနွယ်များက လွှမ်းခြုံသွားသည်။

စေတီတော်ကြီးမှာ စေတီပျက်ကြီးအဖြစ်ဖြင့်ပင် နှစ်အတန်ငယ် သစ်ပင် ချုံပုတ်များအတွင်း ကိန်းလ် ဗံပယ်

နေခဲ့ပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေး ခေတ်ဦးပိုင်းတွင် ပွင့်လှ သိမ်းကုန်းရွာနေ သဒ္ဓါထက်သန်သော လူတစ်စုက ချုံနွယ်ရှင်းလင်းခြင်း၊ ထုံးသင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း၊ မီးထွန်း ပူဇော်ခြင်းတို့ကို ၁၃၁၄ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှ စ၍ မီးထွန်းပွဲပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်က ယခင်နှစ်များနှင့်မတူ၊ မိုးရွာသွန်း၍ ချုံနွယ်ပေါင်းမြက်တို့ ရှင်းလင်းထားသည့် စေတီတော်တော်တို့ကြီးအကွဲအအက်နေရာများမှ စေတီတော်အတွင်းပိုင်းသို့ မိုးရေများ စိမ့်ဝင်ကုန်တော့သည်။ မိုးရေများကြောင့် စေတီတော်ကြီး တစ်နေ့တခြား ကွဲအက်ပြိုကျကာ အပြင်ဌာပနာများပင်

တစ်စွန်းတစ်စပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဤသည်ကို စေတီကုန်းတော်အနီး ခြင်္သေ့ပင်ကိုင်နေသော ခြင်္သမားတစ်ဦးက တက်ရောက်ကြည့်ရှုရာ အပြင်ဌာပနာတိုက် ပေါက်၍ ရုပ်ပွားဆင်းတုများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုသူက ကြည့်ညိုလွန်း၍ သဒ္ဓါတရားထက်သန်ကာ မိမိအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ရာမှ တစ်စတစ်စ လူအများ သိရှိကုန်ကြသည်။

ထို့နောက် စေတီတော်ကြီးအနီးနေ ပွင့်လှ သိမ်းကုန်းရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများလည်း လူသူစုရုံးကာ စေတီ

တော်တို့ကြီးအား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲများ ရှင်းထုတ်ရာမှ အတွင်းဌာပနာတိုက်ကိုပါ မြင်တွေ့လာကြသည်။ အတွင်းဌာပနာတိုက် ပေါ်သည်ဆိုသော စကားက တောမီးပမာ သတင်းပြန့်သွားသည်။

၁၃၁၄ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၄ရက်နေ့ (၅-၁၁-၁၉၅၂) ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နေ့လယ် ၂နာရီခန့်အချိန်မှ စ၍ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် ပရိသတ်များ လာရောက် ဖူးမြော်ကြရာ ကုန်းတော်ပေါ်၌ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားသွားသည်။ မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ရှိသူတို့

ည်း သတင်းစကားအရ လာရောက်ကြသည်။

မြို့နယ်တာဝန်ရှိသူတို့လည်း တတိယ ပွင့်လှ သိမ်ကုန်း ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တတိက္ခမံ သွားရောက်၍ ဘုရားစေတီ ဝိုင်းမေးလျှောက်ခြင်း၊ စေတီတော်ကြီး ပြန်လည်တည် ဆောက်ရန် ဩဝါဒခံယူခြင်းများ ပြုပြီး စေတီတော်တည် ဆောက်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းသည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ ဆရာဝန်ကြီး သတိုးသီရိသုဓမ္မ ဧဇိကတာ ဦးအေးမောင်က ဦးစီး၍ အများစေတနာဖြင့် ၁၃၁၆ ခု (ခရစ်နှစ် ၁၉၅၅)တွင် ဆည်အမာခံများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်း စတင်သည်။

စေတီတော် ပြန်လည်တည်ထားနေစဉ်အတွင်း ဝန်ကြီး ဦးနုက ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာ့အေးစေတီတွင် ယာယီ အပူလေခံထားရှိရန် လျှောက်ထားသဖြင့် တတိယ ပွင့်လှ သိမ်ကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝန်ကြီးချုပ်လက်သို့ အပ်ခွင့် ပြုတော်မူခဲ့သည်။

စေတီတော်ကြီး၌ အမာခံ သံတိုင်၊ သံယက်မကြီးများ ဖြင့် အခိုင်အခန့် တည်ဆောက်ပြီးစီးနေသော်လည်း အုတ် ဆေး အုတ်ညှပ်၊ အုတ်ကပ် ပန်းရံလုပ်ငန်းများ မစတင်သေးဘဲ အခြားအဖိုးဖိုးကြောင့် တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း ရပ်တန့် နေသေးသည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၄နှစ်မျှ ကြာသွား သည်။

၁၃၃၀ ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၉၆၇) တွင် အခွင့်အခံသင့် ၍ ဝါဆိုလဆုတ် ၁၂ရက် (ဇူလိုင် ၂၁) တနင်္ဂနွေနေ့မှစ၍

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အိမ်အရ မရပ်မနား တည်ဆောက် ခြင်းဖြင့် အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။ စေတီတော်ကြီး တည် ဆောက်မှုအတွက် ထိုစဉ်က ငွေကြေးအရ ဘဏ္ဍာတော်ငွေ လေးသိန်းခန့် ကုန်ကျခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရ သည်။

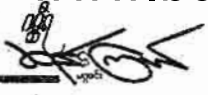
၁၃၃၁ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်၊ (၂၂-၃-၁၉၇၀) တနင်္ဂနွေနေ့ (ပွင့်လှ သိမ်ကုန်း ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး၊ တိုက်တည် နှစ် ၁၀၀ပြည့်) အခါသမယ၌ မြန်မာနိုင်ငံ ဝေဠုဝန် နိကာယ သာသနာပိုင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ၊ သံဃ မဟာနာယက၊ တတိယ ပွင့်လှ သိမ်ကုန်းဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ထီးတော်၊ စိန်ဖူးတော်များ တင်လှူ ပူဇော်ခဲ့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကြည်ညိုလှပွယ်လှစွာသော "အံတော် ရှင် ပုညစေတီတော်မြတ်ကြီး" မှာ မြန်မာ့ လက်ရာများနှင့် အတူ အသစ်တစ်ဖန် ပူးတွေ ခွင့်ကြီးခဲ့ပြန်ပါတော့သည်။

အစဉ်တင်ကြွယ်(ပြည်)

- ကိုးကားမှု
- ပြည် အံတော်ရှင် ဓာတ်မြတ်သမိုင်း (သမိုင်း ပြန်ကြားရေးနှင့် ပုညစေတီစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့)
- ပုညဓမ္မာရုံကျောင်းဆရာတော် ဦးသောဘိတနှင့် သီရိ ဇေယျာကျောင်းဆရာတော် ဦးအာလောကတို့၏ မိန့်ကြား ချက်။
- ကိုယ်တွေ့ လေ့လာမှုများ။

အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာ

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ဘေးရန်အန္တရာယ်မည်သည် ချမ်းသာဆင်းရဲ ရာထူး ကြီးငယ် အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြရတတ်သည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ အကြင်သူသည် ကြီးမားသော အတိဒုက္ခ ဘေးအန္တရာယ် ရန်စွယ်အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရလျှင်၊ အတားအဆီး အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် အချုပ်အနှောင် တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလျှင်၊ မကောင်းသော အတိတ် နိမိတ် အမှုအခင်း အပျက်အစီးများ၏ ဖိစီးမှုကြောင့် ကံ မကောင်း အကြောင်းမလှဖြစ်နေလျှင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်း ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပေးခြင်းဖြင့် ကင်းငြိမ်းချမ်းသာရစေနိုင်သည်။ ထို့ပြင် မတရားသဖြင့် ပြုကျင့်ခဲ့ရသော အမှုအခင်း အနှောင့် အဖွဲ့တို့မှလည်း လွတ်မြောက်စေနိုင်သည်။

ဘေးအန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်

- ဝိနံဝန္ဓထ ဂေါတမံ၊
- ဝိနံဝန္ဓမ ဂေါတမံ၊
- ဝိဇ္ဇာစရထ သမ္ဗုဒ္ဓံ၊
- ဗုဒ္ဓံ ဝန္ဓာပိ ဂေါတမံ။

အထက်ပါ ဘေးအန္တရာယ်ကင်း ဂါထာကို နေ့စဉ် နံနက် အိပ်ရာထ ကိုးခေါက်၊ ညအိပ်ရာဝင် ကိုးခေါက်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ပွားပူဇော်ပေးခြင်း ဖြင့် ခပင်းသော ဘေးရန်အန္တရာယ်များ ကင်းဝေးစေ၍ ချမ်းသာခြင်းအကျိုးကို ရရှိစေနိုင်သည်။

ကြီးမားခက်ခဲသော အတိဒုက္ခ ဘေးအန္တရာယ်မျိုးနှင့် လက်တွေ့ ကြုံတွေ့နေရပြီး နာလန်မထူ ကံမကုနိုင်ဖြစ်ပြီး ရုပ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ဘဝဆင်းရဲဖြစ်နေပါက ဂါထာကို အိပ်ရုံ ဘုရားတွင် မိမိတို့၏ အညွန့်ပန်း ဉပွင့် (သို့မဟုတ်) ဉညွန့် ကပ်လှူ ပူဇော်ထားပြီး ဖယောင်းတိုင် ဉတိုင် ထွန်းညှိ ၍ သက်စေ့ရွတ်ပွား ပူဇော်ပေးနိုင်သည်။ မိမိတို့၏ မွေးနေ့မှ စ၍ အစိတ္တာန်ဖြူပြီး ကိုးရက်ဆက်တိုက် ရွတ်ပွား ပူဇော်ပေးရ မည်။

အညွန့်ပန်းများ

- * တနင်္ဂနွေသားသမီးဖြစ်လျှင် ကံ့ကော်၊ ခရေ ဝံ့ပန်း။
- * တနင်္လာသားသမီးဖြစ်လျှင် စိန်ခြယ်၊ စံပယ်၊ ဆီညွန့်။
- * အင်္ဂါသားသမီးဖြစ်လျှင် ဝါးညွန့်၊ ရွက်လှ၊ ရွှေပန်း။
- * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဖြစ်လျှင် မေမြို့၊ ပိန်းပန်း၊ ပေါက်ပန်း။
- * ကြာသပတေးသားသမီးဖြစ်လျှင် သစ္စာပန်း၊ သစ်ခွံသပြေ။
- * သောကြာသားသမီးဖြစ်လျှင် နင်းပန်း၊ နင်းဆီ၊ ဒန်ညွန့် အစရှိသော ပန်းအပွင့် အညွန့်များကို နေ့နံအလိုက် ကပ်လှူ ပူဇော်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

စိန်စိန်
ရတနာ

စိန်စိန်

တရားရုံးတစ်ရုံးလုံး အပ်ကျည်ကိုပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ တရားရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့သည် စီရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားမည့် တရားသူကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြ၏။

တရားရုံးအတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့အနက် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် အရေးကြီးသော ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း တရားသူကြီးကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း တရားသူကြီး ဖတ်ကြားမည့် စီရင်ချက်ကို နားစွင့်ထောင်နေသည်။

တရားသူကြီးသည် စီရင်ချက်ကို ဖတ်လေပြီ။

စီရင်ချက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား လူသတ်တရားခံတည်း။

တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ကို အတိုချုပ် ဖော်ပြရလျှင်...

“သားအမိ သားအဖယုံယောက်ကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်မှုအတွက် မသေမချင်း ကြီးပေးသတ်စေ”

စီရင်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မူးမိုက်ကာ သတ်လစ်သွားသည်။

ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း စသည့် မကောင်းစိတ်အားလုံးတို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာကာ မျက်ရည်ကျမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တရားရုံးမှ ပြန်ခဲ့ရပြီးနောက် ယခုအခါ ကြီးတိုက်ထဲတွင် ရောက်နေပေပြီ။

ကျွန်ုပ် ကျူးလွန်မိခဲ့သည် လူသတ်မှုအကြောင်းကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိ၏။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့အခမ်းအနားတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခမ်းအနားသို့ လူတော်တော်များများတက်ရောက်ကြ၏။ သောက်တတ်၊ စားတတ်သူများအတွက် အရက်များလည်း တိုက်သဖြင့် သောက်စား မူးယစ်ကြကာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာ တွေ့ကြုံရသည်။

ထိုထက်ပင် စိတ်မချမ်းသာစရာ ကြုံရသည်မှာကား အမူသမားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏အနီးတွင် လာ၍ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီလည်ပင်းကို တုပ်ဆွဲကာ ကျွန်ုပ်အား ဒေါသတကြီးကြည့်လျက်...

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ခင်ဗျား ဘာကောင်လဲ”

ဟု ရန်စလေတော့သည်။

အကြောင်းမဲ့သက်သက် စော်ကားခြင်း ခံရသဖြင့် ကျွန်ုပ် အပြင်းအထန် စိတ်ဆိုးကာ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

အနီးတွင် ရိုနေသူများသည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ အမူသမားများကမူကား ဟားတိုက်၍ ရယ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသလည်း ထွက်၊ ရှက်လည်း ရှက်သဖြင့် အခမ်းအနားမှ ထွက်ခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ယူငင်ခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်ကို ရက်ရက်စက်စက် စော်ကားသူ၏အိမ်သို့ လာခဲ့၏။

သူ့အိမ်တွင် သူ့ကို မတွေ့ရဘဲ သူ့မယားနှင့် သမီးကိုသာ တွေ့ခဲ့ပြီး

သူတို့က...

“ဘာကိစ္စလာသလဲ”

ဟု မေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဒီအိမ်က အမျိုးသားနဲ့ ဆောင်ရွက်စရာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ လာတာ။ သူပြန်လာအောင် စောင့်နေမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စော်ကားသူကို စောင့်နေရင်း သူ စော်ကားပုံကို ပြန်လည် စဉ်းစားကာ ဒေါသထွက်သည်ထက် ထွက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်မိဟန်တူသော အိမ်ရှင်မက...

“ကိစ္စကို ပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်မယောက်ျား ပြန်လာတော့ ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဟု ဆို၏။

“ပြောလို့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လို့ပါ။ သူနဲ့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပီမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်၏။

သူကား တော်တော်နှင့် ပေါ့မလာ။ သူ အလာနောက်ကျလေလေ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသက ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လေဖြစ်နေတော့၏။

“ဟော... သူလာပြီ”

သူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရပ်ကာ...

“ဘာလဲ... ခင်ဗျား ဘာ...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်က အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးသည့် ဓားချက်ကြောင့် လဲကွသွား၏။

သူ့မယားနှင့် သမီးတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို အတင်းဆွဲငင်ကြရာ ကျွန်ုပ်၏ ဒေါသမှာ သူတို့ကိုယ် ကူးစက်သွားပြီး ဓားဖော်ရာယူသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်

ဆိုင် လဲကျသွားကြလေတော့သည်။
ကျွန်ုပ်သည် စားကို သူတို့အနီး
သို့ ဆက်လက် ချထားခဲ့ပြီး ရဲဌာနသို့ သွားကာ
အရေးခံလိုက်တော့သည်။

ရဲအရာရှိများက စစ်မေးကြသော
အခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံစာမကျန်
သတ်တိုင်း မှန်ရာကို ပြောပြလိုက်၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို တရားသူ
ကြီးကြီးမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ရပ် တစ်နည်းပြော
ရုံနှင့် ကျွန်ုပ်သည် သားအမိ သားအဖ
အသောက်စလုံးကို ရက်စက်စွာ သတ်
ဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်သလော၊ မှားသလော
ကျွန်ုပ် စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ကြည့်မိ
သည်။

ဒေါသအလျောက် စဉ်းစားလျှင်
အိမ်နှင့် အလိုတူ အလိုပါပြု၍ ကျွန်ုပ်
သတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သေသူသည် ကျွန်ုပ်
အကြောင်းမဲ့ စော်ကားသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

ဤကား ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါသဟူသည် ကောင်းသော
စိတ်လော။ ဒေါသသည် ကောင်းကျိုး
ကို ပြန်နိုင်သလော။ ဒေါသကို ယှဉ်မှီး
ဆင်သလော။ ရှောင်ကြဉ်သင့်သလော။

ဤသို့ တွေးလိုက်သောအခါ
ဒေါသသည် မလိုလားအပ်သော စိတ်၊
ယှဉ်မှီးသင့်သော စိတ်ဖြစ်ရာ ဒေါသ
အလျောက် ပြုမိသောအလုပ်သည်
အမှန်မဟုတ်နိုင်။ အမှားသာ ဖြစ်ရာ၏။

အချုပ်ကို ဆိုရလျှင် ဒေါသ၏
အစွမ်းကြောင့် ဆင်ကန်းတောတိုး
စိတ်အိုးကြီးစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှု။
ဆည်းယောက်ကို ရက်စက်စွာ သတ်
ဖြတ်ခဲ့သော အမှုသည် အမှားစင်စစ်

သာလျှင် ဖြစ်သတည်း။

ကျွန်ုပ် နောင်တအကြီးအကျယ်
ရပါပြီ။ နောင်တ ဟူသည် နောင်သော
အခါမှ တ.ရ.ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဖြစ်ပြီးကိစ္စကိုကား ပြုပြင်၍ မရ
တော့။ ကျွန်ုပ်ကား ကြီးပေးခြင်း ခံရ
ကာ အမှန်ပင် သေရပေတော့မည်။
ကျွန်ုပ် မသေမီ အချိန်ပိုင်း၊ ရက်ပိုင်း
ကလေးအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်အတွက်
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ရ
မည်နည်း။

လောလောဆယ်တွင်ကား သေ
ရမည်ကို ကြောက်သောစိတ်ကြောင့်
သွေးလေချောက်ချား ဖောက်ပြန်ကာ
အရူးသဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

အိပ်၍လည်း မပျော်၊ အစာ
လည်း စားချင်စိတ်မရှိ။ ဤအတိုင်းဆို
လျှင် ကျွန်ုပ်ကို မည်သူကမျှ သတ်ရန်
မလိုတော့ဘဲ သောကစိတ်၊ ကြောက်
စိတ်ကြောင့်ပင်လျှင် အာလိုလိုသေရ
မည် မုချဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ကြီးမိန့်ချမှတ်သည်မှာ
တနင်္လာနေ့ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ခုနစ်

ရက်တိတိအကြာ နောက် တနင်္လာ
တွင် ကျွန်ုပ်ကို ကြီးပေး သတ်ဖြတ်
လိမ့်မည်။

ကြီးမိန့်ချမှတ်လိုက်သည့်
တနင်္လာနေ့က ထမင်းမစားနိုင်တော့။
တစ်ရောမျှလည်း အိပ်၍မပျော်။ မျက်စိ
ကြောင်နေကာ တွေးတော ပူပန်ခြင်း၊
ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့်ပင် မီးစင်စင်လင်း
ရလေတော့သည်။

အင်္ဂါနေ့သို့ ရောက်လာ၏။ သေ
ရန် တစ်ရက်နီးကပ်လာချေပြီ။ သေရက်
နီးလေ ကြောက်ခြင်း ပြင်းထန်လေဖြစ်
၏။ ကျွန်ုပ် ကြောက်စိတ် ပြင်းထန်နေ
ချိန်တွင် မကြောက်မရွံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်
များအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းတွင် နေခဲ့ဖူးရာ မင်္ဂလာ
သုတ်ကို သင်ကြားရ၏။ မင်္ဂလာသုတ်
တွင် မကြောက်ရွံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊
လောကဓံတရားနှင့် တွေ့ကြုံလျှင်
မတုန်လှုပ် မချောက်ချားသော ပုဂ္ဂိုလ်
များအကြောင်း ပါလေသည်။

လောကဓမ္မေဟီ - လောကဓံ
တရားရှစ်ပါးတို့နှင့် ဖုဋ္ဌဿ - တွေ့ထ
သော၊ ယဿ - အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
တို့၏၊ စိတ္တံ - စိတ်သည်၊ နကမ္ပတိ-
မတုန်မလှုပ်၊ အသောကံ - စိုးရိမ်ခြင်း
လည်း မရှိ၊ ဝိရဇံ - ရမ္မက်ဟူသော
မြှူလည်း မရှိ၊ ခေမံ - ဘေးလည်း
မရှိ။

ယင်ဆို့ မင်္ဂလာသုတ်တွင် ပါလေ
ရာ ရဟန္တာများသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊
တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်သောကရောက်ခြင်း
တို့ လုံးဝကင်းရှင်းတော်မူကြလေသည်။

အာသဝေါကင်သည့် ရဟန္တာသူ
မြတ်တို့ကား ကြောက်စိတ် စိုးစဉ်းမျှ
မရှိတော့ပေ။ အတ္တကင်းပြတ်မှု၊ ငါ
ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ရုပ် ငါ့နာမ်ဟူသော စွဲလမ်း

မူ ပျောက်ကင်းသဖြင့် ကြောက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ လုံးဝ ကင်းငြိမ်းတော်မူကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ပုထုဇဉ် လူ သာမန်မျှသာဖြစ်သဖြင့် အတ္တစွဲ၊ ငါစွဲ ပြင်းထန်ကာ ငါနာမည်၊ ငါသေမည်ကို ကြောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ပုထုဇဉ်ဖြစ် သောကြောင့်သာလျှင် ဆိုးရွားယုတ်မာ မကောင်းစွာသော လူသတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျူးလွန်ခဲ့စဉ်က ဒေါသ အလျောက် မောဟအစွမ်းဖြင့် သတ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုမူကား နောင်စာ စာများရကာ စိတ်ကောင်း လူကောင်းဖြစ်နေပါပြီ။ သို့ပါ၍ ကျွန်ုပ် ပြုခဲ့မိသည့် မကောင်းမှု ဒုစမိုက် အာနိသင်ကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ် ညစ်ရဲ စိတ်ပူရဲ သောကာဗျာပါဒရောက် ၍နေပါပြီ။

ဤမျှသာ မဟုတ်သေးပါ။ မကြာ မီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အသတ်ခံရဦးမည်။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောတော် မူ၏။

“မကောင်းမှု ဒုစမိုက်ပြုကျင့်သူ တို့သည် လှည်းတွင် တပ်ဆင် မောင်း နှင်သော နွား၏ ခြေရာကို လှည်းဘီး သည် တက်နှင်းဘိသကဲ့သို့ မကောင်းမှု ဒဏ်ကို ခံရမြဲတည်း”

သေရမည်ကို ကြောက်သည့် စိတ်ကြောင့် ရင်ဝ လှစူး၊ ထိပ်ဦး မီး လောင်သကဲ့သို့ အတိုင်းမသိ ပူပန် သောကရောက်ရင်းပင် တစ်နေ့ကုန် ဆုံးကာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ သောဘက်သို့ တစ်ရက်နီးလာပြန်ပြီဖြစ် ၏။ သေရန် ငါးရက်သာ လိုပေတော့ သည်။

သေခါနီးလေ ပိုကြောက်လေ ဖြစ်နေသောအခါ ကြောက်ခြင်း၏ သဘော သဘာဝ အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် အရင်းအမြစ်ကို တွေးတော ကြံဆမိ သည်။

ကြောက်ခြင်း၊ ပူပန်ဆွေးမြည့် ခြင်း၊ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခြင်းတည်းဟူ သော ဒေါမနဿ၏ အရင်းအမြစ်ကား ဒေါသစိတ်ပင် ဖြစ်၏။

ဒေါသစိတ်ကို ဖြေပျောက်နည်း၊ ဒေါသပြေပျောက်စေသည့်နည်းမှာ အဒေါသစိတ် (ဝါ) မေတ္တာစိတ်ပွားများ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့တွေးရင်း ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ် က ကျွန်ုပ်၏ ဘွားအေးကြီး ရွတ်ဆို သည့် မေတ္တာပို့အမွမ်းကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။

“ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်း ချမ်းသာ စွာ နိုးရခြင်း၊ ဆိုးရွားယုတ်မာ မကောင်း စွာသော မင်္ဂလာပျက် အိပ်မက်နိမိတ် တို့ကို မမြင်မမက်ရခြင်း၊ ရှစ်ရှစ်ပျက်နာ ရောက်လေရာ၌ ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်ပြီး ကြသကဲ့သို့ မြင်သမျှလူ ကြည်ဖြူ စုံမက် နှစ်သက်လေးမြတ် နတ်လည်း နာလို အချစ်ပိုခြင်း၊ မတွေ့မဝေဘဲ သေလွန်စုတေရခြင်း၊ ဈာန်သမာပတ် ရတုလတ်ကား အမြတ်ဗြဟ္မာ ဆယ် ခြောက်ရွာသို့ ကောင်းစွာ လားရခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးအာနိသင် ဆယ် တအင်ကို လျှင်လျှင်ကြီး ပေးစေတတ် သော၊ ဗုဒ္ဓတ္ထပဋိပဋာ ပါရမီအဝင် မန္တရားအထွတ်တင် အောင်သိဒ္ဓိတရင် ကို ကြည်လင်ပြန်ပြော သဒ္ဓါဗောဓိဖြင့် ဘောသာဓုဇနာ အိုး...သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့၊ ဣဒါနိ - ယခုအခါ၌၊ ဘာဝနာမ - မေတ္တာပွားတော်မူကြပါ ကုန်လော့”

ကျွယ်လွန်သွားလေပြီဖြစ်သည်

ကျွန်ုပ်၏ ဘွားအေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အနီးတွင် ကပ်၍ ရွတ်ဆိုနေသောအခါ အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ကြားနေရ သည်။

အထူးသဖြင့် “မေတ္တာပွားတော် မူကြပါကုန်လော့”ဟူသော အသံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားနေရ သည်။

မေတ္တာ၏ တန်ခိုး၊ မေတ္တာစိတ် ထားသူ၊ မေတ္တာပို့သူတို့ ရသည့်အကျိုး မှာ (၁၁)ပါးဖြစ်၏။ ထို (၁၀)ပါးတို့တွင် “မတွေ့မဝေဘဲ သေလွန်ခြင်း”ဟူသော အကျိုးတစ်ပါးလည်း ပါ၏။

မတွေ့မဝေဘဲ သေလွန်ခြင်းဟု သည်မှာ တွေဝေခြင်းမရှိ၊ မေ့လော့ခြင်းမရှိ၊ တရားနှင့် ယှဉ်သောစိတ် ကောင်းသောစိတ်ဖြင့် သေခြင်းဖြစ်၏။

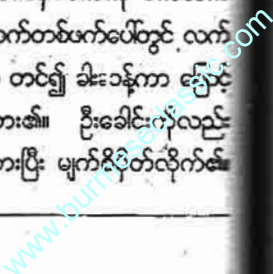
ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် မတွေ့မဝေဘဲ ကောင်းသောစိတ်ဖြင့် သေရသော် ကောင်းလေစွဟု တွေး တော တောင်တမိ၏။

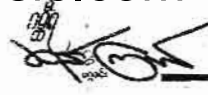
ထို့ပြင် မေတ္တာ၏အကျိုး(၁၁)ပါး တွင် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်၊ မေတ္တာဘာဝနာ ကို ပေါက်မြောက်အောင် အားထုတ် လျှင် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သေခါနီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အတွက် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း သည် အကောင်းဆုံးသော အလုပ်ပင် ဖြစ်၏။

ဟုတ်ပြီ။ အကောင်းဆုံးသော အလုပ်ကို ကျွန်ုပ်လုပ်တော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် တင်ပလွှင်ခွေထိုင် လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပက်လက် လှန်ကာ လက်တစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက် တစ်ဖက်ကို တင်၍ ခါးခန့်ကာ ခြေနှင့် မတ်စွာ ထား၏။ ဦးခေါင်းကိုလည်း မတ်မတ်ထားပြီး မျက်စိပိုတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် စိတ်ကို တစ်လောက
နဲ့စေကာ စိတ်ဖြင့်ပင် ရွတ်ဆိုပြီး
မေတ္တာပို့၏။

“သတ္တဝါအားလုံး ဆင်းရဲကင်း
ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ”

“သတ္တဝါအားလုံး ဆင်းရဲကင်း
ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ”

“သတ္တဝါအားလုံး ဆင်းရဲကင်း
ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ”

တစ်ခေါက်မဟုတ် နှစ်ခေါက်
မဟုတ် သုံးခေါက်မဟုတ်။ အခေါက်
ပေါင်းများစွာ။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ
အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်
တကယ်မေတ္တာစိတ်ကို လွှတ်ကာ
သတ္တဝါတွေ တကယ်ချမ်းသာစေလို
သော စေတနာဖြင့် မေတ္တာပို့နေ၏။
ထင်းသို့ မေတ္တာပို့ရင်းပိုရင်း စိတ်သည်
ကြည်လင်သည်ထက် ကြည်လင်လာ
၏။ အေးချမ်းသည်ထက် အေးချမ်းလာ
၏။

ယင်းသို့ မေတ္တာပို့ရင်း တစ်
လောကလုံးသို့ မေတ္တာစာတ် လွှတ်ရင်း
ထွတ်ရင်းဖြင့် စိတ်ကြည်လင်သည်
ထက် ကြည်လင် စိတ်အေးသည်ထက်
အေးဖြစ်နေစဉ်တွင် အသိဉာဏ်တစ်ခု
ဝင်လာရာ ထိုအသိ၊ ထိုအကြံအတိုင်း
ထုပ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တင်ပလွှတ်ခွေထိုင်
ကာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အနေ
အထားမျိုးအတိုင်းပင် နေ၏။

ယင်းသို့ ထိုင်နေရင်း ဝင်သက်
ကို ရှုသွင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
“သတ္တဝါအားလုံး” ဟု စိတ်ထဲက ရွတ်
ပြီး သတ္တဝါအားလုံးထံ စိတ်ဓာတ်လွှတ်
လိုက်၏။

တစ်ဖန် ထွက်သက်ကို ထုတ်
လွှတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
“ချမ်းသာကြပါစေ” ဟု စိတ်က ရွတ်ကာ

တကယ်ချမ်းသာစေလိုသော စေတနာ
အဟုန်ကို သတ္တဝါအားလုံးထံ ပို့လွှတ်
လေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဝင်သက်ရှုသွင်း
ခိုက်တွင် “သတ္တဝါအားလုံး” ဟု စိတ်က
ရွတ်ဆို အာရုံပြုပြီး ထွက်သက်ထုတ်
လွှတ်ခိုက်တွင် “ချမ်းသာကြပါစေ” ဟု
စိတ်က ရွတ်ဆို အာရုံပြုခြင်းကို ဆက်
ကာ ဆက်ကာ မရပ်မနားပြုနေနားလာ
သောအခါ ပြောပြခြင်းက မတတ်သာ
သော စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းပီတိသုခကို
ခံစားရ၏။

စိတ်ရော့ကိုယ်ပါ အတိုင်းမသိ
ကြည်လင်အေးမြ ချမ်းသာလှ၏။

သန္တိသုခ ဟူသည် ဤသုခ၊ ဤ
အရသာမျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်မိ
ပါသတည်း။

ကျွန်ုပ်အား သေဒဏ်အိမ်နဲ့ချပြီး
နောက် နှစ်ရက်မြောက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတည်း
ဟူသော ဒေါသစိတ်မှ ပြေပျောက်စေ
ရန် နည်းလမ်းရှာကြရာတွင် မကြောက်
ရွံ့ခြင်းဟူသည့် အဒေါသစိတ်ဖြစ်သော
မေတ္တာတရား၊ မေတ္တာဘာဝနာ၊ မေတ္တာ

ပို့သည့်လုပ်ငန်းကို တွေ့၍ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ခြင်းဖြင့် စိတ်အေးချမ်းသာမှု
ရသင့်သလောက် ရပေပြီ။

ထို့ကြောင့် မေတ္တာသမထ
အလုပ်ကို စတင် အားထုတ်သည့်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညတွင် ကောင်းမွန်နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်ရပြီး ကြာသပတေးနေ့ နံနက်
တွင် စိတ်ကြည်လင် ချမ်းမြေ့စွာဖြင့်
နိုးလာ၏။

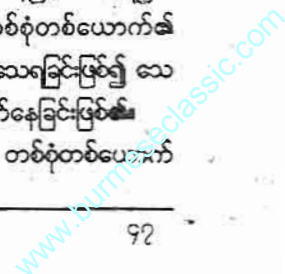
မေတ္တာ ဘာဝနာပွားခြင်းအတွက်
ချမ်းသာစွာ အိပ်ရခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ
နိုးရခြင်း၊ ဆိုးရွားယုတ်မာ မကောင်းစွာ
သော မင်္ဂလာပျက် အိပ်မက်နိမိတ်တို့
ကို မမြင်မမက်ရခြင်း၊ ရှစ်ရပ်ပျက်နာ
ရောက်လေရာ၌ ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်
ပြီးကြသကဲ့သို့ မြင်သမျှလူ ကြည်ဖြူ
စုံမက် နှစ်သက်လေးမြတ် နတ်လည်း
နာလို အချစ်ပိုခြင်းဟူသော အကျိုးများ
ကိုလည်း ရနိုင်လေရာ ကျွန်ုပ် လူသတ်
မှုဖြစ်ပြီးနောက် မည်သည့်ညတွင်မျှ
ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့ဖူးပါလျက်
ပာမန်နေ့သကာမှသာလျှင် အိမ်ပျော်ခြင်း
မှာ မေတ္တာဘာဝနာ၏ လက်စွဲအကျိုး
ပေးခြင်းပေတည်း။

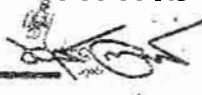
မေတ္တာပို့ခြင်း၏ စွမ်းအင်သတ္တိ
ကြောင့် စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်
လာသောအခါ အကြောင်းအကျိုးကို
စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် တွေးမိပေ
သည်။

ဤနေ့ကား ကြာသပတေးနေ့
ဖြစ်၏။ နောက် လေးရက်အကြာ
တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်ုပ်ကို ကြိုးပေး
သတ်ပေလိမ့်မည်။

ရောဂါတယဖြင့် သေရခြင်း
မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်၏
ပယောဂကြောင့် သေရခြင်းဖြစ်၍ သေ
ရမည်ကို ကြောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ပေးအက်

က ကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ကျွန်ုပ်
ကို ကြီးပေးခြင်း မပြုချင်ကော ကျွန်ုပ်
မသေဘူးလော။

မည်သူကမှ မသတ်သည့်တိုင်
အောင် သေနေကျလျှင် သေရမည်သာ
ဖြစ်၏။ တစ်နည်းပြောရလျှင် မသေဘဲ
မည်သူမျှ မနေရ။ တစ်နေ့နေ့တွင်
တော်နိမိတ် ချေကြာရပေမည်။

သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေတည်
နေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေမင်းက
(ဝါ) သေခြင်းသဘောတရားက သေ
မိန့်ပေးပြီးသားဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးသတ်၍ သေရမည်ကို
ကြောက်သလို၊ သေမင်းသတ်၍ သေ
တတ်မြဲ သဘာဝက သတ်၍ သေရ
မည်ကို မကြောက်သင့်ပါလော။

သေခြင်းဟူသည် ပြင်းထန်လှ
သော ဝေဒနာဖြစ်၍ သေမင်းသတ်၍
သေခြင်း၊ သေတတ်မြဲ သဘာဝက
သတ်၍ သေခြင်းကိုလည်း ကြောက်
သင့်၏။ ကြောက်ထိုက်၏။

လူသတ္တဝါမုန်သမ္မတို့သည်
ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သေခွဲကြရသည်
အည်းတည်း။ မသေရသော ဘဝ တည်
မြဲသော ဘဝ၊ အမြဲတည်နေရသော
ဘဝဟူ၍ ဘယ်အခါမျှ မရှိ ဘယ်မှာမျှ
မရှိ။

ကျွန်ုပ်သည် ယခုဘဝတွင်
ကြီးပေးသတ်ဖြတ်ခြင်းခံ၍ သေရမည်။
နောင်ဘဝ နောင်ဘဝတွင်လည်း
တစ်နည်းနည်းဖြင့် သေရမည်သာ ဖြစ်
သည်။ အသေဆုံးမည်။ အသေပြတ်
မည် မဟုတ်။ သေပြီးရင်း သေ၊ သေပြီး
ရင်းသေဖြင့် သေ၍အည်းသော နေရပေ
လိမ့်မည်။

ထိုအတူပင် လွန်ခဲ့ပြီးသော
အတိတ်ဘဝပေါင်းများစွာတို့ကလည်း
မရေမတွက်နိုင်အောင် သေပြီးခဲ့ပြီ။

သတ္တဝါတစ်ဦးဦး သေခွဲမှုသဖြင့် ကြွင်း
ကျန်သော အရိုးတို့ကို စုပုံထားလျှင်
ဝေဘူတောင်မျှမက ရှိပေပြီဟု အဆိုရှိ
၏။

ထိုအဆိုအတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်သည်
ယခုဘဝတွင် သေရမည်ကို ကြောက်
သလို၊ နောင် လာလတ္တီသော ဘဝ
ပေါင်းများစွာ မရေမတွက်နိုင်အောင်
တစ်သေတည်း သေ၍ သေ၍နေရမည်
ကိုလည်း ကြောက်လာ၏။

သေခြင်းရှိလျှင် မသေခြင်းလည်း
ရှိရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့် သေရသနည်း။
ဘဝရှိ၍ ရုပ်နာမ် နှစ်ရပ်ရှိနေ၍ သေရ
ခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝမရှိတော့လျှင် ရုပ်နာမ်
နှစ်ရပ် ချုပ်ငြိမ်းသွားလျှင် သေရတော့
မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် နောင်ဘဝအသစ်
ဖြစ်ပေါ်မလာအောင် အားထုတ်ရမည်။
ဘဝအသစ်အသစ် ဘာကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်ရသနည်း။ သေလိုက်၊ ပြန်မွေး
လိုက်၊ သေလိုက် သတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုး
ပြန်ဖြစ်လိုက်ဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဘဝ
သံသရာလည်နေရသနည်း။

ဥပါဒါန ပစ္စယာ ဘဝေါဟူ
သော တရားဒေသနာတော်အတိုင်း
တွယ်တာ စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါနကြောင့်
ဘဝအသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းဖြစ်
သည်။

ဘဝကို တွယ်တာ စွဲလမ်းသည်။
အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားတို့ကို
တွယ်တာ စွဲလမ်းသည်။ ထိုထို အာရုံ
တို့ကို ခံစားတတ်သော၊ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့
ကို တွယ်တာ စွဲလမ်းသည်။ ရုပ်-နာမ်
တို့ကို တွယ်တာစွဲလမ်းမှုကြောင့် ရုပ်
နာမ်အသစ်အသစ်ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ ဘဝ
တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခုဖြစ်ပေါ်ရ၏။

ဘဝကို မတွယ်တာ၊ မစွဲလမ်း။

မတောင့်တလျှင် ဘဝဖြစ်၍မလာတော့
ပေ။ ဘဝဖြစ်မလာလျှင် အို၊ နာ၊ သေ
ဒုက္ခတို့မှ ကင်းငြိမ်း လွတ်မြောက်မည်။

ဘဝကို မတွယ်တာအောင် ဘဝ
မဖြစ်ချင်၊ မလိုချင်အောင်၊ ဘဝ၏
(ရုပ်-နာမ်)အပြစ်ကို မြင်အောင် ရှုရ
မည်။

ရုပ်-နာမ်ဟူသော ဘဝ၊ (ဝါ)
သတ္တဝါကောင်သည် အမှန်ပင် မမြဲ
သော အနိစ္စသဘောဖြစ်၏။ အမှန်ပင်
ဆင်းရဲသော ဒုက္ခသဘောဖြစ်၏။ အမှန်
ပင် အစိုးမရ၊ ငါမဟုတ်။ အတ္တမရှိ
သော အနတ္တသဘောဖြစ်၏။ ယင်း
သည် မမြဲမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ငါအတ္တမဟုတ်မှု
ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပိုင်ပိုင်သိမှသာ
လျှင် ဘဝကို တွယ်တာမှု ပြတ်သဖြင့်
ဘဝလည်း ပြတ်ပေလိမ့်မည်။

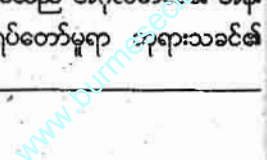

သောကြာနေ့သို့ ရောက်၍လာ
ပေပြီ။ သေရမည်နေသို့ ရောက်ရန်
သုံးရက်မျှသာ လိုတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်
ရာ၊ ဤဘဝမှ စုတေပြီးနောက် ဘယ်
ဘဝသို့ ရောက်ရမည်ကို မပြောနိုင်။
သူတစ်ပါး၏ အသက်များကို သတ်
ထားသည့် အကုသိုလ် ဒုစရိုက်အထုပ်
အထည်ကြီးကလည်း ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို
စဉ်းစားမိ၏။ ထိုဖြစ်ရပ်မှာ မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်လက်ထက်တော်မှ အင်္ဂုလီ
မာလ၏ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

အင်္ဂုလီမာလသည် ပုထုဇဉ်ဘဝ
က လူတွေ့ကို သတ်ကာ လက်ညှိုး
များကို ဖြတ်ယူ၏။ နောက်ဆုံးတွင်
မိခင်ကို တွေ့ရာ မိခင်၏ လက်ညှိုးကို
ပင် ဖြတ်ရန် လိုက်၏။ ထိုအခိုက်
ဘုရားရှင်သည် အင်္ဂုလီမာလ၏ အနီး
တွင် ရပ်တော်မူရာ ဘုရားသခင်၏

ထက်ညှိုးကိုပင်လျှင် မြတ်ရန် လိုက်၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာရသဖြင့် အကျွတ်တရားရကာ ရဟန္တာဖြစ်လျက် ဘဝဇာတ်သိမ်းတော်မူသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂုလိမာလာကို အတုယူ အားကျမိသည်။ သက်တော်ထင်ရှား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကား ရှိတော်မမူတော့။ သို့သော် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် တရားဒေသနာတော်မြတ်များမှာကား အထင်အရှားပင် ရှိပါ၏။

သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့် သစ္စာလေးပါး တရားဒေသနာတော်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်မိပါ၏။

“အို နာ သေ” “အို နာ သေ” ဖြင့် အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ချည်၊ ပျက်ချည် ဖြစ်ပျက်နေသော ဘဝအဆတ်ဆက် ခြေပေါ်သည့် သံသရာကြီး၏ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခအမှန်ကို ကျွန်ုပ် တော်တော်ကြီး သိနေပါပြီ။

ယင်းသို့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတရား တွယ်တာမှု သမုဒယကိုလည်း သဘောပေါက်ပါပြီ။

ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်၏ ချမ်းသာခြင်းအမှန်တရားကိုလည်း ဆင်ခြင်မိပါပြီ။

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် ရှစ်ပါးအနက် မှန်ကန် ကောင်းမြတ်သော စကား၊ မှန်ကန်ကောင်းမြတ်သော အလုပ်၊ မှန်ကန် ကောင်းမြတ်သော အသက်မွေးမှုတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် ယခု ပြည့်စုံနေပါပြီ။

မှန်ကန်သော အားထုတ်မှု၊ မှန်ကန်သော သတိ၊ မှန်ကန်သော သမာဓိတို့နှင့် ပြည့်စုံရန် ကျွန်ုပ်သည် အာနာပိနခေါ် ထွက်သက် ဝင်သက်ကို အမြဲ

နလုံးသွင်း ရှုမှတ်ကာ မမြဲမှု-အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲမှု-ဒုက္ခ၊ မိမိ မပိုင်ဆိုင်မှု-အနတ္တတို့ကို ထင်မြင်သဘောပေါက်အောင် မီးပွတ်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ မနေမနား ကြိုးစား အားထုတ်နေပါပြီ။

ယင်းသို့ သမထနင့် ဝိပဿနာတို့ကို အားထုတ်ဖန်များသောအခါ အဆက်မပြတ် အားထုတ်လာသော အခါ ငါစိုး၊ ငါပိုင်၊ ငါဆိုင်သော အတ္တဟူသည် မြူပျူ မရှိ။ ဓာတ်သဘာဝတို့သည်သာလျှင် သူ့သဘောကို သူဆောင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိထင်မြင် သဘောပေါက်လာပါသည်။

သမထ ဝိပဿနာအလုပ်ကို ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် သုံးရက် အားထုတ်လိုက်သောအခါ စိတ်ကျေနပ် ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပေါက်မြောက်ပါ၏။ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကို ကြိုးပေး သတ်ဖြတ်မည့် တနင်္လာနေ့သို့ ရောက်လာ၏။

နံနက်စောစောတွင်ပင် ထောင်မှူးများသည် ကျွန်ုပ်ကို လာ၍ခေါ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဝဲယာတွင် ထောင်မှူးတစ်

ယောက်စီတွဲလျက် ကြိုးစင်သို့ လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိကို မှိတ်ရင်း အားထုတ်ထားသော ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကိုပင် အားထုတ်မြဲ ထုတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ဟူ၍ မမြင်တော့။ ဓာတ်ကောင်၊ ဓာတ်ရုပ်ကြီးသဖွယ် ထင်မြင်နေ၏။

ကြိုးစင်ပေါ်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးစွပ်၏။ ကျွန်ုပ်သေရပေတော့မည်။

“သတ္တဝါအားလုံး ဆင်ရဲကင်ကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ သတ္တဝါများ၏ ကိုယ်စား ငါသေရခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်း။”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

သာဓုခေါ်သံများ ကြားသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အိပ်မက် မက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

နတ်ကောင်း နတ်မြတ်များက ကျွန်ုပ်အား သတိပေးကာ တရားပြခြင်းပင် ဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောမိပါသတည်း။

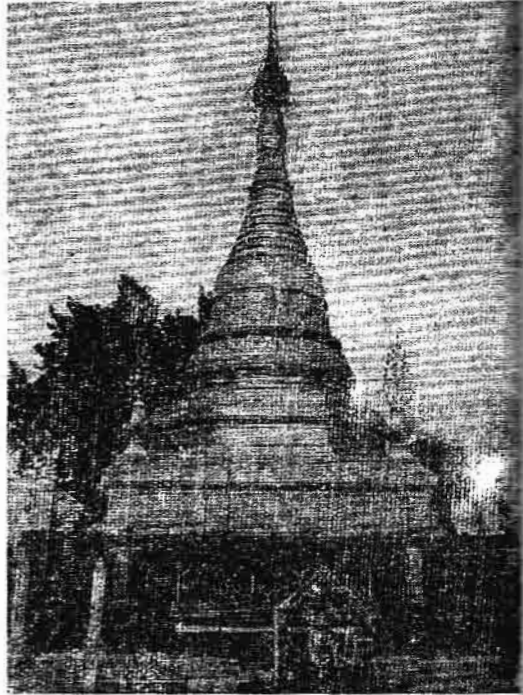
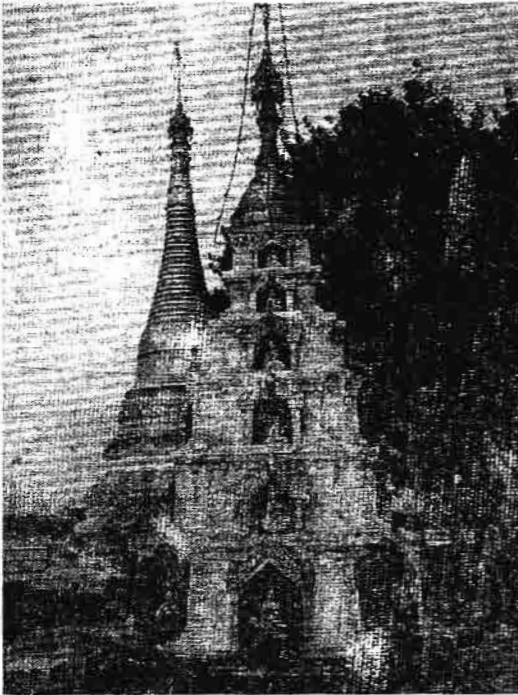
ရန်အောင်

www.burmeseclassic.com

မင်းလှမြို့ ရွှေဘုန်းသာဘုရားနှင့် အထက်မင်းလှခံတပ်

မိုးမိုး

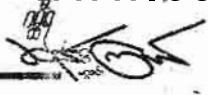

မကွေးတိုင်း အထက်မင်းလှမြို့ကိုရောက်တော့ ရွှေဘုန်းသာဘုရားကိုဖူးမြော်ပြီး နယ်ခွဲကိုခုခံခဲ့တဲ့ အထက်ကရ မြန်မာ့သမိုင်းဝင် မင်းလှခံတပ်ကိုရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းလှ ခံတပ်ကို ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုသုတေသနက ထိန်းသိမ်း

ထားရှိသည်။ ယင်းခံတပ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး မြန်မာတို့၏ သူ့ကျွန်မခံ ခုခံတွန်းလှန်ခဲ့ပုံများကို တွေးမြင် ယောဉ် မနမိ တော့သည်။ နယ်ခွဲသည် မြန်မာပြည်အား လွယ်လွယ်နှင့်တော့ မသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ဤမင်းလှခံတပ်က သက်သေခံ

www.burmeseclassic.com

လျက်ရှိပေသည်။ ရောဝတီမြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် အင်္ဂလိပ် စစ်သင်္ဘောများကို ခံတပ်များဖြင့်ခုခံခဲ့ကြသည်တွင် သပြေ တန်းခံတပ်နှင့် မင်းလှခံတပ်တို့မှာထင်ရှားပါသည်။ ယင်းခံတပ် များသည် ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ကျော်သက်တမ်းရှိပြီ ရှေးမြန်မာတို့၏ သူ့ကျွန်မခံလိုသော တတိသွေး တတိမာန် ကိုပြုသော ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် သက်သေခံများပင်ဖြစ် တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ရောက်တန်းရောက်ခိုက် မင်းလှခံတပ် ၏ အသွင်အပြင်များနှင့် ခံတပ်အတွင်းရေးထိုးထားရှိသော ကျောက်စာပါ သမိုင်းကြောင်းအား လေ့လာကြည့်မိသည်။

မင်းလှခံတပ်ကို ခရစ်နှစ် (၁၈၆၀ - ၆၁) ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်း၏ညီတော် ကနောင်မင်းသားကြီး၏ ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲမှုဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ ပြင်သစ်နှင့် အိတာလျံ လူမျိုး အင်ဂျင်နီယာများဖြစ်ကြသည့် ကိုမိုတိုပယ်ရီနှင့် ဗိုလီနာရီတို့၏ အကူအညီဖြင့် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် ပြန် မြန်မာအင်ဂျင်နီယာလူငယ်များ ပူးပေါင်းတည်ဆောက်ခဲ့ပါ သည်။

ခံတပ်ကြီးမှာ အရှေ့အနောက် အလျား (၁၈၄) ပေနှင့် တောင်မြောက်အလျား (၁၇၁)ပေ၊ အမြင့်(၂၁)ပေရှိပြီ။ ဧရာဝတီမြစ်၏အနောက်ဘက်ကမ်းပါးတွင်တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခံတပ်ကြီး၏ ပန္နက်ဖွဲ့စည်းပုံအနေအထားမှာ အနောက်ဘက်တွင် ဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိပြီး ခံတပ်၏အလယ်

တွင် ကွက်လပ်ချွန်လုပ်၍ နံရံလေးဘက်တွင် စစ်သည်တော် များနေထိုင်ရန်၊ ရိက္ခာသိုလှောင်ရန် စသည့်အခန်းများပါဝင် စည်းထားပါသည်။ အခန်းအရေအတွက်မှာ အရှေ့ဘက်ခြမ်း တွင် (၇)ခန်း၊ အနောက်ဘက်တွင် (၄)ခန်း၊ တောင်ဘက် တွင်(၆)ခန်း၊ မြောက်ဘက်တွင်(၄)ခန်း၊ စုစုပေါင်း (၂၁)ခန်း ရှိသည်။ ခံတပ်၏ အတွင်းပိုင်းမှ အပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန် တောင်ဘက်နံရံတွင် လှေကား (၂)စင်းနှင့် မြောက်ဘက်နံ ရွင် လှေကား(၂)စင်း တပ်ဆင်ထားသည်။

ထိုအတူ ခံတပ်၏ အနောက်ဘက်အဝင်ပေါက်၏ ဝဲယာမှ ခံတပ်အပေါ် သို့ အမြောက်များတင်ရန်အတွက် ဆင်ခြေလျှော လမ်းပြုလုပ်ထားပြီး အပေါ်ထပ်တွင် အဝင် ပေါက်ပြုလုပ် ပေးထားပါသည်။ အမြောက်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိ စေရန်နံရံ ထူကြီးနှစ်ခုကြား၌မြေသားဖွဲ့၍ တည်ဆောက် ထားရှိသည်။

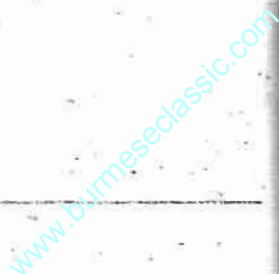
၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတပ်များ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်စဉ် မင်းလှခံတပ်မှ မင်းထင်မင်းလှခရိုင်သူရိန်နှင့် တပ်သား(၅၀၀)ကျော်တို့က အမြောက်ကြီး (၃၅)လက် စား၊ သေနတ်၊ မီးပေါက် စသည်တို့ဖြင့် ကြံ့ကြံ့ခံကာ ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခံတပ်ကြီး၏ မြောက်ဘက်အနီးတွင် မြန်မာဘုရင်ခေတ် ကြေးနန်းရုံးငယ်တစ်ခု ယနေ့တိုင်ကုန်ရှိ ၍ ဤဦးစီးဌာနမှ ထိန်သိမ်းစောင့်ရှောက်ထားပါသည်။ မင်းလှခံတပ်ကို ဇယားဝင်အဆောက်အအုံအဖြစ် သတ်မှတ် ၍ ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှ ယခုအချိန်ထိ ရှေးဟောင်းသုတေသန အမျိုးသားပြတိုက်နှင့် စာကြည့်တိုက်ဦးစီးဌာနက ပြုပြင် ထိန်သိမ်း စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရွှေတန်းသာဘုရားကို ပူးမြော်ကန်တော့ရင်း အင်္ဂလိပ်ကျွန်းကျော်စစ်ကို ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန်ခံကာ ကျဆုံးခဲ့ကြရ သော သူရဲကောင်းများအား အမျှအတန်းပေးစေ နေမိပါတော့ သည်။

(ဓာတ်ပုံများကူညီပေးသော ညီမငယ်ဆုမြတ်ဝင်းထွန် အားကျေးဇူးတင်လျက်။)

* * *

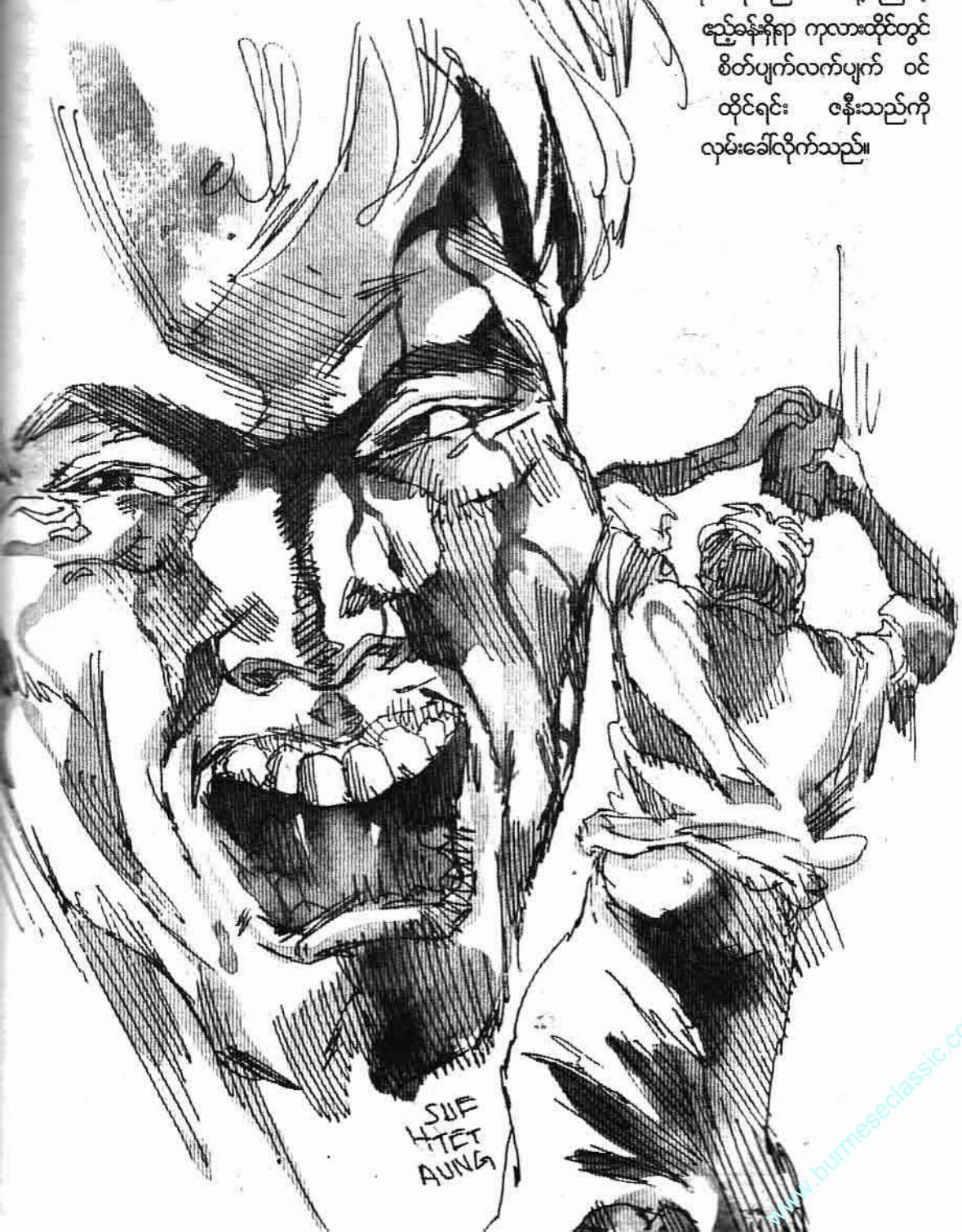
စိုးစိုး

ဝင်းမောင်ကျော် ကံတူ အကျိုးပေး

“ကိုမောင်... ရှင့်အစ်ကိုကြီး
ဆုံးသွားပြီတဲ့”

ကိုဝင်းမောင် အလုပ်က ပြန်လာ
ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရုံရှိသေး။
အမောဆိုစရာ စကားကို ကြား
လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်
ညှဉ်းနန်းရှိရာ ကုလားထိုင်တွင်
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝင်
ထိုင်ရင်း ဇနီးသည်ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

SUE
H TET
AUNG

“ကဲ... ဒီကို လာပြီး အကျိုး အကြောင်း သေချာပြောစမ်းပါဦး”

ကိုဝင်းမောင်၏ ခေါ်သံကြောင့် ဇနီးသည်က သူ့အနီးရှိ ကုလားထိုင် အလွတ်တွင် သွားရောက်ထိုင်ပြီး ကိုဝင်းမောင်အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ ဇာတ်လမ်းစပြောတော့သည်။

“ညနေပိုင်းလောက်က ရွာက တယ်လီဖုန်းလာတယ်။ ကိုမောင် အစ်ကိုကြီး ဦးဘဌေး ဒီနေ့မနက်ကပဲ ဆုံးသွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ အသုဘချရက်အမီ ကိုမောင်ကို လာခဲ့ဖို့ အကြောင်းကြားတာ။ သိသိချင်း အမြန်လာခဲ့ပါတဲ့။ အဲဒါ ကိုမောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဇနီးသည်၏ စကားကို နားထောင်နေရင်းကပင် ကိုဝင်းမောင် သူ့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ရမည့် အစီအစဉ်များကို စိတ်ထဲမှာ ရေးဆွဲနေမိသည်။ ပြီးလျှင်...

“မိန်းမရေ... မင်းသားကြီးကို ခေါ်စမ်းကွာ။ ဒီကောင့်ကို ရွာကို အရင် သွားနှင့်ခိုင်းပြီး ငါက ရုံးမှာ ခွင့်ယူပြီးမှ နောက်က လိုက်သွားမယ်။ ရုံးမှာကလည်း စာရင်းစစ်တွေ ဝင်နေတော့ အလုပ်ပျက်လို့ မရဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း နာရေးကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး နားလည်အောင် ပြောရမှာပဲ။ ကဲ... မင်းသား ဘယ်သွားလဲ၊ ခေါ်။ သူ့ကို ဒီညကားနဲ့ပဲ ရွာကို သွားခိုင်းလိုက်မယ်၊ ပြန်ပြန်လုပ်”

ကိုဝင်းမောင်စကားကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူက သားကြီးကို ရှာဖွေရန် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ သားကြီးနဲ့ ဇနီးသည်တို့ ကိုဝင်းမောင် ရှေ့ ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ... သားကြီး၊ အဖေက မနက်ဖြန် ရုံးမှာ ခွင့်ရအောင် ပြောဆို

ပြီးမှ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်။ မင်းက ခုချက်ချင်း မိရာကားနဲ့ ရွာကို လိုက်သွားပေတော့။ ဟိုရောက်ရင် လုပ်စရာ ရှိတာ ပိုင်းပြီးလုပ်ကိုင်ပေးထား။ ကြားလား။ အဖေ နောက်က အသုဘချအမီ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြ။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့လို့ အဖေလာဖြစ်အောင် လာခဲ့မယ်လို့။ ကဲ... ကဲ... မင်းသွားဖို့ အမြန်လုပ်ပြီး သွားတော့”

ကိုဝင်းမောင် စကားဆုံးသည်နှင့် သားကြီးက ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်နေသဖြင့် ဇနီးသည်ကလည်း သားကြီးအတွက် လိုအပ်သည်များကို ပိုင်းကူဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။ မကြာမီ သားကြီး အထုပ်အပိုးများနှင့် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။

ကိုဝင်းမောင်က ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ၍ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း အစ်ကိုကြီး ကိုဘဌေးနှင့် သူ၏ မိသားစုအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိကာ သူ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် ပုံရိပ်များက အထင်သားဖြစ်လာလေသည်။

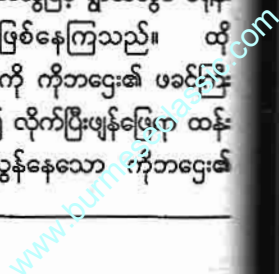
ကိုဝင်းမောင်တို့ မိသားစုတွင် မောင်နှမသုံးယောက်ရှိသည်။ ကိုဘဌေးက အကြီးဆုံးသားဖြစ်၍ ကိုဝင်းမောင်က ဒုတိယသားဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံးမှာ မခင်လှဆိုသော သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မောင်နှမအားလုံး အိမ်ထောင်ရက်သားကျခဲ့ကြပြီး သားသမီးများ အစီအရိထွန်းကားခဲ့ကြရာ ကိုဘဌေးက သားနှင့် သမီး နှစ်ယောက်၊ ကိုဝင်းမောင်က သားတစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်၊ ညီမ မခင်လှက မိန်းကလေးချည်း သုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့ကြသည်။

ကိုဝင်းမောင်က သားသမီးများ ရပြီးသည်နှင့် ရွာမှ ပြောင်းကာ မြို့ပေါ်တွင် လုပ်ငန်းအခြေချ၍ နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်ခဲ့လေပြီ။ ကိုဘဌေးနှင့် ညီမ မခင်လှတို့ကမူ ရွာ၌ပင် လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း မိသားစုနှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုဘဌေးက လယ်ယာလုပ်ငန်းထက် ထန်းတက်သော အလုပ်ကို ပို၍နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။

မိဘဘိုးဘွားများကလည်း ထန်းတောများကို ပိုင်ဆိုင်၍ အဖွဲ့ခွဲပေးရာတွင် ကိုဘဌေးက ထန်းတောကို အပိုင်ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထန်းတက်၍ ထန်းရည်ရောင်းခြင်း၊ ထန်းလျက်ချက်ခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများကိုသာ တစ်စိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထန်းရည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်စွာ နေ့စဉ် သောက်သုံးသူလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုဘဌေး ထန်းရည်ဖူး၍ ရွာရိုးကိုပေါက် လျှောက်ပတ်ကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုများ ပြုလေ့ရှိသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူက ပြောဆိုဆုံးမသော်လည်း ကိုဘဌေးက ထန်းရည်ဖူးအရိန်ကြောင့် ဖခင်စကားကိုပင် နားမထောင်။ သူထင်ရာသူ ငွတ်လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် မိခင်၊ ဖခင်တို့မှာ အသက်အရွယ်ကြီးမှ ကိုဘဌေးကြောင့် စိတ်သောကရောက်ရလေသည်။

တစ်ခါက ထန်းရည်အကြွေးသောက်သွားသူ ရွာထဲမှ ချက်ကြီးနှင့် ကိုဘဌေးတို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြကာ ဓားဆွဲ တုတ်ဆွဲဖြင့် ရွာထဲတွင် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကိုဘဌေး၏ ဖခင်ကြီးကြားသိရ၍ လိုက်ပြီးဖျန်ဖြေရာ ထန်းရည်အမူးလွန်နေသော ကိုဘဌေး၏

ရမ်းကားမှုကြောင့် ဖခင် ဦးငွေရမှာ ဦးဝင်းတွင် ဒဏ်ရာရကာ သုံးလေး ချာချုပ်ရသည်အထိ ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ကိုဘဌေးကား မဆင်ခြင် ဆက်၍ ထန်းရည်သောက်မြဲ စကားများ ရန်ဖြစ်မြဲကြောင့် တစ်ရွာ တစ်က သူ့ကို အော့နာလုံးနာကြသည်။ ဘုရားတွင် ကိုဘဌေးက တစ်ရွာလုံးကို ဝေဖန်စိုက်။ လူမိုက်လုပ်၍သာ နေ၏။ ဘီစိတ်နှင့်ပင် ဖခင်ရော မိခင်ကြီးပါ ဝမ်းပါးသွားခဲ့ကြရသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုဘဌေးအသက် အရွယ်က ၅၀ ကျော်လာသည်။ မွေးထားသည့် ထွန်းမြင့်ဆိုသည့် သားသောကွားလေးကလည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာသည်။

ထွန်းမြင့်ကလည်း ငယ်စဉ် တတည်းက ကျောင်းပညာကို သင်ကြားရန် စိတ်မဝင်စား။ ဖခင် ဦးဘဌေး၏ လက်ဝတ်လက်ရင်ဖြစ်သည့် ထန်းတက်လုပ်ငန်းကိုသာ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သောကြောင့် ဖခင်၊ မိခင်တို့နှင့် လက်ရောက်ပြင်တည်း ပါဝင်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ အတုမြင် အတတ်သင်ဟူသော စကားအတိုင်း အင်ကဲ့သို့ ထန်းရည်သောက်တတ်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ ဖခင် ချိတ်အတိုင်း ထန်းရည်မှူးပြီး ရွာထဲ၌ သောင်းကျန်း၍ ဖခင် ဦးဘဌေးမှ လိုက်ထိန်းခဲ့ရပေါင်း မနည်းတော့။

တစ်ခါတွင် ဦးဘဌေး၏ ထန်းရည်ဆိုင်၌ တစ်ရွာတည်းသား အောင်ကြီးတို့အုပ်စုနှင့် ထွန်းမြင့်တို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရာ တုတ်၊ ဓားကိုင်၍ ထိုးကြဲကြဲတိုက်သည့်အထိ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးဘဌေးက ဆိုင်ရှင်ပီပီ ကြားက ဝင်ရောက် ဟန့်တားဖြေရှင်းသော်လည်း အေး ထွန်းမြင့်ကိုယ်တိုင်က ထန်းရည်

မှူးနေသည်။ အောင်ကြီးတို့အုပ်စုကလည်း ထန်းရည်မှူးနေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရိုက်နှက်ကြရာတွင် ကြားမှ ဖျန်ဖြေသော ဦးဘဌေးတစ်ယောက် တုတ်နှင့် အရိုက်ခံရပြီး လက်ကောက်တတ်တစ်ဖက် ကနိုးသွားရသည်။ သို့တိုင် ထွန်းမြင့်ကား ဖခင်ကို အာရုံမစိုက်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထန်းရည်မှူးနေခဲ့သည်။

“အင်း... ငါကတော့ ခု ဒီလိုတွေ ဖြစ်တာ ငါ အဖေကို လုပ်ခဲ့တဲ့ ဝင့်တွေ လည်တယ်လို ထင်တယ်။ အေးလေး ဝင့်မှာ အမြဲ ငရဲမှာ အပဆိုတဲ့ စကားလို ဝင့်ရှိသမျှ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့”

ကိုဘဌေးက သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ကာ တရားရနေမိသည်။

ထွန်းမြင့်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် ဆက်၍ မိုက်တွင်းနက်နေသည်မှာ ယခုတိုင်ဖြစ်ကြောင်း ရွာမှ လာသည့် သူတို့ထံမှ သတင်းကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဝင်းမောင်စိတ်ထဲ အနည်းငယ် စိတ်ထင်သွားမိသည်။

“အင်း... ငါ့သား ရွာရောက်ရင် အစ်ကိုကြီးအိမ်မှာ သွားတည်းရင်တော့ ခုကွပ်။ ထွန်းမြင့်က ညီအစ်ကိုဆိုပြီး ထန်းရည်တွေ ဘာတွေ စွတ်တိုက်နေရင် ဒုက္ခ။ ညီမ မခင်လုတိုအိမ်မှာ သွားတည်းလို မပြောလိုက်မိဘူး။ အင်း... ငါ့သားက လိမ္မာရေခြားရှိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့လည်း မနက်ဖြန် လိုက်သွားမှာပဲလေ”

ကိုဝင်းမောင် သူ၏ စိတ်အတွေးကို ဖြေရှင်း တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးသွားစေလိုက်သည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်မှ အဝတ်အစားထုပ်ကို ယူကာ ရုံးသို့ သွား၍ ခွင့်ယူလိုက်သည်။ ခွင့်ရသည်နှင့် အဝေးပြေးကိတ်သို့ လာကာ ရွာသို့ သွားရန်အတွက် ရွာရောက်သည့် ကားကို စီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာသို့ ကိုဝင်းမောင် ရောက်သည့် နေ့မှာပင် အသုဘချမှတ်ဖြစ်၍ အချိန်မီ ရောက်သွားသည်ဆိုရလေးဖြစ်သည်။ ရွာ၏ ထုံးစံအတိုင်း အသုဘအိမ်မှ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ အလောင်းထမ်းစင်ကို ထမ်းသယ်၍ အသုဘ လိုက်ပို့သူများက ခြေလျင်လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ကြရလေသည်။ အသုဘမှာ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းအပြင် တစ်ရွာလုံးလိုလို လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသဖြင့် စည်ကားလှသည်။

ကိုဘဌေး၏ သား ထွန်းမြင့်ကား ထန်ရည်မှူးကာ တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုယိုင် ဇီယိုင်ဖြင့် အလောင်းသေတ္တာကို ဝင်ထမ်း၍ တရွပ်ရွပ်ငိုရင်း အလောင်းသယ်ခြင်းကို ရပ်တန့်ခိုင်းသည်။ ပြီးလျှင် အလောင်းသေတ္တာကို ဖက်၍...

“အဖေ... သားကို ခွင့်ယူတယ်၊ နဲ့ဗျာ။ သားကြောင့် အဖေလက် ငါ့အဖေ”

www.burmeseclassic.com

သွားရတာ။ အခု သားလက်ကို အဖေ
လာပြီးချီလိုက်ပါ အဖေ။ အဖေ စိတ်
တိုင်းကျ ထပြီး ကျွန်တော်ကို ရိုက်
လိုက်စမ်းပါ။”

ထွန်းမြင့်က သူ၏ ဦးခေါင်းဖြင့်
အလောင်းသေတ္တာကို ပြေး၍ ပြေး၍
ဆောင်နေ၏။ အလောင်းထမ်းသည်သူ
များမှာ အလောင်း မြေသို့ မကျအောင်
မနည်းထိန်းချုပ်၍ သယ်မနေကြရ၏။
ထွန်းမြင့်မှာ ထိုမျှနှင့်မက၊ အလောင်း
ထမ်းသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ဘေး
ဘက်တွင် သူ၏ ကိုယ်ကို မြေပေါ်သို့
လူးလှိုင်းချကာ အော်၍ ငို၏။ တစ်ဖန်
အလောင်းကို ပြေးဆွဲပြီးလုပ်နေသော
ကြောင့် အသုဘသို့လိုက်ကြသူများမှာ
စိတ်ဆင်းရဲနေကြရလေသည်။

“အဖေ... ကျွန်တော်ကို တစ်
ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီလား အဖေရဲ့
ဟောဒီ သားဆိုးသားမိုက်ကို ဒီလိုပဲ
စွန့်ပစ်ခဲ့တော့မှာလား။ ကျွန်တော်လည်း
မနေဘူး။ အဖေနဲ့ အတူတူလိုက်မယ်။
အဖေ ကျွန်တော်ကို တစ်ပါတည်း
ခေါ်သွားပါ အဖေ။ အဖေ...”

ထွန်းမြင့်မှာ မည်သူမျှ တားဆီး
မရ။ တားဆီးချုပ်နှောင်ထားသူများထံ
မှ အတင်းရန်ထွက်ကာ အလောင်းကို
ပွေဖက်၍ ကားဆီးနေပြန်၏။ ထိုအခါ
အလောင်းထမ်းသူအဖွဲ့မှ လူကြီးတစ်ဦး
က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာထား
တင်းကာ ထွန်းမြင့်ကို ဟောကပြော
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထွန်းမြင့်၊ မင်းအဖေက
သေသွားပြီ။ အခုမှ လာပြီး မင်း
တမ်းတ လွမ်းပြနေလို့လည်း မင်း
အဖေက သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့
ဒီအလောင်းဆိုတာ လမ်းမှာ ချထားခဲ့
လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ မင်း အေးအေး
ဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ဘူး။”

ဆိုရင် ငါတို့တွေ မင်းအဖေအလောင်း
ကို ဟောဒီလမ်းခုလတ်မှာပဲ ချထားခဲ့
တော့မယ်။ မင်းဟာမင်း လုပ်ချင်ရာ
လုပ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

စကားဆုံတော့ ထွန်းမြင့် အသာ
ငြိမ်ကုပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အံ့ကို
ကြိတ်၍ မျက်ထောက်နီကြီးဖြင့် ကြည့်
ကာ ဘေးတစ်ဖက် လူအုပ်ကြားထဲမှ
ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
လမ်းမပေါ်၌ အသင့်တွေ့ရသော အုတ်
ခဲကျိုးဖြင့် သူခေါင်းကို အားပါးတရ
ထုလိုက်ရာ သွေးများ ပြာခနဲ စီးဆင်း
သွားသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း
သွေးများ ရဲရဲနီ ပေကျနေသည်။ ထို
အတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ လိုက်ပါလာ
သည်။

သင်္ချိုင်းကုန်းရောက်သည်နှင့်
ပင်သစ်များရှေ့တွင် သရဏဂုံဆောက်
တည်ကာ အမျှပေးဝေကြသည်။ ပြီး
လျှင် အလောင်းကို မြေမြှုပ်ရန်
နောက်ဆုံးအကြိမ် အလောင်းသေတ္တာ
အဖုံးကို ဖွင့်၍ မိသားစုကို ပြသည်။
ထွန်းမြင့်က ဖခင်ကို ပြေးဖက်ရန် လူ
အုပ်ကြားမှ ရေသို့ တိုးထွက်လာသည်။
ပြီးလျှင် ဖခင်အလောင်းကို ဖက်ရန်
ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ထွက်လာသည်
အပုပ်နံ့ကြောင့် ထွန်းမြင့်၏ လက်များ
အလိုအလျောက် နောက်တွန့်သွား
သည်။ ချက်ချင်းပင် ထွန်းမြင့်သည်
လူအုပ်ကြားထဲမှ နောက်သို့ ပြန်ထွက်
ကာ အဝေးတစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေ
လိုက်သည်။

အသုဘအလောင်းအား မြေပိုပြီး
၍ လူအများ ပြန်သွားကြသည်တိုင်
ထွန်းမြင့်တစ်ယောက် သွေးအလူးလူး
ပေကျလျက်ဖြင့် ထန်းရည်အဖူးလွန်
ကာ သင်္ချိုင်းမှာ အိပ်ပျော် ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

ကိုဝင်းမောင်တို့ သားအဖ
ကိုတငွေအိမ်သို့ သွားကာ မရီကြီးသူ
ကို အားပေးစကားပြော၍ နှစ်သိမ်းကြ
ရသည်။ ထိုစဉ်...

“ဒေါ်လေးသား ထွန်းမြင့်၊ ရွာ
ထဲမှာ အောင်ကြီးတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ
အရိုက်ခံရလို့ အခု မြို့ဆေးရုံကို တင်
ပို့လိုက်ပြီ။ အခြေအနေကတော့
နည်းနည်းဆိုးတယ်။ အဲဒါ လိုက်သွား
ကြည့်ဖို့ လာအကြောင်းကြားတာ”

ရွာသားတစ်ဦး လာအကြောင်း
ကြား၍ ထွန်းမြင့်၏ မိခင်မှာ ပျာပျာ
သလဲ ဆေးရုံသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။
အိမ်မှာ ဖခင်၏ အသုဘဖြစ်နေစဉ်
ထွန်းမြင့်၏ မဆင်ခြင်မှုကြောင့် မိသားစု
များ စိတ်ဆင်းရဲကြရသည်ကို ကြည့်
ကာ ကိုဝင်းမောင် သံဝေဂ ရသွားမိ
သည်။ ကိုဘဇ်ဌကိုလည်း ပြေး၍ မြင်
ယောင်မိသည်။ ကိုဘဇ်ဌတစ်ယောက်
သူ၏ ဖခင်အပေါ် ဆိုးတေခဲ့သည်များ
မှာလည်း ယခု သူ၏ သားဖြစ်သူ
ထွန်းမြင့်နှင့် မခြားဖြစ်ချေသည်။

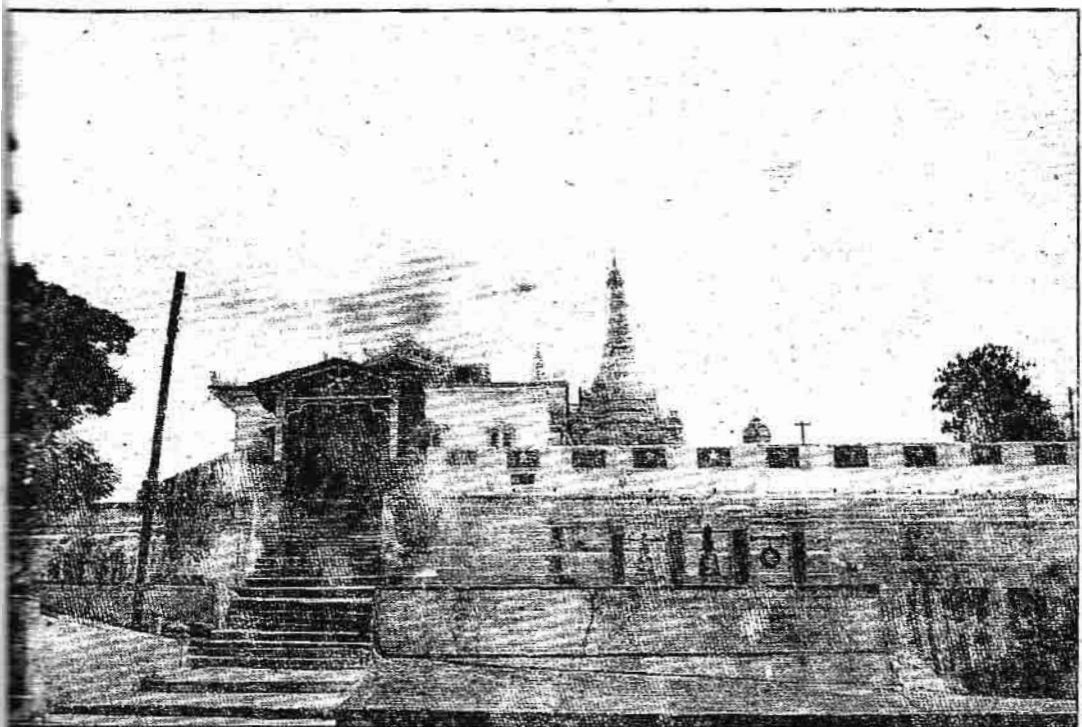
ဤသို့ သူ၏ ဖခင်အပေါ် ဆိုး
တေခဲ့ခြင်း ကံတရားများကပင် သူ
သေဆုံးသည်အထိ သူ့အပေါ် အကျိုး
ပေးသွားခဲ့သည်လား မပြောတတ်။ ဝင့်
မှာ အမြဲ ငရဲမှာ အပဟူသော စကား
ကို ဆင်ခြင်မိသောအခါ ကံတူ အကျိုး
ပေးဆိုသည်ကို ကိုဝင်းမောင် လက်ခံ
ယုံကြည်မိလေသည်။ ထို့ပြင် မိခင်၊
ဖခင်တို့အပေါ်၌ ပြစ်မှားကျူးလွန်သော
သာသမီးတို့၏ ကံတူအကျိုးပေးကား
မည်မျှအထိ နက်ရှိုင်း ထိရောက်သည်
ကို ကိုဝင်းမောင် တွေးကြည့်ရင်းနှင့်ပင်
ကြက်သီးများ တဖြနဲဖြနဲကရပါတော့
သည်။

ဝင်းမောင်ကျော်

ရွှေဥဒေါင်းတောင်သို့ ရောက်ရှိခြင်း

| ဖေ့ဘုတေသီ ဆရာမျိုး |

ဥဒေါင်းတောင် ခရီးသွား

စာရေးသူသည် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း၏ တီကျစ်မြို့တွင် နေသော စေတီအားလုံးအား မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်စာမျက်နှာ အသီးသီးပေါ်မှတစ်ဆင့် ပူဇော်ဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။ ယိုအခါ တီကျစ်မြို့သားများမှ အင်းလေးဒေသအတွင်းရှိ ရွှေဥဒေါင်း တောင်သို့ သွားရောက်လေ့လာရန် အကြံပြုခဲ့ပါသည်။ ရွှေဥ ဒေါင်းတောင်သည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင် (၄၀၀)ခန့်ကွာဝေး၍ ဆောင်ကြီးမြို့မှ ၃၄မိုင်အကွာအဝေးရှိသော ညောင်ရွှေမြို့နယ်၊ အင်းလေးဒေသ အင်းလေးကန်၏ အနောက်တောင် အရပ်ရှိ ကျားတွန်ရွာ၏ အရှေ့ဘက် ဂြိုဟ်အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိပါသည်။

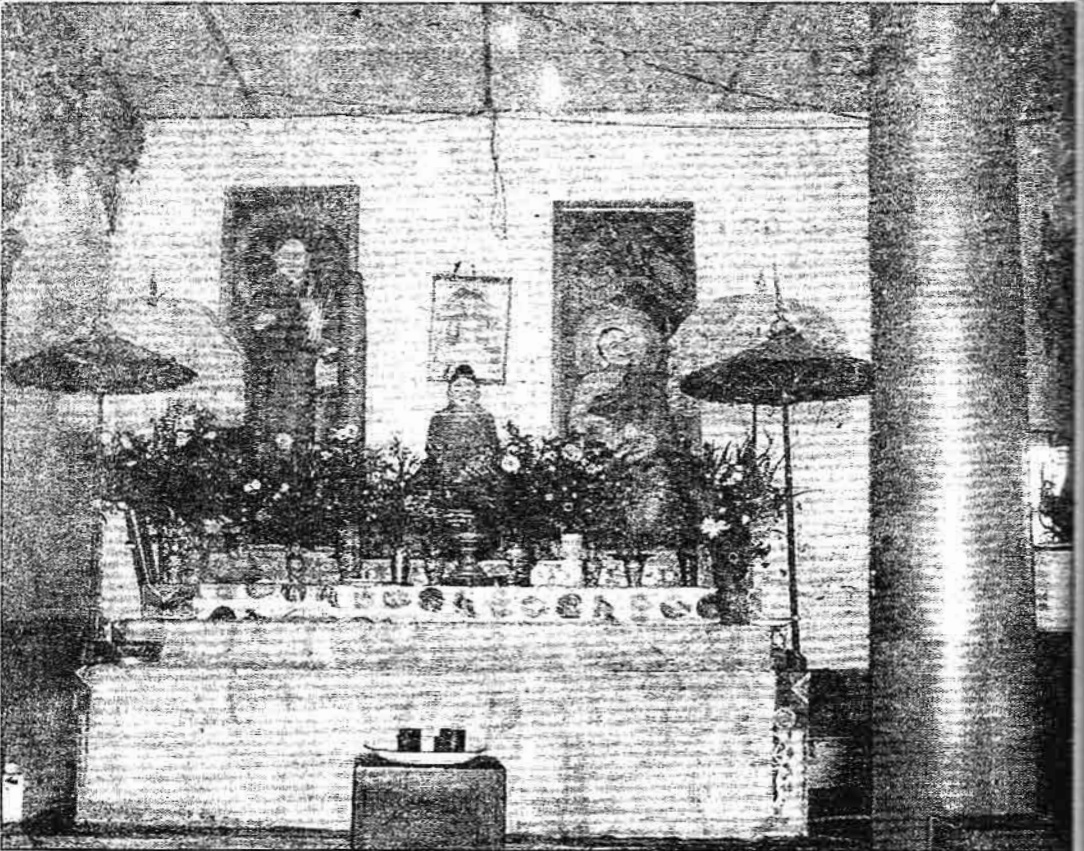
ရွှေဥဒေါင်းတောင်သို့သွားရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း

အခက်အခဲအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြန့်ကြာနေခဲ့ပါသည်။ တစ်နှစ် ကျော်ကြာသောအခါမှ တီကျစ်မြို့တွင် နေထိုင်သော စာရေး သူ၏ တပည့်လေးတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုစန်းလွင် (သားငယ်)၏ ဓမ္မဒါန အကျိုးဆောင်ပေးမှုဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့ရပါလေသည်။ စာရေးသူတို့သည် တီကျစ်မြို့မှ နံနက် ၁၁နာရီခွဲတွင် ဆိုင် ကယ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြရာ မီးသွေးချောင်း၊ လွယ်လအာ၊ စိန်ပန်း၊ ကျားတွန်ရွာအသီးသီးကို ကြမ်းတမ်းသော တောင် တက်လမ်းတစ်လျှောက် မနားမနေ ဖိနှင်းခဲ့ကြရာမှ နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန်တွင် ရွှေဥဒေါင်းတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး စတင်တွေ့မြင်ရသည်မှာ အလွန်ခမ်းနား ထည်ဝါသော ရွှေဥဒေါင်းတောင်၏ ရိရာနတ်နန်းဖြစ်ပါသည်။

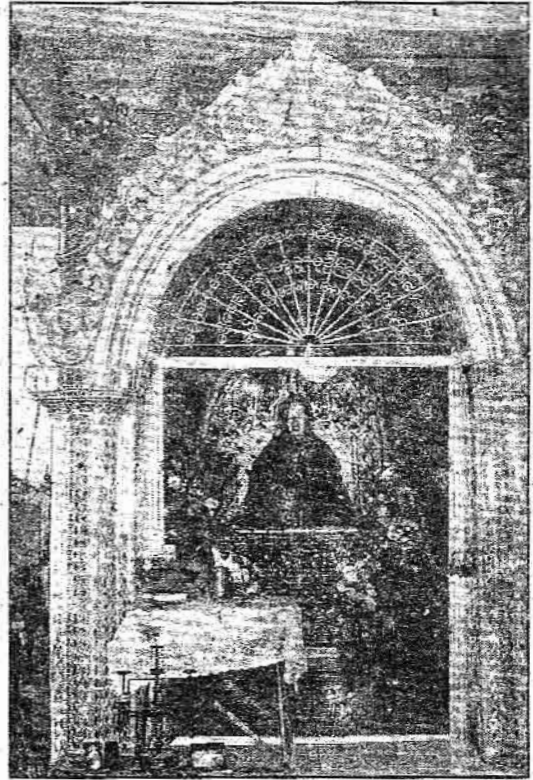

လျက် ဖူးမြော်ရသည်မှာ လမ်းတစ်လျှောက် ခရီးပန်းခဲလှမှုကို ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အဝါအောက်တွင် အေးမြရွှင်လန်း ဖြစ်စေခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် ဓမ္မပလ္လင်ပေါ်တွင် လိုင်ဆက်မှ လျက်ရှိသော ရွှေခေါင်းဆရာတော်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံကို ဖူးမြော်ရရှိန်တွင် ဆရာတော်ဟုရှာကြီးအား သက်ရှိထင်ရှား ဖူးမြော်ခွင့် ပဆံ့စည်းလိုက်ရလေခြင်းဟူ၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရပါသည်။ လက်ယာဘက် ဘုရားခန်းတွင်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရှင်သီဝလီ၊ ရှင်ဥပဂုတ္တိ ဟောနွှာအရှင်မြတ်တို့ကို ပန်း

ထို့နောက် အနောက်ဘက် တောင်တက် မုခ်ဦးလှေကားလမ်းတွင် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းတင်ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ပေါ်သို့ တက်ရာ လှေကားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တစ်ပါးထိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းပေါင်း ၁၅ လုံးတို့ကို တွေ့မြင်ရသည်။ လှေကားအဆုံး တောင်ထိပ်တွင် ဉာဏ်တော်အမြင့် ပေ ၃၀ ရှိသော စေတီကို ဖူးမြော်ရပါသည်။ တောင်ထိပ်အတွင်းမှတစ်ဆင့် တင့်တယ်သပွယ်စွာ စံမြန်းတော်မူသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို အဝင်မုခ်ဦး ပလ္လင်တံကဲ နောက်ခံနှင့်တကွ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရွှေအဆင်း ဝင်းလက်

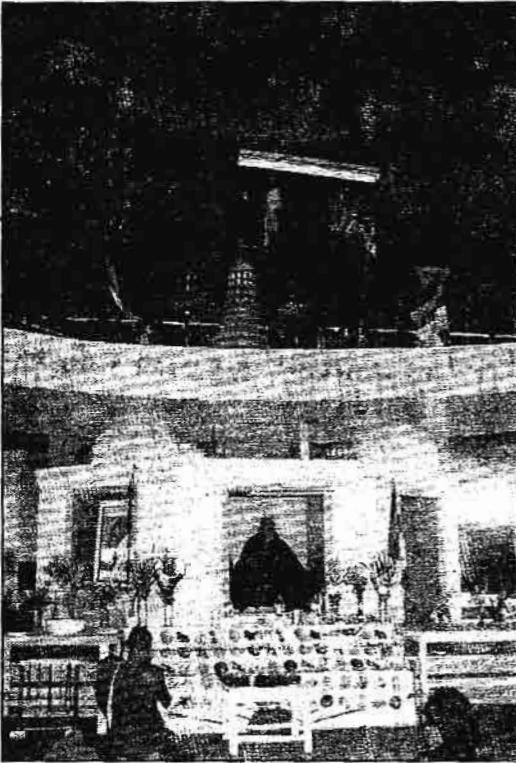
ဆုလမ်း၊ ဆီမီး၊ ရွှေထီး၊ ကနက္ကဒဏ် ထီးဖြူများ ကပ်လှူ
ပူဇော်ထားရှိပုံကို ဖူးမြင်ရပါသည်။

ထိုနောက် သားငယ်မှ ဦးဆောင်လျက် ရွှေဥဒေါင်း
ဆောင် တောရကျောင်းတွင် လက်ရှိ သီလကျင့်သုံးလျက်
သော ဆရာတော် ဦးပညာ သက်တော် ၆၇နှစ်၊ သိက္ခာ
ဆော် ၃၃ဝါအား သွားရောက်ဖူးမြော် ပူဇော်၍ သီလိသည်
များကို မေးမြန်းလျှောက်ထားဖြစ်ပါသည်။

“၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဆရာတော်ကြီး
ဦးဘုမာရ ဒီကို ရောက်လာတယ်။ သက်တော်ထင်ရှား ၄၇နှစ်
သီတင်းသုံးခဲ့တယ်။ ဆရာတော် မကြာခင်က စေတီငယ်ရှိ
တယ်။ ဆရာတော် ကြွလာတော့မှ အခုလို ပြန်လည်မွမ်းမံ
ပြီး ၁၃၀၁ ခုမှာ ထီးတင်ခဲ့တယ်။ ဘုရားကို ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ
ဦးမောင်ကြီးနှင့် အဖွဲ့ဝင် ၄ဦးက စောင့်ရှောက်ပါတယ်။
ဆရာတော်ကြီးဟာ ဇာတင် ဂူပီးကို ဆောက်တည်ပြီး သတိ
ဗျာဏ်တရားကို ပွားများအားထုတ်ခဲ့တယ်။ သက်တော် ၉၄
နှစ် သိက္ခာတော် ၇၄ ဝါအရ ပျံလွန်တော်မူခဲ့တယ်။ ထူးခြား
ချက်ကတော့ ၁၃၄၆ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၃ရက်နေ့ ည
၁၀နာရီခွဲမှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့တယ်။ ပျံလွန်တော်မူချိန်မှာ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မွေးလ၊ မွေးရက် အတိအကျဖြစ်နေ

တယ်။ ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီတုန်းက ငယ်သေးတော့ ဆရာ
တော်ကြီးအကြောင်းနဲ့ ဘုရားအကြောင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး
ပြည့်စုံအောင် ပြောမပြတတ်ဘူး။ ယခုလက်ရှိ သီတင်းသုံး
တာကတော့ သံသာနှစ်ပါးပဲ ရှိတယ်”

ကျောင်းနံရံကပ် ဆုံးမစာတွင်...
စိတ်ကောင်းမှ လူကောင်းသည်။
လူကောင်းမှ ကံကောင်းသည်။
စိတ်ဆိုးက လူဆိုးသည်။
လူဆိုးက ကံဆိုးသည်။
ဟူ၍ လိုတိုရှင်း ရှင်းထိထိမိမိ ဖော်ပြထားပါသည်။
ထိုနောက် ဆရာတော် ဦးပညာမှ ရွှေဥဒေါင်းဆရာ
တော်ဘုရားကြီး စံကျောင်းတော်ကို ဖူးမြော် ပူဇော်ခွင့်ပေးခဲ့
ပါသည်။ ရွှေဥဒေါင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တကုမာရ
မဟာထေရ်မြတ်၏ စံကျောင်းဂူဗိမာန် ကောင်းမှုရှင်အဖြစ်
နှစ်ဖက်သော မိဘများကို ရည်စူး အပျိုးထား၍ သောင်ရွှေ
ပြုနယ်၊ ကျေးပေါခံကျေးရွာအုပ်စု၊ ကျားတွန်းရွာ အမှတ်(၂)
ရပ်ကွက်နေ ဆရာစိန် + ဒေါ်စာရီ မိသားစုမှ ၁၃၄၈ ခု
တန်ခူးလဆန်း ၁ရက် (၃၀-၃-၈၇)ရက်နေ့တွင် လှူဒါန်းထား
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝိမာန်တော်ကြီးအတွင်း၌ ဆရာတော်ကြီး

၏ အရိုးခဲတံကို ဖူးမြော်ရပါသည်။ ရုပ်ထု ဒါယကာမှာ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းမြို့နယ်မှ ဦးအုန်းရွှေ + ဒေါ်သိန်းကြည် မိသားစုဖြစ်သည်။

“ဒီအနောက်ဘက်မှာ စာရေးဆရာကြီး မင်းသိမ် လူ့ ထားတဲ့ အဆောင်ရှိတယ်။ ဒကာကြီး သွားလေ့လာလို့ ရ တယ်”

အဆောင်တွင် “၁၃၄၅/၁၉၇၃ ရန် နိုမြို့ စာရေးဆရာ မင်းသိမ်နှင့် သူ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ ကောင်းမှု” ဟု ပါရှိ ပြီးလျှင် အဆောင်အထက် မျက်နှာစာတွင် မဂ္ဂင်ညာ ထ် ရှစ်ပါးကို စာပေမှ အလင်းရောင်ပေးပုံအား သရုပ်ဖော်ထားပါ သည်။ စာရေးသူဖယ်စဉ် ဆရာကြီး မင်းသိမ်၏ စာအုပ်များ ကို စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်စွာ ဖတ်ရှုခဲ့ရာသည်ဖြစ်ပေရာ ဤအဆောင် ၏ ကမ္ဘာ့စာတန်းဖွဲ့ဆိုချက်အရ ဤအဆောင်တွင် စာရေး သူ ကုသိုလ်ပါဝင်ပေသည်ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆချက် ဖြစ်ပေါ် လာကာ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခြင်းဖြစ်လျက် မရှိတော့ပြီဖြစ် သော ရွှေဥဒေါင်းတောင် ဆရာတော် ဦးနှင့်တကွ ဆရာ ကြီး မင်းသိမ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်မိရလေ သည်။

“ဒီနောက်ဆုံးက ကမ္ဘာ့စာတန်းကျောင်းလေးဟာ သက် တမ်းအရင့်ဆုံးပဲ ဒကာကြီး နှစ် ၇၀ ကျော်ပြီလေ”

မင်းသိမ်ဆောင်၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှိသော သက် တမ်း နှစ် (၇၀)ကျော် ကမ္ဘာ့စာတန်းကျောင်းလေးမှာ သဘာဝ တောတောင်ရှုခင်းများ နောက်ခံဖြင့် အလွန်ပန်ရလှ၍ ထူး ဆွတ် ကြည်နူးဖွယ်ရာလည်း ကောင်းပေစွတကား။

အားလုံးပြီပြင်ခဲ့စွာ လေ့လာပြီးချိန်တွင် ညနေစော ခဲ့ပေပြီ။ သားငယ်၏ အိမ်သက်သက်ထားသည်လည်း လင်တော်မောင်အား ဖုန်းတစ်ဖွယ်ဆက်လျက်ရှိနေပြီ။ ဤ ဖြင့် သားငယ်သည် နှစ်ပိုင်အကွာအဝေးတွင် ရှိသော အင် တိမ်ရွာသို့ စာရေးသူအား လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးပြီးထူး နှုတ်ဆက် ကန်တော့ကာ တိကျစိမ့်မြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝန်းသည်ထံသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။”

အတိတ်သမိုင်းကြောင်း

စာရေးသူသည် ရှမ်းပြည်မှ စာရေးဖော် မိတ်ဆွေမှာ သိက္ခာပေးသူများ၏ အကူအညီများကို တောင်းခံရယူ၍ ဆွေ ဒေါင်းတောင် ဆရာတော်ကြီး၏ သမိုင်းကြောင်းကို ထုတ်ဖော် နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသော်လည်း သိမ်သူ မရှိသဖြင့် အထ မပြောကံဘဲ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ရပါ သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ တောင်ကြီးမြို့ရှိ ရှမ်းပြည်နယ် ယဉ်ကျေးမှုဦးစီးဌာန စာကြည့်တိုက်မှူး ဒေါ်စိုးစိုးနု၏ ကူညီ အညီကို ရယူ၍ ယဉ်ကျေးမှုဌာနဝန်ထမ်းနှစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်လယ်လယ်နှင့် ဒေါ်မွန်မွန်သန်းတို့၏ တက်ကြွစွာ ကြိုးပမ်း

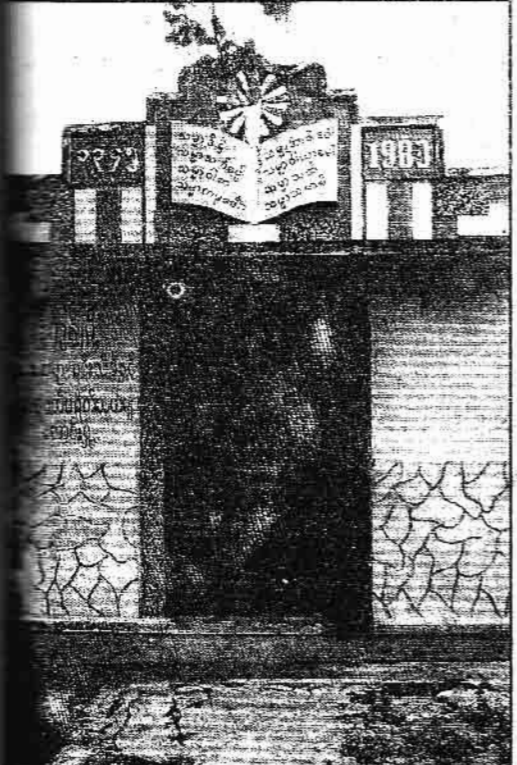
ဆရာတော်ပေးမှုကြောင့် ဆရာ ဒါရိုက်တာ မောင်မြင့်မောင်
အင်းလေး ရွှေဥဒေါင်းတောင်ဆရာတော်ကြီး ထေရူပုတ္တိ
အောက်ပါအတိုင်း ကူးယူပူဇော်ခွင့် ရရှိပါလေ၏။

ဆရာတော်လောင်းလျာကို ၁၂၅၃ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလ
၁၃ရက်၊ တနင်္လာနေ့အကူး ညဉ့်သန်းခေါင်လွန်
ဆရာတော်ကျော်အချိန်၌ တီကျစ်မြို့အနောက်ဘက် ၅၆
မိုင်ခန့်ရှိ ပင်ခင်ကျေးရွာတွင် အဖ ဦးခိုင် (အောင်ပန်းမြို့
နောင်ရဲကျေးရွာဇာတိ၊ ရှမ်းအမျိုးသား) နှင့် မိခင်
အုတ် (ပင်ခင်သူ ပဒိုင်းအမျိုးသမီး)တို့မှ မီးရှူးသန့်စင်
ခြင်းခံခဲ့ပါသည်။ သာသနာ့ ဥဦးတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ငယ်
နာမည် "မောင်ကြာအောင်" ဖြစ်ပါသည်။ ဖွားမြင်စဉ်အခါက
အိမ်တစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသော ဆံပင်များ ပါရှိလာခြင်း၊
အိမ်နံရံဖက်စလုံးတွင် ထူးခြားသော ရေခဲကြောင်းအမှတ်
ကောက်ထားဖြင့် ကြားဖြားကြားပွင့်သဏ္ဍာန် ပါရှိခဲ့သည်ဟူ၍ သိ
ရပါသည်။

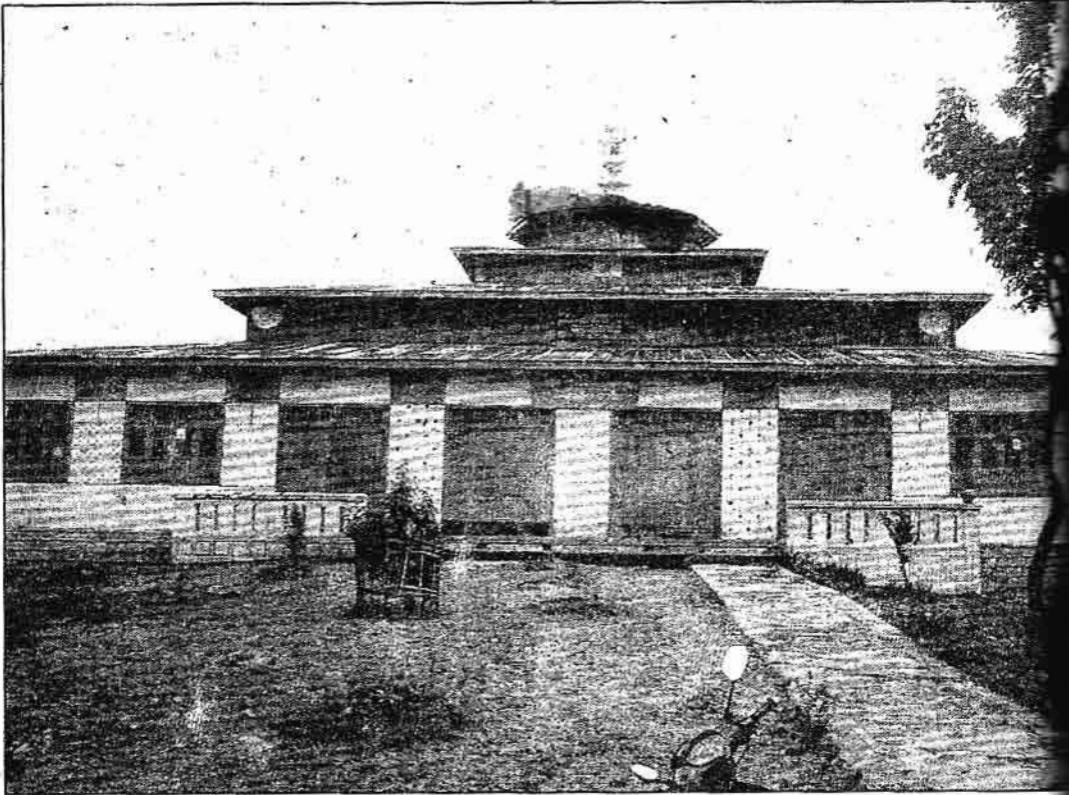

၁၂၆၅ ခုနှစ်တွင် ပင်ခင်ကျောင်းဆရာတော် ဦးသာဂရ
ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရှမ်းသာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသည်။
ဆရာမှာ "ရှင်ကုမာရ" ဖြစ်ပေသည်။ မွေးဖွားစဉ်က ပါ
သာသာ ဆံပင်ဖြူကို အကြောင်းပြု၍ ချစ်စနိုးနှင့် ကိုရင်
ဖြူစွာ ခေါ်ကြသည်။ ပင်ခင်ကျောင်းဆရာတော် ဦးသာဂရ

ထံသို့ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ အလည်ကြွရောက်လာချိန်တွင်
ရှင်ကုမာရကလေးအား ချစ်ခင်သဖြင့် ရမည်းသင်း သိမ်ကုန်း
ကန်ထောင်ကျောင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကာ ဆရာတော်
ဦးစာရိတ္တာဘိဝံသထံ အပ်နှံခဲ့သည်။ ရမည်းသင်း သိမ်ကုန်း
ကန်ထောင်ကျောင်းတွင် ၄နှစ် ပညာသင်ယူ၍ နန်းတော်
သက်ကယ်ခြံကျောင်း စာသင်တိုက်ဆရာတော် ဦးပုဏ္ဏိတ
ထံသို့ ပရိယတ္တိပေးပျားကို သုံးနှစ် ထပ်မံသင်ယူခဲ့လေ
သည်။ ထို့နောက် ပင်လောင်းနယ် ပင်ပိုလယ်ကြား ဆရာ
တော် ဦးဂုဏထံတွင် တစ်ဝါနားခို၍ မွေးရပ် ပင်ခင်ကျောင်း
သို့ ပြန်ကာ ၁၂၇၃ ခုနှစ်၊ အသက် ၂၀ ပြည့်ချိန်တွင် မိဘ
များ၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူပြီး ပင်ခင်တောရကျောင်း
နန်းနိမ်ဆရာတော် ဦးနန္ဒိယမထေရ်အား ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မြင့်
မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပါသည်။

ဦးကုမာရသည် တောင်ငူမြို့လယ် ကလေးစာသင်
တိုက်ကျောင်း မွှာစရိယဆရာတော် ဦးဉာဏစရထံတွင်
လည်းကောင်း၊ မွေးလှမြို့ ကျောက်တောကျောင်းတိုက် စာချ
အကျော်ဆရာတော် ဦးဂုဏ္ဍထံတွင် လည်းကောင်း ဆက်
လက်၍ ပညာဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။ ၁၂၇၅ ခုနှစ်တွင် တောင်ငူ
မှ မန္တလေးသို့သွား၍ တောင်ပြင် ဒက္ခိဏာရာမဘုံရာဇာကြီး
တိုက်သံဃနာယက အဂ္ဂမဟာပုဏ္ဏိတ ဆရာတော် ဦးငြိမ်း
ဆရာတော် ဦးဝိုင်း ဆရာတော် ဦးပုခန် ဆရာတော် ဦးကြည်
တို့ ထံတော်၌ ၅ဝါခန့် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြန်သည်။ ၁၂၇၂

ခုနစ်တွင် ပင်ခင်ကျေးရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ကျောင်းတွင် စာချဆရာတော်အဖြစ် တစ်ဝါ သီတင်းသုံးခဲ့သည်။ ဆက်လက်၍ ဗန်းပြင်ကျောင်းတွင် စာဝါပို့ချနေစဉ် လုံးပိုးကျေးရွာမှ ဒကာများ ရောက်ရှိလာပြီး ကျားတွန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် လစ်လပ်သဖြင့် လာရောက် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။

ဆရာတော် ဦးကုမာရသည် ကျားတွန်းကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပထမ ရွာတွင်းမှ စာရိတ္တချို့ပွင်းနေသူများကို တရားပြု၍ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးကြရန် တိုက်တွန်း ဆုံးမတော်မူသည်။ ဆရာတော်၏ ဒုတိယကြီးပမ်းမူမှာ စာသင်ကျောင်းတိုက် ဖွင့်လှစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ တပည့် ရဟန်းတော်တို့အား ညောင်ရွှေမြို့၌ နှစ်စဉ် ကျင်းပပြုလုပ်သော ဝိနယာဒိနဂ္ဂဟ စာပြန်ပွဲတော်ကြီးတွင် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုစေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည်...

- (၁) ၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ နယုန်လမှစ၍ နှစ်စဉ် ကျင်းပပြုလုပ်သော ဝိနယာဒိနဂ္ဂဟ စာပြန်ပွဲတော်ကြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး သံဃမဟာနာယက အဖွဲ့ချုပ် မဟာနာယက ဆရာတော်ဘုရားကြီး

အဖြစ် လည်းကောင်း။

- (၂) အင်းလေးဒေသဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိ သဒ္ဓမ္မပိတက စာမေးပွဲ မဟာနာယက ဆရာတော်ကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း။
- (၃) လွယ်မော့ကိုဏ်းအုပ် ဝိနည်းစိုရ်ဆရာတော်ကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း။
- (၄) တောင်ကြီးခရိုင် ဝိနိစ္ဆယဌာန တာဝန်ခံ ဆရာတော်ကြီးအဖြစ် လည်းကောင်း...

သာသနာတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်တော်မူခဲ့သည်။

ကျောင်းထိုင် (၁၀) ဝါအရတွင် သမထ ဝိပဿနာအားထုတ်နည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ရဟန္တာဟု ထင်ရသော ညောင်လွန်တောရ ဆရာတော် ဦးမေဓာဝိထံတွင် သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျားတွန်းကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးစဉ်ကပင် တပည့် ရဟန်းနှင့် ဒကာများကို အသိမပေးဘဲ တောတောင်များ၊ သုသာန်များ၊ ကြွရောက်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများ အားထုတ်တော်မူခဲ့လေသည်။ ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပရိယတ္တိစာပေပို့ချခြင်းကို ယခင်ပြတ် စွန့်လွှတ်၍ ပဋိပတ္တိကို တောက်ချလျှင်တော့မည်ဟူ၍

တိုင်-ဖြတ်လျက် ကျားတွန်ရွာမှ တစ်ပါးတည်း တိတ်
တိတ် ထွက်ခွာ၍ ရွှေဥဒေါင်းတောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့
သည်။ ဆရာတော် ရွှေဥဒေါင်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိစ
အချိန်က တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဆူနှင့် ယိမ်း
နိုင်ကာ အမိုးအကာမရှိသော ကမ္မဋ္ဌာန်း တံကျောင်းငယ်
တစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

ဆရာတော်၏ အဓိဋ္ဌာန်

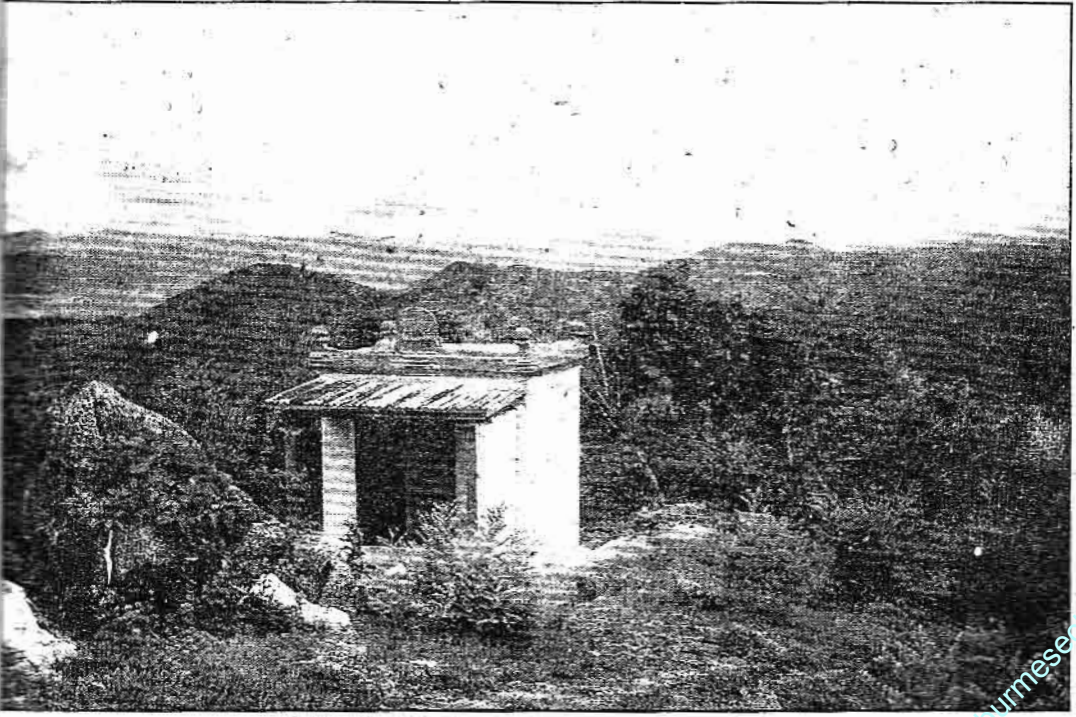
ငါသည် တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်ရန် တောထွက်၍
ရွှေဥဒေါင်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဤနေ့ ဤအချိန်မှ
၍ တရားမရသရွေ့ နွေ့ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးလုံး၌
ဤတွေ့ရမည့် ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို ငါ၏ အသား၊ အသွေး၊
အကြော၊ အရိုး၊ အရေပြားဟူသမျှ ခန်းခြောက် စုတ်ပြုပါစေ၊
ငါ၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကြေမှုပျက်ပြုန်းပါ
စေ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်မရွေး ငါသေချင် သေပါစေ၊
ဉာဏ်စိရိယနှင့် သတိတရား အရင်းခံ၍ သမထ ဝိပဿနာ
တရားကို ပွားများရှုမှတ်ပါမည်။ တရားမရသရွေ့ ဤတောင်
ပေါ်မှ မခွာ၊ ဘယ်မှမသွား၊ ဘယ်မှ မရွှေ့ပြောင်းပါဟု သစ္စာ
အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါသည်။

ဆရာတော်သည် ဤရွှေဥဒေါင်းတောင်ပေါ်သို့ တရား
အားထုတ်ရန် ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က သပိတ်တံစံလုံးနှင့်

သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်
သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်သော ဝုတင် ဂူပါးမှာ...

- (၁) သင်္ကန်းသုံးထည်မှအပ အပိုမဆောင်၊ မသုံးစွဲရ
သော တိစီဝရိတ်ဝုတင်၊
- (၂) ဆွမ်းခံ၍သာ စားသုံးရသော ပိဏ္ဍုပါတ်ဝုတင်၊
- (၃) အိမ်စဉ်အတိုင်းသာ ဆွမ်းခံရပ်ရသော သ-ပဒါန
စာရိဝုတင်၊
- (၄) တစ်နေရာတည်းတွင် တစ်ထိုင်တည်းသာ စား
သောက်ရသော ကောသနိက်ဝုတင်၊
- (၅) ရသမျှ ဆွမ်းဟင်း သပိတ်ထဲတွင်သာ နယ်စားရ
သော ပတ္တပိဏ်ဝုတင်၊
- (၆) ရွာကျောင်းကို ယယ် တောကျောင်း၌သာ သီတင်း
သုံးရသော အာရညကင်ဝုတင်၊
- (၇) သုသာန်များ၌သာ တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်ရ
သော သုသာန်ဝုတင်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် နံနက်တိုင်း မိမိသစ္စာပြု အဓိဋ္ဌာန်
ထားသည့် ဆွမ်းအတွက် ဝုတင်များ ဆောင်ပြီးနောက်
တောင်ပေါ်က ဘုရားငုတ်တိုအနီး၌ တွေ့ရသော အမိုးအကာ
မရှိသည့် သဲကျင်းဂူတစ်ခုအတွင်း၌ တရားရှုမှတ် ကျင့်ကြံ
အားထုတ်တော်မူသည်။ သဲကျင်းဂူဆိုသည်မှာ တောင်ပေါ်၌
အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်နေသော တောင်လိုဏ်ဂူတစ်ခုဖြစ်

သည်။ သုံးလနှင့် နှစ်ရက်တိတိ ကာရာကျင့်ကြံ အားထုတ် တော်မူခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ “ဓမ္မရာသီပဟာရလိုဏ်ဂူ” အမည် နှင့် ရွှေဥဒေါင်းတောင်စေတီ၏ ရင်ပြင်တော်မြောက်ဘက် ဌ် ကပ်လျက်ရှိနေ ဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် တရားထိုင်သည်အခါတိုင်း မိုးနှင့် တိုးပြီး စိုရွှံ့နေသောအခါ ကျန်းမာရေးကို ငဲ့၍ မိုးတွင်းကာလတစ် လျှောက်လုံး တရားထိုင်နိုင်ရန် ဂိမိသင်္ကန်းအပြင်ပိုင်းကို

တောင်ပံများကို ယှက်ဖြာ၍ အရိပ်သဖွယ် နေပြောက်မထိုး အောင် ကာကွယ်ပေးတတ်ကြသည်။ ယင်းအကြောင်းကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား မေးလျှောက်ကြည့်သော် အခါ “အေးအေး၊ သူတို့ပျော်လို့ ကကြတာပေါ့ကွယ်” ဟူ၍သာ အမိန့်ပို့တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤသည်ကို အစွဲပြု၍ “ရွှေဥဒေါင်းတောင်” ဟူ၍ တွင်ရစ်လေသတည်း။

စစ်စီးများ သုတ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံပြီး တရားထိုင်ရ လေသည်။ အဆိပ်ပြင်းသော မှက်၊ ခြင် အကောင်မျိုးစုံတို့ သဲသဲမဲမဲ ကိုက်တွယ်ထား၍ နာကျင်သည့်တိုင် မလှုပ်မပုတ် မရောက်မလှန်ဘဲ မိမိအဓိဋ္ဌာန် အပျက်မခံခဲ့ပေ။

ကျားရဲ ကျားသစ်သတ္တဝါများလည်း ဆရာတော် တရားထိုင် မေတ္တာပွားချိန်မှစ၍ တောပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။ မိုးလေဝသ ကင်းစင်သောအချိန်များတွင် ဥဒေါင်းတောင်တို့ သည် ဆရာတော်အနီးပတ်ဝန်းကျင်ပတ်လည်တွင် ပျော်ရွှင် စွာ ကခုန်ကြသည်။ ဆရာတော်အနီးအနား သစ်ပင်နှင့် တောင်စောင်းများပေါ်မှ လှပသော သူတို့၏ အမြီးများ။

(ဤဆောင်းပါးဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်က ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပံ့ပိုးပေးခဲ့ကြသော ကိုစန်းလွင်(သားဝယ်)၊ ခေါ်လယ်လယ်နှင့် ဒေါ်မွန်မွန်သန်းတို့အား အထူးပေး လိုက်လှ စွာ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြအပ် ပါသည်။)

ဗမာ့သုတေသီဆရာမိုး

www.burmeseclassic.com

၁၇ (ကေက)

စဉ်းစားကြည့်သော ပဟေဠိတစ်ပုဒ်

“မနုဿတ္တံ ဘာဝေါ နုလ္လုဘော”

လူတိုင်း ကြားဖူးသော ပါဠိစကားစုတစ်ခုဖြစ်သည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြသော်လည်း “လူဘဝအဖြစ်ကို ရခဲ့သည်” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ နားလည်ကြသည်။ သတ္တဝါတို့ ဟည်ရှိရာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင် လူဘုံသည် လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ လူဘုံကို ဥပမာအဖြစ် ပြဆိုရလျှင် မြေအောက်ခန်းပါသော နှစ်ထပ်တိုက်၏ မြေညီထပ်နှင့် တူပေသည်။ မြေညီထပ်သည် မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်း၍ရသကဲ့သို့ အပေါ်ထပ်သို့လည်း တက်၍ရသော နေရာဖြစ်သည်။

ထို့တူ လူဘုံသည်လည်း အောက်ထပ်နှင့် တူသော အပါယ်လေးဘုံဖြစ်သည့် ဝရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အကူရကာယ် အစရှိသော အပါယ်လေးဘုံသို့ ဆင်းနိုင်သကဲ့သို့၊ အထက်ထပ်နှင့် တူသည့် စတုမဟာရာဇ် အစရှိသော သုဂတိဘုံများသို့လည်း ရောက်အောင် သွားနိုင်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အပေါ် သုဂတိဘုံနှင့် အောက် အပါယ်ဘုံများသို့ သွားနိုင်သော လူဘုံ၊ လူ့ဘဝကို ရရှိရန်မှာ မလွယ်ကူလှပ။ လွန်စွာမှ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခဲယဉ်းကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး

ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်ကို “ဥပရိပတ္တာသ ပါဠိတော်၊ သုညဘာဝံ၊ ဗာလပဏဏ္ဍိတသုတ်” တွင် လေ့လာနိုင်ပေသည်။ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပုံမှာ...

“ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့... အပါယ်ဘုံသားများ လူ့ဘဝတစ်ခုရဖို့ ခဲယဉ်းပုံကို ငါဘုရား ဥပမာနှင့်တကွ ဟောကြားတော်မူမယ်။ ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းလှတဲ့ သမုဗ္ဗရာကြီးထဲမှာ အနှစ်တစ်ရာမှ ရေပေါ်ကို ခေါင်းလေး တစ်ခါပေါ်တဲ့ လိပ်ကန်းကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီ သမုဗ္ဗရာကြီးထဲကို အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ဖောက်ရသေးတဲ့ နွားလှည်းက ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းကို ပစ်ချလိုက်ရမယ်။

ထမ်းပိုးကလည်း လေတိုက်ရာ အရပ်လေးမျက်နှာ မျောချင်ရာ မျောနေရမယ်။ လိပ်ကန်းကြီးကလည်း အနှစ်တစ်ရာပြည့်ရင် သူပေါ်ချင်ရာ ပေါ်မယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာ မျောနေတဲ့ ထမ်းပိုးကလည်း ပေါ်လာတဲ့ လိပ်ကန်းကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ တည့်တည့်ခနဲရာကို ရောက်နေရမယ်။ ပိုပြီး ခဲယဉ်းယဉ်းဖြစ်ရမှာက တစ်ပေါက်တည်းသာ ဖောက်ထားတဲ့ ထမ်းပိုးအပေါက်ထဲကို လိပ်ကန်းကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ တည့်တည့်မတ်မတ်ဝင်သွားဖို့ဆိုတဲ့ အရာဟာ လွယ်လွယ် ကူကူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့”

“ဤသို့ ဖြစ်ဖို့ရန် အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းလှပါတယ် ဘုရား”

“ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့... အပါယ်ဘုံသားများ လူ့ ဘဝတစ်ခုရရှိရာကတော့ ငါဘုရား ယခုဟောကြားတဲ့ ဥပမာ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ခဲယဉ်းလှတယ် ချစ်သား၊ ချစ်သမီး တို့”

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူချက်အရ လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ်ကို ရရှိရန် လွန်စွာမှ ခဲယဉ်းကြောင်း သိသာနိုင် ပါသည်။ သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ ပြုခဲ့သော ကံအကြောင်း တရားအရ လူ့ဘဝကို ရရှိလာကြသည်။ လူဖြစ်လာကြသော သတ္တဝါတို့မှာ ကံအမှတ် ထပ်ပြုကြပြန်သည်။ လူတို့ပြုသော ကံမှာ ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်လေရာ၊ ထိုကံတရားတို့ကပင် သုဂတိဘုံ (သို့မဟုတ်) ဒုဂ္ဂတိဘုံသို့ ရောက်စေပြန်သည်။ သို့သော် သုဂတိဘုံသို့ ရောက်သည့် အရေအတွက်ထက် ဒုဂ္ဂတိဘုံသို့ ရောက်သည့်အရေအတွက် က ပိုများလေသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သံယုတ် ပါဠိတော်၊ နုခဿီပုဒ်မသုတ်တွင် အထင်အရှားတွေ့နိုင်ပေ သည်။

ထိုသုတ်ကို အကျဉ်းချုပ် တင်ပြရလျှင်...

“ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့... ငါဘုရား၏ လက်သည်း ပေါ်မှာ ရှိသော မြေမှုန့်နဲ့ ဟောဒီအောက်က ပထဝီမြေကြီး ဘယ်ဟာက များသနည်း”

“အောက်မှာ ရှိတဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးက အဆမတန် အောင် များပြားလှပါသည် ဘုရား”

“ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့... ဟောဒီ ဥပမာအတိုင်းပဲ လူ့ဘဝကနေ သေပြီးတော့ လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ငါဘုရား လက်သည်းခွံပေါ်က မြေမှုန့်လောက် ပဲ ရှိတယ်။ လူ့ဘဝက သေပြီး အပါယ်လေးဘုံ ကျရောက် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဟောဒီ မဟာပထဝီမြေကြီးအထု လောက် ရှိတယ်”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုမျှသာ ဟောကြားထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အပါယ် ဘုံ၌ အဘယ်ကြောင့် ပို၍များရသည်ကို သီးခြား ရှင်းလင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေ။ လူ့သားတို့အတွက် ပဟေဠိထားခဲ့လေ သလားဟုပင် တွေးမိပါသည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ ထိုပဟေ ဠိကို စဉ်းစားကြည့်ချင်မိသည်။ တွေးမိသည်။ မြတ်စွာဘုရား ၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်အရာအား ပြိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပုထုဋေဉာဏ်ဖြင့်သာ စဉ်းစားခြင်းဖြစ်ပေရာ မှားကောင်း

မှားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ရာမှ ထ၊ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သွား နှင့် လိုချင်မှုဆန္ဒဖြင့် အစပြုတတ်ကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်ချင်ခြင်း၊ နံနက်စာစားချင်ခြင်း စသည်ဖြင့် လိုချင်မှုဖြင့် စတင်လေရာ၊ ထို လိုချင်မှုသည် အကုသိုလ် စိတ်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့တစ်နေ့၏ အစ အား အကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် စခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ “ရတာ မလို၊ လိုတာ မရ” ဆိုသကဲ့သို့ မိမိလိုချင်တာကို မရသော အခါ ဂေါသစိတ်တို့ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဂေါသစိတ်တို့ ဖြစ် ပေါ်လာသော အမှားအမှန်၊ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်း အကျိုးတို့ကို တွေးဆ ဆင်ခြင်မှု မရှိဘဲ၊ မောဟစိတ်ဖြစ်ပေါ် လာကာ မပြောသင့်သော စကား၊ မလုပ်သင့်သော အလုပ် တို့ကို လုပ်မိတတ်ကြသည်။

တစ်ရက်လျှင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီရှိသည့်အနက် အိပ် ချိန်ကို ဆယ်နာရီသတ်မှတ်၍ ဖယ်လိုက်ပါက ဆယ်လေး နာရီကျန်ပေသည်။ ထိုဆယ်လေးနာရီအနက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကုသိုလ်စိတ်နှင့် မည်မျှနေ၍၊ အကုသိုလ်စိတ်နှင့် မည်မျှနေခဲ့သနည်း။ ဓာနာယ်တမ်း ဆန်းစစ်မည်ဆိုလျှင် အကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် နေသည်ကသာ များနေပေသည်။ အကု သိုလ်ထူးပြောသူတို့၏ လားရာကတိသည် အပါယ်လေးပါးသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးက...

“ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့... လူ့ဘဝကနေ သေပြီး တော့ လူ့ဘဝကို ပြန်ရောက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ငါဘုရား လက်သည်းခွံပေါ်က မြေမှုန့်လောက်ပဲ ရှိပြီး အပါယ်လေးဘုံ ကျရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဟောဒီ မဟာပထဝီမြေ ကြီးအထုလောက် ရှိတယ်”

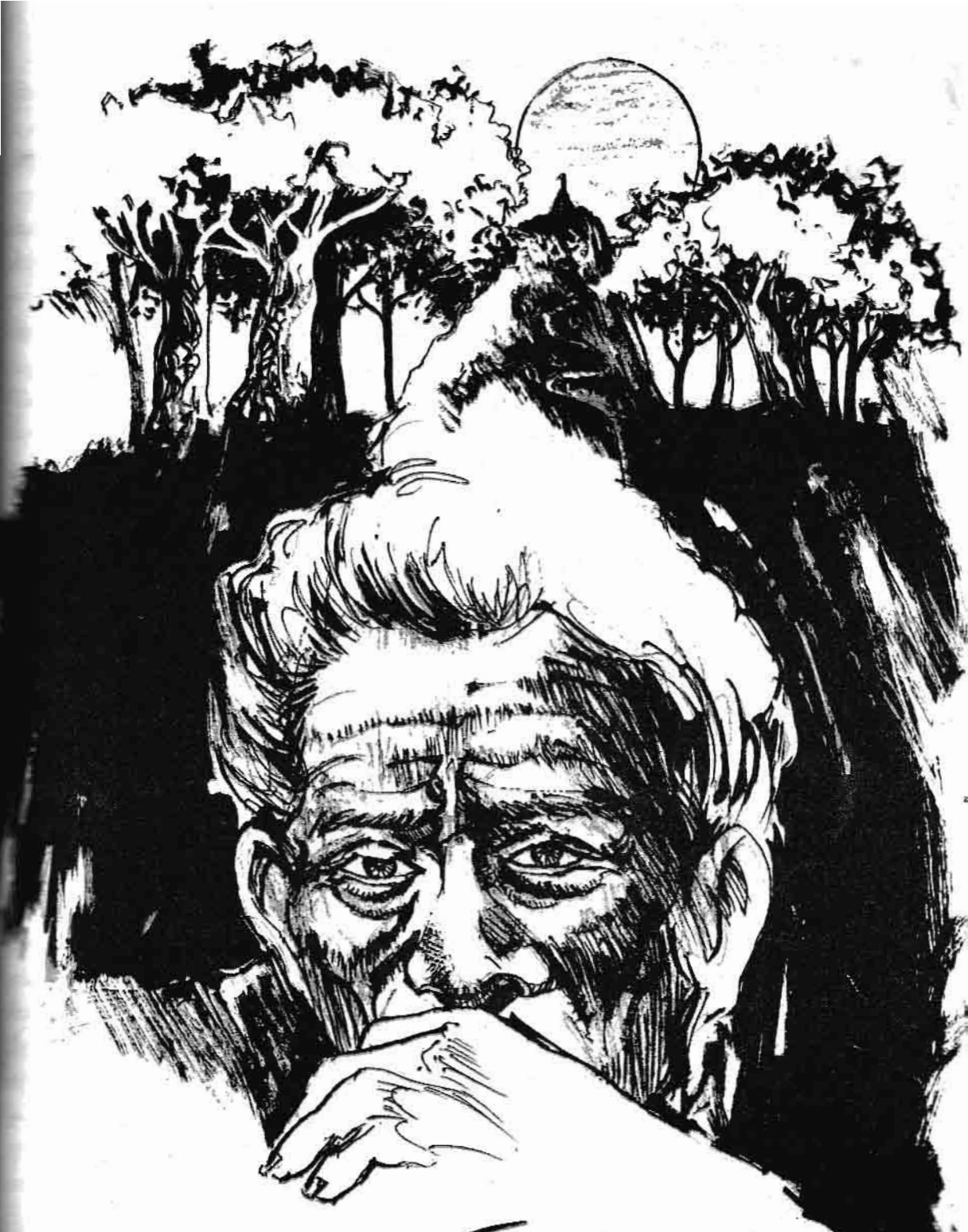
ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝတစ်လျှောက် ကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် နေထိုင်နိုင်သူ အချို့သာ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် အစရှိသော သုဂတိဘုံသို့ ရောက်ရှိကြ၍ အကုသိုလ်စိတ်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းကြသူ အများစုကတော့ အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားသည့် မဟာပထဝီ မြေထုစာရင်းထဲ မဝင်ဘဲ၊ လက်သည်းခွံပေါ်မှ မြေမှုန့်စာရင်း ထဲသို့ ဝင်နိုင်ရန်အတွက် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ကြိုးစား၍ ပြုစု အားထုတ်ကြပါစို့ဟု တိုက်တွန်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

* * *

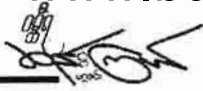
ရေး(ကေတ)

အောင်ကျော်စွာ
၁၇၅၇
ထာဝရကုသိုလ်

၂၅

(၁)

ထီးဟောင်းလေးတစ်ချောင်းကို ဆောင်းလျက် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် တောလမ်းခရီးတစ်ခုကို သွားနေခဲ့လေသည်။

အဘိုးအို၏ မျက်နှာမှာ ကြည့်လင် လန်းဆန်းခြင်းမရှိ။ အားအင်မန်သမျှ လုံးဝ မကျန်ရှိလောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေဖြစ်နေ၏။ သို့သော် စိတ်ကို တင်းကာ တရွေ့ရွေ့သွားနေရှာသည်။ အဘိုးအို၏ မျက်ဝန်းတို့က တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆွေးမြည်ကြေကွဲနေ၏။ အဘိုးဘို၏ ရင်က ပေါက်ထွက်မတတ် ပူလောင်နေ၏။ ကောင်းကင်ထက်မှ ပြင်းပြင်းရှု နေရိန်ကိုပင် ဂရုမထားနိုင်ဘဲ တောထဲသို့ ရောက်လိုစေဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို ကြီးစားပမ်းစားလှမ်းနေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့တွေ ရွာတွေမှ အလှမ်းဝေးသည့် တောထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

တောထဲတွင် သစ်ပင် ပန်းမလှတို့က စိမ်းစိုသာယာနေ၏။ ကျေးငှက်တို့ဖြင့် ဝေဝေစည်စည်ရှိနေ၏။ အဘိုးအိုသည် တောတောင်သဘာဝအလှတွေကို မခံစားအားပါ။ တစ်နေရာရာသို့ ရောက်လိုစေဖြင့် ဆက်လျှောက်လာရင်း တောလမ်းခရီးတစ်နေရာတွင် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် စေတီလေးတစ်ဆူကိုလည်း ထင်းခဲနေတွေ့ရလေသည်။ စေတီလေးက ဟောင်းနွမ်းစ ပြုလေပြီ။ ခရီးသွား အဘိုးအိုသည် စေတီဟောင်းလေးကို တွေ့ချိန်တွင် မောဟိုက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် စေတီလေးကို အသေအချာလှမ်းပြီး ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်ကာ တောင်ကုန်းအမြင့်ထက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း တက်သွားရာသည်။

စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် စေတီ၏ ကမ္မည်းစာကို အမောတကော ဖတ်လိုက်မိ၏။ ထိုစေတီလေးသည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတစ်ပါး၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာ၍ စေတီတည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟိုးခပ်ဝေးဝေးရှိ မြို့လေးမှ မြို့သူမြို့သားတွေက ပြောပြလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဘွဲ့တော်ကိုလည်း အတိအကျမှာကြားလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ပြင်းပြလှသည့် သီလိုဇောတစ်ခုကြောင့်လေလား မသိ။ မှန်မိုင်းနေပြီဖြစ်သည် မျက်လုံးအစုံက

စေတီကမ္မည်းစာတမ်းကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ ဖတ်နိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုကမ္မည်းစာကို ဖတ်ပြီးသည့် ခဏမှာပင် အဘိုးအို၏ရင်မှ နှလုံးသည်စိုင်တွေ ပြုတ်ကျကြေမွသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်တွေက ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရအောင် ပိုပိုပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။ အဘိုးအို၏ ရင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်အား လွမ်းဆွတ် အောက်မေ့စိတ်တို့က ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရအောင်ဖြစ်လာပြန်ကာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်ရရှာလေသည်။

(၂)

အဘိုးအိုတွင် လှပ ခုံညားသည့် သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့လေသည်။ သူသည် အရွယ်ကလည်း ပျိုပျစ်သစ်လွင်သူဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ထူးချွန်သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။ သည်တိုင်းပြုသည့် သည်နေရာနှင့် လွန်စွာကောလှသည့် တိုင်းခြားပြည်ရွာတစ်ခုမှ မြို့ငယ်လေးတွင် သူတို့မိသားစုလေး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ စတော်သည့် သားက ပညာလောဘကြီးသူလည်း ဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးတွင် ပညာဆက်သင်လို၏။ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာလှသည့် ရေခြားမြေခြားဒေသ၊ တောထွေတောင်တွေ များစွာကွာလှမ်းသည့် တက္ကသိုလ်မြို့ကြီးတွင် ပညာဆက်သင်လိုသဖြင့် မိဘနှစ်ပါးကို ပူဆာခဲ့၏။ မိဘနှစ်ပါးက သားနှင့် မခွဲလိုပေမယ့် ပြင်းပြလွန်းသည့် သားဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ကြရ၏။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး မကောင်းသည့် ခေတ်ဖြစ်သည့်အတွက် ထမင်းထုပ်နှင့် နေ့ရက်များစွာသွားရသည့် ခရီးဖြစ်သည်။ သားငယ်ထွက်သွားပြီး လေးငါးနှစ်အထိ အလျဉ်းသင့်တိုင်း စာရေးခဲ့သေးသည်။ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာ စာမလာတော့ပေ။ သားငယ် ထွက်သွားစဉ်က အဘိုးအိုကိုယ်တိုင် အရွယ်ကောင်းတုန်း၊ အခုတော့ သူလည်း အဘိုးအိုအရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သား၏ အမေသည်လည်း အဘွားအိုအရွယ်တိုင်ခဲ့လေပြီ။ စပြီးခွဲသွားကတည်းက တစ်ကြိမ်မှ ပြန်မလာသည့် သားကို အဘွားအိုက တွေ့ချင် မြင်ချင်ထသည်ဟု ပူဆာသည့်အတွက် အဘိုးအိုသည် အထုပ်ထေးထမ်းကာ လိုက်ခဲ့ရရ၏။

ထိုမြို့ကို ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် သားကို ရှာမတွေ့တော့။ စုံစမ်းရင်း စုံစမ်းရင်းနှင့် သား၏အကြောင်းသိရှိလာကျကျနန သိလာရတော့၏။ မိဘနှစ်ပါးထံ စာရေးအကြောင်းကြားထားသည့်အတိုင်းပင် သားသည် ပညာတတ်

(၃)

အဘိုးအို၏ ရင်သည် ပွင့်ထွက်သွားမတတ် ပူလောင် နေ၏။ မျက်ရည်တွေကလည်း အတားအဆီးမဲ့ စီးယို ကျလာလေသည်။ အဘိုးအိုသည် ထိမ်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလိုက်မိလေပြီ။ အားရပါးရ ငိုလိုက်မိလေပြီ။

လူသူကင်းဆိတ်နေသည့် တောကြီးထဲမှ တောင်ပေါ် စေတီလေး၏ ခြေရင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း သည်းသည်း သန်သန်မိုနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ ရှိုက်သံတို့က ဆည်းလည်းသံတို့ကိုပင် လွှမ်းခြုံသွားသည် ထင်ရ၏။ ထိုသို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုလိုက်ပြီးသည့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အဘိုးအို၏ ရင်တွင် သိသိသာသာ ပေါ့ပါးလာ၏။

စေတီလေးမှ ဆည်းလည်းသံတို့က အဘိုးအို၏ ရင်မှ အပူဆေးကုန်ပြီး ဖြည့်ဖြည့်ချင်း အေးချမ်းလာစေ၏။ တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့ကလည်း အဘိုးအို၏ နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို ညှို့ယူ ချောမြို့လာနိုင်၏။ ကျေးဇူးတင်သာရကာတို့၏ ဘာသာဘာဝ တွန်ကျူးသံတွေသည် စေတီလေးအား ပူဇော်နေသည့် ဘုရားဝတ်ပြုသံတွေဟု ထင်မှတ်လာသည်။ ဧဟာ လွန်စွာ ထွတ်မြတ်လှတဲ့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တစ်ပါး၏ ဓာတု စေတီတစ်ဆူပါလား။

ထိုပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို သည်တိုင်းပြည်မှ လူ အများက တလေးတမြတ် ကိုးကွယ်ပူဇော်ခဲ့ကြတာပါလား။ လူတွေတင် ပူဇော်ကြတာတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ နတ်သိကြား တွေကလည်း ဆည်းကပ်ပူဇော်ကြမည် မလွဲပါ။ အဘိုးအို သည် ဖတ်မှတ်လေ့လာဖူးသည့် စာပေအသိဖြင့် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တစ်ပါး၏ ပါရမီတော်တို့ကို ပြန်လည်တွေးဆ နိုင်လာပြီဖြစ်၏။ ခက်ခဲရားပါးစွာ ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်ရသည့် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ဘုရားတစ်ဆူ၏ ဂုဏ်ရည်တို့ကို စိတ်ဖြင့် ကြည့်ညှိလာမိပြီဖြစ်၏။ ထိုထက် ကြည့်နှူးမိလာ က သည်အရှင်မြတ်သည် အခြားသူမဟုတ်။ သူ တန်ဖိုးထား ရသည့် သူ၏ ချစ်သားမဟုတ်ပါလား။ ပျိုမျစ်ဆဲအရွယ်၊ တင့်တယ်သော ရုပ်ရည်တို့ဖြင့် ကြည့်ညှိစရာကောင်းလွန်း နေမည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၏ အသွင်အပြင်တို့ကို မှန်းဆ ကြည့်ညှိ မိပြန်၏။

အဘိုးအို၏ ရင်တွင် သောကတို့ ပါးလျ လွင်ပြယ်လာ ကာ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အပေါ် ကြည့်ညှိသဒ္ဓါစိတ်တို့ နိုးကြားလာလေသည်။ ကြည့်ညှိသဒ္ဓါတို့ ခြုံလွှမ်းလာ၏။ ထိုကြောင့် စောစောက ဘေးကဖြင့် ပစ်ချထားသည့် လှီး

ခြစ်ခဲ့လေ၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးတွင် သားသည် အများလေးစားရသည့် ပညာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ တစ်ဆူဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် သူ၏သားသည် အတတ် ပညာသာမက၊ အသိပညာတို့ကို မွတ်သိပ်စွာ ဆက်ပြီးရှာ ခဲ့လေသည်။ သည်လိုနှင့် ရသေ့ ရဟန်းဝတ်ခဲ့သည်ဟု သိသည်။

ဆတ်လက်စုံစမ်းပြန်ရာ သူ၏ သားသည် သာမန် ရဟန်း မဟုတ်။ လူအများ၏ ဆည်းကပ် ဦးတင်ရာ နေရာက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ဘဝတိုင်အောင် ရောက်သွားခဲ့ခြင်း ကြောင့် သိလိုက်ရပြန်၏။ အသိပညာကို တန်ဖိုးထား သည့်သားက အသိပညာတို့၏ အထွဋ်အထိပ်ဆီသို့ ရောက်ကျင့်လှမ်းသွားခဲ့လေသည်တဲ့။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဘုရား အစ ဖြစ်တော်မူသွားလေသည်တဲ့။ ထိုစကားကို ကြား သိတ်ရသည့်တစ်ခဏ အဘိုးအို၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက် နှလုံးသည်တွေ လွှမ်းခြုံသွားခဲ့ရတော့သည်။ သူ့သားကို သိလိုက်တည်းက သာမန်မဟုတ်သည့် ထူးချွန်ထက်မြက် သောဖြစ် ယုံကြည်ထားခဲ့၏။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် သူ့အမေ သိလျှင် ဘယ်လောက် ပျော်သွားလိက်မလဲ။ ပစ္စေက နှလုံး ရှားတဲ့။ ထိုသို့ သိလိုက်ရသည့် အခိုက်အတန့်လေး တွင် အဘိုးအို၏ ရင်တွင် အားရကျေနပ်သည့် ပီတိစိတ် ဖြည့်လျှမ်းလာ၏။

သို့သော် ထိုအပျော်စိတ်က မိနစ်ပိုင်းမျှသာ။ သူ့သား ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်သည် အာယုသက်တမ်း ကြာရှည် သည်တော်မမူခဲ့ရာဘူးတဲ့။ စောစီးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားခဲ့ ပြီတဲ့။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်၊ ဝမ်းသာကြည်နှူးစိတ်၊ ဝမ်းနည်း သွေးစိတ်တို့သည် အဘိုးအို၏ နှလုံးအိမ်ကို တစ်ဆင့်ပြီး နှစ်ဆင့် တိုက်စားနေလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် သက်သေ သက္ကယအမှတ်အသားတစ်ခုခုကို တွေ့လို၊ သိလိုစေ ချင်မှ အပ ဘာမျှလင့်ချက်မှ မရှိတော့။

အဘိုးအို၏ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်သည် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၏ ဓာတုစေတီငယ်တစ်ဆူသာဖြစ်လေ တာသည်။ သည်တိုင်းဌာနေမှ ခြံသူမြို့သားတွေက သူတို့ ကြည့်ညှိ အားထားရသည့် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာပြီး အရှင်မြတ် သီတင်းသုံးတော်မူ သော တောထဲမှ တောင်ပေါ်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်ထားကာ ကြည့်ညှိခဲ့ကြသည်တဲ့။

ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ စေတီအနီးသို့ ချဉ်းကပ် သွား၏။ ဖိနပ်လေးကို ချွတ်ကာ ထီးလေးကို ချိတ် ဖေတီပျက် လေးကို ဘရိတသေ ဦးတိုက် ကန်တော့မိရာ၏။ အားရပါးရ ကန်တော့နေမိရာ၏။ အတိတ်ဘဝမှ အကုသိုလ်ဖိစီးမှု ကြောင့် သားအရင်းခေါက်ခေါက်က ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဘုရား စစ်စစ်ဖြစ်သွားခဲ့တာကိုပင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖူးတွေ့ခွင့် မရပေမယ့်၊ သည်စေတီလေးကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရနေပြီဟု ဖြေဆည်နိုင်လာသည်။ အဘိုးအို၏ ရင်မှ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ စိတ်တို့က စေတီလေး၏ ဆည်းလည်းသံစဉ်တို့နှင့်အတူ ကြည်ကြည်လင်လင် ပျံဝဲနေလေပြီ။

ထို့နောက် တောင်ကုန်းလေးအနီးရှိ ရေအိုင်နံ့ဘေးမှ နှံ့မြေတို့ကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင် နည်းနည်းချင်းစီ သယ်ယူကာ ဟောင်းအိုပြုပျက်စ ပြုနေသည့် စေတီလေးကို ပြုပြင်မွမ်းမံ နေခဲ့လေ၏။ တောင်ကုန်းအနီးရှိ ရေအိုင်စပ် သောင်ပြင်မှ သံဖြူဖြူတို့ကို သယ်ယူကာ စေတီရင်ပြင်တွင် ခင်းကျင်း ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် တောင်ကုန်းအောက်လမ်း ကလေးကိုလည်း လှေကားထစ်လေးများအဖြစ် ဟူးဆွ ပြုပြင်ပြန်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် နေပုဂံကိုလည်း သတ်မဖြူဖြစ်တော့ အာလေသံမှ ပင်ပန်းမှုတို့ကိုသာမက၊ စိတ်မှ ပူဆွေးသောက စိတ်တို့ကိုလည်း သတ်မဖြူအားတော့။ လေပြည်ညင်း သုတ်ဖြူလိုက်တိုင်း ချိုချိုလွင်လွင် လွင့်ဝဲနေသည့် ဆည်း လည်းသံစဉ်နှင့်အတူ စေတီလေးကို လည်းကောင်း၊ စေတီ အောက် တောလမ်းလေးကို လည်းကောင်း အားကြီး မာန်တက် ပြင်ဆင် ပူဇော်နေမိ၏။ အလုံးစုံ ပြီးသောအခါ ဆောင်းလာသည့် ထီးဟောင်းကလေးကို စေတီတော်လေး အတွက် တင်လှူကာ ပူဇော်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ တောပန်း လေးများကို နူးကာ စေတီတော်၏ ခြေတော်ရင်းမှာ ကပ်လှူ ပူဇော်လျက် စေတီတော်လေးကို ဦးတိုက် ကန်တော့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်နေလေပြီ။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်၏ ဓာတ်တော်စေတီကလေးသည် ဖခင် အဘိုးအို၏ လုပ်အားဒါနဖြင့် ထိုက်သင့်သလောက် သပ္ပာယ် တင့်တယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့နှလုံးအိမ်မှ သဒ္ဓါစာရားသက်သန် စွာဖြင့် တတ်စွမ်းသမျှ ဖြည့်ကျင့်လိုက်ရာသည် လုပ်အားဒါန အလှူကုသိုလ်အတွက် အားရ ကြည်နူးနေလေသည်။ လွန်စွာ ကျေနပ်နေခဲ့လေသည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ခြံကိုယ်ရွာကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် သားအတွက်

ဂုဏ်ယူပုံကြားနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူ့သားလိုပင် အသိ ပညာမြင့်မားသည့် သား၏ မိခင်အိုသည်လည်း သူ့သား အတွက် ဂုဏ်ယူပီတိဖြစ်သွားမည် အမှန်။ ပြီးဟော သည်ကုသိုလ်တွေကိုလည်း ဝမ်းမြောက်စွာ မျှယူနိုင်မည်မ ဖလွဲပေ။

ထိုဖြစ်စဉ်သည် ရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း ကုဋေကုဋာ မကသည့် အချိန်က ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဘိုး အိုသည် ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ငယ်နံ့စဉ် ဘဝတစ်ခုမှ ဘုရားအလောင်းလျာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ ဘဝပေါင်း များစွာ ပါးရမီဖြည့်ဆည်းပြီးနောက် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ သုံးထု ထွတ်တင် ဂေါတမ ဘုရားရှင်အဖြစ် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက် တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၄)

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် တစ်ခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေသာလီပြည်သို့ ဝေ မိင်ခန့်ဝေးသော ခရီးကို ကြွချီတော် မူခဲ့လေသည်။ ဘုရားရှင် ကြွချီတော်မူရာ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နတ်တကွ မျှကြီးမင်းများ၊ သူငှာသူကြွယ် ပြည်သူလူထုတို့သည် ရွှေသီ၊ ငွေသီ၊ ပတ္တမြားသီများဖြင့် အထပ်ထပ်မိုးလှူ ပူဇော်ခဲ့ကြလေ၏။ ထီးအပေါ် သီးများ ဆင်ကာ ပူဇော်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပူဇော်ခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ခံတော်မူခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ခုနစ်ဝါမြောက် ပါးဆိုမည့် ဝါတွင်းကာလ တွင် ဘုရားရှင်သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်ကာ ပါးကပ်တော်မူပြီးလျှင် နတ်ဘဝရောက်နေသည့် သိဒ္ဓဇ္ဇ မင်းသားဘဝက မယ်တော် နတ်သားကို ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် အဘိဓမ္မာတရားတို့ကို ဟောတော်မူနေခဲ့လေ သည်။ ဝါတွင်းသုံးလ ပြီးမြောက်၍ ဝါကျွတ်ကာလတွင် လူ့ပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွချီတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထို နတ်ပြည် လူ့ပြည်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက် ကြွချီငြောမူခဲ့စဉ်က မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသည့် လူပေါင်း များစွာတို့သည် သက်ပွန်ရှိပြည်မှ စောင့်ကာ ဘုရားရှင် ကြိုဆို ဖူးမြော်နေခဲ့ကြ၏။ များပြားလှသော နတ်ဗြဟ္မာတို့ သည် ဘုရားရှင်ကို လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြလေသည်။ စောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ပတ္တမြားစောင်းတန်းတို့ ဟူသော စောင်းတန်းသံသွယ်ကို ဖန်ဆင်းကာ ဘုရားရှင်အ ပူဇော်ခဲ့ကြလေသည်။ ရွှေစောင်းတန်းနှင့် ငွေစောင်းတန်း

တော် ပတ္တမြားစောင်းတန်းမှ လူပြည်သို့ ပြန်လည်
 တော်မူလာသည် ဘုရားရှင်ကို မရေမတွက်နိုင်
 နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရ
 ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့ကြလေသည်။ ကောင်းကင်မှ ပန်းပွင့်
 ဖြင့် ပူဇော်ကြသည်မှာ ပန်းမိုးများ ရွာချသကဲ့သို့
 ဖြစ်ပြင်တွင် ဇူးဆစ်မြုပ်လောက်အောင် ပန်းမွေရာ
 ဖြစ်လှသွားခဲ့လေသည်။ ကောင်းကင်တွင် နတ်ဗြဟ္မာ
 ဖြစ်ပြင်တွင် လူပရိသတ်များ ခြိမ်းခြိမ်းသံသံ ပူဇော်
 သော်လည်း ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား နတ်ပြည်မှ ကြွချီလာချိန်
 နတ်ဗြဟ္မာများ၊ လူအများ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပူဇော်ခဲ့သည့်
 တွင်သည် အလွန်တရာ ထူးခြားအံ့မခန်းဖြစ်ပြီး ကြည်နူး
 ကြည်ညိုစရာ၊ အားကျစရာကောင်းလွန်းလှ၏။ ဖူးမြင်
 ရသည် သုံးယူနောအကျယ်အဝန်းမှ လူပရိသတ်များ
 ဘုရားရှင်၏ အဖြစ်ကို အားကျ ကြည်ညိုလွန်းသည်
 သောအခါ အားလုံး ဘုရားဘုရားကို ပန်မိကြသည်အထိ

ဖြစ်၏ ထိုသို့ ကြေညောတိုက်တစ်သောင်း ထွန်းလင်းရိုက်
 ခတ်သွားစေအောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ အပူဇော်ခံတော်
 မူခဲ့ခြင်းတွင် ဘုရားအလောင်းအလျာ ငယ်နတ်ဘဝတစ်ခု
 ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဇ် (အရိုးအိုး) ဓာတ်တော်စေတီပျက်လေးကို
 ပြုပြင်ပူဇော်ခဲ့သည့် ထာဝရကျသိုလ်သည် ကြီးစွာသော
 အကြောင်းတရားတစ်ခုအဖြစ် အထောက်အပံ့ကြီးမားစွာ
 ပြုနေခဲ့ကြောင်းကို ဘုရားရှင်က ပြန်လည် မိန့်ဟတော်မူခဲ့
 လေသတည်း။

အားလုံးသတ္တဝါချမ်းသာပါစေ

သက်ခင်းစေ့-ပုပ္ဖိုး

- ကျမ်းကိုး
- ဒီနတ္ထပကာသနီကျမ်း၊ ဓမ္မပဇေတ္ထုတော်ကြီး(၃)။
 - နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှု (ခေါက်တာ အရှင်
 ဉာဏ်သရ)။

အတိတ်ကံဘဝတစ်ခုမှာ

သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တော့...

ဒီဘဝမှာလည်း ပြန်ပြီးရေစက်ဆုံကြဦးမှာပါ။

ဆရာမြတ်ထွင်ခေါင်

(ပြန်ဟူးရိုးရာပေဒင်ပညာရှင်)

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်

အာကြားချိန် - နေ့စဉ် မနက်(၉)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီထိ။
 (ဟနလံာနေ့တိုင်း ဟောခန်းပိတ်သည်)

အာခန်းလိပ်စာ - ကျိုက္ကစံဘုရားအနောက်ဘက်မုခ်၊ ဘီလူးညီနောင်ဓာတ်ခန်းအနီး
 သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၃၀ ၂၅၉၉၄

E-mail - myat htut 2009 @ gmail com,

သင်တန်းသား လက်ခံပြီး

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ယှဉ်ပြိုင်သူ ဝေး ရန်ဝေး ရန်ကာ အ ဆောင် အ စီ အ ရင်

လွန်ခဲ့သည့် ၅၂ နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဦးကျော်
မင်းမှာ ကျွန်ုပ်ထံ အကူအညီတစ်ခု လာတောင်းဖူးသည်။
သူ လိုအပ်သော အကူအညီမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ သူ့ကို
ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသူများ ပေါများနေပြီး ရန်လိုနေကြ
သည်ကို အေးချမ်းစွာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့် အဆောင်လက်
ဖွဲ့ အဆောင်ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုး စီရင်ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှ ရွတ်ပွားရန် ဂါထာ မန္တန်များနှင့် ပုတီးစိပ်များ
ပေးသောအခါ သူမှာ အရောင်းအဝယ် ရှေးရှေးကြေးရေးများ
နှင့် နေ့စဉ်လို လုံးလည်လိုက် ခေါင်းရှုပ်နေရသဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်
မဝင်နိုင်သေးကြောင်း ငြင်းဆန်ပါသည်။ နောက် သုံးလ
လောက်ရှိမှ ယခင်ကတိုသို့ မိသားစုအား အလုပ်ကိစ္စများ၊
အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ ရရန်၊ ပေးရန် စာရင်းများ စုအပ်
ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်မည်ဖြစ်၍ ယခု သုံးလအတွင်း ဆောင်
ထားရန် အစီအရင်အဆောင်တစ်ခုသာ စီရင်ပေးပါဟု
တောင်းဆိုလာပါသည်။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားရပါသည်။ အင်းလက်ဖွဲ့အစီအရင်နှင့်
အခြား အဆောင်လက်ဖွဲ့ အစီအရင်ကျမ်းများကို ဖတ်ရှု
ရှာဖွေပြီး အောက်ပါအစီအရင်ကို ပြုလုပ်စီရင်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိတ်ဆွေက ရန်ဝေး၊ အေးချမ်း၊ အဆင်ပြေသည်ဟု
ပြန်ကြားလာသဖြင့် လိုသူများကိုယ်တိုင် စီရင်ဆောင်ထား
နိုင်ရန် တင်ပြအပ်ပါသည်။

* ဤအစီအရင်ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မည့်သူသည်
ဆောင်ယူထားသည့် ကာလပတ်လုံး အမဲသား (နွားသား
မစားရပါ။

* ဈေးမှ ဈေးမဆစ်ဘဲ လေးညှင်းပွင့်၊ ခြောက်
ဝယ်ယူပါ။ မဆစ်လေးညှင်းပွင့် ခြောက်ပွင့် ရပါပြီ။

* ထို့နောက် ပိတ်ဖြူ သုံးလက်မနှင့် သေဆူ
လိပ်စည်း၍ လေးညှင်းပွင့်ကို ထုပ်ပါ။

* ဘုရားစင်တွင် လှူထားပြီး ငါးပါးသီလခံယူကာ
“အနတ္တဂရောပုရိသ ဓမ္မသာရထိ” ဂုဏ်တော်ကို သက်
ပုတီးစိပ်ပါ။ သုံးရက်ဆက်တိုင်း သီလခံယူ ပုတီးစိပ်ပြီး
စွန့်ပါ။

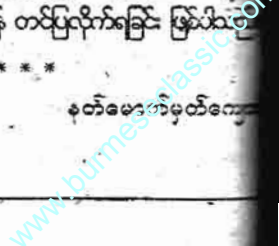
* သင်၏ အကျိုးအိတ်၊ ငွေအိတ်၊ ရုံးအိတ်၊ သွား
ရာတွင် ဆောင်ယူထားပါ။

* အတိုက်အခံ ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ၊ မလိုသူများ
ရန်ဘေးကင်းဝေးစေပြီး အေးချမ်းသာယာစွာ အလုပ်လုပ်
ပါလိမ့်မည်။

လက်တွေ့ အကျိုးထူး အစွမ်းထက်စေသော ရှေး
အစီအရင်အဆောင်တစ်မျိုးဖြစ်၍ ယုံကြည်လေးနက်
စီရင်ဆောင်ထားနိုင်ကြစေရန် တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

* * *

နတ်မောက်မှတ်ကျောက်

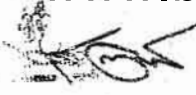

လွန်လေပြီးသောအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင်
ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုတော်မူစဉ် ကာသိကတိုင်းမှ ပုဏ္ဏား
ညီနောင်လေးယောက်တို့သည် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ အစဉ်
အတိုင်း ကျောင်းသင်္ခမ်းပြုပြီး တစ်ပါးစီသာ သီတင်းသုံး
နေထိုင်ကြလေ၏။

ထိုလေးပါးသော ရသေ့တို့၌ အစ်ကိုကြီးဆုံးဖြစ်သော
ရသေ့သည် တစ်နေ့သ၌ အနာရောဂါနိပ်စက်သဖြင့်
ရုတ်တရက် စုတေလေ၏။ ထိုရသေ့ကြီး စုတိစိတ်ကျသည်
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နတ်ပြည်နှစ်ထပ်ကို အနီးရသည် သိကြား
မင်းဖြစ်လေသည်။

နေဝန်းနီ
**တမာဇွေးတောထိ
ရောထွတ်နှောထိ၍**

ထို သိကြားမင်းသည် အတိတ်ဘဝကို ပြန်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သော ညီနောင်သုံးပါးထံသို့ ခစားအံ့သောမှာ လာ သ၏။ ထိုသို့ လာရာ၌ တတိယ အစ်ကိုအကြီးဆုံးမှ ရွှေ အစဉ်အတိုင်း လာလေသည်။

တတိယ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ရသေ့နှင့် တွေ့သည်နှင့် ရသေ့မှ ဖြစ်သော သိကြားမင်းက သူသည် အတိတ်ဘဝက ၎င်းတို့၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ မည်သည့် အရာများကို အလိုရှိပါသနည်းဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက...

“အသင် သိကြားမင်း ငါ့တွင် ဖျော့တော့သော ရောဂါရှိ ၏။ ထိုကြောင့် မီးကို အလိုရှိပေသည်။”

ဟု ဆို၏။

ရသေ့၏ စကားကို ကြားသည်နှင့် သိကြားမင်းသည် ပဲခွပ် ကို ပေးလေ၏။

“အသင် သိကြားမင်း... ငါ့အား ပဲခွပ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိမည်နည်း။”

ဟု ရသေ့ကြီးက မေး၏။

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားသည် မီးကို အလိုရှိ အံ့။ ဤပဲခွပ်ကို လက်ဖြင့် သုံးသပ်၍ ငါ့ကို ထင်းရှာပြီး မီး ကို ဖြစ်လော့ဟု ဆိုလော့။ ထိုရောအခါ ပဲခွပ်သည် အရှင် ရသေ့ အလိုရှိတိုင်း ထင်းနှင့်တကွ မီးကို ဖြစ်စေပါလိမ့်မည်။”

ဟု သိကြားမင်းက လျှောက်ကြားပြီး ဒုတိယ ညီငယ် ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ သွားလေသည်။

ဒုတိယ ညီငယ် ရသေ့နှင့် တွေ့သည်နှင့် သိကြားမင်း သည် လျှောက်ပတ်ရာအရပ်မှ နေ၍ မိမိသည် အတိတ်ဘဝ မှ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ...

“အရှင်ဘုရား... အဘယ်ဖြင့် အလိုရှိပါသနည်း။”

ဟု အထက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားမေးမြန်းလေ၏။

ထိုရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းသည် ဆင်တို့၏ သွားလာ ရာ ခရီးလမ်းကြောင်းဖြစ်၍ ဆင်တို့ကြောင့် ကြောင့်ကြဆင်းရဲ သည် ဖြစ်နေရာသဖြင့် ရသေ့သည်...

“အသင် သိကြားမင်း... ငါသည် ဆင်တို့အား အရပ် တစ်ပါးသို့ ပြေးစေခြင်းကို အလိုရှိ၏။”

ဟု ဆိုလေသည်။ ရသေ့၏ စကားကို ကြားသည်နှင့် သိကြားမင်းသည် အပြင်ညီသည် စည်တစ်ခုကို ပေး၍...

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားသည် ရန်ကို အလိုမရှိ သော် ဤအပြင်ကို တီးပါက ထောင်သောင်းမကသော ရန်သူတို့သည် ကြောက်လန့်ပြေးကုန်အံ့။ အကယ်၍

ဤအပြင်ကို တီးပါက မိမိအား ချစ်သဖြင့် အင်္ဂါလေးပါးရှိ သော စစ်သည်တို့သည် လာကုန်လတ္တံ့။ မိမိအား ဝန်းရံကုန် လတ္တံ့။ အရှင်ဘုရား အလိုရှိတိုင်း ပြုလေ။”

ဟု လျှောက်ထားကာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ရသေ့ထံ သို့ သွားပြန်လေသည်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ညီငယ် ရသေ့သည် ထိုစဉ်က ဝေဒနာရောဂါတစ်ခုကို ခံစားနေရ၏။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်း ၏ “မည်သည့်အရာကို အလိုရှိပါသနည်း” ဟု မေးမြန်းရာ၌ “ငါသည် ထောပတ်ကို အလိုရှိပါသည်။”

ဟု ဖြေ၏။ သိကြားမင်းသည် ညီငယ် ရသေ့ အလို ရှိသည့် နို့စမ်း ထောပတ်အိုးတစ်လုံးကို ပေး၍...

“အရှင်ဘုရား အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ပါလော့။ မည်သည့်အခါမျှ မကုန်ခန်းနိုင်သော နို့စမ်းအိုးဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အရှင်ဘုရားသည် ပြည်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့ ဤအိုးအား စောင်းပါလော့။ ထိုရောအခါ အိုးမှ နို့စမ်းရည် သည် သည်းစွာသော ချောအယ်ဖြင့် မြစ်ကြီးဖြစ်၍ အရှင် အား ပြည်ကို ယူစေခြင်းငှာသော်လည်း စွမ်းနိုင်၏။”

ဟု လျှောက်ကြားကာ နတ်ပြည်တံသို့ ပြန်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ပဲခွပ်သည် အစ်ကိုကြီး ရသေ့အား အလိုရှိတိုင်း မီးကို ဖြစ်စေ၍ ညီငယ်တို့ ရသေ့သည် စည်ကို တိုး၍ ဆင်တို့ကို ပြေးစေ၏။ ညီငယ် ရသေ့သည်လည်း နို့စမ်းကို မပြတ်သုံးဆောင်၍ ကျန်းမာလေသည်။

ထိုအချိန် “ဒေဝိလာန” အလောင်းသည် ကာသိကတိုင်း၌ ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်သော် မိဘနှစ်ပါးက...

“ဤသူငယ်သည် အချည်းနီးဖြစ်၏။ ငါတို့အား အကျိုးမပြု။”

ဟု ဆိုကာ အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဒေဝိလာနသည် အိမ်မှ ထွက်လာပြီးသော် တစ်ခုသော သင်္ဘောသို့သို့ သွား၍ သမုဒ္ဒရာတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကုန်စည် ကူးမည့် သင်္ဘောတွင် သင်္ဘောသားအဖြစ် ခံယူကာ လိုက်ခဲ့ ၏။ သင်္ဘောသည် သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ပျက်လေသဖြင့် ဒေဝိလာနသည် ပျဉ်ချပ်တစ်ခုကို တွယ်ပြီး မျောခဲ့ရာမှ သမုဒ္ဒရာအလယ်ရှိ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းသို့ ဆိုက်ခဲ့သည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည်နှင့် ထိုကျွန်းပေါ်၌ စားစရာ သစ်သီး သစ်ညှက် ရှာရင်း တစ်နေရာတွင် အိမ်ပျံနေသော ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လေ၏။ ဦးခေါင်းအနီး၌ ရဲရဲ ပြောင်ပြောင်နှင့် ပတ္တမြားတစ်လုံးကိုလည်း မြင်လေသည်။

ထိုဝက်ကြီးမှာလည်း စင်စစ် ဤကွန်းမှ မဟုတ်ပေ။
စရင်း ဝက်စားကျင်းတစ်ခုမှ ပတ္တမြားကို တွေ့ရှိသဖြင့်
ထိုပတ္တမြား၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ကောင်းကင်ယံမှ ပျံသန်းရင်း
ဤကွန်းကလေးသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဓိဝါဟနသည် ဝက်ကြီး မန်းခင် ပတ္တမြားကို ယူ၍
ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကာ ရေသဖန်းပင်ပေါ်သို့ တက်၍
နေလေ၏။ ဝက်ကြီးသည် နီးလာသည်ရှိသော် ပတ္တမြားကို
တွေ့သည့်အတွက် ဟိုဟိုဒီဒီရှာလေသည်။ ဤသို့ ရှာရာမှ
အောက်ဆုံး ရေသဖန်းပင်ပေါ်မှ ဒဓိဝါဟနကို ငြင်းသဖြင့်
ဒေသထွက်ကာ ရေသဖန်းပင်ကို ဦးခေါင်းနှင့် အထပ်ထပ်
တိုက်လေ၏။ တိုက်ဖန်များသော် ထိုဝက်ကြီးသည် ဦးခေါင်း
တွဲ၍ သဖန်းပင်ရင်း၌ သေရလေသည်။ ထိုအခါ ဒဓိဝါဟန
သည် သဖန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဝက်သားကို ချက်စားပြီး
ကောင်းကင်မှ ပျံ၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွားလေ၏။

ဟိမဝန္တာ၏ တစ်ခုသောတောင်၌ အဿမဇိုင် သင်္ခမ်း
နှင့် နေသော အကြီးဆုံး ရသေ့ကို တွေ့သဖြင့် ဒဓိဝါဟန
သည် ထိုရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် ခေတ္တမျှ နေကာ
ရသေ့ကြီးအား ကျီးနွဲ့စွာ လုပ်ကျွေးသမှုပြု၏။ ထိုစဉ် ရသေ့
ကြီး၏ အစွမ်းထက်သော ပဲခွပ်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ၎င်း၏
ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်သည့် ပတ္တမြားနှင့် လဲလေသည်။ ရသေ့
ကြီးလည်း ကောင်းကင်သို့ ပျံလိုသောဆန္ဒရှိရကား ပဲခွပ်နှင့်
ပတ္တမြားကို အလွယ်တကူပင် လဲလိုက်လေ၏။

ပဲခွပ်ကို ရသည့်နှင့် ဒဓိဝါဟနသည် ပဲခွပ်အား...
“ရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ ပတ္တမြားကို ယူခဲ့
လော့”

ဟု အမိန့်ပေးကာ လွှတ်လိုက်သည်။ ပဲခွပ်လည်း
ဒဓိဝါဟန စေတိုင်း ရသေ့ကြီး ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ ပတ္တမြား
ကို ပြန်ယူခဲ့လေသည်။

ဒဓိဝါဟနသည် ပဲခွပ်ကို ရသည့်ရှိသော် ရေဆက်
သွားပြန်၏။ ဒုတိယညီ ရသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်ပြန်၏။
ထိုရသေ့၏ အာနဘော်ရှိသော စည်ကို မြင်သည်နှင့် အထက်
နည်းအတိုင်း ပဲခွပ်၏ အစွမ်းဖြင့် ရသေ့ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်
ကာ စည်ကို ယူပြီး ခရီးဆက်ပြန်၏။ ထိုမှ ညီအငယ်ဆုံး
ရသေ့ရှိရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်ပြီး အစွမ်းအာနဘော်
ရှိသော နို့စမ်း ထောပတ်အိုးကို တွေ့ပြန်သည်။ ဒဓိဝါဟန
သည် လောဘဇောကို မသတ်နိုင်ဘဲ ပဲခွပ်၏ အစွမ်းဖြင့်ပင်
ထိုထိုင်ခုံ ရသေ့ကို သတ်ပြီး နို့စမ်းကို ယူ၍ ကောင်းကင်
သို့ ပြန်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားလေ၏။

ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဗာရာဏသီ
အား ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်၌ “စစ်သော်လည်း
ထိုးမည်လော၊ ပြည်သော်လည်း ပေးမည်လော” ဟူသော
စာကမ္မည်းရေးပေးလိုက်သည်။ မင်းလည်း ထိုစာကို ရသည်
နှင့် ဒေါသအမျက်ထွက်ကာ ခိုးသူအား ဖမ်းမည်ဟု အင်္ဂါ
လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသည့် တပ်ကြီးဖြင့် ပြည်မှ ထွက်ခဲ့သည်။
ထိုအခါ ဒဓိဝါဟနသည် စည်တစ်ဖက်ကို တီး၍
လေးပါးသော စစ်သည်တော်တို့ကို ဖြစ်စေပြီး၊ နို့စမ်းအိုးကို
သွန်၍ ရေအလျဉ်နှင့် မြစ်ကြီးကို ဖြစ်စေ၏။ ဗာရာဏသီမင်း
၏ စစ်သည်တော်တို့သည် နို့စမ်းမြစ်၌ နစ်ကြကုန်သည်။
ထို့နောက် ဒဓိဝါဟနသည် ပဲခွပ်၏ အစွမ်းဖြင့် ဗာရာဏသီ
မင်း၏ ဦးခေါင်းကို ယူကာ တစ်ယောက်သောသူမျှ လက်နက်
ကို ချီရဲသောငှာ မတတ်နိုင်စေရန်ပြုလျက် များစွာသော
စစ်သည်စိုလ်ပိတို့ ခြံရံ၍ ပြည်တွင်းသို့ ဝင်ကာ ဒဓိဝါဟန
မည်သော မင်းအဖြစ်နှင့် ဘိသိက်ခံကာ မင်းပြုလေ၏။

ထို ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ဂင်္ဂါမြစ်၌ ပိုက်ကွန်တို့ဖြင့်
ရေစကားလေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့ ထိုသို့ ရေကစားစဉ်တွင်
ကဏ္ဍမှဏ္ဍအိုင်မှ မျောပါလာသည့် အိုးစည်းအရွယ်ခန့်ရှိ
ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော နတ်တို့သာ သုံးဆောင်လေ့ရှိသည့်
သရက်သီးတစ်လုံးသည် ပိုက်ကွန်၌ ညီ၍တင်လေ၏။

ဖူးမတ်တို့သည် ထိုသရက်သီးကို မင်းအား ဆက်သ
ကြသည်။ ဒဓိဝါဟနမင်းလည်း သရက်သီးကို သုံးဆောင်တော်
မူရာ အကြောပေါင်း တစ်ထောင်ဆီမ့်အောင် ချို့ပြန်အရသာ
ရှိလှသဖြင့် အမွှေးနံ့သာ၊ နို့ယုနာတို့ သွန်းပြီး သရက်စေ့ကို
စိုက်ပျိုး၍ သရက်ပင်ကို ဖြစ်စေလေသည်။ ထိုနောက် သရက်
ပင်အား နံ့သာတို့ လိမ်းကျံ၍ ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်တို့ဖြင့် ရံ
ကုန်လျက် တင်းတင်တို့ ကာရကာ၊ နံ့သာဆီတို့ဖြင့် ထွန်းညှိ
ပူဇော်ကြကုန်၏။

ထိုသရက်ပင်သည် သုံးနှစ်မြောက်သော် အသီးသီးလေ
၏။ ထိုအသီးတို့သည် ရွှေရောင်အဆင်း ဝင်းဝါ၍ အလွန်ချို
မြိန်သော အရသာရှိကုန်၏။ အမွှေးနံ့သာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ
ကြကုန်၏။

ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ထိုသရက်သီးတို့ကို တစ်ပါးသော
မင်းတို့သို့ လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့စေ၏။ သို့သော် စိုက်ပျိုး၍
မရ အပင်မပေါက်နိုင်စေရန် အညွန့် အညောင့်ထွက်မည့်
နေရာကို လိပ်ကျောက်ဆူးဖြင့် ထိုး၍ပေးစေသည်။

တစ်ပါးသော မင်းတို့သည်လည်း သရက်သီးကို စား

၍ အစောင့် စိုက်သည်ရှိသော် မပေါက်ကြကုန်ဘဲ အကြောင်း အသို့နည်းဟု စုံစမ်းကြကုန်၏။ အကြောင်းကို သိသည်နှင့် တစ်ပါးသောမင်းသည် ၎င်း၏ ဥယျာဉ်မှူးကို ခေါ်ကာ “ထိုချိုမြိန်မွှေးကြိုင်သော သရက်သီးကို ခါးသော အရသာဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးနိုင်သလား” ဟု မေးလေ၏။ ဥယျာဉ်မှူးကလည်း တတ်နိုင်ပါသည်ဟု လျှောက်သဖြင့် အသပြု ထောင်ထုပ်ပေးပြီး ဖျက်ဆီးစေလေ၏။

ဥယျာဉ်မှူးသည်လည်း ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။ ရောက်သည်နှင့် ဒဓိဝါဟနမင်းထံ ခစား၍ ဥယျာဉ်မှူးဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုသူကား ဥယျာဉ်မှူးခန့်လိုက်ပြီး မူလရှိနှင့်ပြီး ဥယျာဉ်မှူးနှင့် အတူတကွ နေစေကာ ဥယျာဉ်ကို စောင့်ရှောက်စေလေသည်။

တစ်ပါးသောမင်း၏ ဥယျာဉ်မှူးသည် ဥယျာဉ်ကို မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိအောင် ပြုပြင်၍ အခါမဟုတ်ဘဲ ပန်းတို့ကို ပွင့်စေခြင်း၊ သစ်သီးတို့ကို သီးစေခြင်း ပြုလုပ်ပြ၏။ ထိုအခါ ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ထိုသူအား ဥယျာဉ်ကို ပေး၍ ပထမလူကို ထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ပါးသောမင်း၏ ဥယျာဉ်မှူးသည် ဥယျာဉ်ကို ပိုင်သည်နှင့် ချိုမြိန်မွှေးကြိုင်လှစွာသည် ကဏ္ဍမုဏ္ဍာအိုင်မှ မွှေးပါလာသော နတ်သရက်သီး၏ မျိုးမှ ပေါက်သည့် သရက်ပင်အား တမာပင်၊ ခွေးတောက်ပင်တို့ဖြင့် ရံ၍ အခါရည်များ ပက်ဖျန်းကာ စိုက်လေ၏။ အစဉ်သဖြင့် တမာခွေးတောက်တို့သည် ကြီးကုန်၍ အမြစ် အမြစ်ချင်း၊ အခက်အခက်ချင်း ရောနှောမြှေးကုန်သည်ဖြစ်ကြသည်။

အလွန်ချိုမြိန်သော သရက်ပင်သည် တမာ၊ ခွေးတောက်တို့၏ ရောနှောမြှေးယုက်မှုကြောင့် အရောင်အသွေးနှင့်တကွ အရွက်မှစ၍ ခါးသောအဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။ တစ်ပါးသောမင်း၏ ဥယျာဉ်မှူးလည်း သရက်၏ ခါးသောအဖြစ်ကို သိသည်နှင့် သူ့အရင်ထံသို့ ပြန်ပြေးလေ၏။

ဒဓိဝါဟနမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ သရက်သီးကို စားသုံးအံ့သောရာ ခွဲစေ၏။ သရက်သီးစိတ်၏ ရနံ့သည် ခါတိုင်းလို မမွှေးမှုဘဲ တမာနံ့ ခွေးတောက်နံ့ပေါက်နေသည်။ ခံတွင်းသို့ သွင်းသောကာလ ခါးသော အရသာသည် စူးရှစွာ ဖြစ်သဖြင့် မျိုအံ့သောရာ မတတ်နိုင်သောကြောင့် ထွေး၍ ထုတ်ရလေ၏။

ဒဓိဝါဟနမင်းသည် ထိုအဖြစ်ကို သိစိမ့်သောရာ ပညာရှိ အမတ်ကြီးအား ခေါ်တော်မူ၍...

“ပညာရှိ အမတ်ကြီး... ဤသရက်သီးသည် ကဏ္ဍမုဏ္ဍာအိုင်မှ လာသော အကြောပေါင်းတစ်ထောင်တို့ကို ခွဲအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ချိုမြိန်သော နတ်တို့သာ သုံးဆောင်ထိုက်သော သရက်သီးဖြစ်ပါလျက်၊ အရင်ကလည်း ချိုမြိန်ပါလျက် ယခု အဘယ်အတွက်ကြောင့် ခါးသည့်အနံ့အသက်နှင့် ခါးသော အရသာတို့ ဖြစ်ရပါဘိသနည်း”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ ပညာရှိ အမတ်ကြီးသည် အရာရာဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် စဉ်းစားပြီးသော် ဒဓိဝါဟနမင်းကြီးအား...

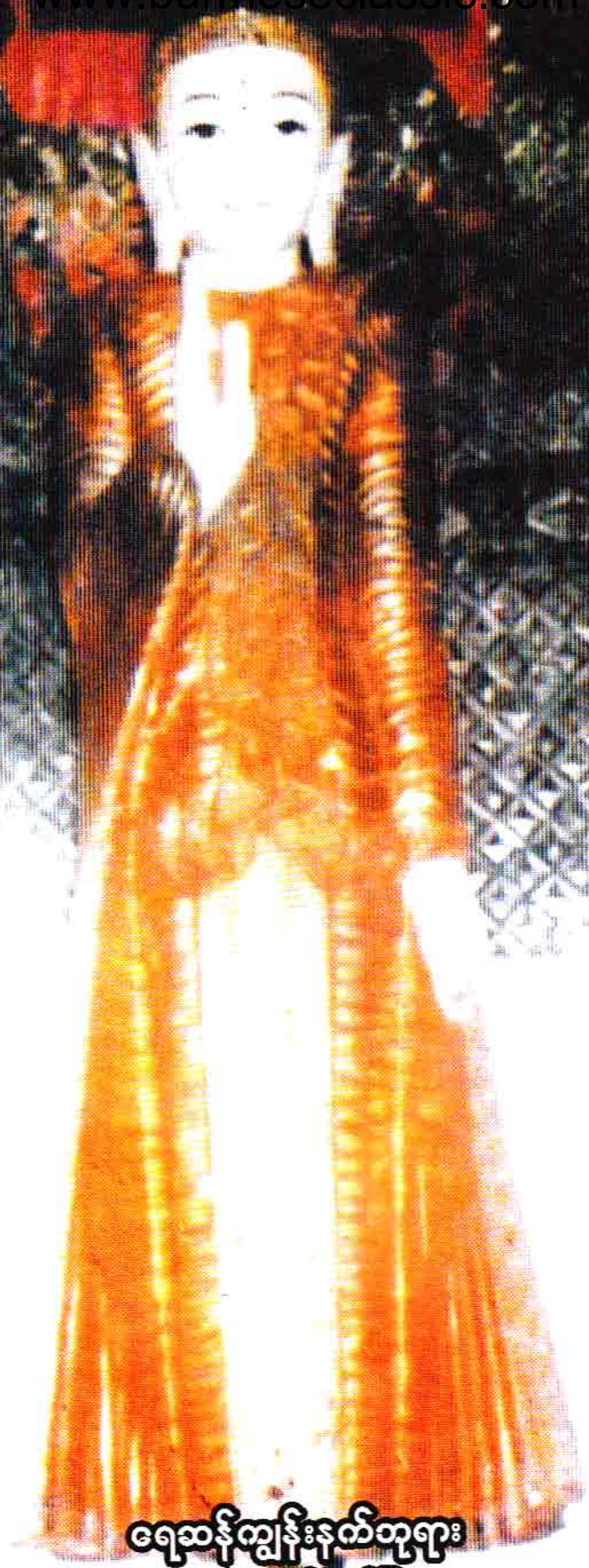
“မြတ်သော မင်းကြီး... မလျော်ကန်သည့် ပေါင်းဖော်ခြင်းသည် ယုတ်သည်၏အဖြစ်သာဖြစ်၍၊ အကျိုးမရှိနိုင်ဘဲ အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ဖျက်ဆီးသည်၏ အဖြစ်သာ ဖြစ်ပေပါသည်။ ယခု အရှင်မင်းကြီး၏ နတ်တို့ ဖြစ်ခဲ့သော မနိုင်ယုတ်သားသည် အဆင်းအနံ့ အရသာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့် ဤသရက်သီးသည် အစဉ်အလာအားဖြင့် ကောင်းခဲ့သော်လည်း၊ အကျိုးမဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေတတ်သည့် မလျော်ကန်သော အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော တမာ၊ ခွေးတောက်တို့ဖြင့် အမြစ်အမြစ်ချင်း၊ အခက် အခက်ချင်း၊ အရွက် အရွက်ချင်း အချင်းချင်း ကူးလူးဆက်သွယ် ပတ်ဖွယ်မြှေးယုက် ပေါင်းဖော်ဆက်စပ်ခဲ့ကြသဖြင့် မူလဇာတ်ပျက်၍ ခါးသက်သည့် အရသာဇာတ်တို့ဖြစ်ပြီး ဖျက်စီးခဲ့ရပါသည်။

မြတ်သော မင်းကြီး... သရက်ပင်လျှင် သစ်ပင်ဖြစ်ပါလျက် မလျော်ကန်သော အပေါင်းအဖော်ကြောင့် ဖျက်ဆီးရပါသေးလျှင်၊ သက်ရှိ လူသားတို့အတွက်ကား အဘယ်ကို ဆိုဖွယ်ရာရှိနိုင်ပါအံ့တော့မည်နည်း။ အကျိုးလိုသယောင်နှင့် ယုံအောင်ပြု၍ အတွင်းဝင် ဖျက်ဆီးခဲ့သဖြင့် ပျက်စီးခဲ့ကြရသည့် သာဓကပေါင်းလည်း များလှပါပြီ။

မြတ်သော မင်းကြီး... အကျိုးမဲ့၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အကျိုးရှိသည်၏ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သိတတ်သော၊ ဝေဖန်ပိုင်ခြားတတ်သော၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော ပညာသည် အကယ်၍ ဤလောက၌ ရှိခဲ့မှ ကဏ္ဍမုဏ္ဍာအိုင်မှ လာသည့် နတ်တို့သာ သုံးဆောင်မှီဝဲသည့် သရက်သီး၏ အဆင်း အနံ့ အရသာတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ရာ” ဟူ၍ နားတော်လျှောက်လေ၏။

* * *

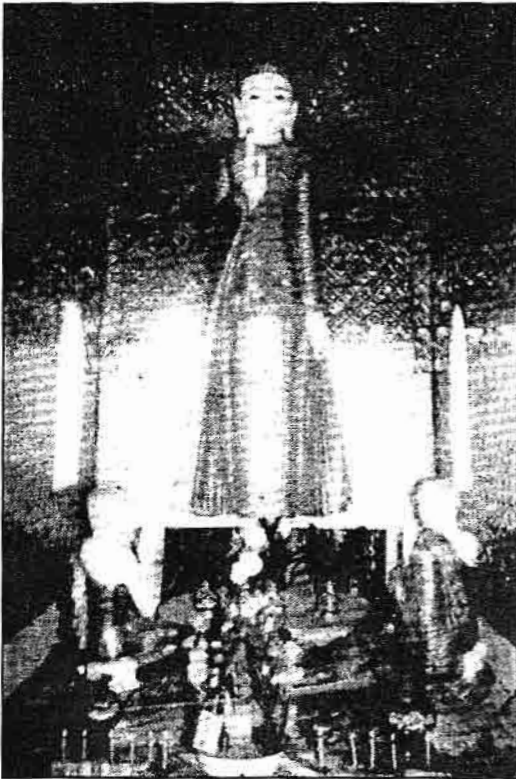
ကိုးကား - ဒုကနိပါတ်-ဒဓိဝါဟနဇာတ်၊
- သမန္တစကျိဒီပနီကျမ်း-စတုတ္ထလွင်္ဂ၊

ရေဆန်လျှန်းနက်ဘုရား
မိစ္ဆတ်ရွာ၊ မန်းမော်မြို့။

သမိုင်းဝင် အောင်ကျော်ဇေယျ မြသိန်းတန် နတ်ထိန်း ဂေဆန်ကျွန်းနက်ဘုရားကြီး — ခင်ခင်ဝင်း (မောရဝတီ) —

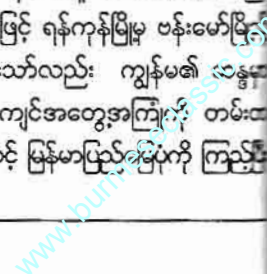

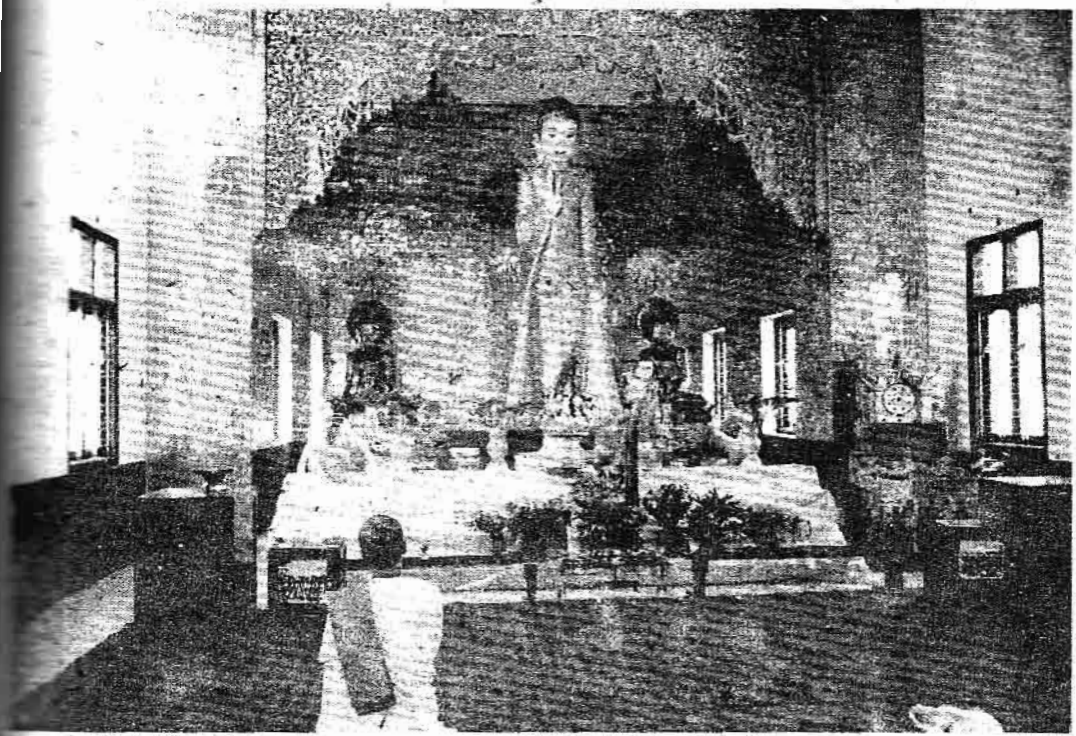
မြန်မာပြည်မြေပုံ၏ ပေါင်လုံးသဏ္ဍာန်နားတွင်ရှိသော မော်လမြိုင်မြို့ (မွန်ပြည်နယ်)မှ မြန်မာပြည်မြေပုံ၏ လည်ပင်း သဏ္ဍာန်နားတွင် ရှိသော ဗန်းမော်မြို့ (ကချင်ပြည်နယ်)သို့ သွားရောက်ရန် အကြောင်းဖန်လာ၏။

မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားရှိ ဘုရားစေတီများနှင့် ဆရာတော်ကြီးများအား အစုံအလင်ဖူးချင်သော ဆန္ဒရှိသဖြင့် ကျွန်မ၏ အိမ်ဘုရားစင်တွင် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ စေတီပုံတော်များ၊ ဆရာတော်ကြီးများ၏ ပုံတော်များကို ကိုးကွယ်ထားပါသည်။ သွားရောက် ဖူးမြော်ရစေကြောင်းလည်း ဆုတောင်းထားပါသည်။ ကချင်ပြည်နယ်နှင့် ဆက်နွယ်

ပတ်သက်သော လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခုအား ကူညီပေးရင်း ကချင်ပြည်နယ် ဘိုးဘိုးကြီးများအား ကိုးကွယ် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခဲ့ပါသည်။

ထိုအကျိုးဆက်ကြောင့်ထင်သည်။ ကျွန်မ၏ မိသားစုမှ ဗန်းမော်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရပါသည်။ ဗန်းမော်မြို့သို့ လိုက်လာခဲ့ပါရန် လေယာဉ်ခန့်အတူ ဖိတ်ခေါ်လာပါသည်။ လေယာဉ်ခ တစ်သိန်းကျပ်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့မှ ဗန်းမော်မြို့သို့ နှစ်နာရီမျှစီး၍ ရောက်နိုင်သော်လည်း ကျွန်မ၏ လန္ဒဏ်ကားလမ်းခရီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အတွေ့အကြုံကို တမ်းတမက်မောမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်မြေပုံကို ကြည့်ပြီး

ကားလမ်းခရီးကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

မွန်ပြည်နယ်၊ ဖော်လမြိုင်မြို့မှ စထွက်ပြီး သံလွင်မြစ်
 ခြေကန်ကို ကျော်၊ စစ်တောင်းမြစ်ကြီးကို ဖြတ်၍ ရန်ကုန်မြို့မှ
 မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်မည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရော့တီမြစ်၏
 နယ်လွှာ မြစ်ကျဉ်းနားတွင်ရှိသော ဗန်းမော်မြို့သို့ ရောက်မည်။
 မြို့တွင် ကားလမ်းခရီးက ပြောပြနေသည်။ သွားဖူးသူ
 ကို မေးမြန်းစုံစမ်းရသည်။ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ နံနက်
 နှစ်ခန့် ရောက်မည်။ ဗန်းမော်ကားက ညနေ ဥနာရီမှ
 ထွက်မည်။ မန္တလေးမြို့တွင် ဘုရားဖူးလေ့လာရန် အချိန်
 နည်းနာရီရမည်။ ရသည့်အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရန်
 အလွန်သဘောကျသဖြင့် ထိုခရီးစဉ်ကို ကားလမ်းဖြင့် သွား
 ရွေးချယ်လိုက်ရပါတော့သည်။

သံလွင်ခရီး ဖတ်ရန် စာအုပ်များက အိတ်ကြီးတစ်လုံး
 အပြည့်၊ မနိုင်မနင်းပင်။ စာရေးချင်သောစိတ်များကို ခေတ္တ
 ချောက်ထားလိုက်သည်။ ခရီးစဉ်အတိုင်း ဆက်ထွက်၍
 မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဗန်းမော်-မန္တလေး ကားဝင်း
 သို့ သွားရောက် လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး ပစ္စည်းများ အပ်ကာ၊
 မဟာမြတ်မုနိဘုရား၊ အိမ်တော်ရာဘုရားတို့ကို တစ်ဝကြီး
 နှိုက်ဖြစ် ပူဇော်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မန္တလေး ကျားပတ်လည်၊ မြို့
 နှိုက်နှင့် ဈေးချိုတို့ကိုလည်း သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ မရောက်တာ

ကြာပြီဖြစ်သော မန္တလေးမြို့၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲ စဉ်ကား နေပုံကို အချိန်ရသလောက် လေ့လာကြည့်ရှုရင်း ညနေ ဥနာရီတွင် မန္တလေးမှ ဗန်းမော်သို့ စတင် ခရီးထွက်ခဲ့ပါတော့ သည်။

မန္တလေး-ဗန်းမော် ကားလမ်းခရီးစဉ်ကား စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းလှပါသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှ စပါးစိုက်ခင်း လယ် ကွင်းပြင်များ၊ ပဲပြောင်းသီးနှံစိုက်ခင်းများ၊ ဘုရားစေတီများနှင့် ဟိုးအဝေး တောင်ကုန်းပေါ်များမှ စေတီပုထိုးများ၊ တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့နှင့် တောင်တန်းကြီးများတို့၏ စိမ်းညို ညို ဝါနီရှောင်ပိုင်းထိုင်းများမှာလည်း ကချင်ပြည့်နယ်၏ အလှတရား များပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကတ္တရာလမ်း၊ မြေညီလမ်းတို့နှင့်အတူ လမ်းပျက်၊ လမ်းလွဲများနှင့် ကြီးရသော်လည်း ခရီးစဉ်က ချောမွေ့ပါသည်။ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော ရွာစဉ်ကြီးငယ် မြို့များ ၏ အမည်များကို မှတ်စုတွင် မှတ်သားရင်း ရှုမျှော်မဆုံးသော သစ်တောကြီးများ၊ သစ်တောဌာနတို့၏ စောင့်ရှောက် ပညာ ပေးစာတန်းဆိုင်းဘုတ်များ၊ ကျွန်းပင်စိုက်ခင်းများမှာ ကြည့် မဆုံး ရှုမဆုံးသော သဘာဝ ပန်းချီကားအလှတရားများပါ လေတည်း။

ဤဒေသသည် မြန်မာပြည်၏ တန်ဖိုးကြီးမား ကျွန်း သစ်များ ထွက်ရာဒေသဖြစ်ပါသည်။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်နှင့် သီပေါမင်းလက်ထက်တို့တွင် မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင်မြို့မှ သစ်ကုန်သည်ကြီးများ ည ဘုရင်မင်းမြတ် ထံ အခွန်ဆက်၍ သစ်ထုတ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင် ခဲ့သော နေရာများဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ သစ်ပင်ကြီးများ ပြုန်းတီးလာသောကြောင့် သစ်တောဌာနမှ ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက် အစားထိုး ကျွန်းပင်များ စိုက်ပျိုးသည့် ကြိုးပိုင်းများ ပညာပေး စာတန်းများဖြင့် နေရာယူထားသည်။

ပူပြင်း ပြောင်းလဲလာသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကာ ကွယ်ရန် သစ်ပင် သစ်တောများ စည်ပင်ရှင်သန် စိမ်းလန်း စေဖို့ လူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိပေသည်။ သက်ငယ်၊ အင်ဖက်၊ နေဖက်နှင့် သစ်ကြံ့မိဝါ၊ ဆေးမြေ့ များကို သည်တော သည်တောင်များအား အပိုပြု အားထားရှာဖွေရပါသည်။ ထင်းအဖြစ် ခုတ်လှဲခြင်း၊ တောင်ယာမြေများ တိုးချဲ့စိုက်ပျိုး ခြင်း၊ မီးသွေးဖုတ်၊ တောခုတ်၊ မီးရှို့ ခြင်းများကြောင့် သစ် ကြီး ဝါးကြီးများ မရှိသလောက် ဖြစ်လာရသည့် ထို့ကြောင့် ရာသီဥတုဖောက်ပြန်လာခြင်း၊ မိုးခေါင်၍ အပူဒဏ်လွန်ကဲ

ခြင်း၊ ရေကောင်းရေသန့်များ ရှားလာခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ ဆရာ ဇော်ဂျီ၏ သတိပေး ရေးခဲ့သည့် ကဗျာလေး သတိရမိသည်။

တောပင်ကို တော်တော်ခုတ်
တောပြုတ်လိမ့် နောက် နောင်
တောခုတ်လို့ တောပြောင်
မိုးခေါင်တော့မှာပဲ
မိုးခေါင်လို့ ရေမကြွယ်
သံပင်လယ်ဖြစ်လိမ့်မလွဲ . . . တဲ့။

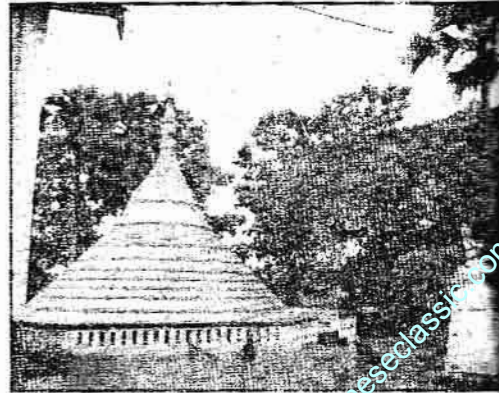
မျက်စိကို အနားမပေးနိုင်လောက်အောင် လမ်း ဝဲယာ မြင်ကွင်းများက ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှသည်။ ရွှေကျွန်း ရောက်တော့လည်း ကားခေါ်ဖြည့်ခြင်း ခဏသာ ရပ်နား ရွှေကျွန်းမြေကို နင်းရင်း ရွှေကျွန်းနှင့် တွဲ၍သိရသော စား ဆရာမကြီး ရွှေကျွန်းမနင်း ၏ မြို့ပါလားဟု အမှတ်မ ရေရှုတ်မိသည်။

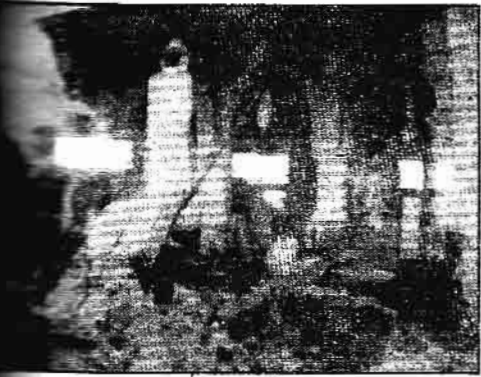
ရွှေကျွန်းမှ ထွက်ပြီး တစ်ညလုံး မောင်းနှင်လာ သော ခရီးသည်တင် ကားကြီးကား မရပ်မနား မောင်းနှင်သည့် အတူ တောတောင်ထဲမှ ပုရစ်ကလေးတွေ၏ တစ်စိစိ ပြည့်သံ တေးချင်းညည်ကို နားခံရင်း ဖူးဖျော်ခဲ့ရပါတော့သည်။

နံနက်လင်းပါပြီ။
“ဒါ ရော့တီမြစ်ရဲ့ ဒုတိယ မြစ်ကျဉ်းလေ”
ခရီးဖော်များက ပြပေးကြသည်။ ကားပေါ်မှ မြင် သလောက် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းပြုရသည်။ သင်္ဘောဖြင့် လှည့် ခုတ်ယမြစ်ကျဉ်းကို ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်ရပေမည် အပြန်ခရီးကို သင်္ဘောဖြင့် ပြန်၍ ရော့တီမြစ်ကြီး၏ အ ကို ကျကျနန ကြည့်ရှုခံစား မှတ်သားဦးမည်ဟု အားခံထိုး ရပါတော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ပုန်းဆက်မရဘဲ ဗန်းမော်မြို့

ဖူးပေါ်စေကြောင်း စိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းနေရသည်။
စွန့်စားပြီးလာရသော အခြေအနေကြောင့် မေတ္တာပို့၊ မေတ္တာ
သုတ်ချွတ်ရင်း လူအသွားအလာရှင်းနေသော ဒီ ခရီးကား
ဦးထိတ်ရှင်ခုန်ဖွယ်ဖြစ်နေရသည်။

ရောက်ပါပြီ။ အောင်ကျော်လေယျ မြသိန်းတန်ဘုရား
ကြီးမုခ်ဝမှ စာလုံးများနှင့်အတူ စောင်းတန်းလှေကားလေး
အတိုင်း တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်ရသည်။ အဆက်
မပြတ် သဲသဲမဲမဲရွာနေသည့် မိုးကို မမူဘဲ ထီးဆောင်း၍
မှတ်တမ်းပြု ဓာတ်ပုံရိုက်ရသည်။ နံနက်စောစောမို့ အလင်း
ရောင်က ဝါးတားတားဖြစ်နေသည်။ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်
ရောက်ပြီး အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးပိတ်
လျက် သော့ခလောက်ကို ဘော့ရသည်။

“သော့ခတ်ထားတယ် ထင်တယ်”

“သွားပါပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆရာတော်ကို သွား
လျှောက်မယ်”

သုံးယောက်သား တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောကြ
ရင်း ကားဆရာမှ အသားကို ကိုင်ကြည့်ပြီး...

“သော့ခတ်ထားဘူး။ ချိတ်ထားတာ။ ဖွင့်ပြီး ဝင်လို့
ရတယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်တာ
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာရသည်။ အဆောက်အအုံသစ်
ကြီးနှင့် တင့်တယ်ပူ စံနေတော်မူသော ဘုရားကြီးကို စိတ်
တိုင်းကျ ဦးခိုက်ကြည့်ညှိ ဆုတောင်း မှတ်တမ်းပြု ဓာတ်ပုံ
များ ရိုက်လိုက်ရပါသည်။ လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့
ရဘဲ ဆိတ်ငြိမ်နေမှုများက စိုးရိမ်စိတ်ကို ပိုကဲစေပါသည်။
နယ်မြေကျွမ်းကျင်သော သီလရှင်ဆရာလေးနှင့် ကားဆရာ
တို့ ပါလာလို့ တော်သေးသည်။ ကြိုတင် လေ့လာထားသော
ဘုရားကြီးသမိုင်းကား အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှ

ဆက်၍ ရသည်။ ကားနှင့် လာမည်ဟု ပြောမထား
အကြံကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းခရီးက စိတ်ပူရ
ပြောပါသည်။

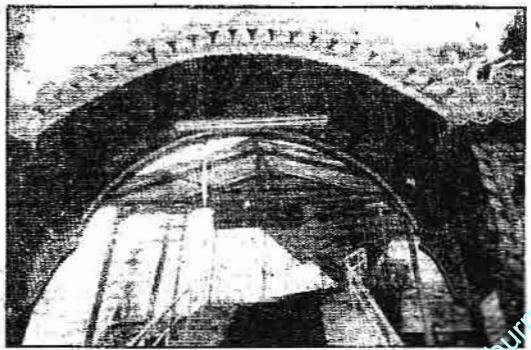
ဘုရားတရား၏ ဂုဏ်တော်များကြောင့် လမ်းခရီးက
သာယာလှပါသည်။ ဗန်းမော်မြို့သည် ကချင်ပြည်
နယ်ယမြို့တော်ဖြစ်ပြီး သီရိမောသောကမင်းကြီး၏
ရှေးမြန်မာဒင်းတို့၏ သာသနာများ သွန်းကားခဲ့ရာ
ဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ မြန်မာအနုသော
နေရာကို လေးစားသော ဒေသအဖြစ် ဘုရားတန်
ကျောင်းငရပ်များက သက်သေထူလျက်ရှိပါသည်။

နန်းမော်မြို့ကို ဖြောက်လျှင် မဖြစ်မနေ သွားဖူးမည်ဟု
ထားသော ဘုရားတစ်ဆူရှိပါသည်။ ထိုဘုရားသည်
နန်းမော်မြို့၏ အပြင်ဘက် မဲရွတ်ရွာတွင် ရှိသော

“အောင်-ကျော်-လေ-ယျ-မြ-သိန်း-တန် နတ်ထိန်း
ဘုန်းနက် ဘုရားကြီး” ဖြစ်ပါသည်။ နယ်မြေအခြေ
အိမ်မှလည်း မသွားရန် တားမြစ်ထားပါသည်။

နန်းမော်မြို့သို့ ရောက်ပြီး နှစ်လကျော်ကျော် တစ်နေ့
တောအဖိတ်နေ့တွင် သိမ်မဟာ သီလရှင် စာသင်
တိုက်အုပ်ဆရာကြီးထံ ခွင့်တောင်းပြီး စာချဆရာ
ကဏ္ဍယနီ ကို အဖော်ခေါ်၍ ကားတစ်စီးကို အသွား
ကား သွားလိုက်ပါသည်။ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ
ညည်း ဆွမ်းခံထွက်မည့် သီလရှင် ဆရာလေးများလည်း
မထွက်ဖြစ်ကြကော့သဖြင့် ဆွမ်းခံအတွက်ကို
လိုက်ပါသည်။

“ဘုရားကြီး၏ တံခါးကို သော့ခတ်ထားတတ်တယ်”
“ပေါ့ကားအဖို့က တစ်ခါတစ်ရံမှ ရှိတာ”
“သော့ခတ်ထားတာနှင့် ကြိုလျှင် အပြင်ကပဲ ဖူးပြီး
သည်ဖြင့် ပြောကြသည်။

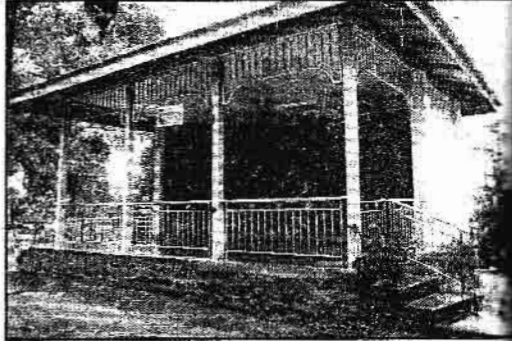

သဖြင့် ဘုရားကြီး၏ သမိုင်းကို အစုံအလင်ရေးသား တင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

၁၁၃၃ ခုနှစ်၊ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီးသည် သားတော် စဉ့်ကူးမင်းသားအား ထီးနန်း အမွေ ပေးအပ်လိုသည့်အတွက် ကျွန်သားတော်များကို အဆောင်အယောင်များ ရုပ်သိမ်းပြီး အင်းဝတစ်ဖက်ကမ်း စစ်ကိုင်းတွင် အိမ်နိမ့်စံစေပါသည်။ ပဒုံမြို့စား ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် သားတော်၊ သမီးတော်များ၊ မောင်ကျော်ရွေး၊ မောင်ပေါ်ဦး၊ မောင်မြတ်ထင်တို့ကို ခေါ်ယူကာ စစ်ကိုင်းရပ် တွင် အိမ်နိမ့်စံနေရာရှာသည်။ အင်းဝထီးနန်းကို စဉ့်ကူးမင်း ဝိုင်းတော်မူပြီးမကြာမီ ဖောင်းကားစား မောင်မောင်မှ လုပ်ကြံ ပြီး ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်လေသည်။

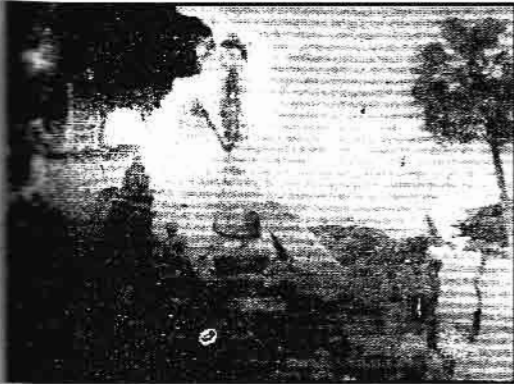
ပညာရှိများ၏ အကြံပေးချက်အရ နန်းသက်ရှည်စေ လိုသော် အနောက်အရပ်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကို ယယ်သတ်ပစ်ရမည် ဟု နိမိတ်စကား ပြောကြားသည့်အတွက် ပကတိ ကုက္ကို ပင်များကို ရှင်းလင်းစေခဲ့သည်။ အမှန်မှာ အနောက်ဘက် စစ်ကိုင်းရပ်တွင် အိမ်နိမ့်စံ ပဒုံမင်းသား(တနင်္လာသား)ကို ရှင်းလင်းရန် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပဒုံမင်းသား ကြားသိရ သောအခါ စစ်ကိုင်းတွင် ဆက်မနေသင့်တော့ကြောင်း ဆုံး ဖြတ်ပြီး ပိမိနှင့် ပါလာသူများနှင့်အတူ ထီးချိုင့် မြတောင် အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တိမ်းရှောင်လျက် ကိုယ်ယောင်ဖောက်

ဆင်းရဲသားအသွင်ဖြင့် နေထိုင်ရရှာသည်။

ကိုယ်လုပ်တော်များကလည်း ပဒုံမင်းသား မဆင်ခံ အောင် ကြီးစားလုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြပါသည်။ ဗန်းမော်ဘက်သို့ လှေထိုးလိုက်ခြင်း၊ အရှေ့ဘက် ထော တောင်များသို့ ထွက်၍ သစ်ဝါးခုတ်လျက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ သည်။ တောအုပ်တစ်နေရာတွင် လှပပြောင်ပြူး အမှအထ အနာအဆာမပါ။ အလွန်တင့်တယ်သော ကျွန်းပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ကြရပါသည်။ အခြားအပင်နှင့် ထက် မြင့်ပြီး တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးနေဟန်။ အခြား အပင်များက ဝိုင်းပတ် ဦးညွတ်ထားနေသယောင်လည်း သည်။ အနီးကပ် လေ့လာကြည့်သောအခါ ရိုးရိုးကျွန်းမဟုတ်ဘဲ အလွန်ရှားပါး တန်ဖိုးကြီးသော ကျွန်းနက်ဖြစ်မှန်း ဖော် ရပါသည်။ ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းဝန်းဖြတ်တောက်ကြပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်းပင်ကြီးမှာ အဖြတ်မခံဘဲ အမြစ်ပါမက ကျွတ်ထွက်ပြီး အသံကြီး မြည်ဟီးလျက် အရှေ့ဘက်သို့ ပျံတက် ထိုးဆင်းသွားပါတော့သည်။ တစ်တောလုံးလည်း ပဲ့တင်ထပ်မျှ တွန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

ထိုထူးကဲသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို ပဒုံမင်းသားအား လျှောက်တင်ပြီး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်းနက် ပင်ကြီးကို တောနင်းရှာဖွေကြရာ ထီးချိုင့်အနီး ရောဝတီမြစ် အတွင်း၌ အကိုင်းအခက် အစုံအလင်နှင့် အထိအနိမ့် အနာအဆာမရှိ အံ့ဩစွာ ပြန်တွေ့ကြရသည်။ နောက်ထပ် ပျောက်ဆုံးမသွားစေရန် ပါလာသော ကြီးများ၊ ကြိမ်များ တုပ်နှောင်၍ အကိုင်းအခက်များကို ဖြတ်တောက်ကြရ သည်။ ထိုသို့ ဖြတ်တောက်သည်နှင့် အသံများ မြည်ဟီး ချဉ်း ဖြစ် လှိုင်းတံပိုးများ ထ.ကာ ချည်ထားသော ကြီးများ မြည်ဟီး တောက်ကုန်ပါတော့သည်။ ကျွန်းပင်ကြီးသည် မြို့ခံသော ဆန်တက်သွားပြီးနောက် ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးကာ ချိန် ဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပြန်ပါတော့သည်။

ပခံမင်းသားနှင့် အဖွဲ့တို့လည်း စိတ်လျော့ပြီး မြတောင်
သို့ ပြန်သွားကြပါတော့သည်။

တစ်နေ့သော် ဗန်းမော်သို့ ကုန်ရောင်းတက်လာသော
ဆရာအုပ်တွင် ပခံမင်းသားအဖွဲ့မှ မောင်မြတ်ထင်သည်
ဆရာထိုးသားဘဝဖြင့် လိုက်ပါလာစဉ် ကုန်းကြီးရွာသို့
ဆက်လာသည်။ ထိုအခါ ထူးဆန်းသော ကျွန်းနက်ပင်ကြီး
အကြောင်းကို ပြန်လည်ကြားသိရပြန်သည်။

ရောဝတီမြစ်ရေကျချိန် ကုန်းကြီးရွာအနီး သောင်စပ်
တွင် လှပဖြောင့်ဖြိုး အဖုအကပ် အနာအဆာမရှိသော ကျွန်း
တုံးကြီးတစ်တုံးတင်နေသည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်တို့ဖြင့် ကြီးစား
ဆွဲယူကြသော်လည်း မလှုပ်၊ မရွေ့သဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်
မှ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော်၊ တုံးပေါ်တက်ကစားလျှင် မွှေးကြိုင်
သော ရနံ့ကို ပေး၍ တုံးကို လှုပ်ခါပြသဖြင့် ကြောက်လန့်ပြီး
ညှစ်သူမျှ မကပ်ရဲကြတော့ပေ။

မောင်မြတ်ထင်တို့အဖွဲ့ သွားကြည့်ကြသောအခါ ထီး
ချိုင့်မှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျွန်းနက်ပင်ကြီး
နန်းသီရ၍ လှေထိုးသားဘဝမှ နတ်ထွက်ကာ ကုန်းကြီး
ရွာတွင် နေရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ တတိယအကြိမ် မပျောက်
ပျက်သွားအောင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရန် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်
ထံ ရောက်ရှိခဲ့ပါတော့သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် အရှင်သီဟစက္က ဆရာတော်
ဘုရားမှ ညက အိပ်မက်တွင် ထိုသစ်နက်တုံးကြီးပေါ်၌
ရဟန္တာနှစ်ပါး သီတင်းသုံးနေသည်ကို မြင်မက်သည်အား
ထောက်ရှုပြီး မိန့်တော်မူပါသည်။

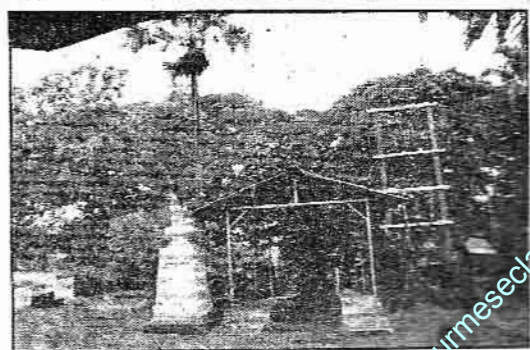
* မြတောင်တွင် ခုတ်လှဲစဉ် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်
ခြင်း၊ မြေပြင်သို့ လဲကျမခံခြင်း၊ ရောဝတီမြစ်အတွင်း ကျ
ရောက်ခြင်းတို့သည် ဝါယောအကြောင်းနှင့် အာကာသ သိဒ္ဓိ
ပြီးမြောက်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

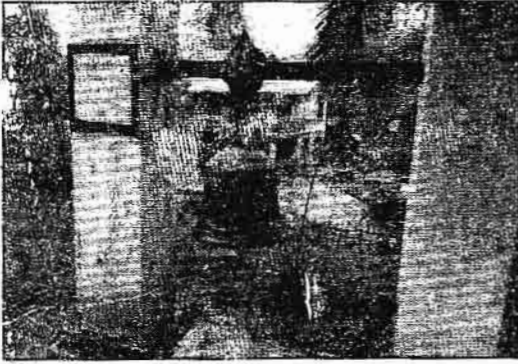
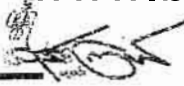
* ရောဝတီမြစ်အတွင်း ကြီးများဖြင့် တုပ်နှောင် ဖြတ်
တောက်မခံဘဲ လှိုင်းတံပိုးကြီးစွာ အော်မြည်ဟီး၍ နောင်
ကြီးများ ပြတ်တောက်ကာ အထက်အညာသို့ ဆန်တက်၊
ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်ခြင်းတို့သည် အာပေါအကြောင်းနှင့်
ပထဝီသိဒ္ဓိပြီးကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

* ရယူလိုသောသူများ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်တို့ဖြင့် ဆွဲယူ
သော်လည်း မလိုက်ပါဘဲ ပကတိ တည်နေခြင်းသည် နတ်
ဝိဇ္ဇာများ စောင့်ရှောက်ထားသော ကျွန်းနက်မြတ်သာ ကေန်
ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် လောကီကိစ္စများတွင် မသုံးအပ်။
ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်စား ထုလုပ်ကိုးကွယ်သင့်သည်။ ဒကာ
ကြီး ပခံမင်းသားနှင့်အဖွဲ့လည်း အထွဋ်အထိပ်သို့ အမှန်
ရောက်ပေမည်။

ထိုသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လမ်းညွှန် ဩဝါဒကို
ခံယူပြီး ကျွန်းနက်မြတ်အား ရာဇမတ်ကာ၊ သဲဖြူခင်း၊ ငှက်
ပျောပင်၊ ကြံပင်စိုက်၊ တံခွန် ကုက္ကား မုလေးပွားတို့ဖြင့်
အမွှေးနံ့သာ ပက်ဖျန်း၊ တရော်ကင်ပွန်းတို့ဖြင့် သန့်စင်
ဆေးကြောကြပြီး သံဃာတော် ဥပါးတို့မှ ပရိတ်တော်များ
ရွတ်ဖတ်ကြပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ဝေနေယျတို့
၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ နိဗ္ဗိတကိုယ်စား
ထုလုပ်ပူဇော်မည်ဖြစ်ပါသည်။ သမ္မာဒေဝနတ်အပေါင်းမှ
ကူညီစောင့်ရှောက်ကြပါရန် ရိုသေစွာ လျှောက်ထား တောင်း
ပန်တော်မူလေသည်။ အတီးအမှုတ်များဖြင့် ပရိသတ်များ
ပင့်ဆောင်ရာသို့ ကျွန်းနက်မြတ်သည် အလိုက်သင့် ပါသွား
ပါတော့သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်၏ မိတ်ဆွေ ဒကာ၊ ပြည်မြို့
နေ ပန်းပုပန်းချီဆရာ ဦးအောင်သည် ဗန်းမော်မြို့သို့ ကိုယ်
ရေးကိစ္စဖြင့် လာရောက်ရင်း ဆရာတော်ဘုရားကို ဝင်ဖူး
သည်။ ထူးဆန်းသော တိုက်ဆိုင်မှုပင်။ ပန်းပုဆရာလည်း
ရောက်၊ ပခံမင်းသားလည်း ရောက်၊ ကျွန်းနက်မြတ်လည်း
ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်အတွက် ရုပ်ပွားတော်

ထုလုပ်ခြင်းကိစ္စကို အသေးစိတ် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ ကျွန်းနက်မြတ်၏ အဖွယ်များကို ကြားသိရသော် ရွာနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ အလှူရှင်များ ပေါ်လာပြီး ၁၁၄၃ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလတွင် သံဃာတော် (၂၈)ပါးတို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓဘိဝေသအနေကတတင်ပွဲ၊ မသိုးသက်န်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းပွဲများ ခြိမ်းခြိမ်းပဲသံ ပွဲသဘင်ခံကြပါသည်။

ခုနစ်နေ့နဲ့ “အောင်ကျော်ဇေယျ နတ်ထိန်း ရေဆန်ကျွန်းနက်ဘုရားကြီး”ကို ပူဇော်ခဲ့သော ပခုမင်းသားသည် ဖောင်ကားစား မောင်မောင်ကို ပခုမင်းသား၏ ညီတော်ပင်းတလဲဦးစားမှ လုပ်ကြံပြီး ပခုမင်းသားအား ထီးနန်းလွှဲအပ်ခြင်း ခံရပါတော့သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် မိန့်တော်မူခဲ့သည်အတိုင်း ကျွန်းနက်မြတ်ဘုရားကြီးကို ကိုးကွယ်ခဲ့သော ပခုမင်းသားနှင့် အဖွဲ့သည် အသွင်အထိပ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့လေတော့သည်။

၁၂၄၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ မြန်မာပြည်ကြီး မငြိမ်မသက်၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးမှု ပျက်ပြီး ကုန်းကြီးရွာသားများ ထွက်ပြေးကြရလေတော့သည်။ ရေဆန်ကျွန်းနက်ဘုရားကြီးနှင့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့လက်ထက် ခြို့အုပ်၊ သူကြီးများ ခန့်အပ်စဉ် ကုန်းကြီးရွာသို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် (၁၀)အိမ်ခန့်၊ ဘာသာခြား ဂျိန်းဖောလူမျိုး (၁၅)အိမ်ခန့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

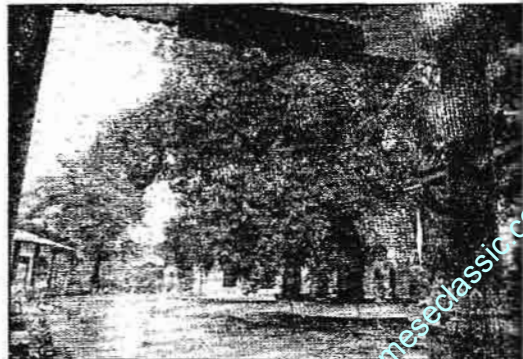
သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှ လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့အထိ ရေဆန်ကျွန်းနက်ဘုရားကြီးမှ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးပါသည်။ မတွေ့ဘူးသော ဘာသာခြား ဂျိန်းဖောများက မကောင်းဆိုးဝါး ခြောက်လှန့်သည်ထင်ပြီး ဘုရားကြီးအား တုတ်၊ ဓားတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်

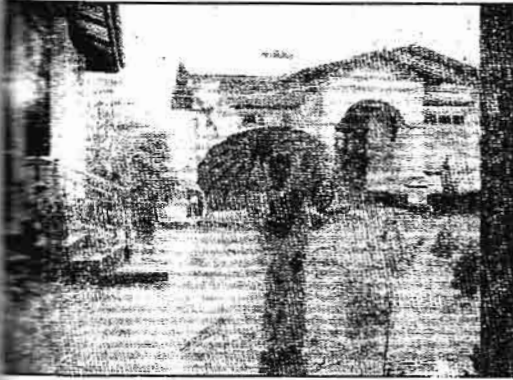
ပျက်ဆီးကြလေသည်။ သို့သော် ဘုရားကြီးကား မပျက်မစီးမထိခိုက်ပါပေ။ ထိုအကြောင်းကို ဗန်းမော်မြို့အုပ် ဦး... မြတ် ကြားသိသောအခါ များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားကြီးအား ဗန်းမော်သို့ ဖောင်တော်ဖြင့် ပင့်ဆောင်လာလေသည်။

ဘုရားပင့်လာသော ဖောင်တော်မှာ နောင်ကားရွာရွာ ဝဲကတော့တွင် ပတ်ချာလည်ကာ မည်သို့မျှ ဆက်ပင့်၍ မရတော့ပါ။ သုံးရက်ကြာသည်တိုင် ရပ်တန့်နေပါတော့သည်။ ဗေဒင်ကြော့ ကျွမ်းကျင်သူများကို မေးမြန်းသောအခါ ဘုရားကြီးမှာ ဗန်းမော်မြို့တွင် ကိုးကွယ်ရန် မဟုတ်ဘဲ ကိုးနင်းဖြစ်သော မုံရွတ်ရွာတွင် သီတင်းသုံးလိုကြောင်း တွက်ချက်ကြ၍ ရွာသူရွာသားများက ပန်းကလပ်ကို ကိုင်ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး ရိုရိုသေသေ ပင့်လျှောက်ကြသည်။

ဖောင်တော်သည် ဝဲကတော့မှ ထွက်၍ ပရိသတ်လေးပါးတို့ လက်လှမ်းမီရာသို့ ကြွရောက်လာပြီး ပင့်ဆောင်ဆွဲယူရာသို့ အလွယ်တကူ လိုက်ပါလာတော့သည်။ ဘုရားကြီးကို ဝေါတော်ဖြင့် တင်ဆောင်ပြီး ဘုရားကိန်းဝပ်မည် နေရာကို ရှာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သားအမိနှစ်ယောက် တို့သည် ကြက်ဖဖြူတစ်ကောင်ကို ပိုက်၍ရောက်လာသည်။ ထိုကြက်ဖဖြူသည် အိပ်တန်းမဆင်းသဖြင့် ကလေးကို ကြက်ဖနှင့်အတူ ဘုရားကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားကြီး၏ ဖင်္ဂလာဝေါတော်ပေါ်သို့ ကြက်ဖဖြူသည် ပျံတက်နားနေပြီး မုံရွတ်ရွာအပြင်ဘက်သို့ ဝေါတော်ကြီး ရောက်သောအခါ ကြက်ဖသည် တွန်သံများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ တွန်ကျူ၍ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ ခုန်တက်စဉ် ကုန်းတော်ပေါ်မှ ကြက်ဖများကလည်း အဆက်မပြတ် တွန်သံများ ပေးကြလေသည်။ လူအများက ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်သောအခါ အလွန်ညီညာပြန်ပြီးသော မြေပြင်

ကျယ်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရပါသည်။ ပညာရှိများက ဆေးကုသမှုကို ဘုရားကြီး ကိန်းဝပ်ရန်နေရာအဖြစ် ရွေးချယ်၍ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၅-၈-၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် မံရွတ်ကျေးရွာ၌ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ဘုရားကြီး၏ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကြီး ကွဲအက်ပျက်ကျ နှုတ်စီးသွားပါတော့သည်။ ဘုရားကြီးကား လုံးဝ ထိခိုက် နှုတ်စီးမှု မရှိခဲ့သည်ကို ထိုစဉ်က ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံအတိုင်း မြင်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရွာသူရွာသားများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အပေါင်းတို့က ဂန္ဓကုဋီတိုက်အသစ်ဆောက်လုပ် ထူထောင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားဖူးသည့်နေ့က ဦးသန်းဆန်စွာ ရွာနေသဖြင့် ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းရိုက်ရ အလွန်ခက် နည်းသည်။ လူအသွားအလာလည်း ရှင်းမနေပါ။ ဘုရားဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး သာသနိက အဆောက်အအုံ အစုံအလင်နှင့် ဆေးညောင်ပင်ကြီးမှာလည်း ဝေဝေဘေးဘေး စိမ်းစိုနေသည်။

“အောင်ကျော်ဇေယျ မြသိန်းတန်ဘုရားကြီး” သည် အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးရှိသည်ဟု သိရပါသည်။

- (၁) မြတောင်တွင် တောအုပ်အလယ်၌ အခြားအပင်များက ဝန်းရံဦးခိုက်နေဘိသကဲ့သို့ စိုးမိုးပေါက်နေခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၂) တစ်ပင်လုံး အပူအထစ် အနာအဆာကင်းနေခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၃) ဖြတ်တောက် ခုတ်လှဲခြင်း မခံ။ ပဲ့တင်တော်လဲသံပေးပြီး တစ်ပင်လုံး အမြစ်ပါမကျန်ကျွတ်ထွက်၍ ကောင်းကင် ပျံတက်သွားပြီး ရောဝတီမြစ်အဖွယ် ကျဆင်းခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၄) ရောဝတီမြစ်အတွင်း ကြီးဖြင့် တုပ်နှောင် ဖြတ်တောက်သောအခါ လှိုင်းတံပိုးကြီးစွာထလျက် ကြီးများ ဖြတ်တောက်ကာ မြစ်ညာသို့ ဆန်

- တက် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၅) သစ်တုံးကြီးပေါ် တက်ရောက်သောအခါ အမွှေးနံ့ပေး၍ တုန်ခါပြခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၆) ကွဲ၊ နွှဲ၊ ဆင်တို့ဖြင့် မှည့်သို့ဆွဲသော်လည်း ရွှေ့လျားခြင်းမရှိ ရပ်တည်နေခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၇) လောကီမင်္ဂလာနှင့်အညီ တင့်တယ်စွာ စိမ့်ပင်ဆောင်ပြီး လူပုဂ္ဂိုလ်အားနှင့် ဆွေယုပင်ဆောင်ရာသို့ လွယ်လင့်တကူ လိုက်ပါခြင်းအံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၈) တုတ်၊ ဓား လက်နက်တို့ဖြင့် ဖျက်ဆီးသော်လည်း ပျက်စီးခြင်းမရှိ အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

ထိုထူးခြားသော ဘုရားကြီးကို ပူဇော်ခြင်းဖြင့် အထက်ပါ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးတို့၏ ဟိတ်များ သက်ဝင်ဓာတ်ကူး ခံစားရကြောင်း၊ ဗဒုံမင်း၏ ကိုယ်တွေ့ကို နမူနာယူ၍ အထူးပြု ကိုးကွယ်ကြကြောင်း၊ မိမိဘဝ လဲကျမသွားဘဲ ထက်မြက်သော၊ မြင့်မြတ်သော သိဒ္ဓါများ ရရှိစေကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။

(ရှေးဟောင်းဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ ကူညီပေးကြသော မိတ်ဆွေများအား ကျေးဇူးတင် မှတ်တမ်းပြုပါသည်။)

ခင်ခင်ခင်၊ (မောရဝတီ)

မိုးခြင်း

- မဟာဘုံကျော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသော ဘုရားကြီးသမိုင်း ပုရပိုက်။
- ကိုယ်တိုင်လေ့လာမှတ်သား ရှာဖွေစူးမြော်ခြင်း။

မဂ္ဂဇင်း

ကြော်ငြာနှုန်းထားများ

နောက်ကျောဖုံး	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၅၀,၀၀၀ ကျပ်
အရှေ့မျက်နှာဖုံးအတွင်း	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၀၀,၀၀၀ ကျပ်
နောက်ကျောဖုံးအတွင်းဘက်	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၈၀,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၆၀,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းဖြူ/ မဲ တစ်မျက်နှာ	(၁ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၅,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းဖြူ/ မဲ မျက်နှာဝက်	(၁ - ရောင်)	-	၅ . ၆" x ၄ . ၅"	၈,၀၀၀ ကျပ်

ဒီဇိုင်းပေးပြီး ဖလင်ကူးလိုပါလျှင် ဖြူ/ မဲအတွက် ဖလင်ကူးခ ပေးစရာမလိုပါ။
 ၄ ရောင်အတွက် ဖလင်ကူးခ သီးသန့်ပေးရမည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ပြန်ချိရေး
 အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၀)၊ (၃၁)လမ်း(အထွေထွေ)
 ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

၂၁ ရာစု

ဆရာဦးအောင်မိုး၏

EX-စာပေမိမာန်

အထက်တန်း လက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်

သင်တန်းနည်းပြ

စာရေးဆရာ ဆရာမ ဝေဝေအောင်ထံမှ စာတစ်စောင်-

၁၂

မိမိအတွက် ချစ်စရာစာတစ်စောင်

Handwritten signature

(စာရေးသူ)

၁၉၈၄ - ၁၉၈၅ ခုနှစ်

ဗဟိုအဖွဲ့ဝင်

မိမိ၏ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သူ

ph. ၂၅၀၀၄၆

၀၉-၅၁-၃၈၇၄၂

အမှတ် (၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားဈေးတန်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀၇၆၈၀၈

အလုပ်ချိန် -နံနက် (၈:၃၀) မှ ညနေ (၆:၀၀)

၁၁၉၃ မှ ၁၂၅၆ ခုနှစ်အတွင်းက ရွှေဘိုခရိုင်
ဝက်လက်မြို့နယ်၊ ဟန်လင်းကြီး ပျူမြို့တော်အနီး သစ်ဆိမ့်
ကြီးရွာမှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ဣဿာမစ္ဆရိယကြောင့်
ပျံလွန်တော်မူသောအခါ အောက်တန်းစား ဘီလူးတစ်ကောင်

မေတ္တာရှင် (ရွှေခြည်သာ)
သစ်ဆိမ့်ကြီးရွာမှ ဘီလူးဘုန်းကြီးနှင့်
ရန်ကုန်မြို့က ပြိတ္တာ

သွားရပ်မှာ သတိ သံဝေဂရစရာကောင်းလှသည်။ သစ်
ကြီးရွာသည် အညာပုဂံဟု ဆိုရလောက်အောင် ကျောင်း
ဘုရား၊ စေတီ ပေါများလှပါသည်။

ယခုအခါ နာမည်အတိအကျရထားသော ကျောင်း
မင်း (၃၈)ကျောင်း၊ သိမ်ပေါင်း (၂၁)သိမ်၊ ဂူဘုရား (၃၀)
စေတီ (၃၉)ဆူရှိသည်။ ဘွဲ့တော်အမည်နာမ မသိရသေး
စေတီများကား ရာထောင်မက များပြားလှကြောင်း
ရသည်။ ၎င်း သစ်ဆိမ်ကြီးရွာအနောက်တောင်ထောင့်ရှိ
တဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ “အရှင်ဝိသုဒ္ဓိစာရ” အမည်ရှိ
မထေရ်မြတ်ကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးနေထိုင်သည်။
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ပြာသာဒ်
ကျောင်း၌ “ဦးခေမိန္ဒ” မထေရ် သီတင်းသုံးသည်။

ဘုန်းကြီးချင်းတူသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ရော လုပ်ရပ်
ကွာလှသည်။ ဦးဝိသုဒ္ဓိက နေရာတကာ အနာခံပြီး
သွားစေ့ မရှိ။ ယူရသော အရသာထက် ပေးရသော
သောကို ပိုမိုနှစ်သက်သည်။ ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်လာဘ
အင်္ဂါ မလိုက်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ကြီးပွားရေး
အင်္ဂါ လိုက်သည်။

ဦးခေမိန္ဒကား နေရာတကာ အသာစံသည်။ အနာခံ
မရှိ။ ပေးရသော အရသာ၏ တန်ဖိုးကို သူ မသိ။ ယူရ
အရသာကိုသာ နှစ်သက်သည်။ သီလ၊ သမာဓိ၊
ကြီးပွားရေးနောက် မလိုက်ဘဲ ပစ္စည်းလေးပါးနောက်
သဲကြီးမဲကြီးလိုက်သည်။

ပစ္စည်းလေးပါး လာဘ်လာဘကား လိုက်လေ ဝေး
လိုချင်လေ မရလေသာ ဖြစ်ပါ၏။
သိက္ခာသုံးပါးကိုသာ ကြီးစားအားထုတ်ပြီး လာဘ်လာ
ဘကို မလိုက်လေ ရလေ၊ မလိုလေ ပေါများလေသာ
ကြောင်းကို သိက္ခာသုံးပါးဖြည့်ဆည်းသော ရဟန်းတော်
သိနိုင်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ပစ္စည်းလေးပါး
လာဘာသည် သစ်ရွက်နှင့် တူ၏။

“စတုပရိသုဒ္ဓိသီလ” သည် သစ်ပင်၏ အဖွေးနှင့်တူ၏။
ပင်၏ ရှစ်ပါးသည် သစ်ခေါက်နှင့် တူ၏။ အဘိညာဉ်ငါး
သည် အကာနှင့် တူ၏။ မဂ်ဖိုလ်သည်သာ အနှစ်အသား
တူ၏။ ဟောကြားထားရာ အနှစ်အသားနှင့် တူသော
ပစ္စည်းကို ရရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေသော ရဟန်းသည်
အနှစ်အသားနှင့် တူသော ပစ္စည်းလေးပါးကို အဘယ်မှာ မက်မော
သွားသည်နည်း။

ထို့ကြောင့် အနှစ်အသားကို ရှာနေသော ဦးဝိသုဒ္ဓိထံ

တွင် ဒကာ၊ ဒကာမများ ပေါများလျက်ရှိရာ၊ ဦးခေမိန္ဒအား
ဣဿာမစ္ဆရိယက နိပိစက်ပါတော့သည်။

ပထမအနေဖြင့် ဦးဝိသုဒ္ဓိကို လှူတန်းမည်သူ မရှိ
အောင် မဟုတ်မဟတ် လုပ်တတ်တွေ ခင်းပြီး အပုပ်ချ
ကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲသည်။ သို့သော် ဦးဝိသုဒ္ဓိကို မည်သူမျှ အကြည်ညို
မပျက်။ မဟုတ်တမ်းတရား စွပ်စွဲသော ဦးခေမိန္ဒကိုသာ
ပို၍အကြည်ညိုပျက်သွားကြသဖြင့် အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိ
သော ဒကာအချို့ပင် ဦးဝိသုဒ္ဓိဘက် ရောက်သွားလေသည်။

ပက်လက်လှန်ပြီး တံတွေးထွေးလျှင် ထိုတံတွေးသည်
ထွေးသူထံသို့ ပြန်ကျသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လေညာသို့
ဖွဲ့အမှိုက်ကို ပစ်လွှင့်ခဲ့လျှင် ထိုအမှိုက်သည် ပစ်လွှင့်သူထံ
ပြန်လာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ယခု ဦးဝိသုဒ္ဓိအပေါ် ဖော်
ကားသမျှသည် ဦးခေမိန္ဒဆီသို့သာ ပြန်ရောက်လျက်ရှိပေ
သည်။

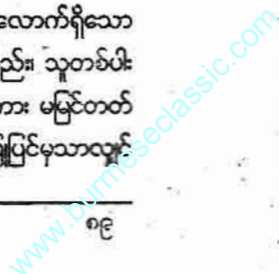
ဘယ်လိုမှ မရတော့သည့်အဆုံး ဦးဝိသုဒ္ဓိ ဆွမ်းခံကြွ
ချိန်တွင် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ “သီလဝိသောဓနီသိမ်” တော်ကြီးကို
မီးတင်ရှို့လိုက်ပါတော့သည်။

ဦးဝိသုဒ္ဓိ သီတင်းသုံးသော ဇေတဝန်ကျောင်းမကြီး
ကား သီလဝိသောဓနီသိမ်တော်ကြီးနှင့် (၁၀) တောင်ခန့်မျှ
သာ ကွာသည်။ ကံတရားကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။
သိမ်တော်ကြီးတစ်ဆောင်လုံး မီးလောင်သွားသော်လည်း
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ မီးမကူးခဲ့ပေ။ ဦးခေမိန္ဒ ရှိ
မှန်းသိသော်လည်း ဦးဝိသုဒ္ဓိကား အပြစ်မပြော။ ဘာမှမဖြစ်
သလိုပင် နေသည်။ တကယ် သူတော်စင်များသည် သတ္တဝါ
များ ကောင်းကျိုးကို အချိန်ပြည့် ဆောင်ရွက်နေကြရသည်
ဖြစ်၍ မိမိကို ဖော်ကားသူအပေါ်၌ပင် အပြစ်မြင်ရန်၊ အပြစ်
ပြောရန် အချိန်ရှိကြသည် မဟုတ်ပေ။

သူတော်စင်တို့၏ အမြင်ကား သာမန် သူလိုကိုယ်လို
လူများအတွက် အံ့ဩစရာသာ ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်ချင်းမတူရာ
အမြင်ခြင်းလည်း မတူနိုင်တော့ပေ။ သာမန်လူများသည်
မြင်းမိုရ်တောင်လောက်ရှိသော မိမိအပြစ်ကို မမြင်သော်
လည်း သူတစ်ပါး၏ ဆီးစေ့လောက်ရှိသော အပြစ်ကိုကား
ဆီလို အပေါက်ရှာပြီး မြင်တတ်ကြသည်။

သူတော်စင်များကား မိမိ၏ ဆီးစေ့လောက်ရှိသော
အပြစ်ကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ကြသော်လည်း၊ သူတစ်ပါး
၏ မြင်းမိုရ်တောင်လောက်ရှိသော အပြစ်ကိုကား မမြင်တတ်
ကြပေ။ စင်စစ် မိမိအပြစ်ကို မြင်ပြီး ပြုပြင်မှသာလျှင်

ပစ္စက္ သံသရာနှစ်ကြိုလုံး ကောင်းကျိုးရနိုင်၍ သူတစ်ပါး အပြစ်ကို မြင်ခြင်းကား အကုသိုလ်တံးပွားရုံမတစ်ပါး ဘာမျှ မရှိပေ။

ယခုလည်း ကြည့်ပါ။ မိမိ၏ ကျောင်းကို မီးရှို့သည် အထိ စော်ကားလာသော ဦးခေမိန္ဒ၏ အပြစ်ကြီးကိုကား မမြင်။ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ၊ ဒကာမ ပေါပေါများများနဲ့ နေလိုသာ ငါဟာ ဒီလိုအစော်ကားခံရတာ။ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာ၊ ဒကာမ ပေါပေါများများနှင့် နေမိလော့ ငါ့အပြစ်သာ ဖြစ်သည်ဟူ၍ မိမိ၏ မပြောပလောက်သော အပြစ်ကလေး ကို မြင်ကာ ရွာကျောင်းကြီးကို စွန့်ပြီး သပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်နှင့် တောထွက်တော်မူခဲ့လေသည်။

သို့သော် မလိုချင်မှသာ ရလေ့ရှိသော ဒကာ၊ ဒကာမ များနှင့် လာဘ်လာဘများသည် ဦးခေမိန္ဒ၏ ပြာသာဒ်လှ ကျောင်းကို ကျော်ပြီး ဦးစိသုဒ္ဓ၏ရာ တောထဲထိ လိုက်ကြ ပြန်လေသည်။ ဦးစိသုဒ္ဓ မရှိရင် ငါ ဘုန်းကြီးမှာဟု ထင်ထား သော ဦးခေမိန္ဒ၏ အထင်ကား တက်တက်စင်အောင် လွှဲ လေပြီ။

သဘောထား သေးသိမ်သော သူသည် သူတစ်ပါး ၏ အပြစ်ကိုသာ မြင်လေ့ရှိသည်။

သဘောထားပြည့်ဝသောသူကား မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်မြင်တော့သည်။

သဘောထားအပြည့်အဝဆုံးသောသူသည်ကား

မည်သူ့အပေါ်မှ အပြစ်မမြင်တော့ပေ . . .

ဟူသော တရုတ်ပညာရှိကြီး ကွန်ဖြူရှပ်၏ စကားအ ဦးခေမိန္ဒကား သဘောထား သေးသိမ်သောသူ ဖြစ်ပါ၏ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးစိသုဒ္ဓ သူ့ကြောင့် တောထွက်သွားသည် အထိ သူ့အပြစ်ကို မမြင်သေးဘဲ၊ ဦးစိသုဒ္ဓ၏ မရှိသော အပြစ်ကိုသာ လုပ်ကြံ၍ မြင်လျက်ရှိသည်။

“ဇိကိုယ်တော်ဟာ လူကြည့်ညိုများအောင် ဟန်ဆောင် တောထွက်တာ။ ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လိုက်လာတာ ကို လက်ခံ သာယာနေတာပဲ။ ဇိကိုယ်တော် လူလောကမှ မရှိမှဖြစ်မှာဟု တွေးပြီး ဘဝညတွင် ဦးစိသုဒ္ဓကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ရန် ခတာကျောင်းသို့ လိုက်လာပါတော့သည်။

သို့ပေမယ့် တောကျောင်းမရောက်ခင် လမ်းခုလတ်မှ ပင် လူမမြင်ရာတံ ကြိမ်လုံးတစ်လုံး အမှောင်ထဲမှ ပေါ်လာပြီး ဦးခေမိန္ဒ၏ ကျောက် အားကုန်ရိုက်ပါတော့သည်။ ဦးခေမိ ကား ကိုယ်အပြစ်နှင့် ကိုယ်ရှိ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သူ့ကျောင်းရှိရာသို့ အရောက်ပြန်ပြေးရပါတော့သည်။

ထူးခြားသည်ကား ဦးခေမိန္ဒ ထိတ်လန့်တကြား အားကုန်ပြေးပါသော်လည်း ကြိမ်လုံးကား နောက်မှ ကျန် မနေရဘဲ ကျောက် တဖြုန်းပြုန်းရိုက်လျက် ပါလာရာ ဒ ကျောင်းပေါက်ဝရောက်၍ ဟပ်ထိုးလဲကျ သတ်လမ်း မှာ သာလျှင် အရိုက်ရပ်ပါတော့သည်။

ဦးခေမိန္ဒသည် ၁၂၅၃ ခုနှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူပြီး ဣဿမစ္ဆရိယ အကုသိုလ်ကံကြီးကြောင့် ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဘီလူးဘဝရောက်မှ မိမိအား ကို သိမြင်ပြီး နာရာတော် ဦးစိသုဒ္ဓဆီ သွား၍ ကန်တော့ ပါသည်။

သို့သော် သူ၏ နောင်တကား လွန်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါ လား။

မစ္ဆရိယသည် သေးငယ်လျှင် မိမိပစ္စည်းကိုသာ ဝန်တို သည်။ ကြီးလာလျှင် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို ၊ လိုက်ပြီး ဝန်တိုလာတတ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မလေးတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့်သိ သော အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ အပြစ်သည်ကား သနား စရာလည်း ကောင်း သံဝေဂရစရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။ ထိုအဘွားကြီးသည် မစ္ဆရိယ၏ နိပ်စက်မှုကြောင့် မလေးနင်း မကမ်းနိုင် နမြေစေးနဲ ဝန်တိုလှသည်။

မစ္ဆရိယက ကြီးသထက် ကြီးလာသဖြင့် မိမိပစ္စည်း၏

ဝန်တိုရ်မကတော့ဘဲ အိမ်သားအားလုံး၏ ပစ္စည်းများကို ထိုက်ပြီး ဝန်တိုလာသည်။ အိမ်သားများမှ မည်သူ ဒါန မပြုရန် သူက တားဆီးပိတ်ပင်တော့သည်။ ထိုသို့ နှစ်ကို စာပေ၌ “ပုညန္တရာယ်” ဟု ခေါ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ သို့လ် ပျက်စီးအောင် အန္တရာယ်ပြုခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရ သည်။ အလွန်အကုသိုလ်ကြီးသောအမှုပါတည်း။

တစ်နေ့တွင် ထိုအဘွားကြီး သေဆုံးသွားလေရာ ဗုဒ္ဓ သာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး နောက် နေ့မှာပင် သူ၏ မြေးမလေးအား အိမ်မက်ပေးလေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် အဘွားကြီးမှာ ပိန်လိုရှေ့ပြီး အရိုးပေါ် အရေ ထင်သာရှိသည်။ အဝတ်အစားလည်း မရှိဘဲ ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်နေသည်။ အိမ်မက်ထဲ၌ မြေးနှင့် အဘွားပြောနေသည် ...

“မြေးလေးရေ... အဘွားကို ကယ်ပါဦး။ အဘွားမှာ နေရာလည်း မရှိ၊ ဝတ်စရာလည်း မရှိဖြစ်နေပြီ။ မြေး မြင်ရတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အဘွားရယ်... မြေးလေးတို့တစ်တွေ အဘွားဆုံးတဲ့ နေ့လည်း သက်ပျောက်ဆွမ်းကပ်တယ်။ သင်္ကြိုဟ်တဲ့ နေ့လည်း မြေဆင်းဆွမ်းကပ်လှူတယ်။ ရက်လည်တဲ့ နေ့ကျ လည်း အဘွားသက်စေ သံဃာတွေ ပင့်ပြီး ဆွမ်းတွေ၊ နှစ်နံ့တွေ လှူခဲ့တာပဲ။ မြေးလေးတို့ အမှုပေးတာ အဘွား နာမခေါ်ရဘူးလား”

“ခေါ်လို့ မရပါဘူး ငါ့မြေးရယ်”

“ဘာလို့လဲ အဘွားရဲ့”

“ကိုယ်ပြုတဲ့ ဒဏ်၊ ကိုယ်ပြန်ခဲ့ရတာပါပဲ ငါ့မြေးရယ်။ အဘွားပသေခံတုန်းက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒါနမပြုခဲ့တဲ့အပြင် သူတစ်ပါးပြုတဲ့ ဒါနကို လိုက်ပြီး တားဆီးခဲ့တဲ့၊ သူတစ်ပါး သို့လ်ကို ပိတ်ပင်တားဆီးခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကကြောင့် အဘွားမှာ သာဓုခေါ်စရာ ပါးစပ်ပေါက် ပါမလာဘူး မြေးလေးရယ်”

ဟု ပြောပြီး ပါးစပ်ပေါက်မပါသော သူ့မျက်နှာကို နှည့်သဖြင့် မြေးဖြစ်သူမှာ လန့်ပြီး အိမ်ရာမှ နိုးသွားခဲ့ရပါ သည်။

ထိုအဘွားကြီးကား ပြိတ္တာဘုံဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ရန် သွယ်တော့ပါချေ။ ဣဿမတ္တိယသည် ထိုကဲ့သို့ လောကီ သားများ ဆုတ်ယုတ်အောင် လုပ်သည်သာမကသေး။ ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမရအောင်လည်း

လုပ်ပါသေးသည်။ သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်၌ အဓိတ ရသောက ဗုဒ္ဓအား...

ကေနသု နိဂတောလောကော၊
ကေနသုန ပကာသတိ၊
ကိဿာ ကိလေပန ဗြုဗ္ဗသိ၊
ကိဿမဿ မဟဗ္ဗယံ။

(အနက်) “မြတ်စွာဘုရား... ပရမတ်ရုပ်နာမ် သင်္ခါရ တွေ မမြင်အောင် (ဝါ) မဂ်ဖိုလ်မရအောင် အဘယ်တရား တွေက ပိတ်ဖုံးထားပါသလဲ ဘုရား”

ဟု မေးလျှောက်ရာ ဗုဒ္ဓက...

ဝေဝိဇ္ဇာ ပမာဓါ ဉာဏပတံန ဣရောတိ။

“ဣဿမတ္တိယ တရားနှစ်ပါးနှင့် မေ့လျော့ခြင်း ပမာဓ တရားများက မဂ်ဖိုလ်မရအောင် တားဆီးတတ်ကြောင်း ဟောကြားထားရာ ဣဿမတ္တိယသည် သာမန် အကုသိုလ် မဟုတ်။ မဂ်ဖိုလ်မရအောင်ပင် ထားတတ်သည့် အကုသိုလ် တရားကြီးဖြစ်ကြောင်း” ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်ကို သတိပြု ကြရပါမည်။

သက်ရှိ သတ္တဝါတွေကို ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဝဋ်မီးစဉ် အခါခါလောင်မြိုက်စေသောကြောင့် ကိလေသာမီးလည်းမည်သော၊ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခနှောင်အိမ်မှ လွတ်မထွက်အောင် ချည်နှောင်ရစ်ပတ် ထုံးဖွဲ့ထားတတ် သောကြောင့် သံသရာဝဋ်နှောင်ကြီးလည်းမည်သော အကု သိုလ်တရားဆိုး (၁၁)မျိုး ရှိသည်။

ထို (၁၀)မျိုးကား...

- (၁) အာရုံငါးပါး၌ တပ်မက်စွဲလမ်းခြင်း - ကာမရာဂ သံယောဇဉ်၊
- (၂) ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပ ဟူသော ဘဝသုံးပါးကို တပ်မက်စွဲလမ်းခြင်း - ဘဝရာဂ သံယောဇဉ်၊
- (၃) စိတ်ဆိုးခြင်း၊ အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်း - ပဋိယ သံယောဇဉ်၊
- (၄) ထောင်လွှားခြင်း - မာနသံယောဇဉ်၊
- (၅) ရုပ်၊ နာမ်ကို သူ၊ ငါပဲဟု အယူအစွဲမှားခြင်း- ဒိဋ္ဌိသံယောဇဉ်၊
- (၆) ရတနာသုံးပါး ကံတရား၌ ယုံမှားသံသယဖြစ် ခြင်း - ဝိစိကိစ္ဆာသံယောဇဉ်၊
- (၇) ရှစ်ပါးမဂ္ဂင်၊ ကျင့်စဉ်မပါ သစ္စာမမြင် အယူမစဉ် ကြယ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း

- (ဂ) မနာလိုခြင်း - ဣဿာသံယောဇဉ်၊
- (ဇ) ဝန်တိုကောက်ကျစ်ခြင်း - မစ္စရိယသံယောဇဉ်၊
- (ဝ) သစ္စာလေးပါးကို အမှန်မသိခြင်း - အစိဋ္ဌာသံယောဇဉ်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုတရားဆိုးများကို မဂ်လေးပါးက အစဉ်အတိုင်း ပယ်သတ်ပေးပုံမှာ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတ ပရာမာသ၊ ဣဿာ၊ မစ္စရိယမည်သော သံယောဇဉ်ငါးပါးကို သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်က ပယ်သတ်ပေးသည်။ ရှန်ရင်းသော ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နှင့် ပဋိယသံယောဇဉ်တို့ကို သကဒါဂါမိမဂ်ဉာဏ်က ပယ်သတ်ပေးသည်။

သိမ်မွေ့သော ကာမရာဂ သံယောဇဉ်နှင့် ပဋိယသံယောဇဉ်ကို အနာဂါမိမဂ်ဉာဏ်က ပယ်သတ်ပေးသည်။ မာနသံယောဇဉ်၊ ဘဝရာဂ သံယောဇဉ်၊ အစိဋ္ဌာ သံယောဇဉ်တို့ကို အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်က ပယ်သတ်ပေးသည်။

ဤရှင်းလင်းချက်ကို ရေးပြနေသည်မှာ စာရှုသူအနေဖြင့် ပုထုဇဉ်တိုင်းတွင် မနာလိုခြင်း၊ ဣဿာနှင့် ဝန်တိုခြင်း

မစ္စရိယ ရှိနေသည်ဟု သိစေလိုခြင်းကြောင့်ပင်။ သို့သော် ပုထုဇဉ်တိုင်း ဣဿာမစ္စရိယ ရှိသည်ဆိုသည်နှင့် ငါလည်း ပုထုဇဉ်ပါ၊ ဣဿာမစ္စရိယဖြစ်တာ ဘာမှမဆန်းဟုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် မချလိုက်ပါနှင့်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ စိတ်အစဉ်တွင် ကိန်းအောင်းနေသော အနုသမ္ပာဒ်အဆင့်အနေဖြင့် ပုထုဇဉ်မှာ ဣဿာမစ္စရိယ ရှိသည်မှာ သော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ထကြွ သောင်းကျန်းလာသော ပရိယုဋ္ဌာနအဆင့် ကာယကံ၊ ဝစီကံဖြင့် ကျူးလွန်လာသော ဝိတိက္ကမအဆင့်သို့ မရောက်အောင်၊ ဖြစ်ပေါ်မလာအောင် အသိဉာဏ်ဟူသော ချွန်းဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သောကြောင့် ပါတည်း။

* * *

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)၏ “အတွင်းရန်သူ” စာအုပ်မှ ပြန်လည်ကောက်နုတ် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆ ရာ ကြီး ရာ ဇာ ဇော် ဝင်း (LL.B.)

နာမည်ပေးတင်ပွန်းတင် နက္ခတ္တဝေဒေအကြားအမြင် လျှို့ဝှက်နတ်နဲသောပညာဖြင့် အနာဂတ်ဟောတိုက်

ရင်သွေးငယ်များနာမည်ပေးခြင်းကင်ပွန်းတင်ရက်အခွဲရွှေပေးခြင်းရေးနာမည်လူလုလေးများရွှေချယ်ပေးခြင်းရင်သွေးငယ်များဘဝတစ်သက်တာစာတမ်းကုမ္ပဏီများနာမည်ရွှေခြင်းကုန်အမှတ်တံဆိပ်များအောက်ခံအရောင်များကုမ္ပဏီဖွင့်ပို့အချိန်၊ နာရီနေ့ရက်များဖြန့်ဖြူးဖာလာတာအင်္ဂလန်ဇာတာဟောစာတမ်းအင်္ဂလိပ်ဟောစာတမ်းနိုင်ငံခြားမှပြန်မာများအတွက်နာမည်ပေးစသည့်နာမည်ပေးပါရဂူဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဝတ်သံတမန်ဝန်ထမ်းအင်္ဂလိပ်နာမည်နှင့်မိဘနာမည်တူဖက်၍ အထူးဆောင်ပေးခြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များခွဲစိတ်မွေးဖွားမည့်ရက်ကောင်းရက်နာမိခင်စကုန်အပါအဝင်လိုအပ်သောယတြာများ၊ ဝါဒဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ဆက်သွယ်နိုင်သည်လူကြီးများအတွက်ရက်လနှစ်ပိုင်းခြားထားသောဟောစာများ လက္ခဏာဖြင့်ဟောခြင်း၊ ဓါတ်ပုံဖြင့်ဟောခြင်း မွေးသက္ကရာဇ်ဖြင့်ဟောအကြားအမြင်ဖြင့်ဟောခြင်းနိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများလိင်ကောင်းကောင်းနိုင်ငံခြားသွားသူများမိမိရောက်သည့်နိုင်ငံတွင်အဆင်ပြေစေရန်အသုံးမောင်စုံတွဲဇာတာစစ်ဆေးခြင်းအကြွေးပြန်ရစေရန်အမှုနိုင်/မနိုင်ပညာရေးထူးချွန်မရှိအိမ်ထောင်ရေးတွင်အနှောင့်အယှက်များဖယ်ရှားပေးခြင်းရုပ်ရည်သော်လည်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည့်လူကြီးအဖွဲ့ကြီးများကပွင့်အောင်ခြင်းအိမ်ခြံကားရောင်းထွက်စေရန်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအင်ပညာဝိဇ္ဇာအင်ပညာဓာတ်ခိုက်ခါတ်ဆင်ပညာများဖြင့်ဆရာထံရောက်လျှင်သင်အောင်မြင်မည်ဟုမှတ်သိ(ရွတ်ဟောဇာတာပုဂ္ဂိုလ်တွေဝတ်ကွပ်)နာမည်ပေးခြင်းနှင့်ဟောများ ဒီနေ့အင်ပညာမနက်ဖန်ရမည်နယ်သို့ VPI ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘက်လျှင်ချက်ချင်းပို့ပေးမည်နယ်မှမွေးသက္ကရာဇ်နေ့ရပ်လိပ်စာဖော်ပြ၍ ပေးမည်ရန်ကုန်မြို့အတွင်းနာမည်ပေးနှင့်ဟောစာတမ်းများကိုဝေကြီးပေးစေလေ့မည်မှန်းသာဆက်လက်ပါတိုက်(၃၇)နေ့ညီထွက်(၈၇)လမ်းမလားဟောင်းညွှန်

ရန်ကုန်မြို့၊ (ပိတ်ရက်မရှိ) ☎ 01- 394727, 399426, 09-7300999, 09-7307826, 09-5152

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ၏ အစွမ်းထက် အဆောင်ကောင်းပါထာ

အေးခင်ခင်လှိုင်
(အချာဇရာ)

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ဇွန်လအတွင်းက စာမူ
ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြီး၏ စာရေးဆရာအသင်းမှ
အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ သီဟ(ရှောဝတီ)ထံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ
သည်။ စာရေးဆရာ သီဟ(ရှောဝတီ)နှင့် စာမူကိစ္စများ ပြော
ဆို ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ အချိန်ရသေးသဖြင့် မရောက်
တာ ကြားပြီဖြစ်သော ရွှေဘိုနန်းပွင့်ပေတီတော်သို့ ဝင်ရောက်
ဖူးမြော်ကြည့်သုံးခြင်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်
၌ အနစ် (၃၀)မျှ ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းမို့ ဦးသန်းထွန်း
အား အမှတ်မထင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့မှာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်က
ဗိုလ်တထောင်လုပ်သားများ ကောလိပ်၌ ကျောင်းအတူတက်
ခဲ့ကြသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။
ဦးသန်းထွန်းသည် စာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းဝန်ကြီးဌာနတွင်
ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေးဆက်တန်းသို့ တက်ရောက်အောင်မြင်
ခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်မှထွက်၍ နိုင်ငံခြားသင်တန်းတစ်ခု
တွင် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ (RO)အဖြစ် လိုက်ပါ
သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်မတွေ့
ရတော့ဘဲ အခုမှ မဆျော်လင့်ဘဲ ဦးသန်းထွန်းကို ပြန်တွေ့ရ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့... ဦးသန်းထွန်းပါလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ရတာ
အဆင်မပြေဘဲပဲ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျား၊ အခု ဘယ်
မှာနေကြလဲ၊ သင်တန်းလိုက်သေးလား။”

“အေးဗျား၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာတယ်။ မတွေ့မီ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမပြီးခင်မှာ
ကွဲကွာသွားတာ အနစ် (၃၀)တောင် ကျော်နေပြီ။ အခု
ကျွန်တော် ပုဂ္ဂိုလ်တော်ပန်းခြံသစ်ထဲမှာ တိုက်ခန်းဝယ်လိုက်
တယ်။ သင်တန်းလိုက်တော့ဘူး။ နားလိုက်တာ ၅နှစ်ကျော်
ရှိပြီ။ ပုဂ္ဂိုလ်တော်ပန်းခြံမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။
မိမိနဲ့ပဲ ဆိုင်ထွက်တယ်။ သမီးကတော့ စင်ကာပူမှာ အလုပ်
ဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ပဲ
လုပ်တော့တယ်။”

ဦးသန်းထွန်းက ကျောင်းသားဘဝကလေးကလေး ဝမ်းသာ
အားရ နှုတ်ဆက်ရင်း သူ၏ လက်ရှိ အခြေအနေကို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောပြ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အရွယ်ထောက်
လာသည်တိုင် ကျန်းမာဝပြီ၍ တက်ကြွလန်းဆန်းနေဆဲပင်။
သူ၏ မျက်နှာသည် သန့်စင်ကြည်လင်နေ၍ အေးချမ်းမှုအိပ်
များ လွမ်းမိုးနေ၏။

“ဦးသန်းထွန်း... ဘုရားကို နေ့တိုင်းလာဖြစ်သလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား၊ အဓိဋ္ဌာန် ၉ရက်ဝင်ထားလို့ နေ့
ဘုရားလာပြီး ပုတီးစိပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘုရားမှာ ပုတီးစိပ်
တာ သိပ်ပြီး အာရုံမိတယ်။”

“ဦးသန်းထွန်း ပုတီးစိပ်တော့ ဘာကို အာရုံပြုပြီး
စိပ်ပါသလဲ။”

“အခု ကျွန်တော် ပုတီးစိပ်နေတာက ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ
ရဲ့ အဆောင်ကောင်း ဘုရားရှိခိုးထာကို အာရုံပြုပြီး စိပ်ပါ
တယ်။”

“ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီရဲ့ ပုတီးစိပ်နည်းဆိုတော့ ထူးခြားမှာ
ပဲပဲ၊ ပြောပြပါလား။”

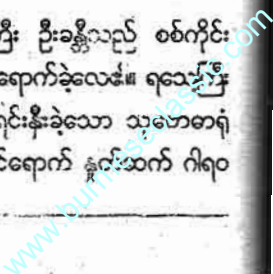
ကျွန်တော်လည်း ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ပုတီးစိပ်နည်းဟု
ဆိုသဖြင့် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီကား နယ်နယ်ရေ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာ
ပြုသမိုင်းမှာ ထူးချွန်ထင်ရှားသော ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်
သည်။

“အင်း... ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့ ကျွန်တော်
ဘုရားမှာ ဝတ်ပြုနေတုန်း ဓမ္မဗိတ်ဆွေနဲ့ စကားစပ်မိရာက
အဲဒီမိတ်ဆွေက ဦးခန္တီ ပုတီးစိပ်နည်းကို ယေဘုယျဗျား
ပုတီးစိပ်နည်းကိုလည်း အသေအချာပြောပြခဲ့တယ်။ ရသေ့
ကြီး ဦးခန္တီရဲ့ အဆောင်ကောင်း ပုတီးစိပ်နည်းက အစွမ်း
လည်း ထက်တယ်။ အကျိုးထူးလည်း ရတယ်။ စိတ်ဝင်စား
ဖို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီမိတ်ဆွေပြောပြသွားတာ
က ဒီလိုဗျ။”

အချိန်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ကာလ။
ထိုအချိန်က ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် မြန်မာနိုင်ငံတစ်နံ
တစ်လျားတွင် နာမည်ကျော် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို လုပ်
ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ ပြုလုပ်သမျှသော
သာသနာပြုလုပ်ငန်းများတွင် မည်သည့်အခါမှ အဲဒီကဲ့သို့
မတွေ့ရဘဲ အလိုအလျောက် အလှူရှင်များ ပေါ်ပေါက်လာ
ပြီး လုပ်ငန်းအားလုံး ပြီးမြောက် အောင်မြင်သွားသဖြင့်
သည်။ ပစ္စာနံဆက် ကောင်းလှသော ထူးခြားသည့် ပါရမီရှင်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီသည် စစ်ကိုင်း
တောင်ရှိသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီသည် ယခင်က သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့သော သုဘောဓာရုံ
ကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံသို့ ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက် ဂါရဝ

ပြုလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် နိုင်ငံတစ်ဝန်း သာသနာပြု
ကျော် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိအား တွေ့ရသောအခါ...

“ဧကန်ကြီး မောင်ခန္တိ မင်း သာသနာပြုနေသည်မှာ
အံ့မခန်း အောင်မြင်ကျော်ကြားလှပေတယ်။ မင်း သာသနာ
ပြုသူမျှ ဧကန်၊ ဧကာမများက အရန်သင့် ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့ကြ
တယ်။ မင်းမှာ အဆောင်ကောင်းများ ရှိလေသလား။ ရှိခဲ့ရင်
အဲဒီအဆောင်ကို ဆရာတော်ကြီးလည်း သာသနာပြုချင်လို့
လှူဒါန်းခဲ့ပါကွယ်”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။
ထိုနောက် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိသည် သုဗောဓာရုံဆရာ
တော်ကြီးအား လက်အုပ်ချိန့်၍ ဘုရားရှိခိုးဂါထာကို ငြိမ်း
တိတိ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကန်တော့လေ၏။ ထိုလို ရွတ်ဆိုပူဇော်
ပြီးသောအခါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကျောင်း
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဝတ်ဖြည့်ကာ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိအား
ငွေ ၅၀၀ ကျပ်ကို လှူဒါန်းပြီးနောက် ကျောင်းပေါ်မှ ပြန်
ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ထိုဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆရာ
တော်ကြီးလည်း မသိ။ ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိလည်း မသိဟု ဆို
ပါသည်။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိက...
“အခု ဘုရားရှိခိုးဂါထာဟာ တပည့်တော်ခံ အဆောင်
ကောင်းဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီး သုဗောဓာရုံ ဆရာတော်ကြီးအား
လှူဒါန်းခဲ့လေ၏။ သုဗောဓာရုံ ဆရာတော်ကြီးသည်လည်း
ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိပေးခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်ကြီးကို
ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆိုပွားများခဲ့ရာ အသုဘရှင်များပေါ်ပေါက်
လာပြီး လှူဒါန်းမှုကြောင့် သုဗောဓာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို
ခမ်းနားထည်ဝါစွာ မွမ်းမံပြုပြင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ၏ အဆောင်ကောင်းဂါထာ
အရဟံ ပဟိ အန္တယေ သဂတံ၊
အရဟံ ဝိရဇံ သလိတံ အတုလံ။
စရထံ တိဘဂ္ဂုယသမံ ယမကံ၊
သုခဗံ သရထံ ပဏာမာမိ ဝိနံ။
ယင်းဂါထာ၏ မြန်မာလို အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်း
ဖူးရည်မည်နိုး၍ မဖော်ပြတော့ပါ။

၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ပုဂ္ဂန်တောင်ခြံနယ်ရှိ ရွှေဘုန်းပွင့်
ဘုရားကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဘက်စုပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ရာ ရွှေဘုန်းပွင့်
ဘုရားပရဝဏ်အတွင်းရှိ သီရိမင်္ဂလာကျောင်းတိုက်၌ သီတင်း

သုံးနေထိုင်သော ပဓာနဆရာတော် အရှင်ဥဏ္ဍိသီရိသရသည်
လည်း မိမိ၏ ကျောင်းအိုကြီးကို သုံးလျှောက်ပတ်စွာ ပြုပြင်
ရန် ကြိုးပမ်းရတော့သည်။ ဆရာတော်သည် ကျောင်းကြီး
ပြုပြင်ရန်အတွက် ကြံစာနေ့စဉ်အချိန်တွင် သာသနာပြု
ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ၏ အဆောင်ကောင်း ဘုရားရှိခိုး
ဂါထာတော်ကြီးကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ငြိမ်းဝင်၍ ပုတီး
စိပ် ပွားများခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရား၌
နံနက်အရုဏ်တက်တွင် ပုတီးတစ်ပတ်၊ နေ့လယ် မွန်းတည့်
ချိန်တွင် ပုတီးတစ်ပတ်၊ ညနေဆည်းဆာ၌ ပုတီးတစ်ပတ်၊
တစ်နေ့ ပုတီးသုံးပတ်။ ပုတီးတစ်လုံးလျှင် ဂါထာအစမှ
အဆုံး တစ်ခေါက်ရွတ်ကာ အဓိဋ္ဌာန် ငြိမ်းတိတိ မပျက်
မကွက် ပုတီးစိပ်ခဲ့သည်။

ထို ဦးခန္တိ၏ အဆောင်ကောင်း ဂါထာရွတ်၍ ပုတီးစိပ်
ခဲ့သောကြောင့် သီရိမင်္ဂလာကျောင်းတော်ကြီးအတွက် အလှူ
ရှင်များ အလိုအလျှောက်ပေါ်ပေါက်လာပြီး ခမ်းနားဝင့်ထည်
စွာ ပြုပြင်မွမ်းမံနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤကား ဦးခန္တိ၏ အဆောင်
ကောင်း ဂါထာကို ယုံကြည်မှုသမ္မိပြည့်ဝစွာဖြင့် ရွတ်ဆို
ပွားများခြင်း ခံ လက်တွေ့ အကျိုးဟုပေးပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကိုမြင်မောင်၊ အခုပြောပြခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ
ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိရဲ့ အဆောင်ကောင်း ဂါထာတော်ရဲ့ အစွမ်း
သတ္တိကြောင့် ရရှိအောင်မြင်ခဲ့ တာကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေပဲ
ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြော၍ ဦးသန်းထွန်းက သူ၏ ဧကန်ကို ဖြတ်
လိုက်ပါသည်။

အမှန်ဆိုရသော် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ၏ အဆောင်ကောင်း
ဂါထာသည်ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားဟောမှုခဲ့
သော ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ထဲမှ ရွေးထုတ်
ထားသော တရားအနစ်သာရများပင် ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို သမ္မိတိတ်သန်သန်ဖြင့် ယုံယုံကြည်ကြည်
ပွားများပါက လိုအပ်သော ဆန္ဒများ အမှန်ပင် ပြည့်ဝ
အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စာရှုသူအပေါင်းတို့သည်
ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိ၏ အဆောင်ကောင်း ဘုရားရှိခိုးဂါထာကို
ယုံကြည်မှုသမ္မိပြည့်ဝစွာ နေ့စဉ် ရွတ်ဆိုပွားများ ပူဇော်ကြခြင်း
ဖြင့် လိုတိုင်း ရ၍ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံမည်ဖြစ်ပါကြောင်း
စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

အေးဇော်ဇော်နီ (အေးဇော်)

ထူးခြားသော အခေါင်စံရာ ပြဿိတာစေတီတော်နှစ်ဆူအပိုဖြင့်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်
(လက္ခဏာဗေဒင်သုတေသီ)

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကြိခင်းမြို့တွင် ထူးခြားသော ဘွဲ့အမည်တူ စေတီတော်နှစ်ဆူကို ဖူးမြင် အဓိပ္ပာန်ဝင်ခဲ့ရပါ သည်။ ထိုစေတီတော်နှစ်ဆူမှာ ဘွဲ့တော်အားဖြင့် "အခေါင်စံ ရာ မြသီတာ" ဖြစ်ပါသည်။

- အ - တနင်္ဂနွေနေ့
- ခေါင် - တနင်္လာနေ့
- စံ - အင်္ဂါနေ့
- ရာ - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
- မြ - ကြာသပတေးနေ့
- သီ - သောကြာနေ့
- တာ - စနေနေ့

ထို့ကြောင့် ဂုဇနု၊ ဂုနံပါအောင် ထူးခြားစွာ ဘွဲ့မည်ပေး ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကြိခင်းမြို့မှာ ရောဝတီမြစ်၏ အနောက် ဘက် ကမ်းနဖူးကပ်လျက် တည်ရှိသောမြို့ ဖြစ်သည်။ ရောဝတီမြစ်မှာ မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ စီးဆင်း သည်။ အခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်တစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူ မှာ အရှေ့နှင့် အနောက် မျဉ်းပြောင်အကွာအဝေး တစ်မိုင်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

အရှေ့ဘက် ရောဝတီမြစ်နှင့် နီးသော နေရာမှာ အခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်တစ်ဆူရှိသည်။ ရွှေတေး ကျောင်းတိုက်နှင့် နီးကပ်သည်။ ရွှေပြည်အေး (၁၁)လမ်းကြီး မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော် အုတ်မြစ်ချသည့် ငြိမ်သိုလဆန်း

ရက်၊ ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တနင်္ဂနွေည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ထိုအခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်ရှိ ကြေးခေါင်းဆောင်းတော်ကြီးမှာ မည်သူမှ မတီးခတ်ရဘဲ အလိုလို အသံမြည်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ထို့ပြင် ၁၃၀၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် (၁၁)ထပ်ကြီးဘုရားမှာ ဓာတ်တော် မွေတော်များနှင့် ဆွေငွေကျောက်မျက်ရတနာများ ဌာပနာ (၄)ဌာနထည့်သွင်းကြသည်။ ထိုည သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင်လည်း အခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်ရှိ ကြေးခေါင်းဆောင်းတော်ကြီးမှာ မည်သူမှမတီးခတ်ရဘဲ အလိုလိုအသံမြည်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်မှာ သမာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ စောင့်ကြပ်လျက် ဇာတ်ကားရှင်လူများ ကုသိုလ်ပြုကြရန် နှိုးဆော်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိကြည်ယူဆကြပါသည်။

အနောက်ဘက် အခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်မှာ ဒီပဲခဲလ်မြတ်စွာဘုရားကြီး ပရိဝုဏ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ အလယ်မှာ လမ်းတစ်လမ်းသာ ခြားသည်။ မူလ ဘုရားဇကာမှာ ပန်းတောင်း၊ ကြိုင်ခင်း၊ ကနောင်း၊ သာယာဝတီဆီသည့် လေးမျိုးဝန်မင်း မဟာမင်းထင်နော်ရထာဘွဲ့ရ(ဦးသူ) ဖြစ်ပြီး မူလက ဘုရားဘွဲ့တော်မှာ “နေမင်းဆုတောင်းပြည့်စေတီ” ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၆ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်လုံမ ဆိုသူက ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့သဖြင့် “ဒေါ်လုံမဘုရား” ဟုလည်း လူအများခေါ်ကြသည်။

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်ခန့်တွင် ဆန်စက်သူဌေးကြီး ဂျေအမရစ်တလာသည် နံနက်စောစော မိမိနေအိမ် ပြတင်းမှ ထွန်းမျှော်ကြည့်လျှင် အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့၍ ယိုယွင်းလျက် ရှိသော ဒေါ်လုံမဘုရား၏ ထီးတော်မှ လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော်များ ပြီးပြီးပြန်ပြန် ကွန်မြူးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သဒ္ဓါအဟုန် ပီတိဖြာလျက်၊ ထိုဘုရားစေတီကို ပြုပြင်မွမ်းမံရန် မြို့မရပ်ကွက် ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့နှင့် ဆရာတော်ကြီးများကို ပန်ကြားပြီး ပြုပြင်မွမ်းမံ ဒကာခံခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အနောက်ဘက်ရှိ အခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်မှာလည်း ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူးသော ထူးခြားစေတီတော်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှေ့ဘက် “အခေါင်စံရာ မြသီတာ” စေတီတော်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မွေးနံ့ထောင့်အရပ်၌ အမွှေးတိုင်

ဂုတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် ဂုတိုင်ထွန်း၍ ဘုရားခုနစ်ဆူ စေတီတော်ကြီးကို ဂုခေါက်ရွတ်ပွားပူဇော် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ အနောက်ဘက်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် သွားရောက်ကာ ဒီပဲခဲလ်မြတ်စွာဘုရားကြီးအနီးရှိ အခေါင်စံရာ မြသီတာစေတီတော်တွင်လည်း ယခင်အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန် ထပ်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရား (၇)ဆူ ဂါထာတော်

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- (၁) နမောတဿ ဝိပဿိဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၂) နမောတဿ သိဒ္ဓိဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၃) နမောတဿ ဝေဿဘုဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၄) နမောတဿ ကကုဿန္ဓဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၅) နမောတဿ ကောဇာဂမနဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၆) နမောတဿ ကဿပဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၇) နမောတဿ ဂေါတမဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
- (၈) နမောတဿ ဘဂဝတော နမေ သတ္တန္တံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓိနံ။
ဒီအဓိဋ္ဌာန်ရဲ့ အကျိုးကတော့ လူအပေါင်း နတ်အပေါင်းတို့၏ အထူးချစ်ခင် ကူညီခြင်းခံရတာတယ်။ လာဘ်လာဘ အထူးရှင်စေသည်။ ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်စေသည်။ မိမိတွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများမှ လွတ်မြောက်လျက် မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ ချောင်လည်စေနိုင်ပါသည်။

(စာဖတ်သူများ ကြိုလျှင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ပါ။)။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်
လက္ခဏာဗေဒင်သုတေသီ

ဘမာဓိစာနား(၁)

ခမ္ဘာစရိယာ-ဦးဌေးလှိုင်

SUE
HTE
AUNG

အခြေခံ သိမှတ်ဖွယ်များ

ဒါနု သီလ ဘာဝနာ ဘာသာရေးကျင့်ဝတ်များအားလုံး လောသာကို သတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြခဲ့ပြီ။

(၁) ဒါနု သည် ဗဟိဒ္ဓ(ပြင်ပ)ပစ္စည်းကို အရင်းအနှီး ဖြစ်စေပြီး ထို့ကြောင့် လူတိုင်းလောကီနိဗ္ဗာန် ဒါနုကို လုပ်နိုင် သည်။

(၂) သီလ သည် ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေအင်္ဂါနှင့် နှုတ် အရင်းအနှီးပြုမှု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သီလအဆင့်တွင် တိုင်း မလိုက်ပါနိုင်က တစ်ဝက်လောက် ပြုတ်ကျန်ခဲ့၏။ သီလ သို့ တစ်ဝက်လောက်တွင်လည်း စင်းလုံးချောသူကား ဖြစ်သည်။

(၃) ဘာဝနာ ကား စိတ်ကို အရင်းအနှီးပြုရသဖြင့် အဆင့်တွင် အရေအတွက် ပို၍နည်းလာ၏။ ဝနစ်တကျ ထပ်တတ်သူနှင့် စွန့်လွှတ်စိတ်၊ လွတ်မြောက်လိုစိတ်နှင့် သူကား ပို၍ပို၍ရားလှသည်။

ထို့ကြောင့် လူ့နတ်ချမ်းသာလောက်ကိုသာ ရကြ၍ အောက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်နိုင်သူကား လက်တစ်ဆုပ်စာ နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးလောက် ခြားနားရလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒါနု သီလ ဘာဝနာ သုံးမျိုးတွင် ဒါနုထက် သာသည် အရင်းအနှီးနည်း၏။ ပို၍လွယ်ကူ၏။ ပို၍လည်း ချိန်ကိန်း၏။ ဘာဝနာကား ဒါနု သီလ နှစ်မျိုးသက် ပို၍ အရင်းအနှီးနည်း၏။ ပို၍လည်း အကျိုးကြီး၏။ အကျိုး နှစ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း (ဝေလာမသုတ်၊ သောဿဒန္တသုတ်) ဟောတော်မူခဲ့သည်။

လူတန်းစား သုံးရပ်

(၁) နေပူ မိုးရွာမရောင် လမ်းခင်း၊ လမ်းပြင်နေကြ သော ကာယလုပ်သားများ။

(၂) ၎င်းကို ပါးစပ်ဖြင့် စိမ့်နေသော သစ်ပင်အောက် က အလုပ်သမားခေါင်း။

(၃) ၎င်းတို့ကို ခိုင်းစေလိုက်သော ရုံးခန်းထဲက အရာရှိ။

ထို လူတန်းစားသုံးမျိုး၏ အလုပ်သက်သာမှု၊ ငွေကြေး ခြားနားပုံကိုလည်း စဉ်းစားသင့်၏။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ ထုပ်ငန်းသုံးရပ်၏ အင်အား ခြားနားချက် ဥပမာတည်း။ အရင်းအနှီးသက်သာ၍ လုပ်ရ လွယ်ကူ၍ အမြတ် ရသော စိတ်အလုပ်ကို ခက်ခဲသည်ဟု ထင်ကာ။

သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံရကုန်ပန်ရှိကြလေ၏။ အခွင့်ကောင်း ကြီးများနှင့် မိမိကိုယ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ လွှဲချော်နေ တတ်ကြသည်။

ချည်ဝင်အူပေါက် အစရာမရ

ကိလေသာသတ် အဆန်အလုပ်ကို လုပ်နေရင်းက အနန်အောက်လမ်းကို လိုက်မှားနေမိတတ်သည်။ ဒါနု သီလ လုပ်ငန်းတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော လောကီကျိုး မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် လုပ်မိသော် မထောင်းတာလှ။ စိတ်အလုပ်ဖြစ်သော ဘာဝနာဉာဏ် လောကီအကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ လုပ်ပါလျှင် ချည်ဝင် အူပေါက်သကဲ့သို့ အစရာမရအောင် ဒုက္ခရောက် စေတတ်သည်။

လောက မာယာသည် ဆန်းကြယ်လှ၏။ ဒါနု သီလပြု ရာ၌ပင် မမြင်ရသော အကြောင်းတရားတို့၏ လှည့်စားခြင်း များ ရှိပေ၏။ (အလှူရုံသော အနာထဝိတ်သုဋ္ဌေအကြောင်း ပြခဲ့ပြီးဖြစ်၏။) မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့်စားကြည့်ပါလေ။

သီလဆောက်တည်ရာတွင်လည်း "ဒီကနေ့ မုသာဝါဒ ကိုတော့ နည်းနည်းကလေးမှ ပွန်းငြိမသွားအောင် အထူး စောင့်ကြည့်မယ်" ဟု အားခဲထား၏။ ထိုနေ့တွင်မှ လိပ်စရာ ကိစ္စတွေက ပို၍များလာတတ်သည်။

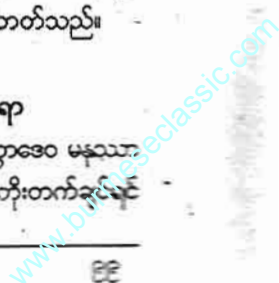
"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတိကိုတော့ ငါ မဖျက်ဘူး။ ကိုယ့် ဟာနှင့်ကိုယ် သူ့ အောက်တာလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတာ မရှိဘူး။ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကို လုပ် မယ်"

ဟု အဓိဋ္ဌာန်သံပတ်၍ ပေးနိုင်ပါမှ တော်ကာကျသည်။ သိနိုင်ခဲ့လှ၏။

စိတ်လုပ်ငန်းဖြစ်သော ဘာဝနာတွင်ကား လောက မာယာသည် အဘယ်မျှ ရှုပ်ပွေ မွှေနှောက်လာတတ်သည် ကို လုပ်စတွင် မည်သို့မျှ ပသိနိုင် မယုံနိုင်ချေ။ ဘယ်တုန်း ကမှ မကိုက်ဘူးသော ခြင်္သေ့များ တစ်စုံ နှောင့်ယှက်လာတတ် ၏။ ထင်စားချက်အရ ဘစ်ခုဖြင့် လုပ်သူကို မဆိုထားဘိ၊ ရိုးသားစွာလုပ်သူကိုပင် "ဘယ်တော့ ဘာဖြစ်တော့မလိုလို" မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးမိသိကြီးကျဝင်လာတတ်သည်။

နားမယောင်သင့်သော အရာ

သူများအပေါ် ဆရာလုပ်ချင်ရင် "သတ္တာဒေဝ မနုဿာ နံ" ဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်ပါ။ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ချင်ရင်

“အရဟံ” အကောင်းဆုံးပဲ စသော စကားများကို လည်းကောင်း “ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ရလျှင် ဘာဖြစ်သည်” စသော စကားများကို လည်းကောင်း နားမယောင်သင့်ကြ။ အရေအတွက်သည် အရည်အချင်းမဟုတ်ချေ။

ဂုဏ်တော်ကို အချိန်များနိုင်သမျှ များများ ပွားထုံအောက်မေ့ခြင်း၊ နှလုံးသွင်းခြင်း ပြုနိုင်လေ အင်အားတိုးတက်လေပင်တည်း။

ပုတီးလေးလုံးသာ ရသေးသော ဆရာတော်

အင်းဝခေတ်က စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် (စကားပြောလျှင် အပြစ်တွေသာ များလှသဖြင့်) စကားမပြောမိအောင် ရေငုံနေသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရှိ၏။ “ရေငုံ ဆရာတော်” ဟု ခေါ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ သံဃာ့ပရိသတ်တွင် “မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်နေ့လျှင် ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ရသည်၊ တစ်သောင်းရသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကြစဉ် ရေငုံဆရာတော်ကြီးက...

“တို့များအသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ တစ်သက်လုံး ပုတီးစိပ်ခဲ့ရတာ ခုထိမှ ပုတီးလေးလုံးပဲ ရသေးတယ်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပုဂံခေတ်နှောင်း ပုတီးအကြောင်း

“ငင်းမယ် သံညွတ် အရညဝါသီ အရှင်ဥက္ကမရာမာ” ရေးသား၍ “ရာဇဂုရုကျပင်း ဆရာတော်” တည်းဖြတ်သော ဝိသုဒ္ဓိ ဒီပနီကျမ်း (၁၂၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာသံတော်ဆင့် မီးစက် ပုံနှိပ်တိုက်ရိုက်) ပုဂံခေတ်နှောင်း ကမ္ဘာ့စာအုပ်၊ စာမျက်နှာ(၁၈၉)လာ အောက်ပါ စကားရပ်ကိုလည်း အထူးမှတ်ယူသင့်သည်။

ပုတီးကိုင့်၍ စီးဖြန်းခြင်းသည်လည်း သတိသည် “အရဟံ” အစရှိသော ဗုဒ္ဓဂုဏ် အစရှိသည်ကိုသာ အာရုံပြုခြင်းမှာ မဖြစ်မူ၍ ပုတီး၏ ဝဏ္ဏသဏ္ဍာန် အစရှိသည်တို့ကို သော် လည်းကောင်း၊ ဆယ်၊ ရာ... တွင် အစရှိသော ပညတ်ကိုသော် လည်းကောင်း အာရုံပြုခဲ့ရာ၏။ ထိုသို့ပြုရာသည်ဖြစ်သောကြောင့် “ဗုဒ္ဓဂုဏ် အာရုံ” အစရှိသော ပါဠိနှင့်အညီ ဘုရားသခင်ကျေးဇူး စသည်ကိုသာ သက်သက်အာရုံ မတည်တံ့နိုင်ရာ။

မတည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပါးသော အာရုံကိုသာ လျှင် အာရုံတည်စေသောအားဖြင့် “ဧကဂ္ဂတာသမာဓိ” ဟု

ဟောအပ်သော ဥပစာရဇ္ဈာန် စသည် မဖြစ်သင့်။ “ဝိက္ခေပတိပါတတော- အာရုံပုံလွှဲခြင်း အစရှိသော အဋ္ဌကထာတို့တို့နှင့်လည်း ဆန့်ကျင်၏။

ပွဲလယ်၌ ထိုင်၍ စီးဖြန်းခြင်းသည်လည်း “အာပါထဝဇ္ဈာယီ- (လူမြင်ကွင်း၌ ဈာန်ဝင်စား၍ လူအထင်ကြီးအောင် လှည့်ပြားခြင်းတစ်မျိုး) မလွတ်။ ထို့ကြောင့် အာရုံ အာရမ္မဏကတို့ကို ပိုင်းခြား၍သိသော၊ အာဇီဝ၏ စင်ခြင်း၊ ဈာန်မဂ်ဖြူချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိသော၊ ပညာရှိသော ယောဂီ ရဟန္တာမြတ်တို့သည် ကျမ်းဂန်၌ လာသော ကျင့်ထုံးကျင့်နည်းသာလျှင် ဖို့ဝရာ၏။ မလာသည်တို့ကို ကြဉ်ရာ၏။

လူတို့သည် ပုတီးကိုင့်၍ စီးဖြန်းသည်ရှိသော်ကား နိဗ္ဗာန်မဂ်ပိုလ်အလိုမှာ စီးဖြန်းသဖြင့် ကုသိုလ်မှု ဖြစ်ကောင်း၏။ ထိုပုတီးဖြင့် အန္တရာယ်ပျောက်ခြင်း အစရှိသော မဂ်အလိုမှာ စီးဖြန်းသည်ရှိသော်လည်း ဖြစ်သင့်၏။ သဘောအလိုမှာသော်ကား မဖြစ်သင့်ကောင်းတည်း။

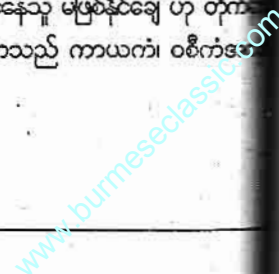
စိပ်ပုတီးနှင့် စိတ်အလုပ်

ထိုအဆိုအမိန့်များမှာ အလွန်မှတ်သားထိုက်ဖွယ်စင်စစ် စိပ်ပုတီးသည်လည်း မည်သည့်ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဇီကာကျမ်းများတွင်မှ မလာရ။ သမာဓိ ထူထောင်ပုဂ္ဂိုလ်များ သာမန်အရေအတွက်သိရရုံ အသုံးပြုခြင်းဖြစ်သလို သင်္ချာနိုင်သူသည် ဂရို. မလိုချေ။

စိတ်အလုပ်တွင် နှုတ်ကျခြင်း(ရွတ်ဆိုခြင်း)သည် အနတ်လက္ခဏာဖြစ်သည်။ လက်ကူရန်ကား သာ၍ပင် အပင်။ စင်စစ်ကား အရေအတွက်သိရန်မျှပင် မလိုလားချေ။ သစ်ပင်ခုတ်လှဲသူသည် ပုဆိန်ပေါက်ချက်ကို ရေတွဲရန် မလိုအပ်သကဲ့သို့တည်း။

စိတ်ထဲက နှလုံးသွင်းရမည့်ကိစ္စတွင် နှုတ်ကျ ထုတ်ကျခြင်းဖြင့် “အဘိဓမ္မာ စိတ္တနိယာမ” အရ နှလုံးသွင်းရမည့် စိတ်ကို နှုတ်တွင်း သို့မဟုတ် လက်တွင် ဝီထိ အစဉ်အဆက် များစွာ ဖဲ့၍ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် (ဆက္ကအင်္ဂုတ္တရ ဓမ္မဝိဟာရီသုတ်) “သဗ္ဗဂယ ဗဟုလော နေဝ ဓမ္မဝိဟာရီ - များစွာ ရွတ်အပ်သူသည် ဘာဝနာတရားနှင့်နေသူ မဖြစ်နိုင်ချေ” ဟု တိုက်ရိုက်ဟောတော်မူခဲ့၏။ ဘာဝနာသည် ကာယကံ၊ ဝစီကံဒေဝမဟုတ်ချေ။

လိမ်းဆေးနှင့် သောက်ဆေး မှားနေ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း အရဟံ စသော ဆရာတော်များကို ရွတ်ဆိုခြင်း၊ မေတ္တာပွားပို့တတ်ရန် ကျက်စဉ်ထားရသော မေတ္တာပို့ ပါဠိများကို စိတ်ထဲက မပွားဘဲ ဆက်က ရွတ်ဆိုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍...

“ခင်ဗျားတို့ဟာက လိမ်းဆေးကို သောက်ဆေး၊ သောက်ဆေးကို လိမ်းဆေးလုပ်နေကြတာ။ ရောဂါက ဘယ်လောက်ပျောက်တော့မလဲ”

ဟု မိန့်တော်မူလေ့ရှိသည်။ မနောက်(စိတ်)ဖြင့် လုပ်ရမည်ကိုလည်း ဝစီက(နှုတ်)ဖြင့် လုပ်၍မရနိုင်ဟု ထောက်ပြတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ စက္ခုဿာဒ(မျက်စိအကြည်ဓာတ်)သည် ထက်မြက်၏။ သောတဿာဒ(နားအကြည်ဓာတ်)သည် ထက်မြက်၏။ သို့ရာတွင် နှုတ်-အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို နားဖြင့် ထောင်ဖမ်း၍မရ။ သဒ္ဓါရုံ-အသံကို မျက်စိဖြင့် ယူ၍မရ။ ကြည့်၍မဖြစ်။

ဤ၌ ရွတ်ဆိုမှုကို အကျိုးမရှိဟု ပြောနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အသံ၏ အင်အားကို အသုံးပြုရသော ပရိတ်၊ ဂါထာသည်ကို ရွတ်ဆိုပေးရခြင်းသည်လည်း ဘာသာရေးတွင် အသုံးဆောင်ရမည့် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဟာယာနတို့ကဲ့သို့ “ရွတ်ဆိုခြင်း” ကို အရေးကြီးသော အခန်းတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ “ထေရဝါဒ” က မယူဆ

ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ရင်း စိတ်မကြည်လင်သောအခါ၊ အိပ်ချင်ဆင်းမိုင်းသောအခါ၊ မင်္ဂလာယူလိုသောအခါ မသည်တို့၌ ဆိုက် စသော ဂုဏ်တော်များကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ အသံအသံထားဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရွတ်ဆိုပါ။ ရွတ်ဆိုမှု (အသံ စသည်)၏ အင်အားသည်လည်း အလွန်ကြီးမားလှပေ၏။ သို့သော် စိတ်အလုပ်(ဘာဝနာ)ကို လုပ်နေချိန်တွင် နှုတ်၏ တာဝန် မရှိတော့ပြီ။ လက်ကူရန် စသော သာ၍မလိုအပ်။

ထိုသို့ပြဆိုခဲ့သော အကျဉ်းချုပ် ကြိုတင်သိမှတ်ဖွယ်ကို ခြုံလိုက်ပါလျှင် ဘုရားရှိခိုး၊ ဘုရားဝတ်တက်ရုံဖြင့် တိကျသော ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာဂုဏ်တော်ပွားခြင်းကိစ္စ မမည်။ အရဟံ အရဟံ၊ ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓေါ” ဟု ရွတ်ဆိုအောက်ပေးခြင်း ဖြစ်လည်း ပြည့်စုံမှု မရှိသေးသည်ကို ကြပ်ကြပ်သတိပြုရန် သိ၏။

သမထပေါက်မှာ ကြောက်ရ

ဗုဒ္ဓါနုဿတိ စသော ဘာဝနာစခန်းအတွက် ကြိုတင်၍ ရှောင်ကြဉ်ဖွယ်တို့သည် များစွာရှိကုန်၏။ ထိုအလုပ်များသည် အတိုင်းထက်အလွန် တန်ခိုးအာနိသင် စွမ်းအင်သတ္တိကြီးမားကုန်၏။

မိမိထက် သာလွန်သွားမည်ကို မလိုလားသော “လောကီ တန်ခိုးရှင်” တို့ ရှိနေကြသည်။ အမျိုးမျိုးလှည့်စားတတ်ကုန်၏။ ယင်းကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် “မာရ” ဟု လည်းကောင်း၊ “လောကမာယာ” ဟု လည်းကောင်း သုံးနှုန်းသည်။

ရူပားသူကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပိုင်သိခြင်းခြင်း မဟုတ်ဘဲ လျှက်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တထင်လေဟန် ထင်မှားအောင်ပင် မြှူဆွယ်၍ အာရုံပြုတတ်သဖြင့် အမြင်အကြားပေါက်က ဒုက္ခရောက်တတ်ကြောင်း သေကျွတ်ောင်ဆရာတော်မှ မိန့်ဆိုထား၏။

ယင်းသို့ ဖြစ်သည်ကို (ဝါ) ကမ္မဋ္ဌာန်းကျိုးပေါက်” သွားသည်ကိုပင် အကောင်းမှတ်ထင်ကာ “သမထပေါက်သည်” ဟု ထင်မှားကြလေ၏။ ထို မတောက်တခေါက် အသိကလေးမှုဖြင့် ဗေဒင်ဆရာလုပ်သူ လုပ်၊ ဆေးဆရာဖြစ်သူဖြစ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဘာမှ မဟုတ်ပါသေးဘဲလျက် သာသနာပြုသူ ပြု၊ အမျိုးမျိုး ခေါင်းပြောင်းနေကြရရာကုန်၏။

လုပ်ငန်း၏ ပင်ကိုယ်၌ကပင် ကောင်းကင်၌ ရေဒီယိုလှိုင်းကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးနေတတ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုအလုပ်မလုပ်ခင်ကပင် ပြဆိုပြီး ကိလေသာ ပါးလျားကုန်ခန်းမှုကို နှစ်သက်ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အာဇာနည်၊ ရာထူး၊ ကြီးပွားလိုမှု၊ တန်ခိုးရလိုမှုများကို ရှေ့တန်းတင်၍ စိတ်အလုပ်ကို လုပ်ကြပါမူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ထွေး ပွေလိမ်ကြရရာသည်။ ရန်သူ၏ရှေ့တွင် မှောက်လျက် လဲကျရကုန်၏။

* * *

ဓမ္မာစရိယဦးဌေးလှိုင်

(ဆရာကြီး ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလှိုင်၏ “ရတနာသုံးပါး” ကျေးဇူး” စာအုပ်မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။)

သည်နှစ်မိုးက ခါတိုင်းနှစ်လို
မဟုတ်။

မိုးဦးလည်း ကောင်း၊ မိုးလယ်
လည်း ကောင်း၊ မိုးနှောင်းလည်း
ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် အောက်ပြည်
အောက်ရွာ၌ မိုးကောင်းသလောက်၊
အထက် အညာဒေသများမှာတော့ မိုး
က ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်မှုပင် အသံ
မပေးခဲ့။ သည်တော့ နှစ်စိုက် စတင်သူ
အပေါင်းတို့ အတော်ကလေးပင် ညည်း
သံများကြားရသော်လည်း...

နန္ဒာရီဆရာမ

၁၉၆၀

၁၉၆၀

ဇေယျကျောင်း

သည်ကာလမှာပင် မိတ်ဆွေကြီး
ဂန္ဓာရီ ဆရာမထံမှ စကားသံ ထွက်
လာသည်။

“ဗျို...ကိုရင်၊ ကျုပ် အညာ
ဘက် ခရီးထွက်စရာရှိတယ်။ အဲဒါ
ကိုရင် လိုက်နိုင်မလား”

မိုးတွင်းကာလ၏ စွတ်စိုခြင်းကို

ရန် အကြောင်းအရာ အချက်အလက် တို့ ပါးရှားနေသည်က တစ်ကြောင်း၊ မရောက်ဘူးသေးသည့် နယ်ပယ်စိမ်းကို ရောက်လိုသည်က တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ...

“ဟာ... လိုက်မယ် ဆရာမြ၊ လိုက်မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခရီးထွက် ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်နေတာ။ ခုလို ခေါ်တော့ ရေဆာနေတုန်း ရေသန့်ဘူး ရောက်လာသလိုပေါ့ဗျာ”

ဟူ၍ မရှက်မကြောက်တမ်း အဖြေပေးလိုက်မိလေ၏။

“ကိုရင်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကို ဖိတ်ထားတဲ့ မိတ်ဆွေကလည်း ကျုပ် မလာရင် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦး၊ ဆရာမြရဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုကြည်ဝင်းတဲ့ဗျ။ ထန်းပင် သုံးရာလောက်ပိုင်တဲ့သူပေါ့။ ထန်းလုပ် ဝန်းနဲ့ ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်နေတာ”

“သူက ထန်းတက်တာလား”

“ဘယ်ကလာ ကိုရင်ရာ၊ ပိုင်ရင်ပဲဥစ္စာ၊ ထန်းလုပ်မယ့်သူတွေကို ထက်ဝက်စားနဲ့ အတားချတာပေါ့။ ဒါအပြင် စပါးတို့၊ ပဲတို့၊ နှမ်းတို့လည်း လှောင်တတ်သေးတယ်။ စီးပွားရေးအကွက်မြင်တော့ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိပေတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူက စာကလေးပေကလေးလည်း ဖတ်တဲ့သူ။ ကိုရင်ကို လူချင်း မသိပေမယ့် ကိုရင်ရေးတဲ့ စာတွေ သူ အများကြီးဖတ်ဖူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ကို ဇာတ်ဆောင်ထားပြီး ရေးတာတွေဆို သိမ်းတောင်ထားတာဗျာ။ တကယ်လို့ ကိုရင်သာ ကျုပ်နဲ့ ပါလာတာ သိလို့ကတော့ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲလို့ဗျာ။ မျက်စိထဲတောင်မှ မြင်ယောင်နေပါ

သေး”
သို့နှင့်ပင် မိမိလည်း ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင်ဆင်၍ မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီ ဆရာမြ စီစဉ်ထားသည့် ရက်၌ ၎င်းနှင့်အတူ အညာအရပ်ဒေသဆီသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

ကျောက်ပန်းတောင်းဘူတာရောက်တော့ မိမိတို့နှစ်ယောက်သား ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ မီးရထားစကြိုကို ရောက်တော့...

“ဗျိုး... ဆရာမြ၊ ဆရာမြ”

ဟူသော အာလုတ်သံနှင့်အတူ ကြေးနီရောင် အသားအရေပိုင်ရှင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူငယ်တစ်ဦးသည် မိမိတို့ရိုရာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟာ... ကိုကြည်ဝင်းပါလား၊ စောင့်နေရတာ ကြာပါလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ဆရာမြရယ်။ ယုန်ရထားက ရန်ကုန်က ဝင်လာချိန်မှာ မှန်ပါတယ်။ အဲ... ယုန်က ပြန်ထွက်တော့မှသာ...”

“ဪ... ကိုကြည်ဝင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ကိုကြည်ဝင်း သိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်က ကျုပ်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာလေ”

ဆရာမြ၏ မိတ်ဆက်စကားကြောင့် ကိုကြည်ဝင်း၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ဝင်းလက်သွားသည်နှင့်အမျှ လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပုံရလေ၏။

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဆရာ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတုန်းမှာ ဆရာမြနဲ့ ပါလာတယ်ဆိုတော့ ပြောမပြုတတ်အောင်ပါပဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာ့ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ”

“ကိုင်း... ကိုကြည်ဝင်းရေ၊ နောက်မှ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ကြပေတော့ဗျိုး။ ညတုန်းက တစ်ဖေးမှ မရခဲ့

လို့ သွားကြရအောင်”

“ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘူတာအဝင်မှာ ကားရပ်ထားပါတယ် ဆရာ၊ သွားကြတာပေါ့”

ကိုကြည်ဝင်းခမျာ ပါးစပ်က ပြောလည်း ပြော၊ ဆရာမြနှင့် မိမိ၏ ဆွဲအိတ်တို့ကို ယူကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားလေတော့၏။

ဘူတာဝမှာတော့ ဂျစ်ကားလေးတစ်စီးရပ်ထား၏။ ကိုကြည်ဝင်းက ထိုဂျစ်ကားပေါ်သို့ ဆွဲအိတ်တို့ကို တင်ရင်း...

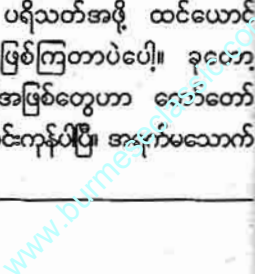
“တက်ပါ ဆရာတို့။ အိမ်မှာ စားသောက်ဖို့ နားနေဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ လိုအပ်တာတွေလည်း ကြိုတင် ဝယ်ခြမ်းထားပြီးပါပြီ။ ရွာမှာက အကြမ်းထည်လောက်ပဲ ရတာ”

သည်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မိမိသဘောပေါက်ပါ၏။

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး ကိုကြည်ဝင်း။ သည်လိုဆိုလိုက်တော့ မုသားဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဂန္ဓာရီ ဆရာမြနဲ့ မဆင်ခင် လွန်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းလောက်အထိကတော့ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားဘဝနဲ့ သူတော်အချင်းချင်း သတင်းလေ့လွေ လုပ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ အခုတော့ လုံးဝဆို လုံးဝပါပဲ ကိုကြည်ဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ စောစောက မသိစိတ်နဲ့ ပြောဆိုမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ စာရေးဆရာလောကမှာလည်း အရက်ဆိုတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးက အုပ်ဆိုင်းနေတာဆိုတော့လည်း ပရိသတ်အဖို့ ထင်ယောင်စိုးတဝါးဖြစ်ကြတာပဲပေါ့။ ခုတော့ အဲသည်အဖြစ်တွေဟာ လေးတော်လေး ကင်းကုန်ပါပြီ။ အားပျက်မသောက်

တတ်တဲ့၊ အရက်မသောက်ကြတဲ့
ပျားဆရာတွေ အများကြီးပါ။
သောက်ရ မနေနိုင်လို့ သောက်ကြတဲ့
စာရေးဆရာတော်တော်များများဟာ
အရက်ကောင်းကြောင်းကို မညွှန်ကြပါ
ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ သည်
တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် စာရေးဆရာတွေ
ကို ကြည့်ညှိသွားပါပြီ”

အသွားမနေသည့် ကားကလေး
ပေါ်မှာတော့ အိမ်ရှင် ကိုကြည့်ဝင်းနှင့်
ညွှန်ညွှန် မိမိတို့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့
နေခဲ့သော်ငြား။ မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီ
ဆရာမြမှာတော့ ဖီးသေနေသည့် ဆေး
ပြင်းလိပ်ကြီးကို ခဲလျက် မျက်လွှာချ
ကာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပေသည်။ ပတ်
ဝန်းကျင် ဝဲ-ယာမှာတော့ အညာ၏
သင်္ကေတဖြစ်သည့် ထနောင်းပင် တမာ
ပင်၊ ကုက္ကိုပင်တွေက အစီရရှိ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ချိုးကူသံသဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားနေရ
ပါသေးတော့။

ဂျစ်ကားကလေးသည် ကတ္တရာ
လမ်းမှသည် မြေလမ်းသို့ ဖဲဆင်းကာ
ဟိုကွေ့ သည်လိမ်၊ သည်လိမ် ဟိုကွေ့
ဖြင့် ဒယီးဒေပိုင်ရွေလျားလျက်ရှိပေ၏။
ထန်းပင်တွေက နေရာအနှံ့ အပြိုင်
အရိုင်း။

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး ဆရာ။
ချာတစ်ခေါ်ဆိုရင် ရောက်တော့မှာပါ”

မိမိတို့အဖို့ ကားကလေးရှိ၍သာ
တော်ရော့သည်။ ခြေလျင်လျှောက်ရ
ညှိဆိုပါက ဝန်စည်စလယ်နှင့်အတူ
သေချင်စော်နံ့သွားပေလိမ့်မည်။ စိတ်ထဲ
မှာလည်း တော်တော်ခေါင်ပေသာဟူ၍
ပင် မှတ်ယူထားလိုက်တော့၏။

မကြာမီမှာတော့ သက်တမ်းရင့်
နံ့ကျည်း၊ ကုက္ကိုတို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်း
လျက်ရှိသော ရွာအတွင်းသို့ ဝင်ကြ
တော့သည်။ အညာကျေးလက်အိမ်များ

ကား ထန်းလက်မိုး ထန်းလက်ကာဖြင့်
အညာသရုပ် ပီလွန်းပါပေစွ။ ထိုစဉ်မှာ
ပင် ဂျစ်ကားကလေးသည် ခြံကျယ်ကြီး
အတွင်းသို့ ဝင်ကာ တဲတစ်တဲအနီးတွင်
ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။

“ကိုင်း...ရောက်ပါပြီ ဆရာတို့”
ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်း၌
ပတ်ပေါင်းပေါင်းထားသည့် လူတစ်
ယောက် ကားအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ကိုင်း...မောင်တက်ရေ ညွှန်
သည်တွေရဲ့ အိတ်တွေကို အိမ်ပေါ်
ယူသွားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရီ”

ကိုမောင်တက်ကား ကိုကြည့်
ဝင်းတို့ မိသားစုအတွက် လွန်စွာမှ ဖင်
ပေါ်သည် လက်တို လက်တောင်းသမား
ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သွက်လက်
ချက်ချာစွာဖြင့် မိမိတို့၏ အိတ်များအား
ဆွဲယူလျက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ
ပြီ။ ကြီးမားခိုင်ခန့်၍ သစ်ကောင်းတို့ဖြင့်
ဆောက်သုပ်ထားကာ ရေနံရည်ဝလျက်
ရှိသော အိမ်ကြီးရခိုင်ကို ကြည့်လျက်
ကိုကြည့်ဝင်းတို့၏ စီးပွားရေးအနေ
အထားကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

“ကိုင်း...ဆရာတို့၊ အိမ်ပေါ်မှာ
ခေတ္တခဏလောက် အနားယူကြတာ
ပေါ့။ ပြီးတော့မှ ထန်းတောဘက် သွား
ကြတာပေါ့နော်”

“ကောင်းပါလေ့ ကိုကြည့်ဝင်း
ရယ်”

သည်နောက်မှာတော့ ကိုကြည့်
ဝင်းလည်း စီစဉ်စရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ်
ရန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့၏။

ထိုအခိုက် အသက် ၆၀ ခန့်
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ
ထဲထဲ၊ အသားခပ်လတ်လတ်၊ ဆံပင်
သျှောင်ထုံးနှင့် လူတစ်ယောက်သည်
ခြံအတွင်းဝင်လာပြီး မိမိတို့ထိုင်နေရာ
သို့ လှမ်းအကဲခတ်ရင်း ရေခွေးဖမ်း

မလာသော ကိုမောင်တက်အား စကား
စလိုက်သည်ကို မိမိတို့ ကြားလိုက်ရ
ချေ၏။

“ဟေ့ကောင်း...မောင်တက်၊
ညွှန်သည်တွေ ရောက်နေကြတာလား”
“ဟုတ်တယ် ဆရာကျား။
အာစရီရဲ့ ခြံက ညွှန်သည်တွေပါ။
အပေါ်တက်လေ၊ ရေခွေးကြမ်းလေး
ဘာလေးသောက်ရအောင်”

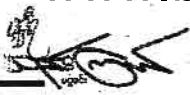
“မတက်တော့ပါဘူးကျား။ တောင်
ဖျားက လူမမာ စံအေးမြင့်ကို သွား
ကြည့်ရဦးမယ်။ နောက်ရက်ကျတော့
မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လာတာပေါ့ကျား။
ကိုင်း...သွားပဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကျား”

ဆရာကျားဆိုသူသည် မိမိနှင့်
ဂန္ဓာရီ ဆရာမြအား ဝေဝဲကြည့်ရှုပြီး
လေမှ ခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွား
လေတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုမောင်
တက်လည်း အမြည်းပန်းကန်များနှင့်
အတူ ရေခွေးဖမ်းကို လာချလေ၏။
မိမိအဖို့ ဆရာကျားဆိုသူ၏ ဟန်ပန်
အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတို့အပေါ်
အာရုံစွဲနေမိသည့်အတွက် ကိုမောင်
တက်အား မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စပ်စပ်
စုစု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ဖိုး...ကိုမောင်တက်၊ စောစော
က ဆရာကျားဆိုတဲ့ လူက ဆေးဆရာ
လား”

“အင်း... ဆရာလေးက မေး
လာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောမပြီ-
မတီးမမြည်ဆိုသလို ပြောရတော့မယ်။
ဒီလို ဆရာလေးရဲ့ ဆရာကျား
ဆိုတာ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ရောက်
လာပြီး ဒီက ရွာသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ
လို့ ပယောဂကုနေတဲ့ ဆရာပါ။ ခြံ
လက်စနဲ့ပဲ ပြောရဦးတော့မှာပဲ ဆရာ
လေးရေ၊ ဆရာကျားဟာ ရွာထဲမှာ
လှည့်လည်လို့ ဆေးကုနေတာတို့”

သူမိန်းမ အိမ်ပြေးလေးကတော့ အိမ်မှာပဲ နေလေ့ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်များ...ခဲဆို၊ အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်တောင် ထွက်ခဲ့တယ်။

“အင်း... မဟုတ်မှလွဲရော၊ လင်မယားနှစ်ယောက် လက်ခုပ်လက်ဝါးလုပ်ထားကြပြန်တုရဲ့”

“ဆရာလေး ပြောတာ သိပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွာထဲမှာ မကြာခဏဆိုသလို လူအပြားစားခံရတယ်ဆိုပြီး တစ်လကို လူနာသုံးလေးယောက်မက ဖြစ်နေတယ် ဆရာ။ အဲသည်မှာ ဆရာကျား ကုလိုက်မယ်ဆိုရင် ပြစားခံရပါတယ်ဆိုတဲ့ လူနာမှန်သမျှ ပကတိကို သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလေရော ဆရာလေးရော”

မိမိနှင့် ကိုမောင်တက်တို့ စကားအပေးအယူမှုနေ့မှအပေါ် ဂန္ဓဝရီ ဆရာမြသည် တစ်လုံးတစ်ခွန်းမျှပင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ ရေခွေးကြမ်းကို မှုတ်သောက်လျက်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်သာ ညိတ်လျက်နေချေ၏။

“ဆက်စမ်းပါဦး ကိုမောင်တက်”

“အဲဒါနဲ့ပေါ့ ဆရာလေးရော၊ ဆရာကျားဟာဖြင့် ပယောဂကုတာ သိပ်စွမ်းတာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံးကသာ မကဘူး။ ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ ပယောဂဖြစ်လာခဲ့ရင် ဆရာကျား... ဆရာကျားနဲ့ တစ်ကျားတည်း ကျားနေကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ အိမ်ပြေးလေးဟာ သူတတ်ကျွမ်းတဲ့ စုန်းကပေညာနဲ့ အိမ်က နေပြီး လူနာရအောင် ဖန်တီးမယ်။ သည်အခါ သူ့ယောက်ျား ဆရာကျားက သွားပြီးကုပေါ့။ တစ်ခုလူးတာက ဆရာကျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်က

လွဲပြီး တခြား ဘယ်ရွာက လာခေါ်ခေါ်ဆေးကုမလိုက်တာပဲ”

“ဘယ်လိုက်ပါမလဲလေ။ တခြားရွာတွေမှာကလည်း သူ့အပိုင်စားနဲ့ သူပညာရှင် ရွာသူတွေ ရှိနေတာ မဟုတ်လား”

သည်စကားကို ဝင်ပြောလိုက်သူက တစ်ချိန်လုံး ရေငုံ နှုတ်ပိတ်နေလေသော ဂန္ဓဝရီ ဆရာမြပင် ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုင်း... ဆရာတို့၊ ထန်းတောဘက် သွားရအောင်။ အားလုံး စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ”

ကိုကြည့်ဝင်း၏ စကားသံက လှိုက်လှဲပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကြောက် အသက်မပါသလိုချည်းဖြစ်နေမှန်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ဤတွင် အကင်းပါးလှသော ဂန္ဓဝရီ ဆရာမြက-

“ကိုကြည့်ဝင်းရေ... ကျွန်တို့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆိုတာက ဆည်သည်နဲ့ အိမ်ရှင်မှန်ပေမယ့် အရေးရှိရင် တကယ်ဆိုတော်ရဲဘက်တွေပါ။ ခင်ဗျား မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ စိတ်အဆောင်အယုတ်တစ်ခု ခင်ဗျားမှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမြကို ကျွန်တော် မလိမ်ဝံ့ပါဘူး။ စောစောတုန်းကပဲ ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုသလို ကျွန်တော်မိန်းမ မသင်းကြူ ဘာဖြစ်တယ်မှန်း မသိဘူး။ မေးမရ ခေါ်မထူးနဲ့ ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီးဖြစ်နေတယ် ဆရာ။ မလှုပ်မရှားဘဲ တောင်ငေး မြောက်ငေးနဲ့ ကျွန်တော်တော့ ပယောဂဝင်တယ် မှတ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါမျိုးဆိုရင် အသေနိုင်တဲ့ ဆရာကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ရှိပါတယ်။ သူ့နဲ့ ပြုလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ ဆရာမြရယ်”

“ဘာလဲ... ဆရာကျားဆိုတဲ့ လူကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟင်... ဆရာမြက ဆရာကျားကို သိနေတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဒါတွေ အသာထား... လိုက်ပါ ကိုကြည့်ဝင်းရယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမ မသင်းကြူရဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာကို ကျွန်က ပေးမယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား လက်ခံမလား”

“ဟာ... ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် ဆရာမြရယ်။ ဆရာမြဟာ ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို လှည့်လည်ပြီး ဝိဇ္ဇာဓရ ဂန္ဓိရပညာတွေ ဗဟုသုတတွေ ကြွယ်ဝသူပါပဲ။ သည်တော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ပဲ လက်ခံပါတယ် ဆရာမြရယ်။ လက်ခံပါတယ်”

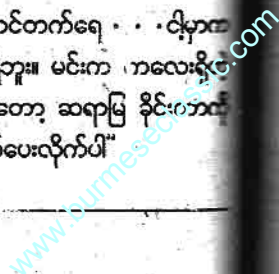
မိမိအပါအဝင် အားလုံးပင် ဆရာမြ၏ အစွမ်းသတ္တိကို သိလိုနေကြရလေကား လွန်စွာမှ စိတ်ဝင်စားနေကြလေသည်။

“ကိုင်း... ကိုကြည့်ဝင်းရေ ခင်ဗျားမိန်းမ မသင်းကြူကို ကျွန်ရေ ခေါ်လာခဲ့လိုက်ပါ”

ကိုကြည့်ဝင်းတစ်ယောက် နေရာမှ ထသွားချိန်တွင် ဆရာမြလည်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှ သွားလျက် အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့ရင်းမှ လက်စွဲတော် ပီတောက်သားပုတီးကို စိပ်နေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ဝတ်ဖြည့်ရာမှ ထလာကာ ကိုကြည့်ဝင်းကို ခေါ်လိုက်၍ နှစ်ကိုယ်ကြားစကား ပြောနေလေ၏။ ဤတွင် ကိုကြည့်ဝင်းလည်း လက်စွဲတော် ကိုမောင်တက်ကို ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“မောင်တက်ရေ... ငါ့မှာက ကလေးမရှိဘူး။ မင်းက ကလေးရှိလို့ပဲ သူ့။ သည်တော့ ဆရာမြ ခိုင်းတာကို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ အာစရိ”

ကိုမောင်တက်လည်း သူ့ဆရာ ကိုကြည့်ဝင်း ပြောသမျှကို ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီးသည့်နောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ထိုအချိန် ဝယ် လူနာ မသင်းကြူ၏ ရှေ့မှောက် ဌ် ဆရာမြလည်း အကျအနာ နေရာယူ ပြီးလေပြီ။

“မသင်းကြူ... ကျုပ်ကို သိလား”

“ဟင့်အင်း နင် ဘယ်သူလဲ။ နင် ကို ငါ မသိဘူး။ ငါ မသိဘူး။ ဒီကို ဘာလားလုပ်တာလဲ။ ဒီမှာ လူစွာလာ မလုပ်နဲ့။ နင်လာတာ ငါ မကြိုက်ဘူး။ အကောင်းဆုံးက အပြန်ပြန်သွားတာပဲ”

ဂန္ဓစရိ ဆရာမြအား မျက်ထောက် နှိပ်ပြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လျက် အစစ် တစ်တစ်အသံဖြင့် စကားပြောဆိုနေ သည့် မသင်းကြူကို တွေ့မြင်ရသည် ကား အကဲမလှ။ ကိုကြည့်ဝင်းကား ဆရာမြအပေါ် လွန်စွာမှ အားတောင့် အားနာဖြစ်နေပုံရသည်။ သည့်အတွက် ဆရာမြလည်း ဘာမျှမဖြစ်သည့်အနေ အထားဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါးမပြလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုမောင်တက် သည် အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးကိုင် လျက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

“အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ် ဆရာမြ”

“ခါဖြင့် ကိုကြည့်ဝင်းက မသင်း ကြူကို ပါးစပ်အတင်းဟစေပြီး ဝင် အောင် ပျော်ပေတော့”

ဆရာမြ၏ စေစားမှုဖြင့် ကိုကြည့် ဝင်းလည်း မသင်းကြူကို အနောက်မှ သိမ်းကြီးပွေ့ဖက်ကာ ပါးစပ်ကို အတင်း ဟစေ၏။ ဤသို့ ကိုမောင်တက်သည် ဟနေသော မသင်းကြူ၏ ပါးစပ် အတွင်းသို့ ပန်းကန်လုံးထဲမှ အရည် များကို တိုက်လေ၏။

ဤတွင် မသင်းကြူသည် ဝက် ရူးပြန်သကဲ့သို့ မျက်ဖြူများ လန်ကာ တခွီးခွီးဖြင့် ခြေကြော လက်ကြောများ ဆွဲလေ၏။ ပြီးနောက် ပါးစပ်တွင်းမှ အမြှုပ်များ စီးကျလာသည်။

“ဝေါ... အော့...”

စီးကျလာသော အမြှုပ်များနှင့် အတူ ပါးစပ်အတွင်းမှ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင် ပျစ်ချွဲချွဲအရည်များ ထွက် လာပြန်...။

“ဝေါ...”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆံချည်မျှင် များသည် အထွေးလိုက် ထွက်ကျလာ လေ၏။

“မသင်းကြူ... မသင်းကြူ”

“ရှင်... ကိုကြည့်ဝင်း၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကိုင်း... ကိုကြည့်ဝင်းရေ အား လုံး ကောင်းသွားပါပြီ။ မသင်းကြူမှာ ဘာ ပေးတာတွေမှ မရှိတော့ပါဘူး။ အနားယူရအောင် အိပ်ရာထဲ ခေါ်သွား ပါတော့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမြ ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“စိတ်ရင်ဆွေရင်တွေပဲဗျာ ပြော စရာမလိုပါဘူး”

မိမိနှင့်တကွ ပရိသတ်အားလုံး ပင် မသင်းကြူ၏ ပယောဂအား လက် ထွေ့ မျက်စိတွေ ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည့် ဆရာမြအား တအံ့တဩဖြစ်နေကြ တော့သည်။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆို သည့် စကားကား မှန်လှပါပေစွ။

ကိုမောင်တက်၏ သတင်းဖြန့်ဝေ မှုကို အစပြုလျက် ဆင့်ပွားသွားလိုက် သည်မှာ တစ်ရွာလုံးသာမက၊ ရွာနီးချပ် စပ်တိုင်အောင်ပင်။

“တကယ်စွမ်းတဲ့ ဆရာပဲကွာ”

“အေးကွား ဥပဓိရုပ်ကလည်း တကယ်ကို တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ဆရာကျားနဲ့များ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“စွမ်းပုံများကတော့ ဆေးတစ် ခွက်ပဲ တိုက်လိုက်ရတယ်။ ပယောဂ တဲ့ ဘဲပြီး အပင်းသွင်းထားသမျှ ဘာ တစ်ခုမှကို မကျန်အောင် စွမ်းလိုက် တာ”

“ဒါမှ တကယ်ဆရာစစ် ဆရာ မှန်ပဲ”

ခိုးဖွမ်းဝေဖန်သံတွေကား မိုးသီး မိုးပေါက်တွေအလား။ မိမိတို့ ရှိနေသည့် အိမ်ပေါ်မှာတော့ လူတွေက တရုန်းရုန်း ထိုအခိုက် ဆံတောက်ကလေး တဖားဖားနှင့် သူငယ်မတစ်ယောက် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ရောက်လာ သည်။

“မြို့က ညှပ်သည်တွေ စားဖို့တဲ့။ ဆရာကျားတို့အိမ်က ပိုခိုင်းလိုက်တာ ပါ”

ဟု ပြောဆိုပေးသွားကာ ချက် ချင်းပင် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ လာ ရောက်ပေးသွားသော ပန်းကန်ပြားထဲ မှာတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေက အုန်းသီးမျှင်တွေနှင့် အဖွေးသား။ မိမိ ကား ကောက်ညှင်းပေါင်း ကြိုက်တတ် သူ။ သည့်အတွက် ရေမွှေးကြမ်းနှင့် မြည်းရည် လက်လှမ်းမည်အပြု...။

“ဖျိုး... ကိုရင်၊ မစားနဲ့... မစား နဲ့”

ဟူသော ဆရာမြ၏ အသံပေါ် ထွက်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆရာမြသည် ကောက်ညှင်းပေါင်း ပန်းကန်အား ဝရန်တာမှ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက် အောင်ပင် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန် လည်း မြေပေါ် ကျသည်နှင့် အမျိုး အမည်ပိုင်ရှင် မသိသော ခွေးနက်ကြီး တစ်ကောင်သည် ကောက်ညှင်းပေါင်း ပန်းကန်အား ပြေးဟပ်ကိုက်ချီကာ ခြံ အတွင်းမှ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပျောက် ကွယ်သွားလေတော့၏။ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အနေ အထားကြောင့် မိမိအပါအဝင် အိမ်ပေါ် ရှိ လူအပေါင်းတို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်နေကြလေ၏။

“ကင်း... အားလုံးပဲ အံ့အား တသင့်ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သည်တော့ အားလုံး အမြင်ရှင်း သွားပြီ။ ကိုကြည်ဝင်းရဲ့ ဇနီး မသင်ကြား လို ပယောဂ ဖမ်းစားခြင်း ခံရသူတွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါ သက်သာပျောက်ကင်းစေ မယ် လက်တွေ့ ကုထုံးကလေးကိုပါ ပြောခဲ့ပါမယ်။ သည်ကုထုံးဟာ တန်ပြန် ကုထုံးဖြစ်ပါတယ်”

ဂန္ဓာရီ ဆရာမြ၏ လေးနက် တည်ကြည်လှစွာသော အသံအောက် ဝယ် ထန်းတက်သမားများအပါအဝင် ရွာသူရွာသားများမှာ ငြိမ်သက် ငဲ့လင့် လျက်ရှိကြ၏။ ထိုအထဲ၌ ကိုကြည် ဝင်း ကိုမောင်တက်နှင့် မိမိလည်း အပါ အဝင်။

“သည်နည်းကို မဟာဆေးဝင်္ကံပါ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တရားပွဲတစ်ခုကို ဝင်ရောက် နာယူရင်းနဲ့ ရလိုက်တာပါ။ ဆရာတော်ကြီးက ပယောဂဝင်အောင် ပြုစားခဲ့ရသူ၊ အပင်းအဆိပ်သင့်တဲ့သူ တွေကို “ရေပြန်” လို့ ခေါ်တဲ့ ကလေးရဲ့ ကျင်ငယ်ရည်ကို တိုက်ပေးလိုက်ရင် သွင်းထားတဲ့ အဆိပ်အပင်းတွေ အကုန် လုံး ပြန်အန်ထွက်စေတယ်တဲ့။ မှတ် ထားကြပါ”

ဤတွင် တစ်စခန်း ထုလာသူ

က အလုပ်အကိုင် ဖင်ပေါသကဲ့သို့ နှုတ်သွက် အာသွက်နိုင်လှသော ကိုမောင်တက်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို စောစောက အာစရိ ကတော်ကို တိုက်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော် သားရဲ့ ကျင်ငယ်ရည်ဆိုတာ ရေပြန်ပဲ ပေါ့နော်”

“မှန်တာပေါ့ ကိုမောင်တက်”

“တကယ်လို့များ ()လေးရဲ့ ကျင်ငယ်ရည် မရဘူး၊ လူကြီးရဲ့ ကျင် ငယ်ရည်ကို တိုက်လို့ရော မရဘူးလား ဆရာကြီး”

“ရတာပေါ့ ကိုမောင်တက်ရယ်။ ကျင်ငယ်ရည်ဆိုတာ ရောက ပြန်လာတဲ့ ရေပြန်ချည်းပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကလေး ရဲ့ ကျင်ငယ်ရည်ဆိုတာက ပိုပြီးသန်ပါ တယ်။ အဲသလို ရေပြန်ကို တိုက်တော့ မယ်ဆိုရင် မတိုက်ကျွေးခင် ကိုယ် အတွက် အရံအတားဖြစ်ရလေအောင် သရဏဂုံ ကိုယ်လုံခြုံတဲ့ ဂါထာကို လည်း ရွတ်ပေးသင့်တယ်ဗျ”

“အမိန့်ရှိပါဦး ဆရာကြီး”

“အဲသည် ဂါထာကလည်း မဟာ ဆေးဝင်္ကံပါ ဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယ ကပဲ စီဖွဲ့ပေးထားတာပါ။ အဲဒါက တော့...”

ဗုဒ္ဓဗေ သတ္တပါကာရံ ဝိသုဒ္ဓိဏံ ဂစ္ဆာမိ။
ဓမ္မာဗေ သတ္တပါကာရံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သံဃာဗေ သတ္တပါကာရံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
လောကံဗေ ဓမ္မံသရဏံ နန္ဒာယုဒ္ဓိယ သိဒ္ဓိ...
ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်

ကတော့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါး တံတိုင်းနုနစ်ထပ် ကာရံ ပတ်စေပြီး လာဘ်လာဘာတွေ၊ ဥစ္စာနေ တွေကို ဖိတ်ခေါ်ရင်း ဆည်းကပ်ကိုး ကွယ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ သရဏ ဂုံသုံးပါးတည်တဲ့ အနေနဲ့ ဇုတိယမ္ပိ တတိယမ္ပိဆိုပြီး ရွတ်ပေးသင့်ပါတယ်။

ဂန္ဓာရီ ဆရာမြ၏ အဟော

အပြော၌ ပရိသတ်အပေါင်းလည်း မျော နစ်သွားကြသည်။ ပရိသတ်အပေါင်းကဲ့ သို့ပင် မိမိမှာလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်း။ ကာယကံရှင် ကိုကြည်ဝင်း အဖို့ ဆရာမြအပေါ် လှိုက်လှဲကြည့်ညှိ မှု ရှိနေသည်က မငြင်းသာလောက် အောင် အမှုအရာတွေက ပေါ်လွင်လွန်း လှသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မိမိတို့ ထံသို့ သတင်းစကားတစ်ခုရောက်လာ ခဲ့သည်။ သတင်းစကားကို သယ်လာခဲ့ သူကား ကိုမောင်တက်မှလွဲ၍ အခြား မည်သူရှိဦးမှာတဲ့နည်း။

“ဆရာလေးရေး... ဆရာကျား တို့ လင်မယားတော့ ဒီရွာကနေ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြီဗျို့။ သူတို့အတွက် စားပေါက်ပိတ်သွားပြီ ဆိုတာသိလို့ ခြေရာဖျောက်သွားတာ နေမှာပဲ”

“ဒါပေါ့ ကိုမောင်တက်ရယ်၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှဆိုတဲ့ စကားလည်း အရှိသားမဟုတ်လား”

မည်သို့ဆိုစေ၊ မိမိအဖို့ရာကား မမျှော်လင့်ဘဲ အညာခရီးသို့ လိုက်ပါမိ ခဲ့ခြင်းအတွက် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ အများသူငါ အကျိုးရှိစေမည့် ကုန်ကြမ်း ကလေးတစ်ခုရရှိလိုက်လေပြီ။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် ကုန်ကြမ်းဟူသည် တန်ဖိုးကြီးမားလှ သော အရာဖြစ်ချေသည်မဟုတ်ပါ လား။

နန္ဒာမိုးကြည်

(၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ)

၁၂-ရက်သို့ခွင့်နှင့် သင့်ကံတရား

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

မိဿရာသီ

ARIES

(မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ရင်ထဲမှ အပျော်လေးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကခုန်နေမည်ကားလ။ ရာထူးတိုး အမွေရ ထိပေါက်လာတံ့ရှင်မှုများ ကြုံရတတ်ပါသည်။ အတွေးစိတ်ကူးကောင်းတစ်ခုကြောင့် ဂုဏ်တယူယူ စီးပွားတက်စရာကြုံရလိမ့် မည်။ တိုးတက်မှုရှိသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် ပြိုင်ဆိုင်စရာအချို့နှင့် ကြုံရလိမ့်မည်။ အလစ်မှာ အလဲထိုးချင်သော ပြိုင်ဘက်ကို အသိ သတိဖြင့် အနိုင်ယူရန် လို၏။ အချစ်ရေးမှာ ချစ်ချင်သူက တစ်ယောက်၊ နီးစပ်ရသူက တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲ ကြောင့် ချူချူချာချာဖြစ်နေတတ်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဂရုစိုက်ပါ။

ထိထိုးသင့်သောနေ့
ချွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း
သတ္တ

- တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။
- (၀)အစ (၈)အဆုံး (၇)အစ (၂)အဆုံး။
- တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး သီလခံယူကာ အဖြူရောင်ပန်းများ ကပ်လှူ၍ ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ပြိဿရာသီ

TAURUS

(ဧပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

လာဘ်ခေါ်မိုးများ ရွာသွန်းပြီးမည့် ကာလ။ ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခ ပြည့်ဝနေလိမ့်မည်။ ကံအခွင့်သင့်ပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု ကြုံရလိမ့်မည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ကြုံရလိမ့်မည်။ အိမ်ခြံမြေကိစ္စ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှု များ အံ့ကေလိမ့်မည်။ ယာဉ် စက်ပစ္စည်းကိစ္စမှာ အတွေးမှန်ပြီး အရွေးမှန်လိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းရည်ရွယ်ချက် သစ်များနှင့် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးမှာ ချစ်သူချောနှင့် ရွှေလက်မြဲမြဲ နိုင်တွဲခွင့်ရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် စိုးရိမ်စိတ်ကို လျော့တွေးပါ။ အကောင်းမြင်၊ အပြုတွေးခြင်းကြောင့် ပိုမိုကျန်းမာလိမ့်မည်။

ထိထိုးသင့်သောနေ့
ချွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း
သတ္တ

- အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။
- (၁)အစ (၅)အဆုံး (၇)အစ (၀)အဆုံး။
- အိမ်ရှိဘုရားတွင် ပန်းအဖြူသုံးပွင့်၊ ရေချမ်းသုံးခွက်၊ ထီးဖြူသုံးလက်၊ ပေါက်ပေါက်ဆွမ်း သုံးပွဲကပ်လှူကာ ပတ္တန်းဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါ။

မေထုန်ရာသီ

GEMINI

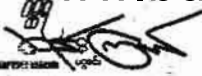
(မေလ (၂၀) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

သစ္စာတရားကို ဦးထိပ်မှာ ပန်ဆင်နေမည့် ကာလ။ သမာသမတ်ကျကျနေထိုင် လုပ်ရှားနေလိမ့်မည်။ ထင်ပေါ်ပြီး စင်တော်ကောက်မှု ကြုံရလိမ့်မည်။ ဇီတနှင့် အနုပညာကိစ္စရပ်တို့ကို ဝါသနာပါနေလိမ့်မည်။ ဝင်ငွေကောင်းပြီး သိက္ခာတက်မှု ကြုံရလိမ့်မည်။ မိသားစုသိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်ခွင့် ရမည်။ ခရီးသွားလာမှုနှင့် အကျိုးပေးကောင်းသည်။ အချစ်ရေးမှာ စွန့်ပြီး ပစ်ခွာသွားသော ချစ်သူကို ဆက်၍ချစ်နေရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်သောကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ စောင့်ရှောက်ပါ။ ဣရိယာပုတ်လေးပါးကို မျှမျှတတနေထိုင်သင့်၏။

ထိထိုးသင့်သောနေ့
ချွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း
သတ္တ

- တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- (၁)အစ (၄)အဆုံး (၇)အစ (၂)အဆုံး။
- မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို ကြာဆန်ကြော်ကျွေးမွေးကာ ခါနပြုပါ။

(ဇူလိုင်လ (၇) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၃) ရက်အတွင်း)

အတွေ့အကြုံကို ဆရာတင်ကာ ကြီးစားနေမည့် ကာလ။ ဆန္ဒနှင့် ဘဝတစ်သားတည်းကျစေရန် လှုပ်ရှားရန်ကန်နေလိမ့်မည်။ အစီအစဉ်ချကာ ကြီးစားထားမှုကို အကောင်အထည်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ အနီကောင်းတစ်ခုကြီးပြီး စီးပွားကံ ပွင့်လန်းလာလိမ့်မည်။ သင့်အိပ်မက်ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရရှိလိမ့်မည်။ အရောင်းအဝယ်ကောင်းပြီး ငွေရွှင်မှု ကြုံရလိမ့်မည်။ အိုးအိမ် ပြင်ဆင်မှု၊ တိုးချဲ့မှုကို ကြုံရလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးမှာ နှလုံးသားဖြင့် ခံစားပြီး ဦးဆောင်ဖြင့် စဉ်းစားတတ် ရန် လိုအပ်သည်။ ကျန်းမာစေရန် အသား၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ပဲတို့ကို မျှမျှတတစားသောက်ပါ။

- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၀)အစ (၅)အဆုံး၊ (၇)အစ (၄)အဆုံး။
- ယတြာ - မေတ္တာ ဘာဝနာပွားပွားပါ။ ဤလတွင် မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုပါ။

(ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

သည်းခံမှုကြောင့် အောင်မြင်ချိန်။ ရတနာသုံးပါး။ မိဘ၊ ဆရာသမားတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် သင့်ဘဝမှာ ကြီးမားသော အဆင်ပြေမှု ကြုံမည်။ လူကြီးမိဘများ၏ ကူညီစောင့်မမှုကို ရရှိမည်။ ကောင်းပေးဆိုသော ကမ်းလှမ်းချက်တစ်ခုကို ရရှိမည်။ မိသားစုနှင့်အတူ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အလှူ ဖန်လာပြုရန်ကိစ္စရှိသည်။ မိသားစုကို ဦးဆောင်၍ တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးရမည်။ ခေတ်မီ အဆင့်မြင့် နည်းပညာရပ်များကို နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သွားရောက် သင်ကြားခွင့်ရရှိမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အုန်းသီး၊ ကောက်ညှင်း၊ စသော အစားအစာများကို ရှောင်ပါ။ ကြေညက်လွယ်သော အစားအစာ များကို သုံးဆောင်ပါ။

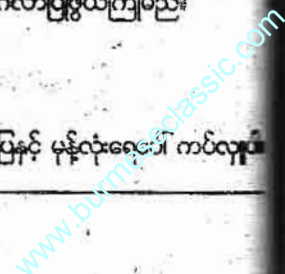
- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - သောကြာ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၈)အဆုံး၊ (၅)အစ (၀)အဆုံး။
- ယတြာ - မွေးနေ့မှာ ဝန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်လှူကာ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော် မြတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပါ။

(ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ခပ်ဆန်းဆန်း ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကြုံရတတ်သော ကာလပါ။ ကုသိုလ်ကံအကောင်းအဆိုး နေရာထွေးနေတတ်သည်။ လွယ်မည့်ကိစ္စကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်မိပြီးကြောင့် အခက်ကြုံရတတ်သည်။ ကံမြင့်စေရန် မကောင်းမှုကို ရှောင်၊ ကောင်းမှုကို ဆောင်၊ စိတ်ကို ဖြူစင်အေးထားလျက် ကြီးစားပါ။ အိပ်ပျော်နေသော ခြင်္သေ့၏ ခံတွင်းသို့ မည်သည့်သားကောင်မှ အလိုအလျောက်ဝင်မလာ နိုင်ပေ။ ကိုယ့်အကိုယ်ချွန် အစွမ်းကုန် ကြီးစားလိုက်ပါ။ ရပ်ဝေးဒေသ ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြား ဆက်သွယ် သွားလာသည် ဝိစူ အရာရာ လှေခန်းထစ် ပုံသေကားချပြု၍ မရနိုင်ပါ။ အစားများ၍ လေမှာ ဝမ်းနာ ဝေဒနာကြုံရနိုင်သည်။ ဟိတ်ဟန်များသည့် ချစ်သူနှင့် မင်္ဂလာပြုဖွယ်ကြုံမည်။

- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၉)အဆုံး၊ (၄)အစ (၁)အဆုံး။
- ယတြာ - အိမ်ရှိဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး နင်းဆီပွင့် (၁၀)ပွင့်၊ အောင်သပြေနှင့် မုန်လုံးရေပေါ် ကပ်လှူပါ။

တူရာသီ

(အင်္ဂါလင်္ကာလ (၂၀) ရက်မှ သောမဂ္ဂလင်္ကာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

တည်ငြိမ်အေးဆေးမှု အားနည်းနေသော ကာလ။ ကံပြောင်းလဲမှု မရှိတတ်ပေ။ လူသိများခြင်း၊ လာဘ်ရွှင်ခြင်း၊ ဂုဏ်ကျက်သရေတိုးခြင်း ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ပြဿနာအခက်အခဲရှိက ဖြေရှင်းရ လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။ ကြီးပွားလမ်း၊ အောင်မြင်လမ်းရှိစေမည့် အခွင့်အရေးကောင်းကြံ့မည်။ မေတ္တာ စိတ်ကြောင့် အောင်ပွဲရရှိပေလိမ့်မည်။ ဖြစ်ချင်သော အရာကို ဖြစ်နိုင်သည့်နေရာက စတင်လုပ်ကိုင် နေပေလိမ့်မည်။ အတွေး၊ အမြင်၊ အသိ မှန်ကန်နေလိမ့်မည်။ အိုးအိမ်ပြောင်းရွှေ့လိုသော်လည်း ပြောင်းရွှေ့လျှင် အဆင်ပြေမှု မကြုံနိုင်ပေ။ ဇက်ကြောတက်၊ ခေါင်းလေးဝေဒနာမျိုး ခံစားရတတ် သည်။ အချစ်စိတ်ကူးအိပ်မက်ကလေးက လှတပတ ရှိနေလိမ့်မည်။

LIBRA

- အထိန်းသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ သောကြာ။
- အချိန်အရမည့်ဂဏန်း - (၀)အစ (၅)အဆုံး၊ (၂)အစ (၇)အဆုံး။
- အကြံ - သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းလှူပြီး ကုသိုလ်ဒါနပြုလုပ်ပါ။

ပြိစ္ဆာရာသီ

(အောက်တိုဘာက (၂၃) ရက်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ပိတ်လိုင်းကို တအိအိခံစားရတတ်သော ကာလ။ ကုသိုလ်က ထူးခြားမှု ကြုံမည်။ စံထားသည့်ကိစ္စ များ ပြီးပြတ်အောင်မြင်အောင် ငွေ၊ ဝိရိယမှန်မှန်လုပ်ကိုင်ပါ။ မျှော်လင့်ချက် ရုံးဝ မရှိတော့သည့် စီးပွားဥစ္စာများ ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ဘောင်းခံရရှိလာပေလိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေပါ။ အငြိမ် မနေသင့်။ လုပ်စရာရှိလျှင် သေးသေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြီးကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ချက်ချင်း ထလုပ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဝိရိယမပါလျှင် မည်သည့်အောင်မြင်မှုမှ မကြုံနိုင်ပေ။ မိမိကိုယ်မိမိ တော်-မော်-ထက်မြက်အောင် လုပ်ရင်းမှ ထိုထက်ပိုတော်အောင် လုပ်နိုင်သေးကြောင်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရု စိုက်၊ လေချုပ်စာများကို မစားပါနှင့်။ ရင်ဝမ်းအောင့်မည်။ အချစ်ရေးက တကယ်မာနခဲကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိနေလိမ့်မည်။

SCORPIS

- အထိန်းသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။
- အချိန်အရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၀)အဆုံး၊ (၅)အစ (၅)အဆုံး။
- အကြံ - မိမိထက် အသက်၊ ဂုဏ်ဝါကြီးသူများကို ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ပူဇော် ကန်တော့ပါ။

နေရာသီ

(နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

လှေတစ်စင်းပဲ့ ပန်းခူးထွက်ချိန်၊ ကျွမ်းကျင်မှု၊ မြော်မြင်မှု အထူးလိုအပ်၏။ ပဲကိုင်ထိန်း မကျွမ်းကျင် လျှင် မှောက်ထိုးမှောက်လှန်ဖြစ်တတ်သည်။ သတိသည် သင့်လိုရာခရီးသွားရန် ပဲကိုင်ဖြစ်၏။ အိမ် နေရာ၊ အလုပ်ဌာနပြောင်းရွှေ့ချင်စိတ် ပေါ်နေမည်။ ကံအားနည်းနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ရှုပ် ထွေးစရာပြဿနာများ မကြာခဏကြုံမည်။ အင်္ဂါနံပစ္စည်းရောင်းဝယ်မှု အကျိုးပေးကောင်းသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ထက် ကောင်းမွန်စေရန် လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက် အသီးအနှံ နှင့် နို့တိုကို မျှမျှတတ စားသုံးပေးပါ။ ချစ်ခြင်းဆိုသည့် တံခါးခခါက်သံသဲ့သဲ့လေးကို ချီချီသာသာ ကြားရလိမ့်မည်။

SAGITTARIUS

- အထိန်းသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။
- အချိန်အရမည့်ဂဏန်း - (၀)အစ (၅)အဆုံး၊ (၅)အစ (၂)အဆုံး။
- အကြံ - မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို မိမိနှစ်သက်ရာ အစားအသောက်တစ်မျိုးကို ဒါနပြုတော့လှူပါ။

CAPRICORN

(အိုင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၉) ရက်အတွင်း)

အပူရှိန်ပြင်းသော နေလုံးကြီးသည် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်သွားပါပြီ။ နေကွယ်လျှင် လထွက်ပါလိမ့်မည်။ အေးမြသော လပြည့်ဝန်းကို မကြာခင်ကာလမှာ သင် ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကြည်နူးဖွယ်၊ သာယာဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ခွင့် ရရှိပါလိမ့်မည်။ သင်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ စိတ်ရှည်ကာ အကောင်းမြင်၊ အပြုတွေးနေပါလိမ့်မည်။ အင်္ဂါနံပစ္စည်းကိစ္စက သင့်ကို ရေရှည် အကျိုးပြုပါလိမ့်မည်။ ငွေကြေးပူပင်သောက ကင်းဝေးနေမည်။ အချစ်ခင်စိတ်အေးရမည်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာနေမည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၁)အဆုံး၊ (၈)အစ (၀)အဆုံး။
- ယတြာ - ဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ပေါက်ပေါက်ဆွမ်းနှင့် အောင်သပြေ ကပ်လှူပူဇော်ကာ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်မြတ်ကို သက်ရွေ့တ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

AQUARIUS

(ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း)

လသာခိုက် ဗိုင်းငင်ပါ။ ယနေ့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို မနက်ဖြန်သို့ မရွှေ့ပါနှင့်။ လောကတွင် မည်သည့်အရာမှ သူ့အလိုလိုဖြစ်မလာတတ်ကြောင်း သတိရှိရမည့်အချိန်မျိုးပါ။ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုကြည့်လိုက်ပါ။ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိလေလေ အောင်မြင်လေလေ ကြုံပါလိမ့်မည်။ သင့်အိမ်အနီးမှာ အလှူမင်္ဂလာပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမိုမြင့်မားတိုးတက်မှု ထူးထူးခြားခြားကြုံရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူချောနှင့် ခရီးသွားရတတ်သည်။ ခင်သွားပြီး ကျန်းမာနေမည်။

- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၁)အဆုံး၊ (၉)အစ (၆)အဆုံး။
- ယတြာ - ပွင့်တော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားရှင်များကို အာရုံပြုလျက် သီလခံယူကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိမ်း

PISCES

(ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

အောင်မြင်မှုရေစီးမှာ မျောပါနေတတ်ချိန်၊ ခြေစုံရပ်လျက် စိတ်အေးအေးမနေသင့်ပေ။ မိမိစိတ်ထဲ မိမိ နားလည်ရန်၊ မိမိရည်ရွယ်ချက်ကို မိမိ နားလည်ရန် ပထမဦးစွာ ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေသည် သင့်ဘဝအောင်မြင်မှုတစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်မည်။ ယခုလအတွင်း စတင်လုပ်ကိုင်သည့် လုပ်ငန်း၊ ရည်ရွယ်ချက်ဆန္ဒတို့က တစ်ချိန်မှာ ထူးထူးကဲကဲ အောင်မြင်မှု ရရှိပေလိမ့်မည်။ နှုတ်မဖွာသင့်ပေ။ နှုတ်ဖွာလျှင် ပရမ်းပတာဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုပြုပါ။ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း အာရုံကြော အားနည်းခြင်း အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲခြင်းမျိုး ကြုံရပါလိမ့်မည်။

- အိပ်ပျက်မခံသင့်ပေ။ ချစ်သူက သင့်အပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံပြောဆိုနေလိမ့်မည်။
- ထိထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၀)အဆုံး၊ (၈)အစ (၂)အဆုံး။
- ယတြာ - တရားတော်များ၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုလျက် တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိမ်း။

www.burmeseclassic.com

သဒ္ဓါကြည်လင် ဒါနစင်၍

အရှင်ပညာဩဘာသ

ကိုယ်ဖို့ ကိုယ်သာ
ရှာတော်မပူ
လှခပ်သိမ်းတို့
ငြိမ်းမည် ကော်နီ
မှန်လျှင်ဆက်ဆက်
ကိုယ်အသက်ကို
ရေတွက်မရွေ့
ပေးစွန့်ပုံသော . . .

ဝေသန္တရာဇာတ်တော်ကြီး
မင်းဘူးဆရာတော် ဦးဩဘာသ

“ကျောက်ကပ်အလှူခံလိုပါသည် ဘုရား။
ရန်ကုန်မြို့နေ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးမှာ
ကျောက်ကပ် အစားထိုးကုသရန် အလျင်အမြန်လိုအပ်နေ
ပါသည် ဘုရား။ အင်္ဂလိပ်စောကအလှူ လှူဒါန်းလိုသော ရဟန်း
တော်များအနေဖြင့် အောက်ဖော်ပြပါ လိပ်စာအတိုင်း ဆက်
သွယ်လှူဒါန်းတော်မူပါရန် သေးမြတ်စွာ လျှောက်ထားအပ်
ပါသည် ဘုရား။”

ဦးအာဒိစ္စ
မိုးကောင်းကျောင်းတိုက်၊ မန္တလေးမြို့။
◆◆◆

မန္တလေးမြို့ ရွေးချို့တိုက်၊ မှန်ပေါက်အဝင်ဝမှာ ကပ်
ထားတဲ့ ကြော်ငြာစာရွက်ကို ဆွမ်းခံပြီး ပြန်လာတဲ့ အရှင်
ဝေဒနာ ခေတ္တရပ်ပြီး ဖတ်လိုက်ပါတယ်။ စဉ်းစားစရာ၊
တွေးတောစရာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချစရာ အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ မိမိ
သီတင်းသုံးရာ ဂန္ဓာရုံကျောင်းအတွင်း ကြွလှမ်းခဲ့ပါတော့
တယ်။

နေ့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးအပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ခဏလှဲ
လျောင်းရင်း အမျိုးမျိုးတွေးပေးလာတဲ့ အရှင်ဝေဒနာတစ်ပါး
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာချပြီးခဲ့ပါပြီ။

“ငါဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သဒ္ဓါတရားကြည်ကြည်
ထင်လင်နဲ့ ပြုမူစင်စင် အလှူကြီးတစ်ခုပေးလျှင် အမျိုးမျိုး
စိတ်ကူးမိခဲ့တယ်။ မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမှာ ဆန္ဒကို အကောင်
အထည်မဖော်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ငါ့ဆန္ဒ အောင်မြင်
ပြီထင်ပါရဲ့။”

မိမိကိုယ်ခန္ဓာထဲက ကျောက်ကပ်လေးခြင်းကို ပေးလျှူ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေ လှိုက်
ဆူသွားရဲ့။ အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ရွေးချို့တိုက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း
မှာ ရှိနေတဲ့ မိုးကောင်းကျောင်းတိုက်ကို ကြည့်ပါပြီ။

“တပည့်တော်... ကျောက်ကပ်လှူလိုပါတယ် ဘုရား”
ဆရာတော် ဦးအာဒိစ္စနဲ့ ဦးသာသနာကို ဝတ်ဖြည့်ပြီး
လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု။ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဒါယကာ၊
ဒါယိကာမကြီးတို့ရဲ့ သားမှာ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာခံစားနေရ
ပြီး ကျောက်ကပ်လဲမရ တောမှာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးလည်း
မနေသာတော့လို့ မန္တလေးကို ကြွခဲ့ရတာ”

“မှန်လှပါ။ တပည့်တော်မတို့ရဲ့ သားလေးအသက်က
ကျောက်ကပ်အလှူခံ ရဲ့မရအပေါ်မှာ မူတည်နေပါပြီ။
ဦးပဉ္စင်းလှူမယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိပါတယ် ဘုရား”

ဝေဒနာရှင်ကို မမြင်ရသေးပေမယ့် မိခင်နဲ့ ဖခင်တို့ရဲ့
ပူလောင်နေမှုကို မြင်ရတဲ့ ဦးဝေဒန ချက်ချင်းထပြန် လှူလိုက်
ချင်ပါရဲ့။

“ဦးပဉ္စင်းရဲ့ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တွေကို တိုင်ပင်ဖို့
များ လိုဦးမလားပဲ”

ဆရာတော် ဦးသာသနက နှိုင်းနှိုင်းဆဆ မိန့်တော်မူ
လိုက်ပါတယ်။

“တပည့်တော် ဆုံးဖြတ်ပါပဲ ဘုရား။ အားလုံးအဆင်
ပြေပါတယ်”

“ကဲ... အဲသလိုဆို ဦးပဉ္စင်း အဆင်သင့် ပြင်ပေးထား
ပါ။ ရန်ကုန်ကို အမြန်ကြွရအောင်”

မန္တလေးမြို့ ရောဂါတိုက်အမှတ်တံဆိပ်ကမ်း ကျွန်း
(၁၂)ရွာအပိုင်းမှာ တန်ပိုကျွန်းရွာကလေး တည်ရှိပါတယ်။
အရှင်ဝေဒနအလောင်းလျှာကို တန်ပိုကျွန်းကျေးရွာမှာ

ခမည်းတော် ဦးဝင်းမောင်၊ မယ်တော် ဒေါ်မြသောင်းတို့မှ
၁၃၃၇ ခု သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၁၃ရက်နေ့မှာ ဖွားမြင်တော်
မူခဲ့ပါတယ်။ မွေးချင်း ဖယောကအနက် ပဉ္စမမြောက် သား
ရတနာဖြစ်ပါတယ်။

မန္တလေးမြို့ ပိုက်ကုန်းရပ် အ-ထ-က(၂၁)မှ ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့နယ် မိကျောင်း
တက်ရွာ၊ ကျောင်းတော်ကျောင်းမှာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်
ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ပျဉ်းမနားမြို့ မိုးကုတ်ရိပ်သာ တပည့်ကျောင်း

ကျောင်း၊ ဗန်းမော်မြို့ သိမ်တော်ကျောင်းတို့မှာ ဝါဆိုတော်မူ၍ ပရိယတ္တိစာပေကို လေ့လာသင်အံ့ခဲ့ရာ ပထမကြီးတန်းကို ဖြေဆိုအောင်မြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

အကြီးတန်း အောင်မြင်တော်မူပြီး မန္တလေးမြို့ ငွေချိုကျောင်းတိုက်၊ ဂန္ဓဝရုံကျောင်းတွင် ဆက်လက် သီတင်းသုံးခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဥက္ကလာပနေ ဦးကံညွန့် + ဒေါ်ဌေးမြင့်တို့ရဲ့ သား မောင်ရဲကျော်စွာလတ်မှာ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာခံစားနေရသူဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဝဏ္ဏမာ ဆရာတော် ဦးသာသနနဲ့ သာသနာ့ဂုဏ်ရည်ကျောင်းတိုက်မှာ ခေတ္တ သီတင်းသုံးလျက် လူနာနဲ့ ကိုက်ညီမညီ ဆေးစစ်ခံယူခဲ့ရပါတယ်။

ကျောက်ကပ်လျှော့နဲ့ အလျှော့ခံသူတို့မှာ အမျိုးအစားတူမတူ အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးရပါတယ်။ အာရှတော်ဝင် SSI ပင်လုံဆေးရုံတို့မှာ အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတစ်ရက်ကို စင်ကာပူဆေးရုံသို့ ပို့၍ စစ်ဆေးခဲ့ရပါတယ်။ စစ်ဆေးချက်အဖြေ ၆ချက်အနက် အနည်းဆုံး ၅ချက်ကိုက်ညီမှသာ ကျောက်ကပ်အစားထိုးလို ရမှာပါ။

ကံ-ကံ၏ အကျိုးအတိုင်း ဆေးစစ်ချက်အဖြေအရ လဲလှယ်ခွင့်ရှိတဲ့ အချက်နဲ့ မပြည့်စုံခဲ့ပါ။ လဲလှယ်တပ်ဆင်လို မရနိုင်ကြောင်း ပြန်ကြားချက် ရခဲ့ပါတယ်။ လူနာရှင်များအနေနဲ့ နောက်ထပ်လျှော့နဲ့ လူထပ်မံရှာဖွေခဲ့ရပြန်ပါရော။

အရှင်ဝဏ္ဏကိုယ်တော်မှာလည်း လျှော့ချင်ပါလျက်နဲ့ လျှော့ချိန်းခွင့်မရခဲ့။ သာသနာ့ဂုဏ်ရည်ကျောင်းတိုက်၊ ဒဂုံမြို့သစ် မြောက်ပိုင်းမှာ ခေတ္တသီတင်းသုံးရင်း မန္တလေးပြန်ဖို့ စိစဉ်ရပါတော့တယ်။

တစ်နေ့...

“အရှင်ဘုရား... သူက တပည့်တော်တို့ ကျောင်းအထက(၃) မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ယုယုတင်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ ဆရာမကြီးရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးသိုက်ထွန်းမှာ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာ ခံစားနေရလို့ အရှင်ဘုရားထံ အကူအညီတောင်းဆိုလို့ပါ ဘုရား။”

သာသနာ့ဂုဏ်ရည်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးသာသနထံ ဆွမ်းအိမ်ကာမတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦးနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားနေတာပါ။

“မှန်လှပါ ဘုရား။ တပည့်တော်မရဲ့ ခင်ပွန်းက ထိုင်း

နိုင်ငံ၊ ဘန်ကောက်မြို့ကို သွားပြီး မကြာခဏ ကျောက်ကပ်ကို ဆေးနေရပါတယ် ဘုရား။ ကျောက်ကပ်လဲလှယ်လိုအပ်နေလို့ တပည့်တော်မကို တက်စွမ်းသမျှ အကူအညီပေးပါရန် လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ဘုရား။”

“အင်း... ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ မန္တလေးဧည့်ခန်းတစ်ပိး ကျောက်ကပ်လျှော့ ရောက်နေတယ်။ လူနာတိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးလိုက်တော့ အခန့်မသင့်လို့ မလျှော့ရဘူး။ ဒါက မကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းကို လျှော့ မလျှော့ကတော့ သူ့သဘောပေါင်းနော်။ ဘုန်းကြီးခေါ်ပေးပေးမယ်လေ။”

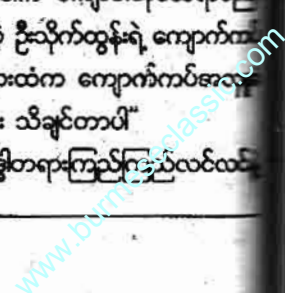
“တင်ပါ ဘုရား။”
“မောင်ကျောင်းသား... သိမ်ကျောင်းပေါ်က ဦးဝေကို သွားပင့်စမ်း။”

ဆရာတော်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းမိလိုက်ပါတယ်။ ခဏအကြာ...

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ လက်အုပ်ချီပြီး လျှောက်ထားနေတဲ့ ဦးဝေကို...”

“ဦးပွင့် ထိုင်ပါဦး။ ဒါက ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ယုယုတင်။ ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ဦးသိုက်ထွန်းရဲ့ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာအတွက် အရှင်ဘုရားထံက ကျောက်ကပ်အလျှော့ချင်လို့ ဦးပွင့်သဘောထား သိချင်တာပါ။”

“တပည့်တော်က သဒ္ဓါတရားကြည်ကြည်လင်လင်

စင်ကြယ်တဲ့ အင်္ဂုပရိန္ဒကအလှူ လှူဒါန်းလိုတာပါ ဘုရား။ ဟိုကပ်စွဲ မရှိပါဘူး။ အပ်စပ်တဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို လှူရန် အသင့်ပါ ဘုရား။

“ကဲ... ဒကာမကြီးတို့ ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အဆင် ပြေပြေပေါ့။ ပြီးအဆင်ပြေတာက ဒီ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ စစ်ဆေးစရာ ကိစ္စအဝဝကို စင်ကာပူအထိပို့ပြီး စစ်ဆေးပြီးသား စာရွက် စာတမ်းတွေ ရှိနေတယ်။ ဆက်သာ ဆောင်ရွက်ကြတော့ ပေါ့။”

ကဲ-ကဲ၏ အကျိုးအတိုင်းပါ။ ကာယကံရှင် လူနာနဲ့ ဦးဝေဇာတို့ အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးကြပြန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ရလာတဲ့ အဖြေက လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်အားလုံး ကိုက်ညီပါတယ်။ ကျောက်ကပ်လဲလှယ်တပ်ဆင်လို့ ရတယ် ပေါ့။

ကျောက်ကပ်လဲလှယ်လို့ရကြောင်း သိပြီးချိန်က စ.လို လိုအပ်တဲ့ နိုင်ငံရေးလက်မှတ်အပါအဝင် စာရွက်စာတမ်း အမျိုးမျိုးအတွက် နေပြည်တော်-ရန်ကုန် လူးလားတဲ့ခေါက် ဆောင်ရွက်ကြတာ တစ်လကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ လူနာကလည်း ကျောက်ကပ်ဆေးချိန်ရောက်ပြန် လို့ ဘန်ကောက်ဆေးရုံရောက်နေပြန်ပါရော။

အားလုံးပြီးတော့ ဆရာတော် ဦးသာသန၊ ဦးပဉ္စင်း ဦးဝေဇာတို့ လူနာကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် အဖော်တစ် ယောက်နဲ့အတူ ဘန်ကောက်မြို့ကို ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။

ဘန်ကောက်ကို ရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်အတွင်း မှာပဲ လိုအပ်ချက်တွေကို စစ်ဆေးပြီးခဲ့ပါရော။ နောက်ဆုံး အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားပြီး ကျောက်ကပ်လဲလှယ် တပ်ဆင်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဦးဝေဇာကိုယ်တော်မှာ ဆေးရုံတစ်ပတ်ခန့် တက်ခဲ့ရ ပါတယ်။ အခြေအနေအားလုံး ကောင်းမွန်ပြီး ခွဲစိတ်မှုမှာလည်း ဈာန်နဲ့ပြည့် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ လူနာ ဦးသိုက်ထွန်းက တော့ ဆေးရုံဆင်းခွင့်မရသေးပေမယ့် အရှင်ဝေဇာက အရှင် ဆင်းခဲ့ရပါတယ်။

ခွဲစိတ်မှု အောင်မြင်ပြီးချိန်မှာ ဆရာတော် ဦးသာသန က မြန်မာပြည်ကို အရင်ပြန်ကြွပြီး ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဖိတ်ချရချိန်မှာ ဦးဝေဇာတစ်ပါးတည်း ရန်ကုန်ပြန်ကြွခဲ့ပါ တယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ယုယုတင်ကိုယ်တိုင် ဆေးဆိပ်မှ ကြိုပြီး သာသနာ့ဂုဏ်ရည်ကျောင်းတိုက်ကို ပို့ ဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား... တပည့်တော်တို့အိမ်ကို မနက် ပြန် အရုဏ်ဆွမ်းကြွတော်မူပါ ဘုရား။”

နောက်တစ်နေ့ ရန်ကင်းမှာ ရှိတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ယုယုတင် နေအိမ်မှာ ဦးသာသနနဲ့ ဦးဝေဇာတို့ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးခဲ့ပြီး ဆရာတော်အတွက် သင်္ကန်းတစ်စုံနဲ့ စာအိတ် တစ်လုံး၊ ဦးဝေဇာအတွက် သင်္ကန်းတစ်စုံ၊ လက်ဆွဲ စက္ကူပုံး တစ်ခု လှူဒါန်းလို့ အသိသီးအလှူခံပြီး ပြန်ကြွခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောင်းရောက်လို့ ဦးဝေဇာက သူ့အတွက် လှူထားတဲ့ စက္ကူပုံးကို ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ များပြားလွန်းလှတဲ့ ငွေစက္ကူ များ။

ဦးဝေဇာဘဝမှာ တစ်ကြိမ်မှ မပိုင်ဆိုင်ဘူးတဲ့၊ တစ်ခါမှ မကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငွေတွေ။

တစ်သိန်း... နှစ်သိန်း... သုံးသိန်း... ဆယ်သိန်း။ ဆက်မရေတွက်နိုင်တော့။ ခန့်မှန်းခြေ သိန်း ၅၀၊ ၆၀ လောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။

“အင်း... မနည်းမနောပါလား။ ငါ ဒါတွေကို မျှော်ကိုး လို့ ကျောက်ကပ်လှူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပါလှူချင်တဲ့ အလှူ ကြီးအတွက် အသက်စွန့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို ဖြူဖြူဝင်စင်နဲ့ လှူချင်လို့ လှူထားတာ။ ငါ့အလှူမှာ အစွန်း အထင်း ဘာတစ်ခုမှ မခံနိုင်ဘူး။”

“ဟာ... ဦးပဉ္စင်း၊ ဘာများ ကျန်ခဲ့လို့ပါလဲ ဘုရား။ အိမ်ကို ပြန်ဆောက်ဖာတဲ့ ဦးဝေဇာကို ဆရာမကြီး ဒေါ်ယုယုတင်က အံ့အားတသင့် မေးလျှောက်လိုက်တာပါ။”

“ဘာမှမကျန်ပါဘူး ဒကာမကြီး။”

ဆရာမကြီး ဒေါ်ယုယုတင် ဝတ်ဖြည့်အပြီးမှာ...

“ဒကာမကြီး... ဒကာမကြီး လှူလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကို ပြန်လာပေးတာပါ။ ဦးပဉ္စင်း ဒါတွေအတွက် လှူတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဦးပဉ္စင်း... တပည့်တော်မ လှူတာ နည်းသွား...”

“မဟုတ်ဘူး ဒကာမကြီး။ များခြင်း၊ နည်းခြင်းက အဓိက မဟုတ်ဘူး။ နည်းလည်း မနည်းဘူး။ ဦးပဉ္စင်းတို့က တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားတွေ။ ဒီလောက်များတဲ့ ငွေ ကို ပိုင်လည်း မပိုင်ဘူးပါဘူး။ ကိုင်လည်း မကိုင်ဘူးပါဘူး။

ကျပ်ကြားဖူးတဲ့ ဆရာတော် သာသနာ့နွယ်ရဲ့ ယူချင် သူတွေများတဲ့ လောကကြီးထဲက ကိုယ်က ပေးနိုင်သူဖြစ် အောင် ကြိုးစားပါ။ ပေးတဲ့အခါမှာလည်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့ မေတ္တာသက်ဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ ဩဝါဒအတိုင်း လိုချင်သူတွေ

လိုအပ်နေသူတွေအတွက် ဦးပဉ္စင်းက လှူနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်ချင်နေတာပါ။ လှူတဲ့အခါမှာလည်း ဖြူဖြူစင်စင် မှော်လင့်ချက်မဲ့ မေတ္တာသက်သက်နဲ့ သဒ္ဓါဖြူဖြူပေးလှူချင်တာက အဓိက ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးပဉ္စင်းရဲ့ အလှူဒါနပြောကအောင် ဒီဝတ္ထုငွေတွေကို ပြန်လက်ခံပါ။ ဩော်... ဒါနဲ့ ဦးပဉ္စင်း မန္တလေးပြန်ဖို့ စရိတ် မရှိလို့ ဝယ်စရာလေးတွေလည်း ဝယ်ဖို့ ငွေနှစ်သိန်းလောက် အလှူခံပါရစေ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၅နှစ်လောက် ဖြစ်ရပ်မှန်လေးပါ။

ကျောက်ကပ်လှူသူရော၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ ကျန်းမာ ပကတိ ချမ်းသာစွာ ရှိနေကြပါတယ်။ သဒ္ဓါက ကြည်လင်ပြီး ဒါနက စင်ကြယ်ခဲ့လို့ ထင်ပါရဲ့။ အမည်၊ နေရပ်တွေ လွှဲပြောင်းမထားပါဘူး။ စာရေးသူ သာသနာ့ဘောင်မှာ ဝါဆိုခွဲစဉ်က အတူသီတင်းသုံးခဲ့ရတဲ့ သာသနာ့ဂုဏ်ရည်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးသာသန၊ ကျောက်ကပ်အလှူရှင် ဦးဝေနတို့ရဲ့ ပြောပြချက်အရ သိခဲ့ရတာပါ။ (ဦးဝေနက မိုးကုတ်

ဝိပဿနာသင်တန်းဆရာဖြစ် လာတက်နေတာပါ။)

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ အသွေးအသားအလှူပေးသူ သားသမီးအလှူ၊ ဇနီးအလှူတွေကို ဖတ်ခဲ့ရစဉ်က စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာမှာ ထူးထူးခြားခြား ခံစားချက် မပြင်းထန်ခဲ့ပါဘူး။ အခုလို အလှူရှင်ကိုယ်တိုင် အသက်စွန့်လို့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းလှူဒါန်းတာကို ကြားသိရတဲ့အခါမှာလည်း အံ့ဩဝမ်းသာစိတ်သာ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ မိမိအလှူအတွက် အစွန့်အထင်းမပြင်စေလိုလို့ လှူဒါန်းငွေ သိန်း ၅၀-၆၀ ခန့်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီး ခရီးစရိတ် ကျပ်နှစ်သိန်းသာ အလှူခံခဲ့ကြောင်း သိရတော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထက် ကျော်လွန်တဲ့ ပီတိစိတ်၊ အံ့ဩဝမ်းမြောက်စိတ်တွေနဲ့အတူ ကြက်သီးမွေးညင်ထ၊ ပီလောက်အောင် ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အလှူရှင်များအတွက် အကောင်းဆုံး သာဓကကို ပြသသွားခဲ့တဲ့ အရှင်ဝေနကို လက်အုပ်ချိန့် ရှိခိုးလျက်... ■

* * *

အရှင်ဝညာဩဘာ

“ အာစရိယဂုဏ် အဟံ ဝန္ဓာမိ။ ”

ဂန္ထိရဆရာလှမျိုး (B.Sc) လယ်ပြု(ငြိမ်း)

ဂန္ထိရအမည်ခွဲ - အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

(၇)နေ့သားသမီးများ ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် အကျိုးပေးလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး အိမ်ထောင်ရေး၊ အာရုံစိုက်တာဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် လုပ်ငန်းစီးပွားအခြေအနေ ကြိုတင်သိထားစေရန် ဆန်းကျမ်း + သက္ကတ ပညာရပ်များဖြင့် ညှိနှိုင်းတွက်ချက်ပေးမည်။ ချစ်သူအိမ်ထောင်ဘက်များအတွက် မင်္ဂလာ နှင်းနှင့် မင်္ဂလာအစီအရင်၊ နှင်းဓာတ်ယတြာအဖြေရှာ (ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး) ကံပွင့်လာဘ်ပွင့် အန္တရာယ်ကင်း အစီအရင်များ အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။

(၁)နှစ်စာ ဟောစာတမ်း၊ ကလေး၊ ဆိုင်၊ လုပ်ငန်း အမည်ပေး၊ မင်္ဂလာအခါရွေး (မွေးဖွားမည့်ရက်ရွေးခြင်း) စနစ်တကျတွက်ချက်ရေးသားပေးမည်။ ရပ်ဝေးမှ မေးလိုတ ငွေကြိုတင်ပေးမှု ကိုယ်တိုင်လာလိုပါက ကြိုတင် ဖုန်းဆက်သွယ်ပါ။

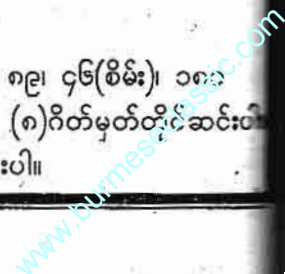
ဟောခန်းလိပ်စာ

အမှတ် (၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ ၇/အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၂၀၀၄၇၈၆၉

လမ်းညွှန်

၃၅၊ ၆၅၊ ၃၂၊ ရွှေဧည့်သည်(၂)၊ ၄၈(အထူး)၊ ၁၇၃၊ ၂၁၆၊ ၅၇၊ ၁၄၆၊ ၈၉၊ ၄၆(စိမ်း)၊ ၁၈၁ ကားများစီး၊ တာမွေ-သန်လျင်-ကျောက်တန်း-ခရမ်း-သုံးခွကားများစီးပါက (၈)ဂိတ်မှတ်တိုင်ဆင်းပါ။ ၃၄၊ ၆၂၊ ၁၀၆ ကားများစီးပါက မွှာရုံမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

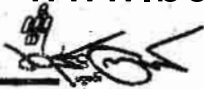
ရန်ကင်းမြို့တော်ကြီးနှင့် ခရီးပေး
သော ခရမ်းခြံ၊
ထိုမြို့၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင်
ဧည့်သည်များ နေထိုင်ကြသည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ ထိုရွာကလေးများ
သည် အလွန်စည်ကားသော ရွာကြီး
များ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်

ရွှေပျော့ရေကြီးနှင့် တရားကိန်း လယ်နီ

ပျော့ရေကြီး

ပတ်ဝန်းကျင်က ကမာမတ်ရွာ၊ တာပွန်ကြီး၊ တာပွန်လေး၊ စက်၊ ညောင်ပင်ရွာ၊ သယုညချောင်းရွာ စသော ရွာကလေးများသည် တာပွန်ချောင်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အစီအရီ တည်ရှိနေကြသည်။ ထိုအချိန်အခါက ရန်ကုန်-သန်လျင် မြစ်ကူးတံတားကြီးလည်း မတည်ဆောက်ရသေး။ ခရမ်းအနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ရွာအသီးသီးမှ လာလိုကြသောသူများသည် ခရမ်းမြို့သို့ သွားပြီး ခရမ်း-သန်လျင်ကားကို စီး၍ သန်လျင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ လာရသည်။ ထိုနေရာမှ သီတာသင်္ဘောကို စီးပြီး ရန်ကုန် သီတာဆိပ်ကမ်းသို့ လာကြရသည်။

ထိုအချိန်က ခရမ်း-သန်လျင် ကားလမ်းသည် အလွန်ဆိုးဝါးလှသည့် ကတ္တရာလမ်းဟုပင် မခေါ်နိုင်သော လမ်းဖြစ်ပြီး ချိုင့်များ၊ ကျင်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့်လမ်း ဖြစ်သည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ကားလမ်းခရီးဖြင့် လာရသည်မှာ အဆင်မပြေလှ။ မိုးလေဝသ အခြေအနေကောင်းပါက ရေလမ်းက ပို၍အဆင်ပြေသည်။ ရွာချောင်းနံဘေးမှ ခရီးသည်တင် မော်တော်ထွက်စီးလိုက်ရုံသာ၊ လမ်းစရိတ်ငွေ သက်သာသည်။ လူလည်း သက်သာသည်။ တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ဝိမ်ကျကျ စီးလိုက်လာရုံသာရှိသည်။ မိုးကြီးလေကြီးကျပြီး လှိုင်းထန်သောအချိန် မြစ်သုံးဆိုင်နေရာသို့ ရောက်နေလျှင်တော့ ခရီးသည်များ ဘုရားတ၊ ရတော့သည်။ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး သူသူငါငါ ရတတ်သမျှ ဘုရားဂါထာများ ရွတ်ဆိုကြရတော့သည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လှိုင်းလေထန်လျှင် နီးရာကမ်းသို့ ခိုကပ်နေကြရသည်။ ထိုနောက် ရန်ကုန်-ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်း

မှ တက်၍ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ သွားလာကြသည်။ ထိုအချိန်က ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်းသည် အလွန်စည်ကားခဲ့သည်။

ခရမ်းအနောက်ခြမ်း ရွာငယ်ကလေးများမှ သင်္ဘောများ၊ လှေများ၊ မော်တော်၊ စက်သမ္ဗန်အားလုံးတို့သည် တာပွန်ချောင်းတစ်လျှောက် ရွာငယ်များကို အစဉ်လိုက် ဖြတ်သန်းပြီး ရွှေလှေရွာသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ ဤနေရာတွင် ပဲခူးမြစ်နှင့် သွား၍ဆုံသည်။ ပဲခူးမြို့ဘက်သို့ သွားလိုသူများက ပဲခူးဘက်သို့ သွား၍ ရန်ကုန်သွားလိုသူများက သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ မောင်းရာသည်။ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းတွင်လည်း ခရီးသည်အတက်အဆင်းရှိကြသည်။ ထိုနောက်မှ ရန်ကုန်-ညောင်တန်းဆိပ်ကမ်း ခရီးဆုံသို့ ရောက်ရှိကြသည်။

ထိုလမ်းခရီးမှ သွားကြရသော လှေ၊ သင်္ဘော၊ မော်တော်များသည် ရွှေလှေရှိ “ရွှေလှေရှင်ကြီးနန်း” ကို မဖြတ်ဘဲ သွား၍ မရပေ။ ရွှေလှေရွာမှ အထွက်တွင် အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြားသော နတ်နန်းမှာ ရွှေလှေရှင်ကြီးနန်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် သင်္ဘော၊ လှေ၊ မော်တော်ပိုင်ရှင်များက ရွှေလှေရှင်ကြီးကို လက်ဖက်ပွဲ သောက်တော်ရေတို့ဖြင့် တင်မြှောက်ပူဇော် ပ၊ သပြေ၊ ခရီးလမ်း သာယာစေကြောင်း ဆုတောင်းကြရသည်။ အချို့ခရီးသည်များကလည်း ထိုကဲ့သို့ တင်မြှောက်ပြီး နတ်မှ တတုတ်တုတ် ဆုတောင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ မည်သည့် မော်တော်၊ သင်္ဘောမှ ရွှေလှေရှင်ကြီးကို မတင်မမြှောက်ဘဲ မသွားရဲ။ ဤနေရာတွင် ရွှေလှေရှင်ကြီးက အထွင်အထိပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခရမ်းမြို့နယ်ရှိ ရွာများသည်

ထိုစဉ်အခါက စပါးစိုက်ပျိုးခြင်းအပြင် မြေပဲ၊ ပဲ၊ နေကြာ၊ ဖရဲတို့ကို စိုက်ပျိုးနေသော နှစ်သီးစားရွာများဖြစ်ကြသည်။ ယခုအခါတွင် ကမာမတ်၊ ဂုံးဂုံးကျ စသော ရွာများသည် ငါးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ရွာသူရွာသားများ အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရန် လိုအပ်သော သစ်သားများကို ပဲခူးမြို့နယ်တစ်ဝိုက်သို့ စက်တပ် လှေကြီးဖြင့် လည်းကောင်း၊ မော်တော်ဖြင့် လည်းကောင်း သွားရောက် ဝယ်ယူကြရသည်။ ဝယ်လာသော သစ်များသည် တရားမဝင် သစ်များလည်း ရှိတတ်သည်။ တရားမဝင်သစ်များ၊ ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး ဖမ်းဆီးနေသော စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကို ရွှေလှေရွာအနီးတွင် စခန်းချ ထားရှိသည်။

စာရေးသူ၏ ဦးကြီးတော်စပ်သူသည် အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် တရားမဝင် ခိုးထုတ်ထားသော သစ်... ပဲခူးဘက်မှ ဝယ်၍ မော်တော်ဖြင့် သယ်ယူလာသည်။ ပဲခူးမြစ်မှ ရွာချောင်းသို့ ပြန်အဝင်တွင် ရွှေလှေရှင်ကြီးအား ပူဇော် ပ၊ သပြေ၊ ဝယ်ယူလာသော သစ်များ အဖမ်းဆီးမခံရအောင် စောင့်ရှောက်ပေးပါရန် ပန်ကြားခဲ့သည်။ စစ်ဆေးရေးဂိတ်နားသို့ မော်တော်အရောင်းတွင် တာဝန်ကျ ရဲများသည် မော်တော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်မောင်းခံအချက်ပြလိုက်သည်။ ကံကောင်းသွားလေပြီ။ ရွှေလှေရှင်ကြီးကပင် ကူညီစောင့်ရှောက်လိုက်ခြင်းပေလော။

ကျမ်းစာများတွင် ဧဝတားထင်နတ်များကို ပူဇော် ပ၊ သခြင်းဟု ဆိုသောကြောင့် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကပင် နတ်များအား ဗလိယတ်ကျွေးခြင်းများ ရှိခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ပူဇော် ပ၊ သမူအမျိုးမျိုးရှိခဲ့ပြီး အချို့က

စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များ၊ မုန့်၊
ဆက်ဖက် စသည်ဖြင့် ပူဇော်ကြသည်။
အသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်သည့်အခါ
ဆိုင်တွင်လည်း နတ်များကို မေတ္တာပို့
အမှုပေးဝေကြရန် ဘုရားရှင်က မိန့်ဆို
ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ဤကဲ့သို့ ပူဇော်
သော အမှုဝေသူများအားလည်း နတ်
များက စောင့်ရှောက်နိုင်သလောက်
ဆာင့်ရှောက်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။

ရွာကြီးများတွင် ရွာတော်ရှင်၊
ဆာကြီးတောင်ကြီးများတွင် တောပိုင်
ဆောင်ပိုင်ကြီးများ၊ ကွင်းများတွင် ကွင်း
ပိုင်ကြီးများ စသော အရှင်ကြီးများ၊ နတ်
ကြီးများ ရှိကြသည်။ ထိုနတ်များကို
ဆစ်ရွာလုံးက ပူဇော်ပသကြ အားကိုး
ကြ ရှိကြသည်။ လူတွေ ကောင်းနေ
သောအခါ ထိုနတ်ကြီးများက ဘီလူး
သရဲနှင့် အခြား ဘေးအန္တရာယ်အမျိုး
မျိုးမှ ကာကွယ်ပေးကြသော်လည်း
သူတွေက မတရားလွန်လျှင်တော့
အာကွယ်မပေးဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ဝေပုလ္လားရာမ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်
နတ်၊ ဂူစောင့်နတ်၊ ကုက္ကုစိုးနတ်၊ ဘုမ္မိစိုး
နတ်နှင့် နတ်ရဲ သစ်ပင်ကြီးများတွင်
ဆာင့်ကြပ်နေကြသော နတ်ရဲများ၊
အထင်ကရ သစ်ပင်ကြီးများတွင် နေထိုင်
သော နတ်ဘီလူးများတို့သည် အလယ်
အလတ်နတ်များ ဖြစ်ကြပြီး စိတ်မထင်
မီက ခေါ်သကြီးသည်။ ရှန်လုပ်တတ်
သည်ဟု မိန့်ဆိုရေသားခဲ့သည်။

ဤအဆိုအမိန့် မှန်ကန်ကြောင်း
ဆို တာပွန်ချောင်းဘေး ရွာကလေး
ဆစ်ရာမ “တလောက်ကန်း သန်း” ဆိုသူ
၏ ဖြစ်ရပ်များက သက်သေပြခဲ့လေ
သည်။

“ဦးသန်း” ဆိုသူသည် လူရွတ်

တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရာရာတွင်
အများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်လေ့ရှိ
သည်။ ရွာလေး ရပ်လေးထုံးစံအရ
ရေငန်ဝင်ရာအရပ်ဖြစ်သော ဤရွာ
ကလေးမှ ရွာသူရွာသားများသည် ရေငန်
ပိုင် စောင်းတော်ရှင် ဦးရှင်ကြီးကို ဝါဝင်
ဝါထွက် အန္တရာယ်ကင်း ဆွမ်းတင်လေ့
ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဦးရှင်ကြီး ဆွမ်းတင်
ရန် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေသော တူတော်
မောင်၏ နေအိမ်သို့ ဦးသန်း ရောက်
လာသည်။ ဗိုက်ဆာနေ၍ ဆွမ်းတင်ရန်
ပြုလုပ်ထားသော ကောက်ညှင်းပေါင်း
ကို စားမည်ဟု ပြောသည်။ တူတော်
မောင်က ခဏကြာ ဆွမ်းတင်ပြီးလျှင်
စားရပါမည်ဟု ပြောသော်လည်း မရ။
ဇွတ်အတင်းနှိုက်စားသဖြင့် ပွဲပျက်ခဲ့ရ
သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နောက်နေ့
တွင် ဦးသန်း နွားလိုည်းပေါ်မှ ကျ၍
လက်ကနိုးသွားသည်။ ဦးရှင်ကြီးလုပ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မတော်တဆ လိမ့်ကျ
တာပါဟုပင် ပြောသေးသည်။ ထို
ကြောင့်လည်း “ဦးသန်း” ဟူသောနာမည်
ပျောက်ကာ တစ်ရွာလုံး ကလေးက
အစ သူ့ကို “တလောက်ကန်း သန်း”
ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဦးသန်း၏ မိသားစုများက ရိုးရာ
နတ် တင်မြှောက်ရန် ပြောသောအခါ
တွင်လည်း...

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါက အိမ်ဦး
နတ်ပဲ။ မင်းတို့ တင်မြှောက်ချင်ရင် ငါ
ကို တင်မြှောက်ကြ”

ဟု ပြောလေ့ရှိသဖြင့် ၎င်းတို့
အိမ်တွင် ရိုးရာနတ်များနှင့် အိမ်တွင်း
နတ်အတွက် နေရာမရှိဖြစ်နေသည်။
ရွာဦး သောက်ရေကန်ဘောင်ပေါ်တွင်
တည်ထားသော ရွာတော်ရှင် နတ်နန်း

တွင် တစ်ခါတစ်ရံ အုန်း၊ ငှက်ပျော့ပွဲ
များ တင်လှူလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါအခါ
တွင် တလောက်ကန်း သန်းက...

“ငါ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်
ပဲ”

ဟု ပြောကာ အုန်းသီးကို ယူ၍
ခွဲစားသည်။ ငှက်ပျော့သီးမုည့်နေလျှင်
စားပြီး မမုည့်လျှင် အိမ်သို့ ယူသွား
တတ်သည်။

ထိုအချိန်က ထိုရွာကလေးတွင်
ထင်းရှားလှသည်။ မီးသွေးကိုလည်း
မသုံးနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဈေးသက်သာ
သော လွှစာမှုန့်များ ဝယ်ယူ၍ ထမင်း
ဟင်းချက်ကြသည်။ ကုန်သည်များက
လွှစာအိတ်များကို ပဲခူးဘက်သို့ သွား
ရောက် ဝယ်ယူကြရသည်။ မော်တော်
ဖြင့် သယ်ဆောင်လာသော လွှစာမှုန့်
အိတ်များကို ရွာတွင် ပြန်လည်ရောင်းချ
ကြသည်။ ရွာချောင်းနံဘေးသို့ လွှစာ
မှုန့်သယ်လာသော မော်တော်ကပ်လျှင်
အပြေးအလွှားဝယ်ယူကြရသည်။ ထင်း
ရှားသော ရွာကလေးအတွက် လွှစာမှုန့်
က အသုံးဝင်လှသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်ကြီး
တလောက်ကန်း သန်း၏ သားဖြစ်သူ
ကိုကျော်သည် မော်တော်ငယ်တစ်စီး
ဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်
သည်။ တစ်နေ့ ပဲခူးမှ လွှစာမှုန့်အိတ်
များ ဝယ်ယူ သယ်ဆောင်လာသော
သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် ဦးသန်း လိုက်ပါ
လာသည်။

ရာသီဥတုက သဘောကောင်း
နေသည်။ ညနေဘက် နေဝင် ဆည်း
ဆာအလှက အလှပိုနေသည်။ ပဲခူးမြစ်
ပြင်ရေပေါ်တွင် တိုက်ခတ်နေသော
လေပြည်လေညှင်းကလေးများကြောင့်
ပေါ်နေသော လှိုင်းကြက်ခွက်ကလေးများ
၏ အလှက ရှုမဝ။ မော်တော်စက်...
www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရေလှိုင်းများ ကြားတွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ ပျောက်ကွယ်သွားသလို၊ မျောပါနေသော ဗေဒါပင်များကလည်း မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နင်း၊ ကောင်းကင်ပြာတွင် အုပ်စုလိုက် ပုံသန်းလာကြသော ချိုင်းအုပ်ကြီးကတော့ အစာဝေ၍ ဌာနပြန်ကြပေတော့မည်။

နေဝင်ဆည်းဆာအလှကို တေးကဗျာဖွဲ့၍ ကြည့်နူးနေသော ကိုကျော်သည် အတွေးနယ်ခွဲနေရာမှ မော်တော်ရောက်နေသော နေရာကို သတိထားကြည့်မိသည်။ ရွှေလှေရှင်ကြီး စံမြန်းရာ နန်းဗိမာန်ကို မြင်နေရပြီး ရပ်လေ့ရွာလေ့ မပစ်ပယ်ကောင်း ရွှေလှေရှင်ကြီးကို ပူဇော် ပ,သရပေဦးမည်။

ကိုကျော်က အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးသော လက်ဖက်ပွဲတစ်ပွဲနှင့် သောက်တော်ရေခွက်ကို လက်တစ်ဖက်စီဖြင့် ကိုင်ကာ မော်တော်ဦးပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွှေလှေရှင်ကြီးကို မော်တော်ဦးပိုင်းမှ တင်မြှောက်ပ,သ ပူဇော်ရန်ဖြစ်သည်။ ရွှေလှေရှင်ကြီးနတ်နန်းသို့ ရောက်လုနီးလေပြီ။ ထိုအခိုက် မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် ရိုနေသော ဖခင်ကြီးထံမှ မထင်မှတ်သော ပြောဆိုသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်း...ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်ဦးမလို့လဲ။ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ကိုယ် စီးပွားရှာစားတာ ဘယ်သူ့ကို တင်မြှောက်နေရမှာလဲ။ မလိုပါဘူးကွာ” ဟု ပြောဆိုသံဖြစ်သည်။

“အဖေ... အသားနေပါ အဖေရာ။ သားလုပ်နေကျအလုပ် သားလုပ်ပါရစေ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သော်လည်း...

“လျာမရည်နဲ့ မင်း သူ့ကို (ရွှေ

လှေရှင်ကြီး) ဘာမှ ပူဇော် ပ,သပြီး တင်မြှောက်နေစရာ မလိုဘူး။ ကျွေးစရာရှိရင် ဒီက မင်းအဖေကို ကျွေးရမှာ။ ပေးစမ်း မင်းလက်ထဲက ဖန်းကန်” ဟု ဆိုကာ လက်ဖက်ပန်းကန်ကို လှယူ၍ နှိုက်စားလိုက်သည်။

ရှေ့တွင် ရွှေလှေရှင်ကြီးနတ်နန်းကလည်း ထီးတည်းကြီးပေါ်လာနေပြီဖြစ်၏။ မော်တော်ကလည်း ပဲခူးမြစ်အတွင်းမှ ရွာချောင်းဖြစ်သော တာပွန်ချောင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ နေလုံးနီနီကြီးကလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ဆိုခဲ့ကြသော “နွားရိုင်းသွင်းချိန် အပြင်မထွက်နဲ့၊ ဖုတ်၊ သဘက်တွေ ဆွဲတတ်တယ်” ဆိုသော ကဗျာလင်္ကာကို သတိရနေမိသည်။ ဖခင်၏ အပြောအဆို အပြုအမူများကြောင့်လည်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိသည်။ ဘာဖြစ်လာမလဲဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များက ရင်ထဲတွင် အပြည့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မည်ဟု ထင်နေသည်။

“ဆရာ... ဆရာ... လုပ်ပါဦးဆရာ”

ဟု မော်တော်သားတစ်ယောက်၏ အော်သံကြောင့် အတွေးပြတ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။

လား...လား...ရွာသို့ ပြန်ရန် ပဲခူးမြစ်ထဲမှ တာပွန်ချောင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်ခဲ့သော မော်တော်သည် ရွာသို့ မပြန်ချင်သည့်အလား၊ မော်တော်ဦးကို မြစ်ဘက်သို့ ထူးခြားစွာ ပြန်လှည့်စေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်မှာ မြစ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ပဲကိုင်တဲ့ ကောင်း၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ပြန်လှည့်ဝင်စမ်း”

ဟု ကိုကျော်က အော်ဟစ်

ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါ မော်တော်လေးကို မြစ်ဘက် တာပွန်ချောင်းအတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်ပြန်စေသည်။ ထိုအခါတွင်လည်း မော်တော်သည် ဦးလည်သွားပြီး ရွာအဝင်ချောင်းဖြစ်သော တာပွန်ချောင်းဘက်သို့ လှည့်၍ မရဘဲဖြစ်နေသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ကြိမ်စားကြသော်လည်း မော်တော်ငယ်သည် ချောင်းထဲသို့ မဝင်လိုသော သက်ရှိ သတ္တဝါအလား၊ မြစ်ဘက်ကိုသာ ဦးတည်၍နေသည်။ တာပွန်ချောင်းဘက်ကို ဘေးလှည့်မကြည့်လိုသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မိုးကြီးချုပ်တော့မည်။ နောက်ဆုံးတွင် မတတ်သာသည့် အဆုံး တာပွန်ချောင်းထဲသို့ မော်တော်ကို ဖင်ဖြင့် နောက်ပြန် မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

မော်တော်ကိုစွဲကြောင့် ပုံတံတံကျင်ကို သတိမထားမိခဲ့သော ကိုကျော်သည် ယခုမှ ဖခင်ရိုရာဘက်သို့ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသန်းသည် မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် လဲကျနေသည့် ဝက်ရူးပြန်သလို တွန်လိမ်ခွေခေါက်နေသည်။ အကြောများကလည်း ခုန်နေသေးသည်။ ပါးစပ်ထဲမှလည်း သူ့၏ မခိုင်အောင် သွားရည်များက ထွက်ကျနေနေသည်။ နှာခေါင်းဝမှာတော့ သွေးစုံအနည်းငယ်နှင့် မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေပြီး စကားမေးပင် မတော့။ မော်တော်ကလည်း နောက်ပြန်မောင်းရင်း ရွှေလှေရှင်ကြီးနန်းကို အလာလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် တွန်လိမ်ကောက်ကွေး ရုန်းကန်နေသော ဦးသန်းသည် ငြိမ်သက်သွား၏။ လေ့သားမပါ ရောက်ရှိလာပြီး ရင်ဘတ်ကို ကြည့်ရာ အသက်မရှူတော့တော့ကန်ကန် ငသန်းတစ်ယောက် သေရွာသို့ ပြန်ရလေပြီ။ မော်တော်

လေးသည် နောက်ပြန်မောင်းရင်း
နှုတ် ရောက်ခဲ့ရသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကြားသိကြရ
သော ရွာသူ ရွာသားများထံမှ အသံ
နှိုးနှိုးထွက်လာသည်။

“တဖောက်ကန် သေနံးကတော့
ဘာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူ
မှ မိမိပူပ”

ဟု ပြောသူများ ရှိသလို...
“ဒီလိုကောင်မျိုး သေတာတောင်
နောက်ကျသေး”

ဟု ပြောသူများလည်း ရှိကြ
သည်။ တချို့ကတော့...

“မကိုးကွယ်၊ မပူဇော်ချင်ရင် မပူ
ဇော်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်တော့၊ ဇော်ကားမော်ကား
တော့ သွားမပြောကြနဲ့”

ဟု သတိပေးသူများကလည်း
ပြောကြသည်။

ကြာတော့ ကြာခဲ့လေပြီ၊ ထိုဖြစ်
ရပ်သည် ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုဖြစ်ပြီ၊ အများ

သူငါအတွက် သတိပေးသလိုဖြစ်သည်။
တောများ၊ တောင်များ၊ ကွင်းများတွင်

စည်းကမ်းများ ရှိကြသည်။ စည်းကမ်း
မရှိသည်မှာ လူများပင် ဖြစ်ကြသည်။

မပြောဆိုအပ်သည်များကို ပြောဆို၊
မလုပ်သင့်သည်များကို ပြုလုပ်ကြသော

ကြောင့် ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့ကြရသည်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လူအချင်းချင်း

မေတ္တာထားကြသလို၊ ရောက်ရှိရာ
အရပ်ရှိ နတ်များအားလည်း ပူဇော်

ပ.သ မေတ္တာပို့ကြလျှင် နတ်များက

လည်း စောင့်ရှောက်နိုင်သလောက်
စောင့်ရှောက်ကြမည်သာ ဖြစ်ပေ
သည်။

ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ

လှစံ(ပညာရေး)

စီငြိမ်း

- လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဒုက္ခတာ ရဟန်းများ
- သာမဏေများ သိမှတ်ဖွယ်ရာ
- အဖြာဖြား
- ဝိဇ္ဇာမဃပညာမှတ်စုကျမ်း (ဘဒ္ဒန္တ
- ဝေပုတ္တ)

ဝမ်းနည်းမှတ်တမ်း

သမိုင်းသုတေသီ၊ စာရေးဆရာ တင်နိုင်တိုးသည် နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။

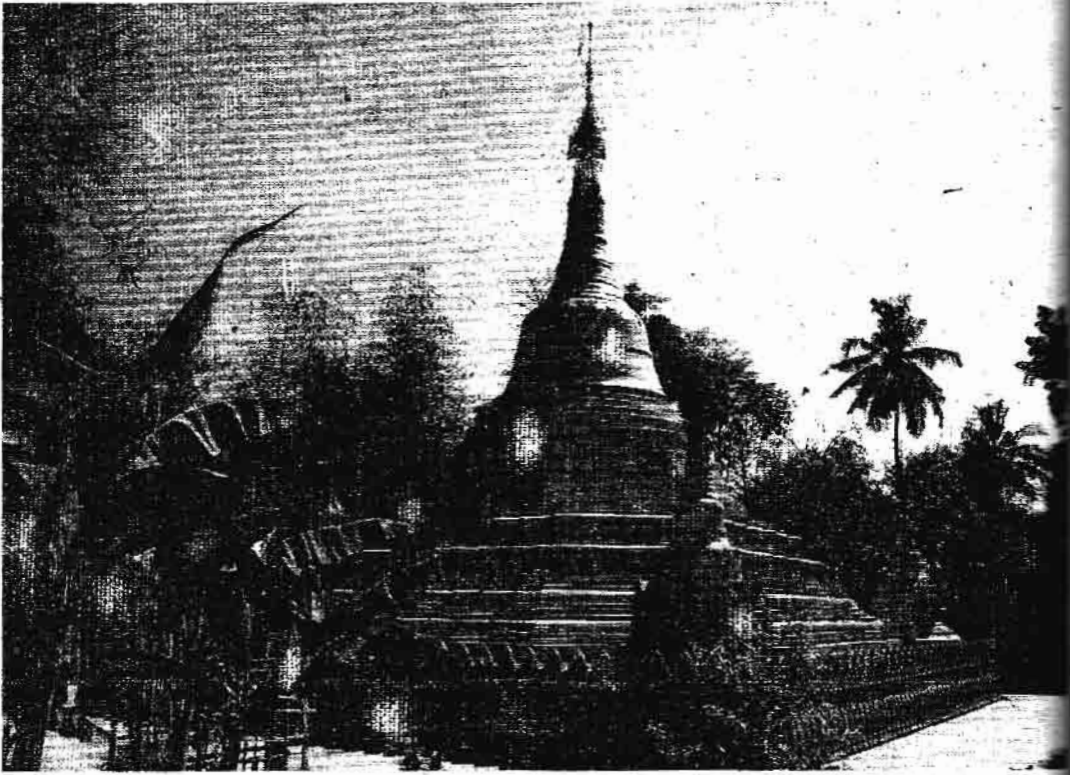
ဆရာတင်နိုင်တိုးအား အပ ဦးညွန့်ထွန်း၊ အမိ ဒေါ်တင်တင်တို့မှ နတ်မောက်မြို့နယ်၊ အိုးသည်ကုန်းမြို့၌ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင်မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။

ဆရာတင်နိုင်တိုးသည် တင်နိုင်တိုး၊ ကိုတိုးတိုး(စီမံကိန်း) ကလောင်အမည်များဖြင့် စာပေများကို ရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတင်နိုင်တိုးမှာ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပင်တိုင်ရေးသားနေသော ကလောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆရာ ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းအတွက် မိသားစုနှင့်အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်။

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း

ကျိုက်တမော်မြို့ ငော်အနီးမှ ဝေယျသုခကျောင်းတော်ကြီး

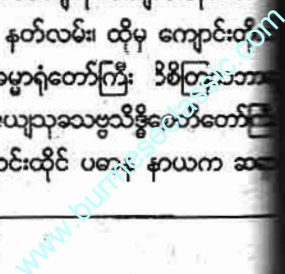
မင်းမဟာ (ကျောင်းကုန်း)

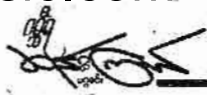
“ကျိုက်တမော်” ဆိုသည်မှာ မွန်တို့ဌာနေ ပုသိမ် မဏ္ဍလတိုင်း၊ ပုသိမ် (၃၂)မြို့တွင် တစ်မြို့ပါဝင်ခဲ့သော ပန်းတောရွာ၊ ကျိုက်တမော်မှ ရေကြည်သို့ ကာလရွေ့လျော့ကာ ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးယခင်က ပုသိမ် မြို့စား သမုဒ္ဒယောသနှင့် ဥမ္မာဒန္တိမင်းသမီးတို့ ကောင်းမှုကြောင့် နန်းစိုက်ခဲ့သော ကျိုက်တမော်မြို့ ဖြစ်ခဲ့၏။ မြန်မာပြည်သာမက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများအသီးသီးသို့ တင်ပို့ခဲ့ရသော လက်မှုပညာ ကြိမ်ထည်ပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ဖန်တီးရာ မြို့ဖြစ်ပါသည်။

သရက်ပင်လှရွာသည်လည်း ကြိမ်လုပ်ငန်းနှင့် လယ်လုပ်ငန်းကို အဓိကထား လုပ်ကိုင်သည်။ သရက်ပင်လှရွာသည် ရေကြည်မြို့၏ အရှေ့ဘက် ၃မိုင်ခန့်ကွာဝေးပြီး ရေကြည်မြို့မှ သွားမည်ဆိုပါက ရေကြည်တူတာအနီး ရထားလမ်းကျော်၍ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ သင်္ကန်းဒေါင်ရွာကို ဖြတ်

ကျော်ပြီးနောက် ကျွန်းပင်တန်းနှင့် ရွာအဝင် အလွန်ထူးသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပမာ ကြည့်ကောင်းပေသည်။ ရှင်သဖွယ် ဆီးကြိုနေသော ရွာကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအဝင်တွင် မူလတန်းကျောင်းနှင့် ရေချမ်းစင်ကလေးကလေး ဖြစ်ရာသူအဖို့ ရင်ထဲ အေးမြစေပါသည်။ ပြန်မာ့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ် ဖော်ကျူးပြသထားပါသည်။

သရက်ပင်လှရွာသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ ဆရာထေရ်ဒေါက်တာ နန္ဒသီရိနှင့်အတူ ဆရာ မောင်တည်အေး၊ ကဆရာ အာနိတိုနှင့်အတူ သရက်ပင်လှရွာ ဝေယျသုခကျောင်းသို့ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝေယျသုခကျောင်းတိုက်ထောင့်ကြီး မုခ်ဦးကြီးမှ ဝင်လျှင် နတ်လမ်း၊ ထိုမှ ကျောင်းတိုက်ကြီး၊ ဆွမ်းစားကျောင်း၊ ဓမ္မာရုံတော်ကြီး၊ ဒိဋ္ဌိတရားမဟာသိမ်တော်ကြီးနှင့် ဝေယျသုခသဗ္ဗသိန္ဓိတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ရပါမည်။ ကျောင်းထိုင် ပဏာန နာယက ဆရာ

ဆက် ဘုရားရှိခိုးဣန္ဒာရအား ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

“အရှင်ဘုရား... အခု ဇေယျသုခကျောင်းတိုက်တော်ကြီး စတင်တည်တဲ့ ခုနှစ်နဲ့ ဆရာတော်ကြီးအဆက်ဆက် အကြောင်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါ”

“ဒီကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ ပထမ ဆရာတော်ကြီးက ဦးသုဇဿနတဲ့။ ဒုတိယ ဆရာတော်က ဦးတိဿ၊ တတိယ ဆရာတော်က ဦးဝိမလပိ။ ကျွန်က ၁၃၄၁ ခုနှစ်က စလို ဒီကျောင်းရဲ့ ပဓာန နာယကအဖြစ် ထမ်းဆောင်တာပါ။ သင်တန်းက ခြေတံရှည် သစ်သားကျောင်းကြီး သုံး ဆောင် တွဲပါ။ ဖျက်ပြီးတော့ ပြန်လည်ပြီး ၁၃၅၀ ခုနှစ်မှာ ယခုအတိုင်း တိုက်ပြန်ဆောက်တာပါ။ နောက် ၁၃၅၀ မှာပဲ ဆွမ်းစား ကျောင်း၊ ၁၃၆၀ ခုနှစ်ကျတော့ ဘုရားတန်ဆောင်းဆောက် ပါတယ်”

“စေတီတော်ကြီးက ဘယ်ခုနှစ်က တည်ထားပါသလဲ ဘုရား”

“မှန်တယ်ကွဲ့။ စေတီတော်က ယခင် စေတီဟောင်း နှိုပါတယ်။ ဘယ်တုန်းက တည်တယ်လို့တော့ မသိပါဘူး။ ဆရာတော် အုတ်ကြမ်းကြီးများနဲ့ ဟိုးယခင်က ရေဆင်းတံတား နဲ့ အုတ်တံတိုင်းရှိပါတယ်။ နှစ်ကြာလာတော့ ပျက်စီး ယို မှင်းလာတယ်။ ဥမ္မာဒန္တိမင်္ဂလီမီး တည်ထားကို တွယ်တဲ့ ဆတီလို့ အဆိုရှိတယ်။ ရေကြည်ပြီးအနီးအနားက ဘုရား

စေတီတွေဟာ ဥမ္မာဒန္တိမိဖုရား တည်ထားကိုးကွယ်တာ များတယ်။ စေတီဟောင်းကို ဒီရွာသား ဦးဝိသာကြီးရဲ့ မိဘ တွေက မွမ်းမံတည်ထားတယ်လို့ ကြားခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီး လည်း ဒီစေတီကို ပြုပြင်ဖို့ အိပ်မက်အကြိမ်ကြိမ်မက်တယ်။ ဦးစန်းဌေး + ဒေါ်မော်မော်သန်းနဲ့ ဦးဝင်းဌေး + မလဲ့လဲ့ဝင်း မိသားစုတွေက ၁၃၆၇ ခုနှစ်မှာ ပြန်လည်မွမ်းမံတည်ထားခဲ့ တာ ဖြစ်တယ်”

“ဗုဒ္ဓပူဇော်ယုတ္တတော်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ကျင်းပပါတယ် ဘုရား”

“စေတီရဲ့ ဉာဏ်တော်အမြင်က ဖိနပ်တော်ကနေ ထီးတော်အထိ ၂၇ တောင်။ ကိုးနင်းကြေတာပေါ့။ တပေါင်း လပြည့်နေ့မှာ ပတ္တန်းရွတ်ပူဇော်ပွဲ၊ သီတင်းကျွတ်မှာ ဆီမီး ထွန်းပွဲ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်မှာ ဆီမီးတစ်ထောင်၊ ပန်း တစ်ထောင် ပူဇော်ပွဲနဲ့အတူ ညဘက်ရောက်ရင်တော့ မြန်မာ့ ရိုးရာ မီးပုံးလွှတ်ပြိုင်ပွဲတွေ ကျင်းပပါတယ်”

“အခုမြင်ရတဲ့ သိမ်တော်ကြီးကို ဘယ်ခုနှစ်မှာ တည် ခဲ့ပါသလဲ ဘုရား”

“ဝိသိကြာသဘာရ သိမ်တော်ကြီးလို့ခေါ်ပြီး ၁၃၆၇ခုနှစ် မှာ အသစ်ပြန်လည်တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ အခုဆောက်နေ ဘုရားတန်ဆောင်းကတော့ မန္တလေးကနေ စကျင်ရပ်မှ တော်တစ်ဆူ ပင့်လာတယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦးနဲ့ မြတ်စွာ

မွေ့ကြာဟောတော်မူခန်းအတွက် တန်ဆောင်ကို ဆောက်
နေတာ။ ရှေးခေတ် လက်ရာဟောင်းတွေအနေနဲ့ကတော့
ရုပ်ပွားတော်တွေရယ်၊ ဗီရိုကြီးတွေရယ်၊ နောက်ပြီးတော့
ကွမ်းတောင် ပန်းတောင်တွေပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဆရာတော်... ဘုမ္မိရတွေကော စောင့်ရှောက်တော်
မူပါသလား ဘုရား”

“မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ ၃၁ ဘုံဆိုတော့ ဝေမာနိက
ဆိုတာ ရှိတယ်။ သစ္စာမရှိ၊ သမာဓိမတည်ရင် သူတို့တွေ
မစောင့်ရှောက်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကျောင်းက ဦးဇင်ကြီး အိမ်မက်
မက်တာကတော့ ဖိုးသူတော်တစ်ပါးနဲ့ မင်းသမီးလို ဝတ်စား
ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦး ဟိုးနတ်စင်ဂူဘက်ကနေ ဇီကျောင်း
တိုက်ကို အမြဲလာကြကြောင်း ပြောတယ်။ ပရိယတ္တိစာသင်
တိုက်ဖွင့်ချင်ပေမယ့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးခက်လို့ မဖွင့်
နိုင်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့ကျောင်းက ကိုရင် ၁၂ပါးနဲ့ ရဟန်း
၄ပါးကို မြို့က တိုက်အသီးသီးမှာ စာသင်ဖို့အတွက် ပို့ထား
ပေးရတယ်”

“အရှင်ဘုရား... ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးကြွပါသေးလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် ၂၀ က ကျုပ် အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ဗုဒ္ဓ
ဂယာဘုရားဖူးခရီး ကြွရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“အရှင်ဘုရားရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ် ထေရုပ္ပတ္တိကို မိန့်ပါဦး
ဘုရား”

“ကျုပ်က သရက်ပင်လှ ဇာတိဖွား။ ဖခမည်းတော်
ဦးစံမြိုင်၊ မယ်တော် ဒေါ်တင်မြတို့မှ မွေးချင်း ၆ယောက်
အနက် အငယ်ဆုံးသားဖြစ်တယ်။ ၁၄၀၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလ
မွှေး ဗုဒ္ဓဟူးသားဖြစ်တယ်။ ၁၀နှစ်သားမှာ ဖိဘုရားရဲ့ ပဉ္စယာ
နဂ္ဂဟင်္ခယူပြီး ဆရာတော်ကြီး ဦးတိဿကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုပြီး
သာမဏေတောင်ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၂၀မှာ ရဟန်း
ဘောင်တက်ပြီး သရက်ပင်လှ ခဏ္ဍာသိမ်တော်ရှိ ဆရာတော်
ဦးဝိမလထံမှာ ဥပဇ္ဈာယ်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ပထမ ရန်ကုန်မှာ
စာတင်၊ ဒုတိယ ပခုက္ကူ အလယ်တိုက်ကြီးမှာ သင်ပြီး
စစ်ကိုင်း နန်းဦးတိုက်သစ်ဆရာတော် ဦးဝိစာရထံမှာ
အကြီးတန်းအထိ ပညာသင်ကြားခဲ့တယ်။ နောက်တော့
၁၃၄၁ ခုနှစ်မှာ အခု ထေယျသုခကျောင်းတိုက်ရဲ့ ပဓာန
နာယက ဆရာတော်အဖြစ် ခန့်အပ် တာဝန်ပေးတယ်။
အခုဆိုရင် သက်တော် ၆၆နှစ်ရှိပါပြီ။ သာသနာ့တာဝန်တွေ
ကို ပေးအပ်သမျှ ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။ ကျေးရွာအုပ်စု
သံသနာယက ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်လည်း ဆောင်ရွက်ပါတယ်”

“အရှင်ဘုရားရဲ့ ရှေး သာသနာပြုမယ် လုပ်ငန်းစဉ်များ

ကို သိပါရစေ ဘုရား”

“ရှေး သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွေကတော့ ကျုပ်
စာသင်တိုက်တည်ထောင်ဖို့၊ တပည့်တွေ စာပေပရိယတ္တိ
တတ်မြောက်ဖို့၊ လက်ရှိ နဂါးရုံဘုရားနဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းပါး
မွေ့ကြာတရားဦးဟောခန်းဆောက်ဖို့တွေ ရှိတယ်။ နောက်ပြီး
ကျုပ်တို့ရွာက တပည့်တွေ အသိအမြင်ကြွယ်ဝဖို့အတွက်
စာကြည့်တိုက်လည်း ဖွင့်ပါဦးမယ်။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်
လုပ်ငန်းစဉ်တွေပါပဲ”

“မှန်ပါ ဘုရား။ ယခုလို မိန့်ကြားတဲ့အတွက် ဆရာ
တော်ဘုရားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ကဲ... ဒကာတို့၊ ဘုန်းကြီး ရေကြည်မှာ ပရိတ်ခွင့်
ပေးဖို့ ပင့်ထားလို့ သွားဦးမယ်။ ရောက်တဲ့အခါ လာကြည့်
အမြဲတမ်း ကြိုဆိုနေပါတယ်”

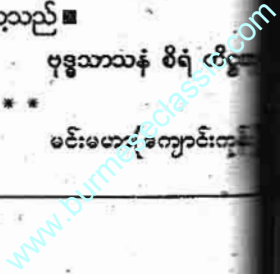
“မှန်ပါ ဘုရား”

သရက်ပင်လှရွာကလေး ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ခြ
လာစဉ် ဒီရွာလေး၏ လိုအပ်ချက်က လျှပ်စစ်မီးဖြစ်သည်
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စ ရွာလေးကို စဉ်ကားစေချင်၏။ တိုးတက်
မြင့်မားစေလို၏။ ရွာအတွက် တိုက်ကျောင်းသစ်ကို မက်
မြန်မာက လှူထားသည်ဟု သိရသည်။ ဒီလို စေတနာ
မြတ်တဲ့ အလှူရှင်တွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေ များပြားလာပါ
ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ ငရိဋ္ဌာ
* * *

မင်းမောင့် ကျောင်းတိုက်

ပူဇော်ဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒ၏သား

ဆရာဒေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

၂၉	၀၄	၆
၁၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ ဓမ္မစေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) Sweet Centre နှင့် ကပ်လျက်

မြေကုန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗုဒ္ဓိ - ၅၀၅၁၇၀၊

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- http://www.sayadeva.com

ဟောစာတမ်းအရထိထိုး ၂၄၈ သိန်းဆုနှင့်တိုး

ဆရာရှင်

၃-၁-၂၀၀၁

လွန်ခဲ့သောနှစ်(၂၀)ကျော်က ဆရာဒေဝထံတွင် ဟောစာတမ်းမေးခဲ့ရာ အသက်(၄၁)နှစ်တွင် ထိဆုကြီးပေါက်မည်။ ငွေတစ်လုံးတစ်ခဲဝင်မည်ဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ယခုအသက်(၄၁)နှစ်တွင် (၁၄၃)ကြိမ်မြောက် အောင်ဘာလေထီ ပွင့်ပွဲတွင် နောင်လေးထီဆိုင်မှ (၃၄၈)သိန်း (၃၄)မှာ မင်္ဂလာစုံတွဲကို ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ဆရာဟောစာတမ်းသည် မှန်ကန်မှုရှိပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

(မြတ်မြတ်စိုး(ခ) မြမြစိုး)

အမှတ်(၃) အနော်မာလမ်း၊ (၂၀)အနောက် ၂-ရပ်ကွက်၊ သာဓကတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဟောစာတမ်းအရထိထိုး ၃၂ သိန်းဆုနှင့်တိုး

ဆရာရှင်

၂၁-၁၀-၂၀၃၃

ကျွန်မသည် (၉၂)ခု (၅)လပိုင်းတွင် ဟောစာတမ်းမေးခဲ့ရာ ထိပေါက်ကိန်းရှိ သည်ဟု လအပိုင်းအခြားများဖြင့် ဟောကြားခဲ့ရာတွင် ထောင်ဆု၊ သောင်းဆု (၆)ကြိမ်၊ (၇)ကြိမ် ပေါက်ခဲ့ပြီး ဆရာသတ်မှတ်ဟောကြားပေးခဲ့သော (၁၉၉၃)ခု ဧမလ(၂၈)ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၅) ရက်အတွင်း (၅၃)ကြိမ်မြောက်တွင် (၈-၇၅၆၃၄၅)နံပါတ်ဖြင့် မင်္ဂလာစုံတွဲ (၃၂)သိန်းဆုကြီး ပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ဆရာဟောစာတမ်းက အတိအကျမှန်ကန်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်လှ

အောင်ချမ်းသာဆန်စက်၊ လမ်းချိုးရပ်၊ ဥက္ကံမြို့၊ ရန်ကုန်တိုင်း

ချစ်သူ
အတွက်
ချစ်စရာ

ကျွန်တော် ရှာဖွေနေခဲ့သည်က
စိန်တစ်ပွင့်ကို ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
တွေ့ရှိခဲ့သော အရာကား စိန်တစ်ပွင့်
ထက် ထူးခြားဆန်းပြားခဲ့ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
 နှစ်လယ် ကြုံတွေ့လေ့ရှိသော ကိစ္စ
 သိပ္ပံနည်းပညာဖြင့်ပင် ရှာဖွေရသော
 နည်းလမ်းများဟာ ဤလောကတွင်
 နေထိုင်ဖို့ ယုံကြည်စိတ်ချရပါသည်ဟု
 အကြံအစာတင် ဆွေးနွေးသုံးသပ်ချက်များ
 ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
 အဖော် များများက သဘာဝလွန်
 ဖြစ်ရပ်တို့ကို ယုံကြည်ကြသည်။
 ကျွန်တော့်ဝန်းသည် အယ်လင်နှင့်
 သိပ္ပံနည်းပညာ ယူအက်ဒ်အိုများမှ ဂါထာ၊
 နှစ်တိုဖြင့် ဥုံဖွဲ့ခံ ကုသမှုများ
 အကြောင်း အခြေအတင် ဆွေးနွေး
 နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူတို့
 ယုံကြည်သမျှကို စိတ်ကူးယဉ် ဇာနည်
 နှစ်ချက်များဟု ထင်မြင်ယူဆသည်။
 ကျွန်တော့်ဝန်း အယ်လင်ကမူ သူတို့
 ယုံကြည်သမျှကို အင်မတန် စိတ်ဝင်
 စားရာကောင်းသော သဘာဝလွန်
 ဖြစ်ရပ်ဆန်းများဟု ယူမှတ်သည်။

ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်
 နှင့်အညီ ကျွန်တော်သည် သိပ္ပံပညာ
 တို့ တန်ဖိုးထားသလို၊ ယင်း၏ စေ့စေ့
 ဝေဖက်ဝေဖက် မှတ်ကျောက်တင်သည့်
 နည်းလမ်းများကို အလေးထားသည်။
 သို့ကြောင့် ယေဘုယျ ပြောရလျှင်
 ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တိုင်းတာ တွက်ချက်
 ၍ မရလျှင်၊ အတိအကျ ထပ်ကျော
 ဆောင်ရွက်မှု မပြုနိုင်လျှင် ထိုဖြစ်ရပ်
 တို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ခြင်း မရှိတော့
 ချေ။ အယ်လင်ကမူ ဤ မဟာစကြာ
 ဝဠာလောကကြီးထဲတွင် သဘာဝ
 ကျကျ ရှင်းလင်း၍မရသော ဖြစ်ရပ်မျိုး
 ခုံ ယခင်ကလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု
 လည်း ဖြစ်နေသည်။ နောင်လည်း ဖြစ်
 ပေဦးမည်ဟု သတ်မှတ်ယုံကြည်သည်။
 ဖြစ်ချင်တော့ အင်မတန် ထူးခြား
 သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟု ကျွန်တော်တို့

၏ ပုံမှန် ဆိုဆိုပြောပြော အခြေအတင်
 ငြင်းခုံနဲ့ပွဲလေးကို အလေးအနက်ကိစ္စ
 တစ်ရပ်ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။
 ထိုကာလတွင် ကျွန်တော်တို့သည်
 နယူးယောက်မြို့တွင် နေထိုင်နေခဲ့ကြ
 သည်။

တစ်မနက်တွင် အယ်လင်၏
 မိခင် အဲလစ်စဘက်က သူမ နေထိုင်ရာ
 ဝါရှင်တန်ပြည်နယ်မှနေ၍ ကျွန်တော်
 တို့ထံ ပုန်းလှမ်းဆက်ခဲ့သည်။
 ကျွန်တော့်ဝန်းသည်က စကားပြောခွက်
 ထဲ “ဟဲလို...မေမေ”ဟု ရွှင်ပျရွာ
 နှုတ်တုံ့ပြန်ပြီးနောက် ထူးထူးခြားခြား
 ငြိမ်သက်သွားပြီး ဂရုတစိုက် နားစိုက်
 ထောင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်က သတိ
 ပြုမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဝန်းသည်၏
 မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရိပ်
 များ ‘ယုတ်ပြာသွားသည်ကို ကျွန်တော်
 မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်
 နေသော သူမ၏ မိခင် တစ်စုံတစ်ရာ
 ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ
 သည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်ကဲဖမ်းနိုင်ခဲ့
 သည်။

ထို့နောက်တွင် အယ်လင်က
 စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့် အုပ်ပြီး
 နောက် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက်
 သည်။

“မေမေလက်စွပ်က စိန်ပွင့်လေး
 ပျောက်သွားလို့တဲ့။ စေ့စပ်လက်စွပ်က
 စိန်ပွင့်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ
 အလည်အပတ်သွားတုန်း ပျောက်သွား
 တာတဲ့။ လမ်းခရီးတစ်နေရာမှာ ပျောက်
 တာတဲ့။”

ထို့နောက် သူမက စကားပြော
 ခွက်ထဲသို့ ဆက်လက်ပြောဆိုသည်။

“အို...မေမေရယ်။ သမီး စိတ်
 မကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီလက်စွပ်ကို
 မေမေ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထား

တယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်”
 ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ ပြော
 လိုက်မိသည်။

“မင်းမေမေကို စိတ်မပူနဲ့လို့
 ပြောလိုက်။ အဲဒီ စိန်ပွင့်လေး မပျောက်
 ပါဘူးလို့။ သူမောင်းတဲ့ ကားထဲမှာ ရှိ
 တယ်လို့။ ရှေ့ထိုင်ခုံအောက်မှာ”

အယ်လင်က ကျွန်တော်ကို
 မျက်လုံးပြူးပြူးဖြင့် တအံ့တဩကြည့်
 လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်
 ပြောလိုက်သည့် စကားကို တစ်ဆင့်ပီး
 လိုက်သည်။ သူမ၏ မိခင်သည်
 ချက်ချင်းပင် သူမ၏ စိန်ပွင့်လေးကို
 သွားရှာသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ
 တွင် သူမ၏ မိခင်က ဖုန်းပြန်ဆက်
 သည်။ ကားထဲ ဘယ်နေရာမှ မတွေ့ပါ
 ကြောင်း ပြောလေသည်။

“အဲဒီမှာ ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။
 အယ်လင်က စကားပြောခွက်
 ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို
 လှည့်၍မေးတော့သည်။

“နေပါဦး ရှင် ဘာတွေ ပြောနေ
 တာလဲ”

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော် ဘာ
 တွေ ပြောနေမှန်း တပ်အပ်သေချာ
 နားမလည်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
 ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ စိန်ပွင့် ဘယ်ရောက်သွား
 မှန်း သိသလိုလိုရှိလို့သာ ပြောလိုက်
 တာပါ။ အင်း... မင်းပြောသလို
 လောကရဲ့ သိရခက်တဲ့ အကြောင်း
 တစ်ခုခုကများ ငါ့ကို ထပြောနေစေ
 လား မသိဘူး။”

“ရှင်လိုလူရဲ့ ပီးစပ်က ပြောမယ်
 တဲ့လား”

သူမက ဆိုရွတ်လိုက်သည်။ (၃)

နောက်တွင်မူ ကျွန်တော် ရေငုံ နှုတ်
ပိတ်နေလိုက်လျှင် ကောင်းပေသားဟု
စိတ်ကူးဝင်မိစေသည်။ အခုတော့ သူမ
၏ အရှုကြည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်
လိုက်သည်ကို ခံလိုက်ရသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြီးပြီးနောက် ဂန္ဓစ်
ကာလပင် ကြာမြင့်သွားခဲ့သည်။ မြို့
ပြမှာ ပုမူ ဆယ်ကုဋေနှင့် လူအမှုများ
ရှုပ်ထွေးနေပြီး သားငယ်တစ်ဦး ပျိုး
ထောင်နေရသည့် တာဝန်ကြား မအား
မလပ်မှုကြောင့်ပင်လျှင် အဲလစ်စဘက်
၏ ပျောက်ဆုံးသွားသော စိန်ပွင့်ဆီသို့
အတွေးမရောက်သလောက်ပင် ရှိခဲ့
သည်။ သို့သော် သူမထံသို့ သူမ၏
သမက် တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦး အလည်
အပတ်ရောက်လေ့ရှိပြီး စိန်ပွင့်နှင့် ထို
စိန်ပွင့်သည် သူမ မောင်းနှင်သည့်
စတေးရှင် ဝက်ဂွန်းစံကားထဲတွင် ရှိ
သည်ဆိုသော ကျွန်တော်ယူဆချက်
ဇာတ်လမ်းသည် မိသားစု ပြောစမှတ်
ဇာတ်လမ်းဟစ်ခုအဖြစ် စာရင်းဝင်သွား
ခဲ့သည်။ ထိုသမက်များကလည်း ထို
စတေးရှင် ဝက်ဂွန်းစံကားထဲ ရှာသည့်
တိုင်အောင် ထိုစိန်တစ်ပွင့်ကို မတွေ့ခဲ့
ချေ။

ထိုနောက် နွေရာသီတစ်ခုတွင်
ကျွန်တော်တို့သည် အယ်လင်း၏ မိဘ
အိမ်တွင် နေထိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။
ကျွန်တော်တို့ သူ့မိဘအိမ်တွင် တည်း
တိုင်း စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရစမြဲပင်
ဖြစ်သည်။ အယ်လင်း၏ ဖခင်မှာ
အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး ယခု အငြိမ်းစားယူပြီးနောက်
တွင် အပျော်တမ်း ရေဒီယိုသမား
တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အယ်လင်း
၏ မိခင် အဲလစ်စဘက်မှာမူ စာအလွန်
ဖတ်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မွေစိတ္တန်ကျကျ

ဆင်ခြင်တွေးတောဉာဏ် ရင့်သန်သူ
တစ်ဦးဖြစ်သည်က အမှန်ပင်။ သူတို့နှင့်
နေထိုင်ရသည်မှာ အလွန်စိတ်ချမ်းသာ
စရာကောင်းခဲ့သည်။ ထိုအပြင် သူတို့
သမီး အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားသော
မှော်လိုလို၊ ဂန္ဓီရလိုလို သဘာဝလွန်
ကိစ္စဝိစ္စများကို မယုံကြည်သည့်အနေ
တွင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် တူသည်။
ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထမင်းစား
ခိုင်း၌ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်
ယောက္ခမ၊ ယောက္ခမတို့ ဖူးပေါင်းပြီး
ကျွန်တော်ဇနီးကို တွယ်လေ့ရှိကြ
သည်။ သို့သော်အောင်လည်း အယ်လင်း
သည် သူမ၏ ခံယူချက်ကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ
ဆွဲကိုင်ထားတတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့
အားလုံးကို "တင်းကျပ်လွန်းသော သိပ္ပံ
လောကအပြင် အနောင်အဖွဲ့ထဲ မိနေ
သူများ" ဟု သိမ်းကျုံးပယ်ချလိုက်လေ့ရှိ
တတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသည့်
ပထမညတွင် ညစာ ကောင်းကောင်း
တည်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းရပ်
ပေါင်းစုံကို တောင်တောင်ပြောက်ပြောက်
ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင်
ကျွန်တော်က ကားထဲမှာ ရှိပါသည်ဟု
အပြတ် လေပစ်ထားခဲ့သော စိန်ပွင့်ကို
တကယ်ရှာပေးရန် အယ်လင်း မျှော်
လင့်နေမှန်း ကျွန်တော် ရိပ်ကဲဖမ်းမိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သားနှင့်
သူ၏ မိခင်က ထမင်းခိုင်းကို ကူညီ
သိမ်းဆည်းပေးနေချိန်တွင် ကျွန်တော်
က ကျွန်တော်ယောက္ခမ အဲလစ်
စဘက်ကို ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီ စိန်ပွင့်ကို
သွားရှာလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်ကို
ဓာတ်မီးတစ်လက်လောက်ပေးပါ"
ကျွန်တော် ပေါက်ကရပြော
လိုက်မိသည်ဟု ထင်ရသည့်အသွင်မျိုး

ဖြင့် ခေါင်းသုံးလုံးက ကျွန်တော်ကို
လည်ပြန်ကြည့်လာကြသည်။ အယ်
လင်းကသာ မအံ့သြလို ကြည့်လိုက်
သည်။ ကျွန်တော်သား လုခဲကမူ ပြော
လိုက်သေးသည်။

"မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ အစ
ရယ်"

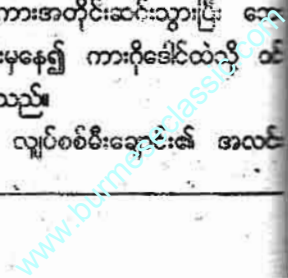
ထိုစကားက အမှန်ပင်။ ကျွန်
တော် တွေးလိုက်မိသည်။ မဟုတ်က
ဟုတ်ကတွေပဲ။ သို့သော်လည်း ယခု
တော့ နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ပြီ။
တောက်လျှောက် ပေါက်ကရပြောခဲ့
သည်ဟုသာ အထင်ခံရကိန်းရှိမည်။
နှုတ်ကျွဲလျှာလွန်း။ မဟုတ်တမ်းစကား
ပြောမိခဲ့သည်ဟု မိမိ၏ မွေစိတ္တန်အပြင်
ပြန်တည့်မတ်ရန် အခွင့်အရေးရမည်ဟု
ပင် သတ်မှတ်ရမည်။

အယ်လင်း၏ ဖခင်၊ ကျွန်တော်
ယောက္ခမကြီးကမူ ကျွန်တော်ကို
ကျွန်တော်ပိတ်မိနေသည့် ချောင်း မှ
ထွက်နိုင်အောင် ဟ၊ပေးသည့်သဘော
မျိုး ပြောလိုက်သည်။

"ဂန္ဓစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ
ဒီကားအိုကြီးက ကားပြင်ရုံကို ရောက်
ခဲ့တာ အခါခါရှိနေပြီ။ အဲဒီထဲမှာ သူမ
ရဲ့ စိန်ပွင့်ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် အခု
အခါမှာ မရှိနိုင်တော့တာ အသေအချ
ပဲ"

အဲလစ်စဘက်ကိုယ်တိုင်က
ကျွန်တော် သူတို့ကို အရှုလှုပ်နေသည်
ဟု ကင်ပြုဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မည်
သို့ပင်ဆိုစေ၊ သူမသည် မီးဖိုဆောင်ထဲ
သို့ ဝင်သွားပြီး ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့်
ပြန်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည်
လှေကားအတိုင်းဆင်းသွားပြီး ဘေ
တံခါးမှနေ၍ ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ ဝင်
သွားသည်။

လျှပ်စစ်မီးခွေခွင်း၏ အလင်း

ဆောင်အောက်တွင် စတော့ရှင် ဝက်စွန်းစ်
 အားအဖြူရောင်က လွင်လွင်တောက်ပ
 နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ယာဉ်
 မောင်းဘက် ဘေးတံခါးကို ဖွင့်လိုက်
 ဖြီး ရှေ့ထိုင်ခုံများတွင် နူးထောက်လိုက်
 သည်။ ကျွန်တော်ယောက္ခမကြီးကမူ
 ကျွန်တော်ပြုလုပ်နေသည်ကို သဘော
 ဆွေနေဟန်ဖြင့် ကားရိုဒေါင် တံခါးဝ
 တွင် ရပ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည်
 ဘုလားထိုင်ကို ထိန်းသော လီဗာတံ
 ဘီ တွန်းလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်
 နောက်သို့ လန်သွားသောအခါတွင်မူ
 စိန်ပွင့်ရှိနိုင်ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်
 ချစ်သော နေရာတွင် ကြည့်လိုက်
 သည်။ စိန်ပွင့်ကား ရှိမနေခဲ့ချေ။

ကျွန်တော်သည် မချင်မရဲဖြင့်
 အသံထွက် ရွတ်လိုက်မိသည်။

“အာ...လာစမ်းပါကွာ... စိန်
 ပွင့်လေးရယ်”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှေ့ထိုင်ခုံ
 ဘုရင်ကို မ.တင်လိုက်ရာ အောက်ခံ
 အယ်လ်(L)သဏ္ဍာန် သံတန်းပေါ်လာ
 သည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စုနေ
 သော ဖုန်မှုန့်အလယ်၌ ကျွန်တော်
 သောကွမ၏ စိန်ပွင့်လေးကို တွေ့လိုက်
 ရသည်။

ကျွန်တော်သည် စိန်ပွင့်လေးရှိ
 နေသို့ တအံ့တဩ ပြူးကြည့်လိုက်မိ
 သည်။ ကျွန်တော်ယောက္ခမကြီး မြက်
 နီလှသော စိန်ပွင့်လေးမှာ ကျွန်တော်
 ခြာသည်နေရာတွင် ရှိနေခဲ့ခြင်းကား
 အတော်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ
 ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် စိန်ပွင့်လေးကို
 အသာကောက်ယူလိုက်သည်။ ညာ
 ဆက်ပေါ်တွင် တင်၍ လက်သီးဆုပ်
 ထိက်သည်။ ကျွန်တော်ယောက္ခမကြီး
 က ကားရိုဒေါင်တံခါးဝမှ အထဲသို့ ဝင်

သွားရာ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ
 လိုက်၍ မီးဖိုအောင်သို့ ပြန်တက်ခဲ့
 သည်။ အဲလစ်စဘက်သည် ပန်းကန်
 ဆေးသည့် ရေလေးနားတွင် ရပ်၍
 ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို နေသား
 တကျ သိမ်းဆည်းနေသည်။ ကျွန်တော်
 က သူမဘက်သို့ လက်ကို ထိုးပေး
 လိုက်သည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို
 နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။
 ကျွန်တော်က တဖြည်းဖြည်း လက်သီး
 ဖြည့်ပြလိုက်သည်။

သူမက မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်မှု မပြု
 ခဲ့ချေ။ သူမ၏ ပျောက်ဆုံးနေသော စိန်
 ပွင့်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု
 သူမ မယုံကြည်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်
 တော်လက်ထဲမှ စိန်ပွင့်ကို သူမ မြင်
 နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိ
 သည်။ သူမသည် လုပ်လက်စ အလုပ်
 များကို ဆက်လုပ်မည်ဟူသော ရည်
 ရွယ်ဟန်ဖြင့် ပြန်လှည့်မည်ပြုပြီးကာ
 မှ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပုံဖြင့်
 ကြက်သေသံသွားသည်။ ထိုနောက်
 လယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

◆◆◆

အဲလစ်စဘက်က သူမ၏ ပြန်
 လည် ရှာတွေ့သော ရတနာပစ္စည်းကို
 လူတကာတို့အား အထပ်ထပ်ပြနေခဲ့
 သောကြောင့် အိမ်တွင်း၌ အတော်ပင်
 ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။ သူမ
 လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သောကြောင့်
 သူမ ကောက်ကာငင်ကာ အသက်
 ပျောက်ပြီး ထိုစိန်တစ်ပွင့်ကို ကျွန်တော်
 ဇနီး ချက်ချင်းလက်ငင်း အမွေခံစားခွင့်
 ရသွားနိုင်သည်ဟုပင် ထင်ရလောက်ခဲ့
 သည်။

သူမသည် အခန်းအလယ်ရှိ
 ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်၍ စိန်ပွင့်ကို တအံ့
 တဩကြည့်ရင်း ရေရွတ်နေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်ခဲ့တဲ့
 ကိစ္စတွေကို ယုံကြည်ချင်သလိုလို
 တောင်ရှိလာတယ်။ အခု စိန်ပွင့်လေး
 ပြန်ရတာ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်
 အရေးပါတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။”

ထိုညနေ၏ တအံ့တဩဖြစ်မှု
 များ အနည်းငယ် ပါးလျော့သွားချိန်တွင်
 မူ ကျွန်တော်သည် ထိုစိန်ပွင့်ရှိနေနိုင်
 သည့် နေရာကို ကျွန်တော် တွက်ဆမိ
 ရန် မခဲမယဉ်းကြောင်း သူတို့ကို ရှင်းပြ
 လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်
 ယောက္ခမကြီး ကားမောင်းသည်ကို
 အကြိမ်ကြိမ်မြင်တွေ့ဖူးသည်။ သူမ
 စတီယာရင်ဘီးကို ကိုင်တတ်ပုံကို
 ကျွန်တော် နောက်ကျနေခဲ့သည်။ ဘယ်
 ကွေ - ညာကွေ့ လက်ပြုသည်အခါ
 သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခါတတ်
 ပုံကိုလည်း ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေခဲ့ရာ
 တံခါးလက်ကိုင်နှင့် သူမလက် ထိနိုင်
 မိပြီး လက်စွပ်မှ ကျော့ကန် ထွင်တွယ်
 သွားနိုင်ပုံကိုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်စဉ်အားလုံးမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသည့် လက်တွေ့ လောကဉာဏ်အတွင်း တွင် ရှိနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ ရှင်းလင်းချက်ပြီး သောအခါတွင် ကျွန်တော့်စကားကို လုံးဝဥသံ အယုံအကြည်ကင်းဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်ကို ပြုပြန်ကြည့်နေသော မျက်နှာလေးခုကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ရှင် နားမလည်တာကို ရှင် လက်ခံနိုင်တဲ့ အစွမ်းမရှိဘူးလား။”

ဟု အယ်လင်းက မေးလိုက် သည်။

ယောက္ခမထီးကြီးကသာလျှင် ကျွန်တော့်ဘက်မှ ဖေးဖေးမမ ပြော သည်။

“အင်း... အဲဒီပုံစံဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ မင်းက စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာတဲ့ နေရာမှာ ပီပြင်ပါကွာ၊ စုံထောက် တစ်ယောက်အတိုင်းပဲ”

သို့တိုင်အောင် သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်ဟုသာ ယုံကြည်ချင်သည့် အနေ အထားများနေကြကြောင်းကို ကျွန် တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ သည်။

နောက်တွင်မူ အဲလစ်စဘက် သည် သူမ၏ စိန်ပွင့်လေး ပြန်ရှာတွေ့ ပြီးဖြစ်ကြောင်း အာမခံ ကုမ္ပဏီသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး သူတို့ထံမှ ပို့ခဲ့သော အာမခံ လျော်ကြေးငွေကို လည်း ပြန်ပို့ပေးလိုက်လေသည်။

ဤသို့ ကိစ္စမျိုးတွင် အာမခံငွေ ရရှိသူက ငွေပြန်ပို့ပေးရိုး မကြိုဘူး သောကြောင့် အဲလစ်စဘက်၏ လုပ်ရပ် သည် သူ့ကို လူသားတို့၏ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းကို ယုံကြည်မှုအသစ်ရှိ လာစေပြီဖြစ်ကြောင်း အာမခံ ကုမ္ပဏီ မှ အကြီးအကဲက အဲလစ်စဘက်ထံ

စာပြန်ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုပြောစမှတ်ပြုစရာ ညနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အမှတ်ရခန်း အချက်ကား အယ်လင်း၏ မျက်နှာမှ အပြုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သိပ္ပံ နည်းကျကျ အမြင်တို့နှင့် လုံးဝခြားနား စွာပင် ထိုကဲ့သို့သော သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်များ မုချမလွဲ ဖြစ်နိုင်သည်ကို သူမ သိကြောင်း ထိုအပြုံးက ပြောနေ ဟန်ရှိခဲ့သည်။ ထိုတန်ဖိုးထားလှသော စေ့စပ်လက်စွပ်မှ ကျောက်ကို ရှာတွေ့ မိမှုအတွက် ပေးဆပ်ရသော အခ ကြီးမားပါပေဟု ကျွန်တော် ခံစားမိ သည်။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်၏ ရှေ့ တွင် ထိုင်၍ ထိုကျောက်မျက်လေးကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော သူမအသွင်သည် ထိုခံယူချက် စတေး ရသည့်အနေနှင့် ထိုက်လျောက် မျှတ သော နှစ်နာကြေးဟု ကျွန်တော်ယူဆ မိခဲ့သည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို မည်သို့ ကောက် ချက်ချရမှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးဖြင့်ပင် မတွေး မထင်တတ်အောင် ဆန်းပြားသော အံ့ဩဖွယ်ရာ နေရာတွင် ကျွန်တော် တို့ နေထိုင်နေသည်ဟု ယုံကြည်ရမည့် ကိန်းဆိုက်နေသည်။ အဲလစ်စဘက်၏ စိန်ပွင့်ကို ရှာတွေ့ခြင်းက ပတ်ဝန်းကျင် အားလုံးအတွက် မင်္ဂလာရှိစေခဲ့သည်။ သူမအတွက်နှင့် သူမ၏ အသက် အာမခံ ကုမ္ပဏီအတွက်သာမက၊ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ ကြည်နူးစရာဖြစ် ခဲ့သည်။

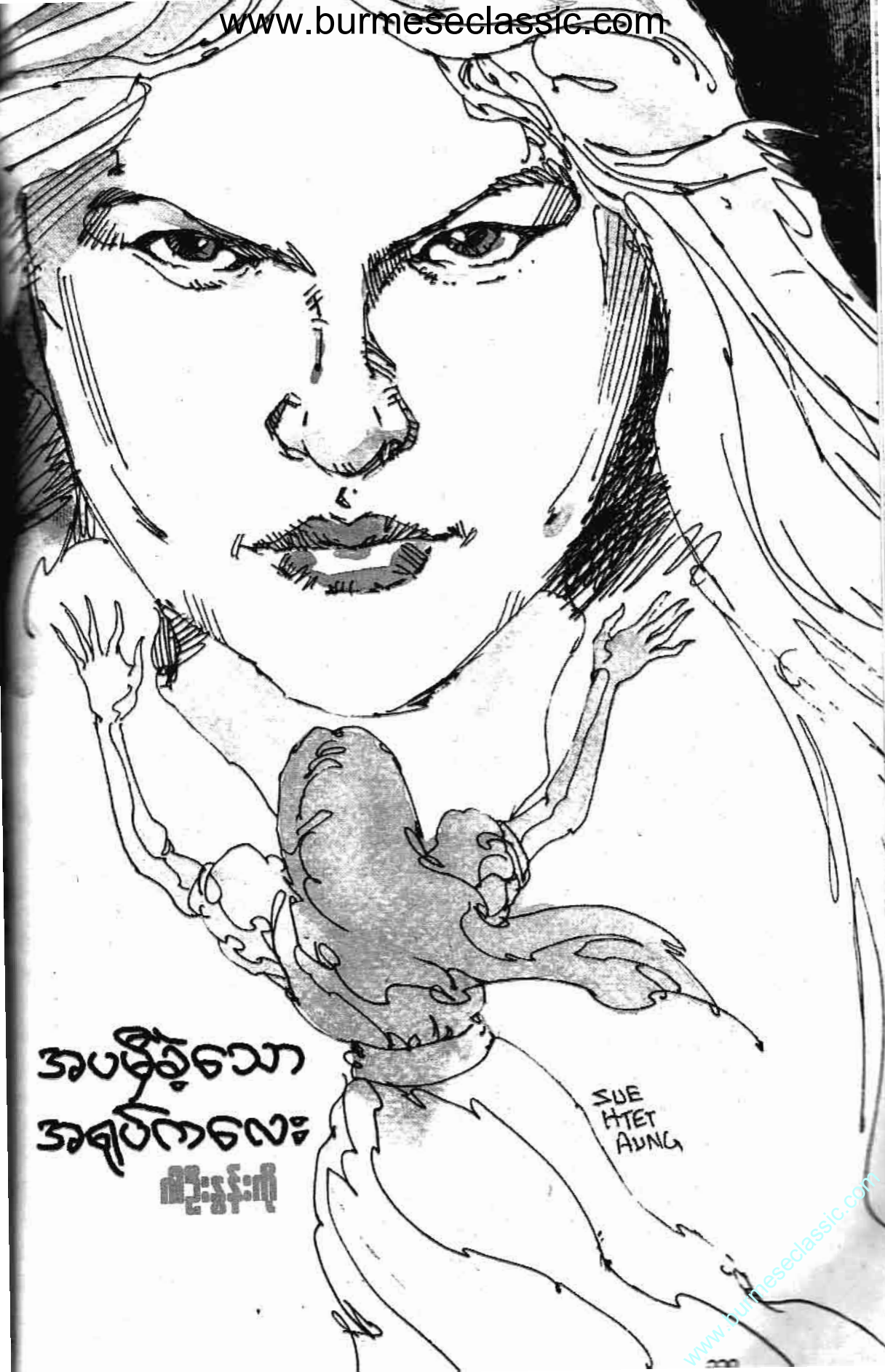
မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟု ကျွန်တော် ရှင်းမပြနိုင်ပါသော်လည်း ထိုဖြစ်စဉ်ကြောင့် ဘဝကို ကျွန်တော် ပို၍ကျေနပ်မိသယောင်ရှိလာခဲ့သည်။

လက်တွေ့ ယခု ကျွန်တော်သိနေ သည့်အချက်မှာ အချို့ကိစ္စများမှာ မျက်စိရုံမှီတ် ယုံကြည်လိုက်ရန် မ ညည်ဟုပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ချစ်မြတ်နိုးသူ အကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်အကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ဖန်ဆင်းရှင်အကြောင်း လျှင် အာမခေးခေး တစ်ခုမကျန် ကျ တော်တို့ သိရှိခွင့်မရချေ။ အဆုံးသတ် တွင်မူ အဲလစ်စဘက်၏ စိန်တစ်ပွင့် ရှာတွေ့ခြင်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အံ့ချီးစိတ် ကိန်းအောင်းလာစေခဲ့ ထိုခံစားချက်ကို လောကမှ မည်သည့် အရာနှင့်မှ ကျွန်တော်လဲလှယ်နိုင် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် သိ သမားတစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သဘာဝလွန် ဆန်သော အတွေ့အကြုံ ကို ကျွန်တော် အလေးထားမိ သည်။

Ref; Reader's Digest 2000 ဝါ Secret of the stone by W.W.Meade ပြန်ဆိုပါသည်။

အပိုဆွဲသော
အရုပ်ကလေး
ကိုးကွန်းကို

SUE
HTET
AUNG

ယခင်တုန်းကလည်း အပမီခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော တစ်ဆင့်ပြော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတချို့ကို ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မကြုံတွေ့ဖူးခဲ့ပါက ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်များကို အမှန်တကယ်ဖြစ်ပွားနိုင်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်မိလိမ့်မည် မထင်ပါ။ “ပြောမယုံ၊ ကြံဖူးမှ သိ” ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ်တိုင် နဖူးတွေ၊ နှုတ်တွေဆုံလိုက်တော့မှပဲ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေကျဖြစ်၍ အလွတ်ရနေသော သမ္မုဒ္ဒေါဟာတော်ကိုပင် ပြောခဲ့အောင် မဆိုနိုင်တော့၍ ဘုရား... ဘုရားဟူ၍ သာ ရေရွတ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ယခု ထက်တိုင် မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ထိုအပမီသော အရုပ်ကလေးအကြောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးပြီး ရေးရမည်ဆိုပါလျှင် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ဝန်းကျင်သို့ သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့်ရမည်သာ ဖြစ်ပါတော့၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ အသက်မှာ ၁၀နှစ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။ မိသားစုထဲတွင် အငယ်ဆုံး သမီးကလေးမို့ ထိုအရွယ်သို့ ရောက်သည်တိုင် ဟိုဟာသည်ဟာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ၁၀ကို ကုန်ဆုံးနေသည့်အချိန်။ အသက်က ၁၀ နှစ်ဖြစ်၍ ငါးတန်းတက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် ကာလဖြစ်၏။ ၂၁ ရာစု၏ ခေတ်ကာလ သမီးပျိုပီပီ မြန်မာပြည်၏ ပညာရေးစနစ်နှင့် လျော်ညီမှုရှိစေရန်အတွက် ကြိုတင် ဘိုကင်စွဲကာ ကျူရှင်တက်နေရသော ကာလလည်း ဖြစ်သည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် ကျွန်မက စာကျက်ပျင်းသော ကလေးမလေး။ စာကျက်သည်ထက် စာဖတ်သည်ကို ပို၍အားသန်ပြီး ပျင်းရိသည်အခါတိုင်း အရုပ်မလေးများနှင့် ဆော့ကစားကာ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံခြင်း မရှိ၍ ကျွန်မအတွက် အရုပ်အမျိုးမျိုး လက်ဆောင်ဝယ်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ကျွန်မမှာ ရှိရင်းစွဲ အရုပ်ကလေးများနှင့်သာ ဆော့ကစားနေခဲ့ရသည်။

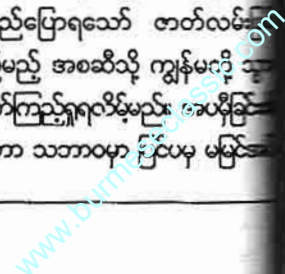
ကျွန်မပွဲ အရုပ်များများစားစား မရှိပါ။ သုံးနှစ်သမီးကတည်းက လက်ဆောင်ရထားခဲ့သော ပွေးကင်းစကလေးတစ်ယောက်အရွယ်ရှိ ကော်ပတ်ရုပ်မလေးနှင့် ဉာဏ်ပြည့်မွှေးနေတုန်းက ဦးလေးတစ်ယောက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးခဲ့သော “အခြာနှစ်ယောက်” အမည်ရ ယုသေးသေး ကော်ပတ်ရုပ်မလေးတို့သာ ရှိ၏။ အရုပ်က စုစုပေါင်း သုံးရုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပထမဆုံးအရုပ်က အရုပ်ဟုပင် အမည်မပေးနိုင်လောက်အောင် အချိန်ကြာညောင်းခဲ့မှုကြောင့် အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းနေရမက။ ကျွန်မမယ်စဉ်က လက်သည်းနီများဖြင့် လက်စွမ်းပြထားမိ၍ အရုပ်မလေး၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုခု နီရဲတွတ်ကာ ရုပ်ဆိုးနေသည်။

နာမည်ကြီးလှသည့် နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားဖြစ်သော Con-juring ဇာတ်ကားထဲက နတ်ဆိုးပုဂ္ဂိုလ်များသည် အရုပ်မလေးကမှ ကျွန်မ၏ ဘိုမထက် ရုပ်လှပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ဘိုမရုပ်က မျက်နှာပြင်တွင် လက်သည်းနီတို့ ရဲနေရုံသာမက၊ ခေါင်းတွင်လည်း ဆံပင်မွှေးများက ကျိုးတိုးကျဲတုံး ထိုသို့ဖြစ်အောင်လည်း ကျွန်မကပဲ (မသိ

နားမလည်သည့် အရွယ်တုန်းက ကတ်ကြေးတစ်လက်နှင့် လက်စောင်ထက်ထားခဲ့လေတော့ နဂိုချောလှသည့် အရုပ်မလေးခမျာ ကြည့်ရက်စရာမသို့သော်လည်း ထိုရုပ်ဆိုးမလေးက ကျွန်မ မပစ်ရက်ပါ။ ထိုအရုပ်မလေးက ကျွန်မ၏ ဖခင် ပညာတော်သင်သွားကာ နိုင်ငံခြားမှ (ရီစပဲရဲကြား ဖခင်မေတ္တာ စေတနာတို့နှင့်) ဝယ်ယူထားသော အရုပ်လေးတစ်ရုပ်ဖြစ်၍ အမှတ်တရအနေနှင့် အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသည့်စိတ်က အရုပ်မလေးကို အပမီခင်ကသာ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် တည်ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မ၏ ကစားပုံ ကစားနည်းကို ရှင်းလင်းရပေဦးမည်။ ကျွန်မ၏ ၁၀နှစ်သမီးဖြစ်၍ အရုပ်ကလေးများနားကြပ်သေးသေးလေးနှင့် ဟိုကလေးသည်စမ်းလုပ်ရင်း “နေကောင်းသွားပါ၊ ဆေးသောက်” ဟု ဆိုပြီး ဆရာမအိုက်တင်ဖမ်းကာ ဆော့ကစားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အလွန်ကြောက်တတ်သောကြောင့် ဆရာမ၏ဖြစ်ချင်သော စိတ်ကူးမျိုး ထိုစဉ်ကတည်းက မရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်မ မပပုံ ဆော့နည်းက အရုပ်မလေးများအဝတ်အစားချုပ်ပေးခြင်း အလုပ်ပေးခြင်း၊ ခေါင်းဖြိုးပေးခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်အထီးကျန်သည့်အခါ သူတို့လေးကို သက်ရိုပမာ သဘောထားဆရာကားပြောခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

အပမီသည်အကြောင်းတို့တည်ပြောရသော် ဇာတ်လမ်းမတည်မည့် အစဆီသို့ ကျွန်မလို သူ့ရောက်ကြည့်ရှုရတိမ့်မည်း အပမီခြင်းသဘော သဘာဝမှာ ပြင်ပမှ မြင်း

တာတစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဝိတုယ်
ခံရသည်ကို ဆိုလိုဟန်တူပါသည်။
ကြောင့် ထိုအရုပ်ကလေးသာ အိမ်
ဆင်းပုန်းလုပ်နေပါက အပူပိုစရာ
ကြောင်းမရှိ။ သို့သော် ထိုနေ့က
အိမ်ကိုယ်တိုင် ကျွဲရှင်အိမ်ဆီသို့
အရုပ်ကလေးကို သယ်သွားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။

“ဟယ်... ဝါလာပြီဟေ့၊ ဖြူဖြူရဲ့
ဘီမရုပ်လေးက ရုပ်ဆိုးချက်ကွာ”
“အေးဟယ်၊ မျက်နှာကလည်း
နီနေနေရော။ ကေကလည်း ခေါင်းတုံး
ဆံပင်ပေါက်အတိုင်းပဲ၊ ဆိုးလိုက်တာ
ဟယ်”

“ဟွန်း... နင်တို့ကလည်း သူများ
အရုပ်ကိုများ မှီခိုမှုရုံမျှပြောနေလိုက်
ကြတာ။ နင်တို့မှာရော ဒီလောက်ကြီး
တဲ့ အရုပ်မျိုးရှိလို့လား။ ဒါက နယ်နယ်
ရရမဟုတ်ဘူးနော်။ နိုင်ငံခြားက ဝါလာ
တဲ့ ဘီမရုပ်အစစ်”

သူငယ်ချင်းများ၏ ဝေဖန်စကား
တို့ ကျွန်မက ခပ်ကြားကြားလေး ချေပ
ထိုက်တော့ သူတို့တစ်တွေ ပါးစပ်ပိတ်
သွားကြသည်။ ကျွန်မ၏ မြောက်ကြွေကြွေ
အပြောလေးကို ကျွဲရှင်ဆရာမ အိမ်
တာ၏ မိခင် ဘွားမေသန့်က သဘော
ထူးသွားဟန်ဖြင့် တဟင်းဟင်းရယ်မော
ရင်း ကျွန်မလက်ထဲက အရုပ်ကလေး
တို့ လှမ်းယူလိုက်၏။

“အမယ်... ပွင့်ဖြူလေးရဲ့ ဘီမ
က ရုပ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ
အင်္ဂလိပ်ချော ချောတာလို့ ခေါ်တယ်။
အသား နီတာရဲ့လေးနဲ့”

“ဘွားမေ... သမီးရဲ့ ဘီမလေး
ကို အင်္ဂလိပ်လှလေး ချုပ်ပေးနော်”

“အမလေး... စိတ်ချ အခုပဲ
ချုပ်ပေးလိုက်မယ်။ ဘွားမေမှာ အဝတ်စ

ပိုတာတွေ ရှိတယ်။ ဂါဝန်လှလှလေး
ချုပ်ပေးမှာ။ သမီးသာ စာသေချာသင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားမေ”

ဘွားမေ၏ ကတိစကားကြောင့်
ကျွန်မ ပျော်ရွှင်သွားခဲ့ရပြီ။

ယခင်က ဘွားမေသန့်သည်
အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသူဖြစ်သဖြင့် သူမ
တွင် အပ်ထည်များမှ ပိုလှုံသော အစပို
များ ရှိနေသည်။ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ
မှ ပိုလှုံ၍ ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်
ကြောင့် အနည်းအများ မတူသလို၊
အရောင်အသွေးလည်း မတူပေ။ နောက်
ပြီး ပိုလှုံသော အစများက နောက်
တစ်ယောက်စာလည်း ချုပ်မရသဖြင့်
အလဟဿဖြစ်နေလေရာ ဘွားမေ
သန့်က ထိုအစပိုများကို ကျွန်မတို့လို
ကလေးများအတွက် အသုံးချပေးရန်
စဉ်းစားခဲ့သည်။ ကလေးတွေအတွက်
အဝတ်ချုပ်ပေးရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း
အဝတ်ရုပ်လေးများ ချုပ်ပေးခဲ့ရာ
ကျွန်မတို့မှာ အလွန်သဘောကျကြ
သည်။ ထိုအထဲကမှ ပိုကဲလိုသော
ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ဘီမရုပ်လေးကို
အင်္ဂလိပ်ချုပ်ပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။
ကျွန်မတို့အပေါ် ချစ်ခင်နေသော
ဘွားမေသန့်က မငြင်းပါ။ အရုပ်မကို
ယူလာခဲ့ဖို့ မှာ၍ ယခုကဲ့သို့ သယ်လာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... ရော... သမီးပွင့်ဖြူ
သမီးရဲ့ ဘီမလေး လှမသွားဘူးလား”

ကျွဲရှင်ဆင်သည် ညနေစောင်း
အခါတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စကား
တွတ်ထိုးနေသည့် ကျွန်မက အရုပ်မ
လေးကိုပင် မေ့နေကာ၊ အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းလာခဲ့သည့်အခိုက် ဘွားမေသန့်က
ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာပြီး အရုပ်မ
လေးကို ကျွန်မလက်ထဲသို့ ထိုးပေးခဲ့
သည်။

“ဟယ်... လှလိုက်တာ ဘွားမေ
ရယ်၊ ဒီလောက် ခဏလေးကို ဘွားမေ
ဘယ်လိုချုပ်လိုက်တာလဲ။ သမီးက
မနက်ဖြန်မှ ရမယ်ထင်နေတာ”

“အမလေး... သမီးရယ်၊ အရင်
ကဆို ဘွားမေက လူတွေအတွက်
အဝတ်အစားချုပ်ပေးခဲ့သူပါ။ ဒီအရုပ်မ
လေးအရွယ်လောက်တော့ ခဏလေး
ပြီးတာပေါ့။ ကဲ... ဘယ်နယ်၊ သဘော
မကျဘူးလား”

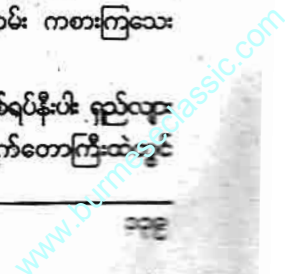
“သဘောကျတာပေါ့ ဘွားမေရ။
သမီးရဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုး ဘီမတောင် ပိုချော
သွားပြီ... ဟိဟိ”

“ကဲ... ကဲ... မိုးတောင်ချုပ်တော့
မယ်။ အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်
ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားမေ”

ဂါဝန် စိမ်းဖန့်ဖန့်လေးနှင့် အမြင်
ဆန်းသစ်နေသည့် ဘီမရုပ်လေးကို
စက်ဘီးခြင်းတောင်းထဲသို့ ထည့်ကာ
သုံးယောက်သား လမ်းလျှောက်လာခဲ့
ကြသည်။ သုံးယောက်သား ဆိုသည်မှာ
ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်သော ယုဝေနှင့် ခန့်လွင်။ သူတို့
နှစ်ဦးက စက်ဘီးပါမလာကြ၍ ကျွန်မ
က ဝါလာသော စက်ဘီးကို တွန်းကာ
သူတို့နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဘွားမေက အိမ်ကို
တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ဟု မှာသည်က
အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ ကျွန်မတို့
ကလေးတစ်အုပ်ကလည်း ကျွန်မတို့
ပါပဲ။ ကျွဲရှင်ဆင်ချိန်ဆို အိမ်သို့
ချက်ချင်းမပြန်ဘဲ ကျွဲရှင်ရှေ့ တောင်း
ကုန်းကမူတစ်ဖက်က မြက်တောထဲ
တွင် တူတူပုန်းတမ်း ကစားကြသေး
သည်။

ကလေးတစ်ရပ်နီးပါး ရှည်လျား
မြင့်မားသော မြက်တောကြီးထဲတွင်

မြေမကြောက် ကင်းမကြောက် ပြေးလွှားဆော့ကစားကြသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ချွေးသံတို့ တက္ကသိုလ် နေလုံးပျောက်သည့်အခါမှ ကျွန်မတို့ သုံးယောက် အိမ်ပြန်ကြသည်။ ယနေ့တော့ ကျွန်မ အိမ်သို့ စောစောပြန်ချင်လှပြီ။ ဘိုမ၏ ဂါဝန်ကို မိဘများ မြင်အောင် ပြချင်လှပြီ။ သို့ကြောင့်...

“ဟဲ့... ဒီနေ့တော့ မဆော့နဲ့ တော့ဟာ။ ဟောပြန်ကြစို့”

ဟု ကျွန်မက နှိုးဆော်လိုက်ပေမယ့် ယုဝေနှင့် ခန့်လွင်က လက်မခံ။

“အာ... မပြန်ပေါင်း၊ ငါတို့ ဆော့ကြဦးမယ်လေ”

“အေးလေဟာ၊ ညနေတိုင်း ဆော့နေကျကို”

“ဟယ်... နင်တို့ကလည်း ဒီနေ့က အရင်နေ့တွေနဲ့ မတူဘူးလေ။ ငါ့ဘိုမရဲ့ ဂါဝန်ကို မေကြီးတို့၊ ဖေကြီးတို့ မြင်အောင် ပြချင်လို့ဟ”

“ဪ... နင်က နင့်မှာ ဘိုမရုပ်ကြီး ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ငါတို့ကို အဖက်မလုပ်တော့ဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ နင်တို့နဲ့ ဘိုမကို နှိုင်းလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“မယ့်ဘူးဟာ။ နင်ပြန်ရင် ငါတို့ကတော့ အဲဒီလို သဘောထားမှာပဲ။ နင့်ကို မခေါ်ဘဲ နေမှာ။ ဟုတ်တယ်နော် ယု”

“အေး၊ ခန့်လွင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်”

အဆိုးဆုံးက မိန်းကလေး နှစ်ယောက်နှင့်ပင် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်အောင် အငြင်းသန်သော ခန့်လွင်။ ယခုလည်း ယောက်ျားလေးတန်ဖဲ့ စကားနာထိုးနေပြန်ရာ ကျွန်မလည်း သူတို့ကို လိုက်လျောလိုက်ရသည်။ စိတ်မပါ

လက်မပါဆိုပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ ကမ္ဘာတစ်ဖက်ရှိ မြက်ချွဲကောထံတွင် တူတူပန်းတမ်း ကစားလိုက်ကြတာ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ နေဝန်းကြီး လုံးလုံးပျောက်၍ အလင်းရောင် မှန်ပြပြသာ ကျန်ရှိတော့မှပဲ အိမ်ပြန်ရန် သတိရတော့၏။

“ဟဲ့... ကောင်မတို့၊ ဟိုမှာ နေမရှိတော့ဘူး”

“အဲဒါ မသိဘူးလား။ အနောက် နိုင်ငံတွေကို ခရီးကွက်သွားတာလေ။ နင်ကလည်း အဲဒါ”

“ဪ... ယုရယ်၊ ငါက နေမရှိတော့ဘူး။ မိဘတွေ စိတ်ပူနေတော့ မယ်အကြောင်းပြောတာ”

“အေး၊ ဟုတ်သားပဲ။ တို့ပြန်ကြစို့ ခန့်လွင်”

ထိုအခါမှ သုံးယောက်သား အရောသောပီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ခန့်လွင်၏ အိမ်က အနီးဆုံးဖြစ်၍ ၅မိနစ်ခန့် လျှောက်လာပြီးနောက် သူအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်၏။ ခန့်လွင်၏ အမေက စိတ်ပူနေပြီ။ အိမ်ရှေ့တွင် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန့် လမ်းလျှောက်ကာ ခန့်လွင်ကို မျှော်နေသည်။

“ဟယ်... သားရယ်၊ နောက်ကျလိုက်တာ။ ခုပဲ သားဖေဖေ လာကြည့်တော့မလို့”

“ဟိုကောင်မလေးတွေပေါ့ မေမေရယ်၊ သားက ပြန်ပါမယ်ဆိုတာကို မပြန်ခိုင်းဘဲ အတင်းဆော့ခိုင်းနေလို့”

ခန့်လွင်က သူ့အပြစ်ကို သူများအပြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီ။ ဤသည်က သူ့အကျင့်ဖြစ်နေ၍ ကျွန်မတို့လည်း ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ သူ့ကိုသာ လက်သီးထောင်ပြုပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခန့်လွင်၏ အမေကတော့ သူ့သားအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ

သောကြောင့် နည်းသူမည်ဝါကိန္နီ အပြစ်တင်မနေဘဲ ပြီးလျှက်နှင့် သားပခုံးထိ ဖက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ယုဝေနှင့် ကျွန်မ၏ အိမ်က အကွာအဝေးအတူတူဟုပင် ဆို၍ပင်။ လမ်းလေးခု ဆုံရာနေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ရှိသည့် ဘယ်ဘက်လမ်းထဲသို့ တွေ့ဝင်သွားရပြီး ယုဝေကတော့ သူ့အိမ်တည်ရာ ညာဘက်လမ်းထဲသို့ ချီတော့သွားရသည်။ ကွေဝင်ပြီး မကြာ၊ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားမည်သာဖြစ်သည် နေရောင်က မှန်ဖျော့ဖျော့သာ ကျန်တော့သည်။ လမ်းလေးခွင့်သို့ ရောက်မပြီမို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ဖက်တစ်ဖက် ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ရတော့မည်။

“ကောင်မရေ... မနက်ပြန်တော့ ကြမယ်”

“အေး... ယု၊ တာ့တာ”

နှစ်ဦးသား တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသော် ကျောခိုင်းလိုက်ကြပြီး လမ်းထဲသို့ အသီးသီးဝင်ရောက်လာလိုက်၏။ ဤသည်မှာ နေ့စဉ် နိစ္စဒူဝအဖြစ်အပျက်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အဖို့ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်။ သို့သော် ယနေ့ကျမှ ယုဝေက မည်သို့ စိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ နှစ်ယောက်သား ကျောခိုင်းပြီး ခြေနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းရုံရှိသေး...

“ဟဲ့... အမလေး... ပွင့်ဖြူ နင်နောက်မှာ သရဲ... သရဲ”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၍ ကျွန်မမှာ ကြက်သီးတပြန်ဖြန်းထကာ တစ်ကိုယ်လုံးတောင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားခဲ့။ နောက်ဘက်သို့ အလန်တကြား ယုဝေကြည့်မိသည်။ မြင်တွေ့လိုက်တာတော့ ပြုံးပြီးပြီးကြီး ရယ်နေသည် မိယုဝေ

“ဟဲ့...ဘယ်မှာတုန်း သရဲ”

“ဟီးဟီး...ညည်းကို စ...တာပါ
အောက်မရယ်၊ ညည်းက သရဲကြောက်
အတ်သလား”

“ဟဲ့...မကြောက်ဘဲ နေမလား
နဲ့ ကြက်သီးတွေတောင် ထကုန်ပြီ”

“ဟီးဟီး...သိဘူးလေ၊ ညည်း
အရပ်မက သရဲထက်တောင် ကြောက်
အရာကောင်းသေးတော့ ညည်း သရဲ
ကြောက်တတ်တော့ဘူးလို့ ထင်နေ
တယ်”

“အရူးမ၊ တော်ပြီ၊ နင့်ကို ငါ
ခေါ်တော့ဘူး”

“ဟီးဟီး...”

ကျွန်မက စိတ်တိုတိုဖြင့် ယုဝေ
ထဲ ဆဲဆိုပြီး ဆတ်တောက် ဆတ်
အောက်နှင့် ထွက်လာခဲ့၏။ ယုဝေက
အော့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုသွားသည့်ပုံစံကို
မြင်ပြီး တဟီးဟီးလှောင်ရယ်နေ
တုန်း။

ကျွန်မတွင် အစ်မနှစ်ယောက်ရှိ
သည့်အကြောင်း ထည့်ပြောရန် မေ့ခဲ့
သည်။ ကျွန်မက မွေးချင်းထဲတွင်
အငယ်ဆုံးလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်မအထက်
တွင် ရှစ်နှစ်/ ခြောက်နှစ်ကွာသည့်
အစ်မနှစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ
၏ အစ်မကြီးမှာ (၁၈)နှစ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်
၍ သူမနှင့် အသက်အတော်ကွာသော
အလေးသားက ညီမငယ်နှင့် ရောနှော
အသက်ခြင်း သိပ်မရှိတော့သဖြင့်
ကျွန်မမှာ အစ်မလတ်နှင့်သာ တူနား
တူဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့်
ကြောက်တတ်သော ကျွန်မ၏ အကျင့်
အပြင် အသက် ၁၆နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော
အစ်မလတ်ခမျာ တစ်ကိုယ်တည်း
အိပ်စက်ခွင့်မရ၊ ကျွန်မနှင့် အတူလာ
အိပ်ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်မအပြန် အိမ်သို့ ရောက်
သည့်အခါ ကျွန်မမှာ ခေါင်းကိုက်ခြင်း
ဝေဒနာကို ရုတ်ခြည်း ခံစားလာရသည်။
စောစောက မကျီစယ်စဖူး ကျီစယ်
လိုက်သော သူဝယ်ဆင်းမ ယုဝေကြောင့်
စိတ်လှုပ်ရှားကာ ခေါင်းကိုက်သွားခြင်း
ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိကာ ယုဝေအပေါ်
ဒေါသထွက်မိသည်။ ခေါင်းကိုက်နေ၍
အရပ်မ၏ ဂါဝန်လှလှကိုလည်း မိဘ
များ မြင်အောင် မပြုဖြစ်တော့ဘဲ နိုး
ကော်စ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ အမေတိုက်
သည့် အင်္ဂလိပ်အေးကို သောက်ပြီး
စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။

“ဟေး...ပွင့်ဖြူ ဟေး...
ပွင့်ဖြူ...”

အသံက တိုးတစ်လှည့် ကျယ်
တစ်ခါ ကြားနေရာသဖြင့် ကျွန်မလည်း
အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။
နိုးနိုးချင်း မျက်လုံးများကို ပွင့်လိုက်
တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်မည်းနေ
သည်။ အသံပလံတို့ တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ ရုတ်တရက် ကြောင်စီစီနှင့် ငါ
ဘယ်ကို ရောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေး
လိုက်မိသေး။ ခြေတံ...ငါ အိမ်မှာပဲဟု
သတိရလိုက်မှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်းမဲဖြစ်ကာ ကြက်သီး
မွေးညင်းများ ထသွား၏။ ထိုစဉ်...
“ဟေး...ပွင့်ဖြူ...ဟေး...
ပွင့်ဖြူ”

ဆိုသော ကွဲအက်အက်အသံကို
တိုးတိုညင်ညင် ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်မ
မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရသည်။ စောစောက
လည်း ထိုအသံကြောင့်ပဲ လန့်နိုးလာ
ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ
၏ အသံပါလိမ့်။ ဘယ်သူကများ မိမိ
ကို ခေါ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးကာ နားစွင့်
လိုက်မိသည့်အခိုက် အသံက စောစော

ကထက် ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

“ဟေး...ပွင့်ဖြူ ဟေး...ပွင့်ဖြူ”

ဘယ်သူများလဲ။ တစ်ဖက်ခန်းမှ
မိဘများ၏ ယောင်ယမ်းသံလားဟု
တွေးမိပေမယ့် ထိုအတွေးမှာ အဖြစ်မှန်
မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ်ဘာသာကိုယ်
အသိဆုံး။ မနက်နှိုင်း မအော ဖင်ပုတ်
နှိုးမှ ထတတ်သည့် ကလေးက ထို
အသံ မတိုးမကျယ်ကြောင့် ဖြန့်ခွဲ
လန့်နိုးလာရုံမက၊ ကြောက်စိတ်တို့
ဝင်ကာ ကြက်သီးတံဖြိုးဖြိုးထနေခြင်း
မှာ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်။ သို့ကြောင့်
ခေါ်သံကြားပေမယ့် အသံမပြုသေးဘဲ
အသံပျောက်သွားချိန်အထိ တိတ်တိတ်
ကလေး စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ သို့
သော် အသံက ပျောက်မသွားသည့်
အပြင် တစ်စထက်တစ်စ တိုး၍ပင်
ဆိုလာသေး။

“ဟေး...ပွင့်ဖြူ ဟေး...
ပွင့်ဖြူ...”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အသံမှာ
သာမန်မကဘဲ အာခေါင်ခြစ်အော်နေ
သကဲ့သို့ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်
ရာ ကျွန်မမှာ နေစရာမရှိတော့အောင်
ထိတ်လန့်လာရသည်။ တော်ပါသေး၏။
နံဘေးတွင် အစ်မလတ် ရှိနေ၍သာ
စိတ်သက်သာတော့၏။ မှိုသောဆိုလျှင်
ထိုနေရာ၌ပင် ကြောက်စိတ်ကြောင့်
ကျွန်မ အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။
အသံက ကျယ်လောင်ရုံမက၊ ဖော်ပြရ
ခက်လောက်အောင် ပိညာဉ်အော်သံ
အလား ကွဲအက်အက် ပြာတာတာနှင့်
ရင်ခေါင်းသံကြီး၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း
မသိပေမယ့် ကျွန်မ ထူးလည်း မထူးရာ
အပြင်လည်း ထွက်မကြည့်ရဲသဖြင့်
အစ်မလတ်ကိုသာ ဖက်ကာ ကြိုတင်
နေမိသည်။ ခေါ်သံနက်ကြီးက အိမ်ပွင့်
ထွက်မတတ် ကျယ်လောင်နေမယ့်

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လန်နီခြင်း မရှိသည်ကတော့ အံ့အားသင့်ရော။

“ဟေး...ပွင့်ဖြူ၊ ဟေး...ပွင့်ဖြူ...လာ...ဆော့မယ်လေး၊ လာ...ဆော့ကြတာပေါ့”

အသံက သာ၍ဆိုးလာပြီ။ အစတွင် နာမည်ခေါ်ရုံသာဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ အပြင်ထွက်လာကာ သူနှင့် ဆော့ရန်ပါ တောင်ဆိုနေပြီ။ ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်နေလေရာ ကျွန်မမှာ ငါ စိတ်မခိုင်ဘဲ ထွက်သွားမိရင် ဒုက္ခဟု တွေးမိပြီး အစ်မလတ်ကို ငွတ်အတင်းလှုပ်ရမ်းကာ အားကိုးရှာကြည့်သော်လည်း သူမက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

အစ်မလတ်ကို နှိုးမရမှန်း သိလိုက်၍ ကျွန်မလည်း ဘုရားကိုသာ သတိရမိသည်။ မေမေပြောပြချက်အရ ဘုရားစာရွတ်လျှင် သရဲပြေးသည်ဟု သိထား၍ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း နှုတ်က သမ္မုဒ္ဓေဟုသာ ရေရွတ်ပြီး ဆက်ဆိုရန် စာသားများမှာ စဉ်းစားမရတော့။ အားလုံး အသိဉာဏ်ထဲမှ ပြေးခွာပျောက်သွား၍ “သမ္မုဒ္ဓေ...ဘုရား... သမ္မုဒ္ဓေ...ဘုရား”ဟူ၍သာ အထပ်ထပ်အခါခါ ရေရွတ်နေမိသည်။ အသံကတော့ ပျောက်မသွားသေးပါ။ သို့သော် ဘုရားစာကို စတင်ရေရွတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်နေသော ခေါ်သံသည် တစ်စတစ်စ ကြိမ်နှုန်းလျော့ကျသွားပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသံတိုးသွား၍ ကျွန်မ အားတက်သွားမိသည်။ သို့ကြောင့် ဘုရားစာကိုသာ စိတ်အာရုံညွတ်ကာ ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်ပွားနေမိ၏။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြောက်

စိတ်တို့ကြောင့် ဇောဇွေးတို့ ပြန်ကာ ရွံ့စိုနေပြီ။

အသံကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မည်မျှကြာအောင် ရေရွတ်နေမိသည်မသိ။ ကျွန်မ သတိရ၍ နားစွင့်လိုက်သည်အခါ ခေါ်သံကို မကြားရတော့ပေ။ နောက်ပြီး စောစောက ကျွန်မစိတ်သန္တာန်ကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသော ကြောက်စိတ်၊ လန်နီဖျားစိတ်တို့သည်လည်း လေနှင့်သော ရွက်ကြော့ပမာ ဝေးလွင့် ဖယ်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ ထိုအခါမှပဲ ကျွန်မ ဆီးသွားချင်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ သို့ပေမယ့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အခန်းပြင် မထွက်ရဲပါ။ နေရာမှ ရွှေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရမည်စိုး၍ တစ်လက်မမှ မရွေ့လျားဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှဲနေမိသည်။ အစ်မလတ်ကိုလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားဆဲ။

၅ မိနစ်ကို ကျွန်မ၏ စိတ်တွင် ၅နာရီခန့် ထင်နေမိခဲ့သည်။ ကျွန်မ ငြိမ်နေပြီးမကြာ တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်မ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ အပြင်မီးချောင်းဖွင့်လိုက်၍ အခန်းတွင်းသို့ မီးရောင်မျော့မျော့ဝင်လာ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်အိပ်ရာနီးလာခဲ့ပြီ။ သို့သော် မထွက်ရဲသေးဘဲ မည်သူ့သည်ဝါလဲဆိုတာ သိရှိရစေရန် ပိတ်ထားသော တံခါးရွက်ကြားမှ ကျွန်မ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မအခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသော မေမေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တံခါးဖွင့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ မေမေကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...သမီးငယ် နိုးနေပြီလား၊ ဟယ်...တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခွေးတွေရွံ့နေတာပဲ။ အင်္ကျီလဲရအောင်”
မေမေက ကျွန်မကို ဆွဲကာ

တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ သွားပြီး အဝတ်အစားလဲပေး၏။ ကျွန်မက ယခုချိန်အတန်ငယ် ကြောက်ရွံ့နေဆဲမို့ မေမေလက်ကို ငွတ်အတင်းချုပ်ကိုင်ထားမေမေကတောင် ကျွန်မပုံစံကို ကြောက်စိုးရိမ်စိတ်ဝင်နေသေးသည်။ ကျွန်မကတော့ မေမေ မည်ကဲ့သို့ ထင်မြင်ပါစေ၊ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မေမေလက်ကိုသာ ငွတ်အတင်းဆွဲကိုင်ထားရင်း ကြောက်ရွံ့သည်စိတ်ကို ပျောက်နေရသည်။

စောစောက ခေါ်သံနက်ကြီးအော်နေတာ ဘယ်သူ့များလဲ။ ဘယ်လဲ။ အိမ်ရှေ့ကလိုတော့ ထင်တာပဲ။ စသဖြင့် တွေးတောနေမိပေမယ့် ဘက်ကြီးဖြစ်၍ သွားမစပ်စရာအစီအစဉ်အချိန်ကလည်း ည ၂နာရီခန့်သာ သေးသောကြောင့် တစ်ရေးပြန်အိပ်လိုက်ရ၏။

အကယ်၍ အဖြစ်မှန်ကိုသာ က သိလိုက်ရလျှင် ကျွန်မ ပြန်ပျော်လိမ့်မည်မထင်။ မနက်မိုးအထဲ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ရာထသည်အထိ ကျွန်မ အိမ်ရှေ့တွင်ကြည့်မိတော့ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက ကျွန်မကို အံ့ဩသွားစေခဲ့သည်။

“ဟင်... ဘိုးမကို ဘယ်သူ့အိမ်ပြင်ထုတ်ထားတာလဲ”

မနက်စာ စားသောက်နေချိန် သဖြင့် မည်သူကမျှ ကျွန်မ မေးမေးခွန်းကို ပြောဆိုရန် စိတ်မဝင်စားထိုမေးခွန်းက သိပ်အရေးပါလှသော သူတို့တစ်တွေမှ မသိကြဘဲကား။ ကျွန်မလည်း အဆူခံရလျှင် ခံရပါစေသိရမှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ ထပ်ခါအော်ရင်း တစ်ယောက်ချင်းလိုက်မေးမိသည်။

“ဪ...သမီးငယ်ရယ် အမေ
 အရလား။ သမီး အထားမှာ
 နေမှာပေါ့”
 “မကြီးလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။
 ကြာ သမီးအရပ်ကို ကိုင်မလား”
 “ဟယ်...ရှုပ်တီးရှုပ်ယုက်၊ နင့်
 အရပ်ကို ငါက အိမ်ရှေ့တင်မက
 အမှိုက်ပုံးထဲမှာ ထားချင်တာ”
 “ငါ မကိုင်ဘူး နင့် ကျွဲရှင်က
 အိမ်ရှေ့မှာ မေ့ကျန်ထားခဲ့တာ
 ပေါ့”
 “ဟင့်အင်။ သမီး မထားဘူး
 ဘယ်သူမှလည်း မထားဘဲ
 အရပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ရှေ့
 တင်နေတာလဲ။ သေချာတယ်၊ ည
 သမီး သူ့ကို ရှိုးကော်စ်ထဲမှာ ထည့်
 ခဲ့တာ”
 နောက်ဆုံး တစ်အိမ်သားလုံသာ
 သွားသည်။ ဘုံမရုပ်ကို ရှိုးကော်စ်
 ညာက ထုတ်ယူပြီး အိမ်အပြင်သို့

သွားထားသည့် တရားခံကို ရှာမတွေ့ခဲ့
 ချေ။ ထိုဖြစ်ရပ်အပေါ် နားလည်နိုင်စွမ်း
 မရှိသော်လည်း မသိစိတ်က ညက
 အဖြစ်အပျက်သည် ထိုအရပ်နှင့် ပတ်
 သက်မှု ရှိနေသည်ဟု ခံစားမိ၍ ဘုံမ
 ရုပ်ကို အစ်မကြီး၏ စိတ်ကူးအတိုင်း
 အမှိုက်ပုံတွင် သွားလွှင့်ပစ်ခဲ့လိုက်၏။
 ထိုစဉ်က ထိုဖြစ်ရပ်အပေါ် နား
 မလည်ခဲ့ဘဲ ဟယ် ယခု အရွယ်ရောက်
 သည့်အခါ၌ ရှေးတေးတေး သဘော
 ပေါက်လာမိသည်က ညနေစောင်း
 အချိန်တွင် လူသူကင်းမဲ့သည့် ကမူ/
 မြက်တောထဲမှ ဖြတ်လာသောကြောင့်
 မမြင်အပ်သူ တစ်စုံတစ်ရာက အရပ်
 အပေါ် အနိမ့်ပတ်ပြုကာ တွယ်ကပ်လာ
 နိုင်သလို လမ်းလေးခွဆုံရာ၌ သူငယ်
 ချင်းက ကျွန်မ၏ နောက်ကျောကို
 ကြည့်ပြီး သရဲ... သရဲဟု အော်လို...
 သောကြောင့် မကျွတ်လွတ်သေးသည့်
 အမှောင်ပယောဂတို့ကို သက်ပေးသလို

ဖြစ်ပြီး ကျွန်မထံပါးသို့ ပြောလာကြကာ
 တွယ်ကပ်၍ ရနိုင်မည့်အရပ်ဆီတွင်
 မှီခိုကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
 ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ သုံးသပ်မိပါ
 သည်။ အကယ်၍ ကျွန်မသာ ဘုရားစာ
 ကို မရွတ်ဆိုမိဘဲ စိတ်ချောက်ချားကာ
 အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာမိခဲ့လျှင်၊
 (သို့မဟုတ်) စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့
 သို့ ထွက်သွားခဲ့လျှင် မည်ကဲ့သို့ ဆက်
 ဖြစ်မလဲဆိုတာကို ကျွန်မ မမှန်းဆ
 တတ်ပါ။ လောကတွင် လူတို့၏ အသိ
 ဉာဏ်ဖြင့် တွေးခေါ်မှန်းဆ၍ မရနိုင်
 သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကိစ္စရပ်များ
 အမှန်တကယ် တည်ရှိနေသည်
 အကြောင်းကို ဤဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုငယ်
 လေးနှင့် သက်သေထုတ်လိုက်ရပါတော့
 ၏။
 စေတနာရှေ့ထားလျက်...
 * * *
 ဂါဦးခွန်းကို”

ရွှေကျောက်မား

ကမ္ဘီရကျောက်မားဆရာကြီးမှ

ထုတ်လုပ်သော အထူးစေးခွမ်းကောင်းများ

ကြောမြေဒဏ်ကြေလိမ်းဆေး

အာရုံကြောအားတိုးဆေး

လုံးသည်းခြေဆေး

မိမိဆေးဆိုင်မှ ထွက်ရှိသည့်

တစ်ခုစားဆိုင် (မြို့မဈေး၊ နေပြည်တော်)

အရေလုံးဆေးဆိုင် (မြို့မဈေး၊ နေပြည်တော်)

နှစ်ခုစားဆေးဆိုင် (မြို့မဈေး၊ နေပြည်တော်)

မားဆေးဆိုင် (သဲကျွန်း၊ မျဉ်းမနား)

နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီထိ

(တနင်္ဂနွေဟိုင်း ပိတ်သည်)

ရွှေကျောက်မားစေးတိုက်

အမျိုးသမီးတို့၏ ဦးနှောက်နှင့် အသည်းနှလုံး

ဆရာမ ဒေါ်လွင်လွင်ထား

B.A (Psycho)

အမျိုးသမီးတို့၏ အကြံအစည်၊ အမျိုးသမီးတို့၏
 ခံစားချက်တို့မှာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီးတို့၏
 ‘တံသဏီတ’ တို့သည်လည်း တစ်သီးတခြား ဖြစ်ပါသည်။ မနော
 ပဒေဒပညာရှင် ဆရာမဒေါ်လွင်လွင်ထားနှင့် အမျိုးသမီးတိုင်း
 ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ပါ။ ဘဝ၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသစ်တစ်ရပ်ကို
 တွေ့ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ယနေ့ ပညာခေတ်ကြီးတွင် ဘဝသည် ပဟေဠိ
 တွေ့ချည်း မဟုတ်တော့ပါ။

(အမျိုးသမီးသီးသန့် ပေဒေဒပဟာခန်း)

နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ ညနေ(၃:၀၀)နာရီထိ

(တနင်္ဂနွေဟိုင်း ပိတ်သည်)

ချောင်းဆိုးရောဂါဟူသမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာရ

ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)

ယနေ့ လူတို့သည် ချောင်းအလွန်ဆိုးကြမ်း ဆေးလိပ်
သောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အဆီအဆိပ်၊ အစာများစား၍ဖြစ်စေ၊
လေထုညစ်ညမ်းမှုဖြစ်စေ၊ အဆုတ်ရောဂါကြောင့်ဖြစ်စေ
ချောင်းတွေဆိုးနေကြ၏။

လူတို့ ချောင်းဆိုးခြင်းအကြောင်းမှာ လေပျက်၍သော်
လည်းကောင်း၊ သည်းခြေပျက်၍သော်လည်းကောင်း၊ သလိပ်
ပျက်၍သော်လည်းကောင်း၊ အဆုတ်ပျက်၍သော်လည်း
ကောင်း၊ ချောင်းဆိုးရခြင်းအကြောင်းငါးပါးရှိသည်။

မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ချောင်းဆိုးသည်
ဖြစ်စေ၊ ယခုဖော်ပြပါ သာရကောမုဒိ ဆေးကျမ်းလာ
ချောင်းဆိုးရောဂါပျောက်ဆေးများကို ပီဝဲသောက်သုံးပါက
ချောင်းဆိုးရောဂါဟူသမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာမည်ဖြစ်
ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ဆေးနည်းများမှာ -

(၁) ပဲနောက်ကိုရေအတန်အသင့် ထည့်၍
လေးပုံတစ်ပုံအရည်ကြိမ်၊ ထိုအရည်တွင် မြေပုံခရမ်း မြစ်ကို
ကျက်အောင်ကြို၍ စစ်ယူရောပါ။ ထိုနောက်
ထိုအရည်နှစ်မုန့်တွင် ဆီးဖြူသီးရည်၊ သံပုရည် စသည်ဖြင့်

အတန်ထည့်၍ နေ့စဉ် တစ်နေ့သုံးကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်ထု
(၅)ကျပ်သားခန့်သောက်ပါ။

(၂) မြေပုံခရမ်းမြစ်ကို ရေအတန်နှင့် လေးပုံတစ်ပုံ
အောင်ကြိုပါ ထိုအရည်တွင် ပိတ်ချင်းသီးမုန့် အတန်
ထည့်၍ နေ့စဉ်သောက်ပါ။

(၃) မန်ကျည်းရွက်ကို ရေအတန်နှင့် လေးပုံ တစ်
ကြိမ်၊ ထိုအရည် ရှစ်မုန့်၊ သိန္ဓေတစ်မုန့်၊ ရှိန်းခိုင်းရွှေချိန်
ထည့်၍ နေ့စဉ် ချောင်းဆိုးမပျောက်မချင်း သောက်ပါ။

(၄) သစ်ဆိမ်သီးအဆံကို နွားချေးမီးဖုတ်
ညက်အောင်ကြိတ်ပါ။ ထိုနောက် ထောပတ်ဖြင့်ထော
အလုံးများလုံး၍ စားသုံးပါ။

အထက်ပါဆေးနည်း (၄)နည်းအနက် မည်သို့
ဆေးနည်းမဆို ဖော်စပ်၍ သောက်သုံးပါက ချောင်းဆိုး
သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှေးဟောင်း
ကျမ်းလာအတိုင်းဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မှီငြမ်း - သာရကောမုဒိဆေးကျမ်း

ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)

နုလုံးလှသူတိုင်း သိစေချင်

နိယာမ ဆရာအောင်ကျော်မင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ရက်၊ သောကြာနေ့နံနက် ညှိနှိုင်း အံ့ဆိုင်းနေတဲ့ တစ်နေ့တာအကြောင်းကို ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါတယ်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်ဟာ သာယာမြို့နယ်၊ ရေညှိကန်သောင်ကြီး ၄ရပ်ကွက်၊ မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်း၊ ပန်းသစ်အဆောင်အပေါ်ထပ်တွင် ဗေဒင်ဟော ပြောနေပါတယ်။

ဆောင်းလေပြည်လေညှင်းတွေက တဖြည်းဖြည်းတိုးလာတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ခန္ဓာမှာ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဓာတ်ဗူးထဲမှ ရေခဲခွေးကြမ်းကို နှုတ်ထဲ လောင်းထည့်နေစဉ်မှာ...

“ဦးလေး... ဧည့်သည်လာတယ်”
တုလေးဖြစ်သူ ကောင်းသင်္ခန္ဓာနဲ့ စကားမဆုံးမီပင် ဆရာ အောင်ကျော်မင်း၊ မင်္ဂလာမီ ဟူသော အသံကို ချစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရပါတယ်။ သို့နောက် ဖြူဖြူ ဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခု ဗေဒင်ဟောခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲရောက်လာပါတယ်။

“ဪ... အစ်ကို စိုးမြသာ၊ လာ...လာ... ထိုင်း ဆရာကတာ အတော်ကြာပြီပဲ”
စိုးမြသာနှင့် ကျွန်တော်ဟာ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ အညှိယာဉ်ခန္ဓာရုံ ၁၀ရက် တရားစခန်းဝင်းတုန်းက ခင်မင် နီးခဲ့ကြတဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရောက်လာ သီသမထကျင့်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလေ့ရှိပါတယ်။

“ဘာစကား ရှေးနေတာလဲ ဆရာ အောင်ကျော်မင်း”
“ဗေဒင်ဆရာဆိုတော့ ဟောစာတမ်းတွေ ရေးတာပေါ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျောင်းဆရာမ ခေါ်အိအိသွယ်တို့ မောင်နံ ဟောစာတမ်းလာယူတော့မှာလေဗျာ”

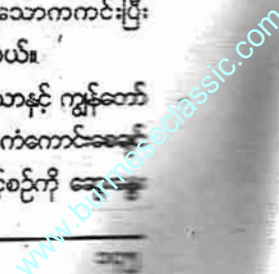
စိုးမြသာက ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ထိုင်၍ သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသော သားရေဒိတ် အနက်ရောင်ကို စားပွဲခွံပေါ် တင်မည်ပြုပြီးမှ မတင်တော့ဘဲ သူ့ပေါင်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပါတယ်။ ထို့နောက် စိုးမြသာဟာ ပြုသင် လမ်းမပေါ်ဘက်သို့ ငေးမောရင်း စကားစတင်ဆိုပါတယ်။

“ဆရာ”
“ဗျာ”
“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ တရားစခန်းမှာတုန်းက ဆရာပြောပြခဲ့တဲ့ မဟိန္ဒီ ဝိပဿနာ သရဏဂုံကျင့်စဉ်ကို တစ်သက်တိ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖူးပါတယ်။ အရှောင်းအဝယ် ကောင်းလာတယ်။ စီးပွားရေးလည်း အလိုလိုအဆင်ပြေလာ တယ်။”

စိုးမြသာနှင့် ကျွန်တော် သရဏဂုံကျင့်စဉ်နှင့် ပတ် သက်၍ ဆွေးနွေးနေစဉ်မှာ ဗေဒင်လာမေးမယ် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးရောက်လာတယ်။

“ဆရာ... ဟိုမှာ ဧည့်သည်လာတယ်၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”
ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေဖြစ်သူ စိုးမြသာ ပြန်သွားလေတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မဟိန္ဒီ ဝိပဿနာ သရဏဂုံကျင့်စဉ်ကို နေ့မနား ညမနား နှစ်ပတ်တိတ် အားထုတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အလိုလို ငွေကြေး လာဘ်လာဘကံ ကောင်းလာတယ်။ ဗေဒင်လည်း အတော် များများဟောရလာတယ်။ အပူအပင်သောကကင်းပြီး ကျွန်တော်စိတ်နှလုံးဟာ အေးချမ်းလာတယ်။

ဪ... ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေ စိုးမြသာနှင့် ကျွန်တော် ကံကောင်းသက်သို့ စာဖတ်သူတို့ကိုလည်း ကံကောင်းစေ နေသော စေတနာဖြင့် မဟိန္ဒီ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ကို ဆွေးနွေး

တင်ပြလိုပါတယ်။

ပထမဦးစွာ ငါးပါးသီလကို ခံယူရမယ်။

သီလတော်မြတ်ကို မကျိုးမပေါက်အောင် တတ်နိုင် သလောက် စောင့်သိန်းပါ။

- မဟိန္ဒိ ဝိပဿနာ သရဏဂုံကျင့်စဉ်
- * တတိ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- တတိ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- တတိ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- * ဘောဂ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဘောဂ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဘောဂ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
- * ဇီဝိတ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဇီဝိတ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဇီဝိတ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * ယာဝဇီဝံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ယာဝဇီဝံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ယာဝဇီဝံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * မရဏကာလံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- မရဏကာလံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- မရဏကာလံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * မရဏကာလ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- မရဏကာလ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- မရဏကာလ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * အရဟတ္တကာလံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- အရဟတ္တကာလံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- အရဟတ္တကာလံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * နိဗ္ဗာန်နကာလံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- နိဗ္ဗာန်နကာလံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- နိဗ္ဗာန်နကာလံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * နိဗ္ဗာန်န ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- နိဗ္ဗာန်န ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- နိဗ္ဗာန်န ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * အဋ္ဌ တဂ္ဂေါပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- အဋ္ဌ တဂ္ဂေါပါဏုပေတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- အဋ္ဌ တဂ္ဂေါပါဏုပေတံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- * ဗုဒ္ဓေါမေနာထောသတ္တပါကာရံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဗုဒ္ဓေါမေနာထောသတ္တပါကာရံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဗုဒ္ဓေါမေနာထောသတ္တပါကာရံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

စာရေးသူဟာ မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ) ရေးသားခဲ့ဖူးသော သရဏဂုံအစွမ်း အံ့မခန်းဟူသော စာအုပ်ကို ရေးရတော့ သရဏဂုံ၏ ထူးခြားမှုကို သိခဲ့ရတယ်။ ထို့နောက် သရဏဂုံရဲ့ နက်ရှိုင်းလှသည့် အကြောင်းအရာကိုလည်း စာအုပ်တော်တော်များများမှာ ဖတ်ရှုရတယ်။ ထွက်ရပ်လမ်းကြွမြန်းတော်မူနေကြတဲ့ အဝိဇ္ဇာတို့သည်လည်း သရဏဂုံတည်းမှ ထွက်ရပ်လမ်းကို အောင်မြင်နိုင်ကြပါတယ်။ အထင်ပါ သရဏဂုံကျင့်စဉ်ဟာ အင်္ဂုတ္တိုရ် ဂါထာကြမ်းတွင် ဝိပဿနာကျင့် ခဲ့လို့ ညွှန်းဆိုထားပြီး တချို့ရှိသော လောကီကျမ်းတွင် အဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ်လို့ ဖွင့်ဆိုထားတာ တွေရှိပါတယ်။ ဝိရိယရှိရှိနဲ့ စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန် တိုက်တွန်းအပ်ပါတယ်။

ဤသရဏဂုံကျင့်စဉ် ပွားများအားထုတ်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ အသူရကာယ်၊ ပြိတ္တာ၊ အပိတ်လေးဘုံမှ လွတ်မြောက်ပါတယ်။ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း သရဏဂုံနဲ့ပဲ စတင် သာသနာပြုခဲ့ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ရိုရိုသေသေဖြင့် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်သင့်ပါတယ်။ ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာဖြင့် ဖြည့်စုံပါတယ်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာတယ်။ အပူအပင်သောထကင်းတယ်။

အတိတ်ဆို၊ နိမိတ်ဆို၊ လင်းတ၊ ခွေးအ၊ ဇွတ်မကောင်းသော နိမိတ်ဟူသမျှ ပပျောက်ပါတယ်။ ဇောအန္တရာယ်ကင်းတယ်။ ဘီလူးဆို၊ စုန်းဆို၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေမြေဘုတ်၊ နာနာဘာဝများ၊ ဝိနာဘာဝများ အဝေးကပင် ဇောခွာ ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မည်။

ဘေးရန်ကင်းလျှင် နေ့စဉ် ဝင်ခေါက် မှန်မှန်ရွတ်ဖတ်ရမည်။

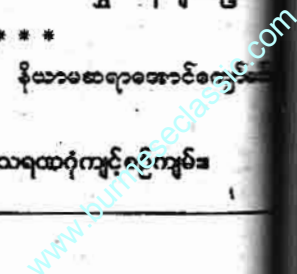
ငွေကြေးလာဘ်လာဘာပွင့်လိုလျှင် နေ့စဉ် ၂၇ခေါက် မှန်မှန်ရွတ်ဖတ်ရမည်။

သူတစ်ပါးအတွန်း အတိုက်အခိုက်များ အိမ်တွင်းသာယာလိုလျှင် နေ့စဉ် ၁၂ ခေါက် ရွတ်ဖတ်ရမည်။

အချစ်ရေး မေတ္တာရေး အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေလိုလျှင် နေ့စဉ် ၁၅ခေါက် မှန်မှန်ရွတ်ဖတ်ရပါမယ်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ထိ။ * * *

နိဗ္ဗာမဆရာအောင်ကျော် ကျမ်းကိုး - ပြည်မြို့၊ တန္တုဇေပယုတ္တ သရဏဂုံကျင့်စဉ်ကျမ်း။

ကျေးဇူးတော်ရှင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး ချီးမြှင့်ခဲ့သော ဂါထာတော်များ

ရဲလေး (ဟင်္သာတ)

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့ကို မရေးသားမီ ကျွန်တော်သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတိအား စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် အများသူငှာ သိရှိစေရန် အကျဉ်းချုပ်၍ ဦးစွာရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါသည်။
ကျေးဇူးတော်ရှင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၉ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၅ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သာရဝေါဋ္ဌိယ နှစ်ပိုင်အက္ခာ ရွာကလေးရွာတွင် ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်ညွှင်းဖြစ်လေ၏။

အရွယ်ရောက်သော် ဆရာတော် ဦးတော်ကျီ (ဆင်ဖြူကျွန်းဆရာတော်)ထံ အပ်နှံ၍ ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။ သာမဏေဘွဲ့တော်မှာ ဦးညွှန်ဝံသမာလာ ဖြစ်လေ၏။

သာမဏေဘဝ တစ်ဝါရချိန်၌ အဝအုတ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးမထီဇောတထံတွင် နှစ်ဝါတိတိ ပညာဆည်းပူးခဲ့ပြီး လောကုမုနိကင်း ဆရာတော်ထံ၌ ၁၂၀၀ ပြည့်နှစ်တိုင် ခိုလှုံခဲ့လေ၏။

သက္ကရာဇ် ၁၂၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရန်ကုန်မှ သာရဝေါသို့ ပြန်ကြွ၍ မန်ကျည်းတောဆရာတော်ဘုရားကြီး ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလျက် သာရဝေါကျောင်းတိုက်၊ ဗုဒ္ဓသိမ်တော်၌ မြင်မြတ်သော ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် နေဖြူမြို့ ရွှေဂူကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးဇောတထံ၌ ၄နှစ်၊ အမရပူရမြို့ ဗားကရာဆရာတော်ထံ၌ ၇နှစ် စသည်အားဖြင့် ပညာရှာဖွေခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် မြသိန်းတန်ဆရာတော်၊ ထူပါရုံဆရာတော်၊ မန်လည်တောရ ဆရာတော်တို့ထံတွင်လည်း ဆည်းကပ်၍ ပညာရှာဖွေခဲ့ပါသည်။ သာသနာအတွက် အကျိုးများစေသော ကျမ်းပေါင်းများစွာကို ရေးသားတော်မူခဲ့ပါသည်။

၁၂၆၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆုတ် ၂ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သာယာဝတီခရိုင်၊ သာရဝေါတိုက်၊ ရွာကလေးရွာ၌

ကမ္မရုပ် ချုပ်ငြိမ်း စံလွန်တော်မူခဲ့လေသည်။
ကျေးဇူးတော်ရှင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး ချီးမြှင့်ခဲ့သော ဂါထာတော်များမှာ -

(က) နေနတ်သား၊ လနတ်သားတို့၏ ဘုရားရှိခိုးဂါထာ

နမော တေ ဗုဒ္ဓဝီရတ္တ၊
ဝိပ္ပမုတ္တောသိ သဗ္ဗမိ၊
သမ္မာဓပ္ပဋိပန္နောသ္မိ၊
တဿ မေ သရဏံ ဘဝ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

ဝီရ - ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓ - မြတ်စွာဘုရား၊ တေ - အရှင်ဘုရားအား၊ နမော - ရိုသေမြတ်နိုးရိုခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထု ဘဝတု - ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရား၊ တံ - အရှင်ဘုရားသည်၊ သဗ္ဗမိ - တဏှာတည်းဟူသော တောင့်တခြင်းမှ၊ ဝိပ္ပမုတ္တော - စင်ကြယ်လွတ်ကင်းတော်မူသည်၊ အသိ - ဖြစ်ပြီး

ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရား၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ သမ္မဓပ္ပဋိပန္နော - ကျွင်းမြောင်းခြင်းသို့ ရောက်သည်၊ အသိ - ဖြစ်ပြီး

ဘဂဝါ - မြတ်စွာဘုရား၊ တံ - အရှင်ဘုရားသည်၊ တဿမေ - ထိုကျွန်ုပ်၏ သရဏံ - ကိုးကွယ်လဲလျောင်းပုန်းအောင်းမိမိရာသည်၊ ဘဝ - ဖြစ်တော်မူပါလော့။

ဤဂါထာကား လနတ်သား၊ နေနတ်သားတို့ကို ရာဟုအသုရိန်က ဖမ်းသဖြင့် ထိုနတ်သားတို့က ရွတ်ဆိုအပ်သော ဂါထာ (သံယုတ်ပါဠိတော်) ဖြစ်သည်။

(ခ) မြတ်စွာဘုရားရှင် ရွတ်ဆိုသော ဂါထာတော်
တထာဂတံ အရဟန္တံ၊
စန္ဒိမာ သရဏံဂတော။

ရာဟု စန္ဒ ပမုဉ္ဇသု၊
ဗုဒ္ဓါ လောကာနက္ခကာ၊
တထာဂတံ အရဟန္တံ၊
သုရိယော သရထံ ဂတော၊
ရာဟု ပမုဉ္ဇ သုရိယံ၊
ဗုဒ္ဓါ လောကာနက္ခကာ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

ရာဟု - အသုရိန်၊ စန္ဒီမာ - လနတ်သားသည်။
အရဟန္တံ - ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော၊ တထာ
ဂတံ - ငါဘုရားကို၊ သရထံ - ကိုးကွယ်လဲလျောင်း
ပုန်းအောင်း မှီခိုရာဟူ၍၊ ဂတော - ဆည်းကပ်လေပြီ။

ရာဟု - အသုရိန်၊ ဗုဒ္ဓါ - ဘုရားတို့မည်သည်ကာ။
လောကာနက္ခကာ - လူသုံးပါးတို့ကို သနားကြင်နာတော်မူ
တတ်ကုန်၏။ တသ္မာ - ထိုကြောင့်၊ စန္ဒံ - လနတ်သားကို၊
ပမုဉ္ဇသု - သာယာနုညွတ် လွှတ်လေလော့။

ရာဟု - အသုရိန်၊ သုရိယော - နေနတ်သားသည်။
အရဟန္တံ - ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော၊ တထာ
ဂတံ - ငါဘုရားကို၊ သရထံ - ကိုးကွယ်လဲလျောင်း
ပုန်းအောင်းမှီခိုရာဟူ၍၊ ဂတော - ဆည်းကပ်လေပြီ။

ရာဟု - အသုရိန်၊ ဗုဒ္ဓါ - ဘုရားတို့မည်သည်ကာ။
လောကာနက္ခကာ - လူသုံးပါးတို့ကို သနားကြင်နာတော်
မူတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ - ထိုကြောင့်၊ သုရိယံ - နေနတ်
သားကို၊ ပမုဉ္ဇ - သာယာနုညွတ် လွှတ်လေလော့။

(ဂ) လစိမာန် ယုန်ရုပ်ရိုခိုး ။ ထာတော်

ဗုဒ္ဓကိုရော သသရာဇာ၊
ကာယံ အသိဇ္ဇိ-မတ္တနော၊
ပဋိဂ္ဂဟဿ အဂ္ဂမိ၊
ပတိတွာဿ ဇီဝကံ၊
ဥဣရာပေသေ-ဗျူတံ၊
နရမဂ္ဂဟိတာယတံ၊
လိခိတံ-တံ-ဘိဝံန္နာမိ၊
မေဒနိယာဝ ဝါသဝေါ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

ဗုဒ္ဓကိုရော - သစ္စာလေးတန် ရှာကြံရပ်ညောင်း
ဘုရားအလောင်းဖြစ်တော်မူသော၊ သသရာဇာ - ခြေခွေး၊
ဖျံ မျောက် သုံးယောက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ဆရာအစစ်
ဖြစ်လာမယွင်း ခြေယုန်မင်းသည်။
သဇီဝကံ - အသက်နှင့် တကွသော၊ အတ္တနော -

ပိပိ၏။ ကာယံ - ခန္ဓာကိုယ်ကို၊ ပဋိဂ္ဂဟဿ - သိကြား
ရှေ့၍ ဖန်ဆင်းတော်မူသော အလှူခံ ပုဏ္ဏားအား၊ အဂ္ဂမိ
- ရှောင်တခင်ထိန်ညှိ မီးပုံကြီး၌ ပတိတွာဝ - လုံ့လလွန်
မင်း စုန်ခါဆင်း၍သာလျှင်၊ အသဇ္ဇိ - မကြောက်မရွံ
စွန့်လွှတ်တော်မူလေပြီ။

ဝါသဝေါ - သိကြားနတ်မင်းသည်။ တံအဗျူတံ -
ထိုမီးလှုံမီးငွေ့ မတွေ့ခင်၊ စင်ကြယ်အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူး
ဖြစ်လာသော ယုန်မင်းရုပ်ဟန် ပုံသဏ္ဍာန်ကို၊ နရမဂ္ဂ
ဟိတာယ - နတ်လူတို့အကျိုးငှာ၊ ဥဣရာပေသေ -
လစိမာန်၏ ရောင်လှုံတင့်ရွှန်း နံရံဝန်း၌ မေဒနိယာဝ -
ညစ်ကြေးမတင် တောင်ဆီမင်ဖြင့်သာလျှင်၊ လိခိတံ -
ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားအပ်လေပြီ။ တံဗိဗ္ဗံ - ထိုယုန်မင်း
ရုပ်ဟန်ပုံသဏ္ဍာန်ညီ မြတ်စေတီကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်
အဘိဝံန္နာမိ - ရိုသေမြတ်နိုး ရိုခိုးပါ၏။

**(ဃ) လစိမာန် ယုန်ရုပ်ဥပမာ
ဆုတောင်းဂါထာမတော်**

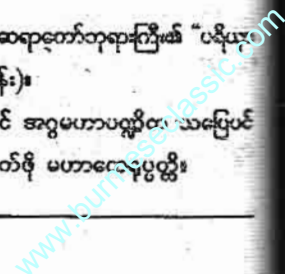
စိရံ ကာယော ငိုတော ဟောတု၊
သမ္ပတ္တိံ ဝါ ပိ သဗ္ဗဒါ၊
ဣပိနာ နဘာဝေနိဟ၊
ကပ္ပဋ္ဌိံ ဝါ ဘယံ သမေ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်

ဣပိနာ နဘာဝေန - ဤသို့ ယခုပြုအပ် ရှင်မြို့
ရိုခိုးပူဇော်သောကြောင့် သသော သသရာဇစိမ္မော- ထိုယုန်
မင်းရုပ်ဟန် ပုံသဏ္ဍာန်သည် ကပ္ပဋ္ဌိံ - ဝိဝေဠာယီ ကပ်လုံ
ဘည်သကဲ့သို့ မေ မမ - ငါ၏ ကာယောဝါ - ကိုယ်ခန္ဓာ
သည် လည်းကောင်း၊ သမ္ပတ္တိံဝါ - စည်းစိမ်ချမ်းသာသည်
လည်းကောင်း၊ ဣဟပိ - ထင်ရှားကာလ ဤဘဝ၌လည်း
သဗ္ဗဒါ - အခါခပ်သိမ်း၊ အဘယံ - ရန်မာန်ညစ်ကြေး
ဘေးမရှိသည်၊ ဟုဇ္ဇာ - ဖြစ်၍၊ စိရံတော - ရှည်မြင့်စွာ
တည်သည်၊ ဟောတု - မဆုတ်မနစ်ဖြစ်စေသတည်း။
သာယာချမ်းမြေ့ပါစေ...

ရဲ့လေး(ဟာသီတ)

ကွမ်းကိုး
- ကျေးဇူးတော်ရှင် အရှင်အင်ပူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ "ပရိယုတ
ကာရီ" (သစ်နက်ရေဖော်ကွန်း)။
- ဟာသီတဗြို့၊ ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ သပြေပင်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ "အုတ်ဖို မဟာဇေယျပုတ္တိ"။

လောကီဝိဇ္ဇာစာသုံး အမြန်လှမ်းလို့လျှင်

မောင်အေးနစ် (ပညာရေး)

“မသိသူ ကျော်သွား၊ သိသူ ဖော်စား” ဆိုစကားအတိုင်း ဝင် ကျွန်တော် မသိခဲ့သဖြင့် နှစ်ပေါင်းအတော်များများကျော် သွားခဲ့ပါသည်။ စောစောကသာ သိပြီး ဖော်စားနိုင်ပါက ကျော် သွားခဲ့သော အချိန်ကာလသည် ကျွန်တော့်အား အတိုင်း အတာတစ်ခုလောက်အထိ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်နိုင်လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

နောက်ပိုင်း အသက်ကာလည်း ရင့်လာ၊ စာဖတ်အားက လည်း မြင့်လာ၊ ရသ စာပေသာမက သုတစာပေ၊ ဘာသာ နေရာစာပေများကိုပါ လေ့လာဖတ်ရှုလာသဖြင့် မသိသည်တို့ သိလာ၊ မမြင်သည်တို့ မြင်လာသဖြင့် အချိန်တို့ နောင်သွား သည်ကို နှမြောတသ နောင်တရနေမိသည်။ သို့ကြောင့် စာရေးဆရာကြီး ဖေမြင့်က...

- * လူသည် မနက်ထက် ညမှာ ပညာပိုရှိရမည်။
- * မနေကထက် သည်ကနေ ပညာပိုရှိရမည်။
- * အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ဦးနှောက်အလေးချိန် ပိုစီးလာရမည်။ သည်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း။ တစ်နည်းသာ ရှိသည်။ စာဖတ်ပါ...

ဟူ၍ တိုက်တွန်းထားပါသည်။
ကျွန်တော် ယခုလက်ဆင့်ကမ်း ဖော်ပြလိုသည်မှာ ဝိဇ္ဇာပညာဖြင့် လောကီ ဝိဇ္ဇာစာသုံး အရောက်လှမ်းလို့သူ များနှင့် ဂန္ဓကရီလမ်းစ ပျောက်နေသူများ လမ်းစကို ပြန်တွေ့ ဆောင်သော အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြေ လေးဌာနဖြစ်ပါသည်။ သိပြီး သူများ ဖော်စားနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း မသိသူများ ကျော် သွားရန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လေးဆူအတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြောက်ကြီး၏ ရင်ပြင် တော်ဝယ် အရန်စေတီများ၊ အခြားစေတီများ၊ အာရုံခံ တန် ဆောင်းနှင့် ရုပ်ပွားတော်များ စသည်ဖြင့် များစွာရှိကြပါ သည်။ တန်ဆောင်းတော်များ၊ ရုပ်ပွားတော်များထဲတွင် ချောမြန်မာမင်းနှင့် မိဖုရားတို့၏ ကောင်းမှုတော်များလည်း ပါကြပါသည်။ ထိုဆင်းတုရုပ်ပွားတော်များမှာ ဆုတောင်းပြည့် ပြီး အဓိဋ္ဌာန်လည်း အောင်မြင်စေသော တန်ခိုးသိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး ရှိကြပါသည်။

အရှေ့ဘက်မှခံဦး အာရုံခံ တန်ဆောင်းနှင့် ကကုသန်ဘုရား

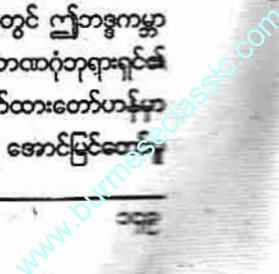
စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် အာရုံခံ တန်ဆောင်း တော်ကြီးကို သက္ကရာဇ် ၁၀၉၇ ခုတွင် သာယာဝတီမင်း၏ အိမ်ရှေ့ မိဖုရားကြီးက စတင်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ တန်ဆောင်း တော်၏ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်း အကျဆုံးနေရာတွင် စံပယ် နေသော ရုပ်ပွားတော်မှာ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် အဦးဆုံး ပွင့် တော်မှုသော ကကုသန်ဘုရား၏ ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ သံ၊ ကြေး၊ ခဲဟူသော သတ္တုငါးမျိုး ပဉ္စလောဟာ တို့ဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသည့် စဉ်ကူးမင်း၏ ကုသိုလ်တော်ဟု သိရသည်။

ပုံတော်၏ လက်ျာ လက်တော်ကို အောက်သို့ ဖြန့်ချ ထားကာ၊ လက်ဝါးပြင်တော်ကို ကြည့်ညှိပြီးမြော်သူတို့ဘက် သို့ လှည့်ပြထားသော ဝရမုဒြ်ပုံတော်ဖြစ်ပါသည်။ “လက်ပက် လက်ဘုရား”ဟုလည်း ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ပူဇော်သူအား ဆု တောင်းပြည့်စေခြင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရ တိုးတက်စေခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်ကောင်းစေခြင်း၊ စစ်ချီစစ်တိုက်ရာတွင် အောင်မြင်စေခြင်း၊ သာတ်လာဘာပေါများစေခြင်း၊ ခြွေရံသင်း ပင်းပေါများစေခြင်း၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုရာ၌ အလွန်အစွမ်းထက် စေခြင်း စသည့် အကျိုးထူးများ ရရှိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဂန္ဓကုသန်ဘုရားဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာလမ်း တက်လှမ်းလို့သူများအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ အောင်မြေ အောင်ဌာနတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

တောင်ဘက်မှခံဦး အာရုံခံ တန်ဆောင်းနှင့် ကောဏဂုံဘုရား

စေတီတော်ကြီး၏ တောင်ဘက် စောင်းတန်းကြီး၏ အထက်ဆုံး ပြာသာခံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တောင်ဘက် မှခံဦး အာရုံခံ တန်ဆောင်းကြီးရှိပါသည်။ တန်ဆောင်းတော် ၏ ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းအကျဆုံးနေရာတွင် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ၌ ဒုတိယမြောက် ပွင့်တော်မှုသော ကောဏဂုံဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော် စံပယ်လျက်ရှိပါသည်။ လက်ထားတော်ဟန်မှာ မြေကြီးကို သက်ပြေပြု၍ မာရ်နတ်ကို အောင်မြင်တော်

သော ဘူမိဗဿမုဒြာပုံဖြစ်သည်။ ပဉ္စလောဟာဖြင့် သွန်းလောင်းထားသည့် စဉ်ကူးမင်း၏ ကုသိုလ်တော်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆင်းတုတော်ကို ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ရန်သူတို့ကို အောင်မြင်ခြင်း၊ တရားနိုင်ခြင်း၊ အစိမ်းသရဲ သင်းကွဲ ပြိတ္တာ နတ်မိစ္ဆာတို့ကို နိုင်ခြင်း၊ ဆင်ကြမ်း၊ မြင်းကြမ်း၊ မြေကြမ်းတို့ကို အောင်မြင်နိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် ဂန္တီရပညာဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာလမ်းတက်လှမ်းလိုသူများအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ အောင်မြေဌာနတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အနောက်ဘက်မုခ်ဦး အာရုံခံ တန်ဆောင်းနှင့် ကဿပဘုရား

စေတီတော်ကြီးအနောက်ဘက်မုခ် ခြေတော်ရင်းတွင် အနောက်ဘက်မုခ် အာရုံခံ တန်ဆောင်းတော်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။ မူလ ဒါယိကာမမှာ သာယာဝတီမင်း၏ အိမ်ရှေ့မိဖုရားဖြစ်သည်။ တန်ဆောင်းတော်အတွင်း ဂန္ဓကုဋီတိုက်အဆုံးနေရာတွင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ တတိယမြောက် ပွင့်တော်မူသော ကဿပဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြင်ရပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်မှာ မင်းမြောက်တန်ဆာ မကိုင့်သရဖူဆောင်းထားသဖြင့် မာရဝိဇယမုဒြာပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပွားတော်အား ပူဇော်ပါက အတွင်းအပြင် ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်တို့ ကင်းစေနိုင်ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ဂန္တီရပညာဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာလမ်း တက်လှမ်းလိုသူများအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ အောင်မြေ အောင်ဌာနတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

မြောက်ဘက်မုခ်ဦး အာရုံခံ တန်ဆောင်းနှင့် ဂေါတမဘုရား

စေတီတော်ကြီး၏ ခြေတော်ရင်း မြောက်ဘက်တည့်တည့်၌ အာရုံခံ တန်ဆောင်းကြီး ရှိပါသည်။ ထိုတန်ဆောင်းတော်အတွင်း ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းဆုံးနေရာတွင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ စတုတ္ထမြောက် ပွင့်တော်မူသော ဂေါတမဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ရှိပါသည်။ ပဉ္စလောဟာဖြင့် ဘူမိဗဿမုဒြာပုံဖြစ်သည်။

မာရ်နတ်သားကို အောင်မြင်သော ပုံတော်ဖြစ်၍ တန်ခိုးသိန္နီနှင့် အလွန်ပြည့်စုံသည်။ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍သော် လည်းကောင်း၊ ပူဇော်သက္ကာရ တစ်ခုခု ပြု၍သော် လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်သည် မာရ်ငါးပါးကို မုချ အောင်မြင်တော်မူပါ၏။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် တပည့်တော်လည်း ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်ရပါလို၏

ဘုရားဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက ပြည့်စုံ၍ ကြံတွေးနေရသော ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ မုချ လွတ်ကင်းပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဂန္တီရပညာဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာလမ်းတက်လှမ်းလိုသူများအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ အောင်မြေ အောင်ဌာနတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်တွင် ဂန္တီရပညာဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာလမ်းသို့ တက်လှမ်းလိုသူများ၊ ဂန္ဓာရီလမ်းစ ပျောက်နေသူများ၊ လမ်းစကို ပြန်တွေ့လိုပါက ထိုရုပ်ပွားတော်လေးဆူရှေ့တွင် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးအနက် နှစ်သက်ရာ ဂုဏ်တော်တစ်ပါးပါးနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်ရပါမည်။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်ရာ၌ ကကုသန်ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှောက်တွင် တစ်ရက်လျှင် ပုတီး ၄၅ပတ်နှင့် ၄၅ရက်၊ နောက် ကောဏ္ဍာရုံဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှောက်တွင် တစ်ရက်လျှင် ပုတီး ၄၅ပတ်နှင့် ၄၅ရက်၊ ငြိလျှင် ကဿပဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှောက်တွင် တစ်ရက်လျှင် ပုတီး ၄၅ပတ်နှင့် ၄၅ရက်၊ နောက်ဆုံး ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှောက်တွင် တစ်ရက်လျှင် ပုတီး ၄၅ပတ်နှင့် ၄၅ရက်ကို မပျက်မကွက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပုတီးစိပ်ပါ။

“ဘုရားရှင်လေးဆူတို့မှာ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရထတစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူကြပေသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုရသောကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်လည်း ယနေ့ရှာမိုးဆည်းပူးနေသော ဂန္တီရပညာရုပ်ကို အပြီးတိုင် ပေါက်မြောက်ရပါလို၏ ဘုရား။”

ဟု အဓိဋ္ဌာန် ၄၅ရက်ပြည့်ပြီးတိုင် သစ္စာပြုပါက မိမိတို့လိုရာ လောကီဝိဇ္ဇာစခန်းအမြန်လှမ်းနိုင်ပြီး သိန္နီအမျိုးမျိုး ပေါက်နိုင်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

* * *

မောင်အေးနစ်(ပညာဇေ)

စီခြမ်း

- သိဂုံထွရ ရွှေတောင်၊ ရွှေတိဂုံသမိုင်း အနှစ်ချုပ် (ဦးထွန်းအေး၊ ဓမ္မာစရိယ-ဘီအေ)။
- ထူးမြတ်သော ရွှေတိဂုံအောင်မြေမှ အံ့ဖွယ်ကိုးပါး (ဆရာမင်းသော်တာ)။
- မိမိကိုယ်တိုင်လေ့လာ ဆည်းပူးမှုများ။

“ဟင့်အင်း...ပြန်မလိုက်ဘဲ
ပြန်မလိုက်ဘူးကွာ”

ဇော်မင်းရဲ့ အခြေအနေ
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ငွှေမောင်က
ထားပြီး၊ မသိသေးတာက ဇော်မင်း
ပိသားစုများ။

“ဇော်မင်း...ဟဲ့-ဇော်မင်း
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ အလုပ်ကို
သွားမှပေါ့။ ဒီလောက် ပိုက်ဆံ
လွယ်တဲ့ အလုပ်ကိုဟယ်၊ ခက်
တာပဲ”

အနာဂတ်သွေး

BURMESE CLASSIC

အခြေအနေ
ပိသားစုများ

Wantsan

www.burmeseclassic.com

ဇော်မင်းရဲ့ အဒေါ်ကတော့ အသလို အားမရ၊ ဖခင်ဖြစ်သူကတော့ အခြေအနေကိုသာ စူးစမ်းနေတာ။ ဇော်မင်းက အိမ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ပဲ မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင် နှစ်ဖက်လှုပ်လှုပ်၊ စကားလည်း တော်တော်နဲ့ မပြောပေ။ ငွေးမောင်က မခေါ်ဘဲ ဖြစ်မှာပိုလို့ အလုပ်ကို ပြန်သွားခါနီး အိမ်ကို ဆွဲခေါ်တော့ "ပြန်မလိုက်ဘူး၊ ပြန်မလိုက်ဘူးကွာ" လို့ ပြောလိုသလို ဇော်မင်းက စကားပြောတတ်သေးတယ်လို့ ဆိုတာ။

"အမလေး... ငါ့သားလေး၊ ဘာမှဖြစ်လာပြီနဲ့တူတယ်။ ငွေးမောင် ပြောစမ်းပါဦးဟယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး"

ဇော်မင်းရဲ့ အမေက ငိုပြီး မေးတယ်။ ငွေးမောင်က ဘယ်လိုပြန်ပြောတော့လဲ။ မပြောသင့်တဲ့ ကိစ္စ။ တစ်ခုခု ပြန်မပြောလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ သူ့ အလုပ်ကနေ အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးတာမဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့်...

"ဇော်မင်း... တောခြောက်ခံရတာ လန့်သွားတာပါ"

လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ ဒီထက် ပြောလိုက်မထွက်ဘူး။ ဖြစ်ပျက်သမျှ ငွေးမောင် သိပါတယ်။

တကယ်တော့ဗျာ...။

◆◆◆
ဇော်မင်းနဲ့ ငွေးမောင်က သည်မြို့ လေးရဲ့ မြို့စွန်မြို့နယ်မှာ ဆင်းရဲသား အိမ်ကွဲမှာ နေတဲ့ ဘဝတူ ဆင်းရဲသား တို့။ ကျောင်းပညာလည်း ဟုတ်တိတ် အတန်းမရောက်ဘဲ ကျောင်း ချစ်ရတာလည်း တူတာပါပဲ။

မတူတာက ဇော်မင်းရုပ်ကလေး ဆင်းရဲသားနဲ့ မတူတာ။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ချောချောရယ်ပါ။ ငွေးမောင် ဖအေလုပ်သလို ဆိုက်ကားနင်း။

ကုန်ထမ်း ဝင်လုပ်တာပဲ။ ပင်ပန်းတာပေါ့။ ဇော်မင်းရဲ့ ဖအေလည်း ဒီလိုပဲ ဆိုက်ကားနင်း။ ကုန်ထမ်းရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇော်မင်းကိုတော့ သူ့မိဘတွေက မခိုင်းရက်ပြန်ဘူး။ ဖြူဖြူပျော့ပျော့လေးကိုး။

ငွေးမောင်က အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကြုံရာအလုပ် ဝင်လုပ်တယ်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ မလုပ်လို့မှ မရတာ။ ဒီနောက်ပိုင်း ငွေးမောင်က နှစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကို အင်ဂျင်နီယာနဲ့ ပြန်ဆက်စပ်မိသွားတယ်။ အစ်ကိုက လမ်းတံတား၊ အိမ် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အဆင်ပြေနေတာ။ အစ်ကိုကို အပူကပ်မိတော့...

"လစာလည်း ပိုရ၊ အလုပ်လည်း သက်သာအောင် ကားမောင်းသင်ကွာ၊ အလုပ်သွင်းပေးမယ်"

ဆိုတာကို ဇော်မင်းရှေ့မှာ ပြောတော့ ဇော်မင်းက...

"ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ဝင်ပါရစေ"

ဆိုတော့...။

"ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကားမောင်းသင်ကွာ။ ကုန်တင်ကားကြီးတွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းမောင်းနိုင်ပလေစေ"

လို့ ပြောတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ရခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

နောက်ပြီး မပြောမဖြစ် ပြောရမှာက ဇော်မင်းရဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ။ ဇော်မင်းက စန်းပွင့်တယ်ဗျ။ ရုပ်ကွက်ထဲမှာတုန်းကလည်း ရုပ်ကွက်ထဲ အလျောက်ပဲ။ အခု အလုပ်လုပ်တော့လည်း ရောက်ရာ နေရာမှာ ရည်းစားထားတော့တာပဲ။ နောက်ပြီး ဒီကောင်က လက်ရိုက်ရဲနဲ့ အခွင့်အရေးလည်း ယူတတ်တဲ့ကောင်။ ငွေးမောင်က ဇော်

မင်းကို ငယ်သူငယ်ချင်းမို့သာ၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာကို သဘောမကျဘူး။ ဒီလိုလုပ်တာတွေလည်း လုံးဝ မကြိုက်ဘူး။

"မင်း... ဘာလို့ ရည်းစားတွေ ဒီလောက်ထားရသလဲ။ သူများ သားဖျိုသမီးဖျိုကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့ကွာ"

လို့ မညာမတာပြောတော့...

"ငါက တကယ် လက်မထပ်ခင် အစမ်းချစ်ကြည့်နေတာပါကွာ"

လို့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြန်ဖြေလေ့ရှိတယ်။

ဇော်မင်းက အဲသလို မိန်းမပေတို့ကောင်။ ငွေးမောင်က အလုပ်ထဲမှာ အတူတူပို တားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇော်မင်းက ဝါသနာနဲ့ အကျင့်ကို မစွန့်ဘူး။ သူတို့အလုပ်ကလည်း နေရာအသေအစုံကို ကားမောင်းပြီး သွားလာနေရတာ။ ဒီတော့ ဇော်မင်းအတွက် အခွင့်အရေးတွေ ပေါ်ချင်တိုင်း ပေါ်နေတော့တာ။

ပဲခူးတိုင်းအတွင်း ပဲခူးရိုးမ ပတ်လမ်းဖောက်လုပ်နေတဲ့ ကာလ။

အစ်ကိုတို့ ကုမ္ပဏီက တောထဲ တောင်ထဲမှာ ဖောက်ထားတဲ့ မြေသားလမ်းကို ကတ္တရာခင်းဖို့ ကန်ထရိုက်ရတော့ သူတို့ အဲသည်မှာ ကားမောင်းရတာ။

အဲသည်နေ့ကတော့ ညနေစောင်း မှောင်ရီတရောအထိ လမ်းအတွက် ကျောက်သယ်လို့ မပြီးဖြစ်နေတာ။ သယ်ပို့ပြီးတော့ ည မှောင်နေပြီ။ ဒီတော့ စခန်းချမယ့်နေရာကို ငွေးမောင် မောင်းတဲ့ ကားက ရှေ့က၊ ဇော်မင်းရဲ့ ကားက နောက်က၊ တစ်စီစီ ပြန်မောင်းလာခဲ့တယ်။

မြို့နဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာဆိုတော့ မြို့အထိ ကားကို ပြန်မမောင်းဘူး။ ကားကလည်း ဆိုတယ်။ ဒီတော့ အဲသည်နဲ့

ယာရော၊ ကားသမား၊ အလုပ်သမားတွေပါ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ စုပြီး ညအိပ်တယ်။ နေရာကျယ်ကျယ်မှာ ကားတွေ စုရပ်ပြီး ယာသားမှာ အိပ်တယ်။ ကားသမားတွေကတော့ ကားပေါ်မှာပဲ အိပ်တယ်။

စုရပ်နေရာကို ပြန်ရောက်တော့ တခြားကားတွေ ရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ကားနှစ်စီးက နောက်ကျတော့ ဘေးအစွန်မှာပဲ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ရတယ်။ ငွေးမောင်ရဲ့ ကားပေါ်မှာတော့ အလုပ်သမားတွေ ပါတယ်။ ဇော်မင်းရဲ့ ကားပေါ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ မပါဘူး။

ဇော်မင်းက ဘေးအစွန်ဆုံးမှာ ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာတော့ ငွေးမောင်ကို လက်တိုပြီး တိုးတိုးပြောတယ်။

“ငွေးမောင်... ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့၊ ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါလာတယ်”

“ဟေ...”

ငွေးမောင် အံ့သြသွားတယ်။ ဒီလို တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာတောင်...

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုခေါ်လာရတာလဲ”

ခဲလို လမ်းဖောက်ခါစ ခြေလမ်းမကြီးမှာ ငွေးမောင်ကတော့ ကားမောင်းရင်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မမြင်ခဲ့။ ကတ္တရာခင်းနေတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်က အလုပ်သမားလေးထဲက တစ်ယောက်ကိုပဲ တင်ခေါ်ခဲ့လေရော့သလား။

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီကွာ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိ”

“တောသူမလေးပါ။ လမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေတာနဲ့ ကားပေါ် တင်ခေါ်ခဲ့တာ။ ခြံ့ဘက်ကို သွားချင်တာတဲ့။ အခမ်းဝေးတယ်။ အန္တရာယ်လည်း များပါဘိနဲ့”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့အစ်ကို သိရင်တော့ ဆူတော့မှာပဲ။ မင်းကွာ...”

“မပြောနဲ့ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကားပေါ်မှာပဲ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တစ်ညသိပ်ထားလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ငါ့ကားက ခြံ့ဘက်ကို မောင်းရမယ်လေ။ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလဲ။ နောက်ပြီး ကောင်မလေးက ချောတယ်ကွာ”

“ဟာကွာ... မင်းကတော့...”

ငွေးမောင်ကသာ စိတ်ညစ်နေတာ။ အခန်းမသင့်ရင် ဇော်မင်း အလုပ်ပြုတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ ဒါပေမယ့် ဇော်မင်းကတော့ ပျော်လို့၊ ကားပေါ်ကို ငွေးမောင် လှမ်းကြည့်တော့ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးကို သေချာမမြင်။ ညဘက် ဆုံးဘက် အလင်းရောင်က မပီတိတဝါ။ အင်းလေ... သူပြောလိုတာ သိရတာ။ ဇော်မင်း သူ့ကို ပြောတာ။ အသိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ရမလိုလို့။

ပြီးတော့ ယာယီတဲထဲမှာ စားကြသောက်ကြတယ်။ စကားတွေ ပြောကြတယ်။ လူ ၁၅ယောက်၊ အယောက် ၂၀ စုနေပေမယ့် တောထဲမှာဆိုတော့ စိတ်အားငယ်ကြတာပဲ။ ဒီတော့ စကားအော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသူက ပြော၊ သီချင်းအော်ဆိုသူက ဆို၊ အရက်သောက်သူက သောက်ပေါ့။

အဲဒီအချိန် မိုးရွာချတော့ အိပ်မယ့်နေရာ တဲထဲ ပြေးဝင်သူက ဝင်။ ကားသမားတွေကလည်း ကားပေါ် ပြေးတက်ကြတယ်။ ဇော်မင်းကလည်း ကားပေါ် ပြေးတက်တယ်။ သူ့ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်လေ။ ငွေးမောင်ရဲ့ ကားနောက်ခန်းမှာ အလုပ်သမားတချို့ တစ်အိပ်တယ်။ ကားအပို တာလပတ်တွေက မိုးလုံ

တယ်လေ။ ငွေးမောင်ကတော့ ကားခေါင်းထဲမှာပဲ အိပ်တယ်။

ဇော်မင်းကတော့ ကားကြီးပေါ်မှာ မိန်းကလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တခြားကားတွေ တဲတွေဆီက စကားသံတွေ၊ သီချင်းသံတွေ ကြားနေတယ်။ ငွေးမောင်ကတော့ ညစဉ် ရွတ်ဆိုနေကျ တရားစာကိုသာ ရွတ်နေလိုက်တယ်။ ဇော်မင်းကတော့ တိတ်လို့။

ဇော်မင်းက အချစ်အားကိုးနဲ့ တစ်လောကလုံးကို မေ့နေပြီထင်စို ငွေးမောင်ကတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ သာမန် မိန်းကလေးမှ ဟုတ်လားဆိုတာ ခုမှ တွေးနေမိတယ်။

“ဇော်မင်း... ဟေ့... ဇော်မင်း တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲလား”

စသလို တကယ်လို မေးလိုက်တော့ ဇော်မင်းက...

“ဒီနေ့ ပိုပြီးအိပ်ရဲတယ်ဟေ့”

လို့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြန်ပြောသံကြားရတယ်။ ဒီတော့ ငွေးမောင်လည်း ဘာမှဆက်တွေးမနေတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မိုးကလည်း ဆဲအလုပ်မှာ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားတော့ အိပ်ကောင်းတဲ့ ညပါပဲ။

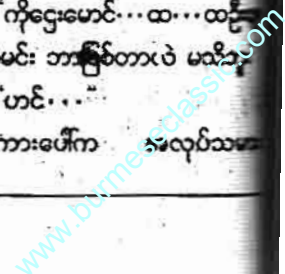
ဒီလိုနဲ့ မနက်မိုးလင်းအားကြီးအချိန်၊ မိုးလည်း တိတ်သွားပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ စူးစူးဝါးဝါး ကျယ်လောင်လောင် အော်သံကြီးကြားလိုက်ရတယ်။

“အား... လုပ်ကြပါဦးဗျ” အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်ပို အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလို။

“ကိုငွေးမောင်... ထ... ထ... ကိုဇော်မင်း ဘာဖြစ်တာပဲ မသိဘူး”

“ဟင်...” ကားပေါ်က အလုပ်သမား

ကောင်လေးက နို့တော့ ကမ်းကတန်း
အိုက်တယ်။

“အား...ကယ်...ကယ်ကြပါဦး”

“ဇော်မင်းရဲ့ အသံ ဘယ်လောက်
ကျယ်လှလဲဆိုတော့ ရှိသမျှ လူအကုန်
နို့ပြီး ဓာတ်မီးတွေ ထိုး၊ အသံကြားရာ
မြို့လောကြတဲ့အထိ။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ”
ကားစက်နိုးပြီး ကားမီးတွေပါ
နွင့်လိုက်တယ်။

ဇော်မင်းကို ကားခေါင်းထဲမှာ
တွေ့ရတာ။ ကားနောက်ခန်း ကားအမိုး
အောက်မှာ မျက်နှာအမူအရာ ပုံပျက်
မန်းပျက် တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချွေးခံး
ချွေးပေါက်တွေ ဇောချွေးတွေ ပျံ့ပြီး
ယေသံပါအောင် အော်ဟစ်နေတဲ့
အော်ငံး။

ကားပေါ် ပြေးတက်ပြီး ဇော်မင်း
အနားကို ဝိုင်းကပ်တော့ ဇော်မင်းအနား
မှာ လူအရိုးစုကြီး။

“ဟာ...ဒါကြီး ဘယ်သူလာထား
တာလဲ”

ဇော်မင်းက ကြောက်ကြောက်
ထန်လန်နဲ့ ခေါင်းခါတယ်။

“ဘယ်တုန်းက ဒီအရိုးစုကြီး
ဆက်နေတာလဲ”

ဇော်မင်းက ခေါင်းပဲ ခါတယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဇော်မင်း
ကြောက်နဲ့”

ဆိုပြီး အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တဲ့
အစ်ကိုက ပြောတယ်။

“ဒီအရိုးစုကြီးကို ဖျက်ဆီးပြီး
ဆေးဝေသွားပေးလိုက်ကြစမ်းကွာ”

ဇော်မင်းကို မကြောက်ဖို့ အားပေး
ပြီး ဇော်မင်းရှေ့မှာ အရိုးခေါင်း၊ ခြေ
ထက်တွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ ခြေ
ထောက်နဲ့ နင်းတယ်။ ပြီးမှ ပိန်အိတ်ထဲ

ထည့်ပြီး ယူသွားကြတယ်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ဇော်မင်းရာ၊
ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဇော်မင်း၊ တို့
တွေ့ရှိတယ်”

ဝိုင်းအားပေးပြီး အနားက ထွက်
သွားကြတဲ့တိုင် ဇော်မင်းက ကြောင်
တောင်တောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ။ တဖြည်း
ဖြည်း ငို ခင်းပြီ။ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်း
ပြန်ခွဲ အားလုံးက မြင်ဆင်နေကြပေ
မယ့် ဇော်မင်းက အော့အော်တွေ ပြန်
တုန်း။ ငူငူကြီးထိုင်နေတုန်း။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့
အချိန်မှာ ငွေးမောင်က မေးတယ်။

“မင်း ညက ဟိုကောင်မလေးနဲ့
ဖြစ်ခဲ့သေးလား”

ဇော်မင်းက တွေ့တွေ့လေးလေး
နဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ယူ
လေး အာလေးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကား
က...

“ငါ ညက အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့
အတူနေခဲ့မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ ငါ့ဘေး
မှာ အိပ်ပျော်သွားတာ။ မနက်ကျတော့
အရိုးစုကြီးဖြစ်နေတယ်”

တဲ့။

“ဘုရား...ဘုရား”

ကာယကံရှင် မပြောနှင့်၊ ငွေး
မောင်ပါ ဇော်မင်းအစား ကြက်သီးတွေ
တဖျန်းဖျန်းထနေမိတယ်။ အဲဒီနေ့က
ဇော်မင်း ကားမမောင်းဘူး။ ပြန်မယ်ပဲ
တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာ။ ဒါကြောင့်
ငွေးမောင်ကပဲ ဇော်မင်းကို အိမ်ပြန်ပို့
ပေးခဲ့တယ်။

“တောခြောက်ခဲရတာ ဒီလိုကြီး
ပဲ ဖြစ်နေရလား။ ဇော်မင်းရယ်...နင့်
ကြည့်ရတာ ငါ စိတ်မသက်သာလိုက်
တာဟယ်။ သား...ဇော်မင်း သတိထား

ဦး”

“ကြောက်တယ်၊ ဟင်း...အင်း
ဇော်မင်းမျက်နှာကြီး ရဲရဲနို့ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်။ ပါးစပ်က
လည်း တဟင်းဟင်းနဲ့။ ဇော်မင်းရဲ့
အ မကလည်း မျက်ရည်တွေ ကျလို့၊
ငွေးမောင်ရော၊ သူ့သားစုရော ဇော်မင်း
ကို စိတ်မကောင်းစွာ ဝိုင်းကြည့်လို့။

“တောထဲမှာ ပြုစားခံရတာ ဖြစ်
မယ်။ ဟဲ့...ဟဲ့...ဒီအတိုင်းမနေကြ
နဲ့လေ။ ပယောဂဆရာကို သွားပင့်ကြ
ဦး”

ဇော်မင်းရဲ့ အခေါ်က ဆော်ညွှ
တော့မှ ဖအေးဖြစ်သူက ဆရာပင့် လွက်
သွားတယ်။ မအေးဖြစ်သူက ဇော်မင်းရဲ့
လက်တွေ့ကို ဖျစ်ညှစ်ပေးနေတယ်။
ကုန်သူတွေကတော့ ဇော်မင်းကို အနိပ်
တကြည့်ကြည့်။ ဝုတ်တသပ်သပ်နဲ့။

ဇော်မင်းကို ကြည့်ရှင်း ငွေးမောင်
လည်း ဂိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ စိတ်
ထိခိုက်နေရတယ်။ သူပြန်ခါနီး နှုတ်
ဆက်လိုက်တယ်။

“ဇော်မင်း... ငါသွားလိုက်ဦး
မယ်”

ဇော်မင်းက ငူငူကြီးထိုင်၊ ပါးစပ်
ကြီးဟာ၊ မျက်လုံးပြန့်ပြီးကြီးနဲ့ နေတာ။
သူ့ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ဘူး။

ငွေးမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ
ထပြန်ခဲ့ရင်း တွေးနေမိတာက ဇော်မင်း
ကြုံခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးက နာနာဘာဝ
လား၊ လူ့သားစင်စစ်လား၊ မကျဲပြား။
ဖြစ်ရပ်ကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား။
ဘာပဲပြောပြော မိန်းကလေးတွေကို
အစမ်း ချစ်တတ်တဲ့ ဇော်မင်း အခုတော့
အချစ်စမ်းခဲခဲ့ရတာကား... ■

ဆန်းမယ်ခွေး (၄-၁-၂၀၁၅)

၂၀၁၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥာ၊ ဧ၊ ဩ) စသည့် အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု စတင်ရမည်။ လုပ်ငန်းဘိုးချဲ့ရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာပြုလုပ်ရမည်။ ငွေဝင်သော်လည်း ငွေမမြဲဖြစ်နေမည်။ အမှုပြဿနာဖြစ်နေသူကို ငွေ လုံးဝမချေးပါနှင့်။ အနီးကပ်ရန်သူ လူယုံ သတိထားပါ။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောအလုပ် အဆင်ပြေမည်။ စနေနက္ခတ်အရောင်းအဝယ် အကျိုးအမြတ်ခံစားရမည်။ စက်ပစ္စည်း ဆိုင်ခန်း၊ စိန်၊ ဆေးပစ္စည်းဝင်မည်။ မိမိနေအိမ်သို့ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်အတူအယောင်များ ရောက်လာတတ်သည်။ စီးသွားသောကား ပျက်တာကြုံလျှင် ယတြာကျေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကောင်းပြီး အချစ်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေမည် ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - နေအိမ်ဘုရားတွင် အုန်းညွန့် (၆)ညွန့် အုန်းဆွမ်းသုံးပွဲ၊ ဆီမီးသုံးတိုင်တို့ကို မွေးနေ့တိုင်းလှူပါ။

တနင်္လာအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် မိမိပြုလုပ်နေကျအလုပ် ပုံမှန်ဆက်၍ ပြုလုပ်ပါ။ ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။ အိုးအိမ်အဆောင် အအုံကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်၊ ဆိုင်ခန်း၊ တိုက်ခန်း ပြုပြင်မွမ်းမံရမည်။ စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆာ အရောင်းအဝယ်ကောင်းလာမည်။ ကားပျက်မည်။ ကား၊ ခြင်္သေ့၊ ယာဉ်အမျိုးမျိုး၊ ကျောက်မျက်ရတနာ စသည့် ပစ္စည်းထွက်မည်။ သားသမီးတစ်ဦးဦး အိမ်မှ ထွက်တတ်သည်။ သားသမီးအတွက် စိတ်ပူနေရမည်။ ယာယီ ခရီးထွက်ရမည်။ ပညာရေးကိစ္စအဆင် အခဲတွေ့မည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှင့် သဘောထားကွဲလွဲမည်။ ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာနေရမည်။ ဝမ်းနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါ ခံစားရမည်။ အအေးစား၊ လေစားများ ရှောင်ပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ဩတညွန့်၊ ဩတသီး၊ အုန်း၊ ဆွမ်း၊ အုန်းဆီဘူး၊ တစ်မျိုးမျိုးကို မွေးနေ့တိုင်း လှူပေးပါ။

အင်္ဂါအက္ခရာ

(ဧ၊ ဆ၊ ဧ၊ ဧ၊ ဧ၊ ဧ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်ကောင်းရမည်။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက နေရာဌာနအပြောင်းအလဲကြုံမည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေးထွက်ရမည်။ ခင်ပွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လာဘ်ဝင် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မည်။ သားသမီးမင်္ဂလာကိစ္စ မဆောင်ရွက်ပေးသင့်သေးပါ။ လူငယ်များ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး ရောထွေးနေ မည်။ မိန်းမပျိုများ ချစ်သူကို အလိုလိုက်မိပါက ခုက္ခဖြစ်တတ်သည်။ ဤလတွင် တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးနေ့နံ ညနေသည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို တနင်္ဂနွေနှင့် အင်္ဂါနေ့မှ စတင်ဆောင်ရွက်ပါ။ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမား၏ အကြံဉာဏ်ဖြင့် ပြုလုပ်မှ အောင်မြင်မည်။ ထိဝါသနာပါက (၁)အစ (၃)အဆုံး (၃)အစ (၁)အဆုံး ထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - နီးစပ်ရာ ဗောဓိညောင်ပင်ရှိ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးအား အုန်းသီး ဆားသိပ်လှူပါ။

www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓဟူးနံအက္ခရာ

(ဃ၊ ရ၊ ဝ၊ ဝ၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လုပ်ငန်းနှစ်ခုပြုလုပ်ခြင်း တာဝန်နှစ်ခုယူခြင်းတို့ ကြီးတွေ့ရမည်။ ဟိုဟာလုပ်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီဟာလုပ်ရ ကောင်းကောင်းနိုးနိုးဖြစ်နေမည်။ မြေစမ်း ခရမ်းဖျိုးရမည့် အချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ငွေများစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။ နို့သည့် ပစ္စည်းပေါင်နံ ရောင်းချပြီး လုပ်ငန်းမစမိမီ အရေးကြီးသည်။ လှယုံ သတိထားပါ။ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရမည်။ တပည့်သားသမီး၏ ကူညီထောက်ပံ့မှု ရမည်။ ရွှေငွေ ရတနာပစ္စည်း အိမ်ခြံမြေရောင်းထွက်မည်။ မိမိနေအိမ်ရှိ အုန်းငှက်ပျော့ပွဲ၊ အိမ်တွင်းအုန်းမှ အုန်းစို့ထွက်တာ မြင်လျှင် နိမိတ်ကောင်းသည်။
ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား လက်ဖက်ရည်နှင့် ကိတ်မုန့်ကျွေးပါ။

ကြာသပတေးနံအက္ခရာ

(ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မိမိပြုလုပ်နေကျအလုပ်ကို ပုံမှန်ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ပါ။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက အလုပ်ထွက်၊ ပြောင်း မပြုလုပ်သင့်သေး။ စပ်တူရှယ်ယာ၊ ပူးတွဲပေါင်းစပ်လည်း မကောင်းပါ။ လက်ရှိအလုပ်ကို တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ အကြီးအကဲ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ အကူအညီရမည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းရောက်လာမည်။ အမှုဖြစ်နေသူအား ငွေချေး၊ အာမခံ၊ သက်သေလိုက်ခြင်းများ ရှောင်ပါ။ လူငယ်များ ချစ်သူနှင့် စိတ်သဘောထား ကွဲလွဲနေမည်။ အအေးစား၊ လေစာရှောင်ပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ရေသတ္တဝါအား အစာကျွေးပါ။ တနင်္လာနေ့တိုင်း ခွေး၊ ခို၊ ငါး အစာကျွေးပါ။

သောကြာနံအက္ခရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

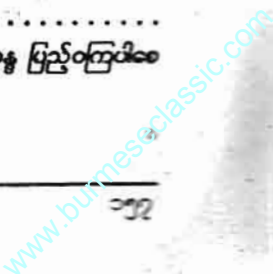
ဤလတွင် ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးထွက်ရမည်။ ယာယီခရီးလည်း သွားလာရမည်။ ပူးတွဲပေါင်းစပ်၊ စပ်တူရှယ်ယာအလုပ် ပြုလုပ်ရမည်။ အလုပ်၊ နေရာဌာနပြောင်းရွှေ့ရန်ရှိသည်။ အတွေးအခေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်များတတ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ထိုကိစ္စမှာ ဆရာသမားနှင့် တိုင်ပင်၍ပြုလုပ်ပါ။ လူငယ်များ တစ်ယူသန် တစ်စွတ်တိုးပြုလုပ်ပါက ပြဿနာတက်မည်။ သားသမီး ၏ လှူမှုရေး၊ ပညာရေးပြဿနာဖြေရှင်းရမည်။ ဤလတွင် တနင်္လာနှင့် ကြာသပတေး နံများကို အထူးရှောင်ပါ။ ထိဝါသနာပါက (၁၃၊ ၁၃)အတွဲ ကံစမ်းပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် နင်းဆီပန်း (၁၀)ပွင့်လှူပြီး လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။

စနေနံအက္ခရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် လှူမျှော်ခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်နွယ်သောအလုပ် ပူးတွဲပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရမည်။ ပြည်ပအလုပ်၊ သင်္ဘောသား အလုပ် ပြုလုပ်ရမည်။ မိတ်ဆွေဆရာသမား အကြီးအကဲထံမှ အကူအညီရမည်။ ကွဲကွာနေသော ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အိုးသစ်အိမ်သစ်ဝင်ခြင်း၊ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း၊ ကန်ထရိုက်ပေးခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်ရမည်။ စာပေ၊ ဂီတ၊ အနုပညာလုပ်ငန်း ကောင်းကျိုးပြုမည်။ မိမိနေအိမ်သို့ လူလိမ်၊ အကျင့်ပျက်သူ၊ ဟန်ဆောင်မိတ်ဆွေ၊ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်တို့ ရောက်လာတတ်သည်။ နေအိမ်တွင် ပန်းကန်ကွဲ၊ မီးချောင်းပျက်ရှိက စွန့်ပစ်ပါ။ ထိဝါသနာပါက (၁၃၇)ဂဏန်းကို ပတ်လည်ထိုးပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် အုန်း (၆)ညွန့်နှင့် ထီးနီ (၇)လက်လှူလိုက်ပါ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည်ကြပါစေ

အချိန်ကား မိုးဖြိုငြိုဖြိုရွာသွန်းသော
 နေ့တစ်နေ့ နံနက်ခင်းစ ဖြစ်သတည်း။ ကျွန်တော်၏
 ဗေဒင်လက္ခဏာ ဟောပြောခန်းရုံရာ အမှတ် (၂၀/
 ၂၂၅) မြင်စိုင်းလမ်း၊ ရွှေပေါက်ကံနေအိမ်သို့
 တစ်ရပ်တည်းနေ အသက် ၂၀မှ ၂၅နှစ်
 အရွယ် မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့
 ရောက်လာကြလေ၏။ ယင်းတို့သည်
 ကျွန်တော်၏ ဗေဒင်လက္ခဏာ ဟော
 သည်များ ဖြစ်ကြလေ၏။ အမည်
 ကား ကြေးမုံမြင့်၊ သီရိ
 သဗ္ဗာနှင့် ခင်နန္ဒာမြင့်
 ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ခေါင်ဦးတို့က်
 အဂ္ဂမျိုး ကြမ်းဦးတို့က်

ဆင်းတိုက်ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ လာရင်းကိစ္စကို ဆေးရလေ၏။ ကြေးမုံ မြင့်မှ စ.ကာ...

“သမီးတို့သုံးယောက်စလုံး သိချင်ခဲ့ကြတဲ့ လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်မှာရှိတဲ့ အဆောက်အအုံ၊ ချောဆိုင်ခန်းတွေဟာ လုပ်သမျှ အကြံစည်ပျက်၊ စီးပွားပျက်၊ မိသားစုထွန်းမာရေး ယိုယွင်းတတ်တယ်ဆိုတာကို သိချင်သလို၊ တုစားတဲ့ နည်းစနစ်လည်း သိချင်ပါတယ်ရှင်”

ကျွန်တော်က...

“မင်းတို့လေးတွေကို ငါ သိသလောက် ရှင်းပြပေးပါမယ်။ တကယ်တော့ လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်သာမက ဘုန်း၊ လူဦးတိုက်၊ ကြမ်းဦးတိုက်၊ ခေါင်းဦးတိုက်၊ လမ်းဦးတိုက်ရယ်လို့ ရှိသေးသကဲ့။ သစ်ဦးတိုက်ဆိုတာက မင်းတို့ နေအိမ်အဆောက် အအုံရဲ့ ထွက်ပေါက်တည့်တည့်မှာ ဆီးထီးမားမားနဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လည်း ရှိတာကို ခြေတောက်ကွဲ့၊ နောက်တစ်မျိုးက ခေါင်းဦးတိုက်၊ ဒါကတော့ မင်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးက ကိုယ်အိမ်ဘက်ကို တည့်တည့်လှမ်းပြီး ညွှန်ပြနေသလိုမျိုး။ ခေါင်မိုးနဲ့ သမ်းဟာ ကန်လန်ဖြစ်နေတာမျိုးကွဲ့။ နောက် လှည်းဦးတိုက်ကို ရှင်းပြမယ်။ လှည်းဦးတိုက်ဆိုတဲ့အထဲမှာ ကားဦးတိုက်၊ ရေ၊ လှေဦးတိုက်တာရော အကုန်ပါတယ်ကွဲ့။ ကိုယ်နေတဲ့ နေအိမ်အဆောက်အအုံဘက်ကို မျက်နှာပြုပြီးထားတဲ့ ထုညှင်းဂိတ်၊ မော်တော်ယာဉ်ဂိတ် စတာတွေ၊ စက်လှေတို့၊ သမ္ဗန်တို့၊ သင်္ဘောတို့ဟာ ကိုယ်နေတဲ့ နေအိမ်အဆောက်အအုံဘက်ဆီကို ဦးတိုက် ဆိုက်ကပ် ရပ်နားတဲ့ နေရာမျိုးကို ဆိုလိုတာကွဲ့”

ဟု ရှင်းပြကာ ရေနှေးတစ်ခွက်၌ သောက်ရလေ၏။ လည်ချောင်းကို ရှင်းသည့်အနေဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန် လိုက်ရသေး၏။ ထိုတွင် ကြေးမုံမြင့်က...

“ကျွန်တို့ ဦးတိုက်အနေအထားလေးတွေ ပြောပါဦး ဆရာကြီးရှင်”

“မင်းတို့လေးတွေရဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို ငါ မချီးကျူးဘဲ တို မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ က... ဒါဆို ဆက်ပြီး မှတ်လိုက်ကြ ပြောလိုက်ကြစို့ရဲ့”

ယင်းတို့က မှတ်ယူရန် မှတ်စုနှင့် ဘောလ်ပင်ကို တစ်ဖန် အသင့်ပြင်ကြလေ၏။

“လှည်းဦးတိုက်ဆိုတာဟာ လူသေ ရုပ်အလောင်းကို ဆေးရုံ၊ ရေခဲတိုက် စတဲ့ နေရာက ထုတ်ယူ သယ်ဆောင်တဲ့ နေရာဟာ ကိုယ်နေအိမ်အဆောက်အအုံကို ဦးတိုက်

အနေအထားဖြစ်နေတာမျိုးနဲ့ ကြမ်းဦးတိုက်ကဖြင့် အဆင့်တစ်ခုခု အထစ်တစ်ခုခုကို တက်ကြရတဲ့အခါမှာ ခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ရဲ့ အလျားနဲ့ ကိုယ်ခြေထောက် အပြိုင်ဖြစ်နေတာမျိုးပဲကွဲ့”

ဟု ရှင်းပြပြီး ကျွန်တော်က ကွမ်းတစ်ယာထုတ်ယူ၍ ဝါးလေ၏။ ယင်းတို့က အချင်းချင်း မမိသည့်အချက်တို့ကို ကူးယူမှတ်ကြလေ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကူးမှတ်ပြီးသည်နှင့် ဦးတိုက်အနေအထားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် နည်းလမ်းကို တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း မေးကြပြန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“သည်လို ဦးတိုက်အနေအထားကြုံနေခဲ့ရင် နေအိမ်အဆောက်အအုံရဲ့ ခြံဝင်းမှာ သံပန်းတွေ တပ်ဆင်ထားရတယ်။ သံပန်းရဲ့ အချွန်ကို ခြံရဲ့ အပြင်ဘက် လှည့်ထားရတယ်။ ခြံရဲ့ ရှေ့မှာ အရွက်ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ အစိမ်းရောင်ရှိတဲ့ အပင်ပုလေးတွေကို ရိုက်ပေးထားရတယ်။ အိမ်၊ အဆောက်အအုံရဲ့ အဝင်အဝမှာ လမ်းဘက်ကို မျက်နှာပြုပြီး မှန်ဝိုင်းလေးတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားရတယ်။

နောက် ခေါင်းဦးတိုက်နဲ့ သစ်ဦးတိုက်အနေအထားဖြစ်ခဲ့ရင် ခြံဝင်းတံခါးကို နေရာပြောင်းလိုက်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် အနီရောင် တောက်ပတဲ့ ဖဲပြားကြီးနဲ့ သစ်ပင်ကို စည်းထားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအပင်မှာပဲ သောက်ရေအိုးစင်တစ်စင် ဆောက်ထားပေးရင် ပိုကောင်းတယ်။ ညနေဝိုင်းတွေမှာ အပင်စောင့်တဲ့ ရူးစီးကို နံ့သာတိုင်ထွန်းပြီး မေတ္တာပို့သ ဆုတောင်းပေးရတယ်။

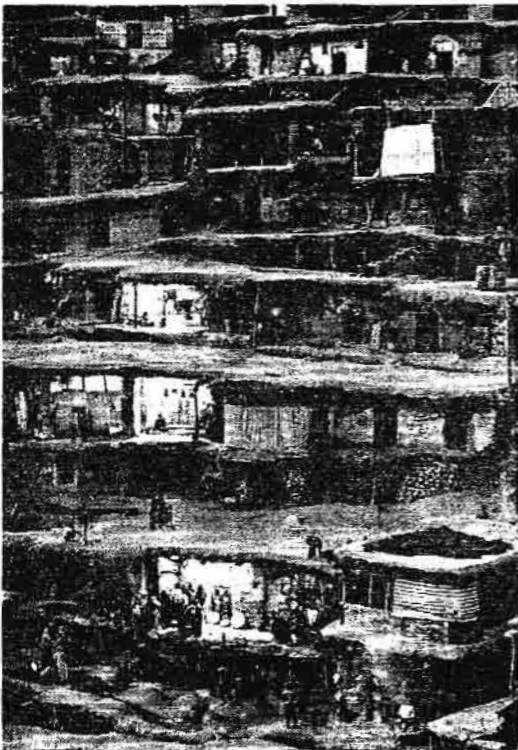
ကြမ်းဦးတိုက်နဲ့ ကြုံရင်တော့ ခြေချမယ် နေရာမှာ ကော်ဗောစလေး ခင်းလိုက်ရုံပဲ။ လှည်းဦးတိုက်မှာကတော့ ဝေးလေ ကောင်းလေပေါ့။ ခြေ... ပြောရင်ဆိုရင် သတိရလာတယ်။ စေတီဦးတိုက်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွဲ့။ ကိုယ်နေတဲ့ နေအိမ်အဆောက်အအုံက စေတီ၊ ပုထိုး၊ ကျောင်းကန်တွေ ထက် ပိုမြင့်ပြီး နီးကပ်နေခဲ့ရင် စေတီဦးတိုက်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲသလို ကြုံခဲ့ရင်တော့ ဘုရားကျောင်းကန်မှာ ကျောက်ပြားတို့၊ အခင်း ကော်ဗောတို့ လှူပေးရတယ်”

ဟု ဆိုရာ ယင်းတို့က ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး နုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားခဲ့ကြပါတော့သည်။

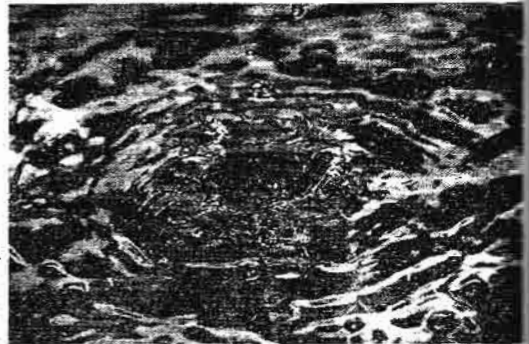
မောင်ဝေအေး

သတင်းပို့ရန်များ

ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်ရာတွေ့ခဲ့တဲ့ “မာဆူလဲလ်” ဆိုတဲ့ လှပသာယာလွန်းတဲ့ တောင်ပေါ်ရွာလေးအကြောင်းပါ။ ဒီရွာလေးဟာ အီရန်နိုင်ငံမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အလွန်လှပပြီး ဆန်းပြားတဲ့ ရွာလေးပါ။ အိမ်တွေကို အဝေးကနေ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် လှေကားထစ်ကလေးများသဖွယ် ထင်ရလောက်အောင် အံ့မခန်း ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

ဒီရွာလေးဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဒီနေ့အထိ တည်ရှိနေတဲ့ ရွာလေးပါ။ အီရန်နိုင်ငံအတွက်တော့ နာမည်ကျော်ကြားလွန်းတဲ့ ရွာလေးပါ။ လူဦးရေ (၅၄၀) လောက် စုပေါင်းနေထိုင်ကြပါတယ်။

နောက်သတင်းပို့ရန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ သတင်းပို့ရန်လေးပါပဲ။ ထူးဆန်းပြီး အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်စေဖို့ ဝေမျှပေးလိုက်ပါတယ်။

ရောဂတ်တိုင်းဒေသကြီး၊ ကြံခင်းမြို့နယ်၊ ကြိုပင်စုအုပ်စု ကိုင်းသာကျေးရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ထူးဆန်းဖွယ်တွေ့ရှိတာပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအတွက် ရေတိုက်တူးကြပါတယ်။ ရေတူးလို ထွက်လာတဲ့ ရေတွေဟာ ငါးရက်တစ်ကြိမ် အရောင်တွေ ပြောင်းပြောင်းသွားပါတယ်။

ရေအခက်အခဲရှိလို့ ၂၀၁၄၊ ဇွန်လမှာ ရေတိုက်တူးရာကနေ ထူးဆန်းဖွယ်ရာတွေ တွေ့ခဲ့တာပါ။

လူတွေကတော့ ဒီသတင်းကို ကြားပြီး အရောင်ပြောင်းတဲ့ ရေဟာ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းတယ်လို့ သတင်းပို့ပွားပြီး သူထက်ငါ ဦးအောင်ခပ်ယူကြပါတယ်။ ပိတ်ပင်ထားလိုက်တာတောင်မှ ခိုးယူခပ်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် နေ့ရော ညပါ အစောင့်တွေ ချထားရမိတယ်တဲ့။

အဲဒီ ရေတိုက်တွင်းကို အိမ်မက်အရ တူးဖော်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး အနက်ပေ ၈၅ပေအရောက်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ရေတွေ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

အငြိမ်းစားဝောင်းအရာရှိတစ်ဦး

မာမုန်းသာပေး၏။

ခေါင်းပေး၏။

ဂျပန်ခေတ်က ဝဲမပေါက်တဲ့သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဝဲပေါက်ခဲ့တယ်။ တော်တော်နဲ့ မပျောက်ဘူး။ ဆူးပုပ်ရွက်ကို ပြာချပြီး ရေနံချေးနဲ့ ဖျော်လိမ်းတာ ပျောက် တယ်။

ဂျပန်ခေတ်ကပဲ ကျွန်တော်ညီ ဝမ်းတွင်း သက်တန်းပေါက်တယ်။ ခု အခေါ်တော့ မြစ်ပွားနာ။ အင်္ဂလိပ်က တော့ ကင်ဆာပေါ့။ အဲဒါ မြန်မာ တိုင်းရင်းဆရာသမားတော်ကြီးက ဝမ်း တွင်းက သက်တန်းရောဂါကို ပေါင်ရင်း ရွှေ့တယ်ဗျာ။ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းသလဲလို့။ ပေါင်ရင်းရောက် တော့မှ ခွဲကုတယ်။

ခွဲကုတာကတော့ ဒီခေတ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တွေ သမားတော်ကြီး တွေ ပါရဂူတွေ ကျွမ်းကျင်ကြပါတယ်။ ကျောက်ကပ်အစားထိုးကုတာတို့ ရင် ချင်းဆက်၊ ခေါင်းချင်းဆက်တွေ ခွဲစိတ် ကုတာ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းလှပါ တယ်ဗျာ။ ဂျပန်ခေတ်က ကျွန်တော် ညီကို ကုခဲ့တဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး ဆရာကြီးမျိုးကိုတော့ ခုခေတ်မှာ မတွေ့ တော့ပါဘူး။ ဝမ်းတွင်းက သက်တန်း မြစ်ပွားနာရောဂါ ကင်ဆာကို ပေါင်ရင်း ရွှေ့ပြီး ဘယ်သူ ကုနိုင်သလဲ။ ဆေး ပညာတွေ သိပ္ပံပညာတွေ တိုးတက်နေ တဲ့ ဒီခေတ်မှာ မတွေ့သေးပါဘူး။

ကျွန်တော်ခရီးသွားရင်း သင်္ဘော ဆိပ်တို့၊ ရထားဘူတာတို့၊ ရထားပေါ် သင်္ဘောပေါ်တွေမှာ လိုက်ပြီး အော် ဟစ်ရောင်းတဲ့ မြန်မာဆေးမျိုးစုံကို တွေ့ရတယ်။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး၊ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေဆေး၊ အဲဒါတွေကို

ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည် ဝယ်သုံး တယ်။ မြန်မာဆေးဦးတို့ ဖွေး ဝဲ နင်းခု ဆေးတိုဆိုလည်း ကိုယ်မှာ ဒီရောဂါ တွေ မရှိပေမယ့် ဝယ်လာတာပဲ။ ရိုတဲ့ လူတွေကို ကုသိပ်လုပ်တယ်။ နောက် မေးကြည့်တော့ တကယ်ပျောက်တယ် တဲ့။ ကြိုရင် ဝယ်ခဲ့ပါလို့လည်း မှာလို့ ဝယ်ဝယ်ပေးရတယ်။

တစ်ခါ ကျွန်တော် ဟင်္သာတ- သာရခေါ မော်တော်ပေါ်မှာ အော်ရောင်း နေတဲ့ လေဆေးကို ကျွန်တော် ကြို တာနဲ့ လေးငါးပုလင်းဝယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းက လေ ရောဂါရှိတယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော် မေးတယ်။ နောင်ကြီးက ဘယ်ကလဲ တဲ့။ ကျွန်တော်က ဟင်္သာတထောင် က ထောင်မှူးပါ။ ကျွန်တော် နာမည် က ဦးစိန်ဌေးပါဆိုတော့ သူ မှတ်သွား တယ်။

မကြာဘူး။ သတင်းစာကြော်ငြာ မှာ ပါလာတယ်။ ဟင်္သာတက ထောင် မှူး ဦးစိန်ဌေးဟာ သူ့ရဲ့ လေဆေး ကြောင့် ယခုအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွဲ ကပ်လာတဲ့ လေရောဂါဟာ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားကြောင်း ပါလာတယ်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း တွေက ဝိုင်းဟားကြတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သုံးခဲ့ တယ်။

သတင်းစာထဲ ဆေးကြော်ငြာမှာ ပါတာက တစ်ရက် နှစ်ရက်။ အမြဲပါနေ တာက အဲဒီ ဟင်္သာတ-သာရခေါ မော် တော်ပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ လေဆေးကြောင့် ဟင်္သာတထောင်က ထောင်မှူး ဦးစိန် ဌေးဟာ ကြာရှည်စွာ စွဲကပ်လာတဲ့ လေရောဂါ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွား ကြောင်း မယုံရင် ဟင်္သာတထောင်က ထောင်မှူး ဦးစိန်ဌေးကို သွားမေးနိုင်

ကြောင်း နေ့စဉ် အော်ဟစ်ပြီး ဆေး ရောင်းနေသတဲ့ဗျာ။

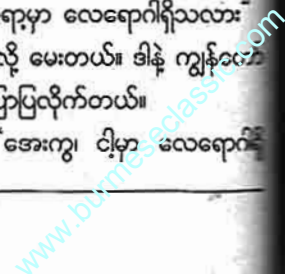
ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတွေက ပြန် ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော် မရက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဂုဏ်တောင်ယူမိပါတယ်။ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးကို ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ အားကိုးတယ်။ အား လည်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဟင်္သာတ ထောင်က ပုသိမ်ထောင် ပြောင်းသွား တော့ ဆေးပြတ်သွားတယ်။ အစား အသောက်မမှန်ဘူး။ မနက်အစောကြီး ထောင်ထဲဝင်ရတယ်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ ထမင်းစားထွက်ခဲ့ရတယ်။ မနက်အစောကြီးဝင်တော့ ဘာမှစား မသွားရဘူး။ နေ့လယ် ၁၂နာရီ ထမင်း စားထွက်လာတော့ လေခံပြီး ထမင်း မစားချင်တော့ဘူး။ ဒီကနေ နဂိုမူလ ဓာတ်ခံ လေရောဂါပြန်ထလာတယ်။

ပုသိမ်ထောင်မှာ ကျွန်တော်က အလုပ်ရုံတာဝန်ခံ ထောင်မှူး။ ကျွန်တော်သစ်ရိုခေါင်မှာ အကျဉ်းသား သုံးယောက်ရှိတယ်။ ယုံကြည်ရတယ်။ စိတ်ချရတယ်။ ကျွန်တော် မသိဘဲ သစ်တိုတစ်ချောင်း သစ်စတစ်စ ဘယ် သူလာတောင်းလို့မှ မရဘူး။ အဲဒီ အထဲမှာ ဓားပြမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတဲ့ မြောင်းမြထောင်က အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက အဲဒီ အကျဉ်းသားသုံးယောက်ထဲမှာတော့ ဗာရာတန်းစီးပေါ့။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အန်အန် နေတာ တွေတော့ သူက ကျွန်တော် ကို...

“ဆရာ...ဘာတွေ အန်နေတာ လဲ၊ ဆရာမှာ လေရောဂါရှိသလား” လို့ မေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်တယ်။

“အေးကွ၊ ငါ့မှာ လေရောဂါနဲ့

တယ်။ ငါ ဟင်္သာတထောင်မှာတုန်း
တကော့ ငါ့စွဲသောက်တဲ့ ဆေးရိတ်တယ်။
အဲဒီဆေးက ဒီမှာ မရတော့ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ငါ လေရောဂါပြန်ထနေတယ်
တဲ့”

ဆိုတော့...
“ဒီလိုဆို ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်
မှာ ဆေးနည်းကောင်းကောင်းရှိပါတယ်။
ကျွန်တော် ဖော်ပေးပါ့မယ်။ ခဲရာခဲဆစ်
မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီပစ္စည်းတွေသာ ဝယ်
ပေးပါ”

တဲ့။ ကျွန်တော် သူပြောတဲ့ ဆေး
တွေ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါတွေ
ကတော့ အဖုံးနဲ့ မြေအိုးတစ်အိုး၊ ဆား
(၅၀)သား၊ တရုတ်စကားအခေါက်
(၅၀)သား၊ ဖုံးမသိန် (၅၀)သား၊ သိန္ဓော
(၅၀)သား၊ အဲဒါတွေကို မြေအိုးထဲ
ထည့်၊ ရေမြှုပ်အောင် အဖုံးဖုံး၊ ရွှံနဲ့
အိုးကို သုတ်ပြီး အကျဉ်းသားတွေ
ထမင်းချက်တဲ့ ဖိုကြီးမှာ ပြာပူနဲ့ လုံ
အောင် ဖုံးပြီး ဖုတ်တော့တာပဲ။

အချိန်တန်တော့ အိုးထုတ်ပြီး
အဖုံးဖွင့်လိုက်တော့ ရေတွေလည်း ခန်း
တရုတ်စကားနဲ့ ဖုံးမသိန်တွေလည်း
မည်းပြီးနေတာပဲ။ အေးတော့မှ ငရုတ်
ဆုံနဲ့ အဖုံးထောင်းတော့တာပဲ။ ပြီး
တော့မှ...

“ရော့...ဆရာ၊ အဲဒီအဖုံးကို
ကြည့်နဲ့ တစ်နေ့ကို သုံးကြိမ်သောက်
ပါတဲ့။ ရောက်ရည်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သံပရာ
ရည်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရောသောက်ရင် ပို
ကောင်းပါတယ်တဲ့။

အဲဒီအကျဉ်းသား ဖော်ပေးတဲ့
ဆေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကျွန်
တော် သောက်တယ်။ တစ်ခါတလေ
ကျတော့ ဆေးမသောက်မိဘူး။ ဆေး
သောက်မိပေမယ့် သံပရာရည်၊ ရောက်
ရည်ထည့်မသောက်မိပြန်ဘူး။ အဲဒီ

အကျဉ်းသားက...

“ဆရာ...ဆေးမှန်မှန်မသောက်
ရင် မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုသုပ၊
ကျွန်တော် ဆရာကို ဆေးမှန်မှန်တိုက်
မယ်။ ဆေးနဲ့ သံပရာသီး၊ ရောက်သီး
တွေသာ အထဲယူခဲ့ပါ”

ဆိုတာနဲ့ အားလုံး သူ့ကို ပေး
ထားလိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် ဆေးမှန်မှန်
သောက်ရတော့တယ်။ ဆေးသောက်
တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ လေ
အန်တာ သက်သာလာတယ်။ အစာ
စားချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိလာတယ်။
တစ်လလောက်ရှိတော့ ကျွန်တော်
လေရောဂါ လုံးဝပျောက်သွားတယ်။
ရောဂါပျောက်သွားပေမယ့် ဆေးကို
မပြတ်ခွဲသောက်ရင် ရပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဟာ
ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး မရှိပါဘူးဆိုတာနဲ့
ကျွန်တော် ဆေးမပြတ် ခွဲသောက်လာ
တာ လေးငါးလရှိတော့ လေနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ ရောဂါလုံးဝမရှိတော့ပါဘူးဗျာ။

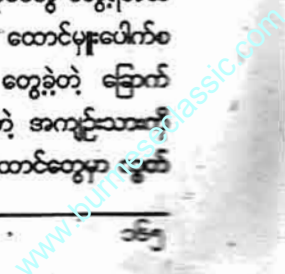

ကျွန်တော် ၁၉၇၇ ခုနှစ်က
သရက်ထောင်ကို ရောက်သွားတယ်။
သရက်ထောင်ဟာ ဗဟိုထောင်ကြီး၊
၁၆၆၉ ခုနှစ်က ဘောက်တဲ့ ထောင်။
အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ရာကျော်ပြီ။ ဟို
တုန်းက သရက်မြို့မှာ အကျဉ်းဦးစီးက
သရက်ထောင်အပြင် လူငယ်ထောင်လို့
ခေါ်တဲ့ အများကတော့ လွယ်လွယ်
ကူကူ ကလေးထောင်လို့လည်းခေါ်တဲ့
(Borstal Training School) လည်း
ရှိတယ်။ ကလေးထောင်ကတော့ မရှိ
တော့ဘူး။ (၁-၃-၇၄)နေ့က ဗပြီး
အကျဉ်းဦးစီးအောက်က လူမှုဝန်ထမ်း
ဌာနကို လွှဲပေးလိုက်ရတယ်။

ထောင်မှာ လယ်ကေ (၄၀)
လောက် ရှိတယ်။ ငါးမွေးမြူရေးကန်
တွေကလည်း လေးကန်ငါးကန်လောက်
ရှိတယ်။ ထောင်က သရက်မြို့လယ်
ကောင်မှာ။ ဆေးရုံကြီးနဲ့လည်း နီး
တယ်။ ကျွန်တော်က စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေး
မြူရေးဝိသနာပညာ လူ့ဆိုတော့ သရက်
ထောင်ဟာ ကျွန်တော့်အကြိုက်ဖြစ်
နေတယ်။ အကျဉ်းသားက (၃၀၀၀)
လောက်ရှိတယ်။

သရက်ထောင်ရောက်တော့
ထောင်ဆရာဝန်က ဒေါက်တာ သန်း
ထွန်း၊ ထောင်မှူးကြီးက ဦးအောင်ခင်
လှ၊ ထောင်မှူးတွေကတော့ ဦးတင်
ထွင် (ညွှန်မှူးငြိမ်း)၊ ဦးမြင့်အောင်နဲ့
ဦးထွန်းရီတို့ ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်
ပြန်ကြည့်စရာမလို၊ အစစ စိတ်ချရတဲ့
ထောင်မှူးကြီးနဲ့ ထောင်မှူးတွေပေါ့။

သရက်ထောင်မှာ ဟိုအင်္ဂလိပ်
ခေတ်က ထောင်ပုံစံတွေ တွေ့ရတယ်
ဗျာ။ ကျွန်တော် ထောင်မှူးပေါက်စ
ပုသိမ်ထောင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ခြောက်
ထောင်ပိုင်လို့ခေါ်တဲ့ အကျဉ်းသားတို့
သွားတွေတယ်။ ထောင်တွေမှာ သူ့ထံ

လုပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း စံပြုထောင်
တွေလည်းဖြစ်လာတော့ ခြောက်
ထောင်ပိုင်တို့ ဘူးပုလိပ်တို့ဆိုတာတွေ
ဟာ တဖြည်းဖြည်းဟုတ်သွားတယ်။
ခြောက်ထောင်ပိုင်တို့၊ ဘူးပုလိပ်တို့
ဆိုတာတွေဟာ အကျဉ်းသားတွေပဲ။
ယုံကြည်စိတ်ချရလို့ ထောင်ဥပဒေ
စည်းကမ်းနဲ့အညီ ခန့်ထားတဲ့ ထောင်
အရာရှိတွေရဲ့ လူ့ယုံတော်ကြီးတွေပေါ့။

ခြောက်ထောင်ပိုင်အကျဉ်းသား
ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လိုကတော့ (Convict
Warder) လို့ ခေါ်တယ်။ ထောင်
ကြီးတွေမှာပဲ တွေ့ရတယ်။ ထောင်
လေးတွေမှာတော့ မရှိဘူး။ သူတို့ဟာ
နှစ်ကြီးသမားတွေဖြစ်ကြတယ်။ လူ
သတ်မှုနဲ့ ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်း
အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ကျနေသူများ
ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီလိုနေရာကို ရတာက
လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ကုန် မဟုတ်ဘူး။

ပထမ ကတိုးအကျဉ်းသားဘဝ
ကနေ ညကင်းစောင့်အကျဉ်းသား
ရာထူးကို ရအောင် ကြိုးစားရတယ်။
ညကင်းစောင့်အကျဉ်းသားကို အင်္ဂလိပ်
လို C.N.W (Convict Night Watch
man) ထောင်စကားအရတော့ ရှစ်မှတ်
လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဗာရာလို့လည်း
ခေါ်တယ်။ သူ့ထက် တစ်ဆင့်မြင့်တဲ့
အကျဉ်းသားကျတော့ (၁၂)မှတ်လို့
ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုကတော့
(Convict Overseer) ကြီးကြပ်သူ
ကြပ်မတ် ကြီးကြပ်ရတဲ့ အကျဉ်းသား
ပေါ့။ နောက်ပြီး ထောင်စကားနဲ့ကျ
တော့ တန်းစီးလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။

သူတို့အထက်မှာတော့ ထောင်
ချုပ်ကြီးပေါ့။ အဲဒီ ထောင်ချုပ်ကြီးကို
ခြောက်ထောင်ပိုင်၊ ထောင်ကြီးတွေမှာ
ပဲ ရှိတယ်။ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ သူ
အောက်က (၈)မှတ်တို့၊ (၁၂)တို့ဆို

တဲ့ ဗာရာအကျဉ်းသားတွေကတော့
ထောင်အကျဉ်းသား ဦးရေအလိုက် ရှိ
တယ်။ အဲဒီ ဗာရာ (၈)မှတ်၊ (၁၂)မှတ်
အကျဉ်းသားအားလုံးကိုတော့ အကျဉ်း
သားအရာရှိ (Convict Officer) လို့ ခေါ်
တယ်။

ခြောက်ထောင်ပိုင်အကျဉ်းသား
အကြောင်း ဆက်ပြီးတင်ပြချင်တယ်။
ခြောက်ထောင်ပိုင်အကျဉ်း သားကို
အင်္ဂလိပ်လိုကတော့ (Convict Warder)
တဲ့။ အဲဒီရာထူးကို ချိတ်က မလွယ်ဘူး။
အဆင့်ဆင့် ကြိုးစားလို့ ထောင်ပိုင်၊
ထောင်မှူးကြီးတွေအပေါ်မှာ သစ္စာရှိ
လို့၊ ယုံကြည်စိတ်ချရလို့ ရလာတာ။
ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ။ ဒီရာထူးက
ထောင်က လွတ်ခါနီးမှရတာ။ အနည်း
ဆုံး လွတ်ဖို့ တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်အလိုမှာ
ရဘူး။

ဒီ ခြောက်ထောင်ပိုင် (C.W)
ရာထူးရဖို့အတွက် ထောင်မင်းကြီး
အထိ လျှောက်ရတာ။ ထောင်ဆဲမှာ
လည်း ကောင်းကောင်းနေမှ ထောင်
ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးတွေကလည်း
ထောက်ခံမှ ရတဲ့ ရာထူးပေါ့။

သူ့အဆောင်အယောင် ယူနီ
ဖောင်းကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ပိတ်ဖြူ
ခေါင်းပေါင်းနဲ့ အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီ
ကြီးနဲ့ Overcoat (T-unie) အင်္ကျီနီ
ပေါ့။ ဘောင်းဘီက အဖြူရောင်။ အဲဒီ
Overcoat အင်္ကျီမှာ ခါးပတ်က
အကြီးကြီး။ ခါးပတ်ခေါင်းက ကြေး
ခေါင်း။ စာလုံးကြီးနှစ်လုံးလည်း ပြူးလို့
ပြောင်နေအောင် အမြဲတိုက်ထားရ
တယ်။ Convict Warder ဆိုတဲ့
စာလုံးကို အတိုကောက် C.W ဆိုပြီး
ခါးပတ်ခေါင်းမှာ ကပ်ထားတယ်။

သူကလည်း ခေတာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ထောင်လုံး ဘယ်နေရာမဆို သွား

လို့၊ လာလို့၊ ဝင်လို့၊ ထွက်လို့ရတယ်။
အစိုးရကလည်း သူ့ကို တစ်လ
ရှစ်ပဲ (ငါးပူး) ပေးတယ်။

သူ့ပါဝါကလည်း မသေးဘူး။
ထောင်အပြင်ကို အစောင့်မပါဘဲ ထွက်
လို့ ရတယ်။ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ စည်း
ကမ်းနဲ့ လုံခြုံရေးမှာတော့ ထောင်
အာဏာပိုင်တွေပြီးရင် သူ့မှာ တာဝန်
အရှိဆုံးပဲ။

ထောင်ပိုင်ကြီးတွေဟာ တနင်္ဂနွေ
နေ့တိုင်း ထောင်ထဲက အကျဉ်းသား
အချုပ်သားအားလုံးကို တန်းစီပြီး စေ
ဆေးကြည့်ရှုရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကျန်း
ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး၊ စာရေးသော
ရေးတွေကိုပေါ့။ ထောင်ပိုင်ကြီးလာရင်
သူတို့တင်ပြချင်တာ၊ လျှောက်ချင်တာ
ပြောချင်တာအားလုံး ပြောလို့ ဆိုလို့
တင်ပြလို့ ရတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီး တနင်္ဂနွေ
တန်းစီစင်စေဆေးတဲ့ နေ့မှာပဲ ထောင်
မှာရှိတဲ့ ဗာရာတို့၊ တန်းစီးတို့ (၈)မှတ်
တို့၊ (၁၂)မှတ်တို့ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသား
တွေဟာ သူတို့ပေးထားတဲ့ အဆောင်
အယောင်တွေဝတ်ပြီး တုတ်ထမ်းပြင်
နောက်ကနေ တစ်သီကြီးလိုက်ကြ
တယ်။ သူတို့အကျဉ်းသား ဗာရာတန်း
စီးတွေရှေ့ကတော့ ခုနက ပြော
ခြောက်ထောင်ပိုင် အကျဉ်းသားကြီး
ပေါ့။

အဲဗျာ... ကျွန်တော် ၅၂ခုနှစ်
က ထောင်မှူးပေါက်စ ပုလိပ်ထောင်မှာ
အဲဒီ ခြောက်ထောင်ပိုင် အကျဉ်းသား
စတွေဖူးတာ။ တွေ့ခဲ့တာ။ နောင်
ကျွန်တော်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်
ရှိတော့ သူ လွတ်သွားတယ်။ သူ လွတ်
သွားကတည်းက ခြောက်ထောင်ပိုင်
မရှိတော့ဘူး။ ထပ်မခန့်တော့ဘူး။ ခန့်
လို့လည်း မရတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်က

သိပ်ထောင်ဟာ ခံပြုထောင်ဖြစ်နေပါ

အခု ကျွန်တော် သရက်ထောင်
ဆို ၁၉၇၇ ခုလောက်က ထောင်ပိုင်နဲ့
ဆောက်သွားတော့ ဟိုခေတ်ကအတိုင်း
ခြောက်ထောင်ပိုင်တို့ ဘူးပုလိပ်တို့ ပြန်
ဆွေ့တယ်ဗျာ။ ထောင်ပိုင်ကြီး မစ္စတာ
ဘုန်း လုပ်သွားတာတဲ့။ အကျဉ်းသား
ဆွေ့ဆိုတာ ငြိမ်နေတာပဲ။ ထောင်ဟာ
ထောင်နဲ့တောင် မတူဘူး။ ဘာသံမှ
ကြားရလို့ ဝိသသနာကမ္မတ္တန်းကျောင်း
သို့တောင် ထင်ရတယ်။

အဲဒီထောင်ပိုင်ကြီး မစ္စတာ
ဘုန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာသမား
အင်္ဂလိပ်ခေတ်က စပြီး ထောင်မှူး
နဲ့ ဝင်ခဲ့တာ ၁၉၆၆ မှာ ပင်စင်သွားပါ
တယ်။ အင်းစိန်ထောင်မှာ တော်လှန်
ရေးကောင်စီ တက်ကတည်းက ပင်စင်
သူတဲ့အထိဆိုပါတော့။ လူကြီးတွေနဲ့
အုပ်က ဗိုလ်မှူးကြီးကြိုက်တဲ့ တစ်ဦး
အည်းသော ကုလားထောင်ပိုင်ကြီးပါ။
အထောင်ပိုင်တွေတောင် သူ့မစိဘူး
ဆို ဆိုချင်ပါတယ်။

သရက်ထောင်ကို ဟိုအင်္ဂလိပ်
ခေတ်က ခုံအတိုင်း လုပ်ပေးသွား
တယ်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ပုံစံအတိုင်း
လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ၁၉၇၅ ခု
ဆောက်က သရက်ထောင်ထဲမှာ ပုခံမ
အကျဉ်းသားတွေ၊ ကျောင်းသား
တွေ ယူဂို ကွန်မြူနစ်အကျဉ်းသား
တွေ အများကြီးပဲ။ ထောင်ကို သူတို့
အုပ်ချုပ်နေတယ်။ ဘယ်အထိဆို
အလဲဆို ထောင်ချပြီး ထောင်ကို မီးရှို့
တယ်။ ဒီတော့ ထောင်ကို စည်းကမ်း
ပြန်ကိုင်ရတယ်။ ထောင်ပုံစံ အသက်
ပြန်သွင်းရတာပေါ့။

အဲဒီထောင်ပိုင် မစ္စတာ မဂ္ဂနန်း
အင်းစိန်ထောင်က လွှတ်ပြီး ပုံစံ

ကျအောင် အကိုင်ခိုင်းရတယ်။ သူ
သရက်ထောင်ကို ပုံစံကျကျ ရှေးမှ
မပျက်ကိုင်ပြီး တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့
သူ့ကို အင်းစိန်ပြန်ပြီးခေါ် ကျွန်တော့်
ကို သရက်ပို့ကြတာ။ ကျွန်တော်
ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ
လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ချက်ပြုတ်ပြီး
ခူးခပ်ပြီး ထိုင်စားရုံပဲဆိုပါတော့။

ဒီ လက်တော်တဲ့ ရှေးမီ
နောက်မီ ထောင်ပိုင်ကြီး မဂ္ဂနန်းပါဗျာ။
ကျွန်တော် သရက်ထောင်ရောက်
ပြီးတစ်နေ့ ထောင်ထဲဝင်ကြည့်တယ်။
ထောင်ပိုင်ဆိုတာ တနင်္လာနေ့တိုင်း
တစ်ထောင်လုံးဝင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရ
တယ်။ အကျဉ်းသား/ အချုပ်သားတွေ
အားလုံးကိုလည်း စစ်ဆေးရတယ်။ ဒါ
က တနင်္လာနေ့တိုင်း ကြားထဲမှာတော့
တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားလည်း မဝင်
ကြည့်ရတယ်။

ကျွန်တော် ထောင်ဆေးရုံကို
ရောက်တော့ အသည်းခြောက်ရောဂါ
(Liver Cirrhosis) နဲ့ အကျဉ်းသား
တစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ နောက်က
ဆရာဝန်နဲ့ ထောင်မှူးကြီး ထောင်မှူး

တွေ ပါကြတာပေါ့။ ဆရာဝန်က ပြော
ပြတယ်။ ဆေးရုံရောက်နေတာ တစ်နှစ်
လောက်ရှိပြီတဲ့။ ဗိုက်ကြီးကလည်း
ဖောင်းလို့။ ကိုဝန် ၉၀-၁၀၀
အရွယ်မျိုး။ ဟိုတုန်းကတော့ လေးငါး
လတစ်ခါ ဖောက်ဖောက်ထုတ်ရတယ်။
တစ်ခါဖောက်ရင် ဆယ်ဝင်ပုံးတစ်ပုံး
လောက် ရတယ်တဲ့။ မြန်မာကတော့
ရေဖျဉ်းရော့။ အသည်းခြောက်ရောဂါ
ပေါ့။ ဒါကြောင့် ရေတွေ မကြာမကြာ
ဖောက်ထုတ်ပေးနေရတယ်လို့ ဆရာဝန်
က ရှင်းပြတယ်။

အသက်ရှည်ဖို့ လမ်းကတော့
မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တဖြည်း
ဖြည်း လုံးပါးပါးသွားမှာပဲလို့လည်း ရှင်း
ပြသေးတယ်။ လူမမာအကျဉ်းသားက
အဘိုးကြီး၊ အသက် (၆၀)ခန့်။ သရက်
အနောက် မင်းတုန်းဘက်က။ ထောင်
ဝင်စာတွေ ဘာတွေရော လာရဲ့လားဆို
တော့ သူ့မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေ မကြာ
ခဏလာကြပါတယ်တဲ့။

တစ်နေ့ မင်းတုန်းဘက်က ရိုက်
မှုနဲ့ ထောင်တစ်နှစ်ကျတဲ့ အကျဉ်းသား
တစ်ယောက် သရက်ထောင်ရောက်
လာတယ်။ သူ့ကို ထောင်ဆေးရုံမှာ
သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ
အကျဉ်းသားက ဆေးရုံမှာ သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ရင်းက အဲဒီရေဖျဉ်းရောဂါသည်
အဘိုးကြီးကို တွေ့သွားတယ်။ ဒီတော့
သူက အဘ... အဘရောဂါကို
ကျွန်တော်ပျောက်အောင် ကုပေးပါမယ်
ပေါ့။ ဒီတော့ လူမမာအဘိုးကြီးက
ရောဂါကြောင့် စိတ်တိုနေတာ၊ အင်္ဂလိပ်
ဆရာဝန်တွေတောင် ကုလို့ မရတာ
သူက လာပြီး ကုပေးမယ်လို့ ခြံစား
မလားပေါ့။ စိတ်တိုတိုနဲ့ အော်အော်
လွှတ်တယ်။

အဲဒီအကျဉ်းသားကလည်း ငွေ
ကောင်းကောင်းနဲ့ တွေ့တိုင်း ဆေးကု
ပေးပါရစေလို့ ပြောပြောနေတာပဲတဲ့။
ကြာတော့ လူမမာအဘိုးကြီးက စိတ်
တိုတိုနဲ့ ဒါဆို ကုက္ကာလို့ ပြောလိုက်
တယ်။ ဒီမှာတင် ဆေးဆရာအကျဉ်း
သားက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး...

“ဒီလိုဆို အဘ ကျွန်တော်ကို
ဘူးသီးနုနု ခပ်တန်တန်တစ်လုံးရှာပေး
ပါ။ တခြား ဘာမှမလိုပါဘူး။ ဘူးသီး
တစ်လုံးပဲ လိုပါတယ်။”

လို့ ထပ်ပြောလိုက်သေးတယ်။
ဘူးသီးဆိုတာ ထောင်ထဲကို အပြင်က
နေ အလုံးလိုက်သွင်းလို့ရတာမဟုတ်
ဘူး။ ဘူးသီး ကျောက်ဖရုံသီး၊ ရွှေဖရုံ
သီး၊ ဖရုံသီးတွေကို ထောင်ထဲ အလုံး
လိုက် အသွင်းမခံဘူး။ ဘူးသီး ဖရုံသီး
တွေထဲ သံဖြတ်လွှာပါးပါးလေး ထိုးသွင်း
ပြီး အပေါက်ကို လက်မနဲ့ ပွတ်လိုက်
ရင် အပေါက်နေရာ အရာကလေး
ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘူးသီး
တို့၊ ရွှေဖရုံသီးတို့ကို အလုံးလိုက်
အသွင်းမခံတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့
ထောင်ထဲကကြီးလာရင် ခွင့်တောင်းကြည့်
ပါဆိုလို့ ဝိုင်းပြောကြတော့ သူတို့
ကျွန်တော်အလာကို စောင့်နေကြ
တယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ထောင်
ဆေးရုံကို မနက် ၈နာရီလောက်
ရောက်သွားတယ်။ ရောက်တယ်ဆို
ဒီအဘိုးကြီးဆီ အရင်ဝင်တယ်။ မေး
တယ်။ မြန်းတယ်ပေါ့။ ဒီတော့ သူက
ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြတယ်။ သူ့ရောဂါ
မြန်မာနည်း မြန်မာဟန်နဲ့ ကုဖို့ ဘူးသီး
တစ်လုံးသွင်းခွင့်ပြုပါတဲ့။

ကျွန်တော်က မြန်မာတိုင်းရင်း
ဆေးကို ယုံလည်း ယုံတယ်။ အားလည်း
ကိုးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မြန်မာ

တိုင်းရင်းဆေးနဲ့ ကြီးလာတဲ့ လူဆိုတော့
ကျွန်တော်နဲ့ အတူပါလာတဲ့ ထောင်မှူး
ကြီး ဦးအောင်ခင်လုကို စီစဉ်ပေးလိုက်
ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီရေဖျဉ်းရောဂါ
အသည်းခြောက်ရောဂါကို ဘူးသီးနဲ့ ကု
မယ်ဆိုတာကို အလွန်စိတ်ဝင်စားနေ
တယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးနဲ့ မရတဲ့ ဒီရောဂါ
ဘူးသီးနဲ့ ပျောက်ရင်တော့ ကမ္ဘာမှာ
မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဟာ ကျော်ကြားပြီ
ပေါ့။

ဒါကြောင့် သုံးလေးရက်ရှိတော့
ထောင်ဆေးရုံကို တစ်ခါသွားကြည့်
တယ်။ အဲဒီ လူမမာဗိုက်ပေါ်မှာ ဘူးသီး
အလုံးလိုက်တင်ပြီး အဝတ်နဲ့ ပြုတ်
မကျအောင် ပတ်ထားတယ်။ ဗိုက်နဲ့
အမြဲထိနေရမယ်။ ကွာမသွားရဘူးတဲ့။
အဲဒါ ခုနစ်ရက်တိတိထားရမယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အဲဒီ ဆရာ
အကျဉ်းသားကို ခေါ်ခိုင်းပြီးမေးတယ်။
ဆရာကလည်း အသက် ၃၀ လောက်၊
ငယ်ငယ်ဆိုတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလား
လို့။ သူက ကျွန်တော် မန်းပုတ်ပြီးတဲ့
ဘူးသီးဟာ လူမမာဗိုက်နဲ့ ခုနစ်ရက်
တိတိ ထိနေရမယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်ရင်
အဲဒီဘူးသီးကို ဆေးရုံ မီးပိုပေါ်မှာ တွဲ
လောင်းချိတ်ဆွဲထားရမယ်။ ဘူးသီးဟာ
တဖြည်းဖြည်းခြောက်ပြီး ရှုံ့တွန့်ပြီး ပိန်
ပိန်လာမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘရဲ့
ဗိုက်ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိန်ပိန်
ပြီး ရှုံ့တွန့်တွန့်သွားမယ်။ နောက် လုံးဝ
ပျောက်သွားမယ်လို့ ရှင်းပြတယ်။

ဘူးသီးကို မန်းပုတ်ရုံပဲလား။
တခြားရော ဘာတွေ ရှိသေးသလဲ ဆို
တော့ တခြား ဘာမှမရှိပါဘူး။ အဘရဲ့
ဗိုက်ပေါ်မှာ ဘူးသီးအလုံးလိုက်တင်တဲ့
နေ့က စပြီး သက်သတ်လွတ်စားပါ
တယ်။ ခုနစ်ရက်လုံးလုံးကိုလည်း

ဥပုသ်စောင့်ပါတယ်လို့ ပြောပြတယ်။
ဘယ်နှယောက်လောက် ကုပေးသလဲ
ထပ်မေးတော့ ရွာမှာ သုံးလေးယောက်
ကုဖူးပါတယ်လို့ ရှင်းပြတယ်။ မင်း
ဒီဆေးပညာကို ဘယ်လို ရသလဲဆို
မေးတော့ ကျွန်တော်ဘိုးအေကလည်း
ဆေးဆရာကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်အဖေက
လည်း ဆေးဆရာကြီးပါပဲလို့ ရှင်းပြ
တယ်။

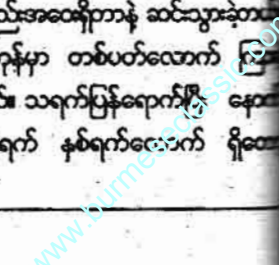
ကျွန်တော်က...
“မင်းနဲ့ ငါ ဆွေးနွေးဦးမယ်။ မင်း
မလွတ်သေးဘူး မဟုတ်လား”
ဆိုတော့...

“ကျွန်တော် ထောင်တစ်နှစ်ကျ
ပါတယ်။ ခုမှ သုံးလပဲ ရပါသေးတယ်။
ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လူညံပထမ
စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။
ခုနစ်ရက်စေတော့ ကျွန်တော်
ဆေးရုံ တစ်ခါရောက်သွားပြီး ကြည့်
တယ်။ လူမမာအကျဉ်းသားဗိုက်ပေါ်မှာ
ဘူးသီး မရှိတော့ဘူး။ ဆေးရုံက မီး
ပေါ်မှာ အဲဒီဘူးသီး ချိတ်ဆွဲထားထား
တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဟိုတုန်းက ဗိုက်ဖောက်ပြီး မေး
တွေ ထုတ်ပြီးရင် တစ်ရက် နှစ်ရက်
ရေတွေ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ခုတော့ မေး
ပြန်ဝင်လာတဲ့ လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး
လို့ ဆရာဝန်က ရှင်းပြတယ်။
ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။
စောင့်ကြည့်ရှုပြီးမှာပေါ့လို့လည်း ဆရာ
ဝန်ကို ပြောခဲ့တယ်။

နောက် ကျွန်တော် ရန်ကုန်
အစည်းအဝေးရုံကနေ ဆင်းသွားခဲ့တယ်။
ရန်ကုန်မှာ တစ်ပတ်လောက် ကြား
တယ်။ သရက်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်
တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ရှိတော့

ထောင်ဆေးရုံကို ရောက်သွားတယ်။ လူမမာအခြေအနေ ဝင်ကြည့်တယ်။ ဆရာဝန်လည်း ပါတာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ဆရာဆိုတော့ ဆရာဝန်က...

“ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဗိုက်ထဲက ရေတွေ ဖောက်ထုတ်လိုက်ရင် မကြာဘူး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို နည်းနည်းချင်း ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ခုတော့ နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်ရှိသွားပြီ။ ဗိုက်ဖောင်းလာတာ မတွေ့ရဘူး။ စမ်းသပ်ကြည့်တော့လည်း ရေမဝင်ဘူး။ ထူးတော့ ထူးပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်”

တဲဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အတော်ဝမ်းသာသွားတယ်။

“ကဲ... ခေါ်စမ်းပါဦး အဲဒီဆရာတို့”

ဆိုတော့ ပါလာတဲ့ ထောင်မှူးကြီးက...

“ဆရာကြီး ရန်ကုန်သွားနေတုန်း အယူခံနိုင်လို့ လွတ်သွားပြီ”

တဲဲ့။ သေလိုက်ပါတော့ဗျာ။ သူ့ဆီက ဆေးနည်းသိချင်တာ။ ဘူးသီးပါ မှန်းတော့ သိတာပေါ့။ တခြားဘာတွေ ပါသေးသလဲလို့ မေးပြီး ယူမထားလို့ဗျာ။ ခုတော့ သွားပြီပေါ့။

တိုတိုနဲ့ လိုရင်းချုပ်ရရင် အဲဒီအသည်းခြောက်ရောဂါ (Liver Cirrhosis) ရေဖျဉ်းရောဂါဟာ အမှတ်မထင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘူးသီးနဲ့ ကုလိုလား ပျောက်သွားတယ်။ လူမမာအကျဉ်းသားအဘို့ကြီးလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ စိန်မနဲ့ သားသမီးတွေဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားတော့ သားသမီးတွေလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးနဲ့ပေါ့။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ကြားရတဲ့ လူတွေကလည်း တအံ့တသြန့် ဖြစ်ကြလို့။

နောက် တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက်ရှိတော့ သူ့စိမ်းမနဲ့ သားသမီးတွေ မင်းတုန်းက လိုက်လာကြတယ်။ လေးငါးဆယ်ယောက်လောက် ရှိတယ်။ ထောင်ဝင်စာ တွေချင်လို့တဲဲ့။ လူမမာအကျဉ်းသား ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆိုရင် အထဲထိပေးဝင်တယ်။ ဆေးရုံမှာ တွေ့ခွင့်ပြုတယ်။ အဲဒါက ထောင်ပိုင်ကသာ ခွင့်ပြုလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဆီ လာပြီး ခွင့်တောင်းတယ်။ ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ထောင်ဝင်စာတွေပြီး ပြန်လာကြတော့ ကျွန်တော်ဆီ ဝင်ပြီး လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးတင်ကြလို့တဲဲ့။ ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးမတင်ကြနဲ့။ ခပ်ဗူးတို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာက သူ့ကို ကုတဲ့ ဆရာကို တင်ရမှာ”

ဆိုတော့... “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။

အဲဒီဆရာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက ဘူးသီးသွင်းခွင့် မပြုရင် ဘယ်သူ ရောဂါကုလို့ ရမလဲ။ ခုတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ဘူးသီးကြောင့် ကျွန်မတို့အဖေကို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တွေ့ရလို့ပါ”

တဲဲ့။ နောက်လေးငါးလ ကြာတော့ ကျွန်တော်လက်ထက်မှာပဲ အဲဒီအကျဉ်းသားဟာ သူ့ရဲ့ အသည်းခြောက် ရေဖျဉ်းရောဂါ လုံးလုံးပျောက်ကင်းပြီး ကျန်းမာဟုတ် ချမ်းသာစွာနဲ့ ထောင်က လွတ်မြောက်သွားကြောင်းပါခပ်ဗျာ။

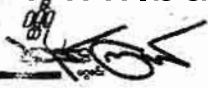
ယုံကြည်ကြရင်တော့ လုပ်ကြည့်ကြပေါ့ဗျာ။ ဘာမှလည်း ကုန်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ခြံထဲ ဘူးပင်ရှိရင် တစ်ပြားမှ ကုန်စရာမလိုပါဘူး။ ဘူးသီးဗိုက်ပေါ် တင်ထားလို့လည်း ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး။ မပျောက်တော့ရော ဘာဆုံးရှုံးမှာမို့လဲ။ အရုံးမရှိရင် အမြတ်ရှိမယ်ဆိုပါတော့။ အရုံးလည်း မရှိ၊ အမြတ်လည်း မရှိဘူးဆိုရင်တော့ အရင်းအတိုင်းပဲပေါ့။ ကိုယ်တွေ့ခဲ့ အခုလို တင်ပြနေတာပါဗျာ။

သတ္တဝါနှစ်သမ္ပု ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ...

ခေါင်းစဉ် ထောင်ဆရာတို့စာစဉ်

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ အမေ့ဝမ်းထဲက ထွက်လာလို့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိကြတယ်ဆိုရင်ပဲ "ငါ့သားလေး ကြီးလာပြီ ငါ့သမီးလေး ကြီးလာပြီ" လို့ပဲ မြင်ကြပါတယ်။ အရွယ်လေးရောက်လာ

ကျွန်တော် **လူကြီးလား** ကျော်ပင်းထွန်း (ရွှေသင်း)

ဘာ “နင်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူကြီးဖြစ်နေပြီ” လို့
 ကြံပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်း
 ဆည်း ကျေးရွာလူကြီး၊ ရပ်ကွက်လူကြီး၊ ကုမ္ပဏီလူကြီး၊
 ဆောင်လူကြီး စသည်ဖြင့် “လူကြီး...လူကြီး” ဆိုတဲ့
 ဘာရ စကားလုံးကို အမြဲပင် ကြားနေရပါတယ်။
 နှစ်အားဖြင့် စစ်ကြည့်ပြန်တော့ လူငယ်၊ လူလတ်၊
 ဟူသည့် အပိုင်းသုံးပိုင်းကို တွေ့ရပါတယ်။ အစဉ်
 အားဖြင့်လည်း မိမိထက် တစ်နေ့ တစ်ရက်
 နက်အသက်အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ဝါကြီးသူ များကို
 သရမယ်။ လူကြီးလို့ ခေါ်ရမှာဖြစ်လို့ ခေါ်လည်း
 ကြပါတယ်။ မင်္ဂလာတရားတော်နှင့် ကြည့်ပြန်လျှင်
 မိမိတို့ထက် အသက်ဂုဏ်ဝါကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ
 အရှိသေးအမြို့ ဆက်ဆံကြမယ်ဆိုရင် အရှိအသေပြု
 ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဂါရဝ နိဝါတ မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံပါ
 တယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း လူငယ်အချို့ရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ
 ကား လူကြီးပါကွာ၊ လူကြီးမပီသဘူး ဟူသော စကား
 ဆည်း ကြားဖူးကြမှာပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောခဲ့၊ ဆိုခဲ့
 တွေလည်း အများကြီးရှိကြမှာပါ။ ဒီနေရာမှာ လူကြီး
 သောကဖြစ်ဖို့အတွက် သတ်မှတ် စံချိန်စံညွှန်းတွေက
 တွေ့လဲ၊ ဘယ်လိုအချက်အလက် အကြောင်းအရာပြည့်
 တွေ့ကို လူကြီးလို့ ခေါ်တာလဲ၊ သတ်မှတ်တာလဲဟု
 သွင်လည်း အတိအကျပြောနိုင်သူ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။
 ဒီနေရာမှာ မြတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟောကြားခဲ့တဲ့ မွေပဒ အဋ္ဌကထာ
 ဆာတဲ့ “လက္ခဏာကတိဿမထေရံ” ဇာတ်ဝတ္ထုတော်မှာ
 တစ်ယောက်ရဲ့ စံချိန်စံညွှန်း ၅မျိုးကို ဖတ်မှတ်သိရှိခဲ့
 ထပ်ဆင့် မျှဝေချင်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ခါက “လက္ခဏာက
 လို့ အမည်တွင်တဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးရှိခဲ့ပါတယ်။
 နာမည်က “ဘဒ္ဒိယ” ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပုပုကွကွ
 သေးလေး ဖြစ်နေပါတယ်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းကလည်း
 ဘာမှ ထိတိုင်းရှု စကားအတိုင်း နှုတ်ဝစီနဲ့ ပြစ်မှာခဲ့လို့
 တယ်။ သူဌေးသူကြွယ်မျိုးရိုးဖြစ်ပြီး စည်းစိမ်ချမ်းသာ
 သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ
 ကုဗ္ဗရဲ့ သာသနာတော်ကို ရောက်ပြီး အာသဝေါကုန်ခန်း
 တစ်ပါးဖြစ်လာပါတယ်။ သို့သော်လည်း မထေရ်ရဲ့
 ကိုယ်က သေးငယ်လွန်းပြီး ကိုရင်(သာမဏေ)အရွယ်

ဖြစ်နေတာကြောင့် ပုထုဇဉ် ရဟန်းတွေနှင့် လူအများက
 ရဟန္တာအဆင့်ရှိ တရားရှင်မှန်း မသိကြပါဘူး။ ရဟန်းတော်
 အများ ဆွမ်းခံကြွသွားရာမှာလည်း နောက်ဆုံးကပ် လိုက်ပါ
 လေ့ရှိပါတယ်။ အချို့သော ရဟန်းတော်များက “ဟဲ့...
 ကိုရင်လေး” လို့ လှောင်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်မှုများကို ခံရပါတယ်။
 ဒါပေမယ့် တရားရှင်ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်သည်ဖြစ်စေ
 ထူးထူးခြားခြား ခံစားမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။

တစ်နေ့သောအခါမှာ တောရ ဆောက်တည်နေတဲ့
 ရဟန်းအပါး သုံးကျိပ်တို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်
 ဖူးမြော်ကြပါတယ်။ ရဟန်းတော်အများရဲ့ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သော
 တရားအဆင့်အတန်းကို မြင်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က
 အမေးထုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ချစ်သားတို့... ဒီနားက မြတ်သွားတဲ့ မထေရ်ကြီး
 တစ်ပါးကို မြင်လိုက်ကြပါသလား။”

- “မြင်ပါဘူး ဘုရား။”
- “သင်တို့ ဘာကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြပါသလဲ။”
- “ကိုရင်ငယ်တစ်ပါးကိုသာ မြင်ခဲ့ကြပါသည် ဘုရား။”
- “ချစ်သားတို့... အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုရင်ငယ်မဟုတ်ဘူး။
 ရဟန္တာမထေရ်တစ်ပါးသာလျှင် ဖြစ်ပေတယ်။”
- “အရှင်ဘုရား... အရွယ်ငယ်လွန်းပါတယ် ဘုရား။”
- “ချစ်သားတို့ အသက်အရွယ်ကြီးတယ်ဆိုပြီး လူကြီး
 နေရာမှာ ထိုင်ရုံမျှဖြင့် လူကြီးဟု ငါဘုရား မသတ်မှတ်ဘူး။
 သစ္စာလေးပါးတရားကို သိပြီး လူအပေါင်းကို မညှင်းဆဲ
 မနှိပ်စက်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမရောက်စေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ လူ
 ကြီးဟု ငါဘုရား သတ်မှတ်တယ်။”

ဒါနဲ့ပဲ လူကြီးဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းတရားငါးပါးကို
 ဟောပြောပါတယ်။

- (၁) သစ္စာလေးပါးဖြစ်တဲ့ ဇုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓနှင့်
 မဂ္ဂသစ္စာတို့ကို သိမြင်ခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး။
- (၂) မင်္ဂလေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသည့်
 လောကုတ္တရာတရားကိုးပါးတို့နဲ့ ပြည့်စုံခြင်းသည်
 လည်း တစ်ပါး။
- (၃) လူတစ်ဖက်သားကို မညှင်းဆဲ၊ မနှိပ်စက်ခြင်း
 ကိုယ်ချင်းကစိတ် ထားရှိခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး။
- (၄) ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် မပြစ်မှား၊ မကုဗ္ဗလွန်
 မိအောင် စောင့်ထိန်းခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး။
- (၅) မိမိတို့၏ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်
 တည်းဟူသော အာရုံခြောက်ပါးတို့ကို စောင့်ထိန်း

ဆုံးမ ထိန်းသိမ်းခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး စသည်တို့ ဖြစ်ပေတယ်။

သင်္ဂဟဝါဒသုတ်လာ လောကနိတိမှာတော့ “ထကြွ နှိပ်ကြား၊ သနားသည်းခဲ၊ ဝေဖန်ထောက်ရှု၊ ဤခြောက်ခုကြီးသူ ကျင့်ဝတ်တာ” လို့ ဆိုထားပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လို့ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ပြီး လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးဆိုပြီး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ် လူကြီးအင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံလားလို့တော့ စဉ်းစားမိတဲ့လူ နည်းမှာပါ။ “လူကြီးလား” “လူချီးလား” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သဘောကို ကြည့်လို့ရပါတယ်။ “လူချီး” ဆိုတာကတော့ မိမိဟာ လူတွေကြားမှာ အလဟဿ အချည်းနှီးဖြစ်နေတဲ့ လူ။ လူတွေက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမှာကို ကြောက်နေကြတဲ့ မစင်အညစ်အကြေးကဲ့သို့သော လူလို့ ပြောရင် ရမယ်ထင်ပါတယ်။ “လူကြီး” ဆိုတာကတော့ အသက်၊ သိက္ခာဂုဏ်ကြီးသူ၊ လောကီအရေးအရာကိစ္စတွေမှာ အကြံဉာဏ်၊ အကူအညီပေးနိုင်သူ၊ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားပေးနိုင်သူ၊ လောကုတ္တရာ ရေးရာ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့နဲ့ ပြည့်စုံနေသူလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ရမယ်ထင်ပါတယ်။

လောကရေးရာအမြင်မှာတော့ အသက်အရွယ်ကြီးလို့ လူကြီးဖြစ်နေသူ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ ချမ်းသာနေလို့ လူကြီး ဖြစ်နေသူ၊ လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင် ကင်းလို့ လူကြီး ဖြစ်နေသူ၊ နေရာဌာနတစ်ခုအတွင်းမှာ ရာထူးကြီးလို့ လူကြီး ဖြစ်နေသူ၊ ကျင့်လည်ရာအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်းမှာ လူကြီး လို့ သတ်မှတ်ပေးလို့ လူကြီးဖြစ်နေသူတွေ အများကြီးပါ။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လူကြီးဆိုတဲ့ စံထား သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီမယ်ဆိုရင်တော့ လူကြီးအပီသဆုံး လူကြီးဖြစ်မှာပါ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်အမြင်ပြောရရင်တော့ လူကြီး တစ်ယောက်က စာများများဖတ်ဖို့လည်း လိုပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှလည်း အကြားအမြင် ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံများစွာနဲ့ လူငယ်တွေကို သွန်သင်ပြောပြနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံများနေရုံနဲ့လည်း လူကြီးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အတွေ့အကြုံဆိုတာက သူ့ကျင့်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လည်း အများကြီး သက်ဆိုင်ပါတယ်။ အမှုထမ်းတစ်ဦးဟာ တောသူတောင်သားတွေရဲ့ တောင်ယာ လုပ်ငန်းကို မကျွမ်းကျင်နိုင်ပါဘူး။ ထိုနည်းတူစွာပဲ ဆရာဝန်

တစ်ယောက်ဟာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ မရှိနိုင်သလို၊ ကုန်သည်တစ်ဦးဟာလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိနိုင်သလို၊ ကုန်သည်တစ်ဦးဟာလည်း ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးကုသမှု အတွေ့အကြုံမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ရဲ့ အနေအထားကို ပြောချင်ပါတယ်။ ဘယ် ကိုယ်စီရထားတဲ့ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိမိ တယ်။ အသက်အားဖြင့်တော့ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ၃၅(R) အရွယ်ပါ။ လက်ရှိ ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ အဖွဲ့အစည်း အတွင်းမှာတော့ သင့်တဲ့ ရာထူးရာခံရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ထက် ရာထူးအားဖြင့်၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သူတွေ နဲ့ အတူအလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ ကျောင်းကန်ဘုရားနဲ့ သာဓနာရေး၊ လူမှုရေးတွေမှာလည်း ထိုက်သင့်တဲ့ နေရာပေး အရေးပေးမှုတွေကို ခံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်ဗုဒ္ဓဟောတဲ့ လူကြီးဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းတရားတွေထဲက နံပါတ် (၁)အချက်ဖြစ်တဲ့ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်ခြင်းဆိုတဲ့ နေရာမှာတော့ လုံးဝ(လုံးဝ)ပါပဲ။ လေးပါးဝေးလို့ တစ်ပါးတောင် ကောင်းကောင်းမသိသေးပါဘူး။

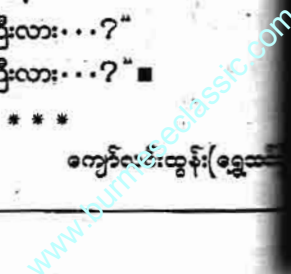
တစ်ခါ နံပါတ် (၂)အချက်ဖြစ်တဲ့ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း။ ဒီ ကိုးပါးနဲ့ ပြည့်စုံဖို့လည်း (အဆင်မပြေကြီးမှာပါ။ နံပါတ် (၃)(၄)(၅) အချက်တွေနဲ့ လောကနိတိလာ ကြီးသူကျင့်ဝတ်ဝတ္တရားတွေနဲ့တော့ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်း လောက် ပြည့်မီမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သာသာထိုင်းထိုင်း အမှတ်ပေးတာလည်း ပါချင် ပါမှာပေါ့ဦး။

အချုပ်အားဖြင့် ပြောရရင်တော့ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားထံထက်တော်ကပင် အရွယ်ငယ်သော်လည်း လူကြီးဖြစ်တဲ့ (ဝါ) ရဟန္တာမထေရ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ လကုဏ္ဍက ဘန္တိမထေရ်ရှိခဲ့သလို၊ ဒီနေ့ခေတ်အခါမှာလည်း လူငယ်လည်း လူကြီးဂုဏ်အင်္ဂါတွေ တော်တော်များများနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ လူငယ်တွေလည်း ရှိမှာပါ။ လူကြီးသော်လည်း လူကြီးဂုဏ်အင်္ဂါမပြည့်စုံသေးတဲ့ လူကြီးတွေလည်း နည်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အထက်မှာ ဆိုခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို စဉ်းစားတွေ့ဆောင်မိရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ဆင်ခြင်စေမိနေမိပါတယ်။ အဲဒါကတော့...

“ကျွန်တော် လူကြီးလား...?”

“ကျွန်တော် လူကြီးလား...?” ■

ကျော်လင်းထွန်း (ရွှေသံ)

မင်းသိန်းဝင်း
အဆိုတော်
ရဲဘော်ကြီး

Monty

ရိပ်သာ ခြံကျယ်ကြီးကိုပင် ရွေးလိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွင် ခုံများ ခင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အနည်းငယ် အချိန်စောနေသေး၍ ထင်သည်။ လူများများ မရောက်ကြသေးပေ။ ရောက်နေကြသော လူအချို့တို့သည်လည်း အခမ်းအနားကိစ္စများ လိုက်လုပ်နေကြသည်ကိုသာ တွေ့နေရသည်။

ထိုင်ခုံ၊ စားပွဲခုံများကို နေရာတကျခင်းသူက ခင်းပေးနေကြပြီး တချို့က ရေခဲခွက်များ၊ ရေခဲရေပုလင်းများကို လိုက်ချပေးနေသည်။ အသံခွဲစက်/ ဘောက်များကို တပ်ဆင်သူများကလည်း ဆင်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် တစ်သူနှင့် စနိုးတာဝါများ လိုက်ချပေးနေသော အမျိုးသမီးတို့ကို မောင်အေးချမ်း၏ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်မိသည်။

ယခင်က မြင်ဖူးသလိုလိုတွေ့သည်။ မြင်ဖူးရုံသာမက ရင်းနှီးဖူးသလိုပင် တွေ့နေမိသည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ရန်ကုန်မှာ အခြေချပြီးနောက် နှစ်စဉ် ရွာကို တစ်ခေါက် ပုံမှန်ရောက်သော်လည်း ရွာမှာ ကြာကြာနေလေ့မရှိပေ။ စာရေးပျက်မည်စိုး၍ အလွန်ဆုံး ငါးရက်တစ်ပတ်မျှသာ နေလေ့ရှိသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ သုံးရာသီပတ်လုံး လယ်တော၊ ယာတောများမှာသာ နှစ်မြစ်နေကြရ၍ ထိုမျှလောက် ရက်တိုအတွင်း၌လည်း ရွာမိတ်ဆွေများကို စုံစေ့အောင် တွေ့ဆုံရန် မလွယ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအမျိုးသမီးသည် မောင်အေးချမ်း၏ ရွာမိတ်ဆွေများထဲက တစ်ယောက်တော့ ဟုတ်လောက်သည်။ ရင်းရှင်းနှီးနှီးရုံခဲဖူးသည်ဟု

(အတိအကျ) ထင်နေသော်လည်း မည်သူမည်ဝါဟု မမှတ်မိဖြစ်နေသည်။ မောင်အေးချမ်းက စိုက်ကြည့်နေသလို သူလည်း မောင်အေးချမ်းအား နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ လှည့်လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် အကြည့်ချင်းဆုံမိရာတွင် သူက အရင် မျက်လွှာချသွားသည်။ သူဘယ်သူပါလိမ့်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထိုအမျိုးသမီး မောင်အေးချမ်း၏ ရှေ့နားမှ ဖြတ်သွား၏။

“ခင်သန်းကြည်”

“ဪ... စာရေးဆရာ”

မောင်အေးချမ်းက ရမ်းခေါ်ကြည့်လိုက်ရာ တည်သွားလေ၏။ ခင်သန်းကြည်သည် မောင်အေးချမ်း၏ စကားအဆုံးမှာပင် နောက်သို့မျှ လှည့်မကြည့်မိ မောင်အေးချမ်းအား ပြန်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနောက် မောင်အေးချမ်း၏ အနားသို့ လျှောက်လာပြီး ပြုံးပြီး ရယ်ရယ်ဖြင့်ပင် ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲကာ ထိုင်သည်။

“ငါကြည့်နေတာတော့ ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် နင့်ကို မြန်းခဲနဲ မမှတ်မိဖြစ်နေတယ်”

ဟု မောင်အေးချမ်းက ပြောလိုက်၏။

“ငါလည်း ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမျက်လုံးကြီးက ပြန်ကြည့်နေတော့ အသေချာ မှတ်မိအောင် မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ သိသလိုလိုလည်း ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့ မှတ်မိသွားတာ”

ဟု ပြောပြီး ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဒီတော့ အခု ခင်သန်းကြည် ဘယ်မှာနေတုန်း၊ ရွာမှာလည်း မတွေ့ပါဘူး”

“ကျောင်းဆရာမ လုပ်နေတာ”

အက-ကားလေးသည် အနည်းအရိန်လျှော့ကာ အမှတ်(၅) အမှတ်တံဆိပ် ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကားဆရာက မေးသည်။

“ဆရာ... ၅ရပ်ကွက်တော့ ဘယ်ဘက်မောင်းပေးရသလဲ”

“အေးမြရိပ်သာခြံကြီးကိုကွ။ လောကမှာ ဖြစ်မယ်။ ငါလည်း ဘယ်ဘက်တော့ ဝေတေတေတယ်”

ကားဆရာက အနေကိယာဖြင့် မောင်းသည်။ ဟုတ်သည်။ လမ်းညွှန်လေးနှစ်ခုကျော်လိုက်သည်နှင့် ရိပ်သာခြံကြီးရှေ့သို့ ရောက်သည်။ ခြံရှေ့တွင် ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေသော (ညွှန်ကြီး) ကောင်လေး လောကကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ညွှန်ကြီး ကောင်လေးသည် ဖတ်စားစားကစားစားစောင်ကို ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ထားခဲ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ထိုနောက် ကောင်လေးသည် ဦးဆောင်ပြီး ခြံထဲသို့ မောင်အေးချမ်းအား ခေါ်လာခဲ့သည်။

သည်နေကား ခြံနယ်လုံးဆိုင်ရာ နည်းအစဉ်အစဉ်သည်။ ခြံနယ်လုံးဆိုင်ရာ အစည်းအဝေးကို နှစ်စဉ် ပြုလုပ်သော်လည်း အစည်းအဝေးပြုလုပ်နေရာကို ပုံသေသတ်မှတ်၍ မရှိ။ အဆင်ပြေမည့် နေရာတစ်ခုကို မျှော်လင့်၍ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ နှစ်တွင် ရွာမှ ပြောင်းလာပြီး အခြေချနေထိုင်သော အမျိုးသမီး ဦးကျော်စောဦး၏ အေးမြ

နယ်တကာလှည့်နေမှတာပေါ့။ အခု တော့ ကျောက်ဖြူမှာပဲ။ ဒီတော့ စာရေး ဆရာကော ဘယ်မှာနေတုန်း။”

“ဒီ ရန်ကုန်မှာပဲလေ”

“ရန်ကုန်ဆိုတော့ ကောင်းတာ ပေါ့။ တို့လည်း အလတ်မ ဘွဲ့ယူမလို ရန်ကုန် ခဏလာရင်း ငြိန့်နယ်အားလည်း အဝေးနဲ့ ကြိုတာပါ”

ခင်သန်းကြည်က ဦးကျော်စောဦး ၏ တူမဖြစ်သည်။ နယ်က ဆွေဖျိုးများ ရန်ကုန်လာကြတိုင်း ဦးကျော်စောဦး၏ အိမ်မှာပင် တည်းခိုကြ၍ ယခု ခင်သန်း ကြည်လည်း ဦးကျော်စောဦး၏ အိမ်မှာ ပင် တည်းခိုနေရသည်။

“နေစမ်းပါဦး။ ခုက အလတ်မ ဘွဲ့ယူဖို့ လာတာဆိုတော့ နောက် အကြီးတွေ့ အငယ်တွေ တော်တော် များသေးသလား။”

“အင်း...ရွှေငွေကို မစုဘူး။ စု လောက်အောင်လည်း မရတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရတနာတွေပဲ စုထားတာ”

ဟု ပြောပြီး သူ့ဘာသာ တိုးတိုး ရယ်၏။ မောင်အေးချမ်းက ပြီးရုံမှာသာ ပြီးပြီး ဆက်မေးသည်။

“ဒီတော့ ပန်းထိမ်ဆရာ ဘယ်မှာ တုန်း။ ငါ မမြင်သေးဘူး”

ခင်သန်းကြည် တစ်ချက်တွေဝေ သွားပြီး...

“ဪ...ဟိုမှာ”

ဟု ဘောက်ဆင်နေသော သူ့ ယောက်ျားကို မေးထိုးပြသည်။ ထို နောက် တစ်ချက်ရယ်ပြီး သူ့လက်သီး ဆုပ်ဖြင့် မောင်အေးချမ်း၏ လက်မောင်း ကို လှမ်းထုသည်။

ထိုနောက် စကားပြောနေကြရင်း ပရိသတ်များ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက်လာကြ၍ စကားဆက်ပြောရန် အဆင်မပြေတော့။

“ကဲ - စာရေးဆရာ၊ စကားပြော လို့တော့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ တွေက တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာနေကြတော့ အဆင်မပြေဘူး။ ဒီတော့ အလတ်မ ဘွဲ့ယူမယ့်နေ့ လာခဲ့ပါလား။ အဲဒီနေ့ဆို ရတနာတွေလည်း စုံမယ်။ ပန်းထိမ် ဆရာနဲ့လည်း ငါ့ဆက်ပေးမယ်လေ”

ဟု ပြောပြီး ရယ်ကာ ခင်သန်း ကြည် ထ,သွားလေသည်။

ခင်သန်းကြည်ကား ငယ်စဉ်က ပင် မောင်အေးချမ်းနှင့် ရင်းနှီးကြ၏။ ယခုကဲ့သို့လည်း ပြောဆိုနေကြပြန် ဖြစ်၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မတွေ့မဆုံဖြစ် ကြသည်မှာကား ကာလအားဖြင့် ကြာ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မောင်အေးချမ်း ရှင်လူထွက်ဖြစ် ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို မတွင်းစာစောင် တွင် မိတ်ဆက်သဘောမျှ ရေးခဲ့ဖူး သည်။ မိတ်ဆက်သဘော ရေးပြုမှ နောက်ကြောင်း စာသားများ အသက် ဝင်မည်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို အချိန်က မောင်အေးချမ်းနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ ဖူးသော မိန်းကလေးများစွာတို့အထဲ တွင် ခင်သန်းကြည်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်လည်း ယခင်ရေးသားခဲ့ ဖူးသည့် အကြောင်းအရာများထဲတွင် ခင်သန်းကြည်သည် နာမည်မှသာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ယခုရေးသားမည့် ခင်သန်း ကြည်၏ အကြောင်းအရာကိုမူ တစ်စွန်းတစ်စမှပင် ရေးသားခဲ့ခြင်းမရှိ ပေ။ နောင်တစ်ချိန်တွင် ခင်သန်းကြည် ၏ အကြောင်းအရာသက်သက်သည် ပင် စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို တွေး မိသောကြောင့်လည်း တမင်(ကွက်ပြီး) ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ခင်သန်း ကြည်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ခွင့်

ပြုသောကြောင့် သတ္တိခံမလေး ခင်သန်း ကြည်၏အကြောင်းကို ရေးသားခဲ့ဖူး ရပေသည်။

ထိုအချိန်က မောင်အေးချမ်း၏ အရပ်တွင် အဖြူအမည်း သိပ်ပြီးမလှ သေး... ထို့ကြောင့် အတိုက်အခံ အဖြစ်ဆိုးများကို မကြာခဏ ခံနေကြ ရလို့ လူသတ်မှု၊ လူသေမှုများလည်း မကြာခဏဖြစ်ပြီး ထိုထိုသတင်းဆိုရာ ကိုလည်း ကြားနေကြရပြန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ရွာလုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး နေ ကြရသည်။ ရရာ လက်နက်ကိရိယာ များကိုလည်း စုတောင်းထားကြရသည်။ ရွာလုံခြုံရေးတွင် လူပျို ကာလသားများ သည် အထူးအရေးပါ၏။ တောရွာမှာ ဤ အပျိုလည်ခြင်းတည်းဟူသော အလေ့အထရှိနေသောကြောင့်ပင်ဖြစ် ၏။ အနီးလည်ခြင်းဟူသည်မှာ ထုန် သည် ညအခါတွင် အနီးအိမ်သော ဇာတိ ကို သွား၍ ထရုံပေါက်မှ တုတ်သေ သေးဖြင့် ထိုးနှိပ်နှိပ်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မောင်အေးချမ်းတို့ရွာက မောင်အေးချမ်းသည် လူပျိုခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ လူပျိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော် လည်း ထိုအချိန်က မောင်အေးချမ်း၏ အသက်သည် ၁၇နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ မောင်အေးချမ်းထက် အငယ်ကြီးသော လူပျိုကြီးများလည်း ဆယ်ယောက်ခန့် ရှိသေး၏။ သို့သော်လည်း ကျောင်းထိ ဆရာတော်နှင့် ရွာသူကြီးက ခန့်အ လိုက်သောကြောင့် မောင်အေးချမ်း လူပျိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

စင်စစ်တွင် မောင်အေးချမ်းသည် ရှင်လူထွက်ကလေးဖြစ်၍ မောင်အေး ချမ်း၏ အသက် ၁၇နှစ်အရွယ်တွင်

ကွယ်လွန်သွား၍ ခေါင်းမှူးရောဂါ
သာ အပေးအား ပြုစုလုပ်ကျွေး
နိုင်ပြန်ခဲ့ရ၏။

မောင်အေးချမ်း၏ အပေးသည်
အသက် ၁၇နှစ်အရွယ်ကပင်
ချီးခေါင်းဆောင်လုပ်လာခဲ့ကြောင်း
ပြသရ၏။ အမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျ
နောက်လည်း ရပ်ရေးရွာရေးကို
အာနာပိပါဖြင့် ဆောင်ရွက်ဟတ်ပြီး
သဘောကောင်းလွန်းသောကြောင့်
ချီးခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ဆက်ခံ
ကြသည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့်
အဖေမှာ (အသက် ၄၇နှစ်အရွယ်)
ကွယ်လွန်သည်အထိ လူပျိုခေါင်းဆောင်
တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သွားခဲ့ရ၏။

ထိုထိုအပေ၏ ဘဝကောင်း
ခြင်းကလေးများ ရှိခဲ့ဖူး၍ပင် ဆရာ
ဘက်နှင့် ရွာသူကြီးတို့က ယခု
ဆင်အေးချမ်းကိုလည်း ရှင်လူထွက်
ညွှန်နေ့မှာပင် လူပျိုခေါင်းဆောင်
တာဝန်ကို ခန့်အပ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။
ဆရာတော်နှင့် ရွာသူကြီးမှ ညွှန်ကြား
သော ရပ်ရေးရွာရေးအလုပ်များကို
ဆင်အေးချမ်းက အဖို့ လူပျိုများအား
ညွှန်ကြားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးရ၏။ ဤ
သည်မှာ မောင်အေးချမ်းတို့၏ အရပ်
လူများပင်ဖြစ်၏။

ထိုအထဲတွင် ရှင်လူထွက်ဖြစ်
သော မောင်အေးချမ်းမှာ သူများထက်
ပို၍ ခေါင်းတုံးပြောင်ဖြင့် တစ်မှုဆန်
၏။ ကျွမ်းကျင်သွားပြီး စာနုလိုက်၊
စာတတ်လိုက်၊ ပုတီးစိပ်လိုက်၊ တရား
တတ်လိုက်နှင့် ရွယ်တူ အဖို့ လူပျို
အဖို့ ရယ်ချင်စရာဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် အဖို့ မသန္တာန်ခိုင်
ရှင်လိင်ပြန် ကိုရင်လူထွက်
ဆင်အေးချမ်း၏ ကိုရင်စိတ်များ
အောက်သွားအောင် လူပျိုစိတ်သွင်းပေး

၏။ ရွယ်တူ ကောင်မလေးများနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ရွယ်တူ ကောင်မလေးများစွာတို့အထဲ
တွင် ခင်သန်းကြည်သည် မောင်အေး
ချမ်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်လာခဲ့၏။
အတွေ့အကြုံ ရင့်ထော်နေကြသော
လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးများကပင် ရပ်ရွာ
သာရေးနာရေးအလုပ်များ ပေါ်ပေါက်
လာတိုင်း တမင်တကာ ဖန်တီးပြီး
မောင်အေးချမ်းနှင့် ခင်သန်းကြည်တို့
အား နီးစပ်မှုရှိလာကြစေရန်အတွက်
တွဲခိုင်း(တွေ့ပေး)နေကြသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်
မည်မျှအထိပင် အဖုအထစ်ကလေးများ
ရှိလာနေကြသည့်တိုင်အောင် ဖွင့်လင်း
စွာဖြင့် ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခြင်းကား မရှိ
ကြပေ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ခိုးကြောင်ခိုးဝက် ခိုးကြည့်အဆင့်မျှ
သာရှိကြသည်။

လမ်းဖို့နေကြချိန်တွင် ဖြစ်စေ၊
ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံထဲတွင် မြက်ရှင်းနေ

ကြစဉ်တွင် ဖြစ်စေ၊ မြက်တောင်း
အခိုက်တောင်းများကို မပြီး သယ်ကြ
ရာ၌ ကိုယ်ချင်း၊ လက်ချင်း တို့ထိမိ
လျှင် ဓာတ်လိုက်သည်ထက်ပင် ပို
သည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်
မှာပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ခိုးကြည့်မိကြခြင်းလည်း ရှိ၏။

သို့သော်လည်း မောင်အေးချမ်း
တို့ရွာသည် အထက်ရွာ၊ အောက်ရွာ၊
ဂါရာတောင်ရွာဟု သုံးရွာဖြစ်နေသည်။
ဂါရာတောင်ရွာသည် အိမ်ခြေ (၈)အိမ်
မျှသာရှိပြီး မောင်အေးချမ်းတို့
အောက်ရွာနှင့်လည်း လယ်ကွင်းလေး
တစ်ကွင်းခြားသည်။ ထိုရွာသည်
ခင်သန်းကြည်၏ ဇာတိရွာကလေးဖြစ်
သည်။

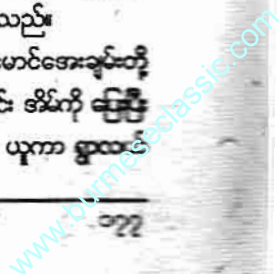
ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းနှင့်
ခင်သန်းကြည်တို့မှာ နေ့စဉ်တော့
မတွေ့ဖြစ်ကြပေ။ ရပ်ရွာ သာရေးနာရေး
ရက်များမှာသာ ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြသည်။
ထိုရက်များသည်လည်း တစ်ပတ်တွင်
နှစ်ရက်ခန့်တော့ ရှိသည်။

တစ်ခုသော ည ဇနာရီခန့်အချိန်
တွင် မောင်အေးချမ်းတို့ လူပျိုတစ်စု
သီချင်းဆိုရင်း ရွာကြားထဲတွင် လမ်း
လျှောက်နေကြရာ ခင်သန်းကြည်၏
အဖေ ဦးကြည်အောင်သည် အပြေး
အလွှားရောက်လာပြီး...

“ဟိုက်... ကောင်လေးတွေ
တို့အိမ်ကို ဓားပြဝင်တယ်ကွ။ မင်းတို့
အသင့်ပြင်ထားကြစမ်း။ ဆူဆူညံညံ
တော့ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့ဦး။ ငါ ရွာသူ
ကြီးအိမ်ကို ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောထားချိပြီး ဆက်၍ ခုန်
စိုင်းပြေးသွားပြန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းတို့
လူစုမှာလည်း ချက်ချင်း အိမ်ကို ခြေပြီး
ရရာလက်နက်များကို ယူကာ ရွာထဲ

သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပြန်စုလိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသားများလည်း ရရာ လက်နက်များကို စွဲကိုင်ပြီး ရွာလယ် သရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ဤရွာလယ် သရက်ပင်ကြီးအောက်သည်ကား ရွာသားများ အရေးပါစုတေးလေ့ရှိကြသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်၌ ရွာသားများလည်း မအိပ်ကြသေးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ချက်ချင်း လူစုမိနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအပြင် လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်ကလည်း ဦးကြည်အောင်၏ အိမ်ကို စားပြတိုက်ခံရသူသည်။ ထိုအချိန်က ဦးကြည်အောင် ဓားနှင့် ဆီးခတ်သဖြင့် စားပြတစ်ယောက်သေပြီး ရွာသားများ ဝိုင်းလိုက်ကြ၍ ကျန်သော စားပြများ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယနေ့အချိန်ထိ ရွာသားများကို တပ်လှန့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြ၍ နာရီတစ်စိတ်ခန့်အချိန်အတွင်းမှာပင် ရွာသားများ စုမိနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာသူကြီးမှာ စစ်ပြန်ကြီးဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင် အခြား စစ်ပြန်ကြီး သုံးလေးယောက်တို့အား ဦးစီးကာ ရွာသားများနှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းပြီး စားပြများအား ဝိုင်းဖမ်းသတ်ဖြတ်ရန် စီမံလေသည်။

စားပြများကလည်း ဦးရေ သိပ်ပြီး မများဘဲ လေးငါးယောက်တည်းသာဟု ဦးကြည်အောင်က ပြောပြသည်။ ဦးကြည်အောင်တို့၏ ဂါရာတောင်ရွာမှာ ပင်မရွာကြီး နှစ်ရွာနှင့် လယ်သုံးခွက်(တစ်မိုင်ကျော်)မျှ ခြားသည့် တောင်ပူစာလေးတွင် သီးသန့်ဖြစ်နေ၍ ပင် စားပြများ ဦးရေနည်းနည်းဖြင့် လာတိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့တည်းမဟုတ်၊ လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ဦးကြည်အောင်၏ အိမ်ကို စားပြတိုက်ကြရာ မအောင်မြင်သည့်အပြင် ဦးကြည်အောင်က စားပြတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် ထိုရန်ကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရန်ပင် ထိုစားပြအဖွဲ့ ပြန်လာကြလေသလားဟုလည်း ယူဆရသည်။

ရွာသားများလည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက်ထားပြီး ရွာကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ရွာရှိ တူမီးသေနတ်၊ ရွာသူကြီး၏ နှစ်လုံးပြုသေနတ်နှင့် ဂျပန်လက်ကျန် ပုန်းသေနတ်အချို့ကို စစ်ပြန်ကြီးများက ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ သေနတ်ကိုင် တစ်ယောက်လျှင် ရွာသားများထဲက ဓားကိုင်း၊ လုံကိုင် ကိုးယောက်၊ ဆယ်ယောက် စသည်ဖြင့် သင့်သလို ဖွဲ့စည်းပြီး ဦးကြည်အောင်၏ အိမ်ကို ချဉ်းကပ်ကြသည်။

စားပြများက ဦးရေနည်း၍ ရွာကို မဝိုင်းနိုင်ကြဘဲ ဦးကြည်အောင်၏ အိမ်ကိုမျှသာ သီးသန့်ဝိုင်းတိုက်ကြဟန်ရှိသည်။ ရွာထဲကို ဝင်ကြရာတွင်လည်း ရွာဦး၊ ရွာမြီး၊ ရွာလယ် မည်သည့်နေရာမှာမှ စားပြများကို မတွေ့ကြရပေ။

ဦးကြည်အောင်၏ ခြံကို ဦးစွာ ချဉ်းကပ်ကြသည့်အဖွဲ့မှာ စစ်ပြန်ကြီးလည်း ဖြစ်၊ ဓားခတ်ပွဲလည်း အကြိမ်ကြိမ်နွဲ့ဖူးသော သတ္တိခဲကြီး ဦးကြည်အောင် ဦးစီးသော မောင်အေးချမ်းတို့အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် “ဘောင်း... ခိုင်း... ဝှန်း...” စသော အသံများကို ကြားရသည်။ သေတ္တာများကို ရိုက်ဖွင့်နေကြသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အယုတ္တ အနတ္တ

ဆဲဆိုနေကြသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်က သူတို့ တစ်ယောက်သေကျန်ခဲ့သည်ကို ထင်စားချေမည်၊ ခင်သန့်ကြည်အား မုန်းကျင့်မည်၊ ဗလတ္တာရပြုမည်ဟု ဆေးဖရုဿဝါစာဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျွတ် ဟိန်းဟောက်ပြောဆိုနေကြသံများလည်း နားနှင့် မဆံ့အောင်ပင် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားနေရသည်။

“ကောင်မလေးက ဖြူဖြူနေချေလေ၊ ဇီနေတော့ ငါ့အစာဖြစ်ပြီး အရိုးနုနုလေးကို ညက်ညက်ကြောင်အောင် ဝါးပြီလို့သာ မှတ်ပေချေကိုင်း...”

(.....)

“အောင်မလေး... အင့်...”

“အောင်မလေးဗျ၊ သေပါပြီဗျ”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း...”

.. ဝုန်း..”

စားပြနှစ်ယောက်တို့၏ ငယ်ငယ်ပါအောင် အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တစ်ယောက်သော စားပြသည် အိမ်ပေါ်မှ ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် ခြေဆင်းလာကာ ခြံထောင့်တစ်နေရာမှ ထိုးလဲပြီး တစ်လိမ့်နှစ်လိမ့် လိမ့်ကငြိမ်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးကြည်အောင်လည်း တစ်ဆင့်တည်းလိုပင် သေနတ်ကို မိုးထောင့်ဖောက်ပြီး...

“ဟေး... လိုက်ကြ၊ ဝိုင်းကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ”

ဟု သရက်ပင်ကြီးအကွယ်က အော်လိုက်သဖြင့် အခြားနေရာအသီးသီးမှလည်း သေနတ်ပေါက်သံများ ဆဲဆို ဟိန်းဟောက်သံများ၊ ငရဲဖျက်သံများ သကဲ့သို့ ဆူညံသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် စားပြနှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့မှာ တောင့်မခံရဲကြတော့ဘဲ တ

သောတာပန်ဖြင့် သေနတ်တစ်ချက် ဖန်
ဆက်ပြီး ဆဲဆိုဟိန်းဟောက်ကာ
ချက်ပေါက်ပေးထားသော ရွာဦးလမ်းမ
အတိုင်း ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။

ရွာသားများလည်း တူမီး နှစ်လုံး
ဖြင့် သော သေနတ်များဖြင့် ဓားပြများ
မောင်းထုတ်သောအဖွဲ့က ထုတ်
ဦးကြည်အောင် ဦးစီးသောအဖွဲ့က
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီး
အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်ကြသည်။ လေ
ထစ်တွင် ဓားပြ(ဗိုလ်)တစ်ယောက်
ဆက်လဲပြီး သွေးများ အလူးလူးဖြင့်
အသက်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ကြရ
သည်။

ညှော်ခန်းတွင် သေတ္တာနှစ်လုံး
အင်လင်းပွင့်ပြီး အဝတ်အထည်များ
ပြန့်ကြဲနေသည်။ အိမ်ထဲတွင်မူ ဘာသံ
မျှ ကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အိမ်
အင်္ဂါဝင် တစ်နေရာတွင် ခင်သန်း
ကြည်၏အမေ ကြီးတုပ်ခံထားရသည်
ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသော
အဖွဲ့တွင် ခင်သန်းကြည်၏ အဖေမပါ
။ ခင်သန်းကြည်၏ အဖေသည်
ချက်ပြေးသွားကြသည့် ဓားပြများ
ဆက်သို့ လိုက်သွားကြသောအဖွဲ့နှင့်
ဆူးလေသည်။

ခင်သန်းကြည်၏ အမေသည်
အကြောက်လွန်ပြီး ပြူးကြောင်နေရာမှ
ရွာသားများကို ခြံလိုက်ရသောကြောင့်
အကြောက်ပြေပြီး အားတက်သွားဟန်
သည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။
သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်က အဝတ်များ
က ဓားပြများ ဖယ်ဆွဲထားခဲ့ကြ၍ထင်
၏ စုတ်ပြဲကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်၍ပင်လည်း
သေ၊ ဦးကြည်အောင်အပါအဝင် လူ

ကြီးများ တစ်ယောက်မျှ အနားသို့
မကပ်ဘဲ အဝေးကသာ အံ့ဩသော
အမူအရာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

ခင်သန်းကြည်၏ အမေက
မောင်အေးချမ်းအား အမူအရာဖြင့် ခေါ်
၍ မောင်အေးချမ်းအားသို့ ကပ်သွား
၏။ ထိုနောက် သူ့ကိုယ်မှ ကြီးများကို
ဖြုတ်ခိုင်းသည်။ ထာဘီကို ပြင်ဝတ်
သည်။ အင်္ကျီကို ဆွဲတင်သည်။ ဆံပင်
ကိုလည်း ဖြေပြီး ပြန်ထုံးသည်။ ထို
နောက် မျက်ရည်ကို သုတ်ပြီး
မောင်အေးချမ်းအား တိုးတိုးပြော၏။

“သားလေး... မင်းတို့ အချိန်မီ
ရောက်လာကြလို့ပေါ့။ အချိန်မီသာ
ရောက်မလာကြရင် ဓားပြတွေလက်မှာ
အနီးတို့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အကုန်ပြောင်
မှာ ဖြစ်သလို၊ အရီးတို့ သားအမိကို
လည်း မုဒိမ်းကျင့် သတ်ဖြတ်ပြီး အိမ်
ကိုပါ မီးရှို့ထားခဲ့မှာတဲ့။ အဲဒါ ဓားပြဗိုလ်
နှစ်ယောက်က သားလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း
ခင်သန်းကြည်ကို မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ ကြီးစား
နေကြတုန်းမှာပဲ ခင်သန်းကြည်က
ခေါင်းဆောင် ဓားပြဗိုလ်ရဲ့ ဓားမြှောင်ကို
ဆွဲယူပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို ထိုးသတ်
လိုက်တာလေ”

“ဗျာ...”

ခြံထောင့်မှာ လဲပြိုပြီး အသက်
ထွက်သွားသော ဓားပြဗိုလ်နှင့် လေ
ကားတက်မှာ အသက်ထွက်နေသည့်
ဓားပြဗိုလ်နှစ်ယောက်စလုံးကို ခင်သန်း
ကြည် သတ်လိုက်တာ ဆိုပါလားဟု
တွေးကာ မောင်အေးချမ်း တအံ့တဩ
ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။

ခင်သန်းကြည်၏ အမေက
ဆက်ပြောပြသည်။

“နားနဲ့ မနာ ဖဝါနဲ့ နာ ဆိုသလို
ပဲ သားလေးရယ်၊ အနီး အဖြစ်မှန်ကို
ပြောပြမယ်။ ဓားပြဗိုလ်နှစ်ယောက်က

မိခင်ရှေ့မှာပဲ သမီးလေးကို အရင်
မုဒိမ်းကျင့်မယ်လို့ ပြောပြီး အနိုင်ကုဏ်
ဖို့ ကြီးစားနေကြတုန်းမှာပဲ သမီးလေး
ဓားပြဗိုလ်ရဲ့ ခါးမှာ စိုက်ထားတဲ့ ဓား
မြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲနှုတ်ပြီး နှစ်
ယောက်လုံးကို ဆောင့်ထိုးချလိုက်တာ
ပါ။ ဟိုမှာ သားလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းကို
ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောပြီး အိမ်တွင်းထဲကို
လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဟင်...”

မောင်အေးချမ်း အံ့ဩတုန်လှုပ်
သွားရလေ၏။ ခင်သန်းကြည်သည်
ရေနံခီ မီးရောင်မိန့်မိန့်လေးအောက်
တွင် တစ်ပေနီးပါးခန့်ရှိသော ဓားမြှောင်
ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး
မျက်နှာကြီး ဓောင်းမာလျက် တွေတွေ
ကြီး ရပ်တောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ ကိုယ်မှာလည်း သွေးများဖြင့်
ပေကျဲနေသည်။ ကိုယ်ဝတ် ထာဘီ
သည် ရှေ့နားမှာ ပုံနေပြီး ခါးတွင်
အတွင်းခံ ဂါဝန်ကလေးမှုသာ ရှိသည်။
အပေါ်အင်္ကျီလည်း အစိတ်စိတ်အမွှာမှာ
ဖြစ်နေပြီး အတွင်းခံသည်ပင် ကြီး
တစ်ဖက်ပြတ်ကာ ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်
တွေ့ရသည်။

“သားလေး... မင်းသူငယ်ချင်း
ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးကွယ်။ ငါ့သမီး
လေး စိတ်မှ မုန်ပါတော့မလား”

ဟု ခင်သန်းကြည်၏ အမေက
ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောသည်။

မောင်အေးချမ်းလည်း ခင်သန်း
ကြည်၏ အနားသို့ မကပ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေ
မိသည်။ ခင်သန်းကြည်သည် နှုတ်ဆက်
နဂိုရုပ်ဖျိုးမဟုတ်တော့၊ ဖြူဖြူဆေးဆေး
နုနုသွယ်သွယ် ယဉ်ကျေးသည့်အသွယ်
ရပ်လက္ခဏာမျိုး လုံးဝ မရှိတော့

စားပြုလိမ့်နော်ဟော့ကို တစ်ပြိုင်တည်း
စားနှင့် ထိုးသတ်ထားသော ရုပ်ကြမ်း
စိတ်ကြမ်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေချိန်
သာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို လျှော့
တွက်ရန် မသင့်ပေ။

“သားလေး... မင်းသူငယ်ချင်း
ကို သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေ။ ငါ
သမီးလေးက မင်းကိုတော့ ရန်မရှာ
လောက်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ရန်ရှာမယ်
ဆိုရင်လည်း သားလေးက သိုင်း လက်
ငှေ့တွေ တတ်တာပဲ။ ခုခံ ကာကွယ်နိုင်
မှာပါ။ အခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့
ခံစားနေချိန်မှာ သားလေးမှ လွဲလို့
အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက် သမီး
လေးနားကို ကပ်ရဲသူ ပြောဆိုဖျောင်းဖျ
နိုင်သူလည်း ရှိမယ်ထင်ပါဘူး။ ငါ့သမီး
လေးက သားလေးလိုလည်း သံယော
ဇဉ်ရှိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ရန်မရှာ
လောက်ပါဘူးကွယ်။ သွားလေး အနား
ကပ်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ”

မောင်အေးချမ်း သတိထားပြီး
အိမ်တွင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ထိုနောက်
စကားဆိုကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်သန်းကြည်... ငါလေ၊ ငါ
အေးချမ်းပါ။ ငါ့ကို သိတယ်မဟုတ်
လား”

ခင်သန်းကြည်သည် ခဏကြာမှ
တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကြည့်နေရင်းက ဆတ်
ခနဲ ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“အဲဒီရင် လက်ထဲက စားမြှောင်
ကြီးကို ပစ်ချလိုက်လေ။ ဘာမှမစိုးရိမ်
နဲ့ ငါ့ရှိတယ်။ စားမြှောင်ကြီးကို ပစ်ချ
လိုက်ပါ”

မောင်အေးချမ်း၏ စကားအဆုံး
မှာပင် ခင်သန်းကြည်က စားမြှောင်ကြီး
ကို ပစ်ချလိုက်လေ၏။ မောင်အေးချမ်း
က စားမြှောင်ကြီးကို မြေထောက်နှင့်
အပြင်သို့ ခတ်ထုတ်ဖစ်လိုက်၏။ ထို

နောက် စောင့်ဖြင့် ခင်သန်းကြည်ကို
ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ဤတွင် ခင်သန်း
ကြည်က မောင်အေးချမ်းအား ဖက်ငို
လေသည်။

“ဟင်... ခင်သန်းကြည်၊ ဘာလို
ငိုတာလဲ၊ မငိုနဲ့လေ”

“ငါ လူသတ်ကောင်မ ဖြစ်သွား
ပြီ။ ငါ့ကို ဖမ်းပြီး ကြီးစင်ပို့ကြတော့
မှာ”

ဟု ပြောပြီး ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငို
လေသည်။

“ဘာလို့ ငိုမှာလဲ၊ မငိုရပါဘူး။
ငါ တာဝန်ယူတယ်။ ခင်သန်းကြည်
ဘာမှမမြင်အောင် ငါလုပ်တတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး မောင်အေးချမ်းက
ခင်သန်းကြည်၏ မျက်ရည်များကို
သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီခေတ်မှာ ဒါမျိုးတွေ မဆန်းပါ
ဘူး။ လုပ်တတ်ရင် သွယ်ပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ခင်သန်းကြည် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့
နော်”

ခင်သန်းကြည်က ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းညှိတ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခင်သန်းကြည်
၏ အဖေနှင့် ဆွေမျိုးများ အိမ်ထဲသို့
ပြေးဝင်လာကြသည်။ ခင်သန်းကြည်၏
အမေက သူ့ယောက်ျား၏ လက်မောင်း
ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ထိုနောက်
စကားသုံးလေးခွန်းမျှ တိုးတိုးပြောပြီး
တစ်ယောက်မကျန် အပြင်သို့ ထွက်
စေကာ...

“သားလေး... စကားပြောနှင့်ကြ
ဦးနော်”

ဟု ပြောထားခဲ့ပြီး သူလည်း
အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

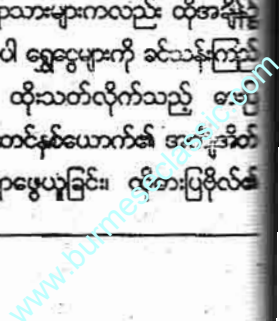
အင်မတန် ပါးနပ်လိမ္မာသော
မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဟူ၍ပင် ဆိုရ
ပေတော့မည်။ ယခုအချိန်၌ ခင်သန်း

ကြည်၏ စိတ်ကို ပြန်လည် ကြည့်ထင်
လာအောင် ပြေးဆိုနိုင်စွမ်းမည့်သူမှာ
မောင်အေးချမ်းမှတစ်ပါး အခြားသူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိနိုင်ဟု ခင်
သန်းကြည်၏ မိခင်မှ အပြည့်အစ
နားလည်နေလေသည်။

မောင်အေးချမ်းလည်း ထိုနည်း
တူပင် သဘောပေါက်သည်။ အထက်
ဝယ်နှစ်အရွယ် နုယ်သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်သည် ဘဝနှင့် အသက်ကို
လှရင်း လူကြမ်း လက်နက်ကိုင် စားပြု
နိုင်နှစ်ယောက်တို့အား စားမြှောင်ဖြင့်
တစ်ပြိုင်တည်း ထိုးသတ်လိုက်သည့်
အဖြစ်သည်ကား ထင်သလောက်
မလွယ်ပေ။ သည်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလျှင်
လူကျယ်၊ လူမိုက်ကြီးများသည်ထင်
ရှေးခြုံမဆောင်နိုင် ဖြစ်သွားတတ်ကြ
လျှင်၊ ဤမိန်းမပျိုလေးအဖို့ အဘယ်
သို့ ဖြစ်သွားနိုင်သည်ကို နားလည်ရ
သည်သာဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် မောင်အေးချမ်း
လည်း ကြီးစားပြီး ခင်သန်းကြည်အား
ပြောဆိုဖျောင်းဖျ၏။ ဤလူသတ်မှုကြီး
ကို ဖြစ်ပွားဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်လျှင်
နှစ်ကိုယ်တူ ဘဝစွန့်ပြီး ဇာတိနှင့် ဝေ
ရာ ဒေသတစ်ခုသို့ ရှောင်ထွက်သွားကြ
မည်ဟူ၍ပြောဆိုရလေ၏။ ထိုနောက်
အခြား ခင်သန်းကြည် နားလည်နိုင်မည့်
ကားများ သောကနှင့် နောင်တတစ်ဖန်
မဖြစ်ရမည့် အကြောင်းအရာများကို
ညသန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ ပြောဆို
ထားခဲ့ပြီးမှ မောင်အေးချမ်း ပြန်လာခဲ့
လေသည်။

ရွာသားများကလည်း ထိုအချိန်၌
တိုက်ရာပါ ရွှေငွေများကို ခင်သန်းကြည်
စားနှင့် ထိုးသတ်လိုက်သည့် စားပြု
ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်
ထဲမှ ရှာဖွေယူခြင်း၊ လိုအားပြုလိမ့်

...သင်နှစ်လောင်းကိုလည်း ညတွင်း
...မင် ကျောက်ထုပ်ခွဲပြီး ခြစ်ထဲသို့
...ခြင်းကိုစွဲများကို မနားတမ်းလုပ်နေ
...သည်။ (ခင်သန်းကြည် ထိုးသတ်
...ထင်သော စားပြန်စယောက်တို့၏
...အော်ရာများမှာ အသည်းနေရာကို
...စစ်ယောက်၊ ဆီးခံကို တစ်ယောက်
...၏ ထို့ကြောင့် ချက်ကောင်းထိ၍
...အသက်ထွက် မြန်သွားခြင်း ဖြစ်
...၏။)

မိုးလင်းသည်နှင့် ဘုန်းကြီး
...အောင်းမှာ လူစုပြီး ဘာဆက်လုပ်ရ
...ထက် တိုင်ပင်ကြည့်ပါသည်။ ထွက်လာ
...သည့် အပြေသည်ကား ဦးစွာ ရွာကို
...ပြတိုက်သည့်အကြောင်း ရဲကို သွား
...ဆိုင်ရမည်ဖြစ်ပြီး ခင်သန်းကြည်ကို
...သည် ရွာမှာ မထားတော့ဘဲ သင့်တော်
...တစ်နေရာသို့ ပို့ထားရမည်ဟူ၍
...ဖြစ်လေသည်။

ရဲကို သွားတိုင်သော်လည်း
...ဆင်ချင်းလိုက်လာလေ့ မရှိပေ။ ရွာကို
...ပြောက်ကျားဝင်လျှင် ဖြစ်စေ၊ စားပြင်
...သွင် ဖြစ်စေ၊ သွားတိုင်ပြီး ငါးရက်၊
...ဆယ်ပတ် စသည်ဖြင့် ကြာပြီးသာ
...အောက်လာတတ်လေသည်။ လူကြီးများ
...ပြောကြသည်က ရဲများ အင်အား
...ကောင်း၍ ပြောက်ကျား၊ စားပြ
...သည်များနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲ၍သာ ထိုကဲ့
...သို့ အချိန်ခွဲနေပြီးမှ လာကြခြင်းဖြစ်
...သည်ဟု ဆိုသည်။

ရဲများက ချက်ချင်းရောက်မလာ
...ကြ၍လည်း ရွာသားများအဖို့ ကြိုတင်
...ပြင်ဆင်ချိန်ကြာသည်။ စားပြများ၏
...အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်း ဖြစ်
...စဉ်၏ လက်ရာခြေရာများကို ဖျောက်
...ဖျက်ခြင်း၊ ခင်သန်းကြည်ကိုလည်း
...စိတ်ငြိမ်အောင် ပြောဆိုချော့မော့ပြီး

တစ်နေရာသို့ ပို့ထားလိုက်ခြင်းများကို
ရဲများ မလာမီ ပြုလုပ်လိုက်ကြသည်။
(ထိုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်နိုင်ကြ၍လည်း
ခင်သန်းကြည်၏ မှုခင်းဖြစ်စဉ်ကြီးသည်
ယနေ့အချိန်ထိ ပပျောက်သွားခြင်းဖြစ်
၏။)

ခင်သန်းကြည်ကို အခြားတစ်ရွာ
သို့ ပို့ပေးရမည်ကိုစွဲသည်ကား မိဘများ
အပြင် ရွာသားများနှင့်ပင် ပတ်သက်နေ
၏။ ခင်သန်းကြည်၏ လူသတ်မှုသည်
စားပြများကို သတ်ဖြတ်မှုသာဖြစ်၏။
စားပြဟူသည်မှာ တစ်အိမ်တည်းကို
သော် လည်းကောင်း၊ သုံးလေးအိမ်ကို
သော် လည်းကောင်း၊ တစ်ရွာလုံးကို
သော် လည်းကောင်း ခုက္ခပေးတတ်၏။
ထို့ကြောင့် စားပြမှန်လျှင် တစ်ရွာလုံး
နှင့် ပတ်သက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို
သို့ သဘောရှိ၍ မိဘချမ်းသာသည့်
တိုင်အောင် ရွာကလည်း ခင်သန်းကြည်
အတွက် ကောက်ပေးကြရဦးမည်ဖြစ်
၏။

သည်အတွက်လည်း အရေးပေါ်
ဖြစ်နေ၍ ဘုံကဏ္ဍီ ဘဏ်ကဏ္ဍီ ငွေကြေး
များထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် အဆင်
ပြေလောက်၏။ ဘုံကဏ္ဍီ ဘဏ်ကဏ္ဍီဟု
သည်မှာ ရှေးအခါက ဘိုးဘွားတို့သည်
သူတို့ပိုင်ဆိုင်ကြသော လယ်ယာများ
ထဲမှ ကျောင်းအတွက်၊ ရွာအတွက်ဟု
လယ်ယာများကို လှူဒါန်းထားခဲ့ကြ၏။
ယခုခေတ်တွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ လယ်
ယာအလှူများ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

ကော်မတီဖွဲ့ပြီး ထိုလယ်များကို
အတားချခြင်း အနှိမ်ကောက်ခြင်း ကြိတ်
ခွဲ ချေးတား ရောင်းချခြင်း ပြုလုပ်ကြရ
၏။ ရွာသားများကလည်း လယ်ကေ
အလိုက် (နှစ်စဉ်/ သင့်သလို) ဘုံကဏ္ဍီ
ဘဏ်ကဏ္ဍီထဲသို့ ထည့်ဝင် လှူဒါန်းကြ
ရသေး၏။

ဝမ်းစာဆန် မလုံလောက်သော
အိမ်ထောင်စုများက သတ်မှတ်ရက်လ
အတွင်း ဘုံကဏ္ဍီ ဘဏ်ကဏ္ဍီထဲမှ အတိုး
နှုန်းချိသာစွာဖြင့် ချေးယူနိုင်၏။ ထိုနှည်း
လည်းကောင်း၊ ကာလပေါက်ဈေး
အောက် ဈေးနှုန်းချိသာစွာဖြင့်လည်း
ဝယ်ယူနိုင်သည်။

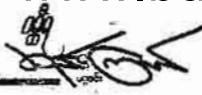
တစ်ဆင့်ရောင်းချလိုသူ ဆန်
ကုန်သည်များကမူ ဝမ်းစာဆန် မလုံလုံ
ကြသော ရွာသားများမှ အတိုး၊ အစိုး
နှုန်း ချိသာစွာဖြင့် ချေး/ ဝယ်ပြီးမှ
ကာလပေါက်ဈေးဖြင့် ချေး/ ဝယ်ခွင့်ကို
ရရှိကြ၏။

ရွာ သာရေးနာရေးအတွက်
အရေးတကြီး လိုအပ်လာလျှင် ဘုံကဏ္ဍီ
ဘဏ်ကဏ္ဍီထဲမှ ထုတ်သုံးရ၏။ ဘုံကဏ္ဍီ
ဘဏ်ကဏ္ဍီ၏ အရေးပါခြင်းသည်ကား
ကျယ်ပြန့်၏။ အလွန်မှ ကောင်းသော
အလေ့အထဟု ဆိုနိုင်၏။ ရွာတိုင်းမှာ
ပင် ဘုံကဏ္ဍီ ဘဏ်ကဏ္ဍီထားရှိသင့်၏။

ယခု ခင်သန်းကြည်အတွက်
လည်း ဘုံကဏ္ဍီ ဘဏ်ကဏ္ဍီထဲမှ ငွေ ၈၀၀
ထုတ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ သုံးရက်
အတွင်း ခင်သန်းကြည်ကိုလည်း ရွာမှ
ထွက်သွားနိုင်ရန် စီစဉ်ကြ၏။

မောင်အေးချမ်းမှာလည်း ထိုသုံး
ရက်အတွင်း၌ ခင်သန်းကြည်ထံသို့
သွားပြီး အားပေးစကားများ ပြောနေရ
၏။ နှစ်လိမ့်ပေးရ၏။ ရှေ့မှ ကောင်ရန်
အတွက် ဘဝတက်လမ်းများကိုလည်း
ပြောပြရ၏။ လူငယ်ရေးရာထက် ဘဝ
၏ ရှေ့မှသည်သာ အဓိကကုသည့်
အကြောင်းကိုလည်း ခင်သန်းကြည်
လက်ခံ နားလည်အောင် ပြောပြရ၏။
သုံးရက်ပြောက်သောနေ့တွင် မောင်အေး
ချမ်းကိုယ်တိုင် လှေဆိပ်သို့ ထိုက်သို့
ပေးလိုက်၏။

သူမိဘများက ခင်သန်းကြည်

ကို တောင်ကုတ်မြို့နယ်၊ ရွာမ ရွာကြီး သို့ ပို့ထားလိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်က ခင်သန်းကြည်သည် ကိုးတန်းကျောင်း သူဖြစ်၏။ ရွာမရွာကြီးမှ ကိုးတန်းအောင် ပြီးနောက် ကျောက်ဖြူမြို့ကို ပြောင်းနေ ပြီး ကျောက်ဖြူမှ ဆယ်တန်းအောင် လျှင် မိဘများက ရန်ကုန်သို့ ပို့ပေး လိုက်ကြ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘီအေအောင်ကြောင်းလည်း ကြားသိရ ၏။

မောင်အေးချမ်းနှင့်မူကား လေ့ ဆိပ်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ကြရသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြန် မဆုံကြတော့ပေ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အဆက်အသွယ်လည်း မရကြတော့။ သို့သော်လည်း ခင်သန်းကြည်၏ ကောင်းသတင်းများကိုမူ တစ်ချိုး

တစ်ခု၊ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကြားနေရပြီ ဖြစ်၏။

ခင်သန်းကြည် ကိုးတန်းအောင် ပြီးနောက် ကျောက်ဖြူသို့ ပြောင်းသွား ပြီး ကျောက်ဖြူမှ ဆယ်တန်းအောင်၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းသွားပြီး တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ အဆင့်မြင့် ပညာ ရပ်များကို သင်ယူနေပြီ ဘီအေဘွဲ့ရပြီ ...စသည်ဖြင့်။

ထို့ကြောင့် ယခုတစ်ဖန် ခင်သန်း ကြည်နှင့် ပြန်ဆုံပြီးနောက် သူ၏ မိသားစုနှင့်ပါ တွေ့ရရန် အကြောင်းရှိ လာသဖြင့် မောင်အေးချမ်းမှာ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရလေ၏။ သူတို့ မိသားစုများကိုလည်း တွေ့ချင် မြင်ချင် နေ၏။ (မပြောသင့်သော စကားများ ကို ဖယ်၍) ရှေးဟောင်း နှောင်းမြစ်

အကြောင်းများကိုလည်း ပြောချင် ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းသည် ခင်သန်းကြည် ပြောထားသော သူ့ဆီ ဘွဲ့ယူမည့် နေ့ရက်ကို ရောက်ထွက် ကကတစ်စီးစားကား ဦးကျော်ထေဦး၏ အေးမြရိပ်သာခြံကြီးဆီသို့ ဦးတည် ထွက်လာခဲ့လေသတည်း။

*** မင်းတိန်

ချစ်သူရည်းစား စုံတွဲများအတွက် သီးသန့် အထူးဟော

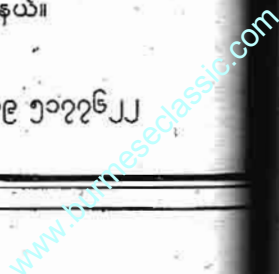
- ▶ ချစ်သူဘဝမှာ ရေရှည်ခိုင်မြဲနိုင်ကြသလား
- ▶ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့သာ လက်ထပ်ပေါင်းရမယ့် ကံမျိုးရှိကြသလား
- ▶ စေ့စပ်လက်ထပ်ကိစ္စ ဘယ်တော့လောက်ဖြစ်နိုင်သလဲ
- ▶ နှစ်ဖက်မိဘသဘောတူ ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား
- ▶ ခိုးငြား ခိုးရာလိုက်၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးဖြစ်တတ်တဲ့ ကံကြမ္မာမျိုးရှိကြသလား
- ▶ ကြီးကျယ်ခန်းနားမှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရမည့် ကံမျိုးရှိလား
- ▶ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ရင် သာယာပျော်ရွှင် ခိုင်မြဲနိုင်သလား
- ▶ ကြီးပွားတိုးတက် ချမ်းသာနိုင်သလား...စသည်ဖြင့် သိသင့်တာတွေ သိရဖို့။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်(ဥပဒေဘွဲ့) (လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသီ)

အမှတ်(၈၄၃) ဦးဝိစာရလမ်း၊ (၃၄)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်။

☎ - ၀၁-၅၈၆၇၀၄

• ၀၉ ၃၀၁ ၇၈၀၇၅၊ ၀၉ ၇၃၀ ၀၅၉၂၄၊ ၀၉ ၅၀ ၆၂၈၄၃၊ ၀၉ ၅၁၇၂၆၂၂

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝ အောင်မြင်စေမည့်

(ကာ၊ ကု၊ ဖွင့်) နဝင်းယတြာအစီအရင်များ

ဆရာ မြတ်ထွဋ်ခေါင် (မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာရှင်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- နှစ်သုနှင့် အဆင်ပြေစေရန်** - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် သီဟိုဠ်(၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဇီဝိတပထိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက် ရွတ်ဆို၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန်** - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ဆွေကြေးအခက်အခဲအတွက်** - စနေနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ဟင်းမ (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက်** - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)ခု၊ ကြက်လျှာ (၅)လက်နှင့် ရေသက်စေ့တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ဆွမ်းမာရေးအတွက်** - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကိတ်မုန့်တစ်ခု၊ ဂြိုဟ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက်** - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆပ်ပြာ (၅)တုံးလှူပါ။
- သွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက်** - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သရက်သီး (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင်** - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဟင်းမ (၁၉)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများသို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- အိမ်ကြံ့မွှာ** - (၅)ထိပ်စီး၊ (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (မ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

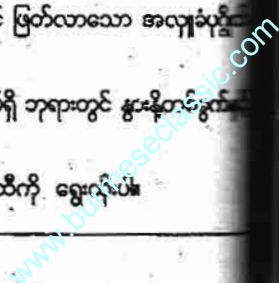

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် သရက်သီး (၂)လုံးနှင့် ဆူးတံခွန် (၁)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရဟန်းတစ်ပါးအား နန်းကြီးသုပ်လှူဒါန်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် နင်းဆီ (၉)ပွင့်နှင့် ဂြိုဟ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် ဆီး (၈)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်ဖုံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် သေပြေ (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နှိပ်ခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆန် (၉)လုံးလှူဒါန်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် လက်ဖက် (၉)ကျပ်သား၊ တံခွန်လုံးအဝါ (၉)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆု တောင်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၂)ထိပ်စီး (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (တ)အကွရာပါသောထိက်ကို ရွေးထိုးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် နင်းဆီ (၉)ကျပ်သား၊ ခူးရင်းယို (၉)ကျပ်သားတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆု တောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် ရေသက်စေ့နှင့် ဆီမီး (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် ခူးရင်းယို (၉)ခုနှင့် ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် သရက် (၁၀)ညွန့်၊ ဆီမီး (၉)တိုင်နှင့် ရေသက်စေ့တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်တွင် ခရေ (၆)ညွန့်နှင့် ရေသက်စေ့ကို လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိမ်းပါ။
- နှိပ်ခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ သောကြာထောင်တွင် သရက်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုတီးတစ်ကုံး လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆု တောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း မိမိအိမ်ရှေ့တွင် ဖြတ်လာသော အလျှပ်ပုလွင်းတစ်ဦးကို အလှူငွေ (၉၀၀)ကျပ်လှူဒါန်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် နူးနီတံခွန်တစ်ခုနှင့် နင်းဆီပန်း (၉)ပွင့်ကို လှူဒါန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၇)ထိပ်စီး (၇)နောက်ပိတ်နှင့် (တ)အကွရာပါသောထိက်ကို ရွေးထိုးပါ။

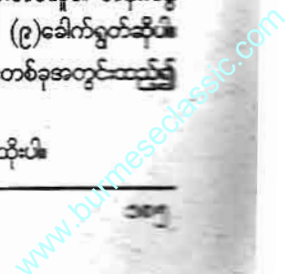

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- နတ်နှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် အုန်း (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေသက်စေလှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ဆွေကြီးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံကော် (၁၅)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ဖြင့် ပုတီး (၁၈)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ကံကော် (၉)ခု လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အုန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် မေမြို့ပန်း (၉)ညွန့်၊ သိုးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နှိပ်ခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပိတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား (၃)ခုတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- ပိတ်ပင်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ကား ရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- အိမ်ကြံ့မြှာ - (၃)ထိပ်စီး (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (န)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- နတ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ကံကော် (၁၅)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။
- အိပ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ဆွေကြီးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီးယိုနှင့် ကိတ်မုန့်ဆွမ်းလှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အုန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် လောကီသေ (၉)ညွန့်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နှိပ်ခြားခရီးအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း အင်ကြင်း (၂၁)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ပိတ်ပင်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၉)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဆီး (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- အိမ်ကြံ့မြှာ - (၅)ထိပ်စီး (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (ခ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

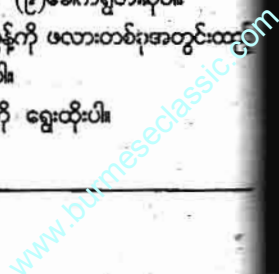

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ထန်း (၁၀)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မီးသက်စေ့လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ဆီး(၈)ညွန့် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ဖြင့် ပုတီး (၂၇)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် ရေသန့်ဘူး (၄)ဘူး သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ထန်းလျက် (၉)ကျပ်သား၊ နင်းဆီ (၉)ပွင့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နှိုင်းခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဇီဝါ (၇)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား (၃)စုံကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီ (၉)ကျပ်သားကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကား ရောင်းလိုသော် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရွက်လှ(၄)ညွန့်ကို တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ဖလာတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၆)ထိပ်စီး (၆)နောက်ပိတ်နှင့် (အ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မေမြို့ (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မီးသက်စေ့သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့်လှူဒါန်း၍ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး(၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ပေါင်မုန့် (၉)ခုကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတ်ဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ပုလဲပန်း (၉)ညွန့် ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နှိုင်းခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပိတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံလှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကား ရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၂၁)ညွန့်ကို ဖလာတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၇)ထိပ်စီး (၉)နောက်ပိတ်နှင့် (မ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ဝိသုတကရာဇ်ကျောင်းကြီးအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်
မြစ်ခြေမြို့

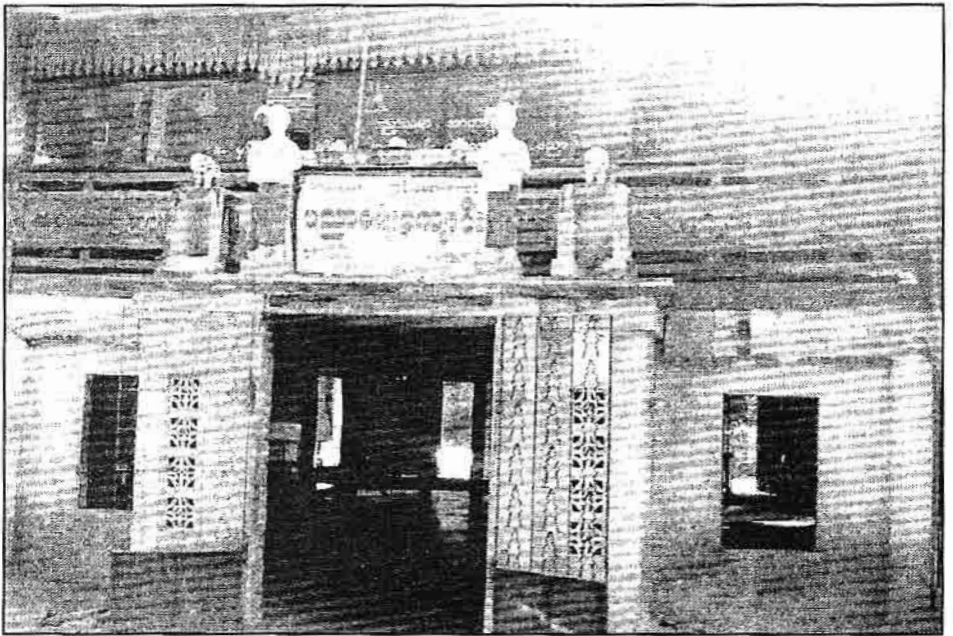

မြစ်မြေ့

ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးအလယ်တန်းကျောင်း

ကျော်လင်း (မြစ်ခြေ)

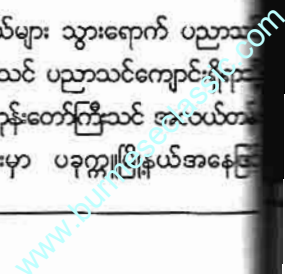

ဇာတိမှာ ရှိသည့် ရွှေစောလူးဘုရားကြီး၏ အာရုံခံ
တန်ဆောင်းတော်ကြီးတွင် ကြွေပြားအလှဆင်းခြင်း၊ မျက်နှာ
ကြက်ကျောက်ပြားတပ်ဆင်ခြင်း၊ စောင်းတန်းတွင် ကြွေပြား
ခင်းခြင်း၊ မိမိတစ်ဦးတည်း၏ ကောင်းမှုသိမ်တွင် ကြွေပြားခင်း
ခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများကို ယခင် နှစ်ဦးပိုင်းမှ စ.လျှက်
ဆောင်ရွက်စေခဲ့ရာ လုပ်ငန်းအားလုံးပြီးစီးပြီဖြစ်သည့်အတွက်
ရေစက်ချ အမှုအတန်းပေးဝေရန် (၁၉-၁၁-၂၀၁၃)နေ့က
ဇာတိသို့ ပြန်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် မိမိဇာတိနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားပုထိုးတော်များ၏ အကြောင်းကို မဂ္ဂဇင်း
အချို့တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ခေါက်
သွားလျှင် မိမိတို့ ဇာတိမြို့တွင် ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော
သီလရှင်စာသင်တိုက်အကြောင်းကို သွားရောက်လေ့လာပြီး

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးရန် အညာသို့ မသွားမီကတည်းက
အစီအစဉ်ဆွဲထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း အဆိုပါ သီလရှင်စာသင်တိုက်
သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်သော သီလရှင်
ကလေးများအား လောကီပညာတတ်မြောက်သင်ကြားနိုင်
စေရန်အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်း
အတန်းပညာ ရှစ်တန်းအောင်မြင်သည်အထိ သင်ယူ
ကြောင်းကို သိရှိရသည်။

သို့ဖြစ်၍ သီလရှင်ငယ်များ သွားရောက် ပညာသင်
ကြားရသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာသင်ကျောင်းရှိရာ
သွားရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသင် အလယ်တန်း
အဆင့် ပညာသင်ကျောင်းမှာ ပခုက္ကူမြို့နယ်အနေဖြင့်

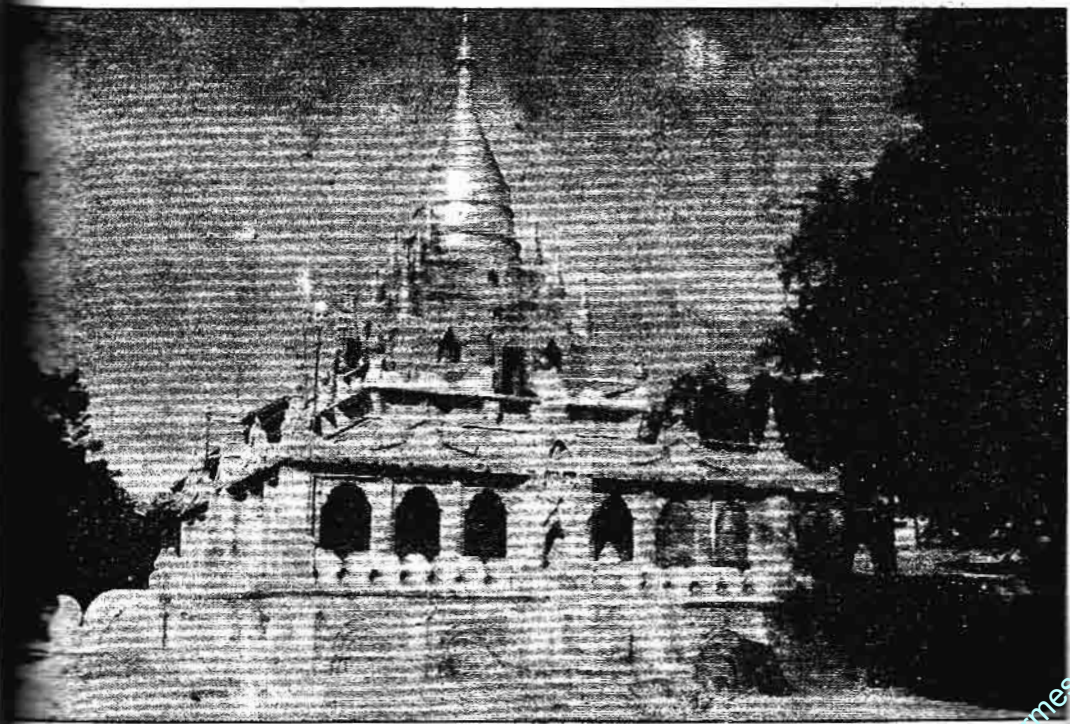

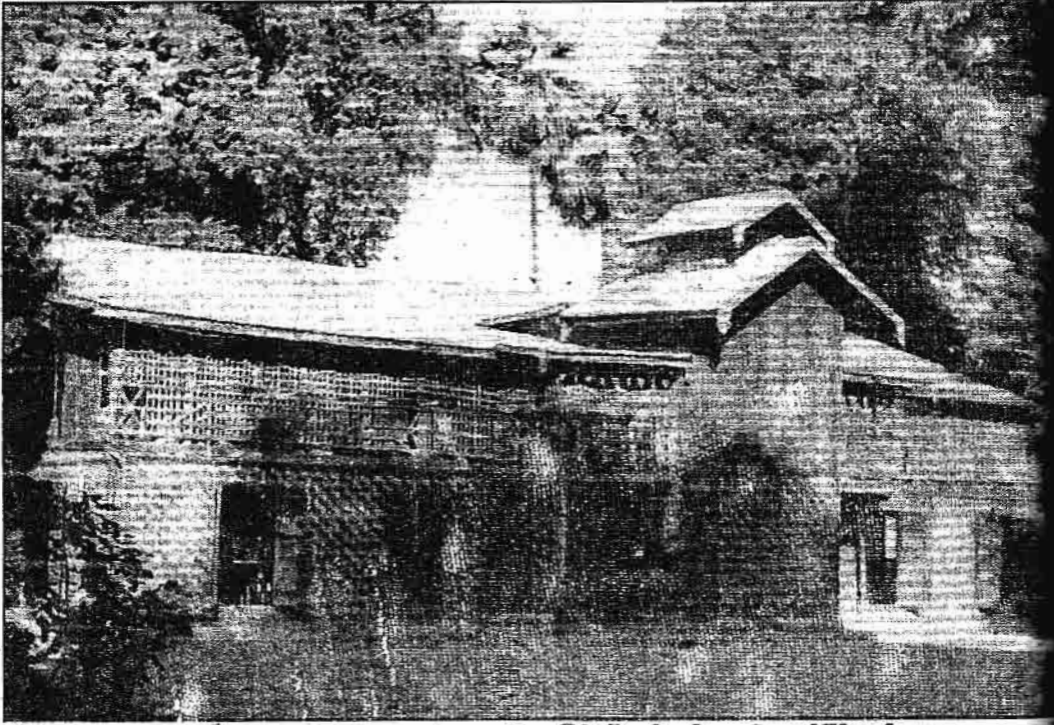

ကျောင်းအမှတ် (၁၀)ဖြစ်သည်။ မြစ်ခြေ၌ ထနောင်းကုန်း
ရပ်အရှေ့ဖျားရှိ ဆရာတော် ဦးရာဇိန္ဒ၏ ဝိသုတာရာမကျောင်း
တွင် တည်ရှိသည်။ ဝိသုတာရာမကျောင်းကြီးကို လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ပေါင်း (၁၁၀)ကျော်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်က
မြစ်ချေဘုရားဒါယကာ ဦးအောင်တုမ်၊ ဘုရားအမ ဒေါ်သဲ
သာသမီးတစ်ဦးက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းဖြစ်သည်။
(မြစ်ခြေကို မူလအလှူရှင်တို့ ကမ္ဘာဦးထိုးထားခဲ့သည့်အတိုင်း
ယ၊ပင့်နှင့် ချေထားပါသည်။)

လက်ရှိဆရာတော် ဦးရာဇိန္ဒ ဖတိုင်ခင်က ဆရာတော်
ဦးတေဇဝန္တ ကျောင်းထိုင်တော်မူခဲ့သည်။ ၎င်းဆရာတော်၏
ရှေ့ဆရာတော်များကိုမူ ပြောပြနိုင်သူ မရှိတော့ပါ။ ကျောင်း
ကြီး၏ ဘုရားဆောင်မှာ အောက်ဘက်က အုတ်တိုက်ခံပြီး
အပေါ်တွင် ပြာသာဒ်ဆောင် ဖောက်ထားပါသည်။ ဘုရား
ဆောင်ပတ်လည်တွင် လှေကား သုံးဘက်ဖောက်ထားပါ
သည်။ ထိုပြာသာဒ်တော်ကြီးမှာ ကာလကြာမြင့်လှသည့်
အတွက် ယိုယွင်းပျက်စီးလာသဖြင့် ထနောင်းကုန်းသူ
ထနောင်းကုန်းသားတို့က စုပေါင်းပြီး ၁၃၅၄ ခုနှစ်တွင်
ပြာသာဒ်နေရာ၌ တင့်တယ်သယံဇာတလှသည့် စေတီပုံတည်
ဆောက်ခဲ့ရာ ၁၃၅၇ ခုနှစ်ကျမှ ပြီးစီးသည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်
က ထီးတော်အသစ် တင်လှူခဲ့သည်။

ဘုရားကျောင်းဆောင် အတွင်းပလ္လင်တော်ပေါ်၌

ဉာဏ်တော် (၈)ပေခန့်ရှိ တင့်တယ်သဟာယ်လှသည့် ကျောက်ဖြူရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ကိန်းဝပ် ဝံပယ်လျက်ရှိပါသည်။ ဘုရား၏ ဘွဲ့တော်မှာ “မဟာအာတုလကာရီ မြတ်စွာဘုရား” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အရပ်ဒေသ၏ အစဉ်အလာအရ ဘုရားဆွမ်းချပွဲကို နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နှင့် ၁၂ ရက်နေ့များတွင် ကျင်းပလေ့ရှိပါသည်။ ဤရက်များတွင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် ထမင်းကုန်းသူ ထမင်းကုန်းသားများ အရပ်သို့ ပြန်လည်စုဝေးဖြစ်ကြသည့်အတွက် အလွန်တရာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

ယုတကာရာမတိုက်မှာ မြေနေရာကွယ်ဝန်းခြင်း အခြေခံအဆောက်အအုံများ ပြည့်စုံခြင်း စသည့် အင်အားများကြောင့်

မြစ်ခြေနယ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းတစ်ကျောင်း၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ခွင့်ပြုသောအခါ ကျောင်းမှပင် အလယ်တန်းကျောင်းအဖြစ် ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် စတင်၍ သတ်မှတ်ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါသည်။ ကျောင်း၏ ပထမဆုံးဆရာတော်မှာ လက်ရှိဆရာတော် ဦးရာဇ်နွယ် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကို သက္ကရာဇ် ၁၃၀၄ ခုနှစ်တွင် ထမင်းကုန်းရပ် အဖ ဦးအုန်းမိုန်၊ အမိ ဒေါ်စိန်သစ်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ အသက် ၂၃ နှစ်အရွယ်တွင် ထမင်းကုန်း ကျောင်းဆရာတော် ဦးသောမနထံတွင် ဥပဋ္ဌာယ်ပြု၍ မြတ်သော ရဟန်းဘဝကို ရောက်ရှိတော်မူသည်။ ဝါထေရ်စဉ်အခါက ကံဦးကျောင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ စာပေဗဟုများကို ပုဂ္ဂုဏ္ဍူ မဟာင်သုကာရာမ အလယ်တိုက်ကြီး

ဆရာတော်များဆွဲသည်။

ဆရာတော်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၉၂ ခုလောက်က စာစာရီ စာသင်တိုက်မှ ရှင်တစ်ရာပြုအလှူတွင် ရေစက်ချ ဆရာဟောခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဟောကြားပြီး ကျောင်းသို့ အလာတွင် ဆရာတော်၏ တရားဟောမှုကို နှစ်ခြိုက် နှစ်သက်လှသဖြင့် မိုးကောင်း၊ လုံးခင်းနေ ဒေါ်မမကြီး နှစ်ဆယ့်လေး၊ ဒေါ်နန်းစန်းတို့ ကျောင်းသို့ လိုက်လာကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ သိန်းသုံးရာကျော် အကုန်အကျခံလျက် အလှူပေးခဲ့ပြီး ၄၅ ပေရှိ ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းကြပါသည်။ အလားတူပင်၊ ရှိုင်းဟုတ် ကုမ္ပဏီကလည်း စာသင်ဆောင် နှစ်ဆောင်ကို သိန်းနှစ်ရာ အကုန်အကျခံလျက် တည်ဆောက်ပေးသည့်အပြင် ရေသန် ဆီတိုင်ကိရိယာများကိုလည်း လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းတွင် ဆရာမ ၁၄ ဦးရှိသည်။ ရှိုင်းဟုတ်ကုမ္ပဏီ အင်အားစုမှ တစ်လလျှင် ဆရာမတစ်ဦးကို ကျပ်လေးသောင်း ၁၁ ခန့်ဖြင့်ပါသည်။ ထို့အပြင် ဆယ်နှစ်ပြည့်အောင် အလုပ်လုပ်သည့် ဆရာမတစ်ဦးကို ရွှေတစ်ကျပ်သားတိတိ နှင့်လေ့ရှိသည်။ ဤသို့ လှူဒါန်းခြင်းကို ဒကာတစ်ဦးတည်း ခံ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အလှူရှင်တစ်ဦးလျှင် ကျပ်သုံးသောင်း နှစ်ထောင်နှုန်းစု၍ ရွှေတစ်ကျပ်သား ဖိုးပြည့်အောင် ပေးကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃-၂၀၁၄ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်မှ စတင်၍ ဆရာမများအား နိုင်ငံတော်မှ လစာပေးပါသည်။

ကျောင်းတွင် သီလရှင် ၃၂ ဦးအပါအဝင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားပေါင်း (၅၇၀) ဦးရှိသည်။ အားလုံးမှာ ဆင်းရဲ နှစ်ပါးသည့် မိဘများမှ မွေးဖွားသည့် ကလေးငယ်များဖြစ် ကြသည်။ သာမန် ကျောင်းစရိတ်မျှလောက်ကိုပင် မတတ် နိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အာဒရာ(ADRA) မြန်မာ (ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအဖွဲ့) မှ ကလေးတစ်ဦးလျှင် တစ်လကို ဆန် ၅ ပြည်နှုန်း ထောက်ပံ့ပါသည်။ ပြီးခဲ့သည့်

နှစ်က ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတစ်ဦးလျှင် ဝတ်စုံနှစ်စုံကျ ရှိုင်းဟုတ်ကုမ္ပဏီမှ ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ အလွန်မွန်မြတ်လှ သည့် အလှူဖြစ်သည်။

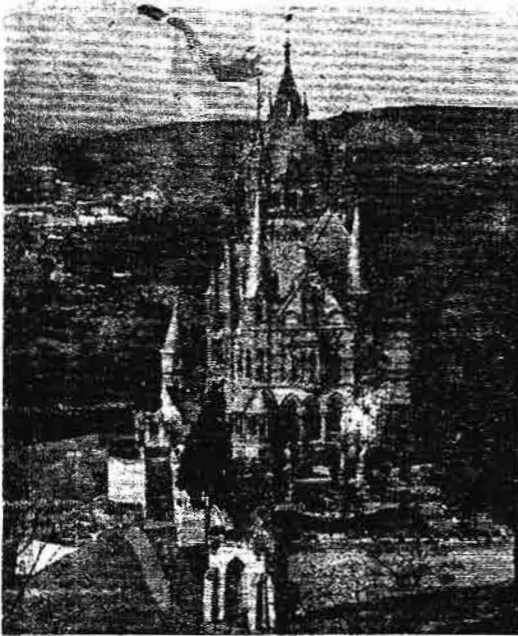
ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းတွင် ကျောင်း သားဦးရေ ၄၂ ဦးခန့်မှာ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးနှုန်းသာ ရှိ နေသည့်အတွက် ဆရာအလုံအလောက် မရှိသေးပါ။ ရပ်ရွာ အလှူရှင်များမှ လည်းကောင်း၊ ဘုန်းအဖွဲ့အစည်းတို့မှ လည်းကောင်း၊ ရှိုင်းဟုတ်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂလိက အလှူရှင်တို့ မှ လည်းကောင်း၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ပံ့ပိုးမှုများ ပြုကြောင့် ကောင်းစွာ ရှင်သန်ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးအနေဖြင့်မူ ထိုကဲ့သို့ ချိုတဲ့ဆင်းရဲ နှင်းပါးသည့် ကလေးများ သန်းနှင့်ချီ၍ ရှိနေမည်မှာ မလွဲပါ။ စာရေးသူအနေဖြင့် အနာဂတ်၏ အဖူးအင့်ကလေးများဖြစ် သည့် ဤကလေးငယ်များအား ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရွှင်လန်းစွာ ပွင့်လန်းစေလိုလှပါသည်။

ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ)

ထူးဆန်းထွေဟာ ဤကမ္ဘာ

.မောင်လင်းအောင်

နဂါးရဲတိုက်

အခုတစ်လော မေ့စေတီမင်း ခေါင်းလောင်းကြီးနှင့် ဆက်စပ်ပြီး နဂါးများ အတော်သတင်းကြီးနေသည်။ လူအများကို နဂါးသတင်းက ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ဂျာမနီနိုင်ငံ (Schloss Drachenburg) မြို့တွင် “နဂါးရဲတိုက်” ဟု ခေါ်သော ရဲတိုက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိထားပြန်သည်။ နဂါးနေ့မနေကတော့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် လေ့လာကြည့်မှပင် သိနိုင်ပေမည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ခြင်း ကနေဒါနိုင်ငံ Nim bus တောင်ထိပ်ရှိ ကြိုးတံတစ်စင်းဖြင့်ဖြစ်ပါသည်။ တံတား၏ အမည်ကို “ကောင်းလျှောက်လမ်း” (Sky Walking) ဟု စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွင်ထားသည်။

José Mujica " President " of Uruguay waiting his turn in a public hospital !!!

သမ္မတ

ဥရုဂွေးသမ္မတကြီး Jose Mujica နှင့် ပတ်သက်ပြီး ယခင်လများတွင် အလှူငွေသင့်သလို ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ၏ လစာငွေ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများထံ ပြန်လှူသည်။ ဇောက်ထက်စွန်းကားစုတ်လေးကိုသာ စီးသည်။ သူ့ကို ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး သမ္မတအဖြစ် ဖော်ပြကြသည်။ လူသာ ဆင်းရဲပေမည်။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မြင့်မားလှသည်။ ယခုအခါလည်း သမ္မတကြီးသည် ကျန်းမာရေးကုသမှု ခံယူရန် ပြန်သူ့ဆေးရုံတွင် သာမန်ပြည်သူများနည်းတူ အလှူငွေကျတန်းစီ ထိုင်စောင့်နေသည်ကို လေးစားဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။

အပြာရောင် လမင်း

တရုတ်နိုင်ငံရှိ အပြာရောင် လမင်းတောင်ကြား (Blue Moon Valley) ဟု ခေါ်တွင်သော သဘာဝ အလှတရား ခံစားကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

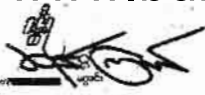
သမုဒ္ဒရာထက်မှ မုန်တိုင်း

သမုဒ္ဒရာအတွင်း တိုက်ခတ်နေသော မုန်တိုင်းကြီး ခပ်ခပ်ကို ကောင်းကင်ယံမှ မြင်တွေ့နေရပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ရိန်းနီးယားတောင်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝါရှင်တန်ရှိ ရိန်းနီးယားတောင်(Mt. Rainier) ကို ခန့်ညားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။

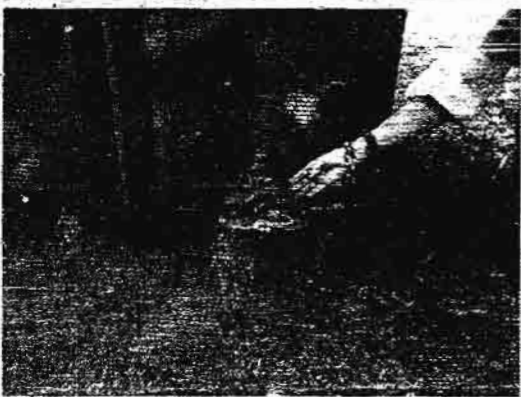

ဖန်သားလျှောက်လမ်း

တရုတ်နိုင်ငံတွင် အမြင့်ပေ ၄၆၉၀ ပေရှိ တောင်ထိပ်တွင် မုန်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော (တစ်နည်းအားဖြင့် မုန်ချပ်များ ခင်းထားသော) လျှောက်လမ်းတစ်ခု ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ထိုအပေါ် ဖြတ်လျှောက်သူများမှာ အလှူထွေးယားဖြင့် ခြေလှမ်းရမည်မှာ အမှန်ပင်။

ခင်တွယ်ရာ

ကြောင်နှင့် ခွေးသည် ကမ္ဘာ့ရန်သူများသဖွယ် တည်လေ့မရှိပေ။ သို့သော် မြင်တွေ့ရသော ကြောင်လေးများသည် ခွေးထီးကြီးကို ခင်တွယ်နေကြသည်။ ခွေးထီးကြီးကလည်း ကြောင်လေးများကို အလိုလိုက်၍ အနွံတာခံသည်။ ကြောင်လေးများသည် ခွေးထီးကြီးသွားရာသို့ တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ကြပြီး မျက်စိအောက်မှလည်း အပျောက်မခံကြပေ။

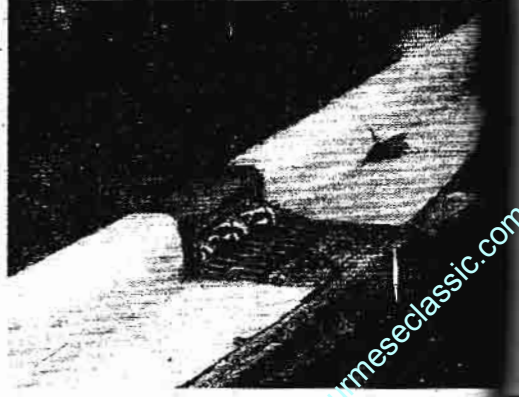

ချစ်စရာအရွယ် သမင်ငယ်

ချစ်စဖွယ် သမင်သားပေါက်လေး တစ်ကောင်ကို ကြုံတောင်ကြုံခဲ မြင်တွေ့ရပုံလေးဖြစ်သည်။

သူရဲကောင်းသုံးယောက်

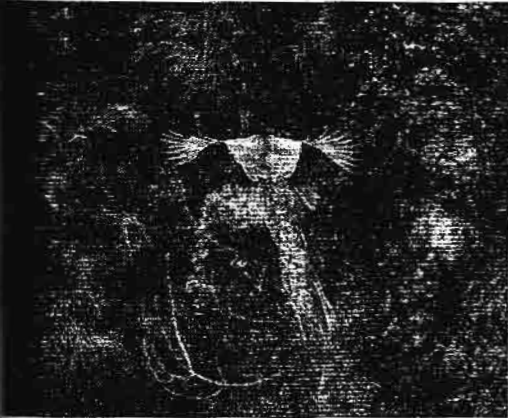
မူရင်း အင်တာနက်စာမျက်နှာတွင် 'Three Musteers' သူရဲကောင်းသုံးယောက်ဟု အမည်ပေးထားသည့် ချစ်စရာအလွန်ကောင်းသည်။

ဦးစိတ်တို

အရောင်အသွေးတောက်ပြောင်ပြီး တစ်သွေးတစ်မွှေး
လှပနေသော ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို အနီးကပ် မြင်တွေ့ရ
ပုံဖြစ်သည်။ စိတ်ကလည်း တိုနေသေးသည်။

ဒေါင်းယုံ

ခွပ်ဒေါင်း၊ က၊ဒေါင်းများကိုသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။
နေသော ဒေါင်းပုံကို ထူးခြားစွာ မြင်တွေ့ရသည်။

ပါရီမှာ သာသောလ

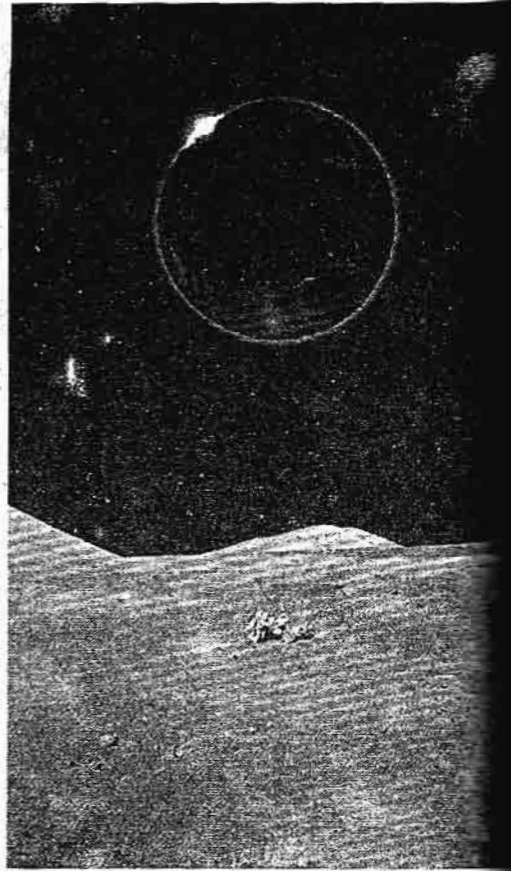
ပါရီမြို့နောက်တွင် အီယဲလ်မော်စင်နှင့် အလှူချင်းပြိုင်နေ
သော လမဟာ 'Super Moon' ကို စိတ်ကြည်နူးဖွယ်
ခံစားမြင်တွေ့ရသည်။

ငှက်အိမ်တွင်းမှ ကြွက်ငယ်လေးများ

သူတို့နှစ်ကောင်ကတော့ ငှက်အိမ်ထဲမှာ အေးအေး လူလူပင်၊ ငှက်အိမ်မှာ ကြွက်မနေရဟု မည်သူမျှ မပြဋ္ဌာန်းထားပေ။ သဘာဝ လောကကြီးသည် နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာချည်းသာ။

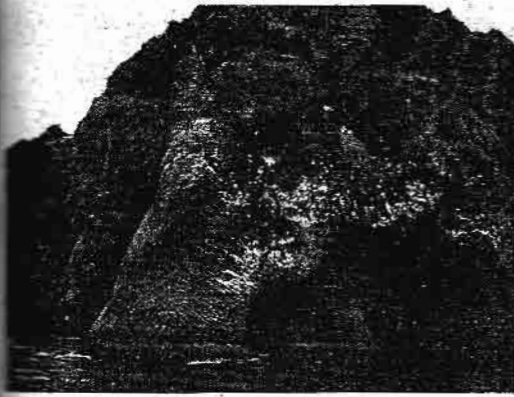

ကမ္ဘာမြေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ခြင်း

ကမ္ဘာမြေပြင်မှ နေ၍ ဖီးလမ်းကြီးကို လပြည့်ညောင်နှင့် လသာသောညများတွင် မြင်တွေ့နိုင်သည်။ ယခုအတွင်း လပေါ်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာကို ပြန်မြင်နေရာဆန်းကြယ်စွာ မြင်တွေ့နိုင်သည်။

မို့ပွင့်ပုံလိုင်း

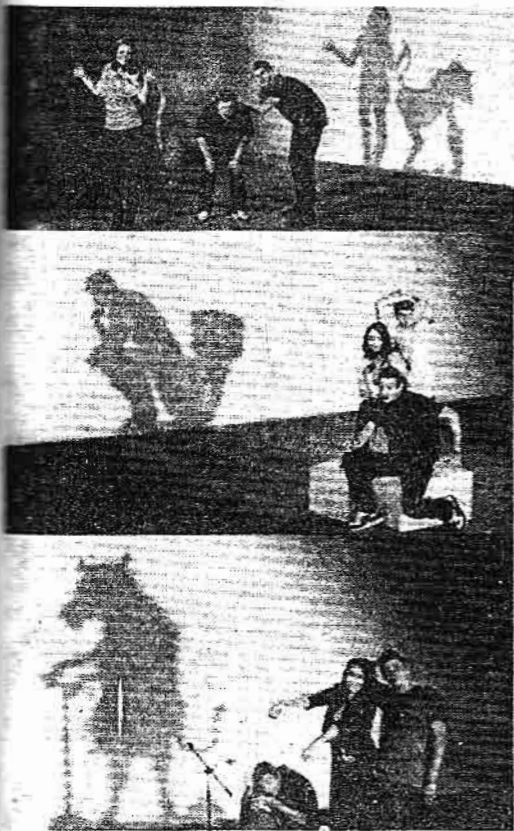
“မို့ပွင့်ပုံလိုင်း” ဟု ခေါ်သည်။ လိုင်းနှစ်ခု ဆောင်မိန့်တွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသည်။ ထူးဆန်းပေစွာ။

ဆင်ကျောက်ဆောင်

အိုက်စလန် (Iceland) ကျွန်းအနီးရှိ ဆင်ပုံသဏ္ဍာန်
ကျောက်ဆောင်ကြီးကို ဆန်းကြယ်စွာ မြင်တွေ့ရသည်။

အနုပညာ၏ ဆန်းကြယ်မှု
ဆည်းဆာချိန်တွင် မြင်ရသော လှိုင်ကြက်ခွပ်လေးများ
အလား အသက်ဝင်လှသည်။ အနုပညာမြောက် လက်ရာ
တစ်ခုဖြစ်သည်။ Matthew W.Cornell ဆိုသူက
ဖန်တီးရေးဆွဲနေသည်။

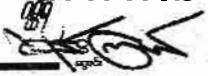
ပုံရိပ်နှင့် အမြင်

လောကကြီးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အမြင်အာရုံတစ်ခု
တည်းဖြင့် အမှန်အမှားကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍ မရနိုင်ပေ။
အထင်နှင့် အမြင်သည် လွဲမှားနေတတ်သည်။ ပုံတွင် ထို
အယူအဆကို သက်သေခံပေးနေသည်။

ဖီးကွက်ကြီး အမောက်ထောင်

အမောက်ပါသော ဖီးကွက်တစ်ကောင်ကို ရှားပါးစွာ
မြင်တွေ့ရပုံဖြစ်သည်။

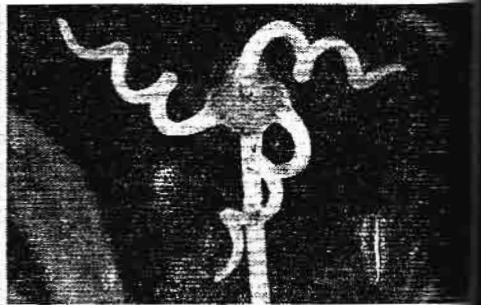

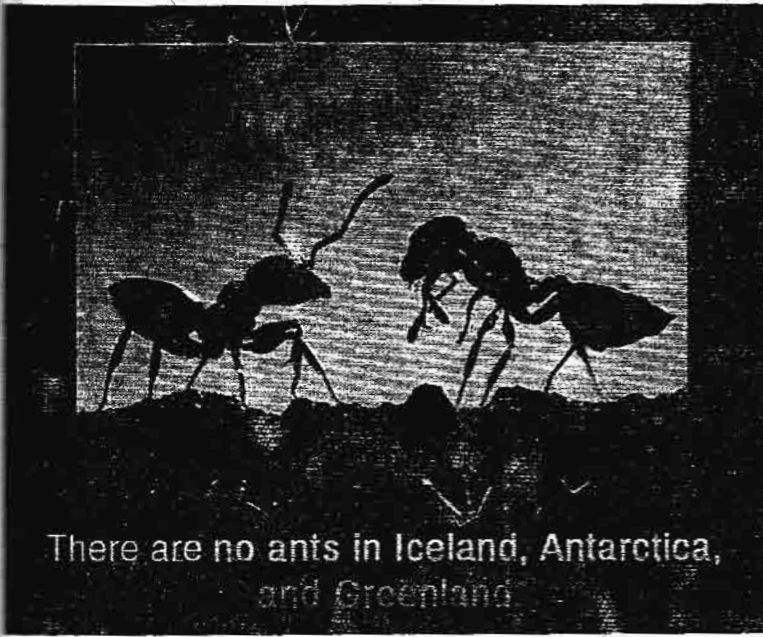
ကမ္ဘာ့အကျဉ်းဆုံးအိမ်

ပိုလန်နိုင်ငံရှိ ကမ္ဘာ့အကျဉ်းဆုံးအိမ်ဟု သတ်မှတ်ထားသော အိမ်ပုံဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်တွင် လူသားတစ်ဦး အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်နိုင်ပုံကိုပါ လက်တွေ့သရုပ်ဖော်ပြသထားသည်။

သစ်ခွပန်း

ကမ္ဘာပေါ်တွင် သစ်ခွ မျိုးကွဲပေါင်းများစွာရှိသည်။ ထို မျိုးကွဲပေါင်းများစွာ အနက်မှ လွန်စွာရှားပါးသော သစ်ခွပန်းများကို မြင်တွေ့ လေ့လာနိုင်သည်။

ပုရွက်ဆိတ်မရှိသော

ဒေသ

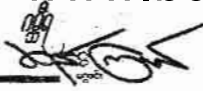
ပုရွက်ဆိတ်သည် အိမ်ရှင်မများကို အလွန်ခုက္ကူပေးတတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ အစားအစာများကို ဖုံးအုပ်၍ မထားမိပါက သူတို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များအရ အိုက်လန်၊ အစ္စတီကာ ရေခဲပြင်ဒေသနှင့် ဂရင်းလန်းဒေသတို့တွင် ပုရွက်ဆိတ် လုံးဝမရှိဟု သိရသည်။ ပုရွက်ဆိတ် မနှစ်သက်သူများ ပြောင်းရွှေ့နေကြပါကုန်။

There are no ants in Iceland, Antarctica, and Greenland

တော်ဘယ်ရီဆိပ်ပြာ
လိပ်ပြာပုံ သဏ္ဍာန်
တော်ဘယ်ရီသီးလေးကို
ဆန်းပြားစွာ တွေ့မြင်ရ
သည်။

မောင်လင်းအောင်

အမည်မှည့်လျှင် သတိပြုရမည့် သရဟောကိန်းများ

ညွှန်ခိုင်မာ (ကျောက်ဆည်)

မြန်မာအမည်များတွင် အမည်မှည့်လျှင် ဗျည်းနှင့် သရ နှစ်မျိုးထည့်၍ မှည့်လေ့ရှိပါသည်။ သရတိုင်းသည် အမည် ရှင်ကို အကျိုးမပြုပါ။ ထို့ကြောင့် ကောင်းသည့် သရနှင့် ဆိုးသည့် သရများကို ခွဲခြား နားလည်ရန် လိုပါသည်။

သရ ကောင်း၊ သင့်၊ ဆိုး ယောား

ကောင်း	-	၀	၁	၂	၃	၄	၅	၆
သင့်	၀	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
ဆိုး	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈

ကောင်း-သရ၏ အဓိပ္ပာယ်ဟောကိန်း

- (၁) ဝစ္စပေါက် (-) - ထွန်းကား ပေါက်ရောက်သည်။
- (၂) သဝေထိုးရေးချရေထိုး (၀) - ဘဝမှာ တက်လမ်းရှိ သည်။
- (၃) ယရစ် (၁) - လုံခြုံအေးချမ်းသည်။
- (၄) ယပင့် (၂) - ဘဝတွင် မြင့်မားရန် အခွင့်အလမ်းများ သည်။
- (၅) တစ်ချောင်းငင် (၃) - ဟက်ပက်စက်စက် မနိုင်ကျတတ် ပါ။
- (၆) နှစ်ချောင်းငယ် (၄) - ရောက်သည့်ဘဝတွင် မြင့်မား သည်။
- (၇) နှစ်ချောင်းငယ် ဝစ္စပေါက် (၅) - ကျော်ကြားထက်မြက် သည်။
- (၈) ဟထိုးနှစ်ချောင်းငယ် ဝစ္စပေါက် (၆) - အဆိုးနည်း ၍ အကောင်းများ၏။

သင့်-သရ၏ အဓိပ္ပာယ်ဟောကိန်း

- (၁) သဝေထိုး (၀) - မရေမရာလုပ်ငန်းများတွင် ပျော် တတ်သည်။

- (၂) င သတ် (-၀) - ထိန်းသိမ်းတတ်လျှင် ကောင်းစားသည်။
- (၃) န သတ် (-၁) - စိတ်ကူးယဉ်မှု များတတ်သည်။
- (၄) မ သတ် (-၂) - အလွန်အကျွံကြီးစားရမည်။
- (၅) က သတ် (-၃) - အောင်မြင်မှုရရန် ခက်ခဲသည်။
- (၆) စ သတ် (-၄) - တိုးတက်ရန် ခက်ခဲသည်။
- (၇) ပ သတ် (-၅) - ထင်ရာလုပ်တတ်သည်။
- (၈) တ သတ် (-၆) - ပင်ပန်းပြီးမှ အောင်မြင်မည်။

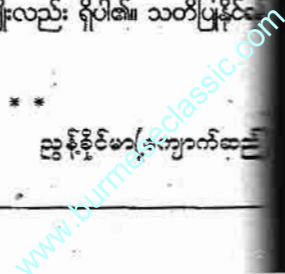
ဆိုး-သရ၏ အဓိပ္ပာယ်ဟောကိန်း

- (၁) လုံးကြီးတင် (၁) - အများက နှိမ်တတ်သည်။
- (၂) လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ် (၂) - မိမိဘာသာ ရပ်တန့် မရပါ။
- (၃) နောက်ပစ် (၃) - ကျဆင်းခဲ့လျှင် နှလုံးမထူတတ်ပါ။
- (၄) ရေးချ (-၁) - အောက်သို့ သွေချတတ်သည်။
- (၅) ဆေးဆေးတင် (၄) - ထိပ်ဆုံးရောက်ရန် သိပ်ခက်သည်။
- (၆) တွဲ (၅) - လုပ်ရသည့်အလုပ်များက ပင်ပန်းလွန်းသည်။
- (၇) အောက်ကမြင့် (-) - ကံဆိုးတတ်သည်။
- (၈) ဟထိုး (၆) - မျက်နှာမရတတ်ပါ။ အရှက်ကွဲတတ် သည်။

အထက်ပါ သရများတွင် ကောင်း၊ သင့်၊ ညံ့ သရများ ကို ရွေးချယ်၍ နာမည်မှည့်ရာတွင် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ သတိပြုရမည့်အချက်မှာ ဗျည်းနှင့် သရ ပေါင်းစပ်သည့် အခါတွင် အဓိပ္ပာယ် တခြားပြောင်းသွားတတ်ပါသည်။ အကောင်းသည် ပို၍ကောင်းတတ်သကဲ့သို့၊ အဆိုးသည် ကောင်းသွားတတ်သည်လည်း ရှိပါသည်။ အကောင်းသည် လည်း ညံ့သွားတတ်သည်မျိုးလည်း ရှိပါ၏။ သတိပြုနိုင်စေ တင်ပြအပ်ပါသည်။

* * *

ညွှန်ခိုင်မာ (ကျောက်ဆည်)

ကြော်ငြာဆောင်းပါး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 1111YR 007860
ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင် 2/2009 တဆထလ(တိုး) ၁၂၄

ဆီးရောဂါမှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် ကိန္နရီ ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆီဆီးဆေး

လဆန်းပိုင်းရောက်တိုင်း လေထန်ကုန်းတွင် ရေးဖော် စာရေးဆရာများ ဆွဲကြသည်။ ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုကျော်လှိုင်ဦးတို့ကို တစ်ပိုင်းတည်းတွင် ဆွဲလိုက်ရသည်။ ကိုမင်းဆွေက...

“လာ...ထိုင်း၊ ကိုတော်ရဲနိုင်း၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောနေကြတာ။ ခင်ဗျားက တိုင်းရင်းဆေး ဆွေအကြံရှိသူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာအတွက် အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။”

“ဘဝတူ ရေးဖော်တွေအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဆီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်တူသလိုလိုနဲ့ နည်းနည်းကွဲပြားနေတယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဆီးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လက္ခဏာတွေ ပြောပြမယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလက္ခဏာတွေ ခံစားနေတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါမယ်။ နေပူဦးရွာမရှောင်သွားတဲ့သူတွေ အပူအစပ် အဖန် ချုပ်စာတွေ လွန်ကဲစွာ စားတဲ့သူတွေ၊ မေထုန်မူ လွန်ကဲသူတွေ၊ အညောင်းထိုင်မှု များတဲ့သူတွေဟာ ဆီးပူညောင်းကျ ဆရာဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာတွေက ကျင်ချောင်းအတွင်း ပိုးကောင်လေးများ သွားနေသလို ရွစ်ရွစ်ဖြစ်ပြီး ယားတတ်တယ်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာရင် ဆီးထဲမှာ ကာစီရည်လို ကျလာတတ်တယ်။ ရေသောက်နည်းတဲ့သူတွေ၊ အပူအစပ်စားလွန်း ထဲသူ၊ သုက်ထိန်းတဲ့သူတွေ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဆီး မကြာခဏ သွားပေမယ့် ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျတတ်ပြီး ဆီးသွား အားမရခြင်း၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ကျင်ချောင်း ယားယံခြင်း၊ လက္ခဏာတွေ ခံစားရတတ်တယ်။ ဆီးအောင့် ဆီးချုပ်ရောဂါကို အခြေခံပြီး သည်းခြေ၊ လေ ဒေါသနှစ်ပါးကြောင့် သလိပ်ဒေါသလွန်ကဲတဲ့ ကျင်ငယ်နဲ့ သုက်ဓာတ်တွေဟာ ကျောက်ကပ်ကပ် စပြီး ဆီးအိမ်တိုင်အောင် တော်ရည်လိုဖြစ်တဲ့ရောဂါကို ဆီးကျောက်ရောဂါလို ဆိုတာပဲ။ ကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်တော့မယ့်သူရဲ့ ဆီးဟာ ဆိတ်ကျင်ငယ်ရည်လို အနံ့ဆိုးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တင်းရောင်ခြင်း၊ ဆက်ခဲစွာ ဆီးသွားရခြင်း၊ ဆီးသွားစဉ် နာကျင်ခြင်း၊ အစားအစာစားချင်စိတ်မရှိခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေရှိနေတတ်တယ်။ ကဲ- ဆင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ။”

ကိုမင်းဆွေက ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း၊ ကိုသီဟက ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူပြီး ကိုကျော်လှိုင်ဦးက ဆီးကျောက်တည်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း ပြောပြကြပြီး ...

“ကဲ - ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆေးစားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုတော်ရဲနိုင်း ညွှန်ပြပေးပါဦး။”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ်ကြက်လည်ဆီဆီးဆေးပြားကို နီးစပ်ရာ မြန်မာဆေးဖျိုးစုံဆိုင်များမှာ ဝယ်ယူသောက်လိုက်ပါ။ ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်က ထုတ်တဲ့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆီ ဆီးဆေးပြားဟာ ဆီးချိုရောဂါ၊ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးနီခြင်း၊ ဆီးအလွန်နည်းခြင်း၊ ဆီးအလွန်များခြင်း၊ ဆီးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီးကျင့် ဆီးအောင့်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်းပိတ်ပြီး ဆီးသွားနိုင်ခြင်း၊ ဆီးပူညောင်းကျဖြစ်ခြင်း၊ သုက်လွှတ်မြန်ခြင်း၊ ဆီးရောဂါကြောင့် မျက်စိမှန် ပြာဝေခြင်းနဲ့ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဆွေ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်က ကြက်လည်ဆီ ဆီးဆေးထုတ်လုပ်တဲ့အပြင် အကြောရောဂါနဲ့ ဆီးရောဂါတွေကို ဦးစားပေးကုသနေတာဆိုတော့ အဲဒီ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်ရှိတဲ့ ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်ကို သွားပြီး ဆရာနဲ့တိုင်ပင်၊ ဆေးစား ဆေးကုသရင် ခင်ဗျားတို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထိထိရောက်ရောက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပဲ။ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆီ ဆီးဆေးနဲ့ ဆောင်ပုဒ်လည်း မှတ်ထားဦးဗျ။ ဆီးရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် ... ကိန္နရီ ... တဲ့ဗျ။”

ပင်ရင်းဌာန - ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်
အမှတ် (၇၄၁) ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် (ကမ္ဘာအေး)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၈၇၂၃၃၃

အိမ်ခြံ

၂၀၂၂

အိမ်ခြံ

အိမ်ခြံ

အိမ်ခြံ

စာရေးသူ ခရီးထွက်နေသဖြင့် နံနက်ခင်း လမ်းမလျှောက်ဖြစ်တာ နှစ်ပတ်နီးနီးရှိသွား၏။ ဒီကနေ့မနက် ဆာ့ဖီရထားလမ်းဆားတစ်လျှောက် ဘမ်းလျှောက်ရင်း “ဝင်းကတောင်” ဆံတားထိပ်တွင် ရပ်ကာ လယ်ကွင်း ညွှင်ကို ရှုပ်တိုက်ပြေးလာသော လေန အေးလေးကို ရှုရှုကိုင်ရင်း ကိုယ်လက် သူပျံ့ရားလိုက်၏။

နံနက်ခင်း နေခြည်နွေးနွေး အောက်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာ စိတ် ခြည်နူးစရာကောင်းလှ၏။ သဘာဝ အရာတွေကို ခံစားရင်း ပြန်လာခဲ့၏။ ဆံဘဲအတိုင်း “စိတ်ကြိုက် ကဖီ” တွင် အကြာကွေးနှင့် လက်ဖက်ရည်မှာ သောက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းငဲ့နေစဉ် ဆိုင် သွင်းသို့ မောင်မှတ် ရောက်လာ၏။

“ဟာ... မောင်မှတ်၊ လာလေ ဟာ ဘာသောက်မလဲ၊ မှာလိုက်လေ”

“မနေ့က ကျွန်တော် ဒီရောက် သေးတယ်။ ဆရာ့ကို မတွေ့တာနဲ့ ဆိုင်ရင်ကို မေးကြည့်တော့ မလာတာ နှစ်ပတ်ကျော်ပြီလို့ ပြောလို့ ဆရာ များမကောင်းဘူးလားဆိုပြီး သတင်း ဘူးမေးတော့မလို့ အခုတောင် ဖိတ် ဆလိုက်ဖိတ်ရင်း ဆရာ့ကို တွေ့လိုက် ပြီ ဝင်လာတာ”

ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ ကုလား ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“နေကောင်းပါတယ်ကွာ။ ပဲခူးကို သွားရင်း ဒေးစွန်ပါကိုလည်း မရောက် ကြာပြီပို့ လှည့်ဝင်တာနဲ့ နှစ်ပတ် သောက် ကြသွားတယ်။ နီး... နေပါဦး စိတ်စာဆိုလို့ ဘာတွေလဲကွ”

စာရေးသူက တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဦးမင်းဇော်ရဲ့ သား၊ ဇော်ထူး နာရေးပိတ်စာပါ ဆရာ၊ ဒါပေ မယ် ရိုးရိုးသေတာမဟုတ်ဘဲ ဥစ္စာ စောင့်သိုက်ကာ ပြန်ခေါ်တာလို့ ပြောကြ တယ်။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာ”

မောင်မှတ်ကတော့ စပြီ။ သူ့သိ ချင်တာဆို ထုံးစံအတိုင်း မေးတော့တာ ပဲ။

“အင်း... ဘယ်က စပြောရ မလဲ။ ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာ စာထဲမှာတော့ ဝေမာနိက-ပြိတ္တာတစ်မျိုးပေါ့။ တစ်နည်း ပြောရရင် ဥစ္စာစောင့်တို့ သိုက်နန်းရှင် တို့ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူတို့က ကမ္မစိတ္တိ ရှိတယ်။ အမျိုးမျိုးလည်း ဖန်ဆင်းလို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် နတ်တို့လို မတင့် တယ်ဘူး။ အရောင်အဝါမရှိဘူး။ လူ တွေကို ပူးလို့ ခွာလို့ ရတယ်။ လူပေ့ နဲ့လည်း နီးနီးကပ်ကပ်ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဆရာ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေ ဟာ လူတွေနဲ့ အတူနေလို့ မရဘူး လား”

“အဲဒီလိုကြီးတော့ နေလို့ မရဘူး လေ။ လူ့ဘဝကို ပြောင်းပြီး ပြန်ပါရစေ လို့ အကြီးအကဲတွေထံ ခွင့်ပန်ပြီး လူ ထဲ ဝင်စားပြီး နေကြရင် ရတယ်။ နှစ် စေ့တော့ ပြန်ခေါ်တာလည်း ရှိတာပေါ့”

မောင်မှတ်က စာရေးသူ ပြောနေ တာကို မျက်မှောင်ကလေး ကုပ်ပြီး နားထောင်ရာမှ သိချင်တာလေး ထပ် မေးလိုက်၏။

“ဆရာ တကယ်ကြားလားဟင်၊ တကယ်ရော တွေဖူးလား”

“တွေဖူးတယ်လို့လည်း ပြောလို့ ရတယ်။ ကြားဖူးတယ်လို့လည်း ပြောလို့ ရတယ်။ ဆရာတို့နဲ့ တစ်နယ်တည်းသား ကိုလှူကြိုင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့မက သထုံသူ၊ မထွေးတဲ့၊ သူတို့ မင်္ဂလာ

ဆောင်ပြီး ကိုလှူကြိုင်က သထုံလိုက် နေတယ်။ တိုတိုပြောရရင် အိမ်ထောင် ကပြီး ဖြစ်လောက်ကြာတော့ ကလေး တစ်ယောက်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ပြာသန တက်တော့တာပဲ။ မထွေးက သိုက်နန်း က လာတာတဲ့။ ကလေးတစ်ယောက် ရရင် ပြန်ခေါ်မယ်ဆိုပြီး လူ့ပြည်လွတ် လိုက်တာဆိုပဲ။ အခု ပြန်ခေါ်တယ်ဆို ပါတော့ကွာ”

ပြောလက်စကို ရပ်လိုက်စဉ်...

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဆရာ” သိလိုတော့နှင့် မေးလိုက်၏။

“ကိုလှူကြိုင်က မြေစာရင်းဌာန က လက်ထောက်ဦးစီးမှူး ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဝင်ငွေကလည်း သိပ်မရှိတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့။ ရွာပြန် ပြီး ငွေရှာတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း စိတ် သောကတော့ ဖြစ်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆရာ ကောင်းကောင်းနဲ့ (ချွတ်လွှဲ) လိပ်ပြာ ခွဲရင် လူ့ပြည်မှာ ဆက်နေရမယ်ဆိုတာ နဲ့ ကုသကြတယ်ဆိုပါတော့”

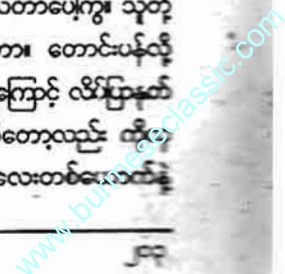
“ဘယ်... ဘယ်လိုနေလဲဟင်။ အဲဒီ ဒေါ်ထွေးကရော အသက်ဆက်ရှင် နေသလားဟင်”

မောင်မှတ်က အလောတကြီး မေးလိုက်သဖြင့် စာရေးသူ စကားကို ခေတ္တနားပြီး စားပွဲပေါ်မှ ရေနွေးကြမ်း ကို ငဲ့သောက်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ စကားဆက်လိုက်၏။

“အင်း... မထွေးကတော့ အသက်မရှင်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“ဟင်... ဆရာပြောတော့ ဆရာ နဲ့ လိပ်ပြာခွဲတယ်ဆို၊ မရဘူးလား”

“မရလို့ သေတာပေါ့ကွာ။ သူတို့ လူလိုမှ မဟုတ်တာ။ တောင်းပန်လို့ လည်း မရဘူး။ ဒါကြောင့် လိပ်ပြာနတ် သွားတာ။ နောက်တော့လည်း ထိုင်း ကြိုင်ဟာ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့

ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်။ သမီးလေးကို သူ့ အမေဆီမှာ အပ်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွား လေရဲ့။

မောင်မှတ်က နားထောင်နေရာမှ မကျေနပ်ဘဲ ပြန်မေးလိုက်၏။

“မိဆို လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှည် ရှည် မနေရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အေး၊ မိပေမယ် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဆရာတို့ ရွာနားက ငုတ်ကလိ ဆိုတဲ့ ရွာမှာ တကယ်အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပြောပြမယ်”

“လုပ်ပါဦး ဆရာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်မှတ်က စာရေးသူအနားသို့ တိုးထိုင်လိုက်၏။

“ဆရာတို့ အထက်တန်းကျောင်း သားဘဝတုန်းက ဘကြီးရှိရာကို အလည်သွားရင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ် အပျက်ပေါ့။ အဲဒီရွာမှာ ဦးအေးမောင်၊ ဒေါ်ကျော့မေဆိုတဲ့ ဝန်းမောင်နဲ့တို့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မောင်သက် ထွေးတဲ့၊ မြို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းသွား ထားတယ်။ ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ငုတ် ကလိတောင်ပေါ်ဘုရားရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားသိုက်ရှိတယ်။ ရှေးတုန်းက စာဆို တောင်ရှိတယ်ကွ။ “ငုတ်ကလိတောင် ပြိုရင် ကလေးငိုတောင် လှည့်မကြည့် နဲ့”တဲ့။ အဲဒီပွားကတော့ သိုက်နန်း တွေ ပေါတော့ တောင်ပြိုရင် ရတနာ တွေ တွေ့မယ်ပေါ့လေ။ သွားယူဖို့ ကလေးငိုတောင် လှည့်မကြည့်နဲ့ မြန် ပြန်သွားဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ငုတ်ကလိတောင်ရဲ့ အနောက် ဘက်အခြမ်းမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ တယ်။ ရွာက လူတွေကတော့ ပင်လယ် နီးတော့ ငါးရှာ ဖားရှာပြီး အသက်မွေး ကြတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ပင်လယ် ပျော်တွေပေါ့ကွာ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့

နေ့ရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သက် ထွေး ရွာပြန်လာတယ်။ လူငယ် သဘာဝအတိုင်း သူငယ်ချင်းတစ်စုနဲ့ တောင်ပေါ်သွား ဘုရားတက်။ ညနေ ဘက်ဆိုလည်း ပင်လယ်ရေဆင်းကူး၊ လှေစီး၊ ဒီလိုင်းခံနဲ့ ပျော်နေတာပေါ့။

တစ်နေ့ညနေ တစ်ယောက် တည်း လှေစီးနေတုန်း မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ အသား အရေ ပြေပြစ်ချောမောလှပပုံကတော့ မြို့သူ ရုံးလောက်တယ်။ ဆံပင်က လည်း နက်မှောင်ပြီး ခူးအောက် တံကောက်ကွေးထိ ရှည်တယ်။ ထူး ခြားတာက ရူးရှုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မျက် တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်တတ်တယ် ဆိုတာပဲကွ”

“မောင်ကြီး... လှေလိုက်စီးချင် တယ်။ လိုက်လို့ရမလားဟင်”

မျက်လုံးရွဲကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပုံက မြင်ရသူကို ဘဝင်ဆူ လောက်အောင် ညှို့အတ်ပြင်းတော့ သက်ထွေးလည်း ဘာမှမငြင်းဘဲ...

“လိုက်လေ၊ လိုက်လို့ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လှေကို ကမ်း ကပ်ပေးလိုက်၏။ လှေပေါ်သို့ လေ၏ လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် စွေခနဲ တက်လိုက် ရာ လှေလူးသွားသဖြင့် သက်ထွေး ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ညီမ ထိုင်လိုက်၊ နို့မို့ လှေ မှောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် မောင်ကြီးရဲ့ မြဲမျိုး က လှေကြိုလိုက်စီးနေကျပါရှင်၊ ဟင်းဟင်း”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ပြောပြီး ထိုင် လိုက်ကာ လှေကန်ကို ကိုင်ထားလျက် မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်ပုံက ပြစ်မျိုးပုံမထင်၊ လှဲမျိုးယဉ်သူကလေး

ဖို့ မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်အေး သက်ထွေး ခံစားမည်သက်သွား... ခ်။

“ဟိုး... ဆရာကြီး၊ လှေကို ကြို လှေရည်လား။ လှေလှော်တော့လေ။ မိ ချင်လှပြီ”

ဒီတော့မှ သက်ထွေးတစ်ယောက် သတိရပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ လှေကို ကုန်းလှော်တော့၏။ သူ့တော့ ရေကို လက်ဖျားကလေးနဲ့ ဆော့ကစားရင်း ပျော်နေပုံရ၏။

“ဪ... မိနဲ့ မောင်ကြီး ဒီရွာမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါဘူး။ မေ သည်လားဟင်”

“ညှို့သည်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီရွာ ကပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီရွာနဲ့ နေတယ်။ လေးတန်းအောင်တော့ တက် ကျောင်းနေတယ်။ အခု ကျောင်း ပိတ်လို့ ပြန်လာတာ။ ညီမကရော ဒီရွာ ကပဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိုး ဘုရားထဲမှာ နေတယ်။ ညနေဘက် ပျင်းလှေကြိုလိုက်စီးတယ်။ တစ်ခါတလေ လှည့်ကြိုလိုက်စီးတယ်။ သိပ်ပျော် ကောင်းတာ။ မောင်ကြီးဧပြေ မပျော်လားဟင်”

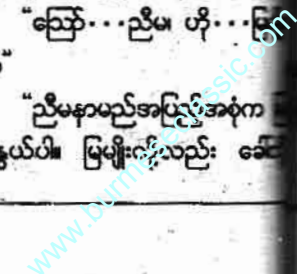
အမှတ်မထင် မေးလိုက်သဖြင့် သက်ထွေး ရောယောင်ပြီး...

“ပျော်တာပေါ့ မောင်ကြီးလည်း ပျော်တာပေါ့”

အမှန်အတိုင်းပြောရင် မျက်စိမ်း မိန်းမကလေးနှင့် လှေအတူစီးရင်း အလိုလိုပျော်နေမိ၏။ တဖြည်းဖြည်း လှေလှော်နေရာ ရွာနှင့်အတော်လှည့်ခဲ့။

“ဪ... ညီမ၊ ဟို... မြေ နော်”

“ညီမနာမည်အပြည့်အစုံက မျိုးနွယ်ပါ။ မြဲမျိုးလို့လည်း ခေါ်

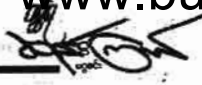

မောင်ကြီးမှာမည်ကရော”
 “မောင်ကြီးမှာမည်က သက်
 နှယ်၊ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ခေါ်ပေါ့”
 “ခေါ်ရုံတင် မကဘူး၊ ညနေတိုင်း
 လေ့လာစီးမယ်။ နောက်ပြီး
 ဟောနဲ့ဆီကို သွားချင်တယ်။ လိုက်ပို့
 “ဟာ... ပိုမှာပေါ့။ ကဲ... ဒီနေ့
 ဒီက လှည့်ပြန်ရအောင်၊ ရေ
 တော့မယ်”
 “မောင်ကြီး... ဒီလိုင်းစီးဖူးလား”
 “စီးဖူးတာပေါ့။ သိပ်ပျော်ဖို့
 နောက်နေ့ ဒီလိုင်းစီးကြ
 “တကယ်လား”
 “တကယ်မကဘူး၊ နှစ်ကယ်
 “ဟေး... ဒါမှ ဦးမောင်ကြီးကွ။
 ကောင်းလိုက်တာ... အဟိ”
 ကလေးတစ်ယောက် လို
 လက်ဝါးတီးပြီး လက်ညှိုးလေး
 ပြီးပြီးလေး ပြောလိုက်ပုံက
 ထွေးအတွက် ဒီတစ်သက် မမေ
 သင်္ကေတတစ်ခု။ အသည်း
 အကွဲတစ်ခုတင်သွားတော့၏။
 သက်ထွေးတစ်ယောက် လေ့
 သက်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါချစ်တော့
 “ဘာလဲ... မောင်ကြီးက မြဲမျိုး
 လိုက်စီးလို့ စိတ်ညစ်ပြီး သက်ပြင်း
 တာလား”
 “မဟုတ်ရပါဘူး၊ မြဲမျိုးရယ်။ အခု
 လေ့စီးရတာ စိတ်မညစ်တဲ့
 ပျော်တောင် ပျော်သေးတယ်”
 ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပြန်လာခဲ့ရာ
 အရောက်တွင် ကုန်းပေါ်တက်
 “အခုလို လေ့စီးခွင့် ပြုတဲ့

အတွက် မောင်ကြီးကို ကျေနူးတင်ပါ
 တယ်။ နောက်နေ့မှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့
 နော်၊ သွားပြီ”
 လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကာ ဘုရား
 ကုန်ဘက် လျှောက်သွားရင်း မြင်ကွင်း
 က ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သက်
 ထွေးသည် မည်မျှကြာကြာ လက်ပြ
 နှုတ်ဆက်နေမိသည် မသိ၊ နေမင်းကြီး
 လည်း ဝက်နေတာအတွက် လက်ပြ
 နှုတ်ဆက်သလို ပုစွန်ဆီရောင်သန်းပြီး
 ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။
 ထိုအခါမှ သက်ထွေးသည် သတိရပြီး
 သက်ပြင်းရည်ကြီး ချကာ ရင်မောစွာ
 ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။
 အိမ်သို့ ရောက်သော် ခြေလက်
 ဆေးပြီး အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်သွားသည်
 သားကို တွေ့ရသော မိခင် ဒေါ်ကျော့
 မော စိုးရိမ်စွာဖြင့် သားထံ လာမေး၏။
 “သား... ရေမချိုးတော့ဘူးလား၊
 ထမင်းစားတော့လေ”
 “သား နည်းနည်းစိမ့်နေလို့၊ ရေ
 မချိုးတော့ဘူး။ ထမင်းလည်း မစားလို့
 မစားတော့ဘူး။ အိပ်တော့မယ်”
 သက်ထွေးတစ်ယောက် အပူရုပ်
 ကို ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေပေမယ့် မိခင်
 မြစ်သူကတော့ မသိရှာပေ။
 “အိဆိုလည်း အိပ်ရေးဝဝအိပ်
 လိုက်။ ရေပြောင်း၊ ဖိုးပြောင်းနဲ့ ဖျား
 တတ်တယ်”
 သက်ထွေး တစ်ညလုံး အိပ်
 မပျော်ဘဲ လူးကာလွန်ကာဖြင့် ညနေ
 က လှေအတူစီးခဲ့ကြတဲ့ မိန်းမချော
 လေးကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ရင်မောနေ
 မိသည်။
 သူမရဲ့ အပြော၊ သူမရဲ့ အပြုံး၊
 ဟန်အမူအရာတွေက မျက်စိထဲက
 မထွက်၊ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့လည်း
 ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့ တစ်မျိုးကြီး

ခဲစားနေရ၏။
 ♦♦♦
 တစ်ညလုံး အတွေးနယ်ခဲ့နေမိ
 သည့်အတွက် အိပ်ရာထ နေပြင်သွား
 ၏။ မျက်နှာသစ်၊ ရေခဲချိုးပြီး မိခင်ဖြစ်
 သူ ဒေါ်ကျော့မေ ပြင်ထားပေးသော
 နံနက်စာကို စားပြီး မြဲမျိုးနွယ်ကို သတိ
 ရနေသဖြင့် ရွာထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။
 ဘုရားကုန်းမှာ နေတယ်လို့
 ပြောသွားတာကြောင့် တွေ့လို တွေ့ပြား
 ထွက်လာခဲ့၏။ ဘုရားကုန်းက ရွာနှင့်
 နည်းနည်းလှမ်းတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 အကဲခတ်ရင်း သောင်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်
 နားလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် စူးရှတဲ့
 ရနံ့တစ်ချက်ရပြီး...
 “မောင်ကြီးရောက်နေတာ ကြာပြီ
 လားဟင်၊ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”
 ပြုံးပြီးလေးပြောရင်း မျက်လုံးရွဲ
 ကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သဖြင့် သက်
 ထွေးရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားတော့၏။
 “မကြာသေးပါဘူး။ ဟို... မြဲမျိုး
 ကို သတိရတာနဲ့ ဒီဘက်ကို လျှောက်
 ခဲ့တာ။ လာ... ထိုင်လေ”
 ပြောပြောဆိုဆို သောင်မြစ်ပေါ်
 ထိုင်ရာက နေရာရွှေ့ပေးလိုက်၏။ မြဲမျိုး
 နွယ်လည်း သက်ထွေးဘေးတွင် အသာ
 ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
 လေးပြည် လေးညင်းကလေး
 လှုပ်ခတ်လိုက်တော့ မြဲမျိုးနွယ်၏ နဖူးမှ
 ဆံနွယ်စလေးက ယိမ်းကသွားသလို၊
 မြဲမျိုးရဲ့ ကိုယ်ထင်ရနံ့ကလေးက သက်
 ထွေးရဲ့ ဘဝင်နည်းကို သိမ်းကျွန်းကိုင်
 လှုပ်လိုက်သလို ခဲစားနှစ်မြောသွား၏။
 ရင်ထဲကလည်း တလုပ်လုပ်နှင့်။
 “အို... လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး
 ရယ်။ ဟိုဘဝက ဘာတွေ အကြောင်း
 ပြုပြီး ဘာဆုတွေများ တောင်းခဲ့သလဲ
 ကွယ်... ဟင်”

သက်ထွေးတစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုသာ အခါခါချစ်တော့၏။

“သက်ပြင်းချလှချည်လား မောင်ကြီးရယ်။ လူကို ကြည့်နေလိုက်တာလည်း စားတော့ ဝါးတော့မလိုဘဲ။ မြဲမြဲတောင် ရှက်လာပြီ...ဟင်းဟင်း”

မူနွဲ့နွဲ့လေး ပြောလိုက်ပုံက သက်ထွေး၏ စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး...

“မြဲမြဲက သိပ်လှတော့ မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ ကြည့်နေမိတာပါ”

“တကယ်”

မြဲမြဲနွယ်က မယုံသလို ပြောလိုက်စဉ်...

“တကယ်ပါ မြဲမြဲရယ်။ ဟိုလေအစ်ကို မြဲမြဲကို စားစားသွားသွား အမြဲသတိရနေတယ်။ ညကလည်း တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရဘူး။ မြဲမြဲကိုပဲ မြင်ယောင်နေတယ်။ မေ့လိုလည်း မရဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သက်ထွေးက မရဲတရဲနှင့် မေးလိုက်၏။

“သိဘူးလေ”

ရှက်စိန်နှင့် ခေါင်းကလေး ဝှိုပြီး လက်ကလေးကို ကိုက်ကာ ဖြေလိုက်၏။

“တကယ်မသိဘူးလား။ အစ်ကိုလေ မြဲမြဲကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

“ရှင်...”

မြဲမြဲနွယ်က ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတော့ မျက်နှာကလေး နီမြန်းသွား၏။

“ဘာလဲ၊ အစ်ကိုကို စိတ်ဆိုးသွားလား။ တကယ်ပါ။ အစ်ကို မြဲမြဲကို သိပ်ချစ်တယ်ကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မြဲမြဲနွယ်၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထား

လိုက်၏။ နှစ်ဦးသား အချစ်စိတ်ကြောင့် ရင်ခုန်သံ စည်းချက်မှန်သွားတော့၏။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အပြန်အလှန်ဖက်ထားရာက သတိဝင်လာသူက မြဲမြဲနွယ်။ သာသာလေး ရှမ်းထွက်လိုက်၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မြဲမြဲရယ်။ အစ်ကိုလေ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်”

“ရပါတယ် မောင်ကြီးနွယ်။ မြဲမြဲလည်း မောင်ကြီးလိုပဲ ညက တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရဘူး။ ဘဝက ရေစက်ကြောင့်ပဲ ထင်ပါတယ်။ မြဲမြဲလည်း မောင်ကြီးကို ချစ်ပါတယ်”

“ဟား...ဝမ်းသာလိုက်တာ မြဲမြဲရယ်”

သက်ထွေးတစ်ယောက် မြဲမြဲနွယ်၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေထားလိုက်စဉ် မြဲမြဲနွယ်ကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်လှန်ဖက်ထားလိုက်တော့၏။

အချိန်တို့က ကုန်မြန်သလို ထင်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် လယ်ထဲက ပြန်လာသော ဦးအေးမောင်၏ သူရင်းဝင်းကိုတာတီးက ညောင်ပင်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း စကားပြော၍ ရယ်မောနေသော သက်ထွေးကို တွေ့လိုက်ရ၍...

“မောင်သက်ထွေး...မင်းတစ်ယောက်တည်း စကားပြော ရယ်မောနေတာ တွေ့တော့ အရှုတစ်ယောက်နဲ့ တူလိုက်တာ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ပြန်မယ်ဆိုလည်း လာလေကွာ”

သူခိုး လူမိသလို ဖြစ်သွားသော သက်ထွေးက...

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး။ ဖျင်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ လာထိုင်နေတာပါ။ ကိုတာတီး သွားနှင့် ကျွန်တော်

နောက်မှ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဪ...အေးအေး၊ စောစော ပြန်နော်။ ဒီနေရာက လှုပ်တတ်တယ်”

ကိုတာတီးက ပြောပြီး သက်ထွေးကို နားမလည်သလို ကြည့်ထွက်သွားတော့၏။

သက်ထွေးနှင့် မြဲမြဲနွယ် နှစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် တစ်ဦးထက် တစ်ဦးဆုပ်ထားပြီး မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ နေမင်းကြီးသည် အနောက် ဂေါ်ရာကျွန်းဆီမှ ဖိုဏ္ဍာစက်ဝိုင်းအတွင်း ငုပ်လှိုင်း ကွယ်ပျောက်သွား၏။

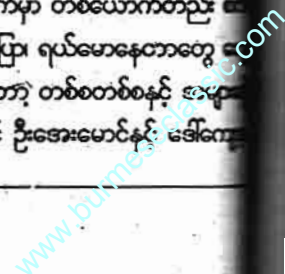
“ကဲ...မိချစ်တော့မယ်။ အစ်ကိုပြန်တော့မယ်နော်။ မနက်ဖြန် လှိုင်းရအောင် လှေဆိပ်မှာ စောင့်နေသေးတာလားနော်”

“ဟုတ်”

ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာ ထပ်ပြန် နှုတ်ဆက်ရင်း ဘုရားကုန်းဘက်ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သက်ထွေးလည်း သက်ပြင်းချလေးစွဲသော ခြေလှမ်းများနှင့် ရွာထဲသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

နောက်ရက်များတွင် မိုးလင်းနှင့် နံနက်စာစားပြီး မြဲမြဲနွယ်နှင့် လှေဆိပ်မှာ လှိုင်းစီး ဘုရားကုန်းညောင်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေ မနားတမ်း ပြောကြတစ်နေ့ကုန်လေ၏။ သက်ထွေးလှေဆိပ်မှာ တွေ့ရ၊ လှေတစ်စီး လှိုင်းစီးနေတာ တွေ့ရ၊ ညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း စကားပြော ရယ်မောနေတာတွေ များတော့ တစ်စတစ်စနှင့် အေးပျောက်သဖြင့် ဦးအေးမောင်နှင့် ဒေါ်ကျွန်း

သိသွားတော့၏။

မနက်နိုးလင်းက ထွက်သွား ည
မှ ပြန်လာ၊ မေးတော့လည်း ရေရ
ရာမရှိ၊ သက်ထွေး မှုပျက်နေတာ
ကြာပြီ၊ မိဘများကလည်း အလုပ်တွေ
သက်ထွေးကို ဂရုမစိုက်မိပေ။ ကြာ
တာ့ စိတ်ပူလာတော့၏။

“အဖေကြီး... သားကို သတိထား
မိလား။ အိမ်ကပ်တယ်ကို မရှိဘူး။
ညည်းနည်းပါးပါး သတိထားပြီး လိုက်
ကြည့်ဦး”

ခေါ်ကျော့မေ ပြောသောကြောင့်
ဦးအေးမောင် သက်ထွေးနောက်သို့
ယောင်မလည် လိုက်ချောင်းရာ
ညောင်ယင်အောက်၌ တစ်ယောက်တည်း
စကားပြောနေတာကို တွေ့ရတော့
အများပြောတာ မှန်လေမလား။ တစ်နေ့
တော့ ဦးအေးမောင် သက်ထွေးကို
အကြည့်၏။

“သား... တစ်နေ့လုံး ဘယ်တွေ
သွားနေတာလဲ။ ကျောင်းအားရက်မှာ
တစ်နေ့တလေ နားပါဦး သားရယ်”

သက်ထွေးကို အကဲစမ်းသလို
ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“သား ဘယ်မှမသွားပါဘူး။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ သွားတာပါ။
ညနေ ပျင်းတဲ့အခါ လှေလိုက်စီးတယ်
လေ”

“သားသူငယ်ချင်းက ယောက်ျား
လေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

ဖခင်၏ အမေးစကားကြောင့်
သက်ထွေး ဖြေရန် ခက်ခဲသွား၏။

“ငါ့အကြောင်းတွေ အဖေသိနေ
လား မသိဘူး” ဟု စိတ်ထဲက တွေးနေ
မိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရွာထဲမှ ပြန်လာ
သော ခေါ်ကျော့မေက လှမ်းမေးလိုက်
၏။

“ဒီသားအဖ ဘာတွေများ ပြော

နေကြတာလဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဦးအေး
မောင်အနားတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး...

“မင်းသားကို မေးကြည့်နေတာ၊
တစ်နေ့ကုန်သွားပြီး ညနေမှ ပြန်လာ။
အဲဒါကို မေးတာ။ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်
ဖြေနေတယ်လေ”

“ဟာ... အဖေကလဲဗျာ။ သူငယ်
ချင်းဆီ သွားပါတယ်လို့ ပြောနေတာ
ကို။ ဘာလဲ... မယုံဘူးလား။ မယုံ
လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ”

ဟု ပြောပြီး ဆောင်ကြီးအောင်
ကြီးနှင့် ထွက်သွား၏။ ဦးအေးမောင်
လည်း ဒေါသထွက်ပြီး...

“တယ်လေ... ငါ၊ မင်းသား
တွေလား၊ မိဘက စိတ်ပူလို မေတာကို
ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့”

“ကိုအေးမောင်ရယ်၊ ရှင့်မလဲ
ဒေါသကြီးပဲ။ ကျုပ် ချော့ပြီး မေးပါဦး
မယ်”

“အခု မင်းသားလေ သူများတွေ
ပြောသလို တစ်ယောက်တည်း စကား
ပြောတယ်။ ဘုရားကုန်းက ညောင်ပင်
အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း စကား
ပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့ ငါတွေ့ခဲ့တယ်။
ကြည့်လည်း လုပ်ဦး၊ တော်ကြာ ရှုသွား
လိမ့်မယ်၊ ဟင်း...”

“ဟောတော်...”

ခေါ်ကျော့မေခမျာ သောကကို
ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ရယ်ရမလို ငိုရမလိုဖြစ်
ပြီး ကျန်ခဲ့၏။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ သားလေးကို ဒီ
အတိုင်း လွှတ်ထားလိုတော့ မဖြစ်
တော့ဘူး”

အဲဒီနေ့က စပြီး သက်ထွေး
တစ်ယောက် အပြင်မထွက်ရအိမ်နှင့်
တွေ့တော့၏။ သွားနေကျ နေရာတွေ
နှင့် ပြုမျိုးနွယ်၏ မျက်နှာလေးကို

တရောရောပြင်ယောင်နေမိ၏။ မစာနိုင်
မအိပ်နိုင်၊ တပိုင်ပိုင် တတွေတွေနှင့်
ကြာတော့ လူပါ ထိခိုက်လာတော့
သည်။ ခေါ်ကျော့မေမှာတော့ တစ်ဖက်
က လင်ယောက်ျား၊ တစ်ဖက်က သား
ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့
ပေ။ တချို့ကလည်း ပယောဂ ထိထား
တယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ဘုရား
ကုန်းမှာ ဥစ္စာစောင့်ရှိတယ်၊ သိုက်နန်း
ရှင်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ စသည်
အရပ်ပြောကြောင့် ရတက်မအေးနိုင်
ပေ။

ကံအကြောင်းအားလေ့ရှိစွာ
ငွေစွန့်ပါမှ ဆရာ သိဒ္ဓိအောင် ရောက်
နေကြောင်း ပယောဂ ကုရာတွင် တော်
ကြောင်း သတင်းရသဖြင့် ဆရာ သိဒ္ဓိ
အောင်နှင့် သွားရောက် စုံစမ်းခဲ့၏။

“ဆရာ... ကျွန်မသားလေးကို
ကယ်ပါဦး။ ဘုရားကုန်းမှာ တစ်ယောက်
တည်း စကားပြောတယ်၊ ရယ်တယ်၊
ထမင်းမှန်း ဟင်းမှန်းလည်း မသိတော့
ဘူး။ လူလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိန်လို
လာတယ် ဆရာရယ်။ ကျွန်မသားလေး
ရေတိမ်နစ်တော့မယ် ထင်တယ်။
ဟီးဟီး...”

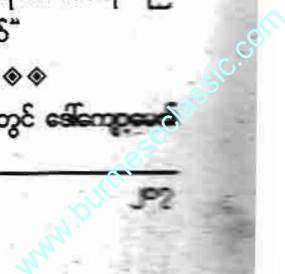
ခေါ်ကျော့မေလည်း ဆရာ သိဒ္ဓိ
အောင်ကို ပြောပြပြီး ငိုချလိုက်ပါတော့
သည်။

“အင်း... သားသမီးတွေ တအား
ကြီးမောနေပါပေါ့လား။ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်
နမကြီးရာ၊ ကယ်တဲ့ရှိရင် ကယ်ရမှာ
ပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိုက်နန်းရှင်တွေ
နဲ့ ပတ်သက်နေပြီ”

“ဟင်... ကျွန်မသားလေးကို
ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်။ အိမ်ကိုလည်း
ကြွပါ။ ပင့်ပါတယ်”

နောက်နေ့တွင် ခေါ်ကျော့မေ

တရားခံနှင့် ဆရာ သိဒ္ဓိအောင် အလုပ် ရှုပ်နေတော့၏။ ပွဲစုံထိုးထားပြီး ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် ထွန်းထား ၏။

“ကဲ...ဒိမ်သားတွေအားလုံး ခေါ်လိုက်”

ဦးအေးမောင်၊ ဒေါ်ကျော့မေ၊ သက်ထွေးအပြင် သူရင်းငှား တာတီးတို့ ပါဝင်လာပြီး ထိုင်လိုက်ကြ၏။ လူစုံ သည်နှင့် ဆရာ သိဒ္ဓိအောင်က သစ္စာ ဆိုလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်ုပ်သည် မှတ်မိသည့်အရွယ် က စပြီး သူတစ်ပါးအသက်ကိုလည်း မသတ်ပါ။ သူပစ္စည်းကိုလည်း မနီးပါ။ သူ့အိမ်ရာကိုလည်း မပြစ်နားပါ။ အရက် သေစာလည်း သောက်စားခြင်းမှ ရှောင် ကြဉ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တတ်ထားသော ပညာနှင့် သတ္တဝါ ဝေနေယျများအား မေတ္တာဖြင့် ကယ်တင်ခဲ့ပါသည်။ မိမိ ပညာနှင့် သူတစ်ပါးအပေါ် အနိုင် အထက်ပြုခြင်း၊ နှိပ်စက်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ဆိုခဲ့သောသစ္စာ မမှန်ကန်ပါက ဆရာ အဆက်ဆက် သောက်ထားသော အင်း-စမတို့သည် ဓားလုံလက်နက် အဖြစ် ပေါက်ထွက်ပါစေသား။ ထိုမှ တစ်ဝ သွေးပွက်ပွက်အန်ပါစေသား။ ကျွန်ုပ်သစ္စာ မှန်ကန်ပါက ခုနစ်ရက် သားသမီးအပေါ် ရေပေး ဆေးဖြစ်ရပါ လို၏။ ယခု ခံစားနေရသော သောကြာ သား၏ သွေးပယောဂ၊ လေပယောဂ၊ အမှောင့်ပယောဂတို့သည် ကင်းစင် လွင့်ပျောက် ချမ်းသာခြင်းရောက်ရပါစေ သတည်း။”

ဆရာ သိဒ္ဓိအောင်မှ ထိုသို့ သစ္စာဆိုလိုက်ပြီး...

“ကဲ...သောကြာသားကို နှောင့် ယှက်ထားတာရှိရင် အခုလာခဲ့၊ ဝင်ခဲ့ ပါ”

ဆရာ သိဒ္ဓိအောင်မှ ခေါ်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ ပြွန်းဆို သက်ထွေး ထိုင်ရာက လဲကျသွားတော့၏။ ဒေါ်ကျော့မေမှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန် ပြူးနှင့်...

“သားလေး ခုက္ခယပါ လုပ်ပါဦး ဆရာ၊ ခေါ်လိုလည်း မရပါလား”

“အသာနေ ကျုပ်နမကြီး။ ပယောဂ ဆိုတာ လာလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် သက်ထွေးက သတိပြန် ရပြီး ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ကာ...

“သမီးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင်ကြီးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ သမီးတို့က ချစ်သူတွေပါ ဆရာကြီးရယ်”

“မင်းတို့က ဘယ်ကလဲ။ ဘာ ကြောင့် သောကြာသားကို နှောင့်ယှက် ထားတာလဲ”

“နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးတို့က မြန် ရွှေ သိုက်နန်းကပါ။ ဟိုးဘဝတွေထဲက ချစ်သူတွေပါ။ ဒါ ကြောင့် သမီးတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်”

လက်အုပ်ကလေးချိုပြီး တောင်း ပန်ရှာ၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မင်းက သိုက် နန်းရှင် သူက လူသား။ ဘယ်ပေါင်းလို ဖြစ်မလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာကို မလုပ်ချင်ပါ နဲ့”

“သမီးတို့က လိပ်ပြာချင်းဆက်၊ စိတ်ချင်းဆက်နေပါပြီ ဆရာကြီးရယ်။ သမီးတို့ကို ချမ်းသာပေးပါနော်”

သက်ထွေးကို ဝင်ပူးပြီး လက် အုပ်ကလေးချိုကာ ခမယယ တောင်း ပန်နေသည်မှာ သနားစရာကောင်းလှ ၏။ ယိုးဒယ ဆရာ သိဒ္ဓိအောင်က လူသားနှင့် သိုက်နန်းရှင် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် မနှောင့်ယှက်ရန်

တရားချနေ၏။ ဒီလိုနှင့် တစ်ရက် နှစ်ရက် ချော့မော့ တရားချနေခဲ့၏။ သုံးရက်ပြောက်နေ့တွင် သိဒ္ဓိအောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“လိပ်ပြာခွဲမယ်။ သိုက်ကြီးဖြတ် မယ်”

ဆရာ သိဒ္ဓိအောင်လက်တွင် ကိုင်ထားသော သစ္စာရေဖြင့် သက်ထွေး အား သောက်စေ၏။ လိပ်ပြာကြီးနှင့် လိပ်ပြာပွဲဖြစ်သော ငှက်ပျောသီး၊ အုန်း သီး၊ ကန်တော့ပွဲအပေါ် အနီအဖြူ နှစ်ချောင်း တန်းလန်းဆွဲထားပြီး လိပ် ပြာခေါ်လိုက်၏။

“ကဲ...သောကြာသား လိပ်ပြာ ရောက်ရာအရပ်၊ နားခိုရာအရပ်အပြင် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတွင် စိတ်လွင့်ကစား ခရီးလွန်ကာ ပြန်လမ်းမလီ၊ သတိကင်း ကွာ၊ နှောင့်ယှက်ထားပါက မကြာ ချက်ချင်း အနှောင့်အယှက်ကင်း...ဟူ လာခဲ့ပါလော့။ ဧဟိ...ဧဟိ...ချစ်ကြာ ချစ်။ ကပ်ဆွာကပ်”

သိဒ္ဓိအောင် မန်းမှုတ်ပြီး လိပ်ပြာ ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရာ အနည်းငယ် လှုပ်လာပြီး ရပ်တန့်သွားပြန်၏။

“ဧဟိ...ဧဟိ၊ လောလော့... လာလော့။ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း နဲ့ လာခြင်းကို လိုလား၏။ နွားခြေရာ ခွား၊ ကျွဲခြေရာခွက်ထဲပါ မှားယွင်း ရောက်သွား၊ လိပ်ပြာများပါမကျန်၊ ငါ့ ဆရာထံ အရောက်ပြန်လာလော့”

ဆရာ သိဒ္ဓိအောင်က ကြမ်းပြင် ကို လက်နှင့် တောက်ပြီး ခေါ်လိုက်ရာ လိပ်ပြာကြီးနှစ်ချောင်း သက်ဝင် လှုပ် ရှားလာတော့၏။

“ကြမ်းကြမ်းလွှဲစမ်း၊ လွှဲပါတော့ လား။ ဟုတ်ပြီ ပူးပါတော့လား။ ပူးစမ်း၊ လိပ်ပြာကြီးနှစ်ချောင်းလွှဲရာက

သွားတော့ သက်ထွေးလည်း ထိုင်ရာ
 မြန်းဆို လဲကျသွားတော့၏။
 ဒေါ်ကျော့မေလည်း ထိတ်လန့်ပြီး...
 “လုပ်ပါဦး ဆရာရယ်၊ လုပ်ပါဦး”
 “ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လိပ်ပြာခေါ်နေ
 မကိုင်နဲ့၊ အသာကြည့်နေ”
 ပူးသွားသော လိပ်ပြာကြီးကို
 အမိအရာဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဦးအေးမောင်
 သက်ကို မေးလိုက်၏။
 “ဖြတ်လိုက်ရတော့မလား”
 “ဖြတ်လိုက်တော့”
 သုံးကြိမ်မေးပြီး လိပ်ပြာကြီးကို
 နှင့် ဖြတ်လိုက်ရာ သွေးတွေ ထွက်
 ဘာသာသည်ကို အံ့ကြည့်စွာ တွေ့လိုက်ရ
 သည်တော့မှ သက်ထွေးလည်း
 သတိရလာကာ...
 “ဟင်...မေမေ၊ သား ဘာဖြစ်
 သလဲဟင်”
 ဒီတော့မှ ဒေါ်ကျော့မေလည်း

စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး...
 “သားလေး...သားလေးရယ်၊
 ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးနော်”
 ဆရာ သိန္နီအောင်ဘက်သို့လည်း
 လှည့်ပြီး...
 “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာ
 ရယ်။ သားလေးကို ဆရာပေးတဲ့
 အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်ရှင်”
 သက်ထွေးကို ကြင်ကြင်နာနာ
 ယုယုယယဖြင့် ရင်ခွင်ထဲ ထွေးအညွှတ်
 လိုက်တော့၏။
 ◆◆◆
 ပြောသမျှကို မျက်မှောင်ကလေး
 ကုပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ
 သော မောင်မှတ်တစ်ယောက် ငြိမ်နေ
 ရာမှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပြီး...
 “ဆရာ...ခါနဲ့ သက်ထွေးရော
 နောက် ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မြေဖို့နွယ်က
 ရော လာမနှောင့်ယှက်တော့ဘူးလား။

ဆရာပြောတာ နားထောင်ရတာ ရင်ကို
 မောနေတာပဲ”
 “ဆရာနဲ့ လိပ်ပြာခွဲလိုက်(သိုက်
 ကြီးဖြတ်လိုက်) မှတော့ ဘယ် ထာ
 နှောင့်ယှက်မလဲ။ သက်ထွေးလည်း
 ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်
 ပြီး အရာရှိကြီးတောင် ဖြစ်သွားသတဲ့”
 “အင်း...နားထောင်ရတာ စိတ်
 ဝင်စားစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကဲ...
 ဆရာ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်
 ကို ခွင့်ပြုပါဦး”
 နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားသော
 မောင်မှတ်၏ မှောက်ကျော့ကို ကြည့်
 ပြီး...
 “လောကကြီးမှာ မင်း မသိသေး
 တာတွေ အများကြီး...အများကြီး” ■
 * * *
 မြင့်မိုရ်စာပေ(ရာမည)

ဆရာ ဦးပိုင်ဇအောင် (ပိဇ္ဇာဘွဲ့) (လက္ခဏာပေဒင်ဟောခန်း)

- ▶ မိမိချစ်ခင်နှစ်သက်သူနဲ့ အမြန်ဆုံး အတူနေရဖို့။
 - ▶ ပုချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပပေါင်းသင်းရဖို့။
 - ▶ မိမိချစ်သူ၊ မိမိအိမ်ထောင်ဖက် သွားလေရာ မိမိကို အပါအော်သွားစေဖို့။
 - ▶ သူရာဇွေရရှိသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာ မိမိကိုသာ အကုန်ပြန်အပ်နှံစေဖို့။
 - ▶ မိမိချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်ဖက်က မိမိကို အမြန်ဆုံး ပြန်ခေါ်စေဖို့။
 - ▶ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသူနဲ့ အမြန်ဆုံး အဆက်အသွယ်ပြန်ရဖို့။
 - ▶ မိမိကို အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်ဖို့။
- (နည်းလမ်းကောင်းရှိပါတယ်)

ဆရာကြီး ဦးပိုင်ဇအောင် (ပိဇ္ဇာဘွဲ့)(လက္ခဏာပေဒင်ဟောခန်း)

ဟောခန်းလိပ်စာ - တိုက်(၄၀)၊ (B-1)-မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊
 ဦးပိစာရလမ်း၊ (၄၁)ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ။
 - ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၄၊ ၀၉-၅၀၉၃၈၉၁၊ ၀၉-၂၅၀၇၃၆၃၆

သာသနာနှစ် ၂၅၀၀ ကျော်ကာလတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာ၏ အမွေခံ စေတီ၊ ဘုရားများသည် ပုံဟန်သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် များစွာတည်ရှိ စံပယ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ စေတီ တည်ထားမှုများ ကွာခြားသော်လည်း စေတီ တစ်ဆူ၏ ရှိအပ်သော အစိတ်အပိုင်းများကို ပြည့်စုံစွာ တည်ထားရှိကြပါသည်။

အများအားဖြင့် စေတီများသည် ပစ္စယံ သုံးဆင့်မှ ငါးဆင့်အထိ ရှိတတ်ကြ၏။ ပုဂံခေတ်နောက်ဆုံးလက်ရာ မင်္ဂလာစေတီ သည် ပစ္စယံငါးဆင့်တည်ထားပြီး မင်းကွန်း

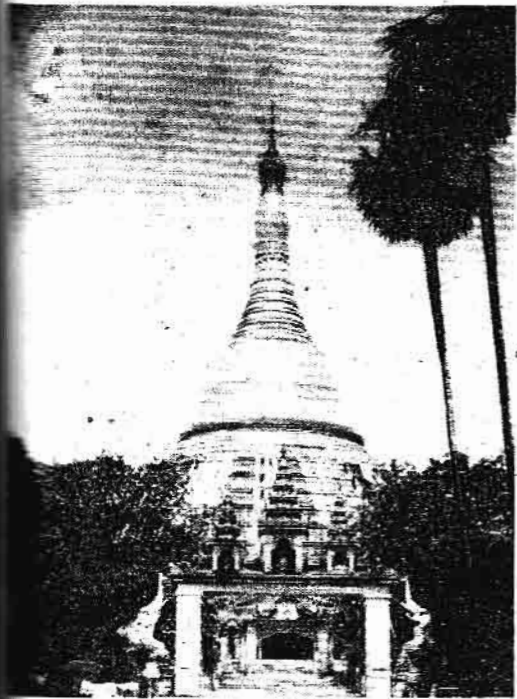
မြသိန်းတန်စေတီသည် ပစ္စယံအစား အာလိန် (၇)ဆင့်ဖြင့် တည်ထားသော စေတီဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ပုံဟန် ထူးခြားစွာ တည်ထားသော စေတီဘုရား များသည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှ များစွာသော စေတီဘုရားများထဲ၌ တည်နေပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပုံဟန်ထူးသော စေတီဘုရားမှာ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူးမြို့ “မဟာစေတီ” ဖြစ်ပါသည်။ မဟာစေတီ ကဲ့သို့ ဘွဲ့မည်တူ ပုံဟန်စေတီများသည်

ပဲခူးမြို့မှ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မဟာစေတီတော်မြတ်ကြီး

မြမူစုဝေ (ကျမဝေး)

- * ဒုတိယ ထူးခြားချက် - အာလိန်နှင့် ကြည်ဝန်းဆက်သွယ်ထားမှု။
- * တတိယ ထူးခြားချက် - နတ်လှေကား၊ ပြာသာဒ်နှင့် တံတိုင်းများ ကာရံထားမှု။
- * စတုတ္ထ ထူးခြားချက် - အဆင့်ဆင့်တည်ထားမှု မြန်မာပန်းတမော့ လက်ယာများ ပြောင်မြောက်မှု။
- * ပဉ္စမ ထူးခြားချက် - ဗုဒ္ဓဝင် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများ၏ ထူးခြားမှု။
- * ဆဋ္ဌမ ထူးခြားချက် - ဟင်္သာရုပ်၊ လင်းခြီးဆွဲရုပ်၊ ကြက်ရုပ်၊ ကြက်တူရွှေရုပ်များဖြင့် တံခွန်တိုင်တည်ထားမှု...

ဟူသော ထူးခြားချက် (၆)ချက်ကိုလည်း တွေ့ရမှာဖြစ်ပါသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ မူလ ဒါယကာမှာ ဒုတိယ မြန်မာနိုင်ငံကြီးကို ထူထောင်ခဲ့သော ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းကြီးသည် ဟံသာဝတီရွှေနန်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး ဂုနစ်အကြာတွင် မဟာစေတီကြီးတည်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ သက္ကရာဇ် ၉၂၁ခုနှစ်တွင် စတင်ခဲ့ရာ အချိန်ကာလ (၆)လကြာခဲ့၏။

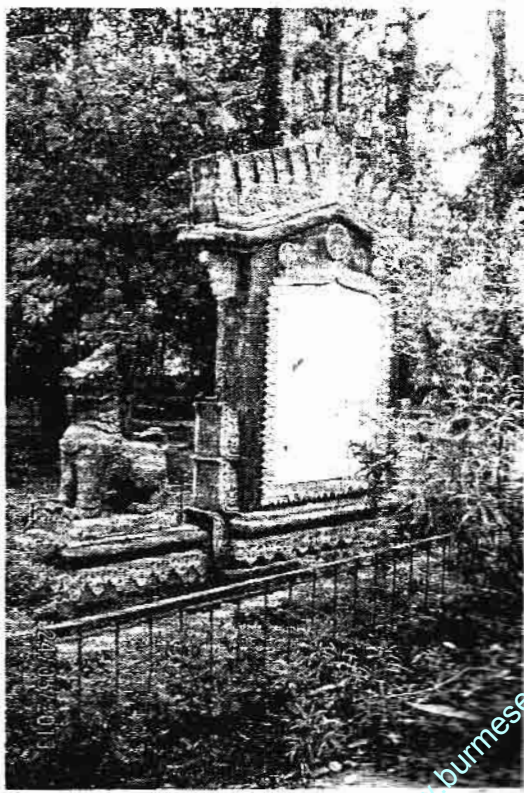
...သည်။ သို့ ပါ၍ လေ့လာလိုက်သောအခါ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထိုင်းပြို၊ ထိုင်းနိုင်ငံ ဝင်းမယ်မြို့၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ တွင်လည်း တည်ရှိ ကိန်းဝပ်နေပါသည်။

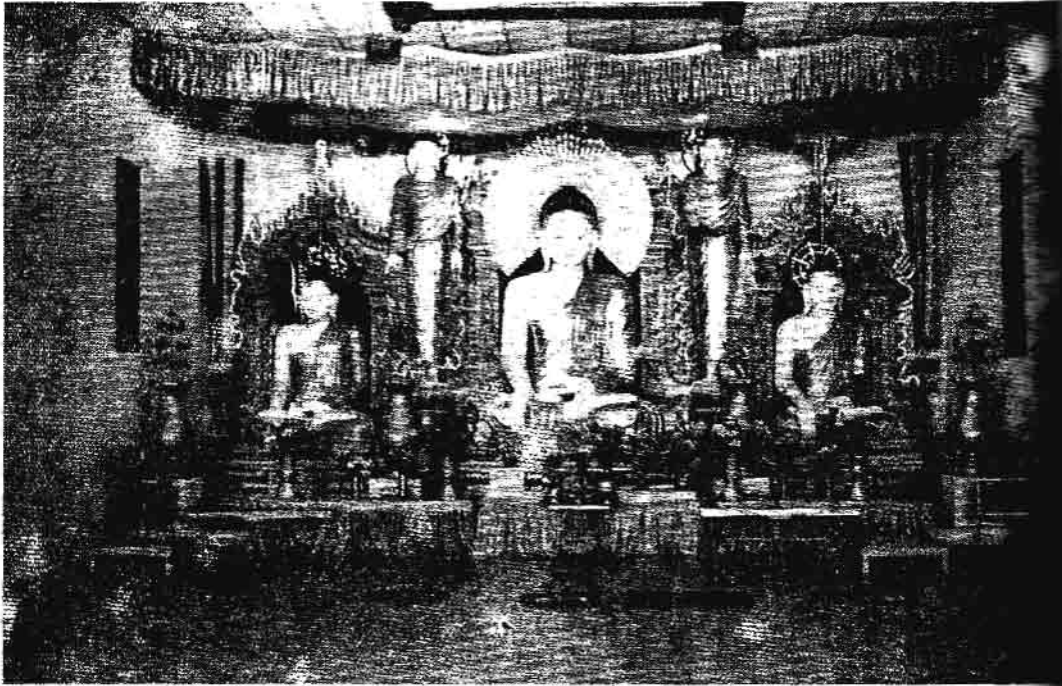
ပဲခူးမြို့မှ မဟာစေတီသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သရီရဆော်တော်များကို ဌာပနာ၍ တည်ထားသည်ဟု ကြားဖူးဆရာတော်များမှ ယခုနှစ် နွေရာသီတွင် ပဲခူးမြို့သို့ ဘုရားဖူးချက်ရန် အကြောင်းဆုံလာသောကြောင့် မဟာစေတီသို့ နေရာကဖူးမြော်ခဲ့ရပါသည်။

ဘုရားဖူးရင်း လေ့လာမေးမြန်းလိုက်သောအခါ မဟာစေတီကြီးသည် အမြင့်ဉာဏ်တော် (၃၃၃)ပေမြင့်ပြီး အဝန်း ၅၀၀ ပြင် စည်မျက်နှာပြင်ကဲ့သို့ ညီညာပြန့်ပြူး၍ စတုရန်းပုံ ထိုင်ဝန်းရံလျက် ဧက (၆၀)ကျော် ကျယ်ဝန်းသော မြေပြင်တွင် တည်ရှိ ကိန်းဝပ်နေပါသည်။

မဟာစေတီတော်ကြီးတွင် အာလိန် ဉာဏ် ကြည်ဝန်းဆင့် ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး၊ ဖောင်းရစ် ၅ရစ်၊ ကြာမောက်ဆယ်၊ အထက်ရွဲ ကြာလှန် ၃ထပ်၊ ငှက်ပျောဖူး၊ ထီးတော်၊ ခြင်္သေ့၊ စိန်ဖူးတော် စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်တည်ထားသော စေတီဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်ကြီးတွင် ထူးခြားမှုများရှိပါသည်။ ထိုထူးခြားချက်များမှာ -

- * ပထမ ထူးခြားချက် - ပစ္စယံအဆင့်များ၊ အာလိန်အဆင့်များ တည်ရှိနေမှု။

စေတီတော်ကြီးတွင် သရီရဓာတ်ကော်များ များစွာ ဣပနာပြုထားသည်ကိုလည်း ဤသို့ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

- (၁) ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ဓာတ်တော် ၆၀ ဆူ၊
- (၂) ပုလဲအဆင်းနှင့် တူသော ဓာတ်တော် ၈၂၁၈ ဆူ။

(၃) မြတ်လေးငုံအဆင်းနှင့်တူသော ဓာတ်တော် ၁၂၃၁၆ ဆူ။

စုစုပေါင်း ၂၁၁၉၄ ဆူဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်တော် (၂၁၁၉၄) ဆူကို ပတ္တမြားစေတီတွင် ထည့်သွင်းတော်မူ၏။ ပတ္တမြားစေတီကို ရွှေစေတီမျိုးပြီး ရွှေစေတီကို မိုးကြိုးစေတီမျိုးစေ၏။ မိုးကြိုးစေတီကို ငွေစေတီမျိုးစေပြီး ငွေစေတီကို ကြေးနီစေတီမျိုး၍ ဣပနာသွင်းတော်မူခဲ့ပါသည်။

မဟာစေတီကြီးတွင် ထီးတော်တင်လှူမှုများနှင့် ဒါယကာကို စုံစမ်းမှတ်သားလိုက်သောအခါ၌လည်း ဤသို့ တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် ထီးတော်တင်ခြင်း

ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးသည် မူလပထမ ဒါယကာဖြစ်ပြီး စေတီတော်ကြီး တည်ထားပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ ရွှေထီးတော်တင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ထီးတော်တင်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၉၂၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၅ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးမှ ထီးတော်အသစ်ကို တင်လှူခဲ့၏။

တတိယအကြိမ် ထီးတော်တင်ခြင်း

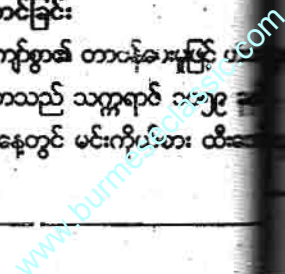
ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး၏ သားတော် နန္ဒဘွားသည် သက္ကရာဇ် ၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၁ ရက်၊ စနေနေ့တွင် စေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်အသစ်ကို တင်လှူခဲ့၏။

စတုတ္ထအကြိမ် ထီးတော်တင်ခြင်း

ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး၏ မြေတော် မဟာဓမ္မေရာတို့ခံ အနောက်ဘက်လွန်မင်းသည် သက္ကရာဇ် ၉၇၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ထီးတော်နှင့် ၁၃၃၆ ခြာ ထီးတော် နေသော မဟာစေတီကြီး၏ ထီးတော်ကို အသစ်တင်လှူခဲ့ပါသည်။

ပဉ္စမအကြိမ် ထီးတော်တင်ခြင်း

အင်းဘူရှင် မင်းရဲကျော်စွာ၏ တာဝန်အမှုဖြင့် ၁၅၀၀ ဝတီအခွန်ဝန် သီဟယော်စာသည် သက္ကရာဇ် ၁၅၂၉ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၈ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် မင်းကိုယ်စား ထီးတော်အသစ် တင်လှူခဲ့ပါသည်။

သဗ္ဗမအကြိမ် ထီးတော်တော်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၂၄၄ ခုနှစ်တွင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီး
၏ တပည့်ကြီး ဦးဝါယမသည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော
မဟာစေတီတော်ကြီးကို အရပ်ရပ်ပြုပြင်ရင်း ထီးတော်လည်း
အသစ်တင်လျှဲခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စေတီတော်ကြီးအဖို့ နန်းကာလ ကြာလာ
သည်နှင့် ယိုယွင်းပျက်စီးမှုများ ရှိလာသောကြောင့် ထီးတော်
လည်း မြေကြိမ်တိုင် လစ်လပ်မှု ရှိသည်ကို ဖြည့်ဆည်းလဲလှယ်
ခဲ့သည်မှာ သဘာဝဘေးဖြစ်သော ငလျင်ဘေးကြောင့်လည်း
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငလျင်ဘေးသင့်မှုကိုလည်း လေ့လာလိုက်
သောအခါ...

ထမအကြိမ် ငလျင်ဘေး

သက္ကရာဇ် ၉၂၆ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၉ရက်၊
အုန်းတော့နေ့တွင် လှုပ်ခဲ့သော ငလျင်ဘေးကြောင့် မဟာစေတီ
ကြီး ပြိုကျခဲ့ရ၏။

တတိယအကြိမ် ငလျင်ဘေး

သက္ကရာဇ် ၉၄၄ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်းတွင်
လှုပ်ခဲ့သော ငလျင်ဘေးကြောင့် ထီးတော်ပြိုကျခဲ့၏။

တတိယအကြိမ် ငလျင်ဘေး

သက္ကရာဇ် ၁၀၅၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၆ရက်၊
တနင်္လာနေ့တွင် လှုပ်ခဲ့သော ငလျင်ဘေးကြောင့် မဟာစေတီ
၏ ထီးတော်ရိုး ကျိုးခဲ့၏။

တော့တ္ထအကြိမ် ငလျင်ဘေး

သက္ကရာဇ် ၁၁၉၂ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၅ရက်၊
တနင်္လာနေ့တွင် လှုပ်ခဲ့သော ငလျင်ဘေးကြောင့် သံထည်
ထီးတော်ကြီး ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ပြိုကျခဲ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် သဘာဝဘေးသင့်ခြင်း၊ နှစ်သက်တမ်း
ကြာလာခြင်းများကြောင့် စေတီတော်ကြီးသည် ဟောင်းနွမ်း
လာခဲ့ရ၏။ ပြုပြင်သူ ဝေးကွာနေခဲ့ရသောကြောင့် ခံ့နွယ်များ
ပင် ပိတ်ဖုံးနေခဲ့ရ၏။ သို့သော် စေတီတော်ကြီးအား ပြုပြင်
ထိန်းသိမ်းမည့်သူများ ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ သို့
ပါ၍ ပြုပြင်မှုများဖြင့် စေတီတော်ကြီး ပြန်လည်တင့်တယ်
လာခဲ့ရသည်။ ယနေ့ယခု စာရေးသူတို့ ဖူးမြော်ရသော ပုံဟန်
များသည် သစ်လွင်တောက်ပသော အနေအထားနှင့် ဖူးတွေ့
ရကြောင်း ဝမ်းသာစကား ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အသစ်တည်ထား ဖြည့်စွက်မှုများနှင့်အတူ လျှောက်ခွဲ

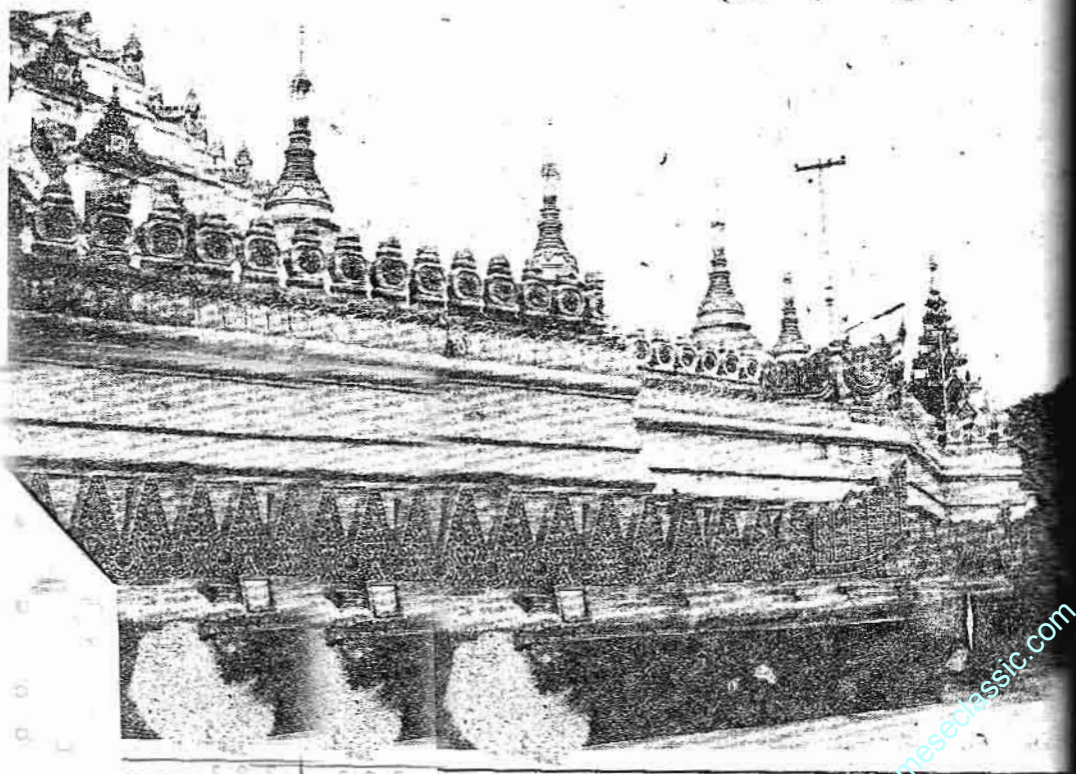
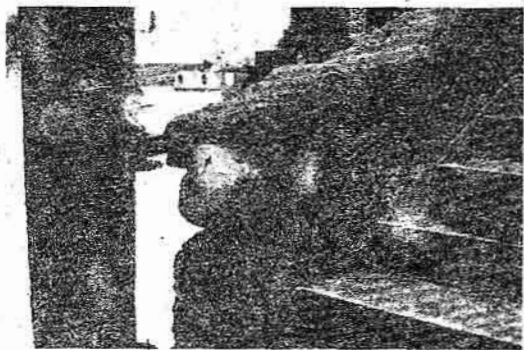

ဖူးမြင်ကြရဦးမည့် အဆောက်အဦနှစ်ခုမှာ “မဟာအာနန္ဒာ
ကျောက်စေတီ” နှင့် “ဂဝံအာရုံခံ တန်ဆောင်းတော်ကြီး”
ဖြစ်ပါသည်။ ကျိုက်ထီးဆောင်းအငွေ့အသက်များ ဖြစ်နေ
မေးမြန်းမိသောအခါ ထိုအဆောက်အဦနှစ်ခု၏ အလှူရှင်
ဒါယကာမှာ ဆံတော်ရှင် သာသနာပြု ဆရာတော်တစ်ပါး
ဖြစ်သော အဘိဓဇအက္ခမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိက ဘဒ္ဒန္တပညာဇီ
အရှင်မြတ်ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားမြင်မြတ်သော ဤသာသနာ
မြေမြတ်တွင် ထူးခြားပြင်မြတ်မှု ဆင့်ပွားရှိနေခြင်းမှာ ဂုဏ်
စရား ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စရာဖြစ်နေပါသည်။ ဒါယကာ
ကုသိုလ်ရှင် အလှူရှင်များ၏ စေတနာဒါနစွမ်းအားထူးများ
လည်း သာဓုအာခါခါခေါ်ခေါ်ခံမိပါသည်။

မြေညှစ်(ကျုံးစေး)

မိုးခြင်း

- စာရေးသူ၏ (၂၄-၅-၂၀၁၃)၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ပဲခူး
တွင်း ဘုရားဖူးမှတ်တမ်း။
- ပဲခူးမြို့၊ မဟာစေတီတော်မြတ်ကြီးသမိုင်းအကျဉ်း (စာ
တော် မင်းဘူး-နဝဇေး (လက်ပဲမင်းညို))။
- ဒေသခံ ဗိတ်ဆွေများ၏ မှတ်တမ်းပြု ဆိုခကားများ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

မိမိတို့
မိမိတို့
အိမ်ထောင်
အိမ်ထောင်

Thant

“ပုဏ္ဏက တိုက်တာတဲ့ဟေ့”
အဲဒီစကားကို အရင်တုန်းကသာ ကြားရင် ကျွန်တော် မယုံပါဘူး။ လုံးဝ လက်မခံပါဘူး။ ဟားတိုက်ရယ်ပစ် လိုက်မှာပါ။ ပြောတဲ့သူကို အားနာလို မရယ်ရင်တောင် ပြီးမိမှာတော့ သေချာ တယ်။

ခုတော့ ကျွန်တော် တကယ်ယုံ ပါပြီ။ ဘာလို့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် တွေ့ ဖြစ်လို့ပါ။

ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတော့ သိပ္ပံဘွဲ့နဲ့။ ကျောင်းဆရာ စလုပ်တော့ မူလတန်း ပြဆရာ။ နောက်တော့ အလယ်တန်းပြ ဆရာ။ ခုတော့ အထက်တန်းပြဆရာ ဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီ။

ဘာမဆို ကျွန်တော်က လက် တွေ့မှ ယုံခဲ့တာ။ ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာက မိန်းမချောချောလှလှတဲ့။ အဲဒီ ဥစ္စာ စောင့်တွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူး တာတဲ့။ လသာညာမှာ ဘယ်ဘုရား စေတီနားက ထွက်လာတာ ဆံပင်တွေ အရှည်ကြီးကို ဖြန့်ထားတာ၊ ချောင်းရိုး ထဲကို ရေအိုးကိုယ်စီနဲ့ ရေဆင်းခပ်ကြ တာ၊ ဥမ္မာဒန္တီမင်းသမီးရဲ့ ဆံပင်အလှကို စာဆိုတော်ကြီး ဦးရွှန်းက “ဖြေသော် ပျံတက်၊ ဖနောင်ထက်ဝယ်၊ ကောနက် တောင်ပံ၊ ဝိတုန်းပျံသို့” လို့ ဖွဲ့ဆိုထား တာမဟုတ်လား။ ဥစ္စာစောင့်တွေရဲ့ ဆံပင်အလှကိုသာ ဆရာရွှန်းကြီး မြင် တွေ့ရရင် ဘယ်လိုစာဖွဲ့မလဲ မသိဘူး။ အဲဒီလို ဥစ္စာစောင့်တွေကို မြင်တယ်ဆို တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ဥစ္စာစောင့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ညွှန်းကြတာ။ သူတို့ ဘယ်လောက်ညွှန်းညွှန်း ကျွန် တော် မယုံပါဘူး။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဥစ္စာစောင့် တစ်ယောက်လောက် ပေးတွေ့ပေးပါ။ ဒါဆို ငါယုံမယ်” ဆိုတော့ သူတို့ပါးစပ် တွေ သော့ခတ်ကုန်ကြရော။

အပေါင်းအသင်းတချို့ကတော့ တစ္ဆေ သရဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောဖူး တယ်။

“သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ အသားတွေက မည်းမည်းနက်နက်နဲ့ လက်တွေ ခြေတွေကလည်း အရှည် ကြီး။ ကိုးရိုးကားယားနဲ့၊ နားရွက်ကြီး တွေက ဆန်ကောလောက်၊ မျက်လုံး တွေက ဟောက်ပက်၊ ပြူးထွက်နေတဲ့ သရဲတွေ တစ္ဆေတွေလည်း ရှိတယ်။ ကလေးတွေ သေလို့ဖြစ်တဲ့ မှင်စာ လေးတွေဆိုတာလည်း ရှိတယ်” တဲ့။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က...
“မင်းတို့ အဲဒီ တစ္ဆေ သရဲ တစ်ကောင်လောက် ငါ့ကို ပြပေးနိုင် မလား”

လို့ မေးတော့ သူတို့က...
“မင်းကွာ... ကတ်ကတ်သတ် သတ်မေးတယ်” တဲ့။

အဲဒီလို ကျွန်တော် မယုံခဲ့တာ အလယ်တန်းပြဆရာကနေ အထက် တန်းပြဆရာလုပ်သက် တစ်နှစ်နီးပါးရ တဲ့အထိ။

အလယ်တန်းပြဆရာ ကာလ ဆုံးတဲ့ အချိန်ထိ ကျွန်တော်က တော လက်ဒေသ ကျေးရွာတွေက မူလတန်း ကျောင်းတွေနဲ့ အလယ်တန်းကျောင်း တွေမှာ ရှိခဲ့တာ။ ပညာပို့ချခဲ့တာ။ အထက်တန်းပြဆရာ ရာထူးတိုးတော့ တောမြို့လေးကို ရောက်လာပြီ။

တောမြို့လေးလို့ ပြောတာက အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက မြို့တွင်းသွား ကားတွေ မရှိလို့။ ဆိုက်ကားတွေ၊

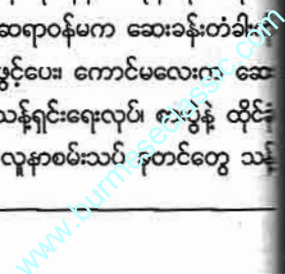
ဆိုင်ကယ်တွေ မရှိလို့။ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်သွားရ ပြန်ရတာတောင်မှ လမ်းတစ်လမ်းတည်းကိုသာ အား ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းသွားရတဲ့ အိမ်ထဲမှာ အဲဒီ ပုဏ္ဏကအတိုက်ခံရတဲ့ အိမ် ဆိုတာ ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်က လမ်း လေးခွမှာ ရှိတယ်။ လမ်းလေးခွမှာ တဲ့ အိမ်လေးအိမ်ထဲက တစ်အိမ်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး အမျိုးသားကြီးကတော့ မရှိရှာတော့ ဘူး။ အဲဒီအချိန်မတိုင်မီ နှစ်ပေါင်းချီ စွာကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ် လို့ ဝန်သည်ကတော့ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်က ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်က ဆရာဝန်မ။ ဆရာဝန် ဆိုပေမယ့် ဆေးရုံမှာ တာဝန် မထမ်း ဆောင်ရသေးပါဘူး။ မြို့လေးရဲ့ လူ့ဗေဒ ကားတဲ့ အဓိက လမ်းမကြီးဘေး အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝှားပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ခန်းဖွင့်နေတဲ့ အချိန်ပါ။ ကျောင်းဆရာ ကတော့ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေ တယ်။

ဆရာဝန်မက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ခန်းမှာ သူနဲ့ အဖော်ရအောင်၊ သူ့ အကူအညီပေးရအောင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်ပြု ခေါ်ထားတယ်။ ကောင်မလေးလို့ ခေါ် တာက အလွန်ဆုံးမှ အသက် ကိုးနှစ် ကျော်လို့ ဆယ်နှစ်ထဲ ဝင်ရုံကလေးဖြစ် လို့။

အဲဒီကလေးမလေးရဲ့ တာဝန်က ဆေးခန်းကို နံနက် ဂုနာရီအရောက် လာ၊ ဆရာဝန်မက ဆေးခန်းတံခါး ဝှား သော့ဖွင့်ပေး၊ ကောင်မလေးက ဆေး ခန်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ စားပွဲနဲ့ ထိုင် တွေ၊ လူနာစမ်းသပ် နှုတ်ငွေ သန့်

ရှင်းရေးလုပ်၊ ဆရာဝန်မနဲ့ အတူတူ ဆေးခန်းပိတ်ပြီးချိန်အထိ ရှိနေ၊ မုန့်စားတာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်တာ၊ နောက်စား၊ ညစားစားတာပါ ဆရာဝန်မနဲ့ အတူတူ။ အိပ်တော့ ကောင်မလေးက သူ့အိမ်ကို သူပြန်အိပ်၊ ကောင်မလေး တို့သားစုက လူများတယ်။ ဆရာဝန်မရဲ့ အိမ်နဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အိမ်က ဆက်တော်ဝေးတယ်။ ဆေးခန်းက ဆော့ အဲဒီအိမ်နဲ့အိမ်ရဲ့ အလယ် ဆောက်ဖူး။

အိမ်အပြန် ညနေဆို ကောင်မလေးကို ဆရာဝန်မက အမြဲတမ်း ဆက်နေ သုံးလေးထောင်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့ပါ တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဆရာဝန်မက ကောင်မလေးကို မှာတယ်တဲ့။

“ညီမလေး... နဂံ ငါတို့အိမ်မှာ နေညလာအိပ်ခိုင်းမလား”

ဆိုတော့ ကောင်မလေးက... “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ”

“ငါ ကိစ္စရှိလို့ ရန်ကုန်ကို နှစ်ည အိပ်သွားရမယ်။ အိမ်မှာ အမေ တစ် ယောက်တည်းကျန်နေမှာစိုးလို့။ ညီမ လေးကို အကူအညီတောင်းတာ”

လို့ ဆရာဝန်မက ပြောတော့... “ကျွန်မ အမေတို့ကို ပြောပြီး ထားအိပ်ပေးပါမယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက သူ့ခိုခိုအိမ်ကို ပြောပြီး ဆရာဝန်မတို့ အိမ်မှာ အဲဒီညကတည်းက လာအိပ် တာ။ ဒါပေမယ့် အိပ်ဖို့ လာတဲ့ ည တောင် မဆောက်သေးဘူး။ ညနေ ၆နာရီ ခွဲကျော်ကျော်လောက်ကတည်းက အဲဒီအိမ်ကို ခဲပေါက်ခဲရတာပါ။ ခဲ ပေါက်ခဲရတဲ့အချိန်က မီးထွန်းချိန်

ရောက်နေပြီ။ နေဝင်ပြီးနေပြီ။ ပေါက် တဲ့ ခဲက ကျစ်စာခဲသေးသေးလေးတွေ။

ဆရာဝန်မတို့ အိမ်ရှေ့ကန်မှာ စာကို ကာထားတာက သံဆန်ခါနဲ့။ သံဆန်ခါကွက်အသေးလေးတွေနဲ့။ အလှူမှာ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်ကြဲ သလို၊ ပန်းကြဲသလို ကျစ်စာခဲလေး တွေ အိမ်ထဲဝင်လာတာ။

ဖိနပ်ချွတ်လည်း ဖိနပ်ချွတ်မို့၊ ဧည့်ခန်းလည်း ဧည့်ခန်းမို့၊ အိပ်ခန်း လည်း အိပ်ခန်းမို့၊ ထမင်းစားခန်း လည်း ထမင်းစားခန်းမို့ အိမ်ပြင်ကနေ အိမ်ထဲကို ကျစ်စာခဲတွေ ပစ်သွင်း သလို တဖြောဖြောဝင်လာကြတာ။

ပထမတော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ကြီးက သည်းခံပါသေးတယ်။ အိမ်က ပြောခဲ့သလို၊ လမ်းလေးခွဆိုင်ဆိုတော့ လမ်းနှစ်ဖက်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ မှောင်နေ ပြီ။ လမ်းထိပ် ဓာတ်တိုင်ရဲ့ မီးလုံး အလင်းရောင်က သိပ်မခွာဘူး။ အာသိပ် မပြင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှေ့မှာ၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ဘေးမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေပြီး ကျစ်စာခဲတွေ ပစ်သွင်းနေ တာဆိုရင် မြင်ရမှာ သေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာဝန်မရဲ့ အိမ်ထဲက မီးရောင်က အိမ်ပြင်ကို ဖြန့် ထွက်နေတာဆိုတော့။ ပြီးတော့ အိမ် ရှေ့နဲ့ အိမ်ဘေးနှစ်ဖက်မှာ အလှူစိုက် ထားတဲ့ ပန်းဆိုလို့ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်လေး တွေပဲ ရှိတာ။ အဲဒါလည်း ကျိုးတုံး ကြဲတဲပါ။

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက တစ်မိနစ် တစ်ကြိမ်လောက် အိမ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ ကျစ်စာခဲတွေကို ကောင်မလေးနဲ့အတူ ကောက်ပြီး အိမ် ပြင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်။ အိမ်ပြင်က အိမ် ထဲကို ပြန်ပစ်နဲ့။ ကြာတော့ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး...

“အိမ်ကို ခဲတွေနဲ့ ပစ်ကြည့်နဲ့။ ဒီအိမ်က မင်္ဂလာဆောင်အိမ် မဟုတ်ပါ ဘူး”

လို့ အော်တော့တာပါ။ ဒါပေ မယ့် ကျစ်စာခဲလေးတွေကတော့ ဝင် လာမခဲ။ အိမ်အပြင်က အိမ်ထဲကို ဖစ် သွင်းနေတုန်း။ ဒါကြောင့် အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက...

“အိမ်ထဲကို ခဲတွေနဲ့ ပစ်သွင်းတာ ရပ်ပါ။ မရပ်ရင် ရဲစခန်းတိုင်မယ်”

လို့ အော်ပြန်တာပေါ့။ ဒီတော့မှ လမ်းထိပ်က မီးကင်းတဲကို ရောက်နေ တဲ့ လူတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်နီး ချင်းတွေ၊ ရပ်ကွက်အတွက် တာဝန်ရှိ သူတွေ ရောက်လာပြီး စောစောက သူတို့ သတိမထားမိတဲ့ အကြောင်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ မေးကြတယ် လေ။

ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးကတောင် အဖြေမပေး ရသေးပါဘူး။ အိမ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ကျစ် စာခဲလေးတွေကို မြင်တာနဲ့ သတင်းမေး လာသူတွေ သိသွားကြပါတယ်။

ရပ်ကွက် မီးကင်းစောင့်တဲ့ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက်က...

“ဟေ့... ခဲနဲ့ ပေါက်နေတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ရပ်”

လို့ အသံမာမာနဲ့ အော်ပြီး သတိပေးနေပေမယ့်လည်း အိမ်ပြင်က ဝင်လာတဲ့ ကျစ်စာခဲတွေကတော့ ဝင် လာနေတုန်းပဲ။ ဒီတော့ ရပ်ကွက်လူ ကြီးက...

“ခဲနဲ့ ပစ်တဲ့သူတွေကို တွေ့ အောင်ရှာပြီး ဖမ်းကြ”

လို့ အမိန့်ပေးတာနဲ့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနဲ့ အိမ်ရှေ့ လမ်းဆား ဝဲယာတွေမှာရော၊ အိမ်အောက်မှာရော ဘေးအိမ်တွေရဲ့ အိမ်ရှေ့တွေ အိမ်

အောက်တွေ့ အိမ်ပေါ်တွေ့ အပေါ်ထပ်
တွေ့ အောက်ထပ်တွေ့သာမက။ အိမ်
ခေါင်မိုးတွေပေါ်နဲ့ အနီးပင်တွေ့ သရက်
ပင်တွေ့ မာလာကာပင်တွေ့အထိ တက်
ရှာကြတာပေါ့။

ရှာတဲ့သူတွေက ရှာနေတုန်း။
ပစ်တဲ့သူတွေကလည်း အိမ်ထဲကို ပစ်
နေတုန်း။ အိမ်ထဲကလည်း အိမ်ပြင်ကို
ပြန်ပစ်နေရတုန်း။ ဆူညံနေတာပါပဲ။
ခွေးတွေကတောင် ဆူလို့၊ ဟောင်လို့။

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ရပ်
ကွက်လူကြီးကို တိုင်ပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်ကျော်က
လူငယ်လို့ ထင်တယ်။ အခု သူ့ကို
မတွေ့ရဘူး။ တစ်နေရာကနေ သူ ခဲနဲ့
ပစ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်။ သူက သမီးတို့
ကို နောက်ပြောင်ခွေး သို့ သူ့ကို ရဲလက်
အပ်ချင်ပါတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီ လူငယ်က
လည်း တကယ်ပဲ အိမ်မှာ ရှိနေပါတော့။
သူက လူဖျိုလူရွယ်ဆိုတော့ အပြင်
ထွက် သွားလာနေတုန်းဖြစ်မှာပေါ့။

လူငယ်ရဲ့ မိဘတွေကလည်း သူ
တို့ရဲ့ သား မလုပ်ရကြောင်း ခဲနဲ့ မပစ်
ရကြောင်းကို ရှင်းပြပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ခိုင်ခိုင်
အဲဒီလူငယ်က အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။

“မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ”

သူ့အဖေက မေးတော့ လူငယ်
က ငြိစွဲ လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်
တာတဲ့။

ဒါကို ခဲနဲ့ အပစ်ခံနေရတဲ့
အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက မကျေနပ်ဘူး။
ရပ်ကွက်လူကြီးက လူငယ်ကို ဖမ်း
မချုပ်ထားရင် ရဲစခန်းသွားပြီး တိုင်မယ်
တဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ ရပ်ကွက်လူကြီးက အဲဒီ
လူငယ်နဲ့ လူငယ်ရဲ့ မိဘတွေကို နား

လည်အောင် တိုးတိုးပြောပြီး အိမ်ရှင်
အမျိုးသမီး စိတ်ကျေနပ်အောင် လူ
ငယ်ကို ရဲစခန်းခေါ်ပြသွားရတယ်။ ဟို
ရောက်တော့ စခန်းမှူးကို ပြောပြီး သူ့နဲ့
ရင်းနှီးတဲ့ ခုမြို့နယ်မှူးအိမ်မှာ တစ်ည
အိပ်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံရတယ်။ လူ
ငယ်ရဲ့ မိဘတွေကလည်း လူ့ယဉ်ကျေး
တွေ့ ဖြစ်သလို လူငယ်ကလည်း ပျော်
ပျော်နေတတ်တာက လွဲရင် မိုက်မဲ
ရမ်းကားသူ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လူငယ် ရဲစခန်းက
ခုမြို့နယ်မှူးအိမ်မှာ တစ်ညအိပ်လည်း
အဲဒီအိမ်က ကျစ်စာခဲတွေနဲ့ အပစ်ခံနေ
ရတုန်း။ လူငယ် ပြန်ရောက်လာတော့
လည်း အပစ်ခံနေရတုန်းပါပဲ။

အဲဒီမှာ လူငယ်ရဲ့ ဒေါသက
လည်း မီးဟုန်းဟုန်းနဲ့။

“ခဲနဲ့ ပေါက်တဲ့ကောင်ကို မိရင်
ငါ့ကိုယ်တိုင် လက်သီးနဲ့ မျက်နှာကို
တစ်ဝကြီးထိုးမယ်”

လို့ ကြိမ်းငါးတယ်။ သူကလည်း

ဘယ်ကျေနပ်မလဲ၊ ရဲစခန်းမှာ အပြစ်
မရှိဘဲ နေခဲ့ရတာနဲ့။

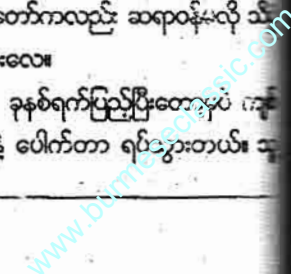
ကျစ်စာခဲနဲ့ ပေါက်တာက ည
မဟုတ်ဘူး။ နေ့လည်း ပေါက်တာပဲ
နေရာ ညပါ ပေါက်တာ။ ညဘက်
ပဲ ပေါက်တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေရာ
ရာက ခိုးကြောင်ခိုးဝက် ပေါက်နေတာ
လို့ ထင်စရာရှိပါတယ်။ နေ့ဘက်မှာ
ပေါက်တာဆိုတော့ စုံထောက်ကြီး ဦး
ရှား ရှိရင်တောင်မှ ခဲနဲ့ ပစ်တဲ့ တရား
ကို ဖမ်းမိဖို့ ဘယ်လွယ်မလဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်တော့ အိမ်ကို ခဲနဲ့
ပစ်တဲ့သူဟာ လူငယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီး သိသွားတယ်။
ဒါကြောင့် သူ့အဖူးအတွက် လူငယ်ကို
တောင်းပန်တယ်။ လူငယ်မိဘတွေကို
လည်း တောင်းပန်တယ်။ လူငယ်နဲ့
လူငယ်မိဘတွေကလည်း ကျေတော့
နပ်နပ်နဲ့ နားလည် ခွင့်လွှတ်
တယ်။

ဒီလို အပစ်ခံနေရရင်းနဲ့ပဲ နှစ်ည
အလွန်း သုံးရက်အရောက်မှာ ဆရာဝန်
ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူပြန်ရောက်
လာတော့လည်း အပစ်ခံနေရတုန်းပဲ။
ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတော့လည်း
အဲဒီအိမ်ထဲ ခဲပစ်တာနဲ့ ကြုံ ကျောင်း
က ပြန်လာတော့လည်း ကြုံတာပဲ။

အဲဒီအိမ်ထဲကို ကျစ်စာခဲပစ်သွား
တာ ခုနစ်ရက်တိတိ ကြာခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီရက်ထဲမှာ ထိုအပြစ်အပျက်ကို
ကိုယ်တိုင်လေ့လာကြတဲ့ လူကြီး
လူငယ်၊ လူရွယ်တွေ အများကြီးပဲ။
အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါတာပေါ့။
ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာဝန်လို သီး
သမားလေ။

ခုနစ်ရက်ပြည့်ပြီးတော့မှပဲ ကျွန်
စာခဲနဲ့ ပေါက်တာ ရပ်သွားတယ်။ သူ

အလိုလိုရပ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ စကားကို နား
ဆောင်ပြီး သူပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ
ဦး လိုက်လုပ်လို့ အဲဒီအိမ်ထဲ ကျစ်စာ
အပစ်မခံရတော့တာ။

သိပ္ပံသမားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က
ဆရာရာကို စူးစမ်းတယ်။ လေ့လာတယ်
ဆိုပေမယ့် လျှော်သွားတယ်။ ညှပ်သွား
တယ်။ မစေ့စပ်။ မသေချာခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ထက် စေ့စပ်သေချာ
တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ပုဏ္ဏရိုက်ရွက်
နှစ်ရွက်ကို ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်ထပ်ပြီး
ဖန်းစည်းကြီးအနီးနဲ့ စည်းထားတာကို
မြင်သွားတယ်။ အဲဒီအစည်းကို ပုဏ္ဏ
ရိုက်ရွက်တွေကြားမှာ ထောင်လိုက်
အနေအထား ထည့်ထားတာ။ အဲဒီ
အိမ်ဘက်ကို ပြားပြားထားသလိုမျိုးဖြစ်
အောင် သေသေသပ်သပ်လုပ်ထားတာ
။ ဒါ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ထား
တာ အသေအချာပါပဲ။

“တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီ”
တွေ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အသံ
က ပြိုင်တူ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်က ညနေ နေဝင်ရီ
ထရော့။

“ဟဲ့...ဘာတွေ့တာလဲ ဘာတွေ့
တာလဲ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက သိချင်စိတ်
နဲ့ မေးတဲ့ စကားသံက အလောတကြီး။

“ဒီမှာ...”

တွေ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ပုဏ္ဏ
ရိုက်ရွက်အစည်းကို ကိုင်မပြဘဲ အပင်
ကြားမှာ ရှိနေတဲ့အတိုင်း လက်ညှိုးညှစ်
ပြပါတယ်။

“ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာတွေ့
တာလဲ”

ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ လူတွေ

ဝိုင်းအုံရောက်လာပြီး ကြည့်ကြတယ်။
ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူတွေက ထင်
ကြေးပေးကြတယ်လေ။

“ဒါ တိုက်ထားတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်
ယောက်က သေသေချာချာလုပ်ပြီး
တိုက်ထားတာ”

“ဘာတိုက်တာလဲ”

“ပုဏ္ဏကတိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပုဏ္ဏရိုက်ပင်ထဲမှာ ပုဏ္ဏရိုက်
ရွက်တွေကို စည်းထားတာ မမြင်ဘူး
လား”

“စည်းထားတဲ့ ကြီးက ပန်းစည်း
ကြီးအနီးရောင်”

“ပန်းစည်းကြီးအနီးက ရိုးရိုးကြီး
မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခဲနဲ့ ပစ်တာ ခံရ
ပါတယ်။ ပစ်နေတာမှ ခါတိုင်းထက်
ပိုပြီးပစ်တယ်တောင် ထင်ရပါတယ်။
ရပ်ကွက်ထဲက သက်ကြီးရွယ်အို လူ
ကြီးတစ်ယောက်က...

“အဲဒီ ပုဏ္ဏရိုက်အစည်းကို
ဘယ်သူမှ မကိုင်နဲ့၊ အဲဒီ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်
ကိုလည်း မကိုင်နဲ့”

တခြားတစ်ယောက်ကလည်း...

“နောက်ဆုတ်ကြပါ။ အနည်းဆုံး
ပုဏ္ဏရိုက်ပင်နဲ့ သုံးလံကွာလောက်
ဆုတ်ပေးကြပါ”

“ဒီလိုတွေ့တဲ့အကြောင်း ဗြူလယ်
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက ဆရာတော်
ကြီးကို သွားလျှောက်ထားပြီး ဆရာ
တော်စကားအတိုင်း လိုက်လုပ်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီး
တစ်ယောက်က ပြောတော့ အားလုံး
က...

“ဟုတ်တယ်”

“မှန်တယ်”

“ကောင်းတယ်”

ဆိုတဲ့ စကားသံတွေ ထွက်လာပါ
တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်လည်း
အနားမှာ ရှိနေပါတယ်။ လေ့လာသူ
ဆိုပါတော့။

ဆရာတော်ဆီ သွားပြီး လျှောက်
ထားမေးမြန်းသူတွေထဲမှာ အိမ်ရှင်
အမျိုးသမီး ရပ်ကွက်လူကြီး၊ နောက်ပြီး
ရပ်ကွက်ထဲက လူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်
တော်။

ဖြစ်စဉ်အစကနေ ပုဏ္ဏရိုက်ရွက်
အစည်းကို တွေ့တဲ့အထိ လျှောက်တင်
တာကို ဆရာတော်က ဂရုတစိုက်နဲ့
နားထောင်ပြီး...

“ဇာတ်ဖော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့မှာ
ဝိဇ္ဇာရ ဇာတ်တော်ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာရ ဆိုတဲ့
ပညာရဲ့ အမတ်ကြီးကို တောင်စဉ်
ခုနှစ်တန်းနဲ့ တိုက်ပြီးသေအောင် မြင်း
အမြီးကို ဆွဲခိုင်းပြီး မြင်းစီးတဲ့ နတ်တီ
လူးက ပုဏ္ဏက။ ပုဏ္ဏက ဆိုတာ
ဘီလူး တစ်နည်းအားဖြင့် ပြိတ္တာအကြီး
စားပဲ။ ကောမကြီးရဲ့ အိမ်ကိုလည်း မလို
တဲ့သူက ပုဏ္ဏက တိုက်ထားတာ။
ပုဏ္ဏကတိုက်နည်းတွေ အများကြီး ရှိ
တယ်။ တစ်နည်းမှ ကောင်းကျိုးဖြစ်
ထွန်းစေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူကို ကျန်း
မာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး အားလုံး
ထိခိုက်စေတယ်။ အရှင်တကွဲ အကျိုး
နည်းဖြစ်စေတယ်။ အသက်တောင်
သေစေတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ သိ
ရတာ တော်သေးတယ်။ အချိန်မီ
ကလေးပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အပေါ်
ကိုယ့်မိသားစုအပေါ် ဘယ်လောက်စိတ်
စိတ်ယုတ်မာထားထား အတုံ့အကျဉ်း
သဘောမထားနဲ့ ရန်ငြိုးထားလို့ ကိုယ်

နဲ့ ကိုယ်မိသားစုကို အန္တရာယ်ဖြစ်အောင်၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးအောင် ပုဏ္ဏားတိုက်တဲ့လူ အပါအဝင်၊ သုံးဆယ်တစ်တံသားအားလုံး ကောင်းကျိုးလိုရာ ဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ၊ ကိုယ် နတ် နှလုံး သုံးပါးစလုံး ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ ဆင်းရဲနဲ့ ငရဲကင်းပါစေလိုသာ မေတ္တာပို့။ စေတနာသန်သန်နဲ့ မေတ္တာပို့။

ပုဏ္ဏားရိုက်ရွက် ခုနစ်ရွက်ကလည်း ရိုးရိုးပုဏ္ဏားရိုက်ပင်က ရတာလို မလင်နဲ့ သင်္ချိုင်းမြေက ရတာ။ အသုဘမှာ ပန်းခွေလုပ်တဲ့ဟာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဓါမှမဟုတ် သင်္ချိုင်းမှာ စိုက်တဲ့ ပုဏ္ဏားရိုက်ပင်ကလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စည်းတဲ့ ပန်းစည်းကြိုးအနီကလည်း ရိုးရိုးကြိုးမဟုတ်ဘူး။ လူသေတော့ခြေမ၊ လက်မတွေ ပူးချည်တဲ့ ကြိုး။

ဒီတော့ ဒယ်အိုးအသစ်ကလေး တစ်လုံးနဲ့ သံယောက်မလေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပြီး အဲဒီ ပုဏ္ဏားရိုက်အစည်းတွေတဲ့ ပုဏ္ဏားရိုက်ပင်နားမှာ အုတ်ခဲကြီးသုံးခဲကို မီးချိုဖြစ်အောင် ပိုးနှောင့်ဆိုင်လုပ်၊ ဒယ်အိုးကို တင်၊ ဝါခြင်းသေးသေးလေးကို မီးညှပ်လိုလုပ်ပြီး ပုဏ္ဏားရိုက်စည်းကို ညှပ်ယူ၊ ဒယ်အိုးထဲ ထည့်။ လက်နဲ့ မကိုင်နဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ မီးမွှေးပြီး သံယောက်မနဲ့ ဘယ်ညာမွှေးပြီး လှော်။ ပုဏ္ဏားရိုက်ရွက်တွေ နွမ်းလိပ်တဲ့ အထိ မွှေး ပြီးရင် အဲဒီ ပုဏ္ဏားရိုက်စည်းရော၊ သံယောက်မရော၊ ဒယ်အိုးရောကို သင်္ချိုင်းမှာ သွားစွန်းပစ်။ စွန်းပစ်ရင်းနဲ့ လွတ်ရာကျွတ်ရာသွားပေတော့။ သင်နဲ့ ငါဟာ ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အမျှဝေပါတယ်။

သာဓုခေါ်ပါဆိုပြီး အမျှ...အမျှ... အမျှလို့ အမျှဝေပြီးမှ ပြန်လာခဲ့။ ဒါနဲ့ ပြီးပြီ။

အဲဒီလို ဆရာတော်ကြီး အမိန့်ရိုက်အတိုင်း လုပ်တော့မှ အဲဒီအိမ်ထဲ ကျစ်စာခဲတွေ အပစ်ရပ်သွားတော့တာ။ အဲဒါ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့။

ဒါကြောင့် ပုဏ္ဏား တိုက်တယ်ဆိုတာကို ယုံတာ။

သိပ္ပံဆရာ ဆရာ ဦးစော၏ အောင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဘကြီးအုန်းက ပြီးလိုက်မိတော့သည်။

ပန်းတခနစ်နောင်လမ်း

ဆရာမကြီး နိယာမ ဒေါ်စန်းမေ၏ တပည့်ရင်း

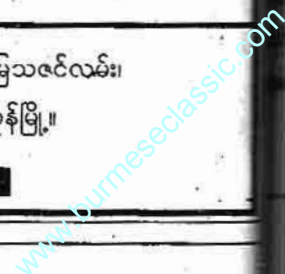
နိယာမ ဆရာအောင်ကျော်မင်း

သာမိတ္တဆန်းပေဒင်

- ▶ သင့်ကလေးကို အစစအောင်မြင်၍ ပွင့်သည့်ပန်းတိုင်မွှေးသည့်အလား ကံကောင်းပျော်ရွှင်စေသူ ဖြစ်စေလိုပါသလား ဆရာထံလာပြီး အမည်တောင်းခံပါ။
- ▶ စာပေးပွဲအောင်ဖို့၊ ကျန်းမာဖို့၊ ချမ်းသာဖို့၊ အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့၊ အမှုအခင်းအနိုင်ရစေဖို့၊ ဘေးအန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်ကင်း၍ နိုင်ငံခြားခရီး အမြန်ရောက်စေဖို့၊ မိမိချစ်သူ နွေးထွေးသော မေတ္တာဖြင့် သံယောဇဉ်ကြီးစေဖို့၊ ဆေးရုံတက်၍ ခွဲစိတ်ကုသရာ၌ အောင်မြင်ရွှင်လန်းကျန်းမာ၍ မုချ အသက်ရှည်စေဖို့ စသည်တို့ကို ယတြာအစစ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါသည်။

ရေဥက္ကံ၊ သောင်ကြီးလေးရပ်ကွက်၊ ချယ်ရီဦးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့၊ မြသဇင်လမ်း၊
ပန်းသဇင်အဆောင်(အပေါ်ထပ်)၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■ ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၃၁၅၉၃၉၀၂ ■

ဆီးချိုသွေးချို စိတ်ပူစရာမလို

ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)

ရေးရေးက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးများ ထားခဲ့သော နည်းတိုများစွာ ရှိပါသည်။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာအဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းပညာကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်။ ဆေးဗေဒပညာသည် တန်ဖိုးနည်းသော်လည်း အစွမ်းထက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လေ့လာထားသလောက် တင်ပြရလျှင် ဆီးချိုရောဂါဆိုသည်မှာ အနောက်တိုင်း ဆေးပညာအရ (METABOLISM) ဆိုသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ သွေးလေလည်ပတ်မှုများ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရောဂါတိုင်း ဆိုသည် ထိုနည်းအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ (METABOLISM) ဖောက်ပြန်လာသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ရှိကြသော မြန်မာအခေါ် သက်ရွက်ခေါ် PANCREAS သည် ၎င်း၏တာဝန်ကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် လိုအပ်သော သကြားဓာတ် (ဝါ) အချိုဓာတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ပုံမှန် မပို့ဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အောက်ကမတွေ့ ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆီးချိုရောဂါ (DIABETES) ဖြစ်ရသည်။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သရက်ရွက်ကသာ သကြားဓာတ်များကို ပုံမှန် လိုအပ်သလောက် မပို့နိုင်ခဲ့လျှင် ဆီးချိုရောဂါဖြစ်ပွားခြင်းဟု မှတ်သားရသည်။ ထိုသို့ ဆီးချိုရောဂါအရာမှ ကြာမြင့်လာသည်အခါ သွေးချိုရောဂါ ထပ်၍ဖြစ်လာသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဆီးချို သွေးချိုရောဂါဖြစ်နေပါစေ၊ ကြောက်စရာမလိုပါ။ ကျွန်တော်က အဘိုး တိုင်းရင်းဆေးဆရာ အဖေတိုင်းရင်းဆေးဆရာတို့ထံမှ ရရှိခဲ့သော (ဝါ) သင်ယူခဲ့သော ဆေးပညာကို တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်ရာ ထိုရောဂါများက ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုင်းရင်းဆေးရုံပါသည်။

ဆီးချိုရောဂါဖြစ်လာသူသည် ခေါင်းချာချာလည်မတတ်

ပူးဝေ မောပန်းလာတတ်သည်။ ထိုအခါ မိသားစုတွေက ဖိုးရိပ်ပြီး ဆရာဝန်ထံသို့ ခေါ်သွားကာ ပြသသည်။ ဆရာဝန်က ဝေဒနာရှင်ကို စစ်ဆေးပြီး ဆီးကို စစ်ဆေးခိုင်းသည်။ သွေးစစ်ခိုင်းသည်။ ထိုအခါ ဆီးချို သွေးချိုဟု အဖြေပေါ်လာသည်။ ဆရာဝန်က ဓာတုဗေဒဆေးတွေပေးပြီး သောက်ခိုင်းသည်။ အချို့ကို မစားပါနှင့်ဟု တားမြစ်သည်။ ဆန်ကိုလည်း အဆီအဆိပ်မပါသော ဆန်ကြမ်းကို ထမင်းရည်ငဲ့ချက်ခိုင်းပြီး စားသုံးစေသည်။ ဟိုဟာ မစားပါနှင့်၊ သည်ဟာ မစားပါနှင့်ဟု သတိပေးသည်။

ဆီးချိုရောဂါဖြစ်နေသောသူသည် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ကျသွားတတ်ပါသည်။

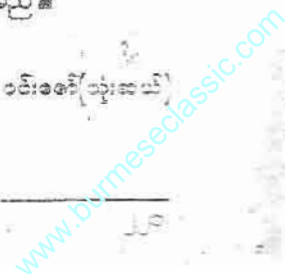
တိုင်းရင်းဆေးနည်းကတော့ နံ့သာနီကို ဆန်ဆေးရည်နှင့် သွေးသောက်ရပါသည်။

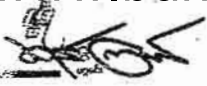
ဆေးသောက်နည်းမှာ နံ့သာနီကို ဆန်ဆေးရည်နှင့် သွေးပါ။ နံ့သာနီသွေးရည် ဟင်းခပ်ဇွန်း တစ်ဇွန်းရသည့်အခါ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ထည့်ပါ။ ဆန်ဆေးရည် အနည်းငယ်ထပ် ထည့်ပြီး သောက်ရပါသည်။ နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည ဝက်နေ့ သုံးကြိမ်သောက်ရပါမည်။ ရောဂါအခြေအနေသက်သာလျှင် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် (နံနက်နှင့် ည) သောက်ပါ။ ပုံမှန်သောက်နေလျှင် ဆီးချိုတက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ ဆီးချိုတက်နေသည်ဟု ထင်သည့်နေ့များတွင် တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ပုံမှန်သောက်သွားရပါမည်။ ဆီးနှင့် သွေးကို ပြန်လည် စစ်ဆေးကြည့်ပါ။

ထိုဆေးကို သောက်သုံးလျှင် ဆီးချိုရောဂါ၊ သွေးချိုရောဂါ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

* * *

ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)

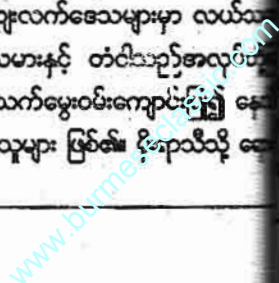
မိုးတစ်ည၏

ရောဇမြထွန်းထွန်း ဟူးအော်

ထက်ကောင်းကင်ဝဠာဆီမှ တကိုးကျိမ်းမြည်သံနှင့်အတူ မိုးစက် ဝိုးပေါက်တို့ တဖြောက်ဖြောက် တပေါက်ပေါက်မြည်သံနှင့်အတူ မြေပြင် ပေါ်သို့ ကျရောက်လိုလာပေသည်။ နယုန်မိုးသွေး မြက်သားမွှေးဆိုသည့် အတိုင်း မိုးဦးကာလ နယုန်လသို့ ရောက်ရှိလို့ လာပေပြီ။

မိုးဦးကာလသို့ ရောက်ရှိပြီဆို လျှင် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၃၀ခန့်က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို စာရေး သူ သတိရနေမိသည်။ စာရေးသူမှာ ဟင်္သာတမြို့တွင်

နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး မြို့နယ်အတွင်း ကျေးလက်ဒေသများမှာ လယ်သမား ခြံသမားနှင့် တံငါသင်္ဃာအလုပ်တို့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရှင် နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ဒို့အပေါ်သို့

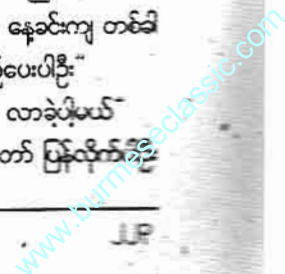

ဆိုလျှင် လယ်သမားများကလည်း
 မြို့နယ်များနှင့်အတူ လယ်ထဲသို့
 သွားကာ လယ်ထွန်သူက ထွန် ပျိုကြ
 သော ကြံနှင့် အလုပ်နဲ့ လက် မပြတ်
 လုပ်လေတော့သည်။ မြို့နယ်များ
 ကလည်း သဒ္ဓါ၊ ငရုတ်၊ ခရမ်း စသည်
 သွက် သီးနှံပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးကြရ၏။
 စေသည်များကလည်း မြို့၊ ပိုက်၊
 တွန်တို့ဖြင့် ငါးများကို ရှာဖွေကြရသည်။
 စာရေးသူတို့ နေထိုင်သော
 သာတပြည်သည် ယခင်က စည်ကားမှု
 ရှိသေးပေ။ ဟင်္သာတဘူတာ၏
 နောက်ဘက် ဝိုင်းခန်းတွင် လူနေသူ
 ညည်းပြီး လယ်ကွင်းများ၊ ချောင်းများ၊
 နွယ်များ ထူထပ်စွာ ရှိလေသည်။
 သီအလိုက် မိမိတို့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်ရာ
 အလုပ်များဖြင့် မိသားစု၏ စားဝတ်နေ
 ကို ဖြေရှင်းကြရ၏။
 အပင်အိုတို့တွင် ရွက်ဟောင်း
 ကွဲ ကြွေ၊ ရွက်သစ်များ ဝေဆာပြီး
 စိမ်းနှင့် တစ်ပင် အလှူချင်း ပြိုင်နေ
 ပြီး သရက်ပင်တို့တွင် အဖူးများ
 နှုန်းပြီး အပြိုင်အဆိုင် အသီးသီးရန်
 စုတ်ပေါ်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်
 ဘက်တိုင်း ဆရာသူ၏ ဖခင် (ကွယ်
 ညွှန်) ပြောစကားကို အမှတ်ရနေဆဲပါ။
 “ဟေ့ကောင်...လူလေး။ သစ်
 ပင်တွေ အပင်တိုင်း အပင်တိုင်းမှာ
 နှစ်တွေ ဝေဆာနေပြီ။ အထူးသဖြင့်
 သရက်ပင်တွေမှာ အဖူးတွေ ထွက်နေ
 ပြီဆိုရင် သိပ်မကြာခင်မှာ မိုးဦး
 အလရောက်တော့မယ်ကွ။ ကျေနုဂုဏ်
 အတ္ထွန်တွေဆိုရင် အသိုက်အမြို့တွေ
 သပ်နေကြပြီ။ နောက်ပြီး လေတိုက်
 အင်္ကျီကြည့်၊ တောင်အရပ်ဘက်က
 ခိုက်စပြုပြီ။ အဲဒါဆိုရင် မိုးရွာတော့
 မယ်။ မိုးဦးကျတော့မယ်လို့ လူတွေကို
 သတိပေးနေတာ။ မင်းမှတ်ထား။”

ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။
 အခုလည်း သစ်ပင်တွေမှာ ရွက်
 သစ်ဝေနေပြီး သရက်ပင်တွေမှာ
 သရက်ဖူးတင် မဟုတ်၊ အသီးကင်းတွေ
 တောင် သီးနေနေလပြီ။ မိုးဦးကာလသို့
 ရောက်ရှိရန်အတွက် မကြာတော့ပေ။
 ထက်ကောင်းကင်းဆီမှ လျှပ်ပန်းလျှပ်
 နွယ်များနှင့်အတူ တက်ဖမ်းကျိမ်းမြည်သံ
 ပေးကာ နှိုးခက်များသည် တဖြောက်
 ဖြောက်ဖြင့် မြေပေါ်သို့ ကျရောက်လို
 လာလေပြီ။ ထိုစဉ် စာရေးသူ စဉ်းစား
 မိသည်မှာ ဖခင် ပြောတဲ့ စကားဟာ
 မှန်ပေတယ်ဟု တွေးမိသည်။ သစ်ပင်
 တွေ ငှက်တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို
 ကြည့်ပြီး မိုးဦးကာလ မရောက်မီ မိမိ
 တို့ နေအိမ်အား ပြုပြင်မှုကို ပြုလုပ်ရန်
 သတိထားရပေမည်။
 မိုးရွာပြီဆိုလျှင် ဖားများ၏ အော်
 ဟစ်သံမှာ ဆူညံနေသဖြင့် တော်တော်
 နဲ့ အိပ်မက်ပေ။ လယ်ကွင်း၊ ချောင်း၊
 မြောင်းတို့တွင် ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနဲ့
 ဖားရိုက်သူများကလည်း မနည်းပေ။
 ဖားရိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် မြွေဆိုးရန်ကို
 လည်း ကြောက်ရ၏။ အာသည် မြွေ၏
 အစာမဟုတ်လား။ လူတို့အတွက်ကျ
 တော့ အာသည် ငွေဖြစ်ပေသည်။ အစာ
 ရှာသူနှင့် ငွေရှာသူဟာ ရန်သူပေတည်း။
 ဦးသူက အသက်ကိုပင် ပေးဆပ်ရပေ
 မည်။ ဒါတင်မကသေး။ ကွင်းကြိုကွင်း
 ကြား၊ ချောင်းမြောင်းတို့တွင် သရဲ
 တစ္ဆေ နာနာဘဝ ပရလောကသား
 တွေနှင့် တိမ်တိုက်တွေကလည်း
 အသက်အန္တရာယ်ရှိပေတယ်။ မသေ
 ရင် တောင် ဆရာကောင်းနှင့် မနည်း
 နာနပ်ယူရသည်အထိ ရှိခဲ့ဖူး၏။
 စာရေးသူလည်း ထိုစဉ်က
 အသက် ၁၀ နှစ်ကျော်ခန့်သာ ရှိသေး
 သည်။ မိုးဦးကျရဲ့ တစ်နေ့သော လမိုက်

ညတွင် ဖားအော်သံများ ဆူညံနေသည့်
 ကြားမှ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု အိပ်ပျော်
 သွားခဲ့လေသည်။ မည်မျှ အိပ်ပျော်ခဲ့
 သည် မသိ၊ နေအိမ်ထဲမှ “ဟို...ဆရာ၊
 ဟို...ဆရာ၊ ဆရာ ဦးတင်လှ”ဟု
 အော်ခေါ်သံများ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်
 တို့ မိသားစုများ နိုးကြားပြီး နေအိမ်ရှေ့
 တံခါးဖွင့်ကာ “ဘယ်သူတွေလဲ”ဟု
 ဖခင်မှ မေးလေရာ...
 “ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ပါ”
 “ဘယ်သူလဲကွ”
 “ကျွန်တော်တို့ နောက်လမ်းက
 မောင်အောင်မြင့်ပါ”
 “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
 “ဆရာ အိမ်ကို ခဏလောက်
 ကြွပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အစ်ကို ဖားရိုက်က
 အပြန်မှာ ပိုးထိလို့ ဆရာလိုက်ကြည့်
 ပေးပါဦး”
 ဟု ကိုအောင်မြင့်၏ စကားသံ
 အဆုံးတွင် ဖခင်ဖြစ်သူမှ...
 “အေးအေး၊ ဝါလိုက်ခဲ့မယ်။ လို
 အပ်တဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေ ယူလိုက်ဦး
 မယ်”
 ဟု ပြောကာ ဖခင်က ဆေး
 လွယ်အိတ်ကို ယူပြီး ကိုအောင်မြင့်နှင့်
 အတူ လိုက်သွားလေသည်။
 နံနက် ၈နာရီခန့်တွင် ကိုအောင်
 မြင့်မှ ဖခင်အား နေအိမ်သို့ ပြန်လိုက်
 ပို့လေသည်။
 “က...မောင်အောင်မြင့်၊ ရေနှေး
 ကြမ်းလေး သောက်သွားပါဦး။ လူနာက
 လည်း သက်သာသွားပြီပဲကွာ”
 “ဆရာရယ်...မသောက်တော့
 ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း လယ်ထဲ
 သွားရဦးမယ်။ ဆရာ နေခင်းကျ တစ်ခါ
 လောက် လာကြည့်ပေးပါဦး”
 “အေးပါကွာ။ လာခဲ့ပါ့မယ်”
 “ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦး”

မယ်”

ဟု ပြောကာ ကိုအောင်မြင် ပြန် သွားလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှ...

“တင်အောင် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဟု ဖခင်အား မေးရာ...

“သက်သာပါတယ်။ တကယ်တော့ မြွေကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကင်းထိုးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် အပဝင်ပြီး လဲနေတာ တွေ့လို့ သူတို့အသိတွေက အိမ်လိုက်ပို့တာ။ ဒီကောင် ကံကောင်းတယ်။ အချိန်နည်းနည်းလေး နောက်ကျရင် သေမှာ” ထိုစဉ်က ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း မရှိချိန်၊ နည်းပါးချိန်ဖြစ်၍ မိနွေဆရာ (တိုင်းရင်းဆေးဆရာ)တွေ၊ မြွေကုတဲ့ ဆရာတွေကို ခေါ်ပြီး ကုသရတဲ့ အချိန်ဖြစ်၏။

“ငါလည်း လူနာရဲ့ ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခြေမျက်စိအောက်မှာ ဒဏ်ရာက တစ်ချက်တည်း။ စကားလည်း မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ နူးရဲ့ အထက်ကနေ ကြိုးနဲ့ စည်းပြီးတော့ ဒဏ်ရာကို ဓားနဲ့ ခွဲမြှေဆိပ်ဖြေဆေးထည့်ပြီးမှ အပကို အရင်ထုတ်ရတယ်”

ကျွန်တော်က...

“အဖေ... အပပိုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ဖခင်မှ...

“အပဆိုတာ တစ္ဆေ သရဲကို ပြောတာ။ မြွေကိုက်သူတိုင်းကို အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေ သရဲတွေက ဝင်ရောက်ကပ်တော့တာပဲ။ ဆရာလုပ်တဲ့သူက ဂရုမထားဘဲ ပိုးထိတဲ့ ဒဏ်ရာကိုပဲ မဲကုနေလို့ အချိန်ကြာသွားရင်

လူနာဟာ သေဆုံးရတယ်ကွ။ မင်းမြမြ မှတ်ထား”

မိခင်မှ...

“လူနာရဲ့ အခြေအနေကို ဆက်ပြောပါဦး”

“ဪ... အေး၊ ဒီကောင်ကို ကပ်တဲ့ တစ္ဆေက အကောင်အတော်ကြီးနေပြီ။ လက်မှာလည်း အမွှေးတွေပေါက်နေတယ်။ ပါးစင် နှာလည်း အစွယ်တောင် ထွက်နေတယ်ကွ။ ဒါကို မနည်းထုတ်ရတယ်။ ဒါတောင် မထွက်ချင်ဘူး။ ဆရာသမားတွေရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး မြတ်ဖုဒ္ဓရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကြောင့် ဒီကောင်ကြီးကို ထွက်သွားနိုင်အောင် လုပ်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီကောင် ထွက်သွားမှ တင်အောင်လည်း သတိလည်လာပြီး မျက်လုံးပြူးနဲ့ ဟိုဒီကြည့်ပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ ထထိုင်တော့တယ်။ သူ့ရဲ့ မိသားစုတွေက မနည်းဝိုင်းဆွဲပြီး တင်အောင်... တင်အောင်နဲ့ ခေါ်မှ ဟီးဟု သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး စကားပြောနိုင်တာ။ ငါလည်း ရေမန်းတွေနဲ့ ခေါင်းကနေ တစ်ကိုယ်လုံး ပက်ဖျန်းပြီး ဂါထာတွေ ရွတ်လိုက်ရတာ အမော။ သူ့ကိုလည်း ရေမန်းတွေ တိုက်ပြီးမှ “က... တင်အောင်၊ မင်း ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ၊ ပြောပါဦးကွ” လို့ မေးရတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူပြောတာက...

“ကျွန်တော် ညနေစောင်း မောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ရွာလယ်ပိုင်းက ဒေါ်ပုမအရက်ဆိုင်ကို အရက်သွားသောက်ပါတယ်။ အဲဒီအရက်ဆိုင်မှာ အောင်ပုနဲ့ တွေ့လို့ အတူသောက်ဖြစ်တယ်။ အရက်အတူ သောက်နေရင်း မိုးမှောင်ကလည်း ကျလာပြီး မိုးဖွဲဖွဲကျတော့ အောင်ပုက ဖားရိုက်သွားဖို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖော်ကောင်းရင် ငရဲပြည်

လည်း လိုက်ရဲတယ်ကွဟု ပြောပြ ကျွန်တော်တို့ အရက်ဆိုင်က ပြန်ထ ခဲ့ကြပါတယ်။

လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ စိုက်သူတွေရဲ့ မီးများက ဝင်းလက်နေပါတယ်။ ဖားအော်သံကြားရာ အနံ့ကို ရှာဖွေရင်း တဖြည်းဖြည်း အနောက်စု သုသာန်နားမှာ ရှိတဲ့ ချောက်ထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ ဒါကိုလည်း ရှာ၊ ပိုးမွှားလည်း ကြည့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိလောက်အောင် ရိုက်မိသား ဖားသေများ ပလောင်းထဲ ကောက်ယူထည့်ပါတယ်။ ကိုတင်အောင်... ရှေးဆက်မသွားနဲ့ လို့ ပြောတဲ့ အောင်ပုရဲ့ သတိမစကားသံကြားမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဖွေးသားနဲ့ အုတ်ဂူဖြူများကို လိုက်ရပါတယ်။ တခြား ဘာမှမသေမတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ လူ့မိလက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် အောင်ပုက ကြောက်လန့်ခြေဦးတည်ရာကို ထွက်ပြေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က အောင်ပု... မပြေးမပြေးနဲ့ ငါလာပြီ။ စောင့်နေလို့ ခြေပေမယ် အောင်ပုက ကြောက်စိတ်မနားတမ်း ပြေးနေပါတယ်။

အဲဒီလို ပြေးနေရင်းနဲ့ ဦးကြီးတို့ လယ်ထဲအရောက်မှာ နားထဲတုနုတ်ခနဲ အသံကြားလှိုက်ရပြီး ကျွန်တော် ခြေထောက်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် ပါးစပ်ကလည်ဟာ... ပိုးထိပြီလို့တောင် အသံမထွက်သွားခဲ့ရပါဘယ်။ ဒါပေမယ့် အနားကို လှည့်ပတ်ရှာတော့လူနာဘာမြွေတစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပါဘူး။ ခြေထောက်ကလည်း ဘာဖျဉ်းဖျဉ်းကိုက်တာတင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်

ကို အပြန်ပြန်ပြေးရင်း လမ်း
 ကောက်ရောက်တော့ အဝတ်ဖြူဝတ်
 ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက
 ကို... ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးပါ
 သယ် ကျွန်တော်က ပိုးထိလာလို့
 ရေလို့ ဖြေရင်းနဲ့ ဆက်ပြောလာ
 နာပဲ ခေါင်းက အရမ်းမှူးဝေပြီး
 သွားတော့တာပါပဲ”
 လို့ သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြတယ်။
 ဒါနဲ့ ငါကလည်း “အေး တင်အောင်
 ကုသိုလ်ကကောင်းပေလိုသာပေါ့။
 ဆက် နာရိုက်လောက် ကြာသွားရင်
 ကယ်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့လိုပဲ
 ကြိုကွင်းကြားမှာ သွားလာနေတဲ့
 သူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ ဖရလောကသား
 သူတွေ သရဲတွေဟာလည်း ရှိနေကြ
 သယ်။ ပိုးထိတဲ့ လူတွေတိုင်း အပရီ

ကြတာ များတယ်။ မင်းကို လမ်းမှာ
 မေးတဲ့ အမျိုးသမီးက လူမဟုတ်ဘူး။
 ဖရလောကသား တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ မင်း
 ကို သူပဲ ဝင်ရောက်ပူဇော်ခဲ့တာ။ အမှန်
 တော့ ရှေ့က ပြေးတဲ့ အောင်ပုနောက်
 ကို လိုက်ရင်း ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ
 အသင့်ရှိတဲ့ ကင်းသတ္တဝါကို တက်နင်း
 မိလို့ ကင်းထိုးခံရတာ။ ဒါကို မင်းက
 ပိုးထိတယ်လို့ ပြောမိလို့ အခုလိုဖြစ်
 တာ။ ပိုးထိတဲ့သူမှာ မိုးကြိုးထိမှန်ခံရ
 သလိုမျိုး ဒိန်း...ဒိန်းမြည်သံနဲ့အတူ
 ဦးခေါင်းတွေ ကွဲကြေမတတ် ခံစားရ
 တတ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက မြေ
 ကိုက်တဲ့ နေရာကို ကြည့်တော့ အစွယ်
 ရာက တစ်ခုတည်း ထွက်နေတဲ့ သွေး
 က နီနီရဲရဲပါပဲ။ အဆိပ်သိပ်မရှိလှဘူး။
 အဆိပ်ရှိတဲ့ သွေးက ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်

ရှိတယ်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ပိုးထိတယ်။
 မထိဘူးဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ရတယ်။
 ဗဟုသုတ ရတာပေါ့။ မှတ်ထားကွလို့
 သူ့ကို ပြောပြလိုက်ရတယ်”
 ထိုသို့ပြောရင်း ဖခင်ဖြစ်သူက
 အသင့်ထည့်ထားသော ရေနွေးခွက်ကို
 ကောက်ယူ သောက်လိုက်ပြီး သူ့
 စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။
 ◆◆◆
 မိုးရာသီရဲ့ ဖားအော်သံတွေ ကြား
 တိုင်း ဖခင် ဦးတင်လှ ပြောပြသော
 ကိုတင်အောင်၏ အကြောင်းကို ယနေ့
 ထက်တိုင် ကြားယောင်နေမိပါတော့
 သတည်း။
 * * *
 ဧရာမြေထွန်းထွန်း

ခမ့် သံသ

မင်္ဂလာဖောင်မယ်

မဝေမတန်းစား ရေခဲမုန့်

အောက်ခိုရောက်ရင်ဝင်လာခဲ့နော်

ဖုန်း-၀၅-၅၇၄၆၄၂၊ ၀၉ ၇၃၀၀ ၆၃၅၄

အလှူ၊ မင်္ဂလာ၊ မွေးနေ့ အခမ်းအနားများအတွက် အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့်
 အရည်အသွေး အရသာ ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ပေးပါသည်။

“အဘ...သားတို့ ဒီနေ့ ကျောင်း ပိတ်တယ်၊ ပုံပြောပြပါ”

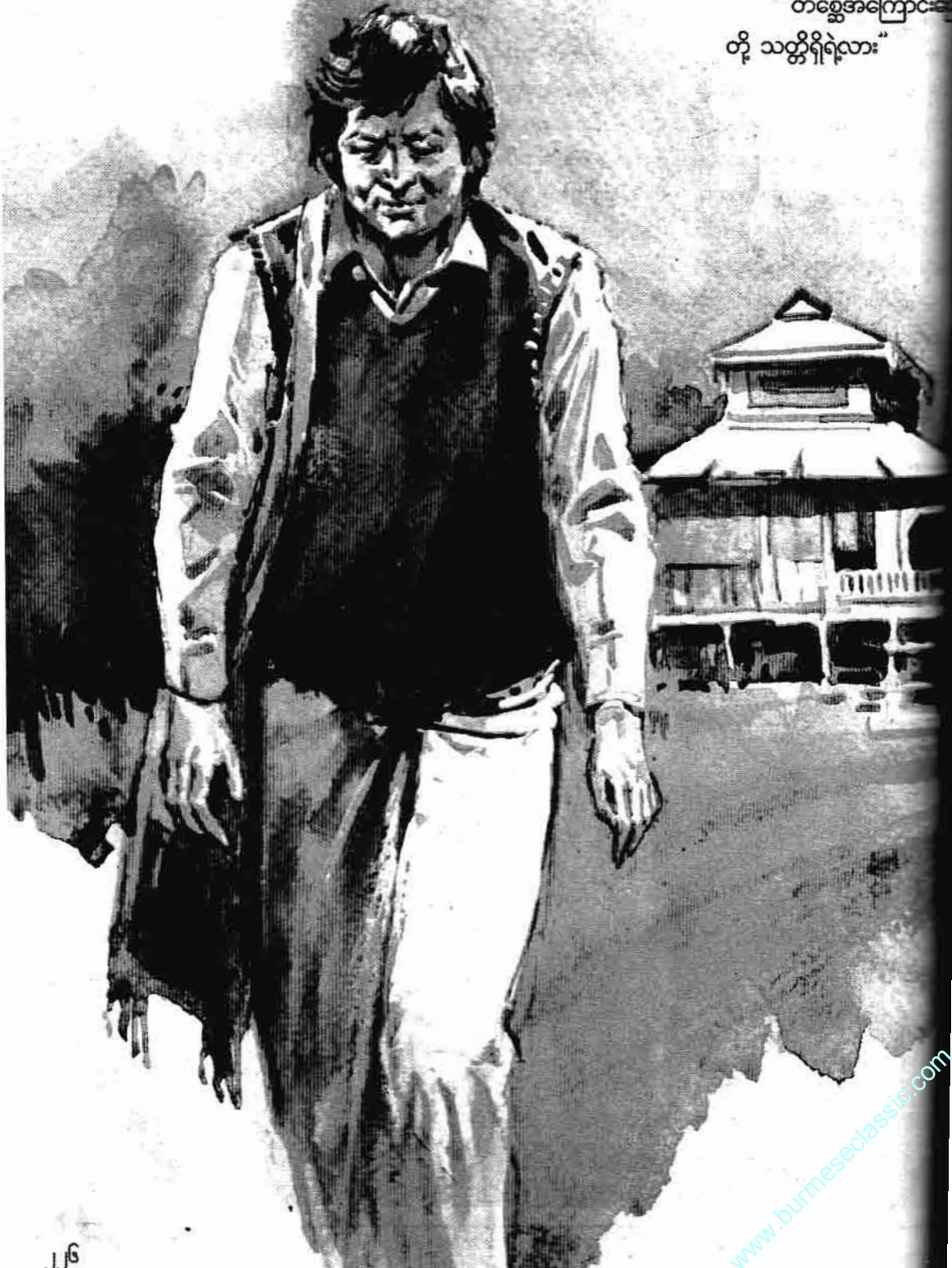
တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ် ၍ မြေးတစ်စုရောက်လာပြီး အဘဖြစ် သူ ဦးမှိုင်းကို ပုံပြောခိုင်းကြသည်။

အဘတွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီး တစ်ယောက်ရှိပြီး မြေး ဉယောက်ရှိ ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း နေ့လယ်ချိန် တွင် မြေးများ စုဝေးရောက်လာကြပြီး

ရာဇဝင်၊ ပုံပြင်၊ ဒဏ္ဍာရီ တစ်ခု ပြောခိုင်းလေ့ရှိ၏။

“အဘ...တစ္ဆေပုံပြင် “ဟုတ်တယ် အဘ တစ္ဆေအကြောင်းပြောပါ”

“တစ္ဆေအကြောင်းပြော တို့ သတ္တိရှိရဲ့လား”

ဝေ
၁၆၇၀၂၅
လူကိုခတ်လှတ်တဲ့
တစ္ဆေ

မိတယ်”
အလင်းရောင် အားကိုးနှင့်
တယ်တူ ထအော်သံကြောင့်
ပြုံး၏။ -
...ကဲ...ဒါဆိုလည်း နား
တစ္ဆေအကြောင်းဆိုပေ
မဟုတ်ဘူးကွဲ့ ကိုယ်တွေ့
တစ်ခုပေါ့ကွယ်”

ထုံးနီနီက အနောက်ရိုးမ
တောင်စွယ်တောင်တန်းတို့

ကို အကာအကွယ်ယူ၍ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီ။ လိမ္မော်ရောင် နေလုံးဆီမှ ဖြာထွက်လာသော ရောင်စဉ်တန်းတို့ က အရောင်စုံ အသွေးစုံ ဖြန့်ကျက်၍ ညနေခင်းအလှကို ဆည်းဆာအဖြစ် တန်ဆာဆင်နေဆဲ။ နေတစ်နေ့၏ နေ ဝင်ချိန်ကို "မိုင်းဝေ" ခံစားဖို့ စိတ်ကူး မရှိ။ အမှောင်ထု မကြီးစိုးခင် သူနေ ထိုင်ရာ အင်္ဂုပူမြို့သို့ ရောက်ဖို့ရာ သူ အားသွန်လျှောက်နေရ၏။

အိပ်တန်းပြန် ငှက်များ တစ်အုပ် ပြီး တစ်အုပ် သူခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်း ပျံနေ၏။ သူတို့၏ နားခိုရာသို့ အဖွဲ့ လိုက်။ အုပ်စုလိုက် ပျံနေကြချိန်တွင် မြေပြင်မှာ လမ်းလျှောက်နေရတာ သူ တစ်ဦးတည်း။ ယောက်ျားမို့ စိတ်ကို တင်းထားရပေမယ့် အားတော့ ငယ်မိ သည်။ သံပွရာတိုင်းမြစ်မှ ကူးပြီး သူ လျှောက်ခဲ့ရာ နောက်မီးရွာသို့ ဝင်ချိန် တွင် နေဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

အင်္ဂုပူမြို့သို့ ရောက်ရန်မှာ ဂုမိုင် ခန့် လိုသေးသည်။ မြစ်နားမှ ရွာစဉ် တစ်လျှောက် စပါးဖိုး ငွေများ တောင်း လာခဲ့ရာ နောက်မီးရွာအရောက်တွင် စုံလင်စွာရပြီဖြစ်၍ သူ့ဘေးလွယ်အိတ် ထဲ၌ ငွေအပြည့်ပါသည်။ အပြန်တွင် အချိန်နှောင်းခဲ့ပြီ။

မိုင်းဝေက စပါးကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပြေပြစ် သည်ဖြစ်၍ မုန်းသူမရှိ။ ခင်မင်သူပေါ၏။ ငွေထုပ်ပါလာသော်လည်း လူဆိုး ဓားပြကို သူ မကြောက်၊ သူ့ကြောက် သည်က တစ္ဆေဖြစ်၏။

နောက်မီးရွာမှ ဇီးဖြူကွင်းရွာ အထိ လမ်းတွင် ရွာစဉ်ရှိပြီး ဇီးဖြူ ကွင်းမှ အင်္ဂုပူမြို့သို့ ခုခိုင်ခရီးမှာ ရွာစဉ် မရှိ၊ တောလမ်းဖြစ်၏။ တစ္ဆေအခြောက် ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးနေတာ သူ

သိသည်။ ဇီးဖြူကွင်းချောင်းကို ကူးရန် ကူးတို့ စောင့်ချိန်တွင် အချိန်က ညီ အစ်ကို မသိတသိအချိန်ဖြစ်နေပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်တော့ မိုးက စုန်းစုန်းချုပ်ခဲ့ပြီ။ ရွာအဝင် ကုက္ကိုတန်း က ထွက်တော့ မှောင်နှင့် မည်းမည်း။ ဒီလမ်းတွင် ယာခင်း သက်ကယ်ကျင်း စောင့်သူ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာရှိသည်။ ညစောင့်အိပ်သူ မရှိ။ မိုးမချုပ်ခင် ရွာ ပြန်ကြသည်။ မအိပ်ဝံ့သည့်အကြောင်း ကလည်း ရှိ၏။

ဇီးဖြူကွင်းရွာမှအထွက် မိုင်ဝက် မျှ ရောက်လျှင် သပြေရိုးတံတားရှိသည်။ ထိုတံတားဘေးတွင် အင်းရှိသည်။ ည ဘက် လူမနေ။ တစ္ဆေအခြောက်ကြမ်း သည်ဟု သတင်းကြီးလေသည်။ အစောင့်အရှောက်ရှိသော အင်းဖြစ်၍ သရဲအလွန်ခြောက်ကြောင်း အင်္ဂုပူ တစ်မြို့နယ်လုံး သတင်းကြားပြီးဖြစ် သည်။

ညအချိန် သပြေရိုးတံတားမှ ဖြတ်မည့်သူတိုင်း ကျောစိမ့်ကြသည်။ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပုံစံအမျိုးမျိုး နှင့် အခြောက်ခံရ၏။

ဘာမှ မကြာသေး၊ ဇီးဖြူကွင်းရွာ ကရင်တောမှ ကရင်ကြီးတစ်ယောက် ည ရနာရီအချိန် ဟင်းတို့ဖြင့် တံတားမှ အဖြတ်တွင် တစ္ဆေမှ ဟင်းတွဲလုစား၍ နပန်းသတ်ခဲ့ရ၏။ ဟင်းတွဲဆုံးသည့် အပြင် တစ္ဆေ၏ မိုက်လိမ်ဆွဲခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ အပြင်းဖျား၍ မနည်းကုယူကြရ၏။ အသက်မသေခဲ့သော်လည်း စိတ် နောက်သွားခဲ့၏။ ဒီသတင်းက တစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နား ကြားကြသည်။

ဒီအကြောင်းကို သိထားသော မိုင်းဝေမှာ သပြေရိုးတံတားကို ဖြတ်ဖို့ ခပ်တွန့်တွန့်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း

သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို ရွတ်ရင်း လျှောက်ခဲ့ ၏။ လမိုက်ညဖြစ်၍ လူသွားလူလာ မရှိတော့။ အိပ်တန်းပြန် ငှက်တို့ပင် မိမိတို့ အသိုက်ရှိရာတွင် အေးချမ်းစွာ အိပ်စက်ကြပြီထင်။ ငှက်သံပင် မကြား ရ။ ကြယ်ရောင်မိုန်မိုန်လေးများက မလင်းတလက် လင်းတလက်နှင့် မိုင်းဝေကို လမ်းပြနေသကဲ့သို့။ ခုချိန်မှာ ပိုးစုန်းကြူးလေးတစ်ကောင်တွေ့ခဲ့လျှင် တောင် အလင်းပြမည့်အဖော်ရဦးမည်။ လက်နှိပ်မီး မပါသည်ကို ခုမှ နောင်တ ရမိသည်။ မကြာမီ သပြေရိုးကို ရောက် တော့မည်။

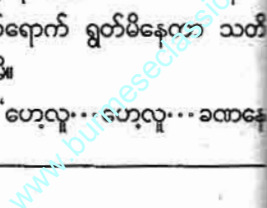

“ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်...”

သူ့နောက်မှ ခြေသံ တဖျပ်ဖျပ် ကြားလိုက်ရသည်။ ခေါင်းက ပုတ် လောက် ကြီးသွားသလို ထင်ရ၏။ နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာနေ သော အသံကို ကြားနေရ၏။ ညသံက တိတ်ဆိတ်နေ၍ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်က ပိုကျယ်လာသည်။ လူလား၊ တစ္ဆေလား၊ လူဆိုးဆိုလျှင် သူ့ငွေအိတ်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်၍ စိတ်ကို တင်းပြီး ခုခံရန် အားမွှေးလိုက်သည်။ လက်သီး ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိ၏။

“အင်း...လူးဆိုးဆိုလည်း လာ ခဲ့၊ ခဲချမယ်”

ဟု စိတ်မှာ တွေးမိ၏။ တစ္ဆေ သရဲဆိုလျှင် သူ့မှာ ခုခံ စရာ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်ကြီး ရှိသည်။ ၂၄ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၍ စည်းချလိုက်သည်။ တစ္ဆေဆိုလျှင် သူ့အနား မကပ်ရဟု ယုံကြည်မိပေမယ့် မိုးရိမ်ကြောက်လန့် စိတ်ဖြင့် ဂုဏ်တော်က တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ရွတ်မိနေကာ သတိ မထားမိ။ “ဟေ့လူး...ဟေ့လူး...ခဏနေ

အိမ်ထောင်

ခပ်သွက်သွက်ပြေးလိုက်သံနှင့် အတူ ခေါ်သံပါ ကြားရ၏။ သူ လှည့်ကြည့်ပြီး ကြည့်လျှင်လည်း အကာလညာအခါမို့ ဘာမှမြင်ရမည်မဟုတ်။ ခပ် ညည်းမည်း အရိပ်တစ်ရိပ် သူ့အနား ရောက်လာပြီး...

“ဟေ့လူ... နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ် ထူးဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ လူကောင်းပါ။ အင်္ဂုဏ်အောင်ကို သွားမလို့ပါ။ လမ်းခရီး မှာ မိုးချုပ်နေလို့ ခင်ဗျားကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အစီလိုက်လာတာ။ ခင်ဗျားက လည်း အသွားမြန်လိုက်တာ”

လူတစ်ယောက်၏ စကားသံပါ ကြားလိုက်ရ၍ သူ သွေးတိုးစမ်းသလို စကားခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်ကလား၊ ပြောမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား တတွတ်တွတ်ရွတ်နေတာ လေး ခဏရပ်လိုက်ဗျာ”

ထိုသူက ပြောသဖြင့် သူ ဂုဏ်တော်ရွတ်ခြင်းမှ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုသူက ဘေးမှ ပါလာတာ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် တွေ့ရ၏။ လူကောင်းဖြစ်မှာပါဟု တွေးရင်း စိုးရိမ်စိတ်လျော့၏။ ခရီးသွားဖော် ရပြီဖြစ်၍ ကြောက်စိတ်ပြေ၏။ ထိုသူကပင် ဆက်၍...

“ကျွန်တော်က မြစ်နားက ပြန်လာတာဗျာ။ မြစ်နားမှာ မိသားစုရှိတယ်လေ”

“အဲ... ကျွန်တော်လည်း မြစ်နားက ပြန်လာတာပါ။ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ မိုးချုပ်သွားတယ်”

“အင်း... ကျွန်တော်သိပါတယ်။ မြစ်နားက အိမ်တစ်အိမ်၊ အဲ... ဒေါ်အေး မေတို့အိမ်မှာ ခင်ဗျား စပါးဖိုး ကြွေးတောင်းတော့ ကျွန်တော်လည်း အနား

မှာ ရှိတယ်ဗျာ။ ဒေါ်အေးမေက ကျွန်တော့်အဖေလေ”

“ဟာ... အဲဒါဆို ခင်ဗျားကလည်း အဲဒီမှာကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါလား။ အဖော်ရအောင်လေ”

“အဲဒီက ခင်ဗျားပြန်တော့ ကျွန်တော် လိုက်လာတာ ခင်ဗျား မမြင်လို့ပါ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာလို့ ခုမှ ဒီရောက်တာလဲ။ ကျွန်တော်က နောက်မီးရွာဝင်နေတာလေ”

“ကျွန်တော်က တမင် မိုးချုပ်အောင်နေပြီးမှ လာရတာလေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့...”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါ။ လူကောင်းဆိုတာတော့ ယုံပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဂဲ... ခု ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား အဖော်ရပြီပဲ။ အတူသွားကြမယ်လေ။ ကျွန်တော်က မိုင်းဝေပါ။ အင်္ဂုဏ်ပျံပုမှာ နေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က ကိုခင်စိုးပါ။ မြစ်နားတတ်ပါ။ ခုတော့ အင်္ဂုဏ်ပျံဝင်မှာ နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက တတွတ်တွဲနဲ့ ရွတ်နေတာပဲနော်”

“ဘုရားဂုဏ်တော်ရွတ်တာပါ”

“သိပါတယ်။ ခု ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်ရပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားရွတ်တာလေး နားဦးဗျာ”

“အေးဗျာ။ ခုမှ အဖော်ရတော့တာ။ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုခင်စိုး၊ ခင်ဗျား တစ္ဆေ သရဲကို ယုံကြည်လား”

အဖော်ရ၍ ကြောက်စိတ်ပြေသွားသောကြောင့် ကိုခင်စိုးကို မေးလိုက်သည်။ မိုင်းဝေမှာ လူပြောသူပြောများ၍ တစ္ဆေကြောက်နေခြင်းဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါမှ အခြောက်မခံရဘူးပါ။

“ယုံတယ် ကိုမိုင်းဝေ။ ကိုယ်တွေ့

ဖူး ရှေးနားမှာ ရှိတဲ့ သပြေရိုးတံတာမှာ သရဲရှိတယ်။ အရပ်က ဝပေလောက်ရှိမယ်။ ကိုယ်မှာ အမွှေးအမျှင်တွေနဲ့ အစွယ်တွေတောင် ပေါက်လို့။ အခြောက်လည်း ကြမ်းပါ။ တခြား ဝိညာဉ်တွေလည်း ရှိတယ်။ အင်းဆိုတော့ အစောင့်အရှောက်လည်း ရှိတယ်။ ဟို သဘက်၊ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးက ခေါင်းတောင်ကြီးဗျာ”

ကိုခင်စိုးက အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးကို တွေ့ဖူးလို့လား”

“တွေ့ဖူးပါကောဗျာ။ ဟို တစ်လောက ကျွန်တော် မြစ်နားက မိဘတွေကို သတိရလို့ သွားတာ။ သပြေရိုးတံတာရောက်တော့ အဲဒီကောင်ကြီးက တားတယ်ဗျာ။ သူပိုင်နက် မကျော်ရဘူးတဲ့။ တောင်းပန်လို့လည်း မရဘူး။ အာဏာကလည်း ကြီးပါ။ အဲ... နောက် ကံရင်ကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာရော၊ ဝက်သားတွဲကြီးနဲ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ဒီကောင်ကြီး အစားငမ်းနေတုန်း ကျွန်တော် အလစ်ဖြတ်လာခဲ့ရတာ”

“အဲဒီ ကံရင်ကြီး ရူးသွားတယ်ဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်လား။ အင်း... သွေးပျက်သွားမှာပေါ့။ ခု ကျွန်တော် အပြန်မှာ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ရမယ်ရန်က ရှိတယ်ဗျာ။ ကိုမိုင်းဝေ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါနော်။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ စည်းက ကျော်အောင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပေးပါဗျာ”

ကိုခင်စိုး ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး မိုင်းဝေ ပြုံးမိ၏။ သူ့ထက် ကြောက်သည် လူပါလား။

“ခင်ဗျားကြောက်ရင် ဂုဏ်တော်ရွတ်ပါလား”

ဟု ပြန်ပြောမိ၏။

“ကျွန်တော် ရွတ်လို့ မဟုတ်ဘူး”

သပြုရိုးတံတား ရောက်တော့မယ်။
ခင်ဗျား ဂုဏ်တော်ရွတ်ပြီး စည်းခူး အဲ
... စောစောကလို အပြီးအမောက်
မဟုတ်ဘဲ နေဦးမယ်။ သေချာရွတ်နေရင်
ကျွန်တော်ကို စောင့်ခေါ်ပါနော်”

ဪ... ကြောက်လည်း
ကြောက်တဲ့လူ။ တစ္ဆေကြောက်သူ
နှစ်ဦး ညမောင်မောင်မှာ သရဲခြောက်
သော တံတားနား ရောက်တော့မည်။
တောတန်းကို ဖြတ်၍ ကွင်းပြင်မှာ
ထွဲထွဲတိုက်ခတ်နေသော လေနအေး
ကြောင့် စိမ့်ခနဲ အေးသွား၏။ ကိုင်း
ချုံ့တံနှင့် သက်ကယ်ကျင်းကို လေတိုး
၍ တရဲရဲမြည်သံကို ကြားရည်။

“အ... ဝူး... ဝူး... ဝူး”

သက်ကယ်ကျင်းတဲလယ်မှ ခွေး
အူသံကို အသည်းငုန်းအောင် ကြား
လိုက်ရသည်။ ဇီလွတ်ငှက် အော်သံကို
ပင် ကြောက်စရာအသံလိုလို ထင်နေမိ
သော စိတ်တစ္ဆေက လမိုက်မိုက် ည
မောင်မောင်တွင် အစွမ်းကုန် ဖြစ်ခြောက်
နေသကဲ့သို့။

“ကိုမိုင်းဝေ... ရေမှာ တံတား။
ရွတ်... ရွတ်တော့။ ဟိုကောင်ကြီး ရှိ
တယ်။ တခြားကောင်တွေရောပဲ။ ရွတ်
... ရွတ်။ စည်းချ”

ကိုခင်စိုးက တီးတိုးတီးတိုးပြော
နေသည်။ သူ ဂုဏ်တော်ရွတ်ရင်း
တံတားပေါ် ဖြတ်နေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ထွဲကြည့်မိတော့ ဘာမှမမြင်။ လေ
သယမ်း၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ခါနေ
သော နှစ်ချို၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ၏
တယမ်းယမ်းအရိပ်ကို မထင်မရှားမြင်
နေရ၏။

“ဗုန်း... ခွပ်... ခွပ်... အုန်း”

သူ တံတားကို ကျော်မိသည်နှင့်
သူ့နောက်ကျောနားကပ်၍ ရန်ဖြစ်သံ
လိုလို အသံမျိုးရံကို ကြားလိုက်ရ၏။

တစ္ဆေခြောက်ခဲလိုက်ချီဟု သိလိုက်
၏။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ခပ်သွက်
သွက်ခြေလှမ်းမှ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး
ကိုခင်စိုးကို တဒင်္ဂမေ့သွားမိသည်။
တံတားနှင့် အတန်းငယ်လှမ်းပြီး အသံ
တွေ တိတ်သွားမှ ခြေလှမ်းကို နှေးဖြစ်
ရင်း အသက်ဝဝရှု၍ အမောဖြေရ၏။
ကိုခင်စိုးကို သူ သတိရသွားမိပြီး နောက်
ခြေသံနှင့် အရိပ်တစ်ခု အနားရောက်
လာ၍...

“ကိုမိုင်းဝေခေ... တံတားတော့
ကျော်လာပြီ။ ဟိုကောင်ကြီးက ခင်ဗျား
ရွတ်တဲ့ ဂုဏ်တော်ကြောင့် အနား
မကပ်ရဲဘူးဗျ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျ။
ခင်ဗျားသာ မပါရင် ဒီကောင်ကြီးက
ရစ်နေဦးမှာ။ အဲ... အကောင်ခပ်ငယ်
ငယ်တစ်ကောင်နဲ့တော့ ဆော်ပလော်
တီးခဲ့ရတယ်။ ဒါက အသေးအဖွဲ့ပါ။
ကျွန်တော်က ဟို နှစ်ချို သရဲကြီးပဲ
ကြောက်တာ”

ကိုခင်စိုးက သရဲနှင့် နှစ်ဖက်လုံး
သည်ဟု ပြောသည်။ ယုံရခက်ခက်ပေ
မယ့် အသံတွေ ကြားခဲ့ခြင်းကတော့

အမှန်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ ဒီလူ စိတ်
နောက်နေတာလားဟု စဉ်းစားပြီး ခြေ
လှမ်းကို သွက်ပြန်သည်။

“ကိုမိုင်းဝေ... ဖြည်းဖြည်းသွားပါ
ဗျ။ နောက်ထပ် ကြောက်စရာမရှိတော့
ပါဘူး။ ဟိုရှေ့ဆို တာကွေ့ပဲ ရောက်
တော့မယ်”

သူ စကားပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိ
သော်လည်း ပြန်ပြောရသည်။

“ကိုခင်စိုးခေ... သပြုရိုးကျော်
ပေမယ့် တာကွေ့ ရှိသေးတယ်။ တာ
ကွေ့ ထန်းပင်မှာလည်း သရဲရှိသတဲ့။
သရဲအရပ်က ထန်းပင်လောက် ရှည်
ထွက်လာတယ်တဲ့။ ထန်းပင်ပေါ်ကို
တစ်လှည့်နဲ့ တက်တယ်ဆိုပဲ။ အလကား
ပါဗျာ။ ဒါတော့ မယုံပါဘူး”

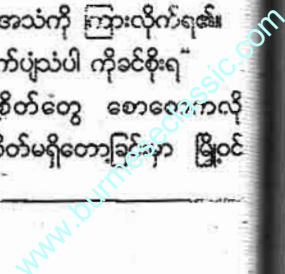
“ကိုမိုင်းဝေက မယုံဘူးပေါ့။
ထန်းပင်မှာ သရဲ တကယ်ရှိတယ်ဆို
ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

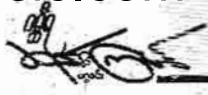
“မယုံဘူး ကိုခင်စိုးခေ မယုံဘူး။
သပြုရိုးတံတားက နှစ်ချို ကောင်ကြီး
ကိုလည်း ကျွန်တော် မမြင်ခဲ့ရဘူး။
ထန်းပင်က သရဲကိုလည်း ကျွန်တော်
ကို လက်တွေ့ပြစမ်းပါ။ ကမ္ဘာအရပ်
ရှည်ဆုံး သရဲဆိုပြီး ရဲသွင်းပြလိုက်လို့
ကတော့ ရလဒ်မယ့် ငွေတွေ...
ဟားဟားဟား...။ ဟေ့လူ ကိုခင်စိုး
ထန်းပင်အရပ်နဲ့ သရဲကိုတော့ သွား
မယ့်ညနဲ့နော်။ ရုံးလိမ့်မယ်။ ဟားဟား
ဟား...”

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ”

ကျယ်လောင်သော သူ့ရှယ်သံ
ကြောင့် လမ်းဘေး သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ဇီး
ကွက်နှစ်ကောင် ထပ်ပြန်သွားသည့် “ရို”
ဆိုသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ငှက်ပျံသံပါ ကိုခင်စိုးရ”
သူ့စိတ်တွေ စောလေးကလို
ကြောက်စိတ်မရှိတော့ခြင်းမှာ မြို့ဝင်

အားပေးပြန်ပြီး အင်္ဂုဗျာ တောင်ဘက်
 သမိုင်းဝင် စက်စက်ယိုစေတီတော်”
 မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်နေရပြန်သည်။
 ည အစုန်ရထားသံကို အားရှိ
 အဖွယ် ကြားနေရပြန်၏။ ကိုခင်စိုးက
 မြိုင်မှာ နေတာဆိုတော့ အေးဇော်
 ခပ်ကွက်တွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ တာကွေ့
 ဆန်းပင်နှင့် နီးလာခဲ့ပြီ။ ကိုခင်စိုးက
 သူ့ကို ကျော်တက်၍ ရှေ့မှ သွားနှင့်
 ဆည်ဖို့ ကိုခင်စိုးအရိပ်ကို မည်းမည်း
 ဆည်းမည်းနဲ့ တွေ့နေရသည်။ ထန်းပင်
 သစ်ကိုလည်း သူ ကြောက်ပုံဟု တွေး
 မိ၏။ ရှေ့မှ ကျော်တက်သွားသော
 ဘိုခင်စိုးက စကားမဆို။

“ဟေ့လူ့... ကိုခင်စိုး၊ စကား
 ပြောပါဦးဗျ”

ဟု သူ လှမ်းအော်လိုက်သည်။
 “ကိုမိုင်းဝေ... တံတားကျော်
 အောင် အဖော်လုပ်ပေးတာ ကျေးဇူး
 အင်မတန်။ ကျွန်တော် သွားတော့
 မယ်နော်”

“ဟင်... ကိုခင်စိုး၊ မြိုင်ဖို့
 နိုင်ဝက်လောက် လိုသေးတယ်လေ။
 ခင်ဗျားက ဘယ်မှာ နေလို့လဲ”

ကိုခင်စိုးက စကားမတုံ့ပြန်။
 ဆန်းမမှ ဖယ်ခွာကာ လမ်းဘေးဆင်းချ
 သွား၏။ ကိုခင်စိုး ဆင်းသွားသောနေရာ
 မှာ ထန်းပင်တည့်တည့်ဖြစ်၍ ဒီနေရာ
 မှာ ကိုင်းလုပ်သူ၊ သက်ကယ်ကင်း
 စောင့်သူဟု ထင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် စူးရှရှိ အပုပ်နံ့က
 ထောင်းထောင်းထသွား၏။ လမ်းဟု
 သီးသန့်မရှိပါဘဲ ကိုင်းပင် ချုံပုတ်ကြီး
 များကို ကျော်ခွ ဆင်းသွားသော ကိုခင်
 စိုးအရပ်က တဖြည်းဖြည်းရှည်လာပြီး
 ကြည့်နေရင်းမှာပင် အရိပ်မည်းကြီးက
 ထန်းပင်လောက် ဖြစ်လာကာ ထန်းပင်
 အောက်တွင် တစ်လှမ်းတည်း လှမ်း၍ တက်

သွားလေတော့သည်။
 “အင်”

မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းဖို့
 ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွားပြီး
 ခေါင်းမွှေးများပင် ထောင်ထကာ ကြက်
 သီးတဖြန်းဖြန်းထ၍ မီးရောင်မြင်နေရ
 သော စက်စက်ယိုစေတီတော်ကို
 လက်အုပ်ချီပြီး “ကယ်တော်မူပါ
 ဘုရား”ဟု တရား ခြေကန်သုတ် ပြော
 ခဲ့သည်မှာ ငွေထုပ်ပါသော လွယ်အိတ်
 ဘယ်ကျကျနဲ့ခဲမှန်းကို သတိမရပါလေ
 တော့။ မြိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့အရောက်
 အမောဆိုပြီး လဲကျသွားခြင်းကိုသာ
 နောက်ဆုံး သိလိုက်ရလေသည်။

မိုင်းဝေတစ်ယောက် ဆေးကု၍
 မတိုးအောင်ပင် ဖျားလေသည်။ ငွေ
 အိတ်အကြောင်းလည်း သတိမရ။ စိတ်
 ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ခဲ့ပင်။ ဆရာတော်
 ကြွလာပြီး ပရိတ် ပဉ္စာန်းရွတ်လျက်
 ကြောက်စိတ်ကို တရားနှင့် ဖြေခိုင်း၏။
 မိုင်းဝေ၏ ဖခင်က...

“ငါ့သား မင်း သွေးမပျက်နဲ့။
 ဒီတစ္ဆေက မင်းကို ခြောက်တာမဟုတ်
 ဘူး။ မင်းကို ခုတ်လုပ်ပြီး သူ့အန္တရာယ်
 သူ့ကာကွယ်တာ”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”
 “သရဲတစ္ဆေတာမှာ တစ်နေရာနဲ့
 တစ်နေရာ ကူးရင် သူ့စည်း ကိုယ့်စည်း
 မကျော်ရဘူးလို့ မှတ်ဖူးတယ်။ ခွင့်
 တောင်းရတယ်။ လူတွေလိုပေါ့။ တစ်
 နေရာနဲ့ တစ်နေရာသွားရင် ကားလက်
 မှတ်၊ ရထားလက်မှတ်ယူရတယ်။ အိမ်
 တစ်အိမ်ကို ဝင်ရင် ဝင်ခွင့်တောင်းရ
 တယ်လေ။ ခု မင်းပြောသလိုဆိုရင်
 မင်းတစ္ဆေက သပြုရိုးတံတားက
 ကောင်ကြီးကို ကျော်နိုင်ဖို့ ဂုဏ်တော်
 ရွတ်ပြီး စည်းချိုခိုင်းတယ်။ သူက မင်း

စည်းနားက ကပ်လိုက်တာကွေ့ သူ
 ဘုန်းကံကို ခိုပြီး သူ့အန္တရာယ်ထ
 လွတ်အောင် ကြံတာပါ။ ဒုက္ခပေးဖို့
 မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို အရပ်က ထန်းပင်
 လောက် ရှည်ပြီး ထန်းပင်ပေါ်ကို
 တစ်လှမ်းတည်းနဲ့ လှမ်းတက်တာက
 ရော၊ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်တာပေါ့
 နော်”

“မင်းက မယုံကြည်ပြောတာကို
 မခံချင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ မင်းက ရုံသွင်းပြ
 မယ်ဆိုတော့ သူက တကယ်ရှိကြောင်း
 သူ့ဘဝကို သိအောင် ပြလိုက်တာပါ”

သူ ပြောမီ လျှောက်မိသည်များကို
 တွေးမိ၏။ ကြောက်စိတ်ပြေလာတော့
 ငွေထုပ်ပျောက်သွားခြင်းကို နှမြော၍
 မဆုံး။

ထိုနေ့ည အိပ်မက်တွင် မှောင်
 မိုက်သောည၏ ခရီးသွားဖော် ကိုခင်စိုး
 တစ္ဆေကို တွေ့ရ၏။

“ကိုမိုင်းဝေ... ကျွန်တော့်ကို
 ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေလို
 သဘောထားပါတယ်။ ခင်ဗျားကို
 မခြောက်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝကို
 ကယ်တင်ပါဦးဗျာ။ အဲဒီညက ကိုမိုင်း
 ဝေ လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့ ငွေ
 ထုပ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ထန်းပင်အောက်က
 ချုံပုတ်ထဲမှာ လာယူပါ”

မနက်လင်းတော့ မိဘတွေကို
 ပြောပြပြီး ငွေထုပ်ကို သွားရှာရာ ပြန်
 တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးသိသော တစ္ဆေ
 ဟု သူငယ်ချင်းများက စကြသည်။

“မိုင်းဝေ... မင်းမိတ်ဆွေ တစ္ဆေ
 က ဘယ်သူလဲ”

“ကိုခင်စိုးတဲ့၊ မြစ်နားက”

“ဟာ... အဲဒါ ဒီ တာကွေ့ ခေ
 ချိုင့်ထဲမှာ ခြေထောက် ရေဆေးရင်
 လိမ့်ကျပြီး ရေနစ်သေတဲ့သူကွာ။ သူ

နေတာက မြစ်နားမှာ။ ဒါပေမယ့် ရေ
ကြောက်လို့ ရေမကူးတတ်ဘူးတဲ့။
အင်း... အဆက်ပါတော့လည်း ရေချိုင့်
ထဲ ကျသေရတယ်လေ”

မိုင်းဝေ ဇာတ်ရည်လည်သွားခဲ့ပါ
ပြီး မြစ်နားမှ လာ၍ တာကွေ့ ရေချိုင့်
မှာ သေရသူ ကိုခင်စိုး တစ္ဆေက ရေ
ချိုင့်နား ထန်းပင်ကို အမှီပြုနေရသူဖြစ်
လေသည်။ မိသားစုရှိရာ သွားပြီး ပြန်
အလာ သူနှင့် ခရီးသွားဖော် မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပင်။ ကိုခင်စိုးတစ္ဆေ (ထန်း
ပင်တစ္ဆေ) ပြန်ပေးငွေများထဲမှ ကိုခင်
စိုးကို ရည်စူး၍ အလှူဒါနပြုပေးခဲ့ပါ၏။

“အဘ... ဒီတစ္ဆေက လူကို
ခုတုံးလုပ်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်

လည်တာပေါ့နော်”
“အင်းပေါ့ ငါ့မြေးတို့ရယ်။ ဒီ
တစ္ဆေက လူရဲ့ ဘုန်းကံကို မှီပြီး သူ့
ဘေးက လွတ်အောင် ကြံတာလေ။
ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။
ခရီးသွားဖော် မိတ်ဆွေကောင်းပေါ့
ကွယ်”

“အဘ... အဘက ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက် သိနေတာလဲဟင်”

“သိဆို တစ္ဆေကြောက်လို့ ဂုဏ်
တော်ရွတ်တဲ့ ဂုဏ်တော်ရွတ်လို့ တစ္ဆေ
ရဲ့ တုံ့ပြန်ကျေးဇူးပြုခြင်း ခံရတဲ့ မိုင်းဝေ
ဆိုတာ အဘမိုင်းပဲကွဲ့”

“ဪ...”

“ဟောဗျာ...”

မြေးများအားလုံး အံ့ဩသံတွေ

ဝေထည်လို့ မြေးများထဲမှ ဝခနစ်အရွယ်
စာရေးသူက...

“အဘရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန် တစ္ဆေနဲ့
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒီအဖြစ်ကို လူ
တွေ သိစေချင်လိုက်တာ”

ဟု ပြောမိ၏။

ယခုတော့ အဘ မိုင်းဝေ မှီ
တော့ပေ။ တစ္ဆေ မိုက်လိမ်ဆွဲ၍ စိတ်
နောက်နေသော ကရင်ကြီးလည်း မှီ
တော့ပါ။ ဝီးဖြူကွင်းလမ်းမှ ထန်းပင်
တစ္ဆေအကြောင်းလည်း နောက်ပိုင်း
မကြားရတော့ပါ။ သပြေရိုးတံတားထ
တော့ ယခုတိုင် သတင်းကြီးနေဆဲပင်
ဖြစ်၏။

ဝေး(ဧရာဝတီ)

ကျော်ပါးစွာ ရှေးဦးစွာ ကောင်းစွာ အောင် “ ဘုန်းကြွယ် ” ဆေးကို ဆောင်

ဆရာပုဂ္ဂိုလ် ဒေါ်လှလှကြွယ် ၏

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

ဖော့ဖော့စိုင်းရင်းဆေးဝါး ဝမ်းမှန်ဆေးဝါး - 2011Y 008995

ပင်ရင်း - ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး - အမှတ်(၉၆)၊ ခရုရောင်လမ်း၊ ၂/ (တ)ရပ်ကွက်၊ မဂလာတန်းမြို့နယ်၊
မုန်း - ၀၁၆၃၅၅၀၃၊ ၀၉ ၅၃၀၅၈၄၅၂၊ ၀၉ ၅၄၀၀၂၀၅၂၅

တ ဣ သို လ စိ : မို : နိ င်

ဘဝဇွာ အပြေရှာကဏ္ဍ

အောင်ဇွဲမာန်
အောင်ချိုရပ်ကွက်၊ ဗဟန်း။

■ ငွေကြေးအခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်လိုပါ
သည်။

■ တနင်္ဂနွေသား မောင်အောင်ဇွဲမာန်သည်
နေ့နံနက်ကြီးရဲ့ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသောကြောင့် ရဲစွမ်း
ရှိသူ၊ အစွမ်းထက်မြက်သူဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မောင်အောင်ဇွဲမာန်သည် ဂဏန်းပေဒင်
ပညာရပ်အရ (၈)ဂဏန်းသမားဖြစ်သောကြောင့် ငုပ်မိ သံတိုင်
တိုင်နှင့် ဖျားရောက် ကြီးစားတတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်
သည်။ သေ မြေကြီး၊ ရှင် ရွှေထီး စိတ်ထားမျိုးလည်း
ရှိသည်။ အဆုံးအဖြတ်ကောင်းသည်။

တရုတ်ဂန္ထီရဝေဒပေဒင်ပညာရပ်အရ မောင်အောင်
ဇွဲမာန်သည် မြင်း(ရေဓာတ်)နှစ်ဖွား ဇာတာရှင်ဖြစ်၏။ ထို
ကြောင့် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းသူ၊ ဖော်ရွေသူ၊ ပါရမီဓာတ်
ကောင်းသူ၊ ဘဝတိုးတက်မှုကို အမြဲလိုလိုရှာဖွေတတ်သူ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ရာသီခွင်အရ မေထုန်ရာသီဖွားဖြစ်ခြင်းကြောင့်
အရာကို ယထာဘူတကျကျ ဆန်းစစ် ဝေဖန်ပြီးမှ လက်ခံ
တတ်သော သဘောထားရှိသူလည်း ဖြစ်၏။

တနင်္ဂနွေသား မောင်အောင်ဇွဲမာန်အနေနဲ့ ဖြစ်ချင်
အရာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် အကောင်အထည်ဖော်လျှင်
အောင်မြင်မှုကို မာပွဲကေန ရရှိပါလိမ့်မည်။

တနင်္ဂနွေသား မောင်အောင်ဇွဲမာန်အတွက် ငွေ
ကြေးအခက်အခဲ ပျောက်စေမည့် ယတြာကတော့...

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မွေးနံထောင့်၌ နံနက် ၆နာရီမှ
အရီအတွင်း မွေးသော်ပန်း ၅၅၄၊ အောင်သပြေ တစ်စည်း
သို့လျှောက် သီလခံယူပြီး ငွေကြေးအခက်အခဲပြေပျောက်
ရန် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပါ။

အထက်ပါ ယတြာကို မောင်အောင်ဇွဲမာန်က
ယုံကြည်ကြည် လေးလေးစားစားလုပ်မည်ဆိုပါက ငွေ

ကြေးပွယ်သောက ကင်းဝေးသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ပါလိမ့်မည်။

နီလာ
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

မေး ■ ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်
ကို သိလိုပါသည်။

ဖြေ ■ နီလာသည် တရုတ်ဂန္ထီရဝေဒပညာရပ်အရ
ကြွက်(သစ်သား)နှစ်ဖွား ဇာတာရှင်ဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်း
ပေဒင်အရ နေရာသီဖွားဖြစ်သည်။ ဂဏန်းပေဒင်ပညာရပ်
အရ (၅)ဂဏန်းသမားဖြစ်ခြင်းကြောင့် အခွင့်အရေးကြီးလာ
လျှင် အရယူတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် အနန္တော အနန္တ
ငါးပါးကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှုရှိသည်။ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို
မျှတမှုကို မြတ်နိုးသည်။

နီလာအတွက် ဘဝအောင်မြင်ရေးကျင့်စဉ်တစ်ရပ်
မှာ -

(၁) လက်ရှိအချိန်က အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။
လက်ရှိအချိန်မှာ ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာရအောင်
ရှာဖွေပါ။

(၂) ပျင်းရိခြင်း ခြောက်ပါးကို ရှောင်ရှားလျက် ဒီနေ့ပြီးနိုင်
သောအလုပ်ကို ဒီနေ့ပြီးအောင်လုပ်ပါ။

(၃) သင့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဘာသာတရားဖြင့် ထိန်းချုပ်ပါ။

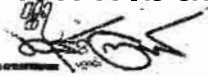
(၄) ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မျှတအောင် နေထိုင်ပါ။

(၅) မွေးနေ့နံနက်စောစောတွင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်
သို့သွားပြီး မိမိ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ရေသဟွယ်ကာ
ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း ကပ်လှူပြီး ငါးပါးသီလခံယူကာ
အောက်ပါ "ဆယ်တော်မူဘုရားဂါထာ" ကို ကိုးခေါက်
ရွတ်ဆိုပွားများပါ။

ဆယ်တော်မူဘုရားဂါထာ

ကကုသန္ဓေ ကောဏဂမနော၊
ကဿပေါ ဂေါတမော
မှန်ဆယ်ထား အောင်တော်မူမြတ်စွာဘုရား

မေတ္တေပံ့ရာ ပဉ္စမုဒ္ဒေတေ
သီသေမေသန္တ သဗ္ဗဒါ
ဧကေသံ အာနာဘဝနေ
ရက္ခဗေပါ မဟိန္ဒိကာ
သဗ္ဗေသုခိတာ ဟောန္တမေတ္တ
သဟယကာ။

မနီလာအနေဖြင့် ပွားတော်မူပြီးသော ဘုရား
လေးဆူနှင့် နောင် ပွင့်လွန်းလာမည့် ဘုရားမြတ်စွာတို့၏
ဂုဏ်တော်များကို အာရုံပြုလျက် “ဆယ့်တော်မူဘုရားဂါထာ
တော်”ကို ရွတ်ဆိုပေးပါ။ ထိုသို့ ရွတ်ဆိုပေးခြင်းအားဖြင့်
မနီလာ၏ ဘဝတွင် လူချစ်လူခင်ပေါများခြင်း၊ အခက်အခဲ
များမှ ကံဆယ်တော်မူခြင်း၊ ကျန်းမာချမ်းသာခြင်း၊ ရှန်သူမျိုး
ငါးပါးမှ ကင်းဝေးခြင်း၊ ပြောဆိုစကားများ အောင်မြင်ခြင်း၊
လာဘ်လာဘပေါများခြင်း၊ ထိပေါက်ခြင်းတို့ ကြိုရပေလိမ့်
မည်။

**ကံမြင့်
ပဲခူးမြို့။**

မေး ။ ဘဝအောင်မြင်မှုအတွက် ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်
ကို သိချင်ပါသည်။

ဖြေ ။ ကံမြင့်သည် တရုတ်ဂန္ထီရဝေဒပညာရပ်အရ
ကြွက်နှစ်ဖွားတကာရင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး ကိုင်ရီ၏ ဂဏန်း
ဗေဒင်ပညာရပ်အရ (၁)ဂဏန်းသမားဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်း
ဗေဒင်ပညာရပ်အရ ဗြိစ္ဆာရာသီဖွားခြင်းကြောင့် မည်သည့်
ကိစ္စတွင်မဆို ဦးစီးဆောင်လုပ်တတ်သူ၊ အကောင်းကြိုက်
သူ၊ အစားအသောက်ကောင်းကို မက်မောသူဖြစ်သည်။

ဘဝအောင်မြင်မှုကို ရရှိလိုသူ ကိုကံမြင့်အနေ
ဖြင့်...

- (၁) မိမိဘဝတိုးတက်ကြီးပွား အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်
ရမည့် အလုပ်နှင့် တာဝန်မှာ မိမိ၏ အလုပ်၊ မိမိ၏
တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။
- (၂) မှန်ကန်သော အတွေးဒဿနက သင့်ဘဝကို မြင့်မား
စေလိမ့်မည်။ မှန်ကန်သော အတွေးဒဿနကို မွေးဖွား
ပေးမည့် စာကောင်းပေမုန်များကို ဖတ်ရှုပါ။
- (၃) အတ္တဟိ၊ အတ္တနော နာထော - မိမိကိုယ်သာ ကိုး
ကွယ်ရာအစစ်ဖြစ်သည်ဟု ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား
ဟောကြားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ချွန်လျက်
ကြိုးစား အားထုတ်ပါ။

(၄) ခေတ်ကို မျက်ခြေမပြတ်စေရန် အိုင်တီပညာရပ်မှာ
သင်ဖို့ပါ။ တစ်ဖန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းသစ် တီထွင်
ကြိုးစားပါ။ အသစ်တီထွင် ဖန်တီးနိုင်မှုကသာ ထူး
မိမိဘဝ အမှန်တကယ် မြင့်မားတိုးတက် အောင်မြင်
နိုင်ပေလိမ့်မည်။

(၅) မိမိဘဝတိုးတက်အောင်၊ ချမ်းသာအောင် ကြိုးပမ်း
တွင် ကလျာဏမိတ္တသမ္ပဒါ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း
နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းဟူသောအချက်သည် အရေးကြီး၏။

(၆) ငါ့လိုနေသော ကျောက်တုံးသည် ရေညှိမကပ်နိုင်
သကဲ့သို့ အလုပ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ အပြောင်းအလဲ
လွန်းခြင်းသည်လည်း ဘဝမြင့်မားမှုကို အဟန့်အတား
ဖြစ်စေလိမ့်မည်။ ဘဝတိုးတက်စေရန် မည်သည့်
ကိစ္စလဲ လုပ်လုပ်၊ စောက်ချလုပ်ကိုင်ပါ။

(၇) သင် စိုက်ပျိုးထားသော အပင်၏ အသီးကိုသာ စား
ရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စား
များကို တတ်နိုင်သရွေ့ ပွားများ အားထုတ်ပါ။

ထိုအချက်များအပြင် နံနက်တိုင်း စောစောထပြီး
အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ပေါက်ပေါက်ဆွမ်းနှင့် နူး
လှူပြီး သီလခံယူပါ။ သာသနာစောင့်နတ်နှင့် နတ်ကောင်း
နတ်မြတ်များကို ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် သမ္ပန္နေဂါထာတော်ကြီး
ရွတ်ပတ်ပါ။ ထိုနောက် မေတ္တာပိုကာ အမျှအတန်းပေးဆောင်
သမ္ပန္နေဂါထာတော်ကြီး

သမ္ပန္နေ အဋ္ဌဝီသဉ္စ၊ ခွါဒသဉ္စ သဟဿကော၊
ပဉ္စသတ သဟဿာနိ၊ နမာမိ သိရသာမဟံ၊
အပ္ပကာ ဝါဠုကာ ဂဂီ၊ အနန္တ နိဗ္ဗဏာ ဝိနာ၊
တေသံ ဓမ္မဉ္စ သံယဉ္စ၊ အာဒရေန နမာမဟံ၊
နမက္ကရာ နဘာဝေန၊ ဟိတွာ သဗ္ဗေ ဥပဒ္ဒတေ၊
အနော အန္တရာယာပိ၊ ဝိနဿန္တ အသေသထော၊
ကံမြင့်အနေဖြင့် နံနက်တိုင်း ဤသို့ ဒါန၊ သီလ
ဘာဝနာအမှုများကို မပျက်မကွက် လုပ်ဆောင်ပေးသော
စိတ်ကြည်လင် ရွှင်လန်းမှု၊ အနောင်အယုက် အန္တရာယ်
ဝေးမှု၊ ကံကောင်းမွန်မှုများကို မလွဲမသွေ ခံစားရရှိပါ
မည်။ ထို့အပြင် မိမိလိုလား တောင့်တနေသော ဘဝအောင်
မြင်မှုကို ဆက်ဆက်ရရှိပါလိမ့်မည်။

* * *

တက္ကသိုလ်စိုး

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏လက်ဆောင်မွန် ဆရာတက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်၏ ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာကဏ္ဍ

ဘဝရဲ့အောင်မြင်မှုမှာ အရေးကြီးဆုံးက ဒဿနနဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အသိတရားရှိဖို့လိုပါတယ်။

ရေလိုက်လွဲရင် အောင်မြင်မှုနဲ့ ဝေးလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ယောင်ဝါးဝါးနဲ့လျှောက်နေရင်း ဘဝခရီးထဲမှာ မောပန်းသမ်းပျောက်နေမှုတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် . . . ဒဿနိကဗေဒ၊ စိတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ၊ နက္ခတ္တဗေဒအမြင်၊ ဂဏန်းဗေဒပညာ၊

စိုင်းရင်းဆေးပညာအမြင် ရှုထောင့်စုံမှ သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ဆရာနိုင်သမျှ သင့်ကိုကူညီမှာပါ။

အောက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များထဲမှ သင်နှစ်သက်ရာတစ်ခုကိုသာ မေးခွင့်ရှိပါသည်။

- A** = ဒီနှစ်ထဲမှာ ကံကောင်းမလား။
- B** = ကံကောင်းခြင်းရဲ့လက်ဆောင်၊ ယတြာတစ်ခုခု လိုချင်ပါသည်။
- C** = ကျန်းမာရေးဓာတ်စာကို ပေးပါ။ (ခံစားနေရမှု ဝေဒနာကို ဖော်ပြရန်လိုသည်။)
- D** = ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန် ယတြာကိုပေးပါ။
- E** = အချစ်၏ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်လိုပါသည်။ (ချစ်သူ၏ မွေးနေ့ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်၊ မွေးဒေသနှင့် လူမျိုးတို့ကို ဖော်ပြရန်လိုပါသည်။)
- F** = ဘဝအောင်မြင်ရေး ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို သိလိုပါသည်။ (အမည်၊ မွေးနေ့ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်၊ အချိန်၊ မွေးဒေသ၊ အရပ်အမြင့်၊ ကိုယ်အလေးချိန်၊ ပညာအရည်အချင်းတို့ကို ဖော်ပြရန် လိုပါသည်။)
- G** = အပ်စပ်သော အဓိဋ္ဌာန်တစ်ရပ်ကို သိလိုပါသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်၏ ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာကဏ္ဍ

အမည် _____

အဖုနံပါတ်/လက် _____

အရပ်လိပ်စာ _____

မိမေးလိုသည့် _____

မေးခွန်းအကြောင်းအရာ _____

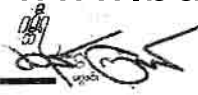
သင်သိလိုသော မေးခွန်းတစ်ခု၏အကွေ့ကို အမှန်(✓) ခြစ်၍ ဖော်ပြပါ။

A () **B** () **C** () **D** () **E** () **F** () **G** ()

ဤပုံစံတွင် ဖြည့်စွက်၍ ဖြတ်ပြီး လျှင် အောက်ပါလိပ်စာသို့ ပို့လိုက်ပါလော့ (သို့မဟုတ်)

ဤပုံစံအတိုင်း ဝက်ဘ်ဆိုက် ရှေ့ဖြင့်လည်း ပေးပို့လိုရပါတယ်။

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
 ဘဝပုစ္ဆာအဖြေရှာကဏ္ဍ
 အမှတ် - ၁၇၉ (ဒုတိယထပ်/ပဲ)၊ ၃၁ - လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ဗြိတိသျှလန်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဇွန်း - ၃၇၄၄၅၅

ရေစီးကမ်းပြိုအတွက် ဆေးတစ်နည်း

သင်းနေနွယ်ဦး (ဘီးလင်း)

စာရေးသူတို့ ဖေဖေနှင့် တိုင်းရင်းဆေးပညာအကြောင်း နှင့် ဗုဒ္ဓဝင်စာအုပ်များတွင် ပါရှိသော ဇာတ်နိပါတ်တော်များ အကြောင်းတို့ကို ဆွေးနွေးဘက်ဖြစ်သော တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဘိုးဘိုး ဦးငွေမောင်သည် ရွှေလှေကျေးရွာတောင်ပိုင်း၌ နေထိုင်သည်။ ဘိုးဘိုး ဦးငွေမောင်သည် ပါဠိစာပေကျမ်းဂန် နှစ်ပုံ၍ ဖေဖေနှင့် ဆွေးနွေးရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်သည် ဟု ပြောတတ်သည်။ ရွှေလှေကျေးရွာသည် ဘီးလင်းမြို့၏ တောင်ဘက် ၇မိုင်ခန့်ဝေး၍ အိမ်ခြေ ၁၅၀၀ ခန့်ရှိပြီး ရှေးဟောင်းရွာကြီးဖြစ်၍ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ကျေးလက် ကျန်းမာရေးဌာနခွဲ၊ ဈေးတို ရှိသည်။

“ဆရာ့ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာ ဘယ်အချိန်ရောက်လာသလဲ။ ကျွန်တော့်ဇနီးတောင် မေးနေ သေးတယ်။ ဆရာ့တွေ့တာနဲ့ အကူအညီတစ်ခုလောက် ထောင်းချင်တယ်။ ကိုယ့်ဆရာသမားဆိုတော့ အကူအညီရ မယ်လို့လည်း ထင်တယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဖေဖေက...
“ဇိမနက် ရနာရီခွဲလောက် ရောက်တယ်။ သမီးကြီးပါ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မောင်အောင်လွင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ မိဘ တွေ့ရော နေကောင်းကြရဲ့လား။ မောင်အောင်လွင်က သား သမီးတွေ ဘယ်နှယောက်တောင်လဲ။ အလုပ်တွေရော လုပ် နေကြပြီလား”

စသည်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ဦးအောင်လွင်မှ ...
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ သားသမီးသုံးယောက်ပါ။ မိန်းကလေး က တစ်ယောက်တည်း။ ယောက်ျားလေးက နှစ်ယောက်ပါ။ သားကြီးကတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ အခု သားအငယ် ကောင်က သွားအရင်းမှာ ပြည်တစ်စုံနဲ့ အနာလိုလိုဖြစ်နေ တာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ ကောင်းနိုးရာရလေးတွေကိုလည်း လှုပ်ပေးနေတယ်။ သိပ်တော့ မထူးခြားသေးဘူး။ တချို့က ပြောကြတယ်။ ကြာကြာထားရင် သွားအရင်းတွေ ပဲ့ထွက် တတ်တယ်ဆိုတာ၊ ဟုတ်လား ဆရာ”

၇ မေးသည်။ ဖေဖေက...
“အဲဒါ ရေစီးကမ်းပြို၊ ဒန္တရီလို ခေါ်တယ်။ သွားအရင်း မှာ ပြည်တစ်စုံနဲ့ အနာဖြစ်နေရင် ကြာလာရင် သွားအရင်း တွေ ပဲ့ထွက်တတ်တယ်ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပေါ့”
ဟု ပြောပြသည်။ ဦးအောင်လွင်မှ...
“အဲဒါဆိုရင် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အထူး တကူရရှိနိုင်တဲ့ ဆေးနည်းကောင်းတစ်လက်လောက် ပြော ပေးပါ”

ဟု အကူအညီတောင်းသည် ဖေဖေက ခဏစဉ်း ပြီး...

“ဒီအချိန်ဟာ သစ်တိုသီးတွေ ပေါတဲ့အချိန်ပဲ။ သစ်တို သီးအကင်းလေးတွေကို လိုက်ရှာနိုင်ရင်တော့ ပိုကောင်း တယ်။ လိပ်ခဲမှာ သစ်တိုပင်တွေလည်း ပေါပါတယ်။ သစ်တို သီးအကင်း ငါးလုံးလောက်ရရင် ရေစီးစီးပြီး လေးစိတ်ရမယ်။ မြေအိုးထဲကို ရေသင့်တော်ရုံထည့်ပြီး သုံးနှစ် တစ်ခွက်တင် ပြုတ်ရမယ်။ အဲဒီ ပြုတ်ရည်ပူပူနွေးနွေး ငုံပြီး ထွေးထုတ်ရမယ်။ မကြာခဏ ငုံပြီး ထွေးထုတ်ရမယ်။ သုံးရက်လောက်ကြာရင် အဲဒီ ရေစီးကမ်းပြို၊ ဒန္တရီဝေဟာ အချိန်တိုတိုနဲ့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားမယ်”

ဟု ပြောပြပေးလိုက်သည်။ ဦးအောင်လွင်မှ...
“ဆရာရယ်... အခုလို ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင် တယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး သစ်တိုသီးအကင်းလေး လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်။ သစ်တိုသီးရတာနဲ့ ချက်ချင်းလုပ် လိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြော၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။ စာ သူတို့သားအဖလည်း တစ်ညခွဲအိပ်ပြီး အလှူပြီးတာ ဘီးလင်းမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

* * *
သင်းနေနွယ်ဦး (ဘီးလင်း)

မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စား ဆေးတစ်ပါး

မိုးဟိန်းကျော်

နာမည်ကျော် နာဂစ်မှန်တိုင်းကြီး ပြီးဆုံးသည်ကာလ၊ စာရေးသူတို့ ဝါးခယ်မမြို့နယ်နှင့် ရွှေလောင်းမြို့နယ်အကြား နှုတ်ချောင်းကမ်းဘေး လယ်ကွင်း၌ နေစဉ်ကာလဖြစ်သည်။ သပ္ပတ္တာမြို့နယ်သား ဥဦးကို ဝါးခယ်မမြို့နယ်၊ ကနစိုးကုန်း၊ ထက်သလစ် သာသနာမှ ကယ်ဆယ်နေရာချထားပေးသော ဒေသတွင် ဖြစ်သည်။ နေထိုင်ရန် အိုးအိမ်မှအစ၊ လုပ်ကိုင် စားသောက်ရန် လယ်ယာမြေ ငွေကြေးအထောက်အပံ့များဖြင့် ကယ်ဆယ် ကူညီပေးထားခြင်းကြောင့် စာရေးသူအပါအဝင် လပတ္တာမြို့နယ်သား ဥဦးတို့သည် အိမ်စုလေးအဖြစ် ဖွဲ့စည်းကာ ထိုမှန်ချောင်းဘေးရှိ လယ်ကွင်းထဲ၌ နေထိုင်ကြသည်။ ကရင်ရော ဗမာပါ ရောနေထိုင်ကြပြီး ကိုယ်တစ်နယ်တည်းသားချင်းတွေ့မို့ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီ ဆင်မင်စွာ နေကြသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

တစ်နေ့ခင်း စာရေးသူတို့ ထမင်းစားပြီးခါစ၊ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်ကာ ရေနှေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြစဉ်၊ အထက်ပါ ညည်းသံနှင့်အတူ စာရေးသူတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဒေသခံ ကရင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သူ နော်အဲမူသည် စာရေးသူတို့အိမ်သို့ အလည်လာရင်း တ သူဝမ်းဗိုက်ကို နှိပ်ရင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့ ညည်းညူလိုက်ခြင်းကြောင့် စာရေးသူတို့ လင်မယားက လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“ဟော... နော်အဲမူပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ လာ... လာ၊ တက်... တက်”

ဟု စာရေးသူဇနီး မရွှေအေးက အရေးတယူ ဆင်းတွဲ ခေါ်ယူလာသည်။ အလည်လာသူ နော်အဲမူက သူဝမ်းဗိုက်ကို နှိပ်ရင်း ခါးကုန်းကာ ရှုံ့မဲ့လျက် ဇနီးဖြစ်သူ တွဲခေါ်ရာသို့ အလိုက်သင့်ပါလာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... နော်အဲမူ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မသိပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဗိုက်ထဲက အောင့်၊ အောင့်နေတာ ခဏခဏပါပဲ။ ဆေးခန်းကလည်း ဝေးတော့ သွားပြောနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ သူပြောငါပြောဆေးတွေပဲ သောက်လိုက်၊ လိမ်းလိုက်လုပ်နေတာ မသက်သာပါဘူး။ ပျောက်လည်း ခဏပဲ။ အဲဒါ ဆရာက နည်းနည်း နားလည်းတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ”

“အင်း... ကျွန်ကလည်း သိပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆေးဆရာကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် တိုင်းရင်းဆေးပြီးတိုနည်းက လွယ်သလောက် သိဖို့ ခက်တယ်ဗျာ။ အခု ခင်ဗျား ဗိုက်ထဲက အောင့်တာ ဘယ်လိုအောင့်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“အင်း... ဟောဒီ (အစာအိမ်နေရာကို ဖိပြရင်း) နေရာက ဆစ်ခနဲ ဆစ်ခနဲ အောင့်တာပါပဲ။ အစာစားပြီးရင် ပိုဆိုးတယ်”

“အင်း... ဒါဆို ခင်ဗျားဝမ်းထဲမှာ အနာတစ်ခုခုဖြစ် ချင်နေပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဆီကို ညနေ ဘာမှ မစားရသေးခင် လာခဲ့။ ကျုပ် ဆေးတိုက်ကြည့်မယ်။ အနာနဲ့ ဆေးတည့်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

နော်အဲမူက ခေတ္တနားနေပြီး ပြန်သွားသည်။ စာရေးသူဇနီး မရွှေအေး (ဒါက စာရေးသူခေါ်သော နာမည်။ သူမ နာမည်က မမြင်မြင်အေး) က စာရေးသူကို ကြည့်ပြီး...

“ဟို... ကိုက ဘာဆေးမှလည်း ဖော်ထားတာ မရှိဘဲနဲ့၊ ဘာနဲ့ ကုမှာလဲ”

“မင်းသိပါတယ်။ ကိုယ်တို့က တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးပြီး တိုသမားဆိုတော့ နီးစပ်ရာ အပင်၊ အသီး၊ အရွက်၊ အမြစ်၊ အခေါက်တွေဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ ဆေးပစ္စည်းတွေပဲလေ။ သိနားလည်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။ သိသူ ဖော်စား၊ မသိသူ ကျော်သွားပေါ့ကွာ”

“အင်းလေ... ကိုက ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

မရွှေအေးက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ပြောသည်။ စာရေးသူ စိတ်တွင်းမှ...

“ဒီမိန်းမကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”
ဟုသာ မြည်တမ်းမိရသည်။

စာရေးသူတို့အတွက် ပေးထားသော လယ်မြေများကို ဇနီးဖြစ်သူကသာ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်သည်။ စာရေးသူကတော့ ထိုလုပ်ငန်းများကို မလုပ်နိုင်သော်လည်း အိမ်ထဲမှာ ဆေးကုခြင်း၊ ဓမ္မင်ဟောခြင်း၊ စာရေးခြင်းများဖြင့်သာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာ လုပ်နေသည်။ ဝန်ဖြစ်သူ မရွှေအေး မနက်ဆိုလျှင် လယ်ထဲဆင်သွားသည်နှင့် စာရေးသူက

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပြီး အားလျှင် စာရေး တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်စုလေးများသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဗေဒင်မေးသူရှိလျှင် ဟောပြောပေးခြင်း စသော အလုပ်များကို လုပ်သည်။ ယခုလည်း မနက်က ရောက်လာသော နော်အဲမှုအတွက် ဆေးပင်များ ယူရန် စာရေးသူတို့နေသော မွန်ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း ကားလမ်းဘေးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လိုအပ်သော ဆေးပင်များက ကားလမ်းမဘေးတွင် တောထနေသည်။ ထိုအပင်များကို ဆေးဖက်ဝင်သည် မည်သို့ခွဲရသည်ဟု မသိကြသောကြောင့် နီးလျက်နှင့် ဝေးနေကြရသည်။

စာရေးသူက ဆေးပင်များကို ခူးယူခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်သည်နှင့် ရေစင်စင်ဆေးကာ အရွက်များကို ထောင်းထုနယ်ဖတ်လျက် အရည်ညှစ်ယူထားလိုက်သည်။ စွပ်ကျယ်နှင့် အသေအချစ်စပ်ယူထားပြီး လေလုံသော ပုလင်းတစ်ခု၌ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ညနေ ၄နာရီခန့်တွင် နော်အဲမှုက ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း ရောက်လာသည်။ စာရေးသူက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော ဆေးရည်ကို တိုက်လိုက်သည်။ အဝင်ဆိုးသော ဆေးရည်ကို နော်အဲမှုတစ်ယောက် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် သောက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

သည်လိုနှင့် နော်အဲမှုတစ်ယောက် မနက်စောမော အစာမစားခင် တစ်ခါ ညနေပိုင်း အစာမစားခင် တစ်ခါမျှ တစ်နေ့ နှစ်ခါ အချိန်မှန် လာရောက်၍ စာရေးသူတိုက်သော ဆေးရည်ကို ရက်သတ္တပတ်ပြည့်အောင် သောက်ပြီးသော အခါ သူမ ခံစားနေရသော ဝမ်းတွင်းမှ နာနေသည့် ဝေဒနာသည် ကောင်းစွာ သက်သာလာသည်ဟု ပြောရင်း စာရေးသူကို ကောက်ညှင်းဆန်များ လာရောက် လက်ဆောင်ပေးသွားသည်။

ဤသည်ကို အလွန်စပ်စုတတ်သော မစပ်စု...အဲ၊ မရွှေအေးက တစ်နေ့ ညနေခင်း ထမင်းစားသောက်ပြီး စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြစဉ်...

“ဪ... ဒါနဲ့ ဟို နော်အဲမှုတစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်နေတာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ။ ကို ဆေးတိုက်ပေးတယ်ဟုတ်လား။ ကောင်းသွားပြီလား။”

“အေးကွ။ တစ်ပတ်လောက် ဆေးမှန်မှန်တိုက်ပြီး ဆေးတိုက်တဲ့ ရက်ထဲမှာ အပူစာ၊ အစပ်စာနဲ့ အစာမာတွေကို ရှောင်ခိုင်းပြီး ကုပေးလိုက်တာ ပျောက်သွားလို့ ဟောဟိုမှာ ငါတို့ စားဖို့တဲ့၊ ကောက်ညှင်းဆန်တွေ လာပေးသွားတယ်လေကွာ”

“အလဲ... တယ်ဟုတ်ပါလား။ ငါ့ယောက်ျားဆေးကုလည်း စွဲတယ်နော်။ ဒါနဲ့ အဲဒီဆေးလေး ပြောပါလား။ မှတ်ထားရတာပေါ့”

“လွယ်လွယ်လေးပါကွာ။ လူတွေက တိုင်းရင်းဆေးပညာကို အထင်သေးကြလို့ ခုလိုဖြစ်နေကြတာပေါ့။ လောကမှာ ဘယ်အပင်၊ အသီး၊ အပွင့်၊ အရွက်၊ အခေါက် အမြစ်မှ ဆေးဖက်မဝင်တာ မရှိဘူးကွ။ နားမလည်လို့ရယ် လေ့လာမထားလို့ရယ်၊ သင်ကြားမထားလို့ရယ်ကြောင့် ယုံကြတာ။ နီးရက်နဲ့ ဝေးနေကြတာကွ။ အခု နော်အဲမှုကို တိုက်လိုက်တဲ့ ဆေးက တခြားဟုတ်ရိုးလား။ မင်းအစာအိမ်နာတုန်းက သေးလ်ဖူးတဲ့ ကုန်းဗေဒါပင်ရဲ့ အရွက်ကို အရည်ညှစ်တိုက်လိုက်တာပဲကွ။ အဲ... တိုက်ပုံတိုက်နည်းကုထုံးတော့ လိုတယ်ပေါ့ကွာ။ မင်းတုန်းကတော့ တစ်နေ့သုံးကြိမ်၊ အပူအစပ်နဲ့ အစာမာတွေ ရှောင်ခိုင်းပြီး တစ်ပတ်လောက် သောက်လိုက်ရုံနဲ့ ပျောက်သွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားအေး။ ခုလည်း အဲဒီနည်းနဲ့ အဲဒီဆေးပင်ကွ။ ဒီဆေးက ဝမ်းတွင်းအနာ၊ အနာဖို၊ အနာဟောင်း၊ ပြည်တည်နာတွေကို ပျောက်တယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ပဲလေ”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဟိုဘက် ကားလမ်းဘေးမှာ တောထအောင် ပေါက်နေကြတဲ့ ကုန်းဗေဒါပင်ဆို ခေါ်တဲ့ ဝိပင်တွေပေါ့နော်။ အဲဒီအပင်တွေက ရိုးတစ်ပင်ရည်မှာ အရွက်ချွန်ချွန်တွေ ရှိပြီး အပင်လုံးက ခဲတံထဲလောက်ရှိတယ်။ နှစ်တောင် သုံးတောင်လောက် ရှည်ကြတယ်နော်”

“အေးပေါ့ကွ။ အဲဒီအပင်မျိုးက တိုအောက်ဘက်ဒေသမှာ နေရာအနှံ့ပေါက်တတ်ကြတယ်ကွ။ မွှေ နို့ဆောင်း ရာသီသုံးမျိုးစလုံးမှာ နေရာမရွေးပေါက်တယ်ကွ။ အပင်ပွားမျိုးမို့လို့ တချို့နေရာတွေမှာ တောထအောင် ရှိတယ်ကွာ”

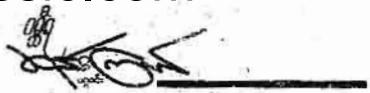
“အေးနော်၊ စောစောက မသိလို့၊ နိမ့်ဆိုရင် ကျွန်တောင် ကုပေးလို့ရတာပဲ...ဟင်း...၊ ဆရာမ မလုပ်လိုက်ရတာ နာတယ်ကွာ”

ဟု မရွှေအေးက မခံချီမခံသာ ပြောသည်ကြောင့် စာရေးသူရင်တွင်းမှ ...

“အင်း... မရွှေအေးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ဟု၍သာ အသံတိတ် မြည်တမ်း ရေရွတ်လိုက်ရပါပေသည်။”

နလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

မိုးမိုးနိုးနိုး (လပတ္တနာ)

ဥသျှစ်တစ်ပင်လုံး လိုရာသုံး

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

နွေနှောင်းပိုင်းကာလဖြစ်၍ ကျေးလက်ဒေသတို့မှာ ဆင်းချက်စရာက ရှားပါးလှ၏။ အမေကတော့ ရရာအသီး အရွက်ကလေးများနှင့် ကြံဖန်ကာ ဟင်းချက်ကျွေးပါသည်။

တစ်နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်တွင် အရွက်နုကလေးများ ဆည်ထားသော အတိုအမြှုပ်အရွက်များကို မြင်တွေ့၍ မေးတော့သည်။

“အမေ... ဒီအရွက်နုလေးတွေက ဘာရွက်တွေ ဟင်”

“အို... သားရယ်၊ အဲဒါ ဥသျှစ်ရွက်နုတွေလေး၊ နီရည်နဲ့ တိုမြှုပ်ပြီး စားရတယ်”

“ဘာကောင်းလို့လဲ အမေရာ”

“ဟဲ့... အခုလို ပူအိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဥသျှစ်ရွက်နု မြှုပ်စားရင် အပူကောင်းတယ်ကွယ်”

အမေပြောပြ၍ တိုမြှုပ်စားကြည့်ရာ ဥသျှစ်သီးအနံ့ နှေးမှေးလေးလေး ရက်ာ စား၍ကောင်းလေသည်။

စာရေးသူတို့ ငယ်ငယ်က စားခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန် ဆွဲဆင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဥသျှစ်ပင်သည် ဝက်ကြီးမျိုးဖြစ်သည်။ ချွန်ထက် မာကျောသောဆူးများ ရှိ၏။ နက်ညာတံတစ်ခုတစ်ခုတွင် သုံးရွက် သုံးရွက်ထွက်၏။ အသီး

လုံး၏။ အပေါ်ခွဲ မာ၏။ အတွင်း၌ အစေးလိမ်းကျသော အစေ့များရှိ၏။ ကဆုန်၊ နယုန်လထဲမှာပင် သီးကင်းများထွက် လေသည်။

ထံနှင့် စွမ်းရည်

အာယုဗေဒအလိုအားဖြင့် အသီးမှည့်သည် ချို၏။ နှလုံးကို အားပေး၏။ ပူ၏။ ဖန်၏။ နှုတ်ကို မြိန်စေ၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ၏။ တွန့်ရှုံ့စေ၏။ ခြောက်၏။ သည်းခြေ ကို ပြုတတ်၏။ ဝမ်းဖောရောင်ခြင်းကို ပြုပြင်တတ်၏။ အဖျားကို နှိပ်နင်းတတ်သည်။

အသီးနု၏ ဂုဏ်

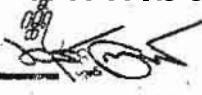
အသီးနုသည် နူးညံ့၏။ လေး၏။ နှုတ်ကို မြိန်စေ၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ၏။

အသီးရင့်

ဥသျှစ်သီးရင့်သည် တွန့်ရှုံ့စေတတ်၏။ နှုတ်ကို မြိန်စေ ၏။ ကြေကျက်လွယ်၏။ ဝမ်းမီးတောက်၏။ နှလုံးကို အကျိုးပြု၏။ လေနှင့် သလိပ်ကို နိုင်သည်။

အသီးမှည့်

ဥသျှစ်သီးမှည့်သည် အပူကို ဖြစ်ပွားစေ၏။ ချို၏။ ကြေကျက်ခဲ၏။ ဖန်၏။ လေကို ချုပ်စေ၏။ ဒေါသထူးစေသည်။

ပျက်စေ၏။ လေကို ပွားစေတတ်၏။ ဝမ်းမီးကို နှံ့စေ၏။

အမြစ်

ဥသျှစ်ပင်၏ အမြစ်သည် ချို၏။ ဒေါသသုံးပါးနှင့် အော့အန်ခြင်း၊ ထိုးအောင်ခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏။ ကြောလွယ်၏။ ဆီးအောင်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

အရွက်

ဥသျှစ်ရွက်သည် သလိပ်၊ လေ၊ ဒေါသ သုံးပါးတို့ကို နိုင်၏။ တွန့်ရှုံ့စေ၏။ ခံတွင်းကို သန့်ရှင်းစေ၏။

အပွင့်

ဥသျှစ်ပွင့်သည် ဝမ်းသွားရောဂါ၊ ရေငတ်ခြင်း၊ အော့အန်ခြင်းတို့ကို တားမြစ်တတ်သည်။

ဥသျှစ်စေအဆီ

ဥသျှစ်စေ၏ အဆီသည် ပူ၏။ လေရောဂါကို နိုင်သည်။

ဥသျှစ်သီး၏ အသားခြောက်

အသားခြောက်သည် လေသလိပ်နှင့် ဒေါသတို့ကို နိုင်နိုင်၏။ ထိုးအောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်သည်။

အသီးဟူသမျှသည် မှည့်သောအသီး၌သာ ဂုဏ်၊ သတ္တိ၊ စွမ်းရည်များ တည်ရှိကြသော်လည်း ဥသျှစ်သီးမှာမူ အသီးစိမ်း၌သာ ဂုဏ်၊ သတ္တိ၊ စွမ်းရည်များ တည်ရှိနေခြင်းက ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။

ရောဂါများအလိုက် အသုံးပြုပုံများ

ဥသျှစ်ရွက်ကို သူငယ်နာ၊ ဝမ်းပျက်၊ မျက်စိနာ၊ အဖျားတို့အတွက် သုံးသည်။

ဥသျှစ်မြစ်ကို သုတ်ရည်ကဲ့ခြင်း၊ အ... ယ်ရှိ သတ္တဝါများကို ကိုင်ခဲခြင်းတို့တွင် သုံးသည်။

ဥသျှစ်မူန့်ကို သူငယ်များ အန်၍ ဝမ်းသွားရာတွင် သုံးသည်။

ဥသျှစ်သီးမှည့်ကို ဖျော်ရည်ပြု၍ သောက်လျှင် ဝမ်းမီးနှံ၍ ဓာတ်ချုပ်ခြင်း၊ လွန်ခြင်းများတွင် သုံးသည်။

နာတာရှည်ဝမ်းသွားလျှင် ဥသျှစ်သီးအနုကိုလည်းကောင်း၊ နာတာရှည် ညောင်းကျရောဂါအတွက် ဥသျှစ်သီးအသားကို လည်းကောင်း သုံးသည်။

ဥသျှစ်ရွက်ကို မျက်ရည်ပူယိုခြင်း၊ ပန်းနာရင်ကျပ်ခြင်း၊ အနာပေါက် အုံဆေးအဖြစ် သုံးနိုင်သည်။

ဥသျှစ်သီးမှည့်ကို သည်းခြေဦးစီးသော ဝမ်းရောဂါ၊ အန်၍ ဝမ်းသွားခြင်း၊ သွေးဝမ်းသွားခြင်းတို့တွင် အသုံးပြုသည်။

ဥသျှစ်မြစ်ကို မြွေဆိပ်ဖြေဆေး၊ အနာအုံဆေး၊ နှုတ်တုန်ခြင်း၊ အော့အန်ခြင်းတို့၌ အသုံးပြုသည်။

ဥသျှစ်ရွက်ကို ကိုယ်ရည်ဝါရောဂါ၊ မျက်စိနာခြင်း၊ သန်ထခြင်း၊ သန်ကလိခြင်း၊ အစာမကြေ လေချဉ်အန်ခြင်းကိုယ်နှံ့မကောင်းခြင်း၊ ဟောရောင်ခြင်း၊ ဆီးချိုရောဂါတို့တွင် သုံးသည်။

ဥသျှစ်သီးအကင်းကို ကာလဝမ်းရောဂါ၊ ဆီးလွန်ရောဂါတို့၌ သုံးသည်။

ဥသျှစ်သီးအနုကို ကျောက်ဝမ်းတန်ဆေး၊ ကျောက်ဝမ်းသွားရောဂါတို့၌ သုံးရသည်။

ဥသျှစ်မြစ်ကို ဇူလာ၊ ပါဒရက်၊ ထုံနာကျင်နာ၊ ကိုဗီတို့တွင် သုံးသည်။

အပူပုပ်ပြီး အတွင်းချုပ်လျှင် ဥသျှစ်ဖျော်ရည်၊ ဥသျှစ်ရွက် ဟင်းချက်စားရသည်။

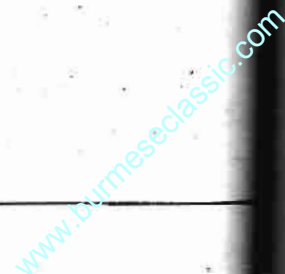
ဥသျှစ်ရွက်ကို သွေးသုံးရောဂါ၊ ခြေလက်အဆစ်ရောင်မီးယပ်ဝမ်းပျက်ရောဂါတို့အတွက်လည်း သုံးနိုင်သည်။

ဥသျှစ်အမြစ်ကို မီးယပ်ကျိုးချည်၊ ဇူလာကျိုးချည်၊ သွေးလေအားနည်းရောဂါတို့တွင် သုံးနိုင်သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ရောဂါများအတွက် ဥသျှစ်အပွင့်၊ အရွက်၊ သီးကင်း၊ ဥသျှစ်သီးမှည့်၊ အမြစ်အားလုံးသည် သူ့ရောဂါနှင့်သူ ထည့်သွင်းအသုံးပြုနိုင်သည့် ဥသျှစ်တစ်ပင်လုံးမှာ လူသားတို့အတွက် အကျိုးပြုလှသော လေသည်။

ထို့ကြောင့် လူတို့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ရောဂါများအနက် ဥသျှစ်ပင်၏ အစိတ်အပိုင်းအားလုံးက သူ့နှင့်သူ အသုံးဝင်လှသောကြောင့် ဥသျှစ်တစ်ပင်လုံးလုံးကို အသုံးပြုနိုင်ပါကြောင်း ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တင့်ထူး (ဒေသနာ)

ညဦးပိုင်း၏ လေပြည်နုနုလေး
များက အေးမြစွာ ဝေ့တိုက်နေသည်။
လကွယ်ညဖြစ်သော်လည်း တိမ်မြူ
ကင်းစင်နေ၍ ကြယ်လေးများ၏ အလင်း
ရောင်က မဟူရာညကို အသာအယာ

ဖြည့်စွက်ပေးထားသည်။ ကြယ်များ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်ဝါးဝါးမြင်တွေ့နေရသည်။

တောရွာလေး၏ မဟူရာည အလယ်တွင် ပုရစ်လေးများက ပျော်ရွှင်စွာ အော်မြူးနေကြသည်။ ညအမှောင်၏ အနက်ရောင် သစ်ပင်ကြီးများက လေပြည့်နေလေးများနှင့်အတူ လှပစွာ ယိမ်းခွဲနေ၏။ ပိုးစုန်းကြူးလေးများကို လည်း ဝေးဝေးမှာ တစ်ကောင်မြင်တွေ့နေရသည်။

ထိုမြင်ကွင်းများသည် ကျွန်တော် ညစဉ် ညတိုင်း ငေးမောကြည့်ရှုနေကျ မြင်ကွင်းများ ဖြစ်သော်လည်း တောခလေကို နှစ်သက်သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ ရိုးအီသွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ညစဉ် ညတိုင်း ထိုမြင်ကွင်းများက တိတ်ဆိတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော့်ကို ရသတစ်မျိုးစီ ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် ထိုသို့ ငေးကြည့်ရင်း အမှောင်ထဲတွင် လက်၌ ပတ်ထားသည့် နာရီကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀နာရီ ၃၅မိနစ် ညဉ့်ဦးယံမှ သန်းခေါင်ယံသို့ ကူးပြောင်းတော့မည်။ မစောတော့သည့် အချိန်ကြောင့် လူလည်း အနည်းငယ် ငိုက်မြည်းစ ပြုလာသည်ဖြစ်၍ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိပ်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လာပွတ်တိုက်သော အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားခဲ့သည်။ ထိုနောက် လျှင်မြန်စွာပင် ဓာတ်မီးဖြင့် ခြေထောက်အောက်ကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... လန့်တာ အောင်နက်ရာ၊ မင်းကလဲကွာ...”

အဖိုးနွဲ့ကာ ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်နေသော ခွေးအောင်နက်ကို တွေ့လိုက်မှ ကျွန်တော် အလန်ပြောသွားသည်။

“ဘာလဲ... မင်း ထမင်းဆာလို့ လား၊ ကဲ... ကျွေးမယ်ကွာ၊ လာ”

ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို နယ်ကာ အောင်နက်အား ကျွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထမင်းကို အငမ်းမရ စားနေသော အောင်နက်ကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် အောင်နက်က ထမင်းစားနေရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်ကာ အနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကို ကြည့်ပြီး အဆက်မပြတ် ဟောင်နေ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း အောင်နက် ဟောင်ရာအရပ်ဆီသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော့်ထံသို့ အမောတကော ပြေးလာ၏။ ကျွန်တော့် ရေညှိ ရောက်သောအခါ အတော်ပင် မောပန်းနေသည်။ ကျွန်တော် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ လူကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ထိုသူက-

“ကျွန်တော်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး”

“ဝူး... ဝူး... ဝူး...”

“အောင်နက်... တိတ်စမ်း”

ဟောင်နေသော အောင်နက်ကို ကျွန်တော် ဟောက်လိုက်တော့ အောင်နက်ဟောင်ရာမှ ရပ်သွားပါသည်။ ထိုနောက် ထိုသူအား...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ အစ်ကို”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုသူမှာ မောလွန်း၍ စကားပင် မပြောနိုင်ပေ။

“ကျွန်တော့်ကို သူကြီးအိမ်အရင်

လိုက်ပို့ပေးပါဗျာ။ သူကြီးအိမ်ရောက်မှ ကျွန်တော် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အကုန်ပြောပြပါမယ်”

“အင်း... ကောင်းပါပြီလေ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

သူကြီးအိမ်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အတော်ပင် နီးပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မကြာသော အချိန်မှာပင် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ သူကြီးအိမ်ထဲ မအိပ်ကြသေး၍ တော်ပါသေး၏။ နေ့မှ ကာလသားတချို့လည်း ရှိနေသော ဘုရားပွဲအတွက် အစည်းအဝေးတစ်ခု နေ ကြဟန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ...

“ဟော... မောင်တက်လူပါလားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး၊ ဒီမှာ တစ်ယောက်ပါလာတယ်။ ဒုက္ခရောက်လာလို့တဲ့”

ထိုသူမှာ အမောမပြေသေးသော တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေသော သူမျက်နှာအား ကျွန်တော်တို့အား ထည့်သွင်းမိကြသည်။ ထိုသူမှာ လူအကြားထဲ တိုးဝင်ကာ သူကြီးဘေးသို့ အမြန်ပြေးထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြောက်နေသလို တံခါးပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကြီးက...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူကြီး... ကျွန်တော် သူ့အခြောက်ခံလာရလို့ပါဗျာ”

ထိုသူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတော်တုန်ထုသွားကြသည်။ ထိုသူမှာလည်း ကြောက်လွန်း၍ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ကြောင့် သူကြီးက ရွာကာလသားထဲ ပိုးဇော်အား...

“ကဲ... ဇီဇော်၊ ဒီလူကြည့်

ဘာ အရမ်းလွန်နေတဲ့ပဲ။ ရေတစ်ခွက်
လဲ ၊ တိုက်လိုက်ပါ။ မြန်မြန်လုပ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်...သူကြီး”

ဖိုးတော်က ပျာပျာသလဲ ရေ
တစ်ခွက်ခပ်တိုက်လိုက်သည်။ ရေသည်
ဆေးတစ်ပါးဟူသည့်အတိုင်းပင် ရေ
ဆွတ်ပြီးသောအခါ ထိုသူ အတော်
တည်ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့
အားလုံးသည်လည်း ထိုသူအပေါ်
အာရုံရောက်နေကြသည်။ ထို့နောက်
သူကြီးက ထိုသူအား...

“မင်း...စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါကွာ။
ဒီတို့ဆီ ရောက်လာပြီ။ မင်း ဘာမှ
ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မင်း
သရဲအခြောက်ခံလာရတာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... သူကြီးတို့ရွာရဲ့ အရှေ့
ဘက် ရွာအစွန်က ညောင်ပင်ကွေ့နား
မှာပါဗျာ”

“ဟေ...”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အာမေ
ဇိတ်သံထွက်ကာ ထိုသူ သရဲခြောက်ခံ
ဆရာသည်ကို ယုံကြည်သွားကြသည်။
မည်သို့ဆိုသော် ထိုညောင်ပင်နှင့် အနီး
တစ်ဝိုက်တွင် ပရလောကသား၊ တစ္ဆေ
သရဲများ နေထိုင်သည်ကို ကျွန်တော်
တို့တစ်ရွာလုံး သိကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို
ညောင်ပင်အောက်တွင် တစ္ဆေခြောက်
ဆူနဲ့၍ ညအခါ မည်သူမှ မကပ်ရဲကြ
ပေ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က သိချင်
အောင်ဖြင့်...

“ဘယ်လို အခြောက်ခံလာရ
တာလဲ အစ်ကို”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်
သူကြီးမှလည်း...

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ မင်းကို
ဘယ်လို ခြောက်တာလဲ။ နောက်ပြီး
မင်း ဒီအချိန် ညောင်ပင်အောက် ဘယ်
သို့ရောက်ခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုပါ သူကြီးရယ်။ ကျွန်တော်
ရောက်ခဲ့တာတော့ ည ဂုနာရီကျော်
ကျော်လောက်ကပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီအချိန်ရောက်သွားမှန်း ကျွန်တော်
လည်း မသိပါဘူးဗျာ”

ထိုသူ ရှင်းပြနေသည်ကို ကျွန်
တော်တို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေ
ကြသည်။

“ကျွန်တော်က အနောက်ပိုင်း
သရက်ပင်ကုန်းရွာက အောင်ဝင်းပါ။
ကျွန်တော်မှာ ဇနီးနှင့် သားသမီး
၃ယောက်ရှိပါတယ်။ အသက်ကတော့
၄၂နှစ်ရှိပါပြီဗျာ”

ဟူ၍ အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်အားလုံးကို ပြောပြသဖြင့် ထိုသူ
၏ တစ္ဆေအခြောက်ခံရမှုကို ကျွန်တော်
တို့ သိခဲ့ရပါသည်။

ကိုအောင်ဝင်းသည် ကလေး
နေမကောင်း သည့်အတွက် နေလယ်
၂နာရီလောက်တွင် ရွာမှ ဦးလှမြိုင်၏
ထော်လာဂျီနောက် လိုက်ကာ ရှိ
သလောက် သီးနှံများ ရောင်းချရန်
အတွက် မြို့သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ မြို့
နှင့် ကိုအောင်ဝင်း နေထိုင်သော
သရက်ပင်ကုန်းရွာသည် ဖြစ်ကြောင့်
ဝေးပါသည်။

ဦးလှမြိုင်၏ စက်အိမ်၊ နေကွေး
စွာ ဆွဲနှင့်မူကြောင့် ညနေ ၃နာရီမှ
မြို့သို့ ရောက်ရှိသည်။ မြို့သို့ ရောက်
သော် ရောင်းနေကျ ပွဲရုံတွင် ပါလာ
သော သီးနှံများအား ရောင်းချပြီး ဈေး
သိုဝင်ကာ အိမ်အတွက် လိုအပ်သော
ပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် ဖျားနေသော
ကလေးအတွက် ဆေးဝယ်ကာ ဦးလှ
မြိုင်ရှိနေသည့် အရက်ဆိုင်သို့ လိုက်
လာခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်သို့ ရောက်ချိန်တွင်
ညနေ ၅နာရီပင် ရှိချေပြီ။

ကိုအောင်ဝင်းက သောက်စား
တတ်သူ မဟုတ်သည့်အတွက် ဦးလှ
မြိုင်၏ ထော်လာဂျီပေါ်၌သာ နေပြီး
အရက်ပိုင်းပြီးမည့်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်
နေသည်။ အရက်ပိုင်းမှာ ညနေ ၆နာရီ
ထိုးချိန်ထိပင် မပြီးသေးပေ။ အချိန်
လည်း အတော်လင့်လာပြီဖြစ်၍ ဖျား
နေသော ကလေးအတွက် ဖိုးရိမ်လာခဲ့
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထော်လာဂျီပေါ်မှ
ဆင်းကာ ဦးလှမြိုင်တို့ရှိရာ အရက်
ဆိုင်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဦးလှမြိုင်
တို့မှာ ရေချိန်ပင် လွန်နေပြီဖြစ်သည်။
အရက်ရှိန်ကြောင့် စကားလုံးများပင်
မပီတော့။

“ဦးလှမြိုင်...မပြန်သေးဘူးလား
ဗျာ”

ဦးလှမြိုင်က ငိုက်စိုက်ကျနေ
သော ခေါင်းကို ယိုင်နှုန်း မော့ကာ
မပီပြင်သော စကားလုံးဖြင့် ပြန်ပြော
လာသည်။

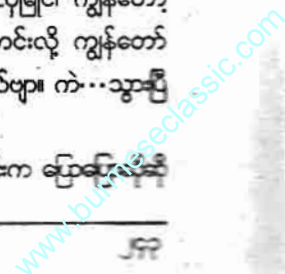
“ငါ မူးနေပြီကွာ။ ဒီည မြို့မှာပဲ
ငါအိပ်တော့မယ်။ မပြန်နိုင်တော့ဘူး”

“ဗျာ...”

ဦးလှမြိုင်၏ စကားကြောင့်
ကိုအောင်ဝင်း အတော်ပင် စိတ်ညစ်
သွားရသည်။ ယခုချိန်မှ ပြန်လျှင် ရွာ
သို့ ၈နာရီကျော်လောက်မှ ပြန်ရောက်
နိုင်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဖျားနေ
သည့် ကလေးကို စိတ်မချ၍
ကိုအောင်ဝင်း အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးလှမြိုင်
အား...

“ကဲ...ဦးလှမြိုင်၊ ကျွန်တော်
ကလေး နေမကောင်းလို့ ကျွန်တော်
တော့ ပြန်မဖြစ်မယ်ဗျာ။ ကဲ...သွားပြီ
ဗျာ”

ကိုအောင်ဝင်းက ပြောပြလျှင်ဆို

အိမ်သို့ ပြန်ရန် မှီဝဲထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖျားနေသော ကလေးအတွက် လမ်း၌ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အမဲသားကြော် ဝယ်လိုက်သေး၏။ ထိုနောက် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများကို အားကုန်လှမ်းကာ ရွာသို့ အပြေး နှင်ခဲ့သည်။ (ထိုအချိန်က ဆိုင်ကယ်များ မပေါ်သေး၍ ကယ်ရီဟူ၍ မရှိပါ။)

ဤသို့ဖြင့် ကိုအောင်ဝင်း တစ်ယောက် ည ၇နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ရွာထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ လပြည့်ကျော် ၉ရက်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လမထွက်သေးပါ။ ဓားတံစီးလည်း မပါလာသောကြောင့် ကြယ်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့်သာ ခရီးနှင့်လာခဲ့သည်။

လမ်း၌ လူကုဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။ ပုရစ်လေးများ၏ အော်သံတွေသာ ဆူညံလို့နေ၏။

ကိုအောင်ဝင်း ဤသို့ လျှောက်လာရင်း ခဏအကြာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနည်းငယ် လင်းလာသလို ခံစားမိသည်။ ထို့နောက် လမ်းမှာလည်း အတော်ပင် ပြောပြလွယ်လာသည်။ လေအေးများ တိုက်ခတ်လာသောကြောင့် လူမှာလည်း အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွား၏။

ကိုအောင်ဝင်းသည် ခြေလှမ်းများကို ကျဲ့ကျဲလှမ်းကာ ယခင်ထက် သွက်အောင် လျှောက်လာလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ၌ အိမ်ကို အပြန်ပြန်ရောက်ချင်စိတ်သာ ကြီးစိုးလို့နေသည်။ ကိုအောင်ဝင်းသည် ညဉှာပြန်ပြီးသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်သို့ ရောက်ရှိလို လာလေသည်။ ထိုအခါ ကိုအောင်ဝင်းသည် မိမိလာစဉ် လမ်း၌ ထိုအပင် မတွေ့ရှိခဲ့သည်ကို စဉ်းစားမိလာသည်။ သို့သော် ဆက်

စဉ်းစားမနေဘဲ ပြောပြဖူးသော လမ်းအတိုင်းပင် ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ထိုညောင်ပင်ကြီး၏ အလွန်တွင် ကိုအောင်ဝင်းတစ်ယောက် မှု့ သွားနေသော လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကိုအောင်ဝင်းသည် အဖော်တစ်ယောက်ရပြီဟူသည့် အသိဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ထို့နောက် ထိုလူကြီးထံသို့ အမိပြေးလိုက်သွား၏။ ကိုအောင်ဝင်း ပြေးလိုက်လာသံ ကြားသောအခါ ထိုလူကြီးသည် ကိုအောင်ဝင်းအား လှည့်ကြည့်လာပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ အနည်းငယ် လင်းနေသော အလင်းရောင်ကြောင့် ထိုလူကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို မှုန်ဝါးဝါးမြင်လိုက်ရသည်။ အသက် ၅၀ ကျော်ဝန်းကျင်အရွယ် ထိုလူကြီးမှာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်အသွင်ရှိပါသည်။ ထို့နောက် ထိုလူကြီးသည် ကိုအောင်ဝင်းအား...

“ငါ့ညီ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်မလို့မိ၊ ကျွန်တော်က သရက်ပင်ကုန်းမှာ နေပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ငါလည်း အိမ်အနောက်ပိုင်းဘက်ကို သွားမလို့ကွဲထိုလူကြီး၏ စကားကြောင့် ကိုအောင်ဝင်းသည် အဖော်ရပြီမိသည့်အသိဖြင့် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းသာအားဖြင့်...

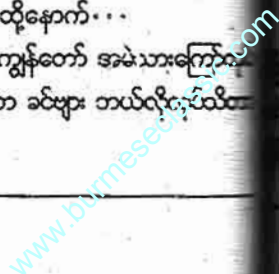
“မိအို အဖော်ရတာပေါ့၊ အတူတူသွားကြမယ်လေ”

“အင်း... သွားကြတာပေါ့”
ထိုအချိန်မှ စ၍ ထိုလူကြီးသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ချေ။ လမ်းအတိုင်းပင် ကိုအောင်ဝင်း၏ မှု့ သွားနေသည်။ ကိုအောင်ဝင်းသည် လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မေးနေဘဲ ထိုသူ၏ နောက်မှ နှုတ်ဆိတ်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုလူကြီးသည် ကိုအောင်ဝင်းဘက် လှည့်ကာ ရေရှု ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုအောင်ဝင်းက နားမလည်သလို ကြောင်အိမ်အိမ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကိုအောင်ဝင်းအား ရန်သလို တင်းမာခက်ထန်သည့်အသွင်ဆောင်နေပါသည်။ ထို့နောက် ထိုလူကြီးသည် အသံပြောပြောကြီးဖြင့်-

“မင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာအမဲသားကြော်ထုပ် ငါ့ကို ပေးစမ်း”
ကိုအောင်ဝင်းသည် သူ့အသားကြော် ဝယ်လာကြောင်း ထိုအသိနေ၍ အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားသည်။ ထို့နောက်...

“ကျွန်တော် အမဲသားကြော်ကို ပါလာတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

“လျာမရည်နဲ့ ပေးဆို ပေး”
ထိုလူကြီး၏ တင်းမာ ခက်ထန်
စကားကြောင့် ကိုအောင်ဝင်း
ယောက် အတော်ပင် စိတ်တိုသွား
ထိုနောက်...

“မပေးနိုင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်မယားနဲ့
ကျုပ်သားအတွက် ဝယ်လာတာ။
အဖေအတွက် ဝယ်လာတာ မဟုတ်
ဟု ဘုဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်
သည်။

ထိုလူကြီးက ပြောပြောဆိုဆို
အောင်ဝင်း၏ လွယ်အိတ်ကို ပြင်း
စွာ ဆွဲလေ၏။ အားပြင်းလှသော
လူကြီး၏ ဆွဲအားကြောင့် ကိုအောင်
လွယ်အိတ် ထိုသူထံ ပါသွား၏။
အောင်ဝင်းသည် လွန်စွာ ဒေါသ
လာကာ ပြင်းထန်လှသော လက်
ဖြင့် ထိုသူအား အားကုန်ထိုးလိုက်
သည်။ ထိုသူမှာ မြေပေါ်တွင်
ဆက်လျက်သားဖြစ်သွား၏။

ထိုနောက် ကိုအောင်ဝင်းသည်
သူ့အား ဝင်လုံးကာ လုံးတွေ့သတ်
လိုက်သည်။ ထိုလူကြီးသည် မိမိ
ပေါ်တွင် တက်ခွထားသော
အောင်ဝင်းအား ပြင်းထန်စွာ ကန်
ညှပ်လိုက်သည်။ အားပြင်းလှသော
လူကြီး၏ ကန်ချက်ကြောင့်
အောင်ဝင်းသည် တစ်လံလောက်
ကွာသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ ထို
နောက် ထိုလူကြီးသည် ကိုအောင်ဝင်း
ထံသို့ ခုန်အုပ်ကာ ကိုအောင်ဝင်း၏
ညှပ်ပင်းကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့်
ယက်ထား၏။

ထိုလူကြီးမှ လက်နှစ်ချောင်း
ယာ ထောက်ထားသော်လည်း
အောင်ဝင်းမှာ မည်သို့မျှ ရုန်းမထွက်
အောင် လေးလံသွားခဲ့သည်။ ထို

နောက် အနီးမှ ရယ်သံတစ်ခုသည်
ကိုအောင်ဝင်းနားထဲ ဝင်ရောက်လာ
လေသည်။

“ဟားဟားဟား...ကောင်းတယ်၊
ကောင်းတယ်”

ကိုအောင်ဝင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံး ထိုသူ ဖိထား၍ လေးလံ
နေရာမှ အသံလာရာသီသို့ မျက်လုံး
ဖြင့် ဝေကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး
တစ်ဦးမှာ ဆံပင်ဖားလျားချ၍ ကိုအောင်
ဝင်းကို ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်
နေလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့်
ကိုအောင်ဝင်းတစ်ယောက် သွေးပျက်
မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချာသွားသည်။

ထိုနောက် မိမိအပေါ် တက်ခွ
ထားသော လူကြီးအား ကြောက်နေ
သည့်ကြားက ကြည့်မိသည်။ ထိုလူကြီး
၏ တောင်တင်း ခိုင်မာသော
ကိုယ်ကြီးမှာ အဝတ်အစားမပါ။ မည်း
နက်နေ ယခင်က တည်ကြည် ခန့်
ညားသော ရုပ်အသွင်မှာ ရုတ်ချည်း
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကိုအောင်ဝင်းသည် ပရလောက
သား ခြောက်လှန်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိ
ပြီး သွေးပျက်မတတ် ကြောက်လန့်
ကာ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်လေ
သည်။

“အား...”

ကိုအောင်ဝင်း အော်လိုက်သည့်
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထို ပရလောက
သားနှစ်ဦးသည် အဝေးဆုံးသို့ လွင့်စဉ်
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကိုအောင်
ဝင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခွေးများဖြင့်
စိုရွဲကုန်၏။

ထိုနောက် ကိုအောင်ဝင်းသည်
ကမန်းကတန်း ထရပ်ကာ ပြေးမြည်
အပြုတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ရုတ်တရက် မှောင်အတိလွှမ်းသွား

သည်။ ထိုအချိန်ကပင် ကိုအောင်ဝင်း
သည် ယခင်က လင်းနေသည်ဟု ထင်
ရခြင်းမှာ ပရလောကသား ဖန်ဆင်းထား
ခြင်းဖြစ်မည်ဟု သိလိုက်သည်။ ထို
နောက် တစ်ခင်းမှ ဝိုင်းတီး၍ကြောက်
လာကာ ဦးတည်ရာမှ ပြေးလိုက်သည်။
ထိုသို့ ပြေးချိန်တွင် ကိုအောင်ဝင်းသည်
ညောင်ပင်ကြီး၏ အနီးမှ မြက်ရိုင်းချို
များထဲတွင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ သူ့လာစဉ်က ညီညာပြန်ပြူး
သော လမ်းမှာလည်း ပျောက်ချင်းမလှ
ပျောက်သွားလေသည်။

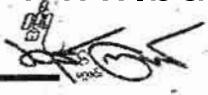
ကိုအောင်ဝင်းသည် ချုံများထဲသို့
တိုးဝင်ကျော်လွှားကာ ကြောက်အေး
လန့်အားဖြင့် တစ်ရိန်ထိုး ပြေးတော့
သည်။ တစ်လံလောက်ရှိသော ချောင်း
များကိုလည်း မည်သို့ ခုန်လိုက်မှန်းပင်
မသိအောင် ကျော်လွှားသည်။ မောလွန်း
၍ နဖူးမှ ခွေးများ တီးခိုးကုန်နေသော်
လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် ပြေးနေမိ
လေသည်။ ခြေထောက်ကို စူးသည့်
ဆူးများမှာလည်း အချောင်းပေါင်းပင်
ကျောက်နိုင်တော့မည်မထင်။

ကိုအောင်ဝင်းသည် မောပန်းစွာ
ပြေးနေရင်းမှ ရွာအဖွဲ့နီရို ကျွန်တော်
အိမ်မှ ကျွန်တော်၏ မာတ်မီးရောင်ကို
အမှောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့
မြင်လိုက်၍ ပတ္တာမြားခဲ ကောက်ရ
သည့်အလား လွန်စွာဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်
သွားရလေသည်။ ထိုနောက် ဓာတ်မီး
ရောင်ရှိရာသို့ တစ်ရိန်ထိုး ပြေးကာ
ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ
သည်။

ကိုအောင်ဝင်း၏ ပရလောက
သားနှင့် တိုက်ခိုက်လာခြင်းအတွက်
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုအောင်ဝင်း
ကိုယ်စား သည်းထိတ်ရင်ခွာခြင်း

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။ ကိုအောင်ဝင်းသည် ပြောပြပြီး ချိန်ထိပ်ပင် ကြောက်စိတ်များ အရှိန် မသေသေးပေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သည်လည်း ကိုအောင်ဝင်းကို ကိုယ် ချင်းစာမိကြပါသည်။ ထိုနောက် သူကြီး က...

“ခါဆို မင်းလွယ်အိတ် အဲဒီမှာ ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဟု သူကြီးက မေးလိုက်ရာ ကိုအောင်ဝင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး။ ကျွန် တော်ရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ကလေး အတွက် ဆေးရယ်၊ နောက် သီးနှံ ရောင်းထားတဲ့ ငွေခနစ်သောင်း ငါး ထောင်ရယ်၊ အိမ်အတွက် ပစ္စည်းတချို့ ရယ် ပါပါတယ်”

ကိုအောင်ဝင်းသည် သူ၏ ငွေ နှင့် ပစ္စည်းများကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေည်။ ထို့ကြောင့် သူကြီးက အလိုက်သိစွာ ဖြင့်...

“မင်း... အဲဒီလွယ်အိတ်ကို အခုသွားယူချင်လား”

လို့ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားယူချင်ပါတယ် သူကြီး။ ကျုပ်ငွေတွေကိုလည်း စိတ် မချဘူး။ နောက် ကလေးရဲ့ ဆေးလည်း လိုနေလို့ပါ သူကြီး”

“ကဲ... ကဲ... ခါဖြင့်လည်း သွားယူကြတာပေါ့”

ဤသို့လျှင် သူကြီးနှင့် ကျွန် တော်တို့သည်လည်း ထိုသူ ဦးဆောင် ခေါ်သွားရာနေရာသို့ ဓာတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုအောင်ဝင်း ခေါ် သွားရာ ညောင်ပင်ကြီးသို့ ရောက်သော် ချုံနွယ်များ အတော်ပင် ထူထပ်နေ သည်။ ချုံနွယ်များကို တုတ်ဖြင့် ရှင်း ကာ သွားရင်းမှ ကိုအောင်ဝင်း လူးလိမ့်

ထား၍ မြက်ပင်များ ပြားနေသော နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ၎င်း နေရာ၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လွယ်အိတ် ကို တွေ့ရသည်။ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ငွေခနစ်သောင်းငါးထောင်မှာ တစ်ကျပ် မှ မလျော့ဘဲ ရှိနေသည်။

လွယ်အိတ်ဘေးတွင်တော့ ကိုအောင်ဝင်း ဝယ်လာသည့် ကလေး ဆေးဘူးများနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းတချို့နှင့် ဟင်းခတ်ပစ္စည်းတချို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနောက် ထိုနေရာနှင့် အနီးတစ်ဝိုက် ချုံစပ်တွင်တော့ အိတ်များ ပေါက်ပြ ကာ ဖိတ်စင်နေသည့် အမဲသားကြော် ထုပ်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုအောင်ဝင်းသည် မိမိပစ္စည်း များကို ပြန်ရသောအခါ အတော်ဝင် ဝမ်းသာသွားသည်။ အမဲသားကြော် လုပ်ကိုတော့ ကြည့်ပင် မကြည့်ခဲ့တော့ ပေ။ ထို့ကြောင့် သူကြီးက...

“ကဲ... အောင်ဝင်း။ ဒီအမဲသား ကြော်ထုပ်ရော မင်း မယူတော့ဘူး လား”

ဟု စ.မေးမေးလိုက် ရာ ကိုအောင်ဝင်းမှာ ပျာပျာသလဲ...

“ဟာ... မ... မယူရဲတော့ပါဘူး သူကြီးရယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သူကြီးက...

“အင်း... ဟုတ်ပြီ။ သူတို့လိုချင် တဲ့ အမဲသားကြော်ထုပ်ကို ငါတို့ သူတို့ အတွက် ထားပေးခဲ့ဖူးပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီး”

ဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြော လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် ထိုအမဲသားကြော် ထုပ်ကို ထားခဲ့ကာ ကျွန်တော်တို့ ရွာ သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ရွာသို့ ရောက်သော်

ကိုအောင်ဝင်းက သူကြီးအား...

“သူကြီး... ကျွန်တော်ကလေး နေမကောင်းလို့ ကျွန်တော် ဒီည အရောက်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ဗျာ”

“ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ။ ငါတို့ထည့် ကူညီလက်စနှင့် ကူညီလိုက်ပါမယ် ဟု ဆိုကာ သူကြီးက ကျွန်တော် အား...”

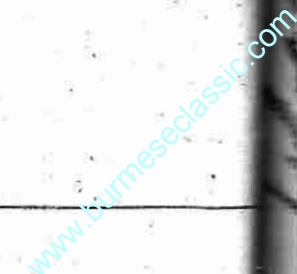
“ကဲ... မောင်တက်လူ... ခါတို့ ကိုအောင်ဝင်းကို ပိုပေးလိုက်ကြ ကွာ။ သရက်ပင်ကုန်းရွာက ဘယ် လောက်မှ မလိုတော့တာ။ နာရီတစ် ကျော်ကျော်ဆို ရောက်ပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူကြီး”

ကျွန်တော်နှင့် ရွာမှ ကာလထဲ သုံးယောက်တို့သည်လည်း ဖခင်တစ် ဦး၏ ကလေးအပေါ်ထားသော ကိုအောင် ဝင်း၏ မေတ္တာကို လေးစားကာ ကိုအောင်ဝင်းအား အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးကြပါသည်။

ထိုညသည် ကိုအောင်ဝင်း ကျွန်တော်တို့အတွက် အမှတ်တံဆိပ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ ညတစ်ည ဖြစ်ပါတော့သည်။

ညီဇလေးငယ်(လယ်ခဲ)

အရေးအကြီးဆုံးမှာ ဆိုင်တာ
တစ်ခုက ဟန်လင်းရောက်ရင် ဗြိ
ဟောင်းက တွေ့သမျှ ဘာပစ္စည်းကိုမှ
ယူမလာကြဖို့ပါပဲ”

ပျူမြို့ဟောင်း
လူရိုးတစ်ချောင်းနှင့်
ဟန်လင်းမြေ
ဝင်းကိုဖော်

ပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ
စံရွှေစကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စား
စွာ နားထောင်နေကြသည်။ ရှေးဟောင်း
သုတေသနပညာတွဲလွန် ဒီပလိုမာသင်
တန်းသားများ၏ ပျူမြို့ဟောင်း ကွင်း
ဆင်းခရီး မစတင်မီ ပါမောက္ခဆရာကြီး
က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ရှေးဟောင်း
သုတေသနပညာဌာန၌ ခရီးစဉ်တွင်
လိုက်ပါကြရမည့် ကျောင်းသား ကျောင်း
သူအားလုံးကို ခေါ်ယူမှာကြားနေခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ပျူမြို့ဟောင်းဆိုင်ရာ အချက်
အလက်များကို ရောင်စုံ ဆလိုက်၊
ဓာတ်ပုံများဖြင့် ရှင်းလင်းပြောကြားအပြီး
တွင် သင်တန်းသားတို့ လိုက်နာသင့်
သည့် အဓိက အချက်များကို ပြော
ကြားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ထောင်ချီ
ကြာခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ရှေးဦး လူသား
တွေရဲ့ ကြွင်းကျန်ရစ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
က ခုထိ အသက်ဝင်နေသလိုပဲလို့
မှတ်ယူထားကြပါ။ ဟိုရောက်ရင် အနီး
တွေ၊ အိုးခြမ်းကွဲတွေ၊ အုတ်ကျိုးတွေ၊
ကျောက်လက်နက်အပိုင်းအစတွေ
တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အတူးသဖြင့်ကတော့
အနီးတွေကို လူရိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်
ရိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပဲ
ဆိုပြီးတော့ ကောက်ယူ သိမ်းဆည်းတာ
မျိုး ရှောင်ကြဉ်ကြပါ။ မမြင်နိုင်တဲ့
ခြောက်လှန့်မှုတွေ ရှိခဲ့တာကို ဆရာတို့
အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိထားပါ
တယ်”

ခရီးစဉ်တွင် ကြီးကြပ်သူအဖြစ်
လိုက်ပါလာမည့် ဆရာ ဦးကျော်မျိုး
ဆက်က...

“တကယ်လို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
မို့ တန်ဖိုးရှိတယ်ထင်ပြီး ယူချင်ရင်
တောင် ကိုယ့်အိမ်ကို မယူဘဲနဲ့ ဌာနက

ပြတိုက်ကိုပဲ ပို့ကြပါလို့ မှာချင်ပါတယ်”
ဟု ဆိုကာ လူစုခွဲလိုက်ကြ
သည်။

အပြင်ရောက်တော့ သင်တန်း
သားတွေက...

“ဆရာကြီးပြောတာ ဘာ
အဓိပ္ပာယ်လည်း မသိဘူးနော်”

“ကွီရိုဆန်တယ်လို့ ပြောချင်တာ
နေမှာပေါ့”

“ကိုနိန်စာသင့်တာတွေ ဘာတွေ
ရှိနိုင်မယ်ထင်တယ်”

သင်တန်းသားများ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ပြောကြရင်း လူစုတူသွားခဲ့
ကြသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ဝက်လက်မြို့နယ်
အတွင်းရှိ ရှေးပစ္စည်းဟောင်း ဟန်လင်း
သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၇၀၀
ကျော်ကျော်၊ ခရစ်နှစ် သုံးရာစုလောက်
က ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သော မြို့ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်
သည်။ ပညာရှင်တို့ တူးဖော်လေ့လာမှု
ပြုရာတွင် ပုတီးစေ့များ၊ အိုးခြမ်းစေ့များ၊
ကျောက်လက်နက်၊ သံလက်နက်များ၊
ကျောက်ကွင်းများ စသည့် ရှေးဟောင်း
သင်္ဘောသနနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ
အထောက်အထားပစ္စည်းများကို တွေ့
ရှိ ရသကဲ့သို့ လူအရိုးစုများနှင့် အချို့ပြာ
အိုးများကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ကြရပေသည်။

လူအရိုးစုများတွင် အပြည့်အစုံ
အကောင်လိုက် အလောင်းကောင်များ
ကို တွေ့ရသကဲ့သို့၊ တစ်နေရာတွင်
အရိုးများကို စုပုံ ဖြူပုံနုထားသည်ကို
လည်း တွေ့ရှိကြရပေသည်။

ရှေးဟောင်း သုတေသနကျောင်း
သားများကား စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွ
နေကြသည်။

“ကိုနိန်စာတွေ ဘာတွေဆိုတာက
ယုံနိုင်စရာ မရှိပါဘူးကွာ”

“ဟိုရောက်တော့ ကိုယ်တွေ့

ကြုံရင်လည်း ကြုံကြရမှာပေါ့”

ဟန်လင်းသို့ ရောက်ချိန်ထိ
နေအတော်မြင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ကားရင်
ထားသည့် နေရာဘေးတွင် အုတ်စေ့
ကန်တစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်
တော်တို့အား ကြိုဆိုနေကြသော
ဒေသခံများအနက် ဦးမြင့်စိုးအောင်က-
“ဒါ ဟန်လင်း ရေပူတွင်းလေး
မနက်စောစောဆို ဆင်းစိမ်လို့ ရတယ်။
သဘာဝအလျောက် ရေက အမြဲပူနေ
တာ”

ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်တို့ထံ
တွင် ပါလာသော ကျော်မင်းထွန်းက-

“အခုစိမ်ရင်ရော မရတူးလားချ
ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီအချိန် ဘယ်စိမ်နိုင်မှာတုန်း
အရမ်းပူပူ ပူပူလေး၊ အပူချိန်က ၇၀
ဒီဂရီလောက် ရှိတယ်ဗျ”

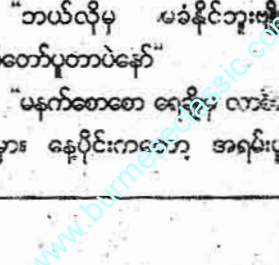
ဦးမြင့်စိုးအောင်၏ စကားဒေ
တွင် ကျွန်တော် ရှေးဟောင်းအတွင်းဆင်း
သည့် အုတ်လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွား
ပြီး ရေကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။
အတော်လေး ပူနေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ကျွန်တော် လက်ကို ရေထဲသို့
ဖြည်းဖြည်းချင်း နှစ်ကြည့်လိုက်သည်။
လက်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ ရေ
ထဲတွင် နှစ်ထားလိုက်ရာ ကျွန်တော်
လက်ဘစ်ချောင်းလုံး နီရဲလာပြီး မခံနိုင်
လောက်အောင် ပူလာသဖြင့် ရေထဲမှ
ပြန်နုတ်လိုက်ရသည်။

ဦးမြင့်စိုးအောင်က ရယ်နေ
ရင်း...

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ”

“ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်ဘူးဗျ၊
တော်တော်ပူတာပဲနော်”

“မနက်စောစော ရေချိုးမှ လာအံ့
လို့ရမှာ၊ နေပိုင်းကတော့ အရမ်းပူ

ဆယ်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အထုပ် အနီးများ သယ်ကာ ဦးမြင့်စိုးအောင် အိမ်တွင် စတည်းချကြပါသည်။ အိမ်ကမ်းထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်ပေရာ အပေါ်ထပ်တွင် ယောက်ျားလေးများ နေကြသည်။ မိန်းကလေးများကို ရှေ့အိမ်ကြီးတွင် နေရာချထားပေးပြီး ထမင်းစားတော့ ဦးမြင့်စိုးအောင်အိမ်မှာပင် စုစားကြသည်။

ရောက်သည့်ညတွင် ဦးမြင့်စိုးအောင်နှင့် စကားတွေ အများကြီးပြောကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲတွင် မိလာသော ယောက်ျားလေးများက ချင်လေးများပီပီ ဘာကိုမှ အကြောက်အရှံမရှိ၊ ပြောချင်ရာတွေ ပြောကြ၊ နောက်ခိုင်တာတွေ နောက်ပြန်ဖြင့် ပျော်နေကြတော့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂန္ဓီကို စိတ်ထဲမှာ သူ့မို့ အမေတစ်ခုကို မေးမိသည်။

“မိမာက ပျူခေတ် ရှေးသင်္ချိုင်းဆောင်းတွေက လူအရိုးစုတွေ၊ အရိုးအိတ်တွေရှိတော့ ခြောက်တာ လှန့်တာ ဆွဲများ ကြိုးဖူးလားဗျ”

“သင်္ချိုင်းဟောင်းတွေ ရှိပေမယ့် သရဲခြောက်တယ်တော့ မကြားမိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် ဟိုးတုန်းကတော့ သင်္ချိုင်းကို လာခိုးတူးကြတဲ့ သိုက်သားဆွဲကတော့ ညဘက် ခိုးတူးလို့ ရအောင် သရဲခြောက်တယ်။ တန္တေလှန့်ဆယ်လို့တော့ သတင်းလွှင့်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် ပရလောက ဆိုတာ ပြောရတော့ ခက်သားပဲလေ။ ကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ လူတွေက ဆား ရှိနေနိုင်သေးတာပေါ့ဗျာ။ နှစ်နှစ်ထောင် သုံးထောင်ဆိုတာက

ကျွန်တော်တို့ လူတိုက်မှာသာ အရမ်းရှည်ကြာတာကိုးဗျ။ ပရလောကမှာတော့ ခဏပဲကိုးဗျ”

ဦးမြင့်စိုးအောင် ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေကြသည်။

“ရှေးဟောင်းနယ်မြေထဲကို ညဘက်ဆို ဘယ်သူမှလည်း မသွားကြတော့ ဘာမှမသိနိုင်ကြဘူးပေါ့”

“ဆရာကြီးကတော့ အရိုးတွေ ဘာတွေ ကောက်မလာဖို့ ကျောင်းသားတွေကို မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဆရာကတော့ အတွေ့အကြုံတွေ များတယ်လေ”

ထိုညက အတော်လေး ညဉ့်နက်အောင် စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် အားလုံး စောစောထကြကာ ရှေးဟောင်းနယ်မြေအတွင်းသို့ သွားကြရန် ပြင်ကြရသည်။ အားလုံးက တောစီး ဖိနပ်များ၊ ဘောင်းဘီရှည်များ ဝတ်ကာ၊ ဦးထုပ်များ ဆောင်းကြရသည်။ ကွမ်းခေါင်ခေါင် နေကလည်း အတော်ပူသဖြင့် ကျောင်း

သားတစ်ယောက်က ထီးအတော်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းယူလာသည်။ ဆရာမလေးများအားလုံးကလည်း ဘောင်းဘီရှည်တွေ ဝတ်ထားကြသဖြင့် ကျောင်းသူများနှင့် မခွဲခြားနိုင်ပါပြီ။

“မွန်းမတည့်ခင် အိမ်ပြန်ရောက်အောင် စောစောထွက်ကြမယ်”

ပါမောက္ခဆရာကြီး စီစဉ်သည့် အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တည်းအိမ်မှ စောစောထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးမြင့်စိုးအောင်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ သူက ဟန်လင်းကျေးရွာမှ ရှေးဟောင်း သုတေသနတစ်ဦးဖြစ်လေရာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သိလိုသူမျှကို ရှင်းပြပေးနိုင်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကွမ်းခေါင်းအဖွဲ့နှင့်အတူ ရှေးဟောင်း သုတေသနဌာနမှ အရာရှိများ ပါ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ရွာ၏ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြရပါသည်။

အဖွဲ့တွင် ယောက်ျားလေးက ပြယောက်သာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး၊ ကျန်သူများက မိန်းကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မိန်းကလေးတွေဖြစ်သော်လည်း ရှေးဟောင်း သုတေသနကျောင်းသူတွေမို့ လားမသိ သွက်လှ မြန်လှသည်။ သူတို့တွေက စာအုပ်ကိုယ်စီနှင့် ရှေ့ဆုံးမှာ အမြဲရှိနေတတ်သည်။ လက်ကိုင်ဖုန်းများဖြင့် မြင်မြင်သူမျှကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် စာတမ်းတင်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အချက်အလက်တွေ ရသမျှ စုဆောင်းကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့တွင် သုံးယောက်က ရှေ့ဆုံး သွားကြပြီး၊ ကျန်သုံးယောက်က နောက်ဆုံးမှ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ ထိုးဝင်ခဲ့

www.burmeseclassic.com

သည်။

နွေရာသီဖြစ်သောကြောင့် ကွင်းက ခြောက်နေသော်လည်း ရိုးပြတ်များကြားတွင် ဆူးပင်များ ရှိနေလေရာ အားလုံး၏ ဘောင်းဘီများတွင် ဆူးစများကို တွေ့ရသည်။

ဆရာ ဦးကျော်မျိုးဆက်နှင့် ဆရာမများက ဦးဆောင်ကာ ရေခဲဆူးမှ သွားကြပြီး ဆရာကြီးက နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာသည်။ ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်တိုင်း တိုင်းကြထွာကြ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ ရှင်းပြသမှုကို လိုက်မှတ်သားကြဖြင့် အားလုံး အလုပ်များကြရသည်။

ကွင်းထဲတွင် ဖြတ်လျှောက်လာကြရင်း အောက်ကိုလည်း ကြည့်ကြရသည်။

“ပုတီးစေ့တွေရင် ကောက်နော်၊ ပျူပုတီးစေ့ သိပ်တန်ဖိုးရှိတယ်”

“ပုတီးစေ့တော့ မတွေ့ဘူးကွ။ ပဲစေ့တွေတော့ တွေ့တယ်ဟေ့”

“အေး၊ များများတွေ့ရင် ကောက်ကွာ။ ပြုတ်စားလို့ ရတာပေါ့ကွ”

“နောက်ချေးပုံတွေ တွေ့တယ်။ ကောက်ရမလား”

“မင်း ဟင်းချိုချက်သောက်ရအောင် ယူခဲ့လေ”

“မင်းကို အရင်တိုက်မယ်”
ရဲဝင်းနိုင်၊ ကျော်မင်းထွန်း၊ နေလင်းထွန်း၊ ချောဝင်းအောင်၊ ဇော်မင်းဦးနှင့် ကျွန်တော်။

ကျွန်တော်လည်း ကလေးတွေနှင့်အတူ လိုက်လာရင်း သူတို့ ဗရတ်ကျလာကြသည်ကို ကြည့်ကာ အပျော်တွေ ကူးစက်လာတော့သည်။ ရယ်ကြမောကြ ပျော်ကြပါကြ။

တစ်နေရာအရောက်တွင် နေလင်းထွန်းက အရိုးကြီးတစ်ချောင်း တွေ့သဖြင့် ကောက်ယူကာ ကျွန်တော်

ကို ပြသည်။

“ဒယ်ဒီ...ဘာရိုးကြီးလဲဗျ”
ကလေးတွေက ကျွန်တော်ကို ဒယ်ဒီဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်...အဲဒါယူထား။ ပျူခေတ်က နွားရိုးကြီးကွ။ ပျူနွားဖြစ်မယ်”

ကလေးတွေကြားမှာ ကျွန်တော်လည်း နောက်ပြောင် ရယ်မောနေမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခွပ်ပြုတ် ပြုတ်လို့ ရဦးမယ်ထင်တယ်”

“ရတာပေါ့ကွ။ ပျူနွားခွပ်ပြုတ်ဆိုတာ တို့ ဟန်လင်းရောက်မှ သောက်ဖူးတော့မှာ”

ဆရာကြီးလည်း မနေနိုင်တော့။ ကျွန်တော်တို့အပျော်တွေ ကူးစက်ကာ ပြုံးနေရင်း...

“ဦးဝင်းဇော် လျှောက်နောက်နေတာ၊ နွားရိုးခြောက်ကြီးပါကွ။ လွှင့်ပစ်လိုက်”

ထိုနေ့က မွန်းတည့်ခါနီးအထိ တစ်ကုန်းဝင် တစ်ကုန်းထွက်ဖြင့် နိုလင်း ရှေးဟောင်းနယ်မြေအတွင်း

ကျွန်တော်တို့ ကွင်းဆင်းခဲ့ကြသည်။ တည်ခိုးဆောင်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံး မောပန်းနေကြချေပြီ။

ဦးမြင့်စိုးအောင်၏ အိမ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေး ခြောက်ယောက် ပက်လက်လန်နေကြလေပြီ။ အင်္ကျီတွေ ချွတ်ကာ အမောပြေနေကြစဉ် နေလင်းထွန်းက...

“ဒယ်ဒီ... ကျွန်တော် ဆရာကြီးပြောတာ မယုံလို့ စမ်းကြည့်ရအောင် လူရိုးကြီးတစ်ချောင်းတွေတာနဲ့ ယူလာခဲ့တယ်”

ဟု ပြောကာ သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လူရိုးဟု ယူဆရသည့် အရိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြသည်။

“ငါတို့ မသိလိုက်ပါလားကွ။ ဘယ်နားက ယူလာတာလဲ”

“ဟို... သင်္ချိုင်းဟောင်းနားက ဖြတ်လာတုန်းကလေ”

“ဆရာကြီး ပြောထားရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ယူလာတာလဲကွာ”

“ဪ... စမ်းကြည့်ရအောင်ဆို”

“မင်းအရိုးကလည်း ဟိုး ပျူခေတ်က အရိုးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွ။ ဒီခေတ် လူတစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ အရိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွ။ ယူမထားတာ ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီရ။ ဒယ်ဒီ ကြောက်လို့လား”

“ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား ဆေးကျောင်းသားတွေ လူရိုးတွေ နီးပဲ ကိုင်ကြတာပဲ။ ငါတို့က ဆေးကျောင်းသားမှမဟုတ်တာ၊ ဘာလုပ်မှမသိ”

“ရှေးဟောင်း ပျူလူသား ထင်ယောက်ယောက်ရဲ့ ခဲအရိုးဖြစ်နေနိုင်

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမျှ ဆက်
ပြောတော့ပါ။ သူက ကျွန်တော်ကို
ကြည့်ပြီး ငြိုးနေသည်။

“ကာဗွန်ဓာတ်ခွဲကြည့်လို့ ပျူရီး
ဖြစ်နေရင် အဖိုးတန်ပြီပေါ့”

ကျွန်သူများကတော့ စိတ်ဝင်စား
ကြပုံမပေါ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ပြောဆိုနေကြချိန်မှာပင် ကျော်မင်းထွန်း
နှင့် ချောဝင်းအောင်တို့ အိပ်ပျော်ကုန်
ကြပြီဖြစ်ပါသည်။

ဟန်လင်းညသည် ညဦးပိုင်းက
အိုက်နေသော်လည်း ညဦးနက်ပိုင်းတွင်
အေးလာသည်။

တည်းခိုအိမ်အပေါ်ထပ်တွင်
ဒါမောက္ခဆရာကြီးနှင့် ဆရာများက
ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အိပ်ကြသည်။
ဆရာကြီးတို့ဘေးတွင် ကျွန်တော်နှင့်
ခဲဝင်းနိုင်တို့ အိပ်ကြသည်။

ခြေရင်းပိုင်းတွင် လူငယ်များဖြစ်
ကြသည့် ကျော်မင်းထွန်း၊ နေလင်းထွန်း၊
ချောဝင်းအောင်နှင့် ဇော်မင်းဦးတို့ အိပ်
ကြသည်။ ညဦးပိုင်းက အိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်
ကြသေးဘဲ သန်းခေါင်နီးမှ အိပ်ပျော်ခဲ့
ကြပါသည်။

ညဦးနက်ချိန် တစ်ရွာလုံး ဆိတ်
ငြိမ်နေပြီး အားလုံးအိပ်မောကျနေချိန်
ထယ်...

“မြွေ...မြွေ...မြွေကြီးဗျ”
အလန်တကြား အော်သံကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုး
သွားကြပါသည်။ အသံက ကျွန်တော်
တို့ အိပ်နေသည့် ခြေရင်းပိုင်းမှ ထွက်
သွားခြင်းဖြစ်ပြီး နေလင်းထွန်းအသံဟု
သိလိုက်သည်။

အားလုံး အိပ်ရာမှ ထလိုက်ကြ
ချိန်ထယ် မီးတလည်း မှောင်နေသည်။

မီးစက်က ည သနင်ရီလောက်ကတည်း
က ပိတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က
အသံထွက်လာရာဆီသို့ လက်နိပ်ဓာတ်
မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဇော်မင်း
ဦးက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်သည်။
နေလင်းထွန်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရာသဖြင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ မြွေက
ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်
ပါသည်။

သူက ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်
မပြော။ နေလင်းထွန်း ငူငူကြီးထိုင်နေ
သည်။

“အိပ်မက် မက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ
ကျွန်တော့်ကို မြွေလာပေါက်လို့ဗျ”

“အိပ်မက်ထဲ မြွေပေါက်ခံရတော့
လန့်သွားတာပေါ့ကွာ။ ရေတစ်ခွက်
လောက် သောက်လိုက်။ ပြီးမှ ဘုရား
ဂုဏ်တော်ရွတ်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်တော့
ဟုတ်လား”

ချောဝင်းအောင် ခပ်ပေးသော
ရေခွက်ကို ယူကာ နေလင်းထွန်း

သောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်
တော့သည်။

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းအရိုးကြီးကို
နေခင်းကတည်းက လွှင့်ပစ်လိုက်ပါလို့
ပြောတာပေါ့ကွ”

ကျော်မင်းထွန်းက မကြည်လင်
သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

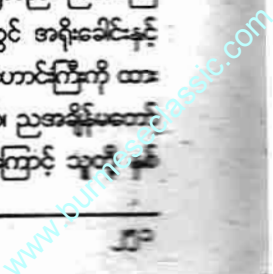
“ကဲ...ကဲ၊ အိပ်ကြတော့ကွာ။
မနက်ကျမှ ဆက်ပြောကြတော့။ ဟုတ်
ပြီလား”

ခဏနေတော့ ဇော်မင်းဦးလည်း
ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။
နေလင်းထွန်းအသံကို ထပ်မကြားရ
တော့ပါချေ။

ကျွန်တော်လည်း မအိပ်နိုင်တော့
ဘဲ အတွေးတွေ ဝေနေမိတော့သည်။

ရန်ကုန်တွင် ရှိစဉ်က ရှေးဟောင်း
သူတေသနဌာနမှ ဆရာ ဦးစိုးမင်း
အောင် ပြောပြဖူးသည်ကို ပြန်တွေးနေ
မိသည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်း ခင်ဦး
အေသမှ သောင်ကန်ရှေးဟောင်းအေသ
သို့ ကွင်းဆင်းရာတွင် ကြုံခဲ့ရသည့်
အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုက နေလင်း
ထွန်း ဖြစ်သည်နှင့် ဆင်တူနေသည်။
ထိုခရီးစဉ်တွင် ဆရာမများလည်း လိုက်
ပါလာခဲ့ကြရာ၊ ဧဝံတက္ကသိုလ်မှ ဆရာမ
လေးနှစ်ယောက်လည်း ပါခဲ့ကြသည်။
ထိုဆရာမလေးနှစ်ယောက်တို့သည်
လုံးဝ အကြောက်အရှံမရှိသော မိန်း
ကလေးများဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ညောင်ကန်တွင် ကွင်းဆင်းစဉ်
လူအရိုးခေါင်းတစ်ခုနှင့် ကျောက်လက်
နက်ဟောင်းတစ်ခုတို့ကို တွေ့ရှိသဖြင့်
ကောက်ယူလာခဲ့ကြသည်။ ညအိပ်ကြ
တော့ သူတို့အနီးတွင် အရိုးခေါင်းနှင့်
ကျောက်လက်နက်ဟောင်းကြီးကို ထား
ပြီး အိပ်စက်ခဲ့ကြရာ၊ ညအချိန်မတော်
တွင် အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် သူတို့ နှစ်

ယောက်လုံး မအံ့ပိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် တင်းပုတ်ကိုင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ဆီလာကာ "ငါ့ပဲခွပ် ပြန်ပေး" ဟု လာတောင်းရာမှ အလန်တကြားဖြစ်ကာ ညတွင်းချင်း အရိုးခေါင်းနှင့် ကျောက်သက်နက်ကို အိမ်အောက်ထပ်သို့ ချထားပြီး နောက်မနက်တွင် ယူလာခဲ့ရာ နေရာသို့ ပြန်ပို့ခဲ့ရသည်ဟု ဆရာက ပြောပြပါသည်။

ပရလောကသည် အမှန်ပင် ရှိနေပါသလော။

လူသားတို့သည် ပရလောကကို ဆက်သွယ်နိုင်ကြပါပြီလော။

ပရလောကသားဆိုသူတွေနှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ကြပါမည်လော။ တောင်တောင်မြောက်မြောက် တွေးတောရင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

ဟန်လင်းမှ ရှေးဟောင်း ရေလှောင်တံမံဟောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်း လှေတစ်စင်းအပေါ်တွင် နေလင်းထွန်း၊ ကျော်မင်းထွန်းနှင့် ဦးဝင်းတော်တို့ စီးလာကြသည်။ လှေကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သား ဦးဝင်းတော်က လှော်ခတ်ခဲ့သည်။ ရှေးဟောင်း သုတေသနကျောင်းသား သုံးယောက် အဘယ်ကြောင့် လှေတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်ကို မသိ။

လှေကို လှော်ခတ်လာရင်းဖြင့် ရေပြင်က ပိုကျယ်ဝန်းလာသည်။

"ဟဲ့တွေ့ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ကွ။ မိုးတွေ မှောင်လာပြီ"

ဟု ဦးဝင်းတော်က လှေလှော်နေရင်း ပြောလိုက်ရာ နေလင်းထွန်းက ကန့်ကွက်သည်။

"ဟာ... ဒယ်ဒီကလဲ၊ နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် မိုးမှောင်မှာလဲဗျ"

"ဟိုမှာလေကွာ အနောက်ဘက်မှာ မိုးညှို့နေတယ်ကွ"

"တိမ်အုပ်တာ နေမှာပါ ဒယ်ဒီရာ၊ ဆက်သာ လှော်ပါဗျ"

လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ဦးဝင်းတော် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ လှေကိုသာ ဆက်လှော်ခဲ့သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရုတ်တရက် မိုးမှောင်ကျလာရာ ကျော်မင်းထွန်းက

"ဟေ့ကောင်၊ ဒယ်ဒီပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ။ ပြန်ကြမှ ဖြစ်မယ်"

လှေကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်စဉ်မှာ မိုးတွေ ရွာသွန်းချလာကာ လှေက လှေလွန်လာတော့သည်။ ဦးဝင်းတော်လည်း လှေကို လာရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ အပြင်းလှော်ခတ်လေတော့သည်။

လှေဦးတွင် နေလင်းထွန်း၊ အလယ်တွင် ကျော်မင်းထွန်းတို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

နေလင်းထွန်းကို သူ့ဘက်နှစ်ဖက်ကို ရေတွင် နှစ်ကာ လှော်တက်သဖွယ် ရေများကို ယက်ပေးနေသည်။ မိုးရေကြားတွင် လှေက လေးတွဲစွာ ပြေးနေစဉ်မှာပင် ရေပြင်တွင် မြေတစ်ကောင်ကို နေလင်းထွန်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မြေခေါင်းက ထူးဆန်းစွာ လူဦးခေါင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နေလင်းထွန်း လန့်သွားမိသည်။

ထိုမြေက လှေရှိရာသို့ ကူးလာနေသည်ကို နေလင်းထွန်း တွေ့နေရသည်။ လှေပေါ်တက်လာမည် စိုးသဖြင့် နေလင်းထွန်းက သူ့လက်များကို ရေထဲမှ နုတ်လိုက်ပြီး မြေကို မောင်းထုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် မြေက လျင်မြန်စွာ ကူးခတ်လာပြီး သူ့အား ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

နေလင်းထွန်း ပြောပြနေသမျှကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်တစား ထောင်နေကြသည်။

"မြွေက ကျွန်တော့်ကို ပေါက်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး အော်လိုက်မိတာပေါ့ဗျာ။ ဦးဝင်းတော်တို့အသံတွေ ကြားရတော့မှ အိပ်မက်မက်ခနဲမှန်း သိရတော့တယ်"

သူ့ကို ကြည့်နေရင်း မနေက သူယူလာခဲ့သည်ဆိုသော အရိုးကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်ပါသည်။

"မြွေက ဘာလို့ လူခေါင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း မသိတူးပေ။ အိပ်မက်ထဲမှာဆိုတော့"

သူ့စကားက အံ့ဩစရာ။

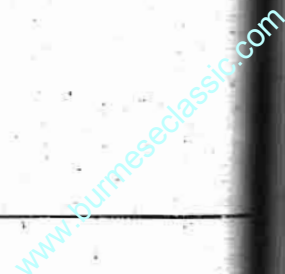
"မြွေက ကျွန်တော့်ကို ပေါက်လိုက်ချိန်မှာ မြွေပြောလိုက်တဲ့ ကောက်ကို ကျွန်တော် သေသေချာချာကြာလိုက်ရသည်။ ခေါင်းက လူခေါင်းလားမသိဟဲ့။ လူ့အသံနဲ့ ပြောတာ"

"ဟုတ်လား။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခြေက ကောင်းပြောတာဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟုတ်မယ် ဒယ်ဒီ၊ ငါ့အနံ့ဖြူပေးလို့ ပြောသွားတယ်"

ဤလောကတွင် ကျွန်တော်မိမိ မသိနိုင်သော အကြောင်းအရာများသည် များစွာကျန်ရှိနေသေးသည်သာတကား။

*** ဝင်းကိုး

| ရိုးသက်နိုင် (ရှေ့ပြည်သာ) |
**ပုဏ္ဏားတော်ပြောတဲ့
ဘုရားရှိခိုး**

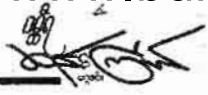
ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေလည်း
ဖြစ်၊ ဆရာသမားလည်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတော်ဆရာကြီး
ဦးကျော်ခင်ဆီသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ၏။

“လာဗျို့... ကျောင်းဒကာကြီး။ ကျုပ်လည်း အခုပဲ
ဘုရားရှိခိုး ပုဒ်စိပ်ပြီးတယ်ဗျာ။ ကျောင်းဒကာကြီးလည်း
ဘုရားလေး... ဘုရားလေး... ဦးတိုက်ပါဦးလားဗျ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရားဦးချရန် မော်၍ ဖူးလိုက်သောအခါ
ဘုရားစင်သည် လူတစ်ရပ်ကျော်အမြင့်၌ တည်ရှိလေသဖြင့်
“ဘုရားစင်က အမြင့်ကြီးပဲဗျနော်”

ပုဏ္ဏားတော်ကြီးသည် ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်ပြီး
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ၊ ဤသို့ ရည်လျားစွာ ပြောပြ
လေတော့သည်။

“မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မုဒ္ဒဘာသာ
မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အထွတ်အမြတ်ထားရာ အမြင့်မြတ်ဆုံး
ရတနာတစ်ပါးပေပဲဗျ။ ဒီတော့ အမြင့်ဆုံးနေရာမှာ ရှိသင့်
သပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်ခုက ကိုရင်တို့ ဘုရားစင်... ဘုရား
စင်နဲ့ အလွယ်ခေါ်နေကြတာ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ။ မိမိစင်
စာအုပ်စင်၊ ဖိနပ်စင် စတဲ့ စင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခု

ဖြစ်နေတော့ အခေါ်အဝေါ်မမှန်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဘုရားဆောင်ဆို ပါမှ အသုံးအနှုန်းသိလျော်ပေမပေါ့ဗျာ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ နောင်ကြီး ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ညဘက် ဘုရားမီး ပူဇော်ထားတဲ့အခါမှာ အမေက လူလေး...ဘုရားအလင်း တိုင် အေးလိုက်စမ်းလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်ဗျာ။ ဘယ်တော့မှ ဘုရားမီး ငြိမ်းသတ်လိုက်စမ်းလို့ ပြောလေ့မရှိခဲ့ဘူး။”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု မိကောင်းဖခင် သားကောင်း သမီးကောင်းပီပီ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိပါပေတယ် ကျောင်း ဒကာကြီးရယ်။ ဒါနဲ့ ကျောင်းဒကာကြီး လက်အုပ်ချီတဲ့ ပုံစံလေးကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဦးဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အိုးဘိုကျောင်းမှာ ပညာ သင်ကြားရတဲ့အခါ ဘုရားရှိခိုး ကန်တော့ခန်းနဲ့ စတင်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာလုပ်တဲ့သူက မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ကန်တော့တဲ့ နေရာမှာ လက်အုပ်ချီတဲ့ ပုံစံကို ကြားဖူးပြင် မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းဆက်ကပ်တဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးရမယ်လို့ သင်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်း ပန်ဆိုတာလို ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိလိုက်ပါတီ ကျောင်းဒကာကြီးရယ်။ ဒါနဲ့ အနန္တောအနန္တ ဘယ်နုပါးရှိ သတဲ့တုန်း။”

“အနန္တောအနန္တငါးပါးရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခုနစ်ပါးရှိတယ်တောင် ခံယူထား သဗျ။ ကျွန်တော်ရွတ်ပြမယ်။ (၁) ဘုရား၊ (၂) တရား၊ (၃) သံဃာ၊ (၄) သင်ဆရာ၊ (၅) မြတ်ဆရာ၊ (၆) ကြား ဆရာ၊ (၇) မိဘရယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကျောင်းဒကာကြီးရယ်၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ဣတိ ပိသောက စပြီးတော့ သေချာရွတ်ပြစမ်းပါဦး။”

“ဣတိပိသော ဘဂဝါ၊ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာ စရဏ သမ္ပန္နော၊ သုဂတော လောကဝိဒ္ဓံ၊ အနတ္တရော ပုဂ္ဂိုလံ ဖဿာရဏံ၊ သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ၊ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝတိ”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိပါပေ ဗျာ”

“ကျွန်တော်က တောင်ကျွန်သမ္ပုဒ္ဓေတစ်ခုပဲ ရတယ် ဆရာရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း တောင်ကျွန်သမ္ပုဒ္ဓေ ပါပဲဗျာ။ အဲဒါလေး ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ။ နာရအောင်”

သမ္ပုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝိသဉ္ဇ၊ ခွါဒသဉ္ဇ သဟ သာဏော၊ ပဉ္စသတ သဟဿာနိ နမာမိ သီရဿာမဟ၊ အပ္ပကာ ဝါဋ္ဌကာ ဂင်္ဂါ၊ အနန္တာ နိဗ္ဗတာ ဝိနာ တေသံ ဓမ္မဉ္ဇ သံယဉ္ဇ၊ အာဒရေန နမာမဟံ၊ နမက္ကရာ နဘာဝေန ဟိတွာ၊ သဗ္ဗေ ဥပဗ္ဗဝေ အနေက အန္တရာယာပိ ဝိနဿန္တူ အသေသတော။

“မဟုတ်သေးဘူး ကျောင်းဒကာကြီးရဲ့ တွန့်ကရိုက် မကျဘူး။ ကဲ - ကျွန်တော်ရွတ်ပြမယ်၊ ကျောင်းဒကာကြီး သေသေချာချာ နာပေတော့ဗျာ”

သမ္ပုဒ္ဓေ အဋ္ဌဝိသဉ္ဇ၊ ခွါဒသဉ္ဇ သဟသကော၊ ပဉ္စသတ သဟဿနိ၊ နမာမိ သီရဿာ မဟံ၊ အပ္ပကံ ဝါဋ္ဌကံ ဂင်္ဂါအနန္တံ နိဗ္ဗတံ ဝိနံ၊ တေသံ ဓမ္မဉ္ဇ သံယဉ္ဇ၊ အာဒရေန နာမာမဟံ၊ နမက္ကရာ နဘာဝေန ဟိတွာ သဗ္ဗေ ဥပဗ္ဗဝေ အနေက အန္တရာယာပိ ဝိနဿန္တူ အသေသတော။

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

“ကဲ...ကျောင်းဒကာကြီးကို ကျွန်တော် ကြိုတုန်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးရဲ့ စတုတ္ထအပိုင်း သုဂတောဂုဏ်တော် အဆီအနှစ်ထုတ်ထားတဲ့ ဂါထာတိုလေးတစ်ပုဒ် ဓမ္မဒိန္န လိုက်မယ်။ ကျောင်းဒကာကြီးက ကြာသပတေးသားဆိုတော့ နံနက် တစ်ခါ၊ နေ့လယ် တစ်ခါ၊ ညနေ တစ်ခါ၊ တစ်သုံးကြိမ်ကို တစ်ကြိတ်ရွတ်ရင် ၁၉ ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော် ပေတော့ဗျာ။ အလုပ်အကိုင်အရောင်းအဝယ်တွေ အဆင်မပြေ လို့ စီးပွားလာဘ်လာဘတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လိမ့်ဗျ”

သောမ္မာဏ ကရိတ္တာဓွေါ

သောမ္မာဏ ကရိတ္တာဓွေါ

သောမ္မာဏ ကရိတ္တာဓွေါ

ရင်ထဲ အသည်းထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှလုံး အိမ်အတွင်း စီးမျောသွားတဲ့အထိ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပေတော့ဗျာ။

(ပုဏ္ဏားတော်ပညာရှိ ဆရာကြီး ဦးကျော်ခင်သို့ စာစုဖြင့် ဂါရဝပြုအပ်ပါသည်။)

ဦးသက်နိုင်(ရွှေပြည်)

မြန်မာ ချောက်ချားဖွယ် ခြောက်အိမ်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လ။
အောင်ညွန့်နှင့် မရွှေကြည်တို့
သည် တရားရုံးတွင် နှစ်ဦးသဘောတူ
လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး လက်ထက်လိုက်
ကြသည်။

သူတို့သည် ကျောင်းနေဖက်
ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။
အောင်ညွန့်ရော၊ မရွှေကြည်ပါ
ဆယ်တန်းအောင်ထားကြရာ
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ယဉာ
မသင်တော့ဘဲ လခစားအလုပ်
လုပ်၍ သက်ကြီး တက္ကသိုလ်၌
တက်ရောက်နေကြသည်။

အောင်ညွန့်မှာ ယန်လီဟန်လမ်း

ပြီး မရွှေကြည်မှာပူ ပြည်ထောင်စုတစ်
တွင် အလုပ်လုပ်သည်။ နှစ်ယောက်
စလုံးမှာ အောက်တန်းစာရေးများ ဖြစ်
ကြသည်။

မရွှေကြည်ကို သူမ၏ မိဘများ
က မရွှေကြည်ထက် အသက် ၁၀နှစ်
ခန့်ကြီးသော ရုံးအုပ်တစ်ယောက်နှင့်
ပေးစားရန် စီစဉ်နေသည်ကို သိ၍
သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် ထိုသို့
ရုံးတက် လက်ထပ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူတို့၏
ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်း
သောင်းထွန်းက ကူညီသည်။ သူတို့
အတွက် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို သောင်း
ထွန်းက တာမေ့ အနောက်မြင်းပြိုင်
ကွင်းလမ်းပေါ်၌ ကြိုတင်ထားပေး၏။

သူတို့အတွက် အိမ်ရာ၊ ခေါင်း
အုံး၊ ခြင်ထောင် စသည်တို့ကိုလည်း
သောင်းထွန်းကပင် စိုက်ထုတ်၍ ဝယ်
ပေးထားသည်။

“မင်း စိုက်ထားတာတွေကို ငါတို့
ဖဲဆပ်ပါ့မယ်ကွာ”

အောင်ညွန့်က သောင်းထွန်းကို
ပြောသည်။

“ဒီအတွက် မင်းတို့ခေါင်းထဲ
ထည့်မထားနဲ့ကွာ”

ဟု သောင်းထွန်းက ထိုသို့ပြော
သည်။

သောင်းထွန်းသည် အကောက်
ခွန်ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ သူသည်
နဝမတန်းသာ အောင်သည်။ တာမေ့
(၁၆၆)လမ်းတွင် နေသည်။ မော်တော်
ဆိုင်ကယ်နှင့် ရုံးတက်သူဖြစ်သည်။

အောင်ညွန့်နှင့် မရွှေကြည်
အိမ်ထောင်သက် တစ်လပြည့်ခါနီး
တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်၌
မရွှေကြည်သည် အိမ်ရှေ့တွင် တံမြက်
စည်းလှည်း၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ်

အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်သည် ကြောင်အိမ်တစ်လုံးကို
ခေါင်းပေါ် ရွက်၍ “ကြောင်အိမ်ရောင်း
သည်” ဟု အသံမတိုးမကျယ် အော်၍
ဖြတ်လျှောက်သွားရာ မရွှေကြည်က
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကြောင်အိမ်ရောင်းသည် အမျိုး
သမီးသည် အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တွင်
ကြောင်အိမ်ကို ထောင်ရက် ချလိုက်
သည်။

“ဘယ်လိုရောင်းပါသလဲ”

မရွှေကြည်သည် ကြောင်အိမ်
တံခါးကို ဖွင့်၍ ကြောင်အိမ်အတွင်းပိုင်း
ကိုပါ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဈေးသည်က ဈေးကို ပြောသည်။

ထိုအခိုက် အောင်ညွန့်က မရွှေ
ကြည်အနားရောက်လာသည်။

“မောင်ရေ... ကြွက်တွေ သောင်း
ကျန်းလို့ ထားစရာတွေ ထည့်ထားဖို့
ဝယ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားပဲ”

မရွှေကြည်က ပြောသည်။

ကြောင်အိမ်မှာ အဆင့်နှစ်ဆင့်ပါ
သော ကြောင်အိမ်အသေးစားလေးသာ
ဖြစ်သည်။ ပေါ်လစ်သုတ်ထားသည်မှာ
ပြောင်လက်နေသည်။

အောင်ညွန့်နှင့် မရွှေကြည်တို့
သည် ကြောင်အိမ်ကို အထပ်ထပ်
ကြည့်ကြသည်။ ကြောင်အိမ်မှာ ငယ်
သော်လည်း တောင့်တင်းသည်။ လက်
ရာ မကြမ်းပေ။

“ဘယ်က လာရောင်းတာလဲ”

အောင်ညွန့်က မေးသည်။

“အိုရာက လာရောင်းတာ။ ကျွန်မ

ယောက်ျားက လက်သမားဆရာ။ သူ
က စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ထားတာ။ အိမ်
မှာ သုံးဖို့ပဲ။ အခု သူ့ကျန်းမာရေး
မကောင်းလို့ ဒါကို ထုတ်ရောင်းတာပါ။
ကျွန်မတို့ လုံးဝ မသုံးရသေးပါဘူးရှင်”

မရွှေကြည်က ဈေးသည်ပြော
သည့်ဈေးထက် လေးပုံတစ်ပုံလျှော့ပြီး

ဆစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဈေးသည်က
မရွှေကြည် ဆစ်သောဈေးဖြင့်ပင်
ရောင်းလိုက်သည်။

မရွှေကြည်သည် ကြောင်အိမ်ကို
သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီးနောက် သူမတို့၏
ထမင်းစား ပန်းကန်ပြားလေးချပ်၊ လတ်
ဖက်ရည်ခွက် နှစ်ခု၊ ဖန်ခွက်တစ်လုံး
ဟင်းသောက် ပန်းကန်လုံး သုံးထုံး
စွန်းများနှင့် ဟင်းချက် အိုးခွက်များထံ
ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“အဲကိုက်ပဲ မောင်ရေ ညဘတ်
ဟိုကောင်တွေ မသောင်းကျန်းနိုင်တော့
ဘူး”

ဟု ဝမ်းသာစွာဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ကို ပြောလိုက်သည်။

သူတို့တွင် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတစ်
ရိုရာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ည
ဘက်၌ ထိုစားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် တင်၍
သံဆန်ခါအုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထား
သည်။

သူတို့ အိမ်ချိန်တွင် ကြွက်မာ
ရောက်လာပြီး သောင်းကျန်းထွေး
သည်။ သို့နှင့် ကြောင်အိမ်ဝယ်ပြီး
သုံးရက်အကြာ နံနက်၌...

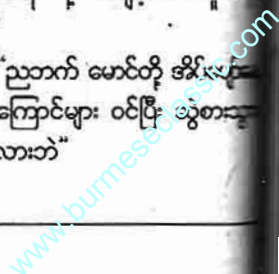
“ဟောတော့... ကြောင်အိမ်
က ကြက်သားကြော်တစ်တုံး မရှိတော့
ဘူး မောင်။ ညက မောင် ယူစားသေး
သလားဟင်”

မရွှေကြည်က ခင်ပွန်းကို မေး
သည်။

“ဟင်အင်း မောင် ယူစားပါဘူး
အကြည် အရေမှားလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး မောင်။ ကြောင်
သေသေချာချာ ရေတွက်ပြီး ထည့်ထား
တာ။ ကြောင်အိမ်ကို သေသေချာချာ
ပိတ်ထားရက်နဲ့ လျော့တာ ထူးဆန်း
တယ်”

“ညဘက် မောင်တို့ အိမ်ထဲမှာ
တုန်း ကြောင်များ ဝင်ပြီး သွားသွား
လေမလားဘဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်။ ခြေရာ လက်ရာပျက်ခြင်း မရှိဘူး”

“ကဲပါ...နောက်တစ်ခါ ကြောင် အိမ်ကို သေသေချာချာပိတ်၊ မျောက် လက်မှာ သံချောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ တုတ်ချောင်း ဖြစ်ဖြစ် စိုက်လိုက်”

မရွှေကြည်သည် ကြောင်အိမ်ထဲ မှ ကြက်သားကြော်တစ်တုံးလျော့သွား သည့်အတွက် စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျပေ။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာ၌ မရွှေ ကြည်သည် ဝက်သားဟင်းကို ချက်ပြီး အတုံးများ ရေတွက်၍ ကြောင်အိမ်ထဲ ၌ အိုးလိုက်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုလည်း ဝက်သားတုံး ဘယ်နှတုံးထည့်ထားကြောင်း ပြောပြီး ညအိပ်ခါနီး၌ ကြောင်အိမ်ကို အသေ အချာပိတ်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဝက်သား တုံးတစ်တုံးလျော့နေသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက် အံ့လျက်ပြန်သည်။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ကြောင်အိမ် မဝယ်ခင်က ခုလို မဖြစ် ဘူး။ ကြောင်အိမ်ဝယ်ပြီးမှ ဖြစ်တာဆို တော့ ကြောင်အိမ်ကြောင့်ပဲ”

နောက်တစ်နေ့တွင် မရွှေကြည် သည် ငါးကြော်များကို ဒယ်အိုးထဲ၌ပင် ထား၍ ယခုတစ်ခါတွင် ကြောင်အိမ်ထဲ မထည့်ဘဲ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ဒယ်အိုး လိုက် တင်ထားပြီး အပေါ်မှ သံဆန်ခါ အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ငါးကြော် များ တစ်တုံးမှ မလျော့။

“ဟုတ်ပြီ ကြောင်အိမ်ကြောင့် ပဲ။ ဒီကြောင်အိမ်ကို အိမ်ပြင်ထုတ်ထား မဖြစ်မယ်။ ကြောင်အိမ်ထဲ စားစရာတွေ ထားလို့ မဖြစ်ဘူး”

အောင်ညွန့်က ပြောသည်။
“ကျွန်မ ကြောက်တယ်”
မရွှေကြည်က ပြောသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ကြောင်အိမ်သည် အိမ်နောက် ဖေး ကပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ရုံးပိတ်ရက်၌ သောင်းထွန်းသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့် ရောက်လာ၏။

“သူငယ်ချင်း...ပျောက်ချက်သား ကောင်း”

အောင်ညွန့်က ပြောသည်။
“ငါ ပင်လယ်ဝမှာ တာဝန်ကျ နေလို့”

ထိုနောက် သူငယ်ချင်း သုံး ယောက် ထိုင်စကားပြောရင်း ကြောင် အိမ်အကြောင်း ရောက်သွားသည်။

“ဘယ်က ဝယ်တာလဲ”

သောင်းထွန်းက မေးသည်။

မရွှေကြည်က အကန့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အိုးစုက ဆိုတော့၊ အိုးစုဟာ တာမွေ သင်္ချိုင်းနားက ရပ်ကွက်ပဲ”

သောင်းထွန်းသည် ခေတ္တစဉ်းစား ပြီးနောက်...

“ငါ...သေသေချာချာကြည့်မယ်”
သောင်းထွန်းသည် ကြောင်အိမ်

ရှိရာသွား၍ အတွင်းအပြင်ကို သေသေ ချာချာကြည့်ပြီးနောက်၊ အောင်ညွန့်ထံ မှ စားတောင်း၍ ကြောင်အိမ်အလယ် မှ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်အောက်ပိုင်းကို ကြည့် ပြီး စားဖြင့် ပေါလစ်များကို ခြစ်ထုတ် ရာ ခဏအကြာတွင် ခြစ်သည့်အလုပ် ကို ရပ်တန့်ပြီး ပျဉ်ပြားကို အသေ အချာကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် အောင်ညွန့်ကို ခေါ်ပြ လိုက်သည်။

“ခေါ်ဖြင့် - အသက် (၆၀)နှစ်”
ဟူသော စာများ ထွင်းထားသည်ကို အောင်ညွန့် ဖတ်လိုက်ရသည်။

“တာမွေသူသာန်ထဲက ခေါင်းပျဉ် တွေ။ ကျွန်းသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပျဉ်

ပြားတွေကို သင်္ချိုင်းထဲ နေတဲ့သူတွေက အခေါင်းဖော်ပြီး ပျဉ်ပြားတွေကို ပြန် ရောင်းလေ့ရှိတယ်။ အခု ဒီကြောင်အိမ် ထဲက ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ဟာ အခေါင်းပျဉ် ပဲ။ သေသူရဲ့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဝိညာဉ် က ပျဉ်ချပ်နဲ့ ပါလာပြီး အခုလို စားနေ တာပဲ”

အောင်ညွန့်ကို သောင်းထွန်းက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အောင်ညွန့်က မေးသည်။

“အိမ်အောက်ချထားလိုက်ပေါ့ ကွာ”

သောင်းထွန်းက အကြံပေးသည်။ ထိုနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ကြောင်အိမ်ကို အိမ်နောက်ဖေးရှိ ကွက်လပ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

သောင်းထွန်း ပြန်သွားသောအခါ အောင်ညွန့်က ဇနီးဖြစ်သူကို ပြန်ပြော ပြသည်။

“ကြောက်တယ်”

မရွှေကြည်က ပြောသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ရေလာဖို့သော ရေထမ်းသမား ကုလား ဆွာမိက ကြောင်အိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အောက်ချ ထားသလဲဟု မေးရာ အောင်ညွန့်က-

“ကြောင်အိမ်က ဟင်းတွေ ခိုး စားလို့ အောက်ချထားတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို ပေး”

ဟု ဆွာမိက တောင်းသည်။

“ယုသွားပါ...ယုသွားပါ။ ပေး တယ်”

ဟု မရွှေကြည်က ဝမ်းသာစွာ ပြောလိုက်ရာ ကြောင်အိမ်သည် ဆွာမိ ထံသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ခြေခံနဲ့

၂၀၁၄ နိုဝင်ဘာလကောင်းကင်ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု

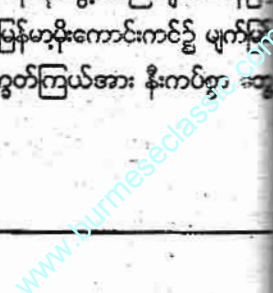
(၁) ကုသိလစ်ပိုင်ရှင်တို့၏ နက္ခတ်ဗေဒနည်းပညာနှင့် နက္ခတ်ဝင်ထွက်ချိန်များ

၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်ရပ်တည်မှု

၂၀၁၄ နိုဝင်ဘာလ၏ ကောင်းကင်ထက်၌ တူရာသီရောက် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် နိုဝင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိန်ရာသီ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး နိုဝင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့၌ အင်္ဂါဂြိုဟ် မကဘရရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပ်တည်ပါမည်။ ကန်ရာသီ၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် နိုဝင်ဘာ ၅ ရက်နေ့၌ တူရာသီ၊ နိုဝင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့၌ ဗြိတိန်ရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်ပါလိမ့်မည်။ ကြာသပတေးဂြိုဟ် ကရကင်္ဂရာသီ၌ တည်ရှိနေပြီး တူရာသီမှ သောကြာဂြိုဟ် နိုဝင်ဘာ ၁၃ ရက်နေ့၌ ဗြိတိန်ရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပ်တည်ပါလိမ့်မည်။ တူရာသီ၊ စနေဂြိုဟ် နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိန်ရာသီသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပ်တည်ပါမည်။ ရာဟုနှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်များ ကန်နှင့် မိန်ရာသီများအတွင်း တည်ရှိနေပါလိမ့်မည်။ ယူရေးနပ်စ်ဂြိုဟ် မိန်ရာသီအတွင်း ဖောက်ပြန်နေပြီး ကုမ်ရာသီ၌ ဖောက်ပြန်နေသော နက်ပီကျွန်းဂြိုဟ် နိုဝင်ဘာ ၁၇ ရက်နေ့၌ အတည်ပြန်သွားပါလိမ့်မည်။ ပလူတိုဂြိုဟ် နေရာသီအတွင်း ရပ်တည်နေပါမည်။

နိုဝင်ဘာလ ၉ ရက်၊ မြန်မာစံတော်ချိန် နံနက် ၁ နာရီ ၂၈ မိနစ်၌ မြန်မာနိုင်ငံ၏ မွန်းတည့်မိုးကောင်းကင်၌ လနှင့် ရောဟဏီနက္ခတ်ကြယ် (Star Aldebaran) နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ် ထွင်းဖောက်မှုဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်လာပါမည်။ အလောင်းကိုတွင် ၉၆ ဒီဂရီ ၁၁ မိနစ်နှင့် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၁၇ ဒီဂရီ ၅၃ မိနစ်ထွင် ပံ့ပိုးတိုင်းဒေသကြီး စိုက်ဦးမြို့ပေါ်၌ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ပေါ်မည်။ အဆိုပါ ရောဟဏီနက္ခတ် ထွင်းဖောက်မှုဖြစ်စဉ်သည် ပြီးခဲ့သော ၂၀၁၃ ခုနှစ်နှောင်းပိုင်း၌ ထိုင်းနိုင်ငံ အတွင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး ထိုင်းတို့၏ ကြီးမားသော နိုင်ငံရေးပြောင်းလဲမှုတိုက်ပွဲများ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဧရိယာ၌ ဖြစ်ပေါ်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် တိုင်းပြည်၏ အုပ်ချုပ်သူအကြီးအကဲများနှင့် အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများအနေဖြင့် လုပ်ငန်းတာဝန် အမှားအယွင်းများ နည်းပါးရေးအား အထူးသတိပြု ဂရုစိုက်သင့်ပေသည်။ မြန်မာမိုးကောင်းကင်၌ မျက်စိ ကိုယ်တွေ့ လေ့လာနိုင်ပြီး အလင်းအား ၉၀ ရာနှုန်းခန့်ရှိသော လမင်းအနီး၌ ရောဟဏီနက္ခတ်ကြယ်အား နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

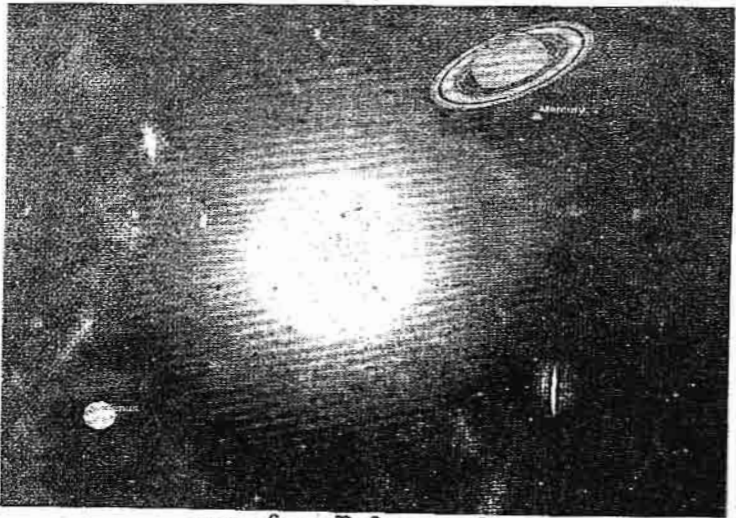
နိုဝင်ဘာ ၁၈ရက်နေ့၌ နေ၏ အနောက်ဘက်၌ သောကြာနှင့် စနေဂြိုဟ်များ ပူးယှဉ်သောဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်ပါလိမ့်မည်။
တစ်နည်းအားဖြင့် သောကြာနှင့် စနေဂြိုဟ်များ တနင်္ဂနွေ(နေမင်း)ဖြင့် နီးကပ်စွာ ပူးယှဉ်ပါလိမ့်မည်။

ရွှေစေ့နှုန်းများ ကျဆင်းတတ်ပြီး မတ်ပဲစေ့နှုန်းများ အကျတက်တွင် ဆက်ရှိနေမည်။ ဒေါ်လာစေ့နှုန်းများ မြင့်တက်
အပြီးမှ ပြန်လည်ကျဆင်းတတ်ပြီး စက်သုံးဆီစေ့နှုန်းများ မြင့်တက် (သို့) ကျဆင်းမှုများ အချိန်ကာလကြာရှည်တတ်သည်။

နိုဝင်ဘာလ ၂၆ရက်၊ မြန်မာစံတော်ချိန် နေ့လယ် ၃နာရီ ၃၀မိနစ်၌ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် စနေဂြိုဟ်များ တူရာသို့ ပူးယှဉ်
စစ်ထိုးရာတွင် စနေဂြိုဟ်မှ အနိုင်ရရှိပါလိမ့်မည်။ အရှေ့လောင်ဂျီတွင် ၃၂ ဒီဂရီ ၃၅မိနစ်နှင့် တောင်လတ္တီတွင် ၁၇ ဒီဂရီ
၅၅မိနစ်၊ အာဖရိကတိုက် ပိုင်းတစ်ဒိုင်အတွင်း၌ ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပေါ်ပါလိမ့်မည်။ အာဖရိကတိုက်အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်းဒေသ
များတွင် မုန်တိုင်းဖြစ်စဉ် တွေ့ကြုံရနိုင်သည်။ တိုင်းပြည်၌ ငွေကြေး၊ ဘဏ္ဍာရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အနှောင့်အယှက်ပြဿနာများ
ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

သောကြာနှင့် စနေဂြိုဟ်များ နေ၏ အနောက်ဘက်တွင် ပူးယှဉ်နေပုံ

ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် စနေဂြိုဟ်များ ပူးယှဉ်နေပုံ

၁၁၅ နိုဝင်ဘာလ (၁၂)ရက်သို့ လက်ပိုင်ရှင်တို့၏ နက္ခတ်ဇာတ်ကြမ်း

ARIES

မိဿလင်

ကံတော ကောင်းမွန်သောအခြေအနေအထားသို့ ဦးတည်နေသော ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်း၌ ရာထူး ဘုန်းကံအရှိန်အဝါများ မြင့်မားတိုးတက်၍ ကြံဆောင် ကြိုးပမ်းမှုများ၌ ပင်ပန်းရသော်လည်း အကျိုး ခံစားရမည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စပ်တူစပ်ဖက် ဆောင်ရွက်ရန် အခွင့်အရေးသစ်များ ပေါ်ပေါက်လာမည်။ ယခင်ဆုံးရှုံးထားသော အခွင့်အရေးများ မထင်မှတ်ပဲ မိမိထံ ပြန်လည်၍ရောက်ရှိ လာတတ်သည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ လက်ဆောင်ရရှိတတ်သည်။ ငွေကြေးကံကောင်းသော် လည်း ဝင်ရောက်လာသည့်ငွေများ လက်ထဲ မမြဲတတ်ပါ။ မိသားစုကျန်းမာရေးကိစ္စများအတွက် ငွေကုန်ကျမှု များပြားတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းတွင် ကုမ္ပဏီပိုင်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများကို အကြောင်းပြု၍ အကျိုးရှိ ကြီးပွားမည်။ ပညာသင်ကြားသူများ အဖက်ဖက်မှ တိုးတက်အောင်မြင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငွေကြေးကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ပဋိပက္ခကြုံတတ်သည်။ ချစ်သူများ သိမ်မွေ့ ငြိမ်းချမ်းသော ချစ်ခြင်းတရားများဖြင့် အကောင်းဆုံး မေတ္တာလမ်းခရီးထက် ပျော်ရွှင်ရသော ကာလ ဖြစ်သည်။

TAURUS

ပြိဿလင်

ငွေကြေးကံ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမွန်နေတတ်ပြီး ကြံစည်ကြိုးပမ်းမှုတွေမှာ အလွယ်တကူ ပြည့်စုံ အောင်မြင်လာပါလိမ့်မယ်။ ကံကောင်းတိုးတက်မှုများ ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်၍ အကောင်းဆုံး အခွင့် အရေးများ မိမိနှင့် မိသားစုလက်ဝယ် ရောက်ရှိမည်။ လုပ်ငန်းတွင် အတိုက်အခံများ လျော့ပါး၍ ကူညီ စောင့်ရှောက်မည့်သူများဖြင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ရှိမည်။ မိသားစုခရီးဝေးများ၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ခရီးဝေးမှာ သွားလာရပြီး အကျိုးရှိမည်။ ထိုကံစမ်းသင့်သော ကာလဖြစ်ပြီး တရားမဝင် ငွေကြေးရရှိမှုကံ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမွန်နေတတ်သည်။ ဆုံးရှုံးမည်ဟု ထင်ထားသော ငွေကြေးကိစ္စ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် ပြန်လည်၍ အခွင့်အရေးပေါ်ပေါက်လာမည် ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းမွန်သော တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများ ပေါ်ပေါက်လာမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့ရမည်။ ပညာသင်ကြား နေသူများ လုံလပ်ရိယအကျိုးခံစားရမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အလုပ်ကိစ္စနှင့် အိမ်တွင်းရေး အဆင်သင့် ဖြင့် အေးချမ်းတည်ငြိမ်မည်။ ချစ်သူများ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတိုးတက်မှု ဖန်တီးနိုင်မည်။

GEMINI

မေထုန်လင်

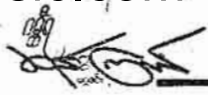
အခက်အခဲအချို့ ယှဉ်တွဲနေသော ကာလဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းခွင်တွင် အောက်လက်ကြောင့် စိတ်အနှောင့် အယှက်ကြုံမည်။ မထင်မှတ်ပဲ ရောက်ရှိလာသည့် ပြဿနာအခက်အခဲများ ရုတ်တရက် ပြင်းထန် ကြီးထွားသွားတတ်သည်။ လုပ်ငန်းအတွက် ကောင်းမွန်သော အဆက်အသွယ်သစ်များကြောင့် ကြီးပွား အောင်မြင်မှုများ မိမိအနီး တည်ရှိနေမည်။ လုပ်ငန်းကြီးများ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရန် အခွင့်အရေးပေါ် ပေါက်လာတတ်ပြီး အကျိုးရှိမည်။ ထိုပေါက်သက်သို့ ငွေကြေးရရှိမှုကံ ကောင်းမွန်၍ နိုင်ငံခြား ငွေကြေးကံကောင်းမှုများ ပေါ်ပေါက်လာမည်။ မိသားစု၌ အိမ်ခြံမြေယာဉ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားစွာ အကျိုးရှိမည်။ ခါးနာဝေဒနာများ၊ ဆီး ကျောက်ကပ်ဝေဒနာများ ဖြစ်ပွားတတ်သည်။ မတော်တော် ဝိပိဋကိစ္စအန္တရာယ်များ သတိပြုပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်၍ လုပ်ငန်းပိုင်း အကံ ရှိသောကာလဖြစ်သည်။ ပညာသင်ယူနေသူများ ကျန်းမာရေးအညံ့ကြောင့် လွဲချော်မှုများ တွေ့ကြုံရမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ပြဿနာအသေးအဖွဲ့များ ရင်ဆိုင်ရမည်။ ချစ်သူများ ပြင်းထန်စွာ သဘောထား ကွဲလွဲမည်။

CANCER

ကရကင်္ဂလင်

ကောင်းသော အခြေအနေအထားတစ်ရပ် ဖန်တီးပုံဖော်ခွင့်ရရှိမည်။ ခရီးဝေး မကြာခဏ သွားလာမှုများ ကာလဖြစ်သည်။ မိမိလုပ်ငန်းတာဝန်များအတွက် အရာရာကို ပူးနံ့ကြောင့်ကျစ်တံ များပြားသောကာလ ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြံမြေယာဉ်ဝယ်ယူရန် ကြိုးပမ်းသူများ ရောင်းချရန် ကြံစည်ထားသူများ အကျိုးရှိ အောင်မြင်မည် ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင် ကောင်းမွန်သော အဆက်အသွယ်၊ အထောက်အပံ့ကောင်း ကြံ၍ မိမိကြံစည်လုပ်ဆောင်မှုများ အကျိုးရှိ အဆင်ပြေမည်။ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် ငွေကြေး ကောင်းမွန်သည့် ကာလဖြစ်ပြီး အဆင်အတန်းအခြေအနေ တိုးတက်မြင့်မားမည်။ ဘာပဲလုပ်ငန်း အုပ်ချုပ်သူ အကြီးအကဲများနှင့် သဟဇာတဖြစ်နေတတ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်း တိုးတက်မြင့်မားမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ နိုင်ငံခြားနှင့်နီးမြှုပ်နှံမှုများကြောင့် အကျိုးရှိ ကြီးပွားမည်။ ပညာသင်ယူသူများ ကြိုးပမ်း အောင်မြင်မှုများ အလွယ်တကူ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ မောင်နှမသားချင်းကိစ္စများကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ရတတ်သည်။ ချစ်သူများ အရင်ထက် ပိုမိုသော မေတ္တာတရားများ ရှင်သန်ခွင့်ရရှိမည်။

LEO

သိဟ်လင်

ပါးနပ်စွာ ကြံစည် ကြီးပမ်းမှုများသည် အရာရာအတွက် အောင်မြင်မှုများ ဆွတ်ယူနိုင်မည့်ကာလဖြစ်သည်။ ကောင်းသော အခွင့်အလမ်းများအတွက် မှန်ကန်တည်ငြိမ်သော ဆုံးဖြတ်မှုများဖြင့် လိုအပ်ချက်များ ဖန်တီးရယူပါ။ ခရီးဝေးသွားခြင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးစဉ်ပေါ်ပေါက်မှုများ ကြုံလာမည်။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုရရှိလာမည်။ ငွေကြေးပိုင်း အကျိုးရှိအဆင်ပြေပြီး မထင်မှတ်ဘဲ ငွေကြေးအများအပြားရရှိနိုင်သည်။ ထိုဆု အလယ်အလတ်ပေါက်တတ်ပြီး နိုင်ငံခြားငွေကြေးများရရှိနိုင်သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် ပင်ပန်းမှုများယှဉ်တွဲနေသော်လည်း မိမိအတွက် အကျိုးအမြတ်ရရှိမည်။ အခြားသူတို့၏ အကြောင်းကိစ္စများ၌ ကြားဝင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်မှုများအတွက် ရှောင်ကြဉ်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ ပင်ပန်းမှုများယှဉ်၍ ကြီးပွားတိုးတက်မည်။ ပညာသင်ယူသူများ စိတ်ပင်ပန်းရသော်လည်း အောင်မြင်ခွင့်ရယူ ဖန်တီးနိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငြိမ်းချမ်းသော မိသားစုဘဝရရှိမည်။ ချစ်သူများ မကြာမကြာ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေလိမ့်မည်။

VIRGO

ကန်လင်

အရာရာအတွက် ဆန့်ကျင်လိုစိတ် ပြင်းထန်နေတတ်သည်။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရသော အကြောင်းကိစ္စများ မကြာခဏ တိုက်ဆိုင်လာတတ်၍ သည်းခံစိတ်မွေးမြူရန် အခြေအနေမပေးသော ကာလဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ကံကောင်းမှုများ မိမိထံ အလျဉ်းစလိုရောက်လာတတ်ပြီး ဘုန်းကံအရှိန်အဝါ မြင့်မားတိုးတက်မည်။ အတိုက်အခံခံများ ယှဉ်တွဲနေသော်လည်း မိမိအတွက် အောင်မြင်တိုးတက်မှုများ ဖန်တီးခွင့်ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးအညံ့နှင့် ခွဲစိတ်ကုသမှုများ တွေ့ကြုံနိုင်သောကာလဖြစ်သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးရသော အကြောင်းကိစ္စရပ်များကြောင့် စိတ်ညစ်နွမ်းမှုများ ကိန်းအောင်းနေတတ်သည်။ အကောင်းဆုံး မျှော်မှန်းချက်များ လွဲချော်နေပြီး မထင်ထားသော အရာများမှ ကောင်းကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်များ သတိပြုပါ။ ပညာသင်ကြားသူများ အခွင့်အရေးကောင်းများကြောင့် ပညာရေးအကျိုးခံစားခွင့်ရရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အကောင်းဆုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာများဖြင့် မိသားစုအတွင်း နားလည်မှု ရရှိမည်။ ချစ်သူများ အချစ်ရောက် မြင့်မားတည်ငြိမ်၍ အကောင်းဆုံးနေ့များ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။

LIBRA

တူလင်

အခက်အခဲအတိုက်အခံများ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာမည့် ကာလဖြစ်သည်။ မိမိဆောင်ရွက်သော လုပ်ငန်းပိုင်း၌ ဆုံးဖြတ်ယူဆချက်များ လွဲချော်၍ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲသော အနေအထားများကြား မိမိအခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးနစ်နာတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးအညံ့အထူးသတိပြုသင့်သည်။ အစားအသောက်အပြောအဆို ဂရုစိုက်ပါ။ မိမိကြံစည် ကြီးပမ်းမှုများအတွက် အဖက်ဖက်မှ အတိုက်အခံကြုံတတ်သည်။ မိသားစုအတွင်း လုပ်ငန်းပိုင်း၊ စီးပွားရေးပိုင်းကိစ္စများ၌ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုများ တွေ့ကြုံတတ်သည်။ လူမှုရေးကိစ္စအမျိုးမျိုးအတွက် ငွေကြေးသုံးစွဲကုန်ကျမှုများပြားနေတတ်ပြီး ခွဲရတနာပစ္စည်းများ ပျောက်ရှုပျက်စီး ဆုံးရှုံးတတ်သည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများအား အလေးအနက်ထား ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ ကြီးကြီးမားမား ဆုံးရှုံးလွဲချော်နိုင်သော ကာလဖြစ်သည်။ ပညာသင်ကြားသူများ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြား သောကများမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ လူမှုရေးအရုပ်အရင်းကိစ္စ တွေ့ကြုံနိုင်သည်။ ချစ်သူများ ကံမေ့အမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ရမည်။

SCORPIO

မြိတ္တာလင်

ပါးနပ်စွာ ကြံစည်ကြီးပမ်းမှုများသည် အရာရာအတွက် အောင်မြင်မှုများ ဆွတ်ယူနိုင်မည့် ကာလဖြစ်သည်။ ကောင်းသော အခွင့်အလမ်းများအတွက် မှန်ကန်တည်ငြိမ်သော ဆုံးဖြတ်မှုများဖြင့် လိုအပ်ချက်များ ဖန်တီးရယူပါ။ ခရီးဝေးသွားခြင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးစဉ်ပေါ်ပေါက်မှုများ တွေ့ကြုံလာမည်။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခု ရရှိလာမည်။ ငွေကြေးပိုင်း အကျိုးရှိ အဆင်ပြေပြီး မထင်မှတ်ပဲ ငွေကြေးအများအပြားရရှိနိုင်သည်။ ထိုဆု အလယ်အလတ်ပေါက်တတ်ပြီး နိုင်ငံခြားငွေကြေးများ မထင်မှတ်ပဲ ရရှိနိုင်သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် ပင်ပန်းမှုများ ယှဉ်တွဲနေသော်လည်း မိမိအတွက် အကျိုးအမြတ်ရရှိမည်။ အခြားသူတို့၏ အကြောင်းကိစ္စများ၌ ကြားဝင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်မှုများအတွက် ရှောင်ကြဉ်ပါ။ လုပ်ငန်းရှင်များ ပင်ပန်းမှုများယှဉ်၍ ကြီးပွားတိုးတက်မည်။ ပညာသင်ယူသူများ စိတ်ပင်ပန်းရသော်လည်း အောင်မြင်ခွင့် ရယူနိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ငြိမ်းချမ်းသော မိသားစုဘဝရရှိမည်။ ချစ်သူများ မကြာမကြာ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေလိမ့်မည်။

SAGITTA

RUS

နေလင်

ခေါင်းခဲရသော လုပ်ငန်းတာဝန်များကြောင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေတတ်သည်။ ငွေကြေးကိစ္စအခက်အခဲများ ကြုံရသော်လည်း အဆင်ပြေစွာဖြေရှင်းဆောင်ရွက်နိုင်မည်။ စီးပွားရှာဖွေရလွယ်ကူပြီး ဝမ်းနည်းသည်ထက် ပိုမို၍အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်။ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းမှုများ ရှေ့တွင် အခက်အခဲတစ်ခုသာမက ပေါ်ပေါက်ပြီးမှ အကျိုးရှိမည်။ မိသားစု၌ အိမ်ခြံမြေယာဉ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အနောင်အယုတ်ပြဿနာများ ကြုံမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးရည်များ လုပ်ငန်းအတွက် ခရီးရည်သွားလာမှုများ တွေ့ကြုံလာတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ခေါင်းကိုက် မူးဝေမှု၊ သွေးတိုးပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာများအတွက် အထူးသတိပြုပါ။ အတိုက်အခံပြဿနာများ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပြီး ဆုံးရှုံးနှစ်နာမှုများ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ အမှုပြဿနာနှင့် ငွေကြေးကိစ္စများ အထူးသတိပြုပါ။ ပညာသင်ကြားနေသူများ ပညာရေးပိုင်းဆိုင်ရာ ငွေကြေးအထောက်အပံ့ချီးမြှင့်မှုများ ရယူခွင့်ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စအဝဝအတွက် စိတ်ပင်ပန်းမည်။ ချစ်သူများ ငွေကြေးကိစ္စများကြောင့် ပဋိပက္ခကြုံမည်။

CAPRI

CORN

မကာရလင်

ကံကောင်းသော အကြောင်းကိစ္စများကြုံရတတ်ပြီး လူမှုရေးပိုင်း ထင်ရှားအောင်မြင်မည်။ မိသားစုအဖွဲ့အနစ်ရရှိခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးအကျိုးရှိမှုများ ပေါ်ပေါက်လာမည်။ လုပ်ငန်းတွင် မိမိဖန်တီးပုံဖော်မှုများ ထူးခြားစွာ ပြည့်ဝအောင်မြင်မည်။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းများ စိတ်တိုင်းကျ ရရှိပိုင်ဆိုင်သုံးစွဲရမည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်များ ထမ်းရွက်ရာတွင် စီးပွားရေးပိုင်း အကျိုးပြုသော နေရာဌာနများ၌ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းရွက်ရမည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးများ အလုပ်အတွက် ကြိုးပမ်းသော မြတ်စွန်းမှုများ တွေ့ကြုံလာမည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်အတွက် မိမိကံတော ခြံငှားတိုးတက်သောတက်တွင် ရပ်တည်နေပြီး ကြီးပွားမှုအမျိုးမျိုး ရယူဖန်တီးနိုင်မည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းပိုင်း ထူးခြားသောအခွင့်အရေးပေါ်ပေါက်လာမည်။ ပညာသင်ကြားသူများ ထူးချွန်ထက်မြက် ကံကောင်းမှုများ ရယူခွင့်ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက်အဆီအလျှော့ပေး အနစ်နာခံရမည်။ ချစ်သူများ အချစ်အတွက် ကံကောင်းမှုများ ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်မည်။

AQUARIUS

ကုမ်လင်

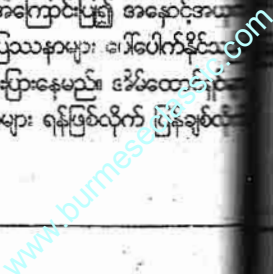
စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းမှုများ ယှဉ်တွဲနေသည့် ကာလဖြစ်သည်။ တားလုပ်လုပ် နှောင့်နှေးကြန့်ကြဲမှုများ တွေ့ကြုံလာနိုင်သည်။ အကောင်းဆုံး အနေအထားများအတွက် အချိန်ကာလတစ်ခု ထေဆိုင်ပြီးမှ အကျိုးရှိ အောင်မြင်မည်။ ကြားဝင် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်မှုများ မထင်မှတ်ဘဲ ထူးထူးခြားခြား အကျိုးရှိသွားတတ်သည်။ မိသားစုအတွင်း ငွေကြေးကံ ကောင်းမွန်သော်လည်း ငွေကြေးဆုံးရှုံးနှစ်နာမှုများ ပေါ်ပေါက်တွေ့ကြုံမည်။ မိမိလုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် စကားအတိုက်အခံပြောဆိုရတတ်ပြီး မိသားစုနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက် သဘောထားကွဲလွဲမည်။ ခရီးဝေသွားလာမှုများ ကြီးအတိုက်အခံကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်။ ရွှေရတနာများနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေကြေးအကျိုးရှိမှု ကာလဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်များ အလုပ်အတွက် ကြန့်ကြာမှုများအား စိတ်ရှည်ရန် လိုအပ်သည်။ ပညာသင်ကြားသူများ လုံ့လပြင်းထန်စွာ စိုက်ထုတ်ကြိုးပမ်းရပြီး မိမိလိုအပ်သော ပြည့်ဝမည့် အိမ်ထောင်ရှင်များ မိသားစု ပဋိပက္ခပြဿနာ ရင်ဆိုင်ရမည်။ ချစ်သူများ ဆုံနိုင်ခွင့် နည်းပါးချိန်ဖြစ်သည်။

PISCES

မိန်လင်

မရည်ရွယ်ထားစွာ ပြဿနာများ တစ်ပြေးတစ်ခု မိမိထံသို့ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ မိမိထံရွက်သော ရာထူးတာဝန်များအတွက် ပြဿနာအနှောင့်အယှက် ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ လူမှုပြဿနာများအတွက် ဦးနှောက်စားနေရမည်။ ကျန်းမာရေးအညံ့ကြုံတတ်ပြီး အပူ-အဖျားနှင့် မျက်ရောဂါများ သတိပြုပါ။ မိမိဆောင်ရွက်သော အကြောင်းကိစ္စများ၌ အောင်မြင်လုနီးမှ ပြန်လည်ပျက်စီးသွားတတ်သည်။ လုပ်ငန်းပိုင်း လုံ့လစိုက်ထုတ်မှု အားကောင်းသည်အတွက် ငွေကြေးကောင်းမည်အခွင့်အရေးများ ကြုံလာမည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ထိပေါက်သက်သို့ ငွေကြေးအများအပြား ရရှိတတ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင် ကုမ္ပဏီပိုင်းဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများကို အကြောင်းပြု၍ အနှောင့်အယှက်ကြုံမည်။ လုပ်ငန်းရှင်များ လုပ်ငန်းတွင် အတိုက်အခံများကြောင့် အမှုပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်နိုင်သည်။ ပညာသင်ကြားသူများ ပညာရေးကိစ္စများအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ များပြားနေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ပြင်းထန်သော အိမ်ထောင်ရှေ့တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲရင်ဆိုင်ရမည်။ ချစ်သူများ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်ထမ်းမြင့် မတည်ငြိမ်သော ကာလဖြစ်သည်။

၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာလ၊ မွန်းတည့်နက္ခတ်ဝင်ထွက်ချိန်များ

ကမ္ဘာကြီးပေါ်၌ လဂ် (၁၂)လဂ်ဖြင့် လူတန်းစား (၁၂)ပိုင်းခွဲခြားပြီး မိမိတို့မွေးဖွားချိန် အကောင်အထည်မွန်းတည့်အရ အလင်းအား ထွန်းတောက်သော နက္ခတ် (၁၂)လုံးဖြင့် မိမိတို့၏ အရေးကြီးကိစ္စများ စီရင်ဆောင်ရွက်လျှင် ထူးခြားစွာ အကျိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် နက္ခတ်သိပ္ပံအဖွဲ့မှ လက်တွေ့ သုတေသနပြုလုပ်ပြီး အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်တစ်လုံးတည်းအား လူသားအားလုံးမှ အသုံးပြု ဆောင်ရွက် နေခြင်းသည် အခြားသော နက္ခတ်များကို လျစ်လျူရှုထားသည်နှင့် တူနေပါသည်။ အဘိဇိနက္ခတ်အပါအဝင် နက္ခတ် အသီးသီးတို့သည် ကောင်းကျိုးများ ဖန်တီးပေးနိုင်ပြီး မိမိတို့မွေးဖွားချိန်အတိအကျဖြင့် ဝစ်ဆေးတွက်ချက်ပါက လူအသီးသီး အတွက် နက္ခတ် (၂၈)လုံးအား တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ယခုဖော်ပြချက်တွင် မွေးဖွားချိန် နှစ်နာရီကို လက်တစ်လက် အပြစ် သတ်မှတ်၍ လဂ် (၁၂)လဂ်အတွက် နက္ခတ် (၁၂)လုံးဖြင့် တွက်ကိန်းဆင်ထားပါသည်။ နက္ခတ် (၁၂)လုံးသည် လက်တစ်ခုချင်းအလိုက် စွမ်းအားအမြင့်မားဆုံး မွန်းတည့်နက္ခတ်များသာဖြစ်ပြီး သိပ္ပံနည်းကျ (Modern Astrology) နက္ခတ်ပညာရပ်စနစ်တွင် ဖော်ပြထားသော နက္ခတ်သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ စံနှုန်းပြုထားသည့် အလင်းအားကို ဖုံးပြထားပါသည်။ နက္ခတ်တစ်လုံးပိုင်ဆိုင်မှုကို ၁၃ ဒီဂရီ ၂၀မိနစ် သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ခြွင်းချက်အနေဖြင့် အဆိုပါ နက္ခတ်၏ ရှေ့ နောက် ၄ ဒီဂရီအတွင်း ကျရောက်မည့်အချိန်များကို မွန်းတည့်နက္ခတ်၏ ဝင်ချိန် ထွက်ချိန်များအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်။

မိမိတို့မွေးဖွားချိန်လက် အလွယ်တကူရှာဖွေနိုင်ရန်အတွက် လဂ် ရှေးမွန်နည်း ယေးအား ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးထားပြီး လအလိုက်အလိုက် နက္ခတ်များအပေါ် မူတည်၍ နှစ်နာရီလျှင် လက်တစ်လက် နှုတ်ဖြင့် လဂ် (၁၂)လဂ်အတွက် အလွယ်တကူ ကောက်ယူနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ - ဧပြီ ၁၃ မှ မေ ၁၃ အတွင်း နံနက် (၅:၄၅) မှ (၇:၄၅) နာရီ အတွင်း မွေးဖွားသူတစ်ဦးသည် မိသားစုဝင်ရှင်ဖြစ်ပြီး ယင်းနေနံနက် (၉:၄၅) မှ (၁၁:၄၅) နာရီအတွင်း မွေးဖွားပါက မေထုန်လဂ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သွား ပါလိမ့်မည်။ လဂ်သတ်မှတ်ရာတွင် ၁၂ရာသီစက်ဝန်းအတွင်း မိသမု မိန့်အထိ အစဉ်အတိုင်း သတ်မှတ်ထားပါသည်။

မိမိတို့၏ မွေးဖွားချိန်လဂ်များအား လက်ကောက်ယူမှု ယေးအားတွင် ဦးစွာရှာဖွေ၍ မွန်းတည့် နက္ခတ်တို့၏ နေစဉ် မွန်းတည့်မတ်ချိန်များတွင် လောကီ၊ လောကုတ္တရာအရေးကိစ္စများ ကြံစည်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးများ ရရှိလာပါလိမ့်မည်။ လစဉ် မွန်းတည့်နက္ခတ်များအပေါ် စန်း(တနင်္လာ) ဖြတ်သန်းသည့်နေ့များအား ဖျဉ်းသားပေးထားပြီး အဆိုပါ နေ့ရက်တို့သည် လတစ်လအတွင်း အနည်းဆုံး တစ်ရက်မှ အများဆုံး နှစ်ရက်ထိ ကြုံတွေ့နိုင်ပါသည်။ လဂ် အသီးသီးအတွက် မွန်းတည့်နက္ခတ်များ မွန်းတည့်ချိန်နှင့် စန်း(တနင်္လာ) မွန်းတည့်ချိန်များ ထပ်တူဖြစ်သည်ရက်များသည် လတစ်လအတွက် အကောင်းဆုံး နေ့ရက်အချိန်အခါများဖြစ်ကြသည်။ အဆိုပါ နေ့ရက်အချိန်အခါများ၌ ထိက်စပ်ခြင်း ထပ်ငန်းသစ်များ မကင်ခြင်း၊ အရေးကြီးကိစ္စ စီမံဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေယာဉ်ကား ဝယ်ယူရန် စာချုပ်များ ချုပ်ဆိုခြင်းတို့အား ဉာဏ်ရှိသလို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ဦးဇေယျာကို (B.Sc./B.S.A)
နက္ခတ်သိပ္ပံ

စပြိုင်ရက်မှ မေပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၇:၄၅မှ ၇:၄၅	မိဿ
၇:၄၅မှ ၈:၄၅	မြိဿ
၈:၄၅မှ ၁၁:၄၅	မေထန်
၁၁:၄၅မှ ၁၃:၄၅	ကရကတင်
၁၃:၄၅မှ ၁၅:၄၅	သိဟ်
၁၅:၄၅မှ ၁၇:၄၅	ကန်
၁၇:၄၅မှ ၁၉:၄၅	တု
၁၉:၄၅မှ ၂၁:၄၅	မြိဇ္ဇာ
၂၁:၄၅မှ ၂၃:၄၅	ဓန
၂၃:၄၅မှ ၁:၄၅	မကာရ
၁:၄၅မှ ၃:၄၅	ကျမ်
၃:၄၅မှ ၅:၄၅	မိန်

မေပဲခူးရက်မှ စနေပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၅:၂၅မှ ၇:၂၅	မြိဿ
၇:၂၅မှ ၉:၂၅	မေထန်
၉:၂၅မှ ၁၁:၂၅	ကရကတင်
၁၁:၂၅မှ ၁၃:၂၅	သိဟ်
၁၃:၂၅မှ ၁၅:၂၅	ကန်
၁၅:၂၅မှ ၁၇:၂၅	တု
၁၇:၂၅မှ ၁၉:၂၅	မြိဇ္ဇာ
၁၉:၂၅မှ ၂၁:၂၅	ဓန
၂၁:၂၅မှ ၂၃:၂၅	မကာရ
၂၃:၂၅မှ ၁:၂၅	ကျမ်
၁:၂၅မှ ၃:၂၅	မိန်
၃:၂၅မှ ၅:၂၅	မိဿ

စနေပဲခူးရက်မှ နဂါးပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၅:၂၀မှ ၇:၂၀	မေထန်
၇:၂၀မှ ၉:၂၀	ကရကတင်
၉:၂၀မှ ၁၁:၂၀	သိဟ်
၁၁:၂၀မှ ၁၃:၂၀	ကန်
၁၃:၂၀မှ ၁၅:၂၀	တု
၁၅:၂၀မှ ၁၇:၂၀	မြိဇ္ဇာ
၁၇:၂၀မှ ၁၉:၂၀	ဓန
၁၉:၂၀မှ ၂၁:၂၀	မကာရ
၂၁:၂၀မှ ၂၃:၂၀	ကျမ်
၂၃:၂၀မှ ၁:၂၀	မိန်
၁:၂၀မှ ၃:၂၀	မိဿ
၃:၂၀မှ ၅:၂၀	မြိဿ

နဂါးပဲခူးရက်မှ နဂါးပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၅:၃၀မှ ၇:၃၀	ကရကတင်
၇:၃၀မှ ၉:၃၀	သိဟ်
၉:၃၀မှ ၁၁:၃၀	ကန်
၁၁:၃၀မှ ၁၃:၃၀	တု
၁၃:၃၀မှ ၁၅:၃၀	မြိဇ္ဇာ
၁၅:၃၀မှ ၁၇:၃၀	ဓန
၁၇:၃၀မှ ၁၉:၃၀	မကာရ
၁၉:၃၀မှ ၂၁:၃၀	ကျမ်
၂၁:၃၀မှ ၂၃:၃၀	မိန်
၂၃:၃၀မှ ၁:၃၀	မိဿ
၁:၃၀မှ ၃:၃၀	မြိဿ
၃:၃၀မှ ၅:၃၀	မေထန်

သြဂုတ်ပဲခူးရက်မှ နဂါးပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၅:၄၀မှ ၇:၄၀	သိဟ်
၇:၄၀မှ ၉:၄၀	ကန်
၉:၄၀မှ ၁၁:၄၀	တု
၁၁:၄၀မှ ၁၃:၄၀	မြိဇ္ဇာ
၁၃:၄၀မှ ၁၅:၄၀	ဓန
၁၅:၄၀မှ ၁၇:၄၀	မကာရ
၁၇:၄၀မှ ၁၉:၄၀	ကျမ်
၁၉:၄၀မှ ၂၁:၄၀	မိန်
၂၁:၄၀မှ ၂၃:၄၀	မိဿ
၂၃:၄၀မှ ၁:၄၀	မြိဿ
၁:၄၀မှ ၃:၄၀	မေထန်
၃:၄၀မှ ၅:၄၀	ကရကတင်

နဂါးပဲခူးရက်မှ အောက်ပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၅:၅၀မှ ၇:၅၀	ကန်
၇:၅၀မှ ၉:၅၀	တု
၉:၅၀မှ ၁၁:၅၀	မြိဇ္ဇာ
၁၁:၅၀မှ ၁၃:၅၀	ဓန
၁၃:၅၀မှ ၁၅:၅၀	မကာရ
၁၅:၅၀မှ ၁၇:၅၀	ကျမ်
၁၇:၅၀မှ ၁၉:၅၀	မိန်
၁၉:၅၀မှ ၂၁:၅၀	မိဿ
၂၁:၅၀မှ ၂၃:၅၀	မြိဿ
၂၃:၅၀မှ ၁:၅၀	မေထန်
၁:၅၀မှ ၃:၅၀	ကရကတင်
၃:၅၀မှ ၅:၅၀	သိဟ်

အောက်ပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၅:၅၅မှ ၇:၅၅	တု
၇:၅၅မှ ၉:၅၅	မြိဇ္ဇာ
၉:၅၅မှ ၁၁:၅၅	ဓန
၁၁:၅၅မှ ၁၃:၅၅	မကာရ
၁၃:၅၅မှ ၁၅:၅၅	ကျမ်
၁၅:၅၅မှ ၁၇:၅၅	မိန်
၁၇:၅၅မှ ၁၉:၅၅	မိဿ
၁၉:၅၅မှ ၂၁:၅၅	မြိဿ
၂၁:၅၅မှ ၂၃:၅၅	မေထန်
၂၃:၅၅မှ ၁:၅၅	ကရကတင်
၁:၅၅မှ ၃:၅၅	သိဟ်
၃:၅၅မှ ၅:၅၅	ကန်

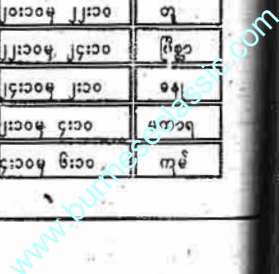
နဂါးပဲခူးရက်မှ နဂါးပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၆:၁၀မှ ၈:၁၀	မြိဇ္ဇာ
၈:၁၀မှ ၁၀:၁၀	ဓန
၁၀:၁၀မှ ၁၂:၁၀	မကာရ
၁၂:၁၀မှ ၁၄:၁၀	ကျမ်
၁၄:၁၀မှ ၁၆:၁၀	မိန်
၁၆:၁၀မှ ၁၈:၁၀	မိဿ
၁၈:၁၀မှ ၂၀:၁၀	မြိဿ
၂၀:၁၀မှ ၂၂:၁၀	မေထန်
၂၂:၁၀မှ ၂၄:၁၀	ကရကတင်
၂၄:၁၀မှ ၂၆:၁၀	သိဟ်
၂၆:၁၀မှ ၂၈:၁၀	ကန်
၂၈:၁၀မှ ၃၀:၁၀	တု

နဂါးပဲခူးရက်မှ နဂါးပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၆:၃၀မှ ၈:၃၀	ဓန
၈:၃၀မှ ၁၀:၃၀	မကာရ
၁၀:၃၀မှ ၁၂:၃၀	ကျမ်
၁၂:၃၀မှ ၁၄:၃၀	မိန်
၁၄:၃၀မှ ၁၆:၃၀	မိဿ
၁၆:၃၀မှ ၁၈:၃၀	မြိဿ
၁၈:၃၀မှ ၂၀:၃၀	မေထန်
၂၀:၃၀မှ ၂၂:၃၀	ကရကတင်
၂၂:၃၀မှ ၂၄:၃၀	သိဟ်
၂၄:၃၀မှ ၂၆:၃၀	ကန်
၂၆:၃၀မှ ၂၈:၃၀	တု
၂၈:၃၀မှ ၃၀:၃၀	မြိဇ္ဇာ

စနေပဲခူးရက်မှ စနေပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၆:၄၀မှ ၈:၄၀	မကာရ
၈:၄၀မှ ၁၀:၄၀	ကျမ်
၁၀:၄၀မှ ၁၂:၄၀	မိန်
၁၂:၄၀မှ ၁၄:၄၀	မိဿ
၁၄:၄၀မှ ၁၆:၄၀	မြိဿ
၁၆:၄၀မှ ၁၈:၄၀	မေထန်
၁၈:၄၀မှ ၂၀:၄၀	ကရကတင်
၂၀:၄၀မှ ၂၂:၄၀	သိဟ်
၂၂:၄၀မှ ၂၄:၄၀	ကန်
၂၄:၄၀မှ ၂၆:၄၀	တု
၂၆:၄၀မှ ၂၈:၄၀	မြိဇ္ဇာ
၂၈:၄၀မှ ၃၀:၄၀	ဓန

စနေပဲခူးရက်မှ စနေပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၆:၃၀မှ - ၈:၃၀	ကျမ်
၈:၃၀မှ ၁၀:၃၀	မိန်
၁၀:၃၀မှ ၁၂:၃၀	မိဿ
၁၂:၃၀မှ ၁၄:၃၀	မြိဿ
၁၄:၃၀မှ ၁၆:၃၀	မေထန်
၁၆:၃၀မှ ၁၈:၃၀	ကရကတင်
၁၈:၃၀မှ ၂၀:၃၀	သိဟ်
၂၀:၃၀မှ ၂၂:၃၀	ကန်
၂၂:၃၀မှ ၂၄:၃၀	တု
၂၄:၃၀မှ ၂၆:၃၀	မြိဇ္ဇာ
၂၆:၃၀မှ ၂၈:၃၀	ဓန
၂၈:၃၀မှ ၃၀:၃၀	မကာရ

စနေပဲခူးရက်မှ စနေပဲခူးရက်အတွင်း	
မွေးချိန်	လက်
၆:၁၀မှ ၈:၁၀	မိန်
၈:၁၀မှ ၁၀:၁၀	မိဿ
၁၀:၁၀မှ ၁၂:၁၀	မြိဿ
၁၂:၁၀မှ ၁၄:၁၀	မေထန်
၁၄:၁၀မှ ၁၆:၁၀	ကရကတင်
၁၆:၁၀မှ ၁၈:၁၀	သိဟ်
၁၈:၁၀မှ ၂၀:၁၀	ကန်
၂၀:၁၀မှ ၂၂:၁၀	တု
၂၂:၁၀မှ ၂၄:၁၀	မြိဇ္ဇာ
၂၄:၁၀မှ ၂၆:၁၀	ဓန
၂၆:၁၀မှ ၂၈:၁၀	မကာရ
၂၈:၁၀မှ ၃၀:၁၀	ကျမ်

နက်	မိဿလင်		ပြိဿလင်		မေထုန်လင်		ကရကင်္ဂလင်		သိဟ်လင်		ကန်လင်	
	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်	ဝင်ချိန်	ထွက်ချိန်
၁	၀၈: ၂၂	၀၈: ၅၄	၀၉: ၅၉	၂၀: ၂၉	၂၂: ၂၀	၂၂: ၅၀	၀၀: ၀၃	၀၀: ၄၅	၀၀: ၀၀	၀၀: ၃၄	၀၄: ၄၈	၀၅: ၂၂
၂	၀၈: ၀၈	၀၈: ၅၀	၀၉: ၅၆	၂၀: ၂၅	၂၂: ၀၇	၂၂: ၄၆	၀၀: ၀၉	၀၀: ၄၀	၀၀: ၅၆	၀၀: ၃၀	၀၄: ၄၄	၀၅: ၀၈
၃	၀၈: ၀၄	၀၈: ၄၆	၀၉: ၅၂	၂၀: ၂၀	၂၂: ၀၃	၂၂: ၄၂	၀၀: ၀၅	၀၀: ၃၇	၀၀: ၅၂	၀၀: ၂၆	၀၄: ၄၀	၀၅: ၀၄
၄	၀၈: ၀၀	၀၈: ၄၂	၀၉: ၄၈	၂၀: ၀၇	၂၂: ၀၉	၂၂: ၄၉	၂၃: ၅၇	၀၀: ၃၃	၀၀: ၄၈	၀၀: ၂၂	၀၄: ၃၆	၀၅: ၀၀
၅	၀၈: ၀၆	၀၈: ၃၈	၀၉: ၄၄	၂၀: ၀၃	၂၂: ၀၅	၂၂: ၃၅	၂၃: ၅၃	၀၀: ၂၉	၀၀: ၄၅	၀၀: ၀၈	၀၄: ၃၂	၀၅: ၀၆
၆	၀၈: ၀၂	၀၈: ၃၄	၀၉: ၄၀	၂၀: ၀၀	၂၂: ၀၀	၂၂: ၃၀	၂၃: ၄၉	၀၀: ၂၅	၀၀: ၄၀	၀၀: ၀၄	၀၄: ၂၉	၀၅: ၀၂
၇	၀၇: ၅၈	၀၈: ၃၀	၀၉: ၃၆	၂၀: ၀၆	၂၀: ၅၇	၂၂: ၂၇	၂၃: ၄၅	၀၀: ၂၁	၀၀: ၃၇	၀၀: ၀၀	၀၄: ၂၅	၀၄: ၅၈
၈	၀၇: ၅၄	၀၈: ၂၆	၀၉: ၃၂	၂၀: ၀၂	၂၀: ၅၃	၂၂: ၂၃	၂၃: ၄၁	၀၀: ၀၇	၀၀: ၃၃	၀၀: ၀၆	၀၄: ၂၁	၀၄: ၅၄
၉	၀၇: ၅၀	၀၈: ၂၂	၀၉: ၂၈	၀၉: ၅၈	၂၀: ၄၉	၂၂: ၁၉	၂၃: ၃၇	၀၀: ၀၃	၀၀: ၂၉	၀၀: ၀၂	၀၄: ၁၇	၀၄: ၅၀
၁၀	၀၇: ၄၆	၀၈: ၁၈	၀၉: ၂၄	၀၉: ၅၄	၂၀: ၄၅	၂၂: ၁၅	၂၃: ၃၃	၀၀: ၀၉	၀၀: ၂၅	၀၀: ၅၈	၀၄: ၁၃	၀၄: ၄၆
၁၁	၀၇: ၄၂	၀၈: ၁၄	၀၉: ၂၀	၀၉: ၅၀	၂၀: ၄၁	၂၂: ၁၁	၂၃: ၂၉	၀၀: ၀၅	၀၀: ၂၁	၀၀: ၅၄	၀၄: ၀၉	၀၄: ၄၂
၁၂	၀၇: ၃၉	၀၈: ၁၀	၀၉: ၁၆	၀၉: ၄၆	၂၀: ၃၇	၂၂: ၀၇	၂၃: ၂၅	၂၃: ၅၈	၀၀: ၀၇	၀၀: ၅၀	၀၄: ၀၅	၀၄: ၃၉
၁၃	၀၇: ၃၅	၀၈: ၀၆	၀၉: ၁၂	၀၉: ၄၂	၂၀: ၃၃	၂၂: ၀၃	၂၃: ၂၂	၂၃: ၅၄	၀၀: ၀၃	၀၀: ၄၆	၀၄: ၀၁	၀၄: ၃၅
၁၄	၀၇: ၃၁	၀၈: ၀၂	၀၉: ၀၈	၀၉: ၃၈	၂၀: ၂၉	၂၀: ၅၉	၂၃: ၁၈	၂၃: ၅၀	၀၀: ၀၉	၀၀: ၄၂	၀၃: ၅၇	၀၄: ၃၁
၁၅	၀၇: ၂၇	၀၇: ၅၉	၀၉: ၀၄	၀၉: ၃၄	၂၀: ၂၅	၂၀: ၅၅	၂၃: ၁၄	၂၃: ၄၆	၀၀: ၀၅	၀၀: ၃၈	၀၃: ၅၃	၀၄: ၂၇
၁၆	၀၇: ၂၃	၀၇: ၅၅	၀၉: ၀၀	၀၉: ၃၀	၂၀: ၂၂	၂၀: ၅၁	၂၃: ၁၀	၂၃: ၄၂	၂၃: ၅၇	၀၀: ၃၅	၀၃: ၄၉	၀၄: ၂၃
၁၇	၀၇: ၁၉	၀၇: ၅၁	၀၈: ၅၇	၀၉: ၂၆	၂၀: ၁၈	၂၀: ၄၇	၂၃: ၀၆	၂၃: ၃၈	၂၃: ၅၃	၀၀: ၃၁	၀၃: ၄၅	၀၄: ၁၉
၁၈	၀၇: ၁၅	၀၇: ၄၇	၀၈: ၅၃	၀၉: ၂၂	၂၀: ၁၄	၂၀: ၄၃	၂၃: ၀၂	၂၃: ၃၄	၂၃: ၅၀	၀၀: ၂၇	၀၃: ၄၁	၀၄: ၁၅
၁၉	၀၇: ၁၁	၀၇: ၄၃	၀၈: ၄၉	၀၉: ၁၈	၂၀: ၁၀	၂၀: ၄၀	၂၂: ၅၈	၂၃: ၃၀	၂၃: ၄၆	၀၀: ၂၃	၀၃: ၃၇	၀၄: ၁၁
၂၀	၀၇: ၀၇	၀၇: ၃၉	၀၈: ၄၅	၀၉: ၁၄	၂၀: ၀၆	၂၀: ၃၆	၂၂: ၅၄	၂၃: ၂၆	၂၃: ၄၂	၀၀: ၁၉	၀၃: ၃၃	၀၄: ၀၇
၂၁	၀၇: ၀၃	၀၇: ၃၅	၀၈: ၄၁	၀၉: ၁၀	၂၀: ၀၂	၂၀: ၃၂	၂၂: ၅၀	၂၃: ၂၂	၂၃: ၃၈	၀၀: ၁၅	၀၃: ၂၉	၀၄: ၀၃
၂၂	၀၆: ၅၉	၀၇: ၃၁	၀၈: ၃၇	၀၉: ၀၇	၂၀: ၅၈	၂၀: ၂၈	၂၂: ၄၆	၂၃: ၁၈	၂၃: ၃၄	၀၀: ၁၁	၀၃: ၂၅	၀၃: ၅၉
၂၃	၀၆: ၅၅	၀၇: ၂၇	၀၈: ၃၃	၀၉: ၀၃	၂၀: ၅၄	၂၀: ၂၄	၂၂: ၄၂	၂၃: ၁၄	၂၃: ၃၀	၀၀: ၀၇	၀၃: ၂၂	၀၃: ၅၅
၂၄	၀၆: ၅၁	၀၇: ၂၃	၀၈: ၂၉	၀၈: ၅၉	၂၀: ၅၀	၂၀: ၂၀	၂၂: ၃၈	၂၃: ၁၀	၂၃: ၂၆	၂၃: ၅၉	၀၃: ၁၈	၀၃: ၅၁
၂၅	၀၆: ၄၇	၀၇: ၁၉	၀၈: ၂၅	၀၈: ၅၅	၂၀: ၄၆	၂၀: ၁၆	၂၂: ၃၄	၂၃: ၀၆	၂၃: ၂၂	၂၃: ၅၅	၀၃: ၁၄	၀၃: ၄၇
၂၆	၀၆: ၄၃	၀၇: ၁၅	၀၈: ၂၁	၀၈: ၅၁	၂၀: ၄၂	၂၀: ၁၂	၂၂: ၃၀	၂၃: ၀၂	၂၃: ၁၈	၂၃: ၅၁	၀၃: ၁၀	၀၃: ၄၃
၂၇	၀၆: ၃၉	၀၇: ၁၁	၀၈: ၁၇	၀၈: ၄၇	၂၀: ၃၈	၂၀: ၀၈	၂၂: ၂၆	၂၂: ၅၃	၂၃: ၁၄	၂၃: ၄၇	၀၃: ၀၆	၀၃: ၃၉
၂၈	၀၆: ၃၅	၀၇: ၀၇	၀၈: ၁၃	၀၈: ၄၃	၂၀: ၃၄	၂၀: ၀၄	၂၂: ၂၂	၂၂: ၅၅	၂၃: ၁၀	၂၃: ၄၃	၀၃: ၀၂	၀၃: ၃၅
၂၉	၀၆: ၃၁	၀၇: ၀၃	၀၈: ၀၉	၀၈: ၃၉	၂၀: ၃၀	၂၀: ၀၀	၂၂: ၁၉	၂၂: ၅၁	၂၃: ၀၆	၂၃: ၄၉	၀၃: ၀၅	၀၃: ၃၁
၃၀	၀၆: ၂၇	၀၇: ၀၀	၀၈: ၀၅	၀၈: ၃၅	၂၀: ၂၆	၂၀: ၅၆	၂၂: ၁၅	၂၂: ၄၇	၂၃: ၀၂	၂၃: ၄၅	၀၃: ၀၁	၀၃: ၂၇

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကြယ်စာအုပ်ဝင်

သုတအံ့

အရှင်ဥက္ကဏဝရ (သာပေါင်း)

ဥပမာလေးနဲ့ တရားနာမယ်

အရှင်ဥက္ကဏဝရ (သာပေါင်း) ရေးသားသည့် ဥပမာလေးနဲ့ တရားနာမယ် မွေရသ စာအုပ် ထွက်ရှိလာသည်။ “အသိစွမ်းအား” ဟုပေကာ ဘုတ်ဝေဖြန့်ချိထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပမာလေးများဖြင့် တရားနာသူ၊ ဖတ်သူ ရှင်းလင်း၍ ဝိဝါဒကွဲပြားစေရန် ဆရာဘော်က ကြိုးစားအားထုတ်မှု ပြုထား၏။ ထူးခြားသော ဥပမာပြုလေးများကြောင့် အတ်မီ၊ နာမိသူများ အကျိုးများပေမည်။

“မိုးလေးမျိုး ဥပမာ၊ အိုးလေးမျိုးဥပမာ၊ သရက်သီးလေးမျိုး ဥပမာ၊ ရေပြင်ကျယ် ဥပမာ၊ ကလေးငယ်ဥပမာ၊ လမ်းပြသမားဥပမာ အစရှိသဖြင့် ဆင်ခြင်နာကြား၊ တရားဝိတိပွားများမှ ရစေမည့် မွေရသ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

“အသိစွမ်းအား” စာပေ၊ လောကီ လက်ရံကျောင်းတိုက်၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှ ဖြန့်ချိပြီး ရောင်းဈေးမှာ ၁၀၀၀ ကျပ်ဖြစ်သည်။

ဘဒ္ဒန္တကောသလ္လ

သမိုင်းနှင့် သမိုင်းကို ဖန်တီးသူများ

ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓပ္ပ တေတိကဝေ ဘဒ္ဒန္တကောသလ္လ ရေးသားပြုစုသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သမိုင်းနှင့် သမိုင်းကို ဖန်တီးသူများဟု အမည်ရ၏။ သမိုင်းကို ဝိသနာပါ၍ လေ့လာလိုသူများအတွက် အဆင်ပြေ၏။ စာတမ်းပြုစုရန်အတွက် အချက်အလက်ရှာဖွေကြသူများအတွက် အကူညီရစေမည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ရှေးဟောင်းခေတ် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေးအကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းခေတ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် ပါဝင်သော မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှားတို့ကို ချဉ်းကပ်လေ့လာခြင်းတို့အပြင်၊ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနှင့် သမိုင်းကို ဖန်တီးသူများ၊ သမိုင်းစာမျက်နှာပေါ်က

သမိုင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့၏ ဆက်ဆံရေးသမိုင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာကို လေ့လာဖတ်ရှုရမည် ဖြစ်သည်။

မွေရောင်ခြည် မွေဒါနလုပ်ငန်း သိမ်ကြီးချေးမှ ဖြန့်ချိပြီး တန်ဖိုးမှာ ၉၀၀ ကျပ်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ ဒဂုန်

ဂင်္ဂါမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်မှ ဆာဒူးကြီးများ

ဆရာ ဒေါက်တာ ဒဂုန် စုစည်းရေးသားထားသည့် လက်ရာကောင်း စာအုပ် တစ်အုပ် ထွက်ရှိလာသည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်မှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဆာဒူးကြီး များအကြောင်းကို ရေးသားထား၏။

ဆာဒူးနဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ရေးပြထားတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဆာဒူးတစ်ဦး မွေးဖွားကြီးပြင်းလာပုံ၊ ဆာဒူးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေနဲ့ အတူ လူတွေ သိချင်နေတဲ့ အကြောင်းတွေကို မကွယ်မဝက်ဘဲ ပွင့်လင်းစွာ ရေးသားထားကြောင်း ဆရာ ဒဂုန်၏ မိတ်ဆက်စကားက ဆိုထား၏။

ဆာဒူးတို့ရဲ့ အဖ၊ အတွင်းမိ၊ သီဝနတ်ဘုရား၊ ဇိယနိနတ်ဘုရား၊ ဆာဒူးတို့ရဲ့ ရေချိုးတဲ့ ပွဲ၊ ကျင့်စဉ်၏ သားကောင်မှ အစရှိသဖြင့် ခေါင်းစဉ်ခွဲများဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားတင်ပြထား၏။

ဆာဒူးများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသူများအနေဖြင့် အားရကျေနပ်စေမည့် စာအုပ် ကောင်းဖြစ်၏။
ဇောတိကစာပေမှ ဖြန့်ချိပြီး ရောင်းဈေးမှာ ၅၀၀၀ ကျပ်ဖြစ်သည်။

ယောဂီ စောလွင် အဆိုတော်ချစ်ပြီလား

“ရွှေခြေရာစာစဉ်” မှ စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်သော ယောဂီ စောလွင် ရေးသားသည့် ဗုဒ္ဓဓမ္မစာအုပ်ထွက်ရှိလာသည်။ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်အား “အဆိုတော်ချစ်ပြီလား” ဟု အမည်ပေးထား၏။

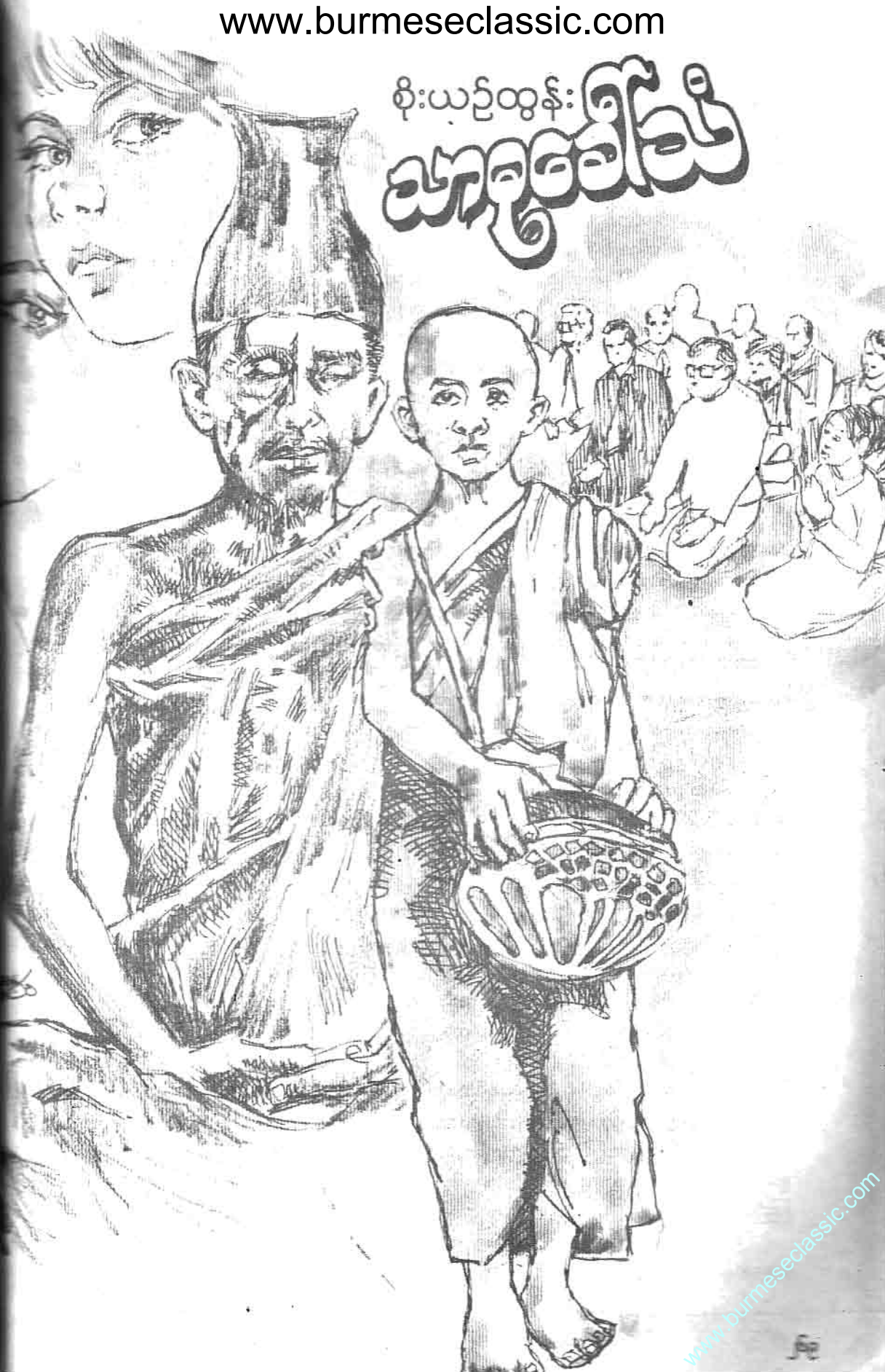
တရားအကျင့်ဆိုင်ရာ ရှစ်ပါးမဂ္ဂင်နဲ့ ဆက်စပ် နီးကပ်သွားစေရန် စာရေးသူ လုံ့လစိုက်ထုတ်ထား၏။ စာရေးသူ ပစ်မှတ်ထားသော အရွယ်မှာ တူ၊ တူမလေးများအရွယ် ဟု ဆိုသော်လည်း ဗုဒ္ဓဓမ္မနှင့် နီးကပ်နေသူ ကျား/မ အရွယ်မရွေး ဖတ်ရှုသင့်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်တရားများကို သူတကာ နားလည်လွယ်အောင် တစ်ခါဖတ်မိ ရုံဖြင့် ရင့်ထဲစွဲပြီ မှတ်မိသွားစေမည့် ဓမ္မရသအပြည့်ဖြင့် ပုံဖော်ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုရသည်။

ဂန္ထီရဆန်းကြယ် ပရိသတ်ကြီးနှင့် မစိမ်းသော စာရေးသူ ယောဂီစောလွင်၏ “အဆိုတော်ချစ်ပြီလား” ကို အားပေးဖတ်ကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

“ရွှေခြေရာစာစဉ်” မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပြီး ရောင်းဈေးမှာ ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြစ်ပါသည်။

စိုးယဉ်ထွန်း
သက္ကတိသံ

ရန်သူကို ခုခံရာတွင် ဒေါသနှင့် ခုခံသူက ပိုများ၏။ မေတ္တာနှင့် ခုခံသူက အလွန်နည်း၏။ ဒေါသနှင့် ခုခံခြင်းသည် နိုင်မယောင်နှင့် ရှုံး၏။ မေတ္တာနှင့် ခုခံခြင်းသည် ရှုံးမယောင်နှင့် နိုင်၏။

အဘ ရသေ့သည် ထိုစကားကို အမြဲပင် ရွတ်ဆိုနေ၏။

မင်းခိုင်က ၁၀နှစ်ကျော် ၁၃နှစ် မပြည့်သေးသည့်အရွယ်၊ အဖေ ဦးဟန် မောင့်နှင့် အမေ ဒေါ်စိန်မေတို့က အဘရသေ့ကို ဟိုယခင် သင်္ကန်းဝတ် ဦးပဉ္စင်း ရဟန်းဘဝကပင် ဆွမ်းကွမ်း လောင်းလှူ၍ ကိုးကွယ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဦးပဉ္စင်း ဦးတိလောကဝံသ သည် သက်တော် ၄၀ကျော်၊ ဝါတော် ၂၀ နှင့် ရဟန်းဘဝတွင် သီတင်းသုံးပြီး ဝုတင်အကျင့်ကို ကျင့်ကြံ၍ ဘုရားကျောင်းစေတီများကို လှည့်လည် ဂန္ဓာရီထွက်သည်ဟု ဗိဘာများက ပြောဖူးကြသည်။

မင်းခိုင်က ဘရသေ့ကို စတော့စဉ်က ဦးငင်းကြီး “ဦးတိလောကဝံသ” ဟု မထင်။ ရသေ့ဝတ်ဖြစ်၍ တခြားက ရသေ့ကြီးဟုပင် ထင်သည်။

“ကဲ...ဒကာကြီး ကိုဟန်မောင်နဲ့ ဒကာမကြီး မစိန်မေရဲ့ သား၊ ဘရသေ့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဗျာ...”

“ဘာယူစရာရှိလဲ၊ မရှိလည်း မယူနဲ့ကွာ”

“ဘရသေ့...ကျွန်တော်...”

ဘရသေ့နှင့် မင်းခိုင်တို့၏ ပြောဆိုနေမှုကို ဘေးမှ ဝိုင်းထိုင်နေကြသော ရွာမှ လူကြီးများ၊ ရွာသူရွာသားများက ကြည့်နေကြသည်။

“အေး၊ မောင်မင်းခိုင်...မင်း ဘရသေ့နဲ့ပဲ လိုက်သွားတာ ကောင်း

တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် လူလေးရယ်။

ကြီးမေတို့ကလည်း ဒေါ်ထားချင်ပေမယ့် အိုကြီးအိမ်တွေဖြစ်နေတော့...”

“မောင်ခိုင်...ငါနဲ့က နေလို မဖြစ်ဘူး။ မင်း ထန်းသမားဖြစ်သွားမှာ”

အဘွားညွှန်ရော၊ လေးပေါက်ကြီးကပါ ပြောကြားဖြင့် မင်းခိုင် မျက်ရည်ကျရသည်။

ရွာကို စားပြတိုက်စဉ်က လယ်ပိုင်ရှင်၊ ကုန်ဆိုင်ရှင် ဦးပိလော၏အိမ်။

ဦးဟန်မောင်နှင့် ဒေါ်စိန်မေတို့က ဘရသေ့ကို နံနက်အရက်ဆွမ်းချက် ကပ်ရန်အတွက် ဝေးဝယ်ရန် ဦးပိလော၏ အိမ်သို့အရောက်...

“စားပြ...စားပြဖို့”

ဟု အော်လိုက်သည့် ဦးပိလော၏ အသံနှင့်အတူ ဦးပိလော၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ စားပြတို့၏ စားချက်များ ကျရောက်သွားလေသည်။ ထို့အပြင် ဈေးဝယ်သွားသည့် အဖေနဲ့ အမေပါ စားပြတွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် မရှုမလှသေ ဆုံးခဲ့ရ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည့် မင်းခိုင်။ အရွယ်က ငယ်ငယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာက မကျန်ခဲ့လေတော့ ရှေ့ဘဝခရီးက အမှီအတွယ်မဲ့ လို စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် တဲအိမ်ကလေးကို ပိတ်၊ ရှိသည့် အဝတ်အစားလေးများကို လွယ်အိတ်နှင့် ထည့်၍ ဘရသေ့ခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေတော့၏။ မွေးရပ်ရွာကို ကျောခိုင်း၊ ငယ်ပေါင်းကစားဖော်တွေကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ ခြေလှမ်းနှေးနှေးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ရွာတွေကို ကျော်ဖြတ်၊ ဘုရားတန်းဆောင်း ကျောင်းရပ်တို့မှာ ဘရသေ့ဘေး ကပ်အိပ်ပြီး ဘရသေ့ရဲ့

ကျောင်းသစ်မီးကို ရောက်အောင် လာရသည်။

အဖော်သဟာလည်း မရှိ ရသေ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ရပြီး သစ်ပင်အဝါးပင်အုံနှင့်သာ မိုးလင်း မိုးချုပ်ခဲ့သည်။

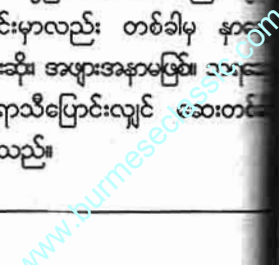
ဘရသေ့က ရွာတွေထဲကို ထွက်လျှင် လွယ်အိတ်လွယ်၍ လိုက်ရလူနာများကို ဆေးဝါးကုသပေးသည်ကို ကူလုပ်ပေးရသည်။ ဘရသေ့ကို ကြည့် ကိုးကွယ်ကြသူတွေက မှာသဖြင့် အစားအသောက်က ပေါ်သည်။ “မင်းခိုင်...”

“ဗျာ...ဘရသေ့”

“ဒီနေ့ ဆေးမြစ်ရှာဖို့ ဟိုရွာတောင်ညိုဘက်ကို သွား။ ကိုရင်ငယ်ကို တွေ့ရင် လက်ဆွဲ၊ ရန်နဲ့ ထွက်ပြေးရင် မလိုက်နဲ့၊ ပြန်လာကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘရသေ့”

ရေဖူးနှင့် စားစရာများ ယူ၍ ဘရသေ့ကို ဦးချ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ “ဆေးမြစ်ရှာ၊ ကိုရင်ငယ်ငယ်ကို ရွာရင် လက်ကို ဆွဲဆိုတော့ ဆေးမြစ်အဲဒီ ကိုရင်က ပေးမှာလား” ဟု ထပ်လျှောက်ရင်း တွေးလာမိသည်။ အတောင်ညိုတောတန်းက ဘရသေ့မကြာခဏရောက်ဖြစ်သည်။ အေးအိတ်တံဆိတ်သည်။ လေးငါးနှစ်ကာလကို ကျော်လွန်လာတော့ မင်းခိုင် တစ်ယောက် တောပျော်ဖြစ်လာသည်။ ဆေးပင်ဝါးပင်များကိုလည်း အတော်သိ၍ ဂမနက်ပင်အမည်များကိုပါ သိအောင် အပင်ပါ ခွဲခြားတတ်လာသည်။ မွေးဆောင်းမှာလည်း တစ်ခါမှ နာဆောင်ဆို၊ အဖျားအနာမဖြစ်၊ သဘာဝက ရာသီပြောင်းလျှင် ဆေးတစ်တိုက်သည်။

အပင်ပေါ်မှ ငှက်ကလေးများ၏ အသံက မင်းခိုင်ကို ကြည့်နေစေသည်။ ရှေး ကြည့် ဘေးဘယ်ညာကို ကြည့်၍ လျှောက်လာရာ နောက်မှ ခြေသံ ကြာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမ ဖျံနစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

“ဟယ်...မောင်လေးက ဆေး မြစ်လာရာတဲ့ ဆေးဆရာပေါက်စနဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်လားဟင်”

“ဗျာ...ဟို ဆေးမြစ်ရာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မတို့က...”

“အစ်မတို့က အသီးအနှံရှာရင်း ရောက်လာတာပါ”

“ဟို...ကျွန်တော့်ကို ဆေးမြစ် ရွာတာလို့ ဘာလို့ ပြောတာလဲ”

“အဟင်း...ငါ့မောင်က ပလိမ်းနဲ့ လေးမြားလည်း မပါတူး။ ခြေလှမ်းလည်း မှန်လို့ ပြောနိုင်တာပါ”

မိန်းမပျိုနစ်ယောက်က တစ်လှည့်စီ ပြောနေကြသည်။ မင်းခိုင်က တောထဲတွင် သည်လောက် ချောလှသည့် မိန်းကလေးများဖြစ်၍ ကြားဖူးနားဝအတိုင်း ဥစ္စာစောင့်တွေလားဟု ကြည့်၍ တွေးလိုက်မိသည်။

“ဟယ်...မောင်လေး။ ဟိုမှာ ကိုရင်နှစ်ပါး...လိုက်...လိုက်”

“ဟင်...”

အမျိုးသမီးနစ်ယောက်၏ အပြောကို အံ့သြမိပေမယ့် ကိုရင်တွေက အဓိကဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ဘရသေ့ မှာလိုက်သည့်အတိုင်းပင် ကိုရင်နှစ်ပါး၏ နောက်ကို လိုက်ရာ ကိုရင်နှစ်ပါးမှာ ဖြည်းဖြည်းကွားနေကြပေမယ့် လိုက်မီခိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

နောက်ပို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်လည်း အမျိုးသမီးနစ်ယောက်တို့ မတွေ့ရတော့ပေ။ ဘယ်ရောက်သွား

မှန်း မသိတော့။ ရှေ့ကို ပြန်ကြည့်ရာတွင်လည်း ကိုရင်တို့မှာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပေ။

သို့ဖြင့် ကိုရင်တို့ကို ရှာရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် တောစပ်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် ခဏတိုင်နားပြီး ရေသောက်၊ အစာစား၍ ထိုနေရာမှ လှည့်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ဘရသေ့၏ တဲကျောင်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဘရသေ့က တရားထိုင်နေသည်။ အတော်ကြာမှ တရားဖြတ်ပြီး ဘရသေ့မှ ပြော၍...

“မင်းခိုင်...ကိုရင်တွေလည်း ပျောက်သွားတယ်။ မိန်းကလေးတွေလည်း ပျောက်သွားတယ်”

“ဗျာ...ဘရသေ့”

“အေး။ အဲဒါတွေက ဂမုန်းပင်တွေပဲ။ ကိုရင်တွေက သူငယ်ဂမုန်းပဲ။ မိန်းကလေးတွေက အဲဒီနားမှာ ရှိတဲ့ လောကသားတွေပဲ”

မင်းခိုင်မှာ ဘာကိုမှ တွေးမရဘဲ မိုးချုပ်သည်တွင် ဘုရားရှိခိုး၊ ဘရသေ့ကို ရှိခိုး၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံး သွားထားရသဖြင့် ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အဝင်လမ်းမှ ကျောက်ရောင်စုံကလေးတွေက နံရံမှ မီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ်နှင့် တောက်ပနေသည်။ မည်သည့်ကျောက်ဟူ၍ မသိပေ။ ဘေးတစ်ဖက်ကစ်ချက်မှ လက်မောင်းကို ကိုင်၍ လိုက်လာကြသော မိန်းမချောနစ်ယောက်က ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် စိတ်ထဲတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု အောက်မေ့နေသည်။ အမှတ်ရှိရန် တွေးလာခဲ့သည်မှာ ကျောက်ဂူလို အဆောက်အအုံထဲ စုဝင်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။

“မောင်လယ်က အစ်မတို့ကို မြင်

ဖူးတယ်လို့ တွေးနေတာလား”

“မြင်ဖူးတာကို မြင်ဖူးမှန်း သိအောင် ပြောလိုက်ပါ အစ်မတော်ရယ်”

“အင်း...ညီမတော်ရော ပြောပါလား။ ကဲ...ကဲ...ဟိုတောင်ညီတောထဲမှာ ဆေးမြစ်ရာတုန်းက။ ကိုရင်လေးနှစ်ပါးကို မြင်တဲ့အချိန်က အစ်မတော်တို့က မောင်လယ်ကို ပြောမလို့ ကိုရင်တွေက ပျောက်သွားလို့ပါ။ အဲဒီကတည်းက မောင်လယ်ကို ဒီနေရာခေါ်လာမလို့။ ဘရသေ့ကရော အတိုးကပါ အချိန်မကျသေးဘူးဆိုလို့ အခုမှ ခေါ်ဖြစ်တာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်လယ်။ အစ်မတော်ကြီးက မြရောင်ခြယ်၊ အစ်မလေးက မြရောင်သွယ်၊ မောင်လယ်က ဘုန်းရောင်ဝင်းတဲ့။ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိတဲ့ ရွှေမြေမျှော်စေတီရဲ့ ဥစ္စာရတနာတွေကို စောင့်နေကြရတာ”

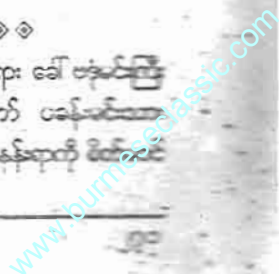
“မောင်လယ်က လူ့ဘဝကို သွားချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းလို့ အတိုးက လွှတ်လိုက်တာ။ မောင်လယ် သာမဏေစတီနိုင်တယ်။ အဲဒါမှ အစ်မတော်တို့လည်း ကုသိုလ်ရဲ့ ဘဝပြောင်းကြမှာ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ တစ်လှည့်စီ ပြောသံမျှကို နားပဲ ထောက်နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှတော့ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်၊ မသိတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

အစ်မတော်များဆိုသူက ရှေ့နန်းဟန်နှင့် ဘဝအစ၏ ဖြစ်ပျက်မှုတို့ကို ပြောပြရာတွင် သူ့အား အိပ်ရာခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး အင်းအသောက် သစ်သီးဖျိုးစုံတို့ စားလေပြီး ပြောပြကြသည်။

တော်တော်တော် ခေါ်ဖမ်းခံပြီး နှလုံးညီအစ်ကိုတော် ပန်းခိုင်သား မောင်မိုးက ထီးရန်နန်းရာထီ စီမံကိုင်

စာ၊ စာပေနှင့် ဗေဒင်၊ ဆေးပညာများ ကိုသာ လုံ့လထုတ် အားသန်ပြီး မင်းကွန်းရှားယောင်းရွာတွင် အခြံအရံ တချို့နှင့် နေလေသည်။ ထိုအခြံအရံ ထဲတွင် “သစ်စည် ဆိုသည့် ဆေးသမား အမှုထမ်းသည်လည်း မိသားတစ်ရပ်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သစ်စည် ဆေးသမား၏ သား ငယ် ရွှေပေါင်းစင်နှင့် ရှားယောင်းရွာသူ မသင့်နော်တို့ အကြောင်းဆက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ပခန်းမင်းသား မောင်စိုး အနိစ္စရောက်ပြီး ရွှေပေါင်းစင်က ရှား ယောင်းရွာသူကြီးအရာကို ယူလိုက်၏။

ပင်းတလဲမင်းသား မောင်ရွှေစင် က ဗန်မင်းကို လုပ်ကြံရာတွင် မအောင် မြင်သဖြင့် ရေချ၍ ကွပ်မျက်လိုက် သည်။ ပင်းတလဲမင်းသား၏ ငယ်ကွန် တော် မင်းတကြီးက ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ယူပြီး ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးရင်း မင်း ကွန်းရှားယောင်းရွာကို ရောက်လာခဲ့ သည်။ ရွာအစွန် တဲငယ်တွင် မထင် မရှားနေပြီး ပခန်းငယ်မင်းသား မောင်စိုး ၏ သတင်းကို စုံစမ်းရာ ရွာသူကြီး ရွှေပေါင်းစင်က သိပြီး ခေါ်တွေ့သဖြင့် မင်းတကြီးက နန်းမြို့မှ ပါလာသည့် ရတနာပစ္စည်းများ၊ မင်းသားအဆောင် အယောင်များကို ရွာထိပ်မှ တဲဘေး တွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီး ရွာသူကြီးနှင့် လာ တွေ့သည်။

ရွာသူကြီး ရွှေပေါင်းစင်နှင့် ဇနီး မိသားစုက ညှော်ခဲ့၏။ မင်းတကြီးမှာ ပင်းတလဲ မင်းသား၏ ရတနာများကို ခိုးဝှက်လာသူဖြစ်၍ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး သူကြီး ရွှေပေါင်းစင်ကို ဓားဖြင့် ဝိုင်း၏။ သူကြီးကို မထိဘဲ ကလေးဆုံးယောက် ကို ထိ၏။ မင်းတကြီးကို ရွာသားများ ဝိုင်း၍ ထိုးခုတ်ကြသဖြင့် နေရာမှာပင် မင်းတကြီး သေဆုံးခဲ့၏။

ရှားယောင်းရွာသူကြီး ဇနီးမောင်နံ

နှင့် ရွာသူရွာသားများက မောင်နမ သုံးယောက်အတွက် ရည်စူးပြီး ရှား ယောင်းရွာအလွန်တွင် “ရွှေမြမြော် စေတီ”ကို တည်ကြသည်။

“အဲဒီ သူကြီးရဲ့ သားသမီးတွေ ဝာ မောင်ငယ်နဲ့ အစ်မတော်တို့ပဲကွဲ့”

အကြောင်းစုံ ပြောပြရင်းမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်ရည်ကျကြ သည်။

“မင်းခိုင်... မင်းခိုင်၊ ကဲ... ထ ... ထ... သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်ပျော်ရ တယ်လို့ကွယ်”

“ဟို... ဘရသေ့ တ... တရား ထိုင်နေလို့ စောင့်ရင်းနဲ့...”

“ကဲ... ထ၊ ရွာထဲကို သွားမယ်၊ လူနာတစ်ယောက်ကို မင်း ဆေးကုရ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘရသေ့”

တောစပ်မှ ထွက်၍ ရွာထဲကို ဝင်ရောက်ကြပြီး အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင် လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အဘွား အိုတစ်ယောက်က လှဲနေပြီး အနားမှ ခြေစုပ်လက်နယ်ပြုပေးနေသူများ ဝိုင်း အံ့နေသည်။

“ဟော... ဘရသေ့ ကြွလာ တယ်”

လှဲအိပ်နေသော အဘွားကြီး ဘေးမှ လူတွေ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ဘရသေ့က ခေါင်းရင်းမှ ထိုင်ပြီး...

“မင်းခိုင်က လူနာကို သွေးစမ်း ကြည့်စမ်း”

မင်းခိုင်က လူနာ အဘွားကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်ချက်စမ်းပြီး လက်ဆောင်းထိပ်ကလေးများကို ကြည့် လိုက်ပြီး လည်ပင်းကို လက်ခုံနှင့် ကပ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘရသေ့... လူနာက အအေး ပတ်ပြီး အပူပူတာပါ။ အခိုးပွင့်ဆေး

တိုက်ရင် ရပါတယ်”

“အေးလေကွယ်၊ မင်းလှိုင်ပေး လာ။ ဝါကို မပြောနဲ့လေ”

မင်းခိုင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ ဆေး ပုလင်းလေးကို ထုတ်ပြီး ဆေးနှုန့် အနည်းငယ်ကို ရေနှောနှင့် တိုက်ရင် ပြောပြီး ဆေးမှန်တစ်မျိုး လူးပေးပေး ဆိုပြီး ပေးသည်။ ဘရသေ့နှင့် အိမ်သား များက စကားပြောနေကြသည်။ အသက်ကြီးသူဖြစ်၍ အပူလွန်ပြီး သတိပင် လစ်သွားသည်။ ဘရသေ့ ရောက်လာသဖြင့် အားလုံး ဝမ်းသာ သွားသည်။ ဘရသေ့ကို ပင့်ခေါ်ကြရန် ပြောနေချိန်တွင် ရောက်လာ၍လည်း ဝမ်းသာအံ့ဩဖြစ်ကြသည်။

ညနေစောင်းမှ တောစပ်ရီ ဘရသေ့၏ ကျောင်းသစ်မီးသို့ ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။

ဘရသေ့က တရားထိုင်နေသည့် ရေမှ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေသော မင်းခိုင်မှာ အားရပါးရ သမ်းဝေလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေမှုနောက်သွားပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ လူးလဲထပေမယ့် ထမရဘဲ နားထဲတွင်...

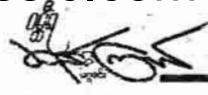
“မောင်ငယ်... မောင်ငယ်ရေ... အစ်မတော်တို့ကို ကယ်ပါဦး”

ပြိုင်တူအော်လိုက်သော အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လဲနေရာမှ ထလိုက်သည်တွင် အော်သံကို ထပ်၍ ကြားရပြန်သည်။

“မောင်ငယ်၊ ဘရသေ့... ကယ်ပါ ဦး”

ဘရသေ့က တရားဖြုတ်ပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေနေသည်။ အော်သံ နှင့် အမျှဝေသံက လှဲနေသည်။ မင်းခိုင် မှာ ထိုင်မရ ထမရဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့... မင်းခိုင်၊ မင်းအမျိုးတွေ

ကွရောက်နေတယ်၊ လာ...လာ”

ဘရသေ့က ခေါ်လည်း ခေါ်
ဘုရားကို ယူပြီး အောက်သို့ ဆင်း
သွားသည်။ မင်းခိုင်က နားမလည်စွာ
ဆင် ဘရသေ့၏ နောက်မှ လိုက်လာ
သည်။ ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
သွားသော ဘရသေ့ကို မိအောင်
အတော်ပင် လိုက်ရသည်။ ကျောင်း
ဆင်းနှင့် တော်တော်ကြီး ဝေးလာခဲ့
သည်။

မင်းခိုင်မှာ သစ်ကိုင်း၊ ချုံတို့နှင့်
အိမ်နီးမိသည့်အတွက် နာပေမယ်
ဘရသေ့ သွားရာကို လိုက်ခဲ့သည်။ မီး
ဆင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ မင်းခိုင်က
သည်နေရာများကို ရောက်ဖူးသည်ဟု
ဆိုကာ ထင်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင်
အရပ်များက လှုပ်ရှားနေသည်။
ဘရသေ့က...

“ဟိတ်...ဒကာတို့၊ မလုပ်
အောင်းတာကို လုပ်နေကြတယ်။ ရပ်
ကြမ်း၊ မင်းခိုင်... ဖယောင်းဘိုင်ကို
ခြိမ်း အားလုံးဖျက်လိုက်”

“ဟာ...ရသေ့ကြီး၊ ပြေး...
ပြေး”

“ငါ့ကို စောင့်ပါဦးကွ”
လူသုံးယောက်က ထိုနေရာမှ
ပြေးထွက်သွားသည်။ မင်းခိုင်က
အောင်းတိုင်မီးများကို ခြိမ်း၍ ကန်
အားပွဲနှင့် ဝါးကပ်စင်ကို ဖျက်လိုက်
သည်တွင်...

“ဝေါ...”

“ဟူး...”

“ဟေ...လွတ်ပြီ...ကျွတ်ပြီ”

သစ်ပင်များကြားမှ အလင်းရောင်
ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဖြစ်ပြီး ပြန်၍
ပြန်သက်သွားသည်။ ဘရသေ့က...

“လာ...မင်းခိုင်၊ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘရသေ့”

တောတန်းထဲမှ ပြန်လာခဲ့ကြ
သည်။ ရှေ့မှ သွားနေသော ဘရသေ့
ကို ကြည့်၍သာ လိုက်ခဲ့ရသည်။
မင်းခိုင်မျက်လုံးထဲတွင် ဘာမှမမြင်ရပေ။

ကျောင်းသစ်မီးကို ပြန်ရောက်
တော့ ဘရသေ့က ကွပ်ဖျစ်ပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းခိုင်က သောက်ရေ
ခပ်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဘရသေ့ကို
ဖေးလိုက်သည်။ ဘရသေ့ ရေသောက်
ပြီး မင်းခိုင်က ရေကို အားပါးတရ
သောက်လိုက်သည်။

“မင်းခိုင်...လာထိုင်၊ မင်းတို့
အဖြစ်ကို ပြောပြမယ်”

ဘရသေ့က မင်းခိုင်ကို ပြောပြ
ရာတွင် သိုက်ဆက်အကြောင်း၊ ဂန္တီရ
လောကအကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
ဥစ္စာများ၊ ဥစ္စာစောင့်များ၊ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ
သိုက်၊ ဘုရားကို ရည်စူး လှူဒါန်းထား
သော ပစ္စည်းသိုက်များ၊ သဘာဝ သား
ဇာတသိုက်များအကြောင်းကို ပြောပြ
ပြီး...

“မင်းက သိုက်ဆက်ရှိတယ်။ ဒါ
ကြောင့် မင်းမိဘတွေ ဆုံးတော့ ငါခေါ်
လာတာ။ မင်းက ကုသိုလ်တစ်ခုခုပြုမှ
မင်းဆွေမျိုးတွေ ကျွတ်ကြ လွတ်ကျ
မယ်”

ဘရသေ့ ပြောပြသည်များထဲ
တွင် တစ်လောက အိပ်မက်လိုဖြစ်
သည်ကိုစွာချီတဝက်ပါနေသည်။ ထို
ညက မင်းခိုင် အိပ်မပျော်တော့ပေ။

နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်တွင်
ဘရသေ့ ရွာထဲသို့ သွားရာ မင်းခိုင်ပါ
လိုက်ပါရပြီး ရက်အတော်ကြာကြာက
နေမကောင်းဖြစ်သည့် အဘွားကြီး၏
အိမ်ကို ဝင်ရာ အဘွားကြီးမှာ နေ
ကောင်း၍ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေ
သည်။

အိမ်ပေါ်၌ ထိုင်ပြီးချိန်တွင် ရွာထဲ

မှ လူနှစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်တက်လာ
ပြီး ဘရသေ့ကို က...တော့၍...

“ဘရသေ့...ကျွန်တော်အိမ်မှာ
ညောင်သည်တစ်ယောက် နေမကောင်း
ဖြစ်လို့ ဆေးငါးများ ကုပေးပါ ဘရသေ့”
အိမ်ရှင်များက လာခေါ်သူများမှာ
တစ်ရွာတည်းသားများဖြစ်၍ ဘာမှ
မပြောဘဲ ကြည့်နေကြသော်လည်း
အိမ်ရှေ့တွင် ကစားနေသော ကလေး
များထဲမှ ကလေးမလေးတစ်ယောက်
က...

“မလိုက်နဲ့ မကုပေးနဲ့ မောင်ငယ်၊
မလိုက်နဲ့...မကုပေးနဲ့”

ဟု မင်းခိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး
အော်နေသည်။ အိမ်ပေါ်မှ လူကြီးများ
က...

“ဟဲ့...မိပုံ၊ ဘာတွေ အော်နေ
တာလဲ။ သွား...ဟိုဘက်သွားကစား”

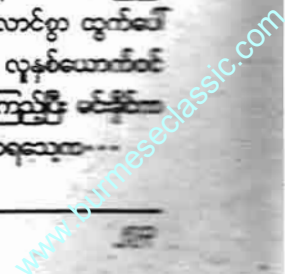
လူကြီးတွေ ပြောသဖြင့် အော်
လိုက်သော မိပုံဆိုသည့် ကလေးမ
လေးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေ
သည်။ မင်းခိုင်က ထိုကလေးမလေးကို
သေချာစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ဘရသေ့
က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ကဲ...ကဲ...ရှေ့က သွားကြ၊
လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒကာမကြီးတို့ ခွင့်ပြုဦး”

ဘရသေ့ကို အိမ်ရှင်များက
ကန်တော့ကြသည်။ ဘရသေ့က ရှေ့မှ
သွားသော လူနှစ်ယောက်၏ နောက်မှ
လိုက်ပြီး ဆေးလွယ်အိတ်ဖြင့် မင်းခိုင်
က ခပ်နှေးနှေးပင် နောက်ဆုံးမှ လိုက်
လာသည်။

“အား...ကြောက်ပါပြီဘု အား
...အီး...လုပ်ကြပါဦး”

အိမ်တစ်အိမ်မှ အော်ဟစ် ညည်း
ညည်းက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။ ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက်ထံ
သွားသောအိမ်ကို ကြည့်ပြီး မင်းခိုင်
တွန်သွားသည်။ ဘရသေ့က...

“လာ... မင်းခိုင်၊ အကြောင်းသိ ရတာပေါ့”

“ကြွပါ ရသေ့ကြီး၊ အိမ်ပေါ်ကို ကြွပါ”

ဘရသေ့က အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင် လိုက်ပြီး လူနာကို ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းခိုင်ကလည်း လူနာကို ကြည့် လိုက်မိပြီး စိတ်ထဲတွင် တစ်ဖျဉ်းခံစားရ သည်။ ဘာရယ်လို့တော့ အမည်မဖော် နိုင်ပေ။ လာခေါ်သော လူနာပေးယောက် က...

“ဘရသေ့ကြီး အဲဒီလူပါပဲ အနာ ပေါက်နေတာ။ အနာဝမှာ မြွေခေါင်းလို ပေါ်ပေါ်လာလို့ ဓားနဲ့ ဖြတ်ဖြတ်ပေးတာ လေးခါရှိပါပြီ”

တုံးလုံးလဲ၍အော်နေသော လူ၏ ညာဘက် နံစပ်တွင် ပြည်တို့နှင့် အသားနီရဲရဲဖြစ်နေသော အနာကို ကြည့်ပြီး ဘရသေ့က...

“ဒကာတို့... ဒီလူနာဟာ မလုပ် သင့်တဲ့ ဘုရားပစ္စည်းကို ယူဖို့ ကြိုးစား ရင်း ဖြစ်တာ။ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်က တောင်ညိုစပ်က ဘုရားဖို့ မှာ သိုက်တူးကြတယ်။ ရသေ့နဲ့ ဒီတပည့်သွားမှ ထွက်ပြေးသွားကြ တယ်။ အဲဒီက ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာပဲ။ ဒါ ကြောင့် အနာဝက မြွေခေါင်းလို ထွက် ထွက်လာတာ။ ကျုပ်ကုပေးပေမယ့် မရနိုင်တော့ဘူး ဒကာတို့”

ဘရသေ့ကို လာခေါ်သူ ရွာသား နှစ်ယောက် လူနာ၏ အကြောင်းကို ယခုမှ သိကြပြီး...

“မုန့်ပါ ဘရသေ့။ ကျွန်တော်တို့ ထင်းတိုက်သွားရင်း လမ်းမှာ လဲနေတာ တွေလို့ ခေါ်လာမိတာပါ”

“အိမ်း... ဒကာတို့က ကိုယ်ချင်း စာတရားနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမယ့် သူအတွက်က လွန်နေပြီ။ ကဲ... ကဲ ကျုပ်သွားမယ်”

ဘရသေ့နှင့် မင်းခိုင်တို့ ထိုအိမ် ကလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြော စကားများအား ကြားသိရပြီး မင်းခိုင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ငြိမ်သက် စွာနှင့် ဘရသေ့၏နောက်မှ လိုက်လာ ခဲ့သည်။

“မောင်ငယ်... အစ်မတော်တို့ ဘရသေ့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ။ ခဏလေး နော်၊ ဘရသေ့ တရားထိုင်နေတယ်”

“အင်းအင်း မောင်ငယ်က အစ်မ တော်တို့ကို မှတ်မိပါတယ်နော်။ အခု လာတာလည်း မောင်ငယ်အတွက်ပါ”

“ဗျာ...”

ဘရသေ့က အပြင်ကို ထွက် လာသည်။ ကျောင်းလေးရှေ့တွင် မင်းခိုင်နှင့် စကားပြောနေသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က မြေပြင်တွင် ထိုင်ပြီး ဘရသေ့ကို ရိုခိုးကြသည်။

“အိမ်း... သာဓု... သာဓု... သာဓု။ ဘေးရန်ကင်းကြတယ်မို့လား။ အခုက မောင်ဆီကို လာကြတာလား”

“မုန့်ပါ ဘရသေ့။ မောင်ငယ် အတွက် ဘရသေ့ကို အကူအညီ တောင်းခံချင်လို့ပါ”

“အိမ်း... ပြောကွဲ့”

“မောင်ငယ်ကို ရှင်သာမဏေပြု ပေးပါ ဘုရား။ ဒီပစ္စည်းများနဲ့ ပြုပါ။ အဲဒါဆိုရင် သာဓုခေါ်နိုင်မှာပါ ဘရသေ့”

ဘရသေ့က ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပေးသည့် အဝတ်ထုပ်နှင့် ပစ္စည်းများ ကို မင်းခိုင်အား ယူခိုင်းလိုက်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဘရသေ့ကို ရိုခိုး၍ မောင်မြစ်သူ မင်းခိုင်ကို မျက်စည် များနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။

မင်းခိုင်ကလည်း ဝမ်းပန်းတနည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဘရသေ့က မောင်နှမ သုံးယောက်ကို ကျောခိုင်း၍ တော

တန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘရသေ့က ရွာထဲမှ လူကြီးများကို ပြောပြီး မင်းခိုင် ကို ရွာဦးကျောင်းမှာပင် ရှင်ပြုရန် စီစဉ် ကြသည်။ ဘရသေ့၏ ခိုင်းစေမှုကြောင့် ရွာဦး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ချက်ပြုတ်ကြပြီး ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ဆဲ ကြသည်။

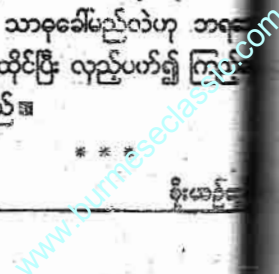
အလှူက စည်ကားသည်။ ဇာ လုံးကျွတ်ပင် လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းကြောင့် လည်းဖြစ်သည်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်း အကျွေးအမွှေးပြည့်စုံမှုများက တခြား အလှူများနှင့် မတူအောင် စည်ကား သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေးတန်း ရေစက်ချက် အမျှဝေရန် တရားနာသူ များ ပြည့်နေသည်။ ဘရသေ့က ကျောင်းပေါက်ဝမှ ရပ်ပြီး...

“မောင်မင်းခိုင်ကို သာသနာ တောင်းသို့ သွတ်သွင်းပြီး ရှင်သာမဏေ ပြုပေးပါသည်။ ဘဝဆက်က အစ်မများ ဖြစ်သည့် မြရောင်ချယ်နှင့် မြရောင် သွယ် သိုက်နန်းရှင်များကို အမျှပေး မှာဖြစ်လို့ သာဓုခေါ်ခေါ်ရန် လာကြပါ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဝေနေယျာမူ လည်း သာဓုခေါ်ခေါ်ကြပါ”

ဘရသေ့၏ အောင်မြင်ပီသဆောင် ဖိတ်ခေါ်သံအဆုံးတွင် ကျောင်းခန်း ဌ မွှေးပျံ့ ကြိုင်သင်းသော အနံ့ တရားနာမည့်သူများ ရရှိလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပေါ်တွင် တရားတော်ကို ဆရာတော်က ဆွေ ကြားပေးနေသည်။ မင်းခိုင်က ကိုဝတ်ဖြင့် အစ်မတော်များကို ဘယ်နေ့ပြီး သာဓုခေါ်မည်လဲဟု ဘရသေ့ ဘေးမှထိုင်ပြီး လှည့်ပတ်၍ ကြည့်ပေးသည်။

ကိုအေးမြင့် (တောင်ဇွန်၊ ရှေး-သူ)

ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ခြင်းစလေ့

မြတ်စွာဘုရားနှင့်ဂုဟန္တာယုမြတ်ကြီး ဂွမ်ပါး

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲ (The Ceremony for the Nine Divinities) များသည် လွတ်လပ်ရေးခေတ်များတွင် အကော်တွင်ကျယ် ခေတ်စားခဲ့သည်။ မိမိအိမ်တွင်ပင် ကျင်းပသည့် ညပွဲများဖြစ်သဖြင့် မိတ်အေးလက်အေး၊ သွားလာ စားသောက်ကာ ဘုရားဖူးရင်း ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများနှင့် မိတ်ဆက်တွေ့ဆုံနိုင်ကြသည်။ ညှော်သည်များ

ဝယာမြို့၊ နိုင်ငံတကာဗုဒ္ဓဘာသာသင်္ဂဟတိုက်မှ
ဂျပန်ဆင်းတုတော်ကြီးနှင့်သာဝကများ

ကိုလည်း မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ လက်ဖက်၊ မြန်မာ
မုန့်ချိုစုံဖြင့် ကျွေးမွေးစည်ခံနိုင်လေသည်။ ၎က်ပျောင်းသံမှ
ဆင်စွယ်ရောင် ၎က်ပျောလက်များဖြင့် ယာယီပြုလုပ်
ထားသော ဘုရားကျောင်းဆောင်(Miniature Monas-
tery) ကလည်း လတ်ဆတ်လှပကာ ရိုးရာလက်မှုပညာ
တစ်ရပ်ကို ဖော်ကျူးနေလေ၏။ ကပ်လျှပ်ပူဇော်ခြင်းများကို
ဖက်ရွက်စိမ်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆွမ်းခွက်များဖြင့်
ကပ်လျှပ်သည်ကလည်း အမြင်ဆန်းနေ၏။ ဘုရားကိုးဆူ
ဆရာ၏ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သံကလည်း တစ်ညလုံး ဝေဝေစီစီဖြင့်
နားထောင်လို ကောင်းလှသည်။ မိတ်သစ် မိတ်ဟောင်း၊
အားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး
စားသောက်ကြသည်ကလည်း ပျော်စရာ။ ဘုရားကိုးဆူ
ပူဇော်ပြီးသည်နှင့် မိမိတို့ အိမ်ဂေဟာတွင် ကောင်းသော
ဗြဟ္မစိန်ဗြဟ္မစိန်များ ကင်းပ ပျောက်ကွယ်သွားကာ သန့်စင်
သော အိမ်အဖြစ် စိတ်ချ လက်ချနေနိုင်လောက်အောင်
စိတ်ခွန်အားများလည်း ရရှိသွားတော့သည်။ ထို့ပြင် ယင်းသို့
ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်များ ကင်းငြိမ်းကာ အကြံ
အစည်များ အောင်မြင်ခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ လာဇ်
လာဘပေါများခြင်းနှင့် မလိုသူတို့ မကောင်းမကြံနိုင်ခြင်း
စသည့် အကျိုးတရားများလည်း ရရှိလာသည်ဟုယုံ
ကြည်ကြလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှ စခဲ့သည့်
ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ခြင်းစလေ
သို့ဖြင့် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲသည် မုဒ္ဒဘာသာ
ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍတစ်ခု

ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုပူဇော်ပွဲများကို မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့
အပြားတွင် အချိန်မရွေး ကျင်းပခဲ့ကြ၏။ ၁၉ ရာစုနှစ်များ
အတွင်းတွင် မြန်မာဘုရင်များသည် အထူးကျွမ်းကျင်သော
ပုဂ္ဂိုလ် (Hindu - Court Brahmin) များဖြင့်ပင် ထိုပူဇော်
ပွဲကို နန်းတော်ထဲ၌ ကျင်းပခဲ့သည်။ နန်းတော်သစ်ဆောက်
လုပ်ခြင်း၊ နန်းတက်ပွဲများနှင့် စစ်ချီစစ်ထိုးပြုလုပ်ခြင်းများ
မပြုလုပ်မီ ကာလများတွင် ထိုပူဇော်ပွဲများကို ကျင်းပခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယစလေများ မွန်တို့မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့
ရောက်ရှိကာ ဗြဟ္မစိန်များနှင့် မိတ်ဆက်ခဲ့သည်ကာလများကပင်
ထိုပူဇော်ပွဲများလည်း ရောက်ရှိခဲ့ရာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများလှည့်
ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ၁၉ ရာစုနှစ်အကုန်တွင်ကား ဘုရား
ကိုးဆူပူဇော်ပွဲများသည် လူထုနှင့် ဝိသိန်းကပ်လာခဲ့၏။ ကိုယ်
ခန္ဓာကျန်းမာရေးချို့ယွင်းသည့်အခါ စိတ်လက် လေးပင်သည့်
အခါ၊ မကောင်းဆိုးဝါးများ ကင်းပစေလိုသည့်အခါ၊ ဘေး
ကင်း အန္တရာယ်ကင်းလိုသည့်အခါ၊ အိမ်သစ်တက်ပွဲ၊ ဖွေး
နေပွဲများ ကျင်းပလိုသည့်အခါများတွင် မိမိတို့ အားထားရာ
ဖေဒင်ဆရာနှင့် တိုင်ပင် ရက်ရွေးကာ ထိုပူဇော်ပွဲများကို
ပြုလုပ်လာကြ၏။ သို့ဖြင့် ထိုပွဲများကို အိမ်တွင်း အထူး
သဖြင့် အိမ်ဦးခန်း ဘုရားစင် (Buddha Altar) ရှေ့တွင်ပင်
ပြုလုပ်လာကြသည်။

အချို့ကလည်း ယင်း ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ခြင်းအလေ့
သည် မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်း
က ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှ
စ၍ ယခုတိုင်အောင် ပြုလုပ်နေကြဆဲဖြစ်သည် ဘုရားကိုး

ဝယာမြို့၊ နိုင်ငံတကာဗုဒ္ဓဘာသာသင်္ဂဟတိုက်မှ
ဂျပန်လက်ထုဂဟန္တာကြီးများ

သူ ဆွမ်းကပ်ခြင်းခလေး ဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းကြောင်းကို သိထားသင့်ပေသည်။

ဘုရားကိုးဆူဖြစ်ပေါ်လာပုံ သမိုင်းအစကား မြတ်စွာ ဘုရားလက်ထက်တော်က "အာယုဝပုနံ သတိသားဝတ္ထု" မှ ဆူ ညွှန်းဆိုကြ၏။ ထိုဝတ္ထုကို တောက်ရှုလျက် ဘုရားကိုးဆူ ဖွဲ့ပုံများသည် ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်ကြီးကပင် စတင်ပေါ်ပေါက်နေပြီဟု ယူဆကြလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ နွေမဒေသမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဘုရား ကိုးဆူပူဇော်ခြင်းခလေးလည်း ပူးတွဲပါလာဟန်တူ၏။

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာကျမ်းလာ

အာယုဝပုနံကုမာရဝတ္ထု

ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာကျမ်းလာ "အာယုဝပုနံကုမာရဝတ္ထု" စတင်ကြောင်းကား ဤသို့ဖြစ်လေ၏။ တစ်နေ့သောအခါတွင် သီလိကရွာသား ပုဏ္ဏားမောင်နံသည် သူတို့၏ တစ်ဦး ညည်းသော သားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ ဆရာ ရသေ့ထံ သွားရောက် ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ ထိုအခါ ရသေ့က ပုဏ္ဏားမောင်နံကိုသာ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေကြောင်း သဘာဝင်းပေးပြီး သားငယ်ကိုကား ချန်လှပ်ထားခဲ့၏။ ထိုအခါက အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းလျှောက်တင်သော အခါ ရသေ့က ထိုသူငယ်သည် နောက်ထပ် ခုနစ်ရက်မျှသာ သက်ရှင်တော့မည်ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။ ထိုသောအခါ ပုဏ္ဏားတို့လည်း သားငယ်အပေါ်တွင် ကျရောက်လာမည့် သားအန္တရာယ်ကို တားမြစ်ဟန်တားပေးပါရန် ရသေ့အား တောင်းပန်ကြ၏။ ရသေ့လည်း သူ မတတ်နိုင်ပါကြောင်းနှင့်

ဂယာမြို့နိုင်ငံတကာဗုဒ္ဓသာသာရုပ်ကွက်မှ

ဂျပန်လက်ရာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ

ဘုရားရှင်ထံသို့သာ သွားပါရန် အကြံပြုလေသည်။ ဘုရား ရှင်ထံ ရောက်ကြ သောအခါတွင်လည်း ဘုရားရှင်က ပုဏ္ဏား တို့အား အသက်ရှည်ပါစေဟု ဆုပေးပြီး သားငယ်မှ ရှိခိုး သောအခါ ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း ဘုရားရှင်အား လျှောက်မေးကြရာ ယခင်အတိုင်းပင် သား ငယ်၏အသက်သည် ခုနစ်ရက်မျှသာဟု သီလိကပြန်သည်။ မိဘတို့လည်း သား၏အသက်ကို ကယ်မပါမည်အကြောင်း ဘုရားရှင်ထံ တောင်းလျှောက်ကြပြန်၏။

ဘုရားရှင်က ဝနီမောင်နံအား မိမိတို့၏ အိမ်တံခါးတွင် မဏ္ဍာပ်တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်စေ၏။ မဏ္ဍာပ်အလယ်တွင် အင်းပျဉ်ထိုင်ခုံတစ်ခုပြုလုပ်၍ ယင်းအား ဝန်းရံကာ နေရာ ရှစ်ခု သို့မဟုတ် ဆယ်ခြောက်ခုခင်းစေလျက် ရဟန်းသံဃာ တို့အား ပင့်ဖိတ်ကာ ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်စေလျှင် အသက်ချမ်းသာရာမည်ဟု မိမိကြား လေသည်။

ပုဏ္ဏားမောင်နံလည်း အိမ်သို့ ပြန်ကာ ဆိုသည်အတိုင်း စိစဉ်လေ၏။ ထိုနောက် ရဟန်း သံဃာတော်များအား

ဂယာမြို့နိုင်ငံတကာဗုဒ္ဓသာသာရုပ်ကွက်မှ

ဂျပန်လက်ရာဂဟေန္တာကြီးများ

www.burmeseclassic.com

ဖိတ်လေသော် သူငယ်အား အလယ်အင်းပျဉ်တွင် ထားလျက် ခုနစ်နေ့၊ ခုနစ်ညပတ်လုံး အဆက်မပြတ် ပရိတ်တရားတော် များကို ရွတ်ဖတ်ပေးလေသည်။ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ကား ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာတော်မူကာ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်ခိုင်းပြန်ပေး ပြန်၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ကလေးငယ်ကို စားခွင့်ရ သော အဝဂ္ဂဇ္ဇက ဘီလူးသည် ကလေးငယ်ကို ယူဆောင်ရန် လာသောအခါ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ရှိနေသော မဏ္ဍိုင်အနီးသို့ မကပ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ခုနစ်ရက်မြောက် သောအခါတွင်ကား ဘီလူးလည်း သူငယ်အား မယူဆောင်နိုင် သဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ အရုဏ်တက်ချိန်တွင်ကား ပုဏ္ဏားမောင်နှံလည်း အသက် မသေဘဲ ကျန်ရစ်သော သားငယ်ကို ယူဆောင်ကာ ဘုရား ရှင်အား ရိုနှိုးကန်တော့စေ၏။ ဘုရားရှင်လည်း “ဒီယာယုကော ဟောတိ-အသက်ရှည်သည် ဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု ဆုပေး တော်မူလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကလေးငယ်လည်း “အာယု ဝပနကုမာရ” ဟု အမည်တွင်လေသည်။

ခုနစ်ရက်သက်တမ်းမပြည့် သေဆုံးရတော့မည် သူငယ် လေးအား မြတ်စွာဘုရားက ရဟန္တာရှစ်ပါး ဝန်းရံလျက် ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ပေးခဲ့သောကြောင့် ကလေး ငယ်မှာ အသက်မသေတော့ဘဲ အာယုဝပန သတို့သား အဖြစ် သက်တမ်းအနှစ် (၁၂၀) တိုင် ရှည်ခဲ့ရ၏။ ထိုဝတ္ထု တွင် လာသည့်အတိုင်း ဘေးအန္တရာယ်များ ကင်းပကာ မင်္ဂလာအပေါင်း ၁၂ ညောင်စေရန် ဘုရားရှင်နှစ်ပါး တကွ ရဟန္တာ ကြီးရှစ်ပါးကို ပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား (The Buddha) တစ်ပါးနှင့် သာသက ရှစ်ပါး (Eight of His most important disciples) ကို ပေါင်းလျက် ဘုရားကိုးဆူဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်းပင်။ ဝတ္ထုတွင် ရဟန္တာ(Arahats)-ရှစ်ပါး(ဆယ်ခြောက်ပါး)ဟုသာ အမည် မပါဘဲ၊ ပြဆိုထားသည်။ ယခုအခါတွင်မူ လက်ျာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာ(Sariputta)၊ လက်ဝဲတော် ရံ အဂ္ဂသာဝက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် (Moggallana)၊ အရှင်ကောဏ္ဍည (Kodanna)၊ အရှင်အနန္ဒ(Ananda)၊ အရှင်ဥပါလီ (Upali)၊ အရှင်ဂဝံပတီ (Gavampati)၊ အရှင်ရာဟုလာ (Rahula) နှင့် အရှင်ရေတဝ (Revata) ဟု အမည်များနှင့်တကွ ဖော်ပြလာကြသည်။ ဗုဒ္ဓသည် သူ၏ သံဃာအဖွဲ့အစည်းတွင် အကြီးအမှူးဖြစ်သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဒုတိယအမြင့်ဆုံးနေရာတွင် ရှိ၏ သူသည် ပညာစွမ်းအားကြီးမားသဖြင့် ပညာအရာ၌ ကောင်း ရ၏။ ဗုဒ္ဓပြီးနောက် ဒုတိယ ပညာဉာဏ်ကြီးမားသူဖြစ်သည် ဟုပင် ဆိုကြသည်။ ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသော ခက်ခဲနက်နဲ ကျယ်ဝန်းသည့် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ရဟန်းရှင်လူငယ် လွယ်ကူစွာ သိနားလည်အောင် ကောင်းစွာ ဟောကြားပေး မှုနိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုရားရှင်က ဓမ္မသေနာပတိ (တရားစစ်သူကြီး) ဘွဲ့ကို ခန့်မြှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပင် အဖွဲ့အစည်းတွင် ဗုဒ္ဓပြီးလျှင် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး ထို့နောက် မဟာသာဝက-၈၀၊ ထို့နောက် ပကတိသာဝက များဟူ၍ အဆင့်ဆင့်ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုပြင် ယနေ့ခေတ် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲများတွင် ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ကိုးပါးအပြင် နတ်ကြီးငါး (Five Divinities) နှင့် ဂြိုဟ်ကြီး ကိုးလုံး (the Nine Planets) ကိုလည်း ထည့်သွင်းကာ တွဲဖက်၍ ပူဇော်ခြင်း သည်ကိုလည်း တွေ့လာရပါသည်။

မြန်မာရာဇဝင်လာ ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ခြင်းစေတနာ

မြန်မာရာဇဝင်တွင်လည်း သက္ကရာဇ် ၉၄၀ ခန့် ဘုရားရှင်မင်းတရားကြီးလက်ထက်၊ သားတော် အနော်ရထာမင်း စော ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဝင်းမယ် (Chiang Mai) ကို အုပ်ချုပ်စဉ်က မြန်မာဘာသာနာပြု ဆရာတော်ကြီးများသည် ဝင်းမယ်တွင် နတ်ကြီးကိုးပါးပူဇော်ပွဲများကို ဘုရားကိုးဆူအစား ပူဇော်ပွဲများ ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာသည်ဟု နားထောင်ပူဇော်ပွဲများ သာဓုခံလာသိနီကျမ်းတို့တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

မင်္ဂလာကျက်သရေတိုးဝေရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းစေရန်အတွက် လည်းကောင်း ပူဇော်ခြင်း ပြုလုပ်ကြသော ဘုရားကိုးဆူများမှာ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ခြင်း သာဖြစ်ရာ မဟာကုဝေလ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် နတ်ကြီး ဂြိုဟ်ရှစ်ပါးများ ပါနေခြင်းကမူ ထေရဝါဒနှင့် မကိုက်ညီသော ဖြစ်မြတ်သန့်ရှင်းသော လောကုတ္တရာကိစ္စများတွင် လောကုတ္တရာ အစီအရင်များ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လာခြင်းသည်ကား မကောင်းပါ။ ရေမှတ် တစ်ဖက်ဖြစ်နေလေသည်။

ဘုရားကိုးဆူအပေါ် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ခံမြတ်တိုးတော်ဘုရား (၁၇၈၂-၁၈၀၇) ခေတ်တွင်၊ ခေတ်အလယ်ဆရာတော်က “အာယုဝပနကုမာရဝတ္ထု၌ အသ

ထိုနေ့က မိမိ စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေသည့် ဘာသာရေး စာပေ တည်တံ့ပြန့်ပွားရေးစာစဉ် (၂)အတွက် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ပေရယ်မွေ့(ကို)ထံ ရောက်သွားစဉ် လေးငါးနှစ်ခန့်က သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသည့် ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့်မောင်နှင့်လည်း ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။

ခုံပုလေးတွေနှင့် ထိုင်ရသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စကားပိုင်းမှာ စာအုပ်အကြောင်း၊ စကားစသတ်သွားတော့ မိမိနှင့် ပန်းချီဆရာတို့ အရောင်များအကြောင်း စကားရောက် သွားသည်။

မိမိမှ အရောင်များ၏ စွမ်းအင်သတ္တိနှင့် နေ့အလိုက် လာဘ်ပွင့် ကံကောင်းစေသော အရောင်များ အကြောင်းကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့၏။ ပြောပြ ဖြစ်ခဲ့သည်များမှာလည်း သစ်တံခါး ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ (ယော)၏ စိတ်အကြံအောင်မြင် အောင် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် ဆောင်မှ ဖြစ်ကြောင်း

ကိုလည်း ဝန်ခံစကားဆိုခဲ့ရသေး၏။ အပြန်ခရီးတွင်တော့ စာတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသားလိုက် လျှင် ကောင်းမှာပဲဟု အတွေးပေါ်ပေါက်သဖြင့် မိမိပြောပြခဲ့ခဲ့ သည့် အရောင်များ၏ စွမ်းအင်သတ္တိနှင့် နေ့အလိုက် လာဘ် ပွင့် ကံကောင်းစေသော အရောင်များ၏ သဘောအဓိပ္ပာယ် တို့ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

အရောင်များ၏ စွမ်းအင်သတ္တိနှင့် ထူးခြားချက်များ

(၁) အဖြူရောင်

အဖြူရောင်သည် ယင်ကာလာဖြစ်၍ ယင်ခိုစွမ်းအင်များရှိသည်။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံး၍ ညအချိန်သို့ ကူးပြောင်း သော ကာလဖြစ်သည်။ လမ်း ၏ အရောင်လည်းဖြစ်သည်။ အေးချမ်းမှုကို ဖြစ်စေ သည်။ သန့်ရှင်းစင် ကြယ်၍ သူတော်

ပန်းချီဆရာမိမိလတ်

ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)
တီထွင် လောစာပေပွင့်စေသော
အရောင်များ၏ စွမ်းအင်

စင်များ သုံးဆောင်သော အရောင်ဖြစ်သည်။ ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းသော၊ သိပ်မွေ့နူးညံ့၍ အေးချမ်းသာယာ တည်ငြိမ်သော သဘောကို ဆောင်သည်။ ကျန်းမာရေးကို များစွာအထောက်အကူပြုသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်၏ ဝတ်စုံများနှင့် ဆေးရုံ ဆေးခန်းများရှိ နှုတ် အိပ်ရာခင်းများကို အဖြူရောင်သုံးခြင်း ဖြင့် မြင်တွေ့ရသော လူမမာများအဖို့ စိတ်ချမ်းသာ၍ ရောဂါ များ သက်သာရာရစေပြီး သောကဒုက္ခပြေပျောက်မှုကို ဖြစ်စေပါသည်။

ရှေးလူကြီးသူမများကလည်း ခေါင်းအုံးစွပ်ဖြူဖြူလေးနှင့် အိပ်လျှင် အိပ်မက်လှလှမက်တတ်ပြီး အရောင်တောက်သော ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် အိပ်လျှင် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်တတ်သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ နိုင်ငံတကာ ဘောလုံးပွဲများတွင် အသုံးပြုသော ဘောလုံး၏အရောင်သည် အဖြူရောင်ဖြစ်ပါသည်။

(၂) အနီရောင်

ယန်ကာလာဖြစ်သည်။ ယင်္ကျီအိမ်အင်များ ရှိသည်။ နေမင်းဖြစ်သော တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၏ အရောင်လည်း ဖြစ်သည်။ ထက်မြက်သော စွမ်းအင်များ ရှိသည်။ ရဲရင့်ခြင်း၊ ခြေမြန်လက်မြန်ရှိခြင်း၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ရမ္မက်ပြင်းထန်ခြင်း၊ အာဇာတံကို မက်မောတတ်၍ သည်းခံခြင်းတရား နည်းပါးခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၍ အနိုင်ရလိုသောစိတ် ရှိခြင်း၊ အကောင်းကြိုက်တတ်ပြီး စိတ်ပြေပျောက်လွယ်တတ်ခြင်း စသော သဘောများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ စိတ်ကို တက်ကြွစေအောင် သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပေးပြီး တိုက်ခိုက်လိုသော အရောင်ဖြစ်သည်။ နှလုံးခုန်ခြင်းကို မြန်စေပြီး ဆာလောင်မှုကို ဖြစ်စေသည်။

ငွေကြေးဥစ္စာရရှိရန်အတွက် ကံကောင်းစေသော အရောင်ဖြစ်သည်။ အနီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဖျတ်လတ် တက်ကြွမှုရှိပြီး စွမ်းအင်များလည်း တိုးပွားစေသည်။ ကစားသည့်အခါတွင် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ပြီး ကစားပါက မိမိ၏ စွမ်းအင်များကို တိုးတက်စေပြီး ကံကောင်းစေနိုင်ပါသည်။

အရောင်များထဲတွင် အနီရောင်သည် တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ နဝရတ်ကိုးပါးတွင် အလယ်မှ ကျောက်ဖြစ်ဂြိုဟ်၏ အရောင်သည် အနီရောင်ဖြစ်ပြီး ဂုဏ်သတ္တိများမှ "ပတ္တမြား ဘုန်းအေးချမ်း စိန်စွမ်းဂုဏ်ရောင်" စသည်

ဖြင့် ဆိုထားရာ အနီရောင် ပတ္တမြားသည် ဘုန်းတန်ခိုးတောက်စေကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။

(၃) အနက်ရောင်

အနက်ရောင်သည် စနေဂြိုဟ်၏ အရောင်ဖြစ်သည်။ တည်ကြည် ရင့်ကျက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းသဘောကို ဆောင်သည်။ ခက်ထန်မာကျောခြင်း၊ လေးနက်ခြင်း၊ မာနကြီးတတ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်း၍ မျက်ရည်ကျရန် ဝန်လေးတတ်ခြင်း စသော သဘောဆန္ဒများ ရှိနေတတ်သည်။ ဆက်ဆံရေးတွင် ပြေပြစ်မှုမရှိဘဲ သီးခြားနေလိုသော စိတ်ရှိသည်။

အနက်ရောင်သည် လိင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေရန် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ညဂိုင်း၊ ညှပ်ပွဲများ ထမင်းစားခွဲများ သွားမည်ဆိုပါက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းဖြင့် လိင်မတူသူများကို ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်အဝရှိသည်။

တရုတ်လူမျိုးများ၏ ထုံးစံအရ အချိန်ကာလကို တိရစ္ဆာန် ၁၂ကောင်နှင့် ဝိုင်းခြားရာမှာ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် နေရာယူထားသော ဝက်သည် အနက်ရောင်၏ တိရစ္ဆာန်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။ ၎င်းသည် လူတို့၏ မိတ်ကောင်းဆွေမွန်ဖြစ်သောကြောင့် ဝက်ပုံလေးကို ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် စာမေးပွဲအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အောင်မြင်မှုလည်း ရရှိလာတတ်သည်။

ဝက်ဖြူတစ်ကောင် ဝပ်နေသည့်ပုံကို ဆောင်ထားနိုင်ပါက ဝိုကောင်းပါသည်။

(၄) အပြာရောင်

ယင်ကာလာဖြစ်သည်။ ယင်္ကျီအိမ်အင်များ ရှိသည်။ မိုးကောင်းကင်၏ အရောင်ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှုများကို ရရှိစေသည်။ အေးချမ်းစွာ နေလိုသော ပျော်ရွှင်မှုကို မက်မောတောင့်တတတ်သော၊ ထိခိုက်ခံစားလွယ်သော ခံစားမှုမျိုးကို ထိန်းချုပ်လွယ်သော သဘောရှိသည်။

ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း၊ ဣန္ဒြေရှိခြင်း၊ သိက္ခာရှိခြင်း စသော အရည်အချင်းများ ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး စိတ်ပြေပျောက်မှုအတွက် ဖန်တီးပေးနိုင်သည်။

အသက်ရှင်သန်မှုကို အားပေးသည်။ အလုပ်အကိုင် ရရှိစေရေးအတွက် လူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဖြေငိုရန် သွေးပါက အကောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး သေချာပေါက် အလုပ်အကိုင် ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံရန် သွားလာလည်ပတ်သည့် အချိန်
အချိန်များတွင် အပြာနုနု (သို့မဟုတ်) မိုးပြာရောင်များကို
ဝတ်ဆင်သွားပါက ချစ်ခရီးတစ်လျှောက် သာယာမှုကို ရရှိ
စေနိုင်သည်။

(၅) အစိမ်းရောင်

အစိမ်းရောင်သည် ယန်ကာလာဖြစ်သည်။ ယန်ချီစွမ်း
အင်များ ရှိသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အရောင်ဖြစ်၍ နုပျို
လန်းဆန်းခြင်း၊ ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြင်း၊ ရွှင်လန်းမှုကို ဖြစ်စေ
ခြင်း၊ အိုမင်းရင့်ရော်မှုကို ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်သော၊ သစ္စာရှိ
သော၊ ကတိတည်ကြည်သော၊ ကြင်နာ၍ ကရုဏာတရား
ကြီးမားတတ်သော၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်သော၊ ချီသာ
ရည်မွန်သော သဘောထားရှိတတ်သည်။

သားသမီးရတနာ ရရှိစေရန်အတွက် ကံကောင်းစေ
သော အရောင်ဖြစ်သည်။ ကြည့်လင်အေးချမ်းသော သဘော
ကို ဆောင်သည်။ လေအေးပေးစက် တပ်ဆင်ထားသော
အခန်းအတွင်းတွင် အနီရောင်သုတ်ထားပေးခြင်းထက် အစိမ်း
ရောင်သုတ်ပေးခြင်းက အအေးဓာတ်ကို ပိုစေနိုင်ပါသည်။

လယ်ကွင်းပြင်စိမ်းစိမ်းကို ကြည့်ရခြင်းသည် ခြောက်
ဆွဲနေသည့် ကန္တာရကို ကြည့်ရခြင်းထက် သာယာပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့မှုကို ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတကာ
ဆေးရုံများတွင် လူမာများအတွက် ဖာရိုသော ခြံစောင်
ကာလာသည် အစိမ်းရောင်ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင် ခြံအိတ်
တို့ ဝတ်ဆင်၍ထားပါက ပေါ့ပါးရွှင်လန်းမှုကို ရစေတတ်ပြီး
အသွားအလာပေါ့ပါးစေလိုပါက အစိမ်းရောင် သဲကြိုးဖိနပ်
တို့ စီးကြည့်ပါ။ ပို၍ပေါ့ပါးနေပါမည်။ သွက်လက်နေပါမည်။

(၆) ခရမ်းရောင်

ခရမ်းရောင်သည် ယန်ကာလာဖြစ်သည်။ ယန်ချီစွမ်း
အင်များ ရှိသည်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော အရောင်ဖြစ်သည်။
အနီရေညာ၊ မျက်လှည့်ပညာများကို လိုက်စားလိုစိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။

ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော်လည်း ကိစ္စရပ်များအတွက်
ဆာဝန်ယူလိုစိတ် လုံးဝ မရှိပေ။ ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်
နေအတွက် ဝန်လေးတတ်သည့်စိတ်ရှိသည်။

အလှအပများကို နှစ်သက်မက်မောတတ်သည်။ ရင်
ဆွဲမှုကို ငြိမ်းအေးသက်သာစေသော အရောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်
ဆွဲ အိပ်မက်ဆန်ဆန်အတွေးများ ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည်။

ငွေကို ကန်ထုတ်စေနိုင်သော အရောင်ဖြစ်သောကြောင့်
ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လျက်
ကိုင်သည့် အချိန်ခါမျိုးတွင် ၎င်းအရောင်ကို ဝတ်ဆင်ခြင်းမှ
ရှောင်သင့်သည်။ ငွေကြေးရစရာကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ချိန်
၌ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခရမ်းရောင်ပါသော မရမ်းသီးစားခြင်းကိုပင်
ရှောင်ကြဉ်ပါ။

(၇) လိမ္မော်ရောင်

လိမ္မော်ရောင်သည် ယန်ကာလာဖြစ်သည်။ ယန်ချီ
စွမ်းအင်များ ရှိသည်။ လိင်မတူသူများကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း
ရှိပြီး အများ၏ အာရုံစိုက်ခြင်းကို နှစ်သက်တတ်၏။
အပျော်အပါး ဝါသနာပါပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေလိုစိတ်၊
စေတနာကောင်း၍ ရက်ရောတတ်သောစိတ် ရှိသည်။

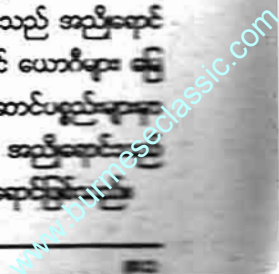
ရုတ်တရက် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရ
တတ်သည်။ အဟောအပြောကောင်းသူများ ဖြစ်တတ်၏။
လိမ္မော်ရောင်သည် တက်ကြွပျော်ရွှင်မှုကို ပေးတတ်သည်။
၎င်းအရောင်ကို အသုံးချရာတွင်လည်း လိမ္မော်ရောင်နေရာ
တွင် လိုအပ်သလို အသုံးချနိုင်လျှင် ကောင်းပါသည်။ အသုံးချ
မှားလျှင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်တတ်ပါသည်။ လိမ္မော်
ရောင်သည် သစ်လွင်တောက်ပမှုကို အားပေး၏။

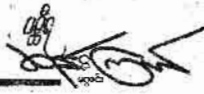
(၈) အညိုရောင်

အညိုရောင်သည် ယန်ကာလာဖြစ်သည်။ ယန်ချီစွမ်း
အင်များ ရှိသည်။ ၎င်းအရောင်ကို သော့ခလောက်ဟုလည်း
ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ စိတ်ထဲတွင် လုံခြုံသည်ဟု စိတ်တွင်ထင်ရ
သည်။ အညိုရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းဖြင့် ၎င်းအညိုရောင်
စွမ်းအင်များ၏ လှိုင်းအလျားသည် မိမိ၏ စိတ်ကို လာရိုက်
ခတ်ပြီး စိတ်ချစမ်းပါ။ မပူပါနဲ့။ အေးရာရာဟာ စိတ်ချရပါတယ်
ဟု လှမ်းပြောနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ငွေကြေးများကို သိမ်းဆည်းရာတွင် အညို
ရောင်အိတ်၊ အညိုရောင် သေတ္တာဘူးများဖြင့် သိမ်းဆည်း
ထားသင့်သည်။ အမြဲတမ်း ကိုင်ဆောင်သည့် ပိုက်ဆံအိတ်
အရောင်သည် အညိုရောင်ဖြစ်သင့်သည်။

တော်ဂျီ၏ အထင်ရှားဆုံး အရောင်သည် အညိုရောင်
(နီညိုရောင်)ဖြစ်သည့်အပြင် သူတော်စင် ယောက်ျား ခြံ
လျှောက် ဘိုးတော်များ၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ
အညိုရောင်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အညိုရောင်
အေးချမ်းမှုကို လိုလားဖြစ်စေသော အရောင်ဖြစ်သည်။

(ဉ) အဝါရောင်

အဝါရောင်သည် ယန်ကာလာဖြစ်သည်။ လူထုဆက်သွယ်ရေးအရောင်ဖြစ်သည်။ အတူတကွ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လိုသောစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ စုစည်းညီညွတ်၍ သဘောတူညီမှု ရရှိသောအရောင်ဖြစ်သည်။

ပရဟိတ အများကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်လိုသော စိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်၊ စိတ်ကူးသစ်၊ အကြံဉာဏ်သစ်များကို စိတ်ထဲ၌ ပေါ်ပေါက်စေသည်။ ဉာဏ်အလင်းကို ပွင့်စေနိုင်သည်။

ကြံ့ဆိုခြင်း၊ လက်သင့်ခံခြင်း၊ အပြောင်းအလဲကို နှစ်သက်စေသော သဘောရှိသည်။ နှစ်လိုဖွယ်ရှိခြင်း၊ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်း၊ တုံ့ပြန်ခြင်းဟူသော သင်္ကေတကို ဖော်ညွှန်းသည်။

အသက်ရှည်ခြင်းအတွက် ကံကောင်းစေသော အရောင်ဖြစ်သည်။ စားသောက်ဆိုင်များရှိ ပစ္စည်းများကို အနီရောင်နှင့် အဝါရောင်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသင့်ပေသည်။ အဝါရောင်က စုစည်းစေသည့် သဘောရှိသည့်အပြင် လူထုဆက်ဆံရေးအရောင်ဖြစ်၍ ဆိုင်ကို လူများ လာရောက် စားသောက်စေသည်။ အနီရောင်က လာရောက် စားသောက်သူများ၏ အစာချွန်နှံ့ကို မြှင့်ပေးသောကြောင့် ထိုဆိုင်သည် အရောင်းသွက်စေနိုင်၏။

အဝါရောင်သည် ဂုဏ်သိန်ကြီးမြင့်သော အရောင်ဖြစ်၍ မင်းခမ်းမင်းနားများနှင့် ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် သုံးသင့်သော အရောင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ သိသင့် သိထိုက်သော အရောင်များ၏ စွမ်းအင်နှင့် ထူးခြားချက်များကို သိထားပါက မိမိဆောင်ရွက်သော ကိစ္စကြီးငယ် (သို့မဟုတ်) ဆောင်ရွက်ဖွယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဆောင်သင့်တာ ဆောင်၍၊ ရှောင်သင့်တာ ရှောင်ရှားပါက ဘေးဒုက္ခဖြစ်မှု ကင်းဝေးပြီးလျှင် အောင်မြင်မှုများ ရှေ့တန်းရောက်လာမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် အရောင်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိတို့၏ တစ်နေ့တာအတွက် လာဘ်ပွင့်၍ ကံကောင်းစေသော အရောင်များကို ရွေးချယ်အသုံးပြုကြည့်ကြမည့်ဆိုလျှင်...
တစ်နေ့တာအတွက် လာဘ်ပွင့်၍
ကံကောင်းစေသော အရောင်များ
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ အရောင်အသွေသည် သူ့ပါ

သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ကို ဖမ်းစားချုပ်ကိုင်နိုင်သော အရောင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကို လေးလံထိုင်မှိုင်းစေနိုင်သလို၊ တက်ကြွလန်းဆန်းအောင်လည်း ဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်းရှိ၏။

မြန်မာဝကားပုံတွင် တောင်းမှာ အကွယ် လူမှာ အဝတ်ဟူသည့် ဆိုစကားရှိပါသည်။ အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ရာတွင် သူနေရာနှင့်သူ အရောင်တွေကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လျှင် အလိုရှိရာ အောင်မြင်ပြီး လာဘ်ရှင် ကံကောင်းနိုင်သကဲ့သို့ အညံ့အဆိုးများကိုလည်း ကျော်လွှားပစ်နိုင်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မြန်မာ့ရိုးရာထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကံကောင်းခြင်း၊ လာဘ်ပွင့်ခြင်းကို စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော နေ့အလိုက် အရောင်ရွေးချယ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

- (၁) တနင်္ဂနွေနေ့၌ အဝါရောင်ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။
- (၂) တနင်္လာနေ့၌ အဖြူရောင်ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။
- (၃) အင်္ဂါနေ့၌ အနီရောင်၊ ကြက်သွေးရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်တို့ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။
- (၄) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ ငွေရောင်တောက်ပသော အရောင်ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။
- (၅) ကြာသပတေးနေ့၌ အပြာရောင်၊ ခရမ်းရောင်ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။
- (၆) သောကြာနေ့၌ အစိမ်းရောင်၊ စိမ်းနုရောင်တို့ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။
- (၇) စနေနေ့၌ အနက်ရောင်၊ အပြာရောင်တို့ကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါ။

ဖော်ပြပါ နေ့ရက်များ၊ သက်ဆိုင်ရာအရောင်တို့ ပါဝင်သည့် အဝတ်အစားများကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ လက်ကိုင်ပုလဲ၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ လွယ်အိတ်၊ ဖဲကြိုး၊ ခေါင်းစည်းခြင်း၊ ဖိနပ် အစရှိသော အသုံးအဆောင်များကိုလည်း နေ့ရက်အလိုက် သတ်မှတ်ထားသော အရောင်များ ရွေးချယ်သုံးခြင်းဖြင့် အလုပ်အကိုင်များ အဆင်ပြေခြင်း၊ လူချစ်လူခင်များဖြင့် ကြံစည်တိုင်း အောင်မြင်ခြင်း၊ လာဘ်ရှင်ခြင်း၊ ငွေဝင်ခြင်း၊ အခက်အခဲများ ပြေလည်ခြင်း၊ စန်းတက်ခြင်း၊ မျက်နှာပွင့်ခြင်း စသည်ကံများ အထူးပင် ကောင်းမွန်စေမည်ဖြစ်ပါသည်။

အထူးအားဖြင့် ကံဆိုးကံညံ့များ ကွယ်ပျောက်လျှင် အထူးကံပွင့်၍ လာဘ်ပွင့် စန်းတက်ကာ ကြံစည်သော အောင်မြင်နိုင်သော၊ လုပ်ကိုင်သမျှ အဆင်ပြေနိုင်သောကြောင့် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းကို မေတ္တာ ခေမတနာထား၍ တိုက်တွန်းရင်းဖြင့်... ■

အိမ်ထောင်ရေး
အလှူအတန်း

အလုပ်ကို လွှဲအပ်ပေးပြီး မဟာမြိုင်မြို့
လေးတွင် အေးအေးလူလူ နေထိုင်
လေသည်။

တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင်
ဦးညွန့်မိုးသည် မဟာမြိုင်မြို့လေးအစွန်
ရှိ မြို့ပတ်လမ်းပေါ်တွင် ကျန်းမာရေး
အတွက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့
သည်။ ထိုအတူ ဦးချစ်ဝေကလည်း
ထူးထူးခြားခြား မြို့ပတ်လမ်းပေါ်သို့ လမ်း
လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးညွန့်မိုး မြို့ပတ်လမ်းပေါ်၌
လမ်းလျှောက်နေစဉ် တဖြည်းဖြည်းချင်း
လမ်းမပေါ်သို့ မကျစူး လွှမ်းခြုံကျလာ
သည် နှင်းမှုန် နှင်းစက်များနှင့် အအေး
ဒဏ်ကြောင့် လမ်းဘေးတွင် အသင့်
တွေ့မြင်ရသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အို
လေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ထောင့်
ကျကျ စားပွဲခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်
ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာယူကာ သောက်
နေလေသည်။

ထိုအတူ ဦးချစ်ဝေကလည်း
လမ်းလျှောက်ထွက်လာရင်း လမ်းပေါ်
သို့ နှင်းမှုန် နှင်းစက်များ ထူထပ်စွာ
ကျလာ၍ လမ်းဘေးရှိ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်အိုလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး လက်
ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာကာ ထောင့်ကျကျ
စားပွဲခုံတွင် ထိုင်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိုလေး
အတွင်းတွင် အလွန်အားနည်းလွန်းသည့်
မီးသီးတစ်လုံးထွန်းထားသည်ကို တွေ့
မြင်ရသည်။ ထို ထွန်းထားသည့် မီးသီး
အလင်းရောင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
အတွင်းသို့ အလင်းရောင် လုံလောက်
စွာ မဖြန့်ကျက်နိုင်၍ မှုန်ဝါးဝါးသာဖြစ်
နေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်အိုလေးအတွင်းသို့ လက်ဖက်ရည်
ဝင်ရောက်သောက်သူတိုင်း တစ်ဦးနှင့်

တစ်ဦး ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်မတွေ့
မှုန်ဝါးဝါးအဖြစ်သာ မြင်တွေ့နေ
သည်။

ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အို
အခင်းအကျင်းနှင့် အလွန်လိုက်
သည့်အဖြစ်ကို စားပွဲခုံတစ်လုံး
ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်
သည့် ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့
စလုံး စိတ်ထဲ၌ အင်မတန် နံ့သာ
သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု မှတ်
နိုင်တော့ဘဲ စကားသံဖြင့် မှတ်
အသီးသီးပြုလိုက်မိကြသည်။

“ဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
အတော်ကို စုတ်ချာလွန်းတဲ့ ဆိုင်
မီးသီးလေးတစ်လုံးထွန်းရတာ
အတော်ကို တွန့်တိုနေပုံရတယ်”

ဦးညွန့်မိုးက လက်ဖက်ရည်
လေး၏ အဖြစ်ကို မမျှိုသိပ်နိုင်
တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို
စကားသံ ထွက်ပေါ်သွားလေသည့်
ဆိုင်ထောင့်ရှိ စားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေသူ
စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဦးချစ်
ကလည်း မမျှိုသိပ်နိုင်ဘဲ စကားသံ
ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်သလို
ပဲဗျာ ဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အေး
ကြီး နွမ်းပါးချို့တဲ့တဲ့ ဆိုင်ပဲဗျာ။ မီး
အလင်းရောင်က ဖယောင်းတိုင်း
လောက်တောင် မလင်းနိုင်ဘူး။ ဒီ
များ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရောင်း
တယ်လို့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေ့ရေး ဒီ
မှာ အထူးကောင်းမွန် လတ်ဆတ်
သန်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ
တယ်။ ဒီနေ့ကျမှ ဒီလက်ဖက်ရည်
ကို ဝင်ထိုင်မိလို့ အခက်တွေ့နေတာ
ပြီးတော့ နှင်းကလည်း မကျစူး က
တာဆိုတော့ တော်တော်နဲ့ နှင်းသ

ညွန့်မိုး၊ ချစ်ဝေ၊ လှထူးတို့သည်
အလွန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးကြသည့် သူငယ်
ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့တိုင် သူတို့
သူငယ်ချင်း သုံးဦးသည် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်ပင်မက၊
ရန်သူများ ဖြစ်သွားကြသည်က အလွန်
တရာပင် အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

သူငယ်ချင်းသုံးဦးစလုံး ကောလိပ်
ကျောင်းအပြီး၌ ညွန့်မိုးက ဌာနတစ်ခု
တွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သလို၊ ချစ်ဝေက
လည်း မိတ်ဆွေ့အဖြစ်သည့် ကုန်သည်
ပွဲစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို
အတူ လှထူးက ကျောင်းပြီးသော်လည်း
ရာထူးရာခံ မလုပ်သလို၊ ကုန်သည်ပွဲ
စားအလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ခဲ့။ လှထူး
လုပ်နေသည့်အလုပ်က ထူးထူးခြားခြား
ပန်းချီရေးဆွဲသည့် အနုပညာလုပ်ငန်း
ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦးသည် မိမိတို့ ဝါသနာ
ပါရာ လုပ်ငန်းများကို အသီးသီးလုပ်
ကိုင်ကြရင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်
သွယ်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကင်းပြတ်စွာ နေ
ထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သော
အခါ ဌာနတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်
ကိုင်သည့် ညွန့်မိုးသည် “ကြွယ်ကြွယ်”
ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု
ပြီး အရာရှိကြီးဘဝဖြင့် ပင်စင်ယူကာ
မဟာမြိုင်မြို့လေးတွင် နေထိုင်လျက်
ရှိသည်။

ထိုနည်းတူ ချစ်ဝေကလည်း
ကုန်သည်ပွဲစားအလုပ် လုပ်ကိုင်ရင်း
“သွယ်သွယ်” ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့်
အိမ်ထောင်ကျပြီး ကြီးပွားချမ်းသာကာ
သားသမီးများအား ကုန်သည်ပွဲစား

သံပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ။ ကျုပ်သိရ
လောက် ပြောရရင် ဒီနင်းက ဒီမြို့
သေမှာ မကျစဖူး ကျတာဗျ။ စောစော
ထဲ မိတ်ဆွေပြောခဲ့သလို ကျုပ်လည်း
ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဝင်မိတာ မှာပြီ
ဆင်တယ်”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့သည်
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကင်းကွာခဲ့၍ တစ်ဦး
နှင့် တစ်ဦး မမှတ်မိဘဲ ချောင်ကျကျ
စားပွဲခုံတစ်ခုစီတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း
မိတ်ဆွေသက်ဟာ မပြုဘဲ ကိုယ့်အတွေး
နှင့် ကိုယ် စကားဖလှယ်နေကြခြင်းဖြစ်
သည်။

သူတို့နှစ်ဦးပြောသလိုပင် မဟာ
မြိုင်မြို့လေးတွင် နင်းများ မကြုံစဖူး
ထူးကဲစွာ ကျဆင်းနေ၍ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လေးရေရှိ လမ်းမပေါ်တွင် နင်းသီး
နှင့် ဝတ်များ ထူပိန်းစွာ ရှိနေသည်။ ထို
အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရေရှိ
သစ်ပင်များပေါ်တွင်လည်း နင်းသီးများ
နီတွဲလျက်ရှိနေသည်။

“ဒီအတိုင်း နင်းက ဆက်ကျနေ
ရင် အတော်ကို ပျင်းရိစရာကြီးဖြစ်နေ
မှာ သေချာတယ်။ ဒီဆိုင်ကလည်း
မိတ်အပန်းဖြေဖို့ တူရိယာအဆောင်
အယောင်လည်း မရှိဘူးဗျာ။ ကျုပ်
တော့ ဒီနေ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာမိ
တာ မှာပြီထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကျုပ်လည်း
ဒီမြို့လေးမှာ နေလာတာ နှစ်အတော်
ကြီး ကြာခဲ့ပြီဗျ။ ခုလို နင်းကျတာမျိုး
တစ်ခါမှ မဆုံဘူးခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားပြော
သလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သောက်
စရာတစ်ခုက လွဲလို့ ဘာမှမရှိတော့
မိတ်ပျက်စရာ။ နံနက်ခင်းတစ်ခုဖြစ်နေ
ပြီ နင်းက ဘယ်အချိန် သိမ်းမယ်မသိ
ပါဘူးဗျာ”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့သည်
မိမိရင်တွင်းစကားများကို ပြောဆို
ဖလှယ်ရင်း နင်းသိမ်းမည့်အချိန်ကို
မှန်းဆပြီး လက်မှာ ပတ်ထားကြသည့်
နာရီကို အသီးသီးကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းပြော
ဆိုနေကြသည်။ သို့တိုင် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လေးအတွင်း ချောင်ကျသည့် စားပွဲ
ခုံတွင် ထိုင်နေမိ၍ လည်းကောင်း၊
အလင်းရောင် အားနည်းလွန်းသည့်
မီးသီးထွန်းထား၍ လည်းကောင်း တစ်
ဦးနှင့် တစ်ဦး စကားတီးတိုးပြောဆိုနေ
ကြသော်လည်း မှုန်ဝါးအဖြစ်သာ မြင်
တွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထူထဲသိပ်သည်းစွာ ကျနေသည့်
နင်းသီး နင်းစက်များက လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်အိုလေးပေါ်ရှိ သွပ်ပြားပေါ်သို့
တပေါက်ပေါက်မြည်သံနှင့် ကြားနေရ
သလို တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းပြင်းရှုရှု တိုက်
ခတ်လိုက်သည့် လေပြင်းနှင့်အတူ ပါ
လာသည့် နင်းငွေများက လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်လေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာ
လည်း ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦး
စလုံး စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အလိုလို
တိတ်ဆိတ်သွားပြီး နင်းသိမ်းမည့်အချိန်
ကိုသာ စောင့်မျှော်ရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်
ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီးတို့ရဲ့
မကျစဖူး ကျနေတဲ့ နင်းတွေကြောင့်
အအေးအထက် အတော်ကြီး ခံစားနေရ
ပုံထောက်တယ်။ အေးဗျာ၊ ခုလိုအချိန်
မှာ ကျုပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို
ဝင်ရောက်ပြီး အားပေးတာ ကျုပ်
ဝမ်းသာပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးတို့ နင်း
မသိမ်းမချင်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လို့
ရပါတယ်”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် စားပွဲ
ခုံတွင် ထိုင်ပြီး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်
သက်နေစဉ် ရုတ်တရက် ဆိုင်အတွင်း

ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုကြောင့်
နှစ်ဦးသား အသံကြားရာဆီသို့ ပြိုင်တူ
လှမ်းကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေ
သည်။

မီးသီးအလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါး
အောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး
ပြောဆိုနေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်
ကို ဖြန်းစားကြီး တွေ့မြင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်၏
ရုပ်သွင်ကို ဝိုးတဝါးတွေ့မြင်လိုက်မှ
ဦးညွန့်မိုးက မိမိအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိ
ရင်း ရှက်ရွံ့ အားနာစိတ်ဖြစ်သွားမိလေ
သည်။ ထိုအတူ ဦးချစ်ဝေကလည်း
အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားမိလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီးတို့... စောစောက
ပြောတဲ့ စကားသံကို ကျုပ် ကြားပါ
တယ်။ မိတ်ဆွေကြီးတို့ ပြောတဲ့ စကား
က မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်က ထည်ဝါမှု မရှိသလို အင်မတန်
စုတ်ပြတ်နွမ်းပါးတဲ့ ဆိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့်
မိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်
ရည်သောက်တာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ်
ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျုပ် သွားစရာလေး
ရှိလို့ ခွင့်ပြုပါ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်ဆိုသူသည်
ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေကို စကားပြော
ဆိုပြီး ဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံလွှမ်းကာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရေရှိ နင်းမှုန်
များ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် လမ်းမပေါ်သို့
တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသည်ကို ထူးဆန်း
စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒီဆိုင်ရှင်ရဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ စကား
သံကို ကြားရတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ
အတော်ကြီး ရှက်ရွံ့မိတယ်ဗျာ။
တကယ်ဆို ကျုပ်က လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လာတာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဖိုပဲဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောသင့်တာ

ကျုပ်သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကောင်၊
မကောင်ပဲ ပြောသင့်တာမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း
ဆိုင်ရှင်ကို အားနာမိတာ အမှန်ပဲဗျာ။
ကျုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့ပေ
မယ့် နင်းတွေ ကျနေလို့ နင်းခိုခွင့်ရတဲ့
ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကျေးဇူးတင်ရ
မှာဗျ”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့သည်
နင်းမှန်များ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည့်
လမ်းမပေါ်ရှိ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှင်း
အသိသီး စကားသံထွက်ပေါ်သွားမိပြန်
လေသည်။

“ကျုပ်တော့ နင်း ဆက်မကျ
လည်း အိမ်ကို မပြန်သေးဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိတ်ဆွေ။ မိတ်
ဆွေရဲ့ စကားက ထူးခြားလွန်းပါလား။
နင်းတွေ ကျနေလို့ ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေ
နင်းခိုနေရတာ။ နင်းတွေ ဆက်မကျနှင့်
အိမ်ကို ပြန်ကြရမှာလေ”

“မိတ်ဆွေပြောတာ ဟုတ်ပါ
တယ်ဗျာ။ ကျုပ် လောလောဆယ်
တောင်းပန်ဖို့ သင့်တားက ဒီလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ရှင်ပဲဗျာ”

ဦးညွန့်မိုးက တစ်ဖက်သတ်
အမြင်ဖြင့် ပြောဆိုမိသည့် စကားကို
ဆိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး တောင်းပန်ချင်
သည့် ဆန္ဒကို မချို့သိပ်နိုင်ဘဲ ပွင့်အန်
သွားမိလေသည်။

“အင်း... မိတ်ဆွေပြောသလို၊
ကျုပ်လည်း ပြောမှားဆိုမှားခဲ့တာ ကျေ
အေးအောင် ဆိုင်ရှင် ပြန်အလာကို
စောင့်ပြီး ရှင်းပြချင်တယ်ဗျာ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က
ဒီဆိုင်ရဲ့ အမိုးအကာအောက် ရောက်
ပြီး အတူတူ လက်ဖက်ရည်သောက်
ရင်း နင်းစဲတဲ့အထိ စောင့်နေခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ နေပါဦး။ မိတ်ဆွေရဲ့

နာမည်ကို ကျုပ်သိခွင့်မရှိဘူးလား။”

ဦးညွန့်မိုးက စကားပြောရင်း
ချောင်ကျကျ စားပွဲခုံတွင် ရေခွေးကြမ်း
သောက်နေသူကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေး
လိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်ကိုတော့ ဒီမြို့လေး
မှာ သိကျွမ်းတဲ့သူ အတော်နည်းပါးကြ
တယ်ဗျာ။ ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေး
ပဲ နေချင်လို့ လူသိမခံဘဲ နေခဲ့တာ
နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ။ ခုလို မိတ်ဆွေနဲ့
မပျော်လင့်ဘဲ သိကျွမ်းရတာ ကျုပ်
ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျုပ်နာမည်က
ချစ်ဝေလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဗျာ...။ ခင်း... ခင်ဗျားနာမည်
က ချစ်ဝေ... ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျား။ ဒီမြို့လေးမှာ
ကျုပ်နာမည်နဲ့ တူတာ တစ်ယောက်မှ
မရှိကြဘူး။ မိတ်ဆွေက ကျုပ်နာမည်
ကို သိရလို့ အံ့အားသင့်နေပါလား။”

“အံ့ဩစရာပဲဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
ပေါင်း ၄၀ လောက်က ကျုပ်နဲ့ ရင်းရင်း
နှီးနှီးရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်ဝေ ဆိုတဲ့ လူတစ်
ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
ချစ်ဝေကို ကျုပ် မတွေ့မမြင်ချင်တာ

အမှန်ပဲဗျ”

ဦးညွန့်မိုးထံမှ မပျော်လင့်
ကြားလိုက်ရသည့် စကားသံကြား
ဦးချစ်ဝေ ရင်တဖိန်းဖိန်းခုန်သွား
သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက် ချော
ကျကျ စားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေသည့် ထို
အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးအတွင်းသို့
ဖောက်ဝင်လာသည့် အေးစက်သည့်
နင်းရိပ် နင်းငွေများနှင့်အတူ မှန်ခဲ
သာ တွေ့မြင်နေရဆဲဖြစ်သည်။

“အဲဒီလူကို ခင်ဗျား ဘာကြောင့်
မတွေ့ချင်တာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားပဲ
ခဲတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလူက ခင်
နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

ဦးချစ်ဝေက တုံ့ပြန်ပြောဆို
စိတ်ထဲတွင် အခါခါစဉ်းစားနေမိ
သည်။ ဦးချစ်ဝေထံတွင် ရင်းရင်းနှီး
အရိဆုံးဖြစ်သည့် ညွန့်မိုး၊ လှထူး
သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က
စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ
သည်။

“ဒါ... ဒါဆို... ခင်း... ခင်ဗျား
ညွန့်မိုးမဟုတ်လား။”

ဦးချစ်ဝေ၏ အသစ်ထစ်အေး
ငေါ်ဖြင့် အံ့ဩတကြီးထွက်လာမိသည့်
စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဦးညွန့်
ရှင်ခုန်သွားမိလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မမှားပါဘူးဗျာ
ခင်ဗျားက ကျုပ်သိထားတဲ့ ချစ်
မဟုတ်လား။”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦး
စလုံး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသွား
သည်။ ဆိုရလျှင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောမှား
ဆိုမှား သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်
လည်း မခေါ်မပြောနိုင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ လမ်းခွဲခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတော့
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယာယီမြင်မြို့လေး

သင်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး
နှင့် ပြန်ဆုံမိကြသည်က အံ့ဩစရာ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ငါလည်း ဌာနဆိုင်ရာက ပင်စင်
ညွှန် ခံပြီးလေးမှာ နေခဲ့တာ ကြာပြီ
ချစ်ဝေ”

“ငါလည်း ပွဲစားအလုပ်က
အားယူပြီး ခံပြီးလေးမှာ အခြေချခဲ့
အေးလေး တို့အသက်အရွယ်
အတိုင်း ဖယ်ကြတော့ဘူး။ ငါတို့
အသက် တစ်ဦးကို တစ်ဦး စဉ်းစား
ဆင်ခြင်မှုကင်းမဲ့ပြီး သံသယစိတ်တွေ
သင်းခွဲခဲ့ကြတာ နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ
လောက်လား”

ဦးညွန့်မိုးက ဦးချစ်ဝေ ထိုင်နေ
သည့် စားပွဲခုံတွင် ဝင်းထိုင်ပြီး ဝမ်းသာ
အရိပ်တံဖြင့် တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦး
ထောက်ထားကြလေသည်။

“ညွန့်မိုး... မင်းကို မေးရဦး
လှထူးရော”

ဦးချစ်ဝေ၏ အမေးစကားကြောင့်
ညွန့်မိုးသည် လှထူးမျက်နှာကို
သို့လိုမြင်ယောင်သွားမိလေသည်။

“အင်း... ငါတို့သုံးယောက်
အဖွဲ့ပြီးကတည်းက ငါ လှထူးကို
အတွဲမမြင်ရတော့ဘူး ချစ်ဝေ”

“ငါလည်း လှထူးကို မတွေ့ရဘူး
ညွန့်မိုး သတင်းကြားရတာကတော့
မမှန်တော့ မသိရဘူး။ လှထူး ချစ်
ပြီးလို သိရတယ်”

ဦးချစ်ဝေ၏စကားကြောင့် ဦးညွန့်
မိုး စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားမိရင်း
အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်၍သတိရ
သွားမိကြလေသည်။

“လှထူးအဖြစ်ကို ခုလို ကြားရ
တာ ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်
ချစ်ဝေ။ တကယ်ဆို ငါတို့သုံးယောက်
အဖွဲ့ရတဲ့ တရားခံအစစ်က နွယ်နွယ်

ဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းမလှတစ်ယောက်ကြောင့်
မဟုတ်လား”

ဦးညွန့်မိုးစကားကြောင့် ဦးချစ်ဝေ
မျက်စိထဲတွင် နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ထူးခြား
လွန်းသည့် အလှအပကို အလိုလိုမြင်
ယောင်သွားမိပြန်သည်။

နွယ်နွယ်ဝင်းက လှသည်။ ယဉ်
သည်။ ချောသည်။ အလှအပတို့ ယေဘု
ယျ ပြစ်ပျိုးမှုည့်မထင်။ ပြီး နွယ်နွယ်
ဝင်း၏ ဆန်ကြယ်လွန်းသည့် အကြည့်
အမြီးများက ပုရိသ ယောက်ျားများ၏
နှလုံးသားကို သိမ်းကျူးညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိ
သည်။ နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ညှို့မျက်ဝန်းထဲ
တွင် ညွန့်မိုး ချစ်ဝေ၊ လှထူး ဆိုသည့်
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပါရှိခဲ့လေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရှေ့ရှိ
လမ်းမပေါ်တွင် နင်းမှုန် နင်းငွေများက
တဖွဲဖွဲဖြင့် ကျဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။
ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား
ပြန်ဆုံတွေ့ကြ၍ ဝမ်းသာမိသော်လည်း
သူငယ်ချင်း လှထူးအဖြစ်ကို သိခွင့်ရခဲ့
၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလေသည်။

“ချစ်ဝေ... ခုလို မင်းနဲ့ ငါ
ပြန်ဆုံတွေ့တာကို လှထူး သိရင် ဝမ်း
သာရာမှာကွာ။ တကယ်တော့ ငါတို့
ထက် လှထူးက နွယ်နွယ်ဝင်းကို ပိုပြီး
သံယောဇဉ်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ငါ ယုံ
တယ်။ ဒါပေမယ့် လှထူး အသေစော
လို နွယ်နွယ်ဝင်းနဲ့ ဘဝချင်း မဆုံတွေ့
ဖြစ်ခဲ့တာ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦး
စလုံး အခင်မင်ဆုံဖြစ်ခဲ့သည့် လှထူး
၏ အကြောင်းအရာများက ဖူးလွန်းနေ
သည်။ ဟိုစဉ်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
အတူသွား အတူစားပြီး ဘဝကို ပေါ့ပါး
စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို
ပြန်တွေးနေမိကြလေသည်။

“ချစ်ဝေ... ငါ ဆိုင်အပြင်ဘက်
ကို ထွက်ပြီး နင်းအခြေအနေကို ကြည့်
ဦးမယ်”

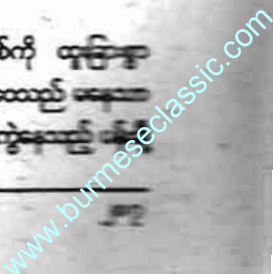
ဦးညွန့်မိုးက ဦးချစ်ဝေကို ခြေ
ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်
ရပ်လိုက်စဉ် စားပွဲခုံဘေးရှိ နံရံတွင်
ချိတ်ဆွဲထားသည့် မှန်ဘောင်တစ်ခုနှင့်
တိုက်မိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျ
သွားသည့်အသံက ထွက်ပေါ်သွားလေ
သည်။

ဦးညွန့်မိုးသည် ကမန်းကတန်း
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့်က မှန်
ဘောင်ကို ယူပြီး စားပွဲခုံပေါ်သို့ တင်ကာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ အလုပ်
သမားလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပြသလိုက်
လေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အလုပ်
သမားလေးက ဦးညွန့်မိုး ပြသသည့်
အစိတ်စိတ်ကဲ့နေသည့် မှန်ဘောင်လေး
ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩထိတ်လန့်သွား
လေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ ပန်းချီကား ထည့်
ထားတဲ့ မှန်ဘောင်ကဲ့သွားတာကို
ဆိုင်ရှင်သိရင် ကြေကွဲနေရာမှာ။ ဒီ
ပန်းချီကားကို ဆိုင်ရှင်က အမြဲတမ်း
ကြည့်ကြည့်နေတာဗျ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အလုပ်သမား
လေး၏ ထူးထူးခြားခြား ထွက်ပေါ်လာ
သည့် စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍
ဦးညွန့်မိုးသည် မှန်အစိတ်စိတ်ကဲ့နေ
သည့် ပန်းချီကား သေချာစွာ ကြည့်
လိုက်မိသည်။ မှန်ကဲ့များကြားတွင်
ဝိုတဝါးတွေ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဦးညွန့်မိုးမှာ မယုံနိုင်သည့်
အကြည့်ဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေ
သည်။

ဦးညွန့်မိုးအဖြစ်ကို လှထူး
တွေ့လိုက်ရ၍ ဦးချစ်ဝေသည်
ဘဲ အစိတ်စိတ်အဖွဲ့ကဲ့သို့ ချစ်

ကားကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်း အသံ ထွက်သွားမိလေသည်။

“ဒါ... ဒါ... နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ ပုံတူ ပန်းချီကားပါလား၊ ညွှန်မိုး။ ဒီ ပန်းချီကားဆွဲတာ လူထူးတစ်ယောက် ပဲ ရှိတာ”

အဖြစ်အပျက်က မယုံနိုင်စရာ ပင်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ဦးညွှန်မိုး၊ ဦးချစ်ဝေတို့နှင့် ကင်းကွာခဲ့ သော်လည်း နွယ်နွယ်ဝင်း၏ သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည့် အကြည့် အမြင် များက လှပနေဆဲဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပုံတူပန်းချီ ကားသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပါလိမ့်။ ဦးညွှန် မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့သည် စကားမဆိုနိုင် ဘဲ အတိတ်ကြာ တိတ်တိတ်ပြီး တစ်ဦး မျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ကာ ပပေဠိ တစ်ပုဒ်နယ် အဖြေရှာနေမိသည်။

“ညီလေး... ဒီပန်းချီကားထဲက အမျိုးသမီးကို သိလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဆိုင်ရှင် ကတော့ ဒီပန်းချီကားကို အမြတ်တနိုး နဲ့ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေ မယ့် ဆိုင်ရှင်က တစ်ခါတလေ ပန်းချီ ကားထဲက အမျိုးသမီးကို စကားတွေ ပြောပြောပြီး မြို့စွန့်ဘက်ကို သွားသွား နေတာတော့ တွေ့ရတယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အလုပ်သမား လေး၏ စကားသံနှင့်အတူ ဦးညွှန်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသားသည် နင်းမှုန် များ ကျနေသည့် လမ်းမပေါ်သို့ အပြေး ထွက်သွားလေသည်။

ဦးညွှန်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် မြို့ကလေးလမ်းမအတိုင်း လာခဲ့စဉ် နင်းမှုန်စက်များက တဖွဲ့ဖွဲ့ကျဆင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဦးညွှန်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့

နှစ်ဦးသား လေပြင်းနှင့် ရွှေလှူး အေး စက်သည် အအေးဒဏ်ကိုပင် မယုံနိုင် တော့။ သွက်လက်သည် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှမ်းနေမိသည်။

မကြာမီ နင်းမှုန်များ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျ ဆင်းနေသည့် မြင်ကွင်းနှင့်အတူ ဝိုးတဝါးတွေမြင်နေရသည့် သစ်ခြောက် ပင်ကြီးနှင့် အုတ်ဂူလေး နှစ်လုံးကို တွေ့ မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုအုတ်ဂူလေး ဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်သည် နင်းမှုန် နင်းစက် များ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျဆင်းနေသည်ကို မသိ ဟန်ဖြင့် အုတ်ဂူလေးကို ကြည့်နေ သည်က အံ့ဩစရာဖြစ်နေသည်။ ဦးညွှန်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား အပြေးကလေးသွားရင်း မေးလိုက် သည်။

“ခင်ဗျားက လူထူးမဟုတ်လား”

ဦးညွှန်မိုး မေးလိုက်သံကြောင့် ထိုလူသည် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ဦးညွှန်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင် ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ “ဒီလူ၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးတွင် ပုံပျက်ဆင်းပျက် ဒဏ်ရာက ကြောက် လန့်စရာအဖြစ် တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်... လူထူးမဟုတ်ဘူး”

ထိုလူ၏ တင်းပြတ်လွန်းသည့် စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဦးညွှန်မိုး နှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား အံ့ဩသွား မိလေသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျား လူထူးကို သိ လား။ သိရင် ကျုပ်တို့ကို ပြောပြပါ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က သူ့ကို လိုက်ရှာ နေတာပါ”

“တောက်...”

ထိုလူထံမှ ထပ်ဆင့်ပေါ်လာ

သည့် တက်ခေါက်သံကို ကြားလိုက် ၍ ဦးညွှန်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့နှစ်ဦး ဝေဝေဝါဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရှာနေတဲ့ လူထူး ဒီမှာ”

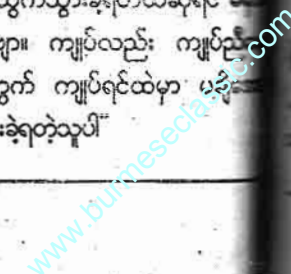
ထိုလူစကားကြောင့် ဦးညွှန်မိုး ဦးချစ်ဝေ ပြိုင်တူ အုတ်ဂူလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားမိသည်။ နင်း တဖွဲ့ဖွဲ့အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသည့် လူထူး၏ အုတ်ဂူလေး။ ဦးညွှန်မိုး ဦးချစ်ဝေ နွယ်နွယ်ဝင်းနှင့် ပတ်သက် သံသယစိတ်ဖြင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ် ကင်းကွာခဲ့ကြသော်လည်း လူထူး၏ ကို ဗြန်းစားကြီး မြင်တွေ့လိုက် နောင်တ အလိုလိုရနေမိကြလေသည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်က လူထူး အစ်ကိုပါ။ ကျုပ်ညီလေးဘဝက သိ တယ်ဗျာ”

ထိုလူက ဝမ်းနည်းကြေညာ ပြောနေ၍ ဦးညွှန်မိုး လူထူး နောင် ခိုနားရာ အုတ်ဂူလေးကို ကြည့်လို သည်။ ဦးညွှန်မိုး လူထူး အုတ်ဂူ လေးကို ကြည့်ရင်း နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပန်းချီကားလေးကို အမှတ်ရသွား သည်။

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ခံ ရည်ဆိုင်လေးမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ နွယ် ဝင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ပုံတူပန်းချီ ကြောင့် လူထူးကို ဒီမှာ တွေ့လို့ မိ ထင်ပြီ၊ လိုက်ခဲ့ကြတာပါ”

“ခင်ဗျားတို့ထင်တာ ဟုတ် တယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ ကျုပ်ညီ လူထူးက အဲဒီ နွယ်နွယ်ဝင်း အမျိုးသမီးကြောင့် လူ့ဘဝကို စွန့် ခိုင်းထွက်သွားခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မဟု တ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်ညီလေး ကျုပ်ညီ အတွက် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မချိုး ခံစားခဲ့ရတဲ့သူပါ”

ကိုလူက ဆိုနှင့်စွာ ပြောရင်း နှင်းမှုန်တဖွဲ့ကျနေသည့် မြင်ကွင်းကို ထင်ကြည့်နေသည်။ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား သူငယ်ချင်း လှထူး၏ အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးကို ကြည့်ပြီး စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပန်းချီထားထဲက နွယ်နွယ်ဝင်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ညီလေးအတွက် ကျုပ် နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ မိဘတွေကို သွားတွေ့ပြီး ကျုပ်ညီလေးနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းခံခဲ့ပါတယ်။ နွယ်နွယ်ဝင်းဘက်က လုံးဝ လက်သင့်မခံခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး ကျုပ်အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ခဲ့လို့ ကျုပ်ညီလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ညီလေးလည်း အနှစ်နှစ် အလလက ဇွန့်ပယ်ထားခဲ့တဲ့ ပန်းချီပညာနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ ပုံတူပန်းချီဆွဲခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားက ကျုပ်ညီလေး နောက်ဆုံး ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီလက်ရာပဲ”

ထိုလူက အဆက်မပြတ်ပြောဆိုပြီး ကြော့စွာ ခံစားနေရသည့်အဖြစ်က အထင်သား ပေါ်လွင်နေသည်။ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့သည် သူငယ်ချင်း လှထူး၏ အဖြစ်မှန်ကို သိခွင့်ရလိုက်၍ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ရင်း နွယ်နွယ်ဝင်း၏ မေတ္တာတရားကို ရရှိရန် သူငယ်ချင်းသုံးဦး ကြိုးပမ်းမှုကို မြင်ယောင်သွားမိကြသည်။

“နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ ပုံတူပန်းချီကား ဆွဲပြီးတဲ့ ညမှာ ကျုပ်ညီလေးနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်း အချင်းများကြတယ်လေ”

“ဗျာ... လှထူးက နွယ်နွယ်ဝင်းနဲ့ စကားများခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား” ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား လှထူးအဖြစ်ကို ထပ်ဆင့်သိလိုက်

ရ၍ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ လှထူး နွယ်နွယ်ဝင်းကို ချစ်တဲ့ အချစ်က နူးညံ့သန့်စင်သည့် မေတ္တာ နှလုံးသားအချစ်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ လှထူး နွယ်နွယ်ဝင်းအပေါ် ချစ်ခဲ့သည့် မေတ္တာတရားက အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ကျုပ် ညီလေးနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်း စကားများသံကြားလို့ ကျုပ် အိမ်ကြီးအပေါ်တပ်ကို တက်ခဲ့ပေမယ့် တံခါးပိတ်ထားလို့ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ တက်ခွင့် မသာခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်က နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ သဘောကျ ရယ်သံတွေကို ကြားပြီး သိပ်မကြာခင် မီးလောင်နေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်လည်း မီးလောင်နေတဲ့ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ကို တက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဟောဒီ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မီးသင့်ပြီး လူလောကထဲကို မတိုးရဲခဲ့တဲ့ ဘဝအဖြစ်ခံဖို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ဒါဆို လှထူးနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းက အိမ်ကြီး မီးလောင်တဲ့အထဲမှာ ပါသွားခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ညီလေးရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဖို့ ဟောဒီ နေရာလေးမှာ ကျုပ်ညီလေးနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းကို အုတ်ဂူသွင်းထားခဲ့တာပါ”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် သူငယ်ချင်း လှထူး၏ အုတ်ဂူလေးကို နောက်ဆုံးကြည့်ပြီး ကျော့ခိုင်းလိုက်သည်။ အတန်ငယ်လှမ်းမှ သဘောကျ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အုတ်ဂူဘေးတွင် ရပ်နေသည့် လှထူးအစ်ကိုသည် အုတ်ဂူနှစ်လုံးကို ကြည့်ပြီး အားရပါးရ ရယ်မောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လှထူးအစ်ကိုဆိုတဲ့သူကို ငါကြည့်ရတာ မသင်္ကာဘူး ညွန့်မိုး။ သူဘာကြောင့် ဒီလောက် နှင်းတွေ ကျပြီး အေးစက်နေတဲ့ အချိန်မှာ လှထူးနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းတို့ အုတ်ဂူကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောနေတာလဲ။ ထူးခြားတယ်ကွ”

“ကဲပါ ချစ်ဝေရာ၊ ငါတို့သူငယ်ချင်း လှထူးအတွက် မင်းနဲ့ ငါ နောက်ဆုံး အမှတ်တရအဖြစ် ကုသိုလ်ပြုကြရအောင်”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေ စကားဖြတ်ပြီး နှင်းမှုန်ဖွေးဖွေးကျနေဆဲဖြစ်သည့် လမ်းမပေါ်တွင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဪ... ကျုပ်တူလေး လှထူးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ထင်ပါရဲ့”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲသို့အောင် ရုတ်တရက် စကားသံကြားလိုက်ရ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆိုင်အတွင်းတွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ထူးထူးခြားခြားတွေ့မြင်လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားမိလေသည်။

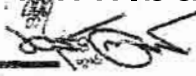
“ကဲ... ထိုင်ကြပါကွယ်၊ ထိုင်ကြပါ။ လက်ဖက်ရည်လည်း သောက်ပါဦး”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းခေါ်ဆို ဇူစမ်းကြည့်ရှုနေသည့်အဖြစ်ကို အဘိုးကြီးက အကင်းပါးစွာ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ငါတို့တို့က ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်ကို အတော်စိတ်ဝင်စားနေကြပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်ရဲ့ အဖြစ်ကို သိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ ဦးလေးက ဘယ်သူပါလဲ”

“အင်းလေ၊ ငါတို့တို့က ကျုပ်တို့နဲ့ ခုမှ တွေ့မြင်ရတဲ့ မျက်နှာပုံပေါ့ဗျာ”

တော့ မေးသလိုပဲ စကားပါ။ ကျွန်ုပ်က ငါတို့တို့သူငယ်ချင်း လှထူးရဲ့ ဦးလေး အရင်းပါကွယ်။ သူတို့ငယ်စဉ်ကပဲ ဖိစာတွေ ဆုံးပါခဲ့လို့ ကျွန်ုပ် မိရင်းဖရင်း သဖွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာကွဲ့။ အင်း... ငါတို့တို့က သူငယ်ချင်းကို တွေ့ချင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့လေး လှထူးက မမှတ်မိတော့ဘူးကွဲ့။

“လှ... လှထူးက ဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား ဦးလေး”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် လွန်ခဲ့သည့် ရက်များက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် လှထူးအစ်ကိုကို မြင်ယောင်မိရင်း အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“ငါတို့တို့သူငယ်ချင်း လှထူးအစ်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပေမယ့် လှထူးရဲ့ အမြစ်မှန်ကို မသိရလို့ လှထူးကို ဆုံးပါးခဲ့ပြီလို့ ထင်ခဲ့ကြတာကိုး။ တကယ်တော့ ငါတို့တို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရတဲ့သူက လှထူးအစ်စ်ပဲကွဲ့။”

“ဗျာ... လှထူးအစ်စ်... ဟုတ်လား”

လှထူး ဦးလေး၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့လေး လှထူးအဖြစ်က သနားစရာပါကွယ်။ ကျောင်းပြီး ကတည်းက သူ ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုမယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကို ခဏခဏပြောရာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့လေး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဘယ် မသိပါဘူးကွယ်။ သူ ခုံမင်မြတ်နိုးတဲ့ ပန်းချီကို မရေးဆွဲတော့ဘဲ ပစ်ပယ်ခဲ့တာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့တယ်ကွဲ့။”

လှထူးအဖြစ်ကို သိရှိလိုက်ရ၍ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ မျက်စိထဲ

တွင် လှထူး နွယ်နွယ်ဝင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခံစားခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို မြင်စာသွားမိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့လေး ပိုပြီးခံစားနေရတာက သူ့အစ်ကို လှထူးကို ကျွန်ုပ် သဘောတူ ပေးစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ရောက်လာပြီးကတည်းက သူ့နေတဲ့ အခန်းလေးထဲက ဘယ်မှမထွက်ဘဲ နေခဲ့တဲ့အဖြစ်ပါပဲ”

ဦးညွန့်မိုးက လှထူးအဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် လှထူးနှင့် ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း လှထူးတွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိကြောင်းကို လုံးဝ မသိခဲ့ရချေ။

“လှထူးနဲ့ လှဦးက အမြော့ညီအစ်ကိုတွေပါ။ အမြော့ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်ပေမယ့် စိတ်သဘောထားချင်းက ပြဿနာတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းလို ကွာခြားတယ်။ လှထူးက နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ စိတ်ထားရှိပေမယ့် လှဦးက ခက်ထန်မာကျောတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ ပြီး

တော့ လှဦးက လှထူး အင်မတန် ခုံမင်တဲ့ ပန်းချီအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း လှထူးနဲ့ လှဦး မကြာခဏ အချင်းများခဲ့ကြတယ်”

လှထူး ဦးလေး၏ စကားကြောင့် လှထူး ပန်းချီမရေးဆွဲဘဲ ပစ်ပယ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သိလိုက်ရ၍ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။

“နောက်တော့ ဦးလေး သိခဲ့တာက ဦးလေး သဘောကျပြီး လှဦးနဲ့ လက်ထပ်ပေးစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက လှထူးနဲ့ သိက္ခာမခံခဲ့ဖူးတဲ့၊ လှထူး သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေရာတယ်”

“နွယ်... နွယ်နွယ်ဝင်း... ဟုတ်လား”

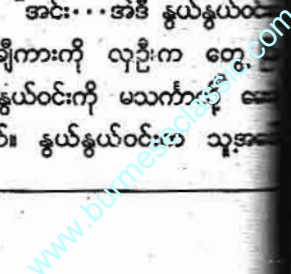
ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးသား မတိုင်မီဘဲ နွယ်နွယ်ဝင်းနာမည်ကို မြင်တူအသံထွက်သွားမိလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ လှထူးက သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့တဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းကို အမြဲမြင်တွေ့နေရတော့ အသည်ကြောမူမတတ် ခံစားရပြီး စိတ်မထန်နိုင်ရာဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ကွယ်။ သူ့အခန်းလေးထဲမှာပဲ နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ ပုံတူပုံစိတ်မှန်းပြီး ပန်းချီရေးဆွဲခဲ့တယ်”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့နှစ်ဦးစလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးအတွင်း ပထမဆုံးတွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပုံတူပန်းချီကားကို သတိရသွားမိကြလေသည်။

“ဒါဆို နွယ်နွယ်ဝင်းရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကော ဦးလေး”

“အင်း... အဲဒီ နွယ်နွယ်ဝင်း ပန်းချီကားကို လှဦးက တွေ့ဖူး နွယ်နွယ်ဝင်းကို မသင်္ကာဘူးလား။ နွယ်နွယ်ဝင်းက သူ့အခန်း

တိုတုနားကတည်းက လှထူးဘက်က နှုတ်လမ်းရှိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူ့ဘက်က လှထူးကို မေတ္တာမမျှခဲ့ကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံခဲ့တယ်။

“လှထူးနဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းက အိမ်ကြီး မီးလောင်တုန်း ပါသွားခဲ့တာ ဖျတ်လား ဦးလေး။”

ဦးညွန့်မိုးက မြို့စွန်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် လှဦး ပြောပြခဲ့သည့် အဖြစ်ကို သိရ၍ ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“အိမ်ကြီးကို မီးလောင်တော့ လှထူးက နွယ်နွယ်ဝင်းအသက်ကို ဇီလုံကြားထဲက ကယ်တင်ရှာတာကွဲ့။ လှထူးရဲ့ သံယောဇဉ်ကို နွယ်နွယ်ဝင်း သိခွင့်ရပေမယ့် မီးလောင်တဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ နွယ်နွယ်ဝင်းဟာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတယ်။”

“ဒါဆို လှဦးကော ဦးလေး။”

“လှဦးအဖြစ်ကို ပြောရရင်တော့ လှဦးက နွယ်နွယ်ဝင်းနဲ့ သူ့ညီ လှထူးအဖြစ်ကို သံသယစိတ်တွေ ဝင်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တိတ်တဆိတ် အိမ်ကြီးကို မီးရှို့ရင်း မီးသင့်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီက စပြီး လှထူးရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ သူ့ဘေးမှာ နွယ်နွယ်ဝင်း အမြဲနီးနေတယ်ထင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောပြောနေတာ၊ ပြီးတော့ သူ မီးလောင်ထားတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို နွယ်နွယ်ဝင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရင် မှန်တီးသွားမှာကို စိတ်ထဲက ထင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လှထူးလို မထင်တော့ဘဲ သူ့အစ်ကို လှဦးကို ထင်မြင်ပြီး နှလုံးသားဝေဒနာပီစီးခဲ့တာပါ။”

“လှထူးကို ဆေးဝါးမကုဘူးလား ဦးလေး။”

“ဦးလေးလည်း လှထူးအဖြစ်ကို

ဆရာမရှိစုံနဲ့ ကုသပေးခဲ့ပေမယ့် သူ့ဝေဒနာက ကျွမ်းနေလို့ ကုသလို မရခဲ့ဘူး။ သူ့အတွက် စိတ်ပြေပျောက်ဖို့ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပေးထားခဲ့တာပါ။”

လှထူး၏ ဘဝအဖြစ်မှန်ကို သိခွင့်ရလိုက်၍ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေကြော့ကွဲစွာ ခံစားနေမိလေသည်။

“လှထူး... ဘယ်မှာလဲ ဦးလေး။”

“လှထူး မနက်စောစောကြီးကတည်းက နွယ်နွယ်ဝင်း ပုံတူပန်းချီကားကို ပိုက်ပြီး ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်ကွဲ့။”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေသည် အလျင်စလိုပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ယခင်ရက်များက နှင်းကျသလိုမျိုး ယခုလည်း နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေသည်။ ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့သည် ထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေသည့် နှင်းပွင့်၊ နှင်းမှုန်ထဲတွင် ပိုးတဝါးတွေ့မြင်နေရသည့် ဇာတ်ဂူလေး နှစ်လုံးဆီသို့ အပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လှထူးသည် မှန်အစိတ်စိတ် အမွှေကွဲနေသည့် နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပုံတူပန်းချီကားလေးကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားရင်း ဇာတ်ဂူဘေးတွင် လဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“လှထူး... လှထူး... သူငယ်ချင်း။”

ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေက လဲနေသည့် လှထူးကို ပွေ့ထူရင်း အခါခါခေါ်နေမိသည်။ လှထူးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်တောင့်တင်းပြီး ဘယ်အချိန်က ဆုံးပါးခဲ့သည် မသိချေ။ လှထူးရင်ခွင်ထဲတွင် ပိုက်ထားသည့် နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပုံတူပန်းချီကားလေးက နှင်းမှုန်နှင်းစက်များ ထိပါးပြီး ပန်းချီဆေးသားအရောင်များ လွင့်ပြယ်နေသည်ကို

တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းနွယ်နွယ်ဝင်းအပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်း သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့မှန်း ငါတို့ မယုံကြည်ခဲ့တာ မှားတယ် သူငယ်ချင်း။ ငါတို့ နှစ်ယောက် မင်းအတွက် ဆုတောင်းပေးပါဟယ်ကွာ။ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ခုလို ကံကြမ္မာဆိုးနဲ့ မဆုံမတွေ့ဘဲ မင်းသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ နွယ်နွယ်ဝင်းနဲ့ မင်း ဘဝချင်း ဆုံတွေ့နိုင်ပါစေကွာ။”

ဦးချစ်ဝေက မချီတင်ကဲ ပြောရင်း လှထူးရင်ခွင်ထဲတွင် ပိုက်ထားသည့် နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပုံတူပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

နွယ်နွယ်ဝင်း၏ ပုံတူပန်းချီကားသည် နှင်းမှုန် နှင်းစက်တို့ ထိပါးပြီး ဆေးသားပျက်ယွင်းနေသော်လည်း နွယ်နွယ်ဝင်း၏ မခိုတရီအပြုံးနှင့် ညိုငင်နိုင်စွမ်းရှိနေသည့် မျက်ဝန်းမာယာ အကြည့်ကို ဦးညွန့်မိုးနှင့် ဦးချစ်ဝေတို့ နှစ်ဦးစလုံး တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ဦး

ကုသိနာရုံမဟာပရိနိဗ္ဗာနဆင်းတုတော်ကြီးဘေးမှာပိုကြွေးနေသော ရှင်အာနန္ဒာ

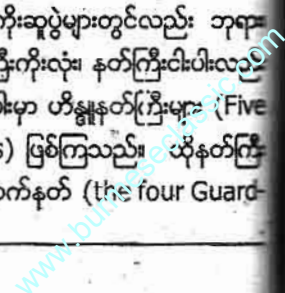
ဘေးအန္တရာယ်ပျောက်ခြင်းအမှုကိစ္စကို ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာရှစ်ပါးက ပရိတ်တော် ရွတ်ဖတ်ပေးခဲ့၏။ ယင်းကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကိုးပါးကို ရည်လျက် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ခြင်းဟု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဘုရားကိုးဆူနှင့် ဂြိုဟ်ကိုးလုံးအပြင် ရတနာသုံးပါးကိုလည်း ပူဇော်ကြ၏။ ဘုရားကိုးဆူအမှတ်အသားနှင့် ဂြိုဟ်ကိုးလုံးအရေအတွက်ကို ပူဇော်ရိုးကား ထုံးစံလိုဖြစ်လာသည်” ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

မင်းတုန်းမင်း (၁၈၅၃-၁၈၇၇) လက်ထက်တွင် ကနီညဲလေးထပ်ဆရာတော်က “ဘုရားကိုးဆူပူဇော်နည်း” ကို စီရင်ခဲ့သည်။ ယင်း၏ နိဒါန်းတွင်ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထား၏။ သက္ကရာဇ် ၇၆၇ ခုနှစ်လောက်တွင် ဇင်းမယ်ပြည်၌ ရုတ်တရက် သူပုန်ဘေးကြီးဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ ရှင်သီလဝံသ မထေရ်က “ဥပ္ပါတသန္တိကျမ်း” ကို စီစဉ်ရေးသား၍ ရွတ်ဖတ်နာယူစေရာ သူပုန်ဘေးကြီး ငြိမ်းအေးသွားလေသည်။ ထို ဥပ္ပါတသန္တိကျမ်း ပေါ်ပေါက်လာစဉ်ကပင် ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ခြင်းလေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟုလည်း ယူဆနိုင်၏။ အကြောင်းမူကား ယခင်က ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ရာတွင် ဥပ္ပါတသန္တိကျမ်းကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သောကြောင့်ပင်

ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့လေသည်။
အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ (သုတေသန သရုပ်ပြ အဘိဓာန်ကျမ်းပြုဆရာတော်)ကမူ “ဘုရားကိုးဆူကျွေးတာဟာ အမည်က စပြီးလွဲနေတယ်။ ဘုရားက ဂေါတမဗုဒ္ဓတစ်ဆူတည်း။ ဘေးက ရှင်သာရိပုတ္တရာ စတဲ့ ရဟန္တာရှစ်ဆူရုံထားတာကိုပဲ ဘုရားကိုးဆူခေါ်ဆိုနေကြတယ်။ နတ်ရှပ်တွေ၊ ဂြိုဟ်ကောင်တွေပါ ရှုပ်လို့။ သူတို့အတွက်လည်း ဖက်ရွက်စိမ်းတွေနဲ့ ထည့်ပြင်ထားရသေးတယ်။ ဘုရားကို ဖက်ခွက်နဲ့ ကပ်ကောင်းလို့လား။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်လေ” ဟု မိန့်ကြားဖူးပြန်ပါသည်။

ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲလေ့နှင့်
ဟိန္ဒူနတ်ကြီးငါးပါး

ယခုခေတ် ဘုရားကိုးဆူပွဲများတွင်လည်း ဘုရားရဟန္တာရှစ်ပါးအပြင် ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံး၊ နတ်ကြီးငါးပါးလည်း ပါရှိလာလေပြီ။ နတ်ကြီးငါးပါးမှာ ဟိန္ဒူနတ်ကြီးများ (Five major Hindu divinities) ဖြစ်ကြသည်။ ဟိန္ဒူနတ်ကြီးငါးပါးအပြင် အစောင့်အရှောက်နတ် (the four Guard-

အ Spirit) များဖြစ်သော အာကာသနိနတ် (Ahkarthazo)၊ ဘုန်းနတ် (Bhonmazo)၊ ရက္ခနိနတ် (Yokkhazo) နှင့် အိမ်စောင့်နတ်များ (Nats of the sky-space, land, the trees-forest and home) ကိုပါ ဖြည့်စွက် အားဖြည့် နတ်ကြီးကိုးပါးအဖြစ် ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ကြသေးသည်။ ထိုသို့ စကြဝဠာ၊ တောတောင်ရေမြေ ဝိသုဒ္ဓိသည် နတ်ကြီးများ၊ အိမ်စောင့်နတ်များအပါအဝင် နတ်မင်းကြီးများအားလုံးကို မကျွန်ရလေအောင် ပူဇော် ပသ ခြင်းဖြင့် မကောင်းမှုများ ကင်းဝေး ပပျောက်ပြီး ကောင်းကျိုး နှစ်သောအထွေထွေကို မလွတ်တမ်း ရရှိခံစားစေနိုင်မည်ဟု ဆိုကြသည်ကြလေ၏။

သံတွဲမြို့မြောက်ကျေးရွာမှ ရဟန္တာဆင်းတူတော်များ

ဟိန္ဒူနတ်ကြီးငါးပါးတို့ကား ပရမေသွာ၊ စန္ဒီ၊ မဟာ ဗြဟ္မာ၊ သူရဿတီနှင့် ဗိဿနိတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုသည် ပရမေသွာ-သျှိဝ (Paramaythwa-Siva) နတ်ကြီးကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြစ်စေပြီး အခက်အခဲများ သို့ ကျော်လွှားအောင်မြင်စေသူ၊ စန္ဒီနတ်သမီး (Sandi) ကို ကျစ်ကျက်သရေ တိုးမြှင့်စေသူ၊ သူရဿတီနတ်သမီး (Thurathadi-Sarasvati) ကို ပညာနတ်သမီး ဘုရား မဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို စောင့်ရှောက်သူ၊ ဗိဿနိနတ်ကြီး (Visnu-Gawramanta) ကို စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မှု၊ လိမ္မာ သင့်ကျေးမှုနှင့် သူတော်ကောင်းတရား ပြန့်ပွားစေမှုကို ဆောင်ရွက်သူများအဖြစ် မှတ်ယူ နားလည်ထားကြသည်။

မဟာပိန္နဲ

မဟာပိန္နဲ (Mahapeinne-Ganesh) ကိုကား လူ သားတို့အပေါ် ကျရောက်မည့် အနောင်အယုက်ဘေး အန္တရာယ်မှန်သမျှကို တားဆီးကာကွယ်ပေးသူ၊ အလုပ် အကိုင်အကြံအစည် အောင်မြင်ခြင်းနှင့် ရာထူးဌာနန္တရ ထွန်းစိမ်းအာဏာတိုးပွားစေသူအဖြစ် ယုံကြည်ထားကြ၏။ မဟာပိန္နဲကား ဟိန္ဒူအယူအဆအရ နတ်တော်လတွင် ပူဇော် ရသော "မဟာပိနာယက" နတ် ဖြစ်သည်။ မဟာပိနာယကမှ (၀)ကို (၁)ပြုကာ ဗိနာယက၊ ၎င်းမှ ဗိန္နဲဖြစ်လာပြီး မြန်မာ တို့က "မဟာပိန္နဲနတ်" ဟု ခေါ်ခဲ့ကြခြင်းပင်၏။

မဟာပိန္နဲနတ် (ခေါ်) ဂနေသျှသည် ဟိန္ဒူဘာသာ သီဝ (Shiva) နတ်မင်းကြီးနှင့် ပါပဝတ်မိဖုရား (ပရဓိသွာ နတ်ဘုရားနှင့် ဥမ္မာဒေဝီ) တို့မှ ဖွားမြင်သော သားတော်ဖြစ် သည်။ ယက္ခမိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်၏။ အခက်အခဲများကို အောင် နိုင်သူဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် "ဗိဿနေဆွာရ" ဟုလည်း

အမည်တွင်သည်။ ထိုနတ်သည် လေမိုးရာသီဥတု မှန်၍ စပါးသီးနှံကြွယ်ဝကာ တိုင်းပြည် သာယာဝပြောအောင် ဖန်တီး နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ခပ်သိမ်းသော ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေး ၏။ ဘို့ပြင် ဉာဏ်ပညာနှင့်ဆိုင်သော နတ်ဟုလည်း သဘော ထားကြသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ဆင်ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းဖောင်းနှင့် ဖြစ်၏။ လက်လေးဘက် ရှိသည့်အနက် အထက်လက်ရှာလက်တွင် ပုဆိန်၊ အထက်လက်ဝဲလက်တွင် ချွန်းတောင်းကို ကိုင်ထားပြီး၊ နှာမောင်းနှင့် ရတနာ၊ (သို့မဟုတ်) ဆန်ထည်ထားသော ခွက်ကို ပိုက်ထားတတ် သည်။ စီးတော်ယာဉ်မှာ ကြွက်ဖြစ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း မဟာပိန္နဲနတ်ကို ဗုဒ္ဓသာသနိက အဆောက်အဦများနှင့် မင်းခမ်းမင်းနားများ၊ ရိုးရာပွဲများတွင် ထည့်သွင်း ပူဇော်တတ်ကြလေသည်။ အနော်ရထာမင်းကြီး ကုသိုလ်တော် ရွှေဆံတော်စေတီတွင် မဟာပိန္နဲနတ်ရုပ်၊ ကျန်စစ်မင်းလက်ထက် အပယ်ရတနာ ဘုရားနံရံများတွင် မဟာပိန္နဲ နတ်ဆေးရေး ပန်းချီများ ရှိနေ၏။ ရွှေစည်းခုံဘုရား ဝရပ်ရှိ မဟာပိန္နဲရုပ်တုကို နတ်တော်လဆန်းတွင် လှူနှင့် သဘင်ခံသည်။ အချို့အဆိမ့်၊ နွားနို့၊ ထောပတ်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြလေ့ရှိသည်။

ဘုရားကိုးဆူ အင်အားဖြည့် ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံး

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ရာတွင် ဘုရား ရဟန္တာနှင့် နတ်တို့ အပြင် အားဖြည့် ပူဇော်လိုက်သည်ကား ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးပင် ဖြစ်၏။ ထို ကိုးလုံးမှာ တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ ကြာသပတေး၊ ရာဟု၊ သောကြာနှင့် ကိတ် စသော ဂြိုဟ်ကြီးများပင်ဖြစ်လေသည်။ မူရင်း မြန်မာနက္ခတ်ကျမ်း အလိုအရမူ ဂြိုဟ်ကြီးခုနစ်လုံးသာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင်

ရာဟုနှင့် ကိတ်ပြီဟ်များကို ထည့်သွင်း ရေတွက်ထားရာ ကိုးလုံးဖြစ်လာတော့သည်။ ဟိန္ဒူအယူအဆအရ ရာဟုပြီဟ် သည် နဂါး၏ ဦးခေါင်းဖြစ်ပြီး ကိတ်ပြီဟ်သည် နဂါး၏ အမြီးဖြစ်၏။ မြန်မာအယူအဆတွင်မူ ကိတ်ပြီဟ်ကို ပြီဟ် အားလုံး၏ အကြီးအမှူးဟု လက်ခံ ယုံကြည်ကြသည်။ ပြီဟ်ကြီး ကိုးလုံးပူဇော်ခြင်း ဝေလေ့ထုံးစံကား ဟိန္ဒူလူမျိုးတို့ စတင်ကျင့်သုံးသော အလေ့ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မြန်မာများ က လွယ်လွယ်ကူကူပင် ပြီဟ်ကြီးကိုလုံးကို ထည့်သွင်း ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မကောင်းစရာမရှိ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရှိမည် ဟု ယုံကြည်လိုက်ကြပြန်၏။

သို့ဖြင့် ဘုရားကိုးဆူပွဲတက်ပြီး ပူဇော်ရွတ်ဖတ်လိုက် ခြင်းဖြင့် ငြိသု ရန်ဘက်များ သူခိုးသူဝှက်များကို ကာကွယ် နိုင်ခြင်း၊ အိပ်မက်ယာမက် မကောင်းအောင် နောင်တက် တတ်သော နတ်စိတ္တများရန်မှ ကင်းဝေးကာ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်ခြင်း၊ ငှက်ဆိုး၊ သစ်သဘက်၊ တစ္ဆေတို့ကို ဟန် တားနိုင်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ရရှိသည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြ သည်။

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲတွင် လိုအပ်သည့်

အဆောင်အယောင်များ

ထီး၊ ယပ်၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ကြက်လျှာ၊ ပန်းအိုး၊ သပိတ်နှင့် ခွက်တို့ကား ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲအတွက် မပါမရှိ ပစ္စည်းပင်ဖြစ်ကြပါသည်။

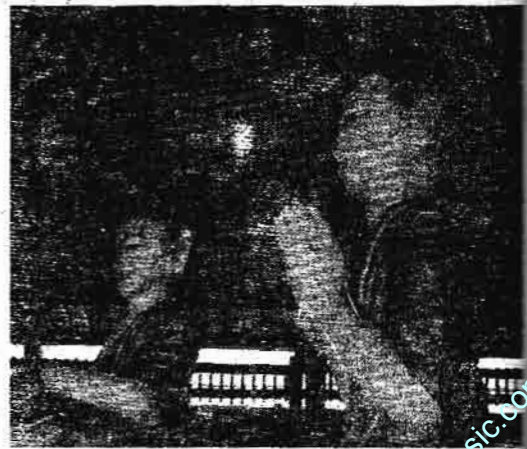
ထီးကိုလက်(Parasol) လိုအပ်ပြီး ဘုရားရှင်အတွက် ထီးတော်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ရ၏။ ကျန် ရဟန္တာရှစ်ပါးအတွက် ကား ပိုသေးငယ်သော အရွယ်တူ ရှစ်လက်လိုအပ်ပါသည်။ ထိုအတူ ပန်းအိုး(Vase)ကိုလည်း ဘုရားရှင်အတွက် သီးသန့် ပန်းအိုးကြီးသုံးရပြီး ကျန် ပန်းအိုးရှစ်လုံးကား ပိုသေး သော အရွယ်တူ ရှစ်လုံးဖြစ်ရပါမည်။ ပန်းသုံးမျိုးစီကို ထို ပန်းအိုးများတွင် ထိုးစိုက်ရပါသည်။ သပိတ်ကိုလည်း ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာတို့အတွက် ထိုအတူပင် သုံးရပါမည်။ ပြီဟ်နတ်များအတွက်မူ သပိတ်အစား ခွက်ရှစ်ခွက်သာ သုံး ရသည်။ ကိတ်ပြီဟ်အတွက် သုံးစရာမလိုပေ။

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲအတွက် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပုံ

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲအစအဆုံးကို ဘုရားကိုးဆူဆရာ (Specialist-Master of the Phayakosu)က သူ၏ တပည့်တပန်းနှင့်အတူ ဦးဆောင် ပူဇော်ပေးသွားပါသည်။

အလှူရှင်ကိုယ်တိုင်ကား တိုက်ရိုက်ပူဇော်ရန် မလိုဘဲ ညှော်သည်များကိုသာ ညှော်ခံရင်း ဘုရားကိုးဆူဆရာမှသာ တစ်ဆင့်ပူဇော်ရပါသည်။ ပူဇော်ပွဲကို အမှောင်မသန်းမှ ညဉ့် ပိုင်းတွင် အစပြုပြီး ဘုရားကိုးဆူဆရာက ဦးဆောင်ရွတ်ဖတ် ကာ တစ်ညလုံး ကျင်းပရသည်။ ညဦးယံလွန်မြောက်သော အခါ ဆွမ်းကပ်ကြပြီး မနက်အရုဏ်တက်ချိန် ပထမဆုံး ရောင်ခြည်မသန်းမီတွင် ပွဲကို အဆုံးသတ်ရလေသည်။ ဘုရား ကျောင်းဆောင်ကို အိမ်ရှိ ကျောင်းဆောင်အစား ဝါး ငှက်ဖျာ ပင်များဖြင့် ပြုလုပ်သော ကျောင်းဆောင်ကိုသာ သုံးရ၏။ ယခုအခါတွင်ကား ဘုရားကိုးဆူဆရာ အသင်ယူဆောင်ထား သော သစ်သားကျောင်းဆောင်များကိုသာ သုံးလေ့ရှိလာကြ ပေပြီ။ ပူဇော်ပွဲ မစမီ စက္ကူဖြူ၊ ရောင်စုံစက္ကူများဖြင့် ထီး (Paper Umbrella) ကိုးလက်၊ ယပ်(Fan) ကိုးချောင်း တံခွန် (Banner) ကိုးခု၊ ကုက္ကား-ကိုးခု၊ ကြက်လျှာ (Flag) ကိုးခုတို့ကို ဘုရားရှင်အတွက် သီးသန့် ပိုကြီးမားသော အရွယ်နှင့် ကျန် ရဟန္တာရှစ်ပါးတို့အတွက် ပိုသေးသော အရွယ်များကို ကြိုတင် စီမံပြုလုပ်ထားရပါသည်။ ဖယောင်း တိုင် ကိုးတိုင်၊ ပန်းနှင့် အမွှေးတိုင်ကိုလည်း အသင့်ပြင်ထား ရ၏။

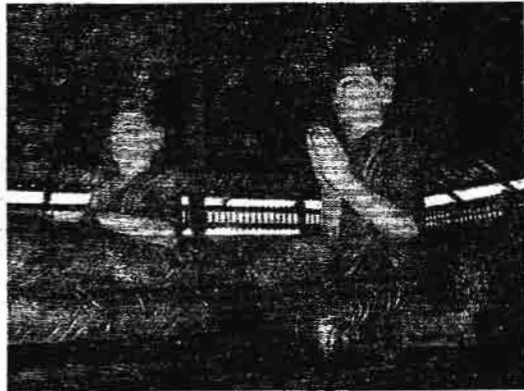
ဘုရားကိုးဆူပွဲကို ညနေချမ်းအချိန်တွင် စတင်လေ့ရှိပါ သည်။ ရေမိုးချိုး၍ သန့်ရှင်းပြီးသောအခါ အိန္ဒိယဟန် (Indian Manner) အတိုင်း သပ်ရပ်သော ဝတ်စုံအဖြူ ဝတ်ဆင်ကာ၊ ခေါင်းပေါင်းဆင်တူ ပေါင်းထားသည့် ဘုရား ကိုးဆူဆရာနှင့် နောက်လိုက်တို့က အိမ်ဦး၊ အရှေ့ခန်းတွင် အသုံးပြုမည့် အသင့်ပြုလုပ်ထားသော သစ်သားကျောင်း

သံတွဲမြို့နယ်၊ ကျေးရွာမှ ရဟန္တာဆင်းတုတော်များ

ဆောင် (Miniature Monastery)များကို နေရာချလေသည်။ ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်ကမူ ငှက်ပျောလက် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် (the trunk of a fresh banana tree)များ နှစ်ကာပိုင်းကာ ကျောင်းဆောင် ဖန်တီးပြုလုပ်နေသော အားကိုးဆူဆရာ၏ လက်မှုပညာကို ကြည့်ကောင်းကောင်း ခြေကြည့်နေရလေ့ရှိပါသည်။ ငှက်ပျောအမှု အလက်တွေ နှစ် ခွာထုတ်၊ လိုသလောက် ဆစ်ပိုင်း၊ ငှက်ပျောလက် ဆားသားလေးများကို ဓားဖြင့် လွှဲသွားပုံ၊ ထစ်ထစ်ပြီး အခွန်အောက်တွေ လုပ်သွားပုံမှာ အံ့ဩစရာဖြစ်၏။ ကျောင်းဆောင်ငယ် (A Miniature Pavilion)ကို နန်းတော်ဆောင်ဆောင်၊ ကျောင်းအဆောင်ဆောင် (the Royal or Monastic Pavilion)နယ် ဘုံအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ ဘုံအဆင့်များကို မ-ဂဏန်းပြုလုပ်၏။ ကျောင်းဆောင်များမှာ ငါပြေပြေ ငှက်ပျောလက်များကြောင့် ဆင်စွယ် နန်းတော်ပမာ ကျက်သရေရှိလှသည်။ သစ်ပင်မှ ဖြစ်သော သက်ရှိအရာမို့ လောလောလတ်လတ် ဆစ်ပိုင်းထားသော ငှက်ပျောလက်မှာ လတ်ဆတ် အသက်ဝင်နေသလို ခံစားရသည်။ သစ်ပင်များသည် အေးငြိမ်းခြင်းနှင့် လန်းဆန်းခြင်းကို ခံနိုင်စွမ်းလေ၏။ ထို့ပြင် ငှက်ပျောဖောင်များကိုကား အမြဲအေးအေး အသုံးပြုရသော သစ်သားကျောင်းဆောင်များလို မဟုတ်ဘဲ၊ ပူတော်ပွဲပြီးသော နောက်နေ့မနက်စောစောတွင် နေရာ ဖြစ်ဆိပ်၊ ချောင်းပြောင်းများတွင် မျှောချနိုင်သေးသည်။ ဆီသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မကောင်းသောအရာများကို လွှင့်ပစ် ထိုက်ရာသလိုလည်း ခံစားနိုင်သေး၏။ ခုတော့ ငှက်ပျောလက် ကျောင်းဆောင်ကို ပြုလုပ်တတ်သူ ရှားသွား၍လား။ ကရိထထများ၍လား။ ကုန်ကျစရိတ်ပို၍လား မသိ၊ သိပ်မလုပ်ကြတော့ပေ။

သံတွဲမြို့ဟောင်းကုန်းမှ ရဟန္တာဆင်းတုတော်များ

ဘုရားကိုးဆူဆရာသည် ရွှေချထားသော သစ်သားဆင်းတုရုပ်တုငယ် (Gilded wooden statuettes)များ ထည်း ပင့်ဆောင် ပါရှိလာရသည်။ အလယ်တည့်တည့် ကျောင်းဆောင်ကြီးတွင် ပရိသတ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော ဘုရားရှင်ဆင်းတုတော် ရှိရလေသည်။ ထိုနောက် ဝှစ်တုတ်ထိုင်(Kneeling)လျက်ရှိသော ရဟန္တာကြီးရှစ်ပါး ရုပ်တုတော်များကို ဘုရားရှင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် အရပ်ရစ်မျက်နှာ (the Eight Cardinal Points) သတ်မှတ်ထားသော နေရာအသီးသီးတွင် တစ်ဆင့်နိမ့်ပြီး နေရာချထားရပါသည်။ လက်ဝဲရံ သာဝကကို လက်ဝဲဘက်တွင် ထည်းကောင်း၊ လက်ျာရံ သာဝကကို လက်ျာဘက်တွင်

လည်းကောင်း၊ ချထား စံပယ်စေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနောက် ဂြိုဟ်နတ်များကိုလည်း ရဟန္တာများ၏နောက် လက်ဝဲဘက်တွင် ဘုရားရှင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ပင် ချထားရပါသည်။ ဂြိုဟ်နတ်များသည် သူတို့၏ နေ့နံများအတိုင်းရှိပြီး သက်ဆိုင်ရာစီးတော် ယာဉ်များပေါ်တွင် ဇူးတုပ်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်လျက်သော်လည်းကောင်း ရှိနေကြသည်။ ကိတ်ဂြိုဟ်နတ်ကို အလယ်ကောင်တွင် ထားကာ ဆိုင်ရာ အရပ်မျက်နှာများအလိုက် နေရာချရ၏။ ထို့ပြင် နတ်ကြီးငါးပါးမှာ သီဝနတ်မင်းအား အလယ်မှာ ထားပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ ခုံတန်းငယ် နှစ်တန်းတွင် စီတန်းကာ နေရာချရလေသည်။ ထို ဟိန္ဒူနတ်ရုပ်များသည်ကား ယင်းတို့၏ စီးတော်ယာဉ် (Vehicle-mounts)များပေါ်တွင် ထလျက်သော်လည်းကောင်း၊ ဇူးတုပ်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ကိုယ်နေဟန်ထားအတိုင်းရှိနေကြသည်။ တောတောင်ရေမြေ ပိုင်စိုးသည့်နတ်များ၊ အိမ်စောင့်နတ်များကမူ စီးတော်ယာဉ် မပါရှိချေ။ သူတို့ကို ကျောင်းဆောင်တော်၏ လက်ျာဘက်တွင် နေရာပေးရသည်။ ထိုသို့ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးအား နေရာချထားပြီးနောက် မူလက အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားသော ထီး တံခွန်၊ ကုက္ကားတို့အနက် အကြီးဆုံး တစ်ခုစီကို ဘုရားရှင်ပေါ် အုပ်မိုးလိုက်၏။ ကျန် ရွယ်တူ ရှစ်ခုစီကို ရဟန္တာတို့အပေါ် အုပ်မိုးရပါသည်။ ပြီးနောက် ပန်းအိုးကိုးလုံးနှင့် သပိတ်ကိုးလုံးကို ဘုရားရဟန္တာများရှေ့တွင် ကပ်လျှာရသည်။ ခွက်ရှစ်ခွက်ကို ကိတ်ဂြိုဟ်မှအပ ဂြိုဟ်ရှစ်ခုရှေ့တွင် နေရာချကာ ဖယောင်းတိုင် ကိုးကိုင်ကို နေရာ ကိုးနေရာတွင် ထွန်းညှိပူဇော်ပါသည်။

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပုံ ကျင်းပနည်း

ဘုရားကိုးဆူပူဆင်ယင်ကျင်းပပုံမှာ နှစ်ပိုင်းဖြစ်၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်မတိုင်မီနှင့် အရုဏ်ဦးပိုင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဘုရားကိုးဆူဆရာသည် မြတ်စွာဘုရားကို အရင်ဆုံး ပင်ဖိတ်ပါသည်။ ထို့နောက် ရဟန္တာကြီးရစ်ပါးကို ပင်ဖိတ်ရသည်။ ဘုရားကိုးဆူဆရာသည် ဘုရားပင်ဂါထာတော်များကို ညဉ့်ဦးယံမှ သန်းခေါင်ယံတိုင်သည်အထိ ပါဠိဘာသာ၊ ပြန်မာဘာသာတို့ဖြင့် ရောစပ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး၊ ခရသင်းမှုတ်ကာ၊ ကြေးစည်သံ တဝေဝေထုကာဖြင့် ပွဲကို အသက်ဝင်စေလေ၏။ ဘုရားဖူး ပရိသတ်က သံပြိုင်ဝင်ရွတ်ရသည့် အခါများလည်း ရှိသည်။ ဧည့်သည်များ၊ အလုပ်မရှိသော အိမ်သည်များ အိပ်ရာဝင်သည့်အချိန်တွင်လည်း ဘုရားကိုးဆူဆရာသည် ဆက်လက်ရွတ်ဖတ်နေရလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အလှူရှင်ကလည်း ဆွမ်းကို စည်းကမ်းချက် ၁၂ချက်နှင့်အညီ ချက်နေရပါသည်။ ဂြိုဟ်နတ်များအတွက် ဆွမ်းကို သီးသန့် အိုးသစ်နှင့် ချက်ပြုတ်ရ၏။ ဆွမ်းချက်ပြီးလျှင် ဆွမ်းပွဲ (၁၂)ပွဲ (ဘုရားနှင့် ရဟန္တာ ၉ပွဲ၊ နတ်ကြီးငါးပါး ၅ပွဲ၊ ရက္ခစိုး၊ အာကာသစိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အိမ်စောင့်နတ် တစ်ပွဲနှင့် ဂြိုဟ်စောင့်နတ် ၉ပွဲ) ကို ပြင်ဆင်ရပြန်ပါသည်။ ထိုစဉ်ခိုက်တွင် ဆွမ်းခဲဖွယ်များကိုလည်း ပြင်ဆင်သူများက ပြင်ဆင်နေရ၏။

နံနက် တစ်နာရီခန့်မှစပြီး တနင်္ဂနွေမှ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ ကြာသပတေး၊ ရာဟု၊ သောကြာ၊ ထိုမှ ကိတ်(Ketu)ဂြိုဟ်ဟု အစဉ်အတိုင်း ပတ်ရပြန်သည်။ ထိုသို့ နေ့သစ်ကူးသော သန်းခေါင်ကျော်တစ်ချက်တီးတွင် အသင်ချက်ပြုတ်စီမံပြီးသော ဆွမ်း၊ ယိုသုံးမျိုး၊ သစ်သီးသုံးမျိုး (အုန်း၊ ငှက်ပျောနှင့် သင်္ဘောသီး စသော အခြားအသီးတစ်မျိုးမျိုး) ကောက်ညှင်းဖြင့် လှုပ်ထားသော မုန့်ဆီကြော်သုံးမျိုး (မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ မုန့်ဝါ)တို့ကို ဖြည့်ပြီး ကပ်လှူကြပါသည်။ အားလုံးကား သက်သတ်လွတ်သာ ဖြစ်ရ၏။ အချို့ကမူ ကွမ်း၊ လက်ဖက်များလည်း ထည့်ကြပါသည်။ အရင်ဦးဆုံး ဘုရား ရဟန္တာများကို ကပ်လှူပူဇော်ကာ လိုရာဆုကို တောင်းကြသည်။ ထို့နောက်တွင် နတ်ကြီးများနှင့် ဂြိုဟ် (Planet) နတ်များကို ဗလိနတ်စာကျွေးပြီး ဆုတောင်းကြပြန်၏။ ဆွမ်းကိစ္စအပြီးတွင်ကား ပင်ဖိတ်ထားသော ဂြိုဟ်နတ်များနှင့် နတ်ကြီးငါးပါးကို ပြန်ပို့ရလေသည်။ ထိုအခါတွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ ရာဟုဂြိုဟ်နှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ် စသော ပါပဂြိုဟ်(Papagyot) လေးပါးကို အရင်ပို့ရ

၏။ နောက်မှ သောမဂြိုဟ်(Bhomagyot)လေးပါး (တနင်္လာဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နှင့် သောကြာဂြိုဟ်) ကို ပို့ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ကိတ်ဂြိုဟ်ကို ပြန်ပို့ရလေသည်။

ကျန်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ငှက်ပျောရွက်ဖြင့် သေချာစွာ ထုပ်ပတ်ကာ ရေ၌ လည်းကောင်း၊ မီး၌ လည်းကောင်း စွန့်ကာ ရေစက်ချပြီး အပူအတန်းပေးဝေလိုက်ခြင်းဖြင့် ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ ငှက်ပျောဖျော်ကျောင်းဆောင်ဖြစ်ပါက နီးစပ်ရာ ရေကျောင်းတွင် ဖျော်လိုက်ကြ၏။

ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ခြင်း အလေ့အထ

အဆက်ဖော်ပြပါ တင်ပြချက်များကို လေ့လာကြည့်ကြပါ။ ထို့နောက် ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ခြင်းလေ့သည် ကျွန်းများနှင့် ညီ၊ မညီ၊ ဗုဒ္ဓဝါဒ ဟုတ်၊ မဟုတ် ချင်ချိန်ကြည့်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်ပွဲများတွင် ကောင်းဆောင် ပြင်ဆင်ပုံ၊ ပွဲပြင်ပုံ၊ ဘုရားနှင့် ရဟန္တာပင်ဖိတ်ပုံ၊ ကတော့ဖြင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်သည့် ကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာ့လက်မှု အနုပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည့်ကို လည်းကောင်း သတိပြုမိမည်ဖြစ်ပါသည်။ အခြားဘာသာများနှင့် ရောထွေးနေသော အချက်များ၊ နတ်မင်းနှင့် ဘုရားကို အတူပူဇော်ပုံများကိုမူ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ယူဆကာ ခဲစားနိုင်ကြပါကြောင်း။

* * *
ကိုးစားမြင့်(မဟာဒိန္နာ၊ စရေး-

- စာကိုး
- မြတ်မင်္ဂလာ (၂၀၀၁ မေ ၈-၃၁)(အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးဘာသာရပ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သင်ခန်းစာ)
- (Catherine Ray non, The Phayakos Myanmar Histirical Commission, Golden Jubilee Interntional Conferenc 2008)

ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို
မတရားသိမ်းပိုက် အုပ်ချုပ်နေသော
ကာလဖြစ်သည်။ နယ်ပိုင် မစ္စတာ စမစ်
သည် သပြေတောရွာသို့ တစ်ပတ်
တစ်ခါ လာရောက်လေ့ရှိသည်။ သပြေ

တောရွာသည် အနောက်ရိုးမနှင့် နီးပြီး
တောတောင်စိမ့်စမ်း ရေတံခွန်များ ရှိ
သဖြင့် အလွန်သာယာပါသည်။ ရွာထိပ်
တွင် ဘန်ဂလိုတစ်ခုဆောက်ပြီး စနေ
နေ့ညနေတွင် လာရောက် ညအိပ်ပြီး

ကောင်းသော်

မိုးကြိုးသွား

တနင်္ဂနွေနေ့ညနေမှ ပြန်လေ့ရှိသည်။ ဘန်ဂလိုတွင် အရက်သောက်ရင်း အနားယူလေ့ရှိသည်။ အရက်ကို အမြည်းကောင်းကောင်းနှင့် သောက်နေရပါက ကျေနပ်နေသူဖြစ်သည်။ ရိုးမနှင့် နီးသဖြင့် တောကောင်တို့၏အသားများကို စားရသဖြင့် ပျော်နေတတ်သည်။ စမစ်မှာ ကောင်းကွက်ရှိသလို ဆိုးကွက်များလည်း ရှိပါသည်။ စမစ်သည် အခြားအရာရှိကြီးများကဲ့သို့ မိန်းမကိုစွဲတွင် ဝိသနာမပါသဖြင့် ကျေးရွာက ကြည့်ဖြူကြပါသည်။ မကောင်းသည်ကိုစွဲမှာ ငွေကြေးကို မက်မောလွန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျေးရွာ အာဏာပိုင်များထဲမှ ရသမျှငွေကို နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် တောင်းခံလေ့ရှိသည်။ ကျေးရွာလူကြီးများက စုဆောင်းပေးသောငွေဖြင့် တင်းတိမ်ခြင်းမရှိဘဲ နည်းလမ်းတီထွင်၍ ငွေလမ်းဖောက်တတ်သည်။

ဘန်ဂလိုရှေ့ မြေတလင်းတွင် ကျေးရွာတစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ ဘောလုံးကန်စေသည်။ သူ့ကို ဖျော်ဖြေရာလည်း ရောက်အောင် လူငယ်များက ဘောလုံးပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဘောလုံးပွဲတွင် စမစ်က တစ်ဖက်နေပြီး၊ ကျန်တစ်ဖက်ကို ရွာသားများ နေစေပြီး ငွေကြေးလောင်းကြသည်။ သူနိုင်လျှင် ငွေရ၍ ပျော်နေသလောက်၊ သူ ရှုံးပါက ငွေမပေးချင်သဖြင့် အားလုံးကို အပြစ်ရာ၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရွာလူကြီးများက သူနိုင်စေရန် ဖန်တီးပေးကြရသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မြို့အပြန် ငွေထုပ်ပါသွားပါက ကျေးကျေနပ်နပ်ရှိတတ်ပါသည်။ ဘောလုံးပြိုင်ပွဲများ ရိုးသွားသောအခါ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲများကို ကျင်းပစေပါသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ပွဲကို နှစ်သက်သည်ဆိုသည်ထက် လောင်း

ကြေးထပ်၍ အမြတ်ငွေရသည်ကို သဘောကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေးရွာများမှ ဝိသနာရှင်များကို ဖိတ်ခေါ်၍ လက်ဝှေ့ပွဲများ ကျင်းပရာတွင် ကျေးရွာလူကြီးများက စမစ်ကျေနပ်စေရန်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများအပေါ် အမြင်ကြည်လင်ပြီး အကာအကွယ်ပေးရန် ရည်ရွယ်၍ ရန်ပုံငွေရှာပြီး ကျင်းပခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လက်ဝှေ့ပွဲမှာ အပတ်စဉ် ပွဲကျင်းပနိုင်ရန် ဝိသနာရှင်ရာမရသော အခါ ဝိတာတစ်ရာ၊ ဝိတာနှစ်ရာ အပြေပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပပေးရသည်။ မည်သည့်ပြိုင်ပွဲဖြစ်စေ မစ္စတာ စမစ်က ကျေနပ်ပါသည်။ ပြိုင်ပွဲလည်း ကြည့်ရှု လောင်းကြေးလည်း ရသဖြင့် သပြေတောရွာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရွာမှ တင်ပြတောင်းဆိုချက်မုန်သမျှ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ပါသည်။

ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း လူစည်ကားလျက်ရှိရာ ဈေးသည်များ ဝင်ရောက် ရောင်းချလာကြပါသည်။ အညာစောင်များ၊ နီးချောဖျာများ သင်ဖြူးဖျာများနှင့် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းချရာ လူစည်ကားသဖြင့် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ကြပါသည်။ ဘန်ဂလိုစောင့် မောင်ထွေက ဈေးသည်များ၏ ရောင်းချရသည့် တန်ဖိုးအပေါ် ဈေးကောက် ကောက်၍ သခင်ကြီးထံ ပေးသဖြင့် သခင်ကြီးက ဈေးရောင်းချခြင်းအပေါ် ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိပါ။ ဈေးရောင်းချသူ များလာသည်နှင့် ဈေးကောက်ငွေများလာသောကြောင့် သခင်ကြီးက ကျေနပ်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နွားများ ကွဲများ မြင်းများကိုပင် လာရောက် ရောင်းချကြပါသည်။ ကျောက် စသည် ရတနာများလည်း ရောင်းချတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းတစ်ခုရောင်းချရန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အထူးအဆန်းပစ္စည်းဖြစ်၍ များများ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသည်ကို မြင်၍ သခင်ကြီးက မောင်ထွေကို သွားရောက် စုံစမ်းရန် လွှတ်လိုက်သည်။ မကြာမီ မောင်ထွေ ပြန်ရောက်လာသည့် မြင်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်တင်ပြသည်။

“မိုးကြိုးသွား ရောင်းဖို့ ရောက်လာတာပါ သခင်ကြီး”
 သခင်ကြီးမှာ မိုးကြိုးသွား မမြင်ဘူး၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။
 “မိုးကြိုးသွားဆိုတာ ဘာလဲ”
 “ကောင်းကင်က ကျလာသော ပစ္စည်းပါ။ အလွန်ရှားပါးပြီး အစွမ်းထက်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုအစွမ်းထက်တာလဲ”
 “ဒီပစ္စည်းက ဆေးကုသလို သလို အဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးလိုလည်း ရပါတယ်။ မိုးကြိုးသွားစစ်တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့မတူ ဒီပစ္စည်းကို ဆောင်ထားရင် တုတ်ရိုက်ရင် မနာမကျင်ဘူး။ စားနဲ့ ထိုးမပေါက်မပြုဘူး။ သေနတ်နဲ့ ပစ်မကျည်မထွက်ဘူး”

“မောင်မင်းပြောတာ အမှန်ပဲလား”
 “မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး”
 “ဒါဆို တိုသွားကြည့်ရအောင် မောင်ထွေသည် သခင်ကြီးခေါ်ကာ လူဝူလူဝေးရိုရာသို့ ထွက်သည်။ လူအုပ်ထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဘေးကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ကြည့်နေကြသည်။ တောင်ဘီဝတ်ဆင်ပြီး လွယ်အိုး၊ ခိတ်စီနှင့် အသက် ၃၀ခန့် လူရွယ်မျှ က လွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းကို ထုတ်

အကျိုးအကြောင်းရှင်းလင်းပြောပြ
သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ကြပါ။ ဒါ မိုးကြိုး
များအစစ်ပါ။ မမြင်ဘူးတဲ့ လူတွေ
သည်း ကိုယ်တွယ်ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ကျောက်ခဲနက်သဏ္ဍာန် အရှည်
များကလေးကို ထုတ်၍ ပြသပါသည်။
သူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်က
သည်းကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်
သည်။

“ဘယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

“ကျုပ်က ဈေးမသတ်မှတ်ရ
သေးပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ ရောင်းရင် ဈေး
ကောင်းရမယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာပါ။
ကျုပ်တို့က လေလံပစ်သလို ဈေး
အများဆုံးပေးတဲ့ လူကို ရောင်းဖို့ စိတ်
ထူးထားပါတယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်က အရင်စပေး
မယ်။ သုံးရာပေးတယ်ဗျာ”

ထိုလူက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်
ပထမဆုံး ဈေးစပေးလိုက်ပါသည်။ ထို
စဉ် ပရိသတ်ထဲမှာ သျှောင်တစ်တောင်း
နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ချက်ချင်းထ၍ပြော
ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ခြောက်ရာပေးပါ
တယ်”

ဒုတိယလူက ခြောက်ရာပေး
သဖြင့် ပထမလူမှာ မလိုက်နိုင်သော
ကြောင့် စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် မလိုက်နိုင်ပါတော့ပါဘူး။
ပေးနိုင်တဲ့လူ ဆက်ပေးကြပါ”

ထိုလူ နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့်
လူဝကြီးတစ်ဦးက ထလာပြီး ပြောပါ
သည်။

“ကျုပ် တစ်ထောင်ပေးမယ်”

မိုးကြိုးသွားပိုင်ရှင်မှာ ပြီးသွားပါ
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး
ဆက်လက်ပြောပါသည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တစ်ထောင်ပေး
ပါပြီ။ နောက်ထပ်ပေးမယ့်လူရှိရင် ပေး
ကြပါ”

ပရိသတ်က လှုပ်ရှားမှုမရှိသဖြင့်
မိုးကြိုးသွားပိုင်ရှင်က ထပ်မံ ရှင်းလင်း
ပြောပြနေပါသည်။

“နောက်ထပ် ဈေးပိုပေးမယ့်လူ
မရှိရင် ဘစ်ထောင်ဈေးပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကို ရောင်းရပါမယ်။ ကဲ - ကျုပ်
အော်ပြီး မေးပါမယ်။ ပထမအကြိမ်ပါ။
ကျုပ်တစ်ထောင်ထက် ပိုပြီးပေးမယ့်လူ
ရှိပါသေးသလား”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်နေသည်။
ပြန်ဖြေမည့်သူ မရှိ။ မည်သည့်အသံမှ
ထွက်မလာသဖြင့် ပိုင်ရှင်က ဒုတိယ
အကြိမ်မေးရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ ကျုပ်တစ်
ထောင်ထက် ပိုပေးမယ့်လူ ရှိပါသေး
သလား”

မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာ
သဖြင့် ပိုင်ရှင်က တတိယအကြိမ်
အော်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ကဲ - ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါ”
ပိုင်ရှင်၏ အသံမဆုံးမီ လူအုပ်ထဲ
မှ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ် ဈေးပိုပေးပါမယ်”
လူများမှာ ထိုလူထံ အာရုံ

ရောက်သွားပါသည်။ ထိုလူမှာ အသက်
၆၀ခန့် ယောက်ဝတ်နုနှင့် လူကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူကြီးက အားလုံးမြင့်
သာအောင် လက်ညှိုးထောင်၍ အော်
ပြောလိုက်သည်။

“နှစ်ထောင်ပေးမယ်”

ပရိသတ်မှာ ဟာခနဲ အံ့အားသင့်
သွားပါသည်။ လေလံပစ်ရာတွင် အဆင့်
ဆင့် စိစစ်၍ပေးလေ့ရှိရာ တစ်ကျပ်
သာရုံ တစ်ရာသာရုံနှင့် လေလံအောင်
မြင်တတ်သဖြင့် အနည်းငယ်သာ ပိုပေး

လေ့ရှိသော်လည်း ယခု ထိုလူကြီးက
နှစ်ဆဈေးတင်ပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံး
အံ့သြသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာ

စစ်ပင် တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ငွေကျပ်
နှစ်ထောင်၏ တန်ဖိုးမှာ အလွန်များပြား
သဖြင့် ပိုင်ရှင်မှအပ အားလုံး အံ့သြ
နေကြသည်။ ပထမ တစ်ထောင်ပေးခဲ့
သူမှာ ဝိုင်ကျသွားပါသည်။ ဘေးမှ လူ
များက ဆက်လိုက်ရန် အားပေးကြ
သော်လည်း ခေါင်းခါလျက်ရှိပါသည်။

“မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ လက်
လျှော့လိုက်ပါပြီ”

တစ်ထောင်ပေးသူက လက်
လျှော့လိုက်သဖြင့် ပိုင်ရှင် ပရိသတ်ကြီး
ကို မေးရပြန်သည်။

“ကဲ - နှစ်ထောင်ထက် ပိုပေး
နိုင်သူရှိရင် ထွက်ခဲ့ပါဦး”

မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာ
သဖြင့် မိုးကြိုးသွားပိုင်ရှင်က ထုံးစံ
အတိုင်း မေးရပြန်သည်။

“သုံးကြိမ်မေးပါမယ်။ ပထမ
အကြိမ်ပါ။ ကျုပ်နှစ်ထောင်ထက် ပိုပေး
နိုင်တဲ့လူ ရှိပါသေးသလား”

ပတ်ဝန်းကျင်က ငြိမ်နေသဖြင့်
ဒုတိယအကြိမ်မေးရပြန်သည်။

“ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ နှစ်ထောင်
ထက် ပိုပေးနိုင်တဲ့လူ ရှိပါသေးသလား”
ပရိသတ်ထဲမှ တို့ပြန်သံ မကြားရ
သဖြင့် ပိုင်ရှင်က နောက်ဆုံးအကြိမ်
မေးလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါ။ နှစ်ထောင်
ထက် ပိုပေးမယ့်လူ ရှိပါသေးသလား”
မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာ
သဖြင့် ပရိသတ်ကြီးကို ပြောလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော် သုံးကြိမ်ကြေညာလို့
ပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ဈေးပိုပေးမယ့်လူ
မရှိတော့တဲ့အတွက် ငွေကျပ်နှစ်ထောင်

ပေးတဲ့လူဟာ အများဆုံးပေးနိုင်တဲ့ လူ ဖြစ်လို့ အစီအစဉ်အတိုင်း နှစ်ထောင် ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မိမိကြီးသွားရောင်း ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံး သဘောတူ ကြရဲ့လား။”

ပရိသတ်ကြီးကို သုံးကြိမ်အော် ချစ် မေးလိုက်ရာ သဘောတူကြောင်း သိရပါသည်။

“အားလုံး သဘောတူကြပါ သလား။”

“တူပါတယ်”

“သဘောတူကြပါသလား။”

“တူပါတယ်”

“သဘောတူကြပါသလား။”

“တူပါတယ်”

“ကျွန်တော် သုံးကြိမ်မေးပြီးပါပြီ။ အားလုံး သဘောတူတဲ့အတွက် ဈေး အများဆုံးပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မိမိကြီး သွားရောင်းပါမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒီဘက် ကြွပါခင်ဗျာ”

ကျပ်နှစ်ထောင်ပေးမည့် ယောဂီ ဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လူ့အုပ်ထဲ မှ တိုးထွက်ကာ မိမိကြီးသွားပိုင်ရှင်အနီး သို့ သွားခဲ့သည်။ အနီးရောက်သည်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မိမိကြီးသွားကို ကျုပ် နှစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်ပါမယ်။ မိမိကြီးသွား စစ်မစစ်ကို စမ်းသပ်ပြပါ။ မိမိကြီးသွား စစ်ရင် ချက်ချင်း ငွေချေပါမယ်”

“မိမိကြီးသွားစစ်မစစ်ကို ဘယ် လို စမ်းသပ်ပြစေချင်သလဲ”

“ကြိုက်သလိုစမ်းပါ”

“အလွယ်ကူဆုံး စမ်းသပ်နည်း ကတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြုဖို့ပဲ။ မိမိကြီး သွား စစ်ရင် ကျည်မထွက်စေရပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ် ဖိမလာဘူး။ တစ်နေရာက ခဏလေးလို ရရင် ကောင်းမယ်”

“သခင်ကြီးအိမ်မှာ ခြောက်လုံးပြန် ရှိတယ်ဗျို့”

ပရိသတ်တစ်ဦးက စိတ်ဝင်စား စွာ ပြောလိုက်သည်။ ကျန်လူများက လည်း စမ်းသပ်သည်ကို ကြားလိုကြ သဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြောဆို အကြံပေးကြ ပါသည်။ မိမိကြီးသွားပိုင်ရှင်သည် သခင် ကြီးကို မပြောဝံ့သဖြင့် မောင်ထွေးထံ ချဉ်းကပ်၍ ပြောရသည်။ မောင်ထွေးက သခင်ကြီးကို ခြောက်လုံးပြန်ကို အလွယ်တကူ ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ သေနတ်ပေးလိုက်ပြီး လက်တွေ့ စမ်း သပ်သည်ကို အနီးကပ်ကြည့်လိုသဖြင့် သခင်ကြီးနှင့် မောင်ထွေးတို့ပါ ကပ်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ အနီးရှိ ပင်စည်ကြီးသော သရက်ပင်တွင် မိမိကြီးသွားကို ကပ် လိုက်ပြီး ယောဂီကြီး၏ လက်သို့ သေနတ်ပေးလိုက်သည်။

“ယောဂီကြီး... သံသယရှင် အောင် ကိုယ်တိုင်ပစ်ကြည့်ပါ”

သခင်ကြီးမှာလည်း စိတ်ဝင်စား လွန်းသဖြင့် အသက်ရှူရန် မနေသည့် ထင်ရသည်။ ယောဂီကြီးက မိမိကြီးသွား ကို သေနတ်ပြောင်းဝတော့ပြီး ပစ်လိုက် သည်။

“ခြောက်”

ကျည်ဆန် လုံးဝ မထွက်ပါ။ ကြည့်နေသူများမှာလည်း အားရဝမ်းသာ လက်ခုပ်တီး အားပေးကြသည်။ သခင် ကြီးက အထူးစိတ်ဝင်စားသဖြင့် ထပ် ပစ်ရန် ပြောလိုက်သည်။

“ထပ်ပစ်ပါဦး။ ကျည်ဆန်ကုန် သည်အထိ ပစ်ပါ။ ကျုပ် ခွင့်ပြုတယ်”

သခင်ကြီး ခွင့်ပြုသဖြင့် နောက် ထပ် ငါးချက် ထပ်မံပစ်လိုက်သည်။

“ခြောက်...”

“ခြောက်...”

“ခြောက်...”

“ခြောက်...”

“မိုးကြိုးသွားစစ်တယ်ဗျို့”
 လူအုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က
 ဆာရီ ပြောလိုက်သည်။ ယောဂီကြီး
 သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲက ငွေသား
 ချပ်နှစ်ထောင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး
 မိုးကြိုးသွားကို ကိုင်လိုက်သည်။ ယောဂီ
 ကြီးက ခြောက်လုံးပြုံးကို သခင်ကြီးထံ
 ချွေးကမ်းပေးလိုက်သည်။ သခင်
 ကြီးမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲကို ကြည့်
 ထိုင်ရသကဲ့သို့ အားရကျေနပ်လျက်
 သူ၏ ခံစားချက်ကို နှုတ်က ပွင့်ဟ
 ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။
 ချွေးကမ်းသက်မှာ ဒါလောက် ထူးဆန်း
 ဘာ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

မစ္စတာ စမစ်မှာ သူ၏ ခြောက်
 လုံးပြုံးကို သေချာစွာ ပြန်လည်စစ်ဆေး
 ထိုင်သည်။ သူ့ဆန်တံတွင် ချို့ယွင်း
 မတွေ့ရသဖြင့် အားလုံးကြီးအောင်
 ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆန်တံမှာ ကျည်အစစ်
 အပြည့်ရှိတယ်။ လုံးဝ ချို့ယွင်းချက်
 မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်ဆန်တံက ပစ်တိုင်း
 တည်ဆန်ထွက်တာချည်းပဲ။ အားလုံး
 ရဲ့ ရှေ့မှာ ကျုပ် ပစ်ပြလိုက်မယ်”

ဆန်တံကို ရိုးမတောင်ဆီသို့
 လှည့်၍ အပေါ်သို့ ထောင်ကာ ပစ်ပြ
 လိုက်သည်။

- “ခိုင်း...”
- “ခိုင်း...”
- “ခိုင်း...”
- “ခိုင်း...”
- “ခိုင်း...”

ဆန်တံသုံးစွဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး
 ကျည်ဆန်ရှိကြောင်း အခိုင်အမာပြသ
 လိုက်သဖြင့် အားလုံး ကျေနပ်သွားပါ
 တော့သည်။ အားလုံးလည်း သံသယ
 ကင်းရှင်းကာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ

လည်း ပြီးပြတ်သွားပြီဖြစ်၍ လူအုပ်ကွဲ
 သွားပါသည်။ မိမိတို့ လိုရာခရီးသို့
 ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် ကွင်းပြင်ထဲတွင်
 လူတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစလောက်သာ ကျန်
 ပါတော့သည်။ သခင်ကြီးမှာလည်း
 မောင်ထွေးကို ခေါ်ကာ ဘန်ဂလိုပေါ်
 သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ဘန်ဂလိုပေါ်သို့
 ရောက်သည့်တိုင် သခင်ကြီးမှာ အငြိမ်
 နေ၍မရဘဲ ထိုင်ရမလို၊ ထ၊ရမလိုဖြစ်
 နေပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ခံစားနေရသော
 ခံစားချက်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ
 မောင်ထွေးကို မေးလိုက်သည်။

“မောင်မင်း... ပစ္စည်းဝယ်လိုက်
 တဲ့သူ ရှိသေးသလား”

မောင်ထွေးသည် ပြတင်းပေါက်
 မှ လှမ်းကြည့်ရာ ယောဂီကြီးကို တွေ့
 နေရသဖြင့်...

“ရှိနေပါသေးတယ် သခင်ကြီး
 ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီလူကို သွားခေါ်လာခဲ့”

မောင်ထွေးသည် ဘန်ဂလိုပေါ်
 မှ အပြေးဆင်းကာ ယောဂီကို ခေါ်လာ
 ခဲ့ပါသည်။

“မောင်မင်း... ဒီမှာ ထိုင်ပါ”
 သခင်ကြီးက ယောဂီကြီးကို သူ့
 ရှေ့တွင် နေရာပေးသဖြင့် ဝင်လိုက်ပါ
 သည်။

“မောင်မင်း... ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဒီက မြင်နေရတဲ့ ကျောက်
 တစ်လုံးကတောင်မှာ နေပါတယ်”

ဘန်ဂလိုပေါ်က လှမ်းကြည့်ပါက
 တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် ကျောက်
 တစ်လုံးတောင်ကို မြင်ရပါသည်။

“မောင်မင်း ဝယ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်း
 ကို ပြန်ရောင်းမလား”

- “အမြတ်ရရင် ရောင်းပါ့မယ်”
- “ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”
- “သုံးထောင်ရရင် ရောင်းပါ့မယ်”

“များတာပေါ့၊ မောင်မင်းဝယ်တာ
 နှစ်ထောင်ပဲ ကျုပ်ပြင်တယ်”

“ဒီပစ္စည်းက ရှားပါးပစ္စည်းပါ။ မြို့
 ပေါ် တက်ရောင်းရင် ငါးထောင်ရနိုင်
 တယ်”

“နှစ်ထောင်ငါးရာပေးမယ်”

“မရောင်းနိုင်ပါဘူး”

သခင်ကြီးက ပစ္စည်းကို လိုချင်
 နေမှန်းသိသဖြင့် ယောဂီကြီးက ဈေး
 မလျှော့နိုင်ကြောင်း အခိုင်အမာပြော
 လိုက်ပါသည်။ သခင်ကြီးမှာ သူ့စိတ်ကို
 သူ မတားနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်
 ရောက်၍ ငွေသုံးထောင်ယူကာ ယောဂီ
 ကြီး၏ လက်သို့ ပေးလိုက်ပါသည်။
 ယောဂီကြီးက ငွေစက္ကူများကို ရေ
 တွက်၍ ပြည့်သည်နှင့် လွယ်အိတ်ထဲ
 က မိုးကြိုးသွားကို ထုတ်ယူ၍ စားပွဲ
 ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ သခင်ကြီး
 သည် မိုးကြိုးသွားကို အမြတ်တနိုး
 ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ - မောင်မင်း သွားနိုင်ပြီ”

“သခင်ကြီး စမ်းသပ်ဦးမလား”

“မစမ်းတော့ပါဘူး။ ငါ့ဆန်တံမှာ
 လည်း ကျည်ဆန်ကုန်သွားပြီ။ မောင်ရင်
 စမ်းသပ်တုန်းက ကျုပ်ကြည့်ထားပြီး
 သားပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ
 သခင်ကြီး”

ယောဂီကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီး
 ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆင်းသွားပါသည်။ သခင်
 ကြီးမှာ မိုးကြိုးသွားကို ရလိုက်သဖြင့်
 ကျေနပ်မဆုံးအောင် ရှိနေပါသည်။
 မိုးကြိုးသွားကို လက်က မချနိုင်ဘဲ
 ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း ပြီးနေပါသည်။ ည
 နေတွင် မြို့သို့ ပြန်ရမည်ဖြစ်၍ မြို့သို့
 ပြန်ရောက်ပါက အပေါင်းအသင်းများကို
 မိုးကြိုးသွား၏ အစွမ်း အံ့မခန်းကို ပြသ
 ရင်း ကြွားရန် စိတ်ကူးလျက်ရှိပါသည်။

ညနေတွင် နယ်ပိုင်ကြီးသည် သူ၏ ဂျစ်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ မြို့သို့ ပြန်သွားပါသည်။ နယ်ပိုင်ကြီး ပြန်သွား မှ မောင်ထွေးမှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဘန်ဂလိုတံခါးများကို အလုပ်ပိတ်၍ ရွာ ထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ပတ်အတွက် တော့ တာဝန်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရွာထဲ လျှောက်လည်ပြီး ညရောက်မှ ပြန်လာ တော့မည်ဖြစ်သည်။

မောင်ထွေးသည် ညဉ့်နက်မှ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လာသည်။ မိုးလင်း သော်လည်း မထသေးဘဲ ဖိန်နှင့် ကွေး ကောင်းတုန်း အပြင်မှ တံခါးထုသံ ကြားနေရသည်။ သခင်ကြီး မရှိပါက မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်စရာမလိုသဖြင့် ဆက်အိပ်ရန် စိတ်ကူးထားသော်လည်း နားထဲမှ သူ့ကို ခေါ်သံကြားနေရသည်။

“မောင်ထွေး... မောင်ထွေး”

ဆက်အိပ်၍ မရတော့သဖြင့် အိပ်ရာက ထပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာသူကြီးကို တွေ့လိုက် ရ၍ အံ့သြနေပါသည်။

“မောင်ထွေး... တံခါးတွေ ဖွင့်၊ သခင်ကြီးလာတယ်”

မောင်ထွေးမှ အံ့သြရင်း တံခါး အားလုံးဖွင့်လိုက်ရသည်။ ဘန်ဂလိုပေါ် သို့ သခင်ကြီးတက်လာသည်ကို မယုံ ကြည်နိုင်စရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သခင်ကြီး... ဘာကိစ္စရှိလို့ စောစောစီးစီးရောက်လာတာလဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ မေးမနေနဲ့၊ ကျုပ် ကို လိမ်တယ်”

“ဘယ်သူလိမ်တာလဲ သခင်ကြီး”

“ဒီပစ္စည်းရောင်းတဲ့ လူပေါ့၊ ဒီလူ ကို တွေ့အောင်ရှာပါ”

သခင်ကြီးက သူဝယ်သွားသော ပိုးကြီးသွားကို ထုတ်ပြသည်။ စိတ်ဆိုး

ပြီး ဒေါသကြီးနေသဖြင့် မောင်ထွေး ဆက်မမေးဝံ့တော့ပါ။

“ဒီလူ ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ကျောက်တစ်လုံးတောင်မှာ နေ တယ်လို့ ပြောသွားပါတယ် သခင်ကြီး” မောင်ထွေးက ကြောက်ကြောက် နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင် လိမ်လို့ ကျုပ် အရက်ကွဲရတယ်။ ကျုပ်လူတွေရှေ့မှာ ဒီပစ္စည်းကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြတာ၊ တစ် ချက်ပစ်ရင် တစ်ခါ ကျည်ထွက်တယ်။ ပစ်လိုက်တိုင်း ကျည်ထွက်တယ်။ ဒီ ပစ္စည်းမှာလည်း ဒေတ်ရာချည်းဖြစ်ကုန် ရော။ ကြေမှုပျက်စီးနေပြီ။ သူကြီး... ဒီလူကို သိသလား”

“မနေကုန်မှ မြင်ဖူးတာပါ သခင် ကြီး”

“ပစ္စည်းရောင်းသွားတဲ့ လူကို ရော သိသလား”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဆုံဖူးပါဘူး သခင်ကြီး”

“သူကြီးနဲ့ အဖွဲ့ ကျောက်တစ်လုံး ကို ချက်ချင်းလိုက်ကွာ။ သူ့ကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာ၊ ဖမ်းပြီး ဒီကို ခေါ်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး”

သူကြီးနှင့် အဖွဲ့ ထွက်သွားကြ သည်ကို ငေးကြည့်ရင်း သခင်ကြီးမှာ ဒေါသထွက်နေဆဲဖြစ်သည်။

“အလကား... လူလိမ်တွေ”

“ကျုပ်လိုလူကိုတောင် လိမ်ရဲ တယ်”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

အမျိုးမျိုးကြိမ်းဝါးနေပါသည်။ ထမင်းကျွေးသော်လည်း မစားနိုင်ဘဲ အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး အရက်သောက်ရင်း ဒေါသ ထွက်နေခဲ့သည်။ နေဝင်ခါနီးမှ သူကြီး နှင့်အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူကြီး

က သခင်ကြီးကို တွေ့ပြီး ရှင်းလင်း တင်ပြပါသည်။

“ကျောက်တစ်လုံးတောင်မှာ တရားကျင့်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေပဲ ရှိတယ်။ မနေ့က လာတဲ့ ယောက်ျား မတွေ့ရပါဘူး။ သူပုံသဏ္ဍာန်ပြောပြီး မေးပေမယ့် သိတဲ့လူ မရှိပါဘူး။ တောင် ပေါ်မှာ နေရာလပ်မကျန် ရှာပါတယ်။ မတွေ့ပါဘူး သခင်ကြီး”

“မောင်မင်းတို့လည်း အသုံးမကျ ဘူး။ ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ပြီ”

သခင်ကြီးမှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိ သဖြင့် အားပြတ်ပြီး ခွေပိုင်လဲကုသွား ပါသည်။ အားလုံးက သခင်ကြီး အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ သူကြီးနှင့်အဖွဲ့က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ကြသော်လည်း ကျန်ရွာသားများမှာ စိတ် ထဲက ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေကြသည်။ ဒါလောက် ငွေလောဘတက်နေတဲ့သူ အလိမ်ခံရတာ ကောင်းတယ်ဟု၍ တစ်မျိုး နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှအပေါ် အနိုင် ယူနိုင်တဲ့လူကို ချီးကျူးရမှာပေါ့ဟု တစ်ဖုံ၊ အမျိုးမျိုးဝေဖန် ပြောကြားနေ ကြပါသည်။

ကောင်းဆော်

ယပ်တောင်ယတြာ

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ယပ်တောင်နီဒါန်း

လူတို့သည် လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို တီထွင်အသုံးပြုခဲ့ကြရာ၌ ယပ်တောင်သည် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေ၏။ ယပ်တောင်ကို ရှေး လူရိုင်းဘဝကပင် မီးမွှေးရန် မီးမွှေးကိရိယာအဖြစ် စတင်အသုံးပြုလာခဲ့ကြသည်ဟု သုတေသီတို့က ယူဆကြသည်။

မူလ ဖေါ်ကာစ ယပ်တောင်များသည် သဘာဝအတိုင်း သစ်ပင်ကြီးများမှ ရသော အရွက်ဖားဖားကြီးများ ဖြစ်သည်။ လူက လက်ဖြင့် လှုပ်ရှားခတ်ပေးရသော ပဒေသာပင်မျိုး အရွက်အလက်ကြီးများဖြစ်ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ပေါ့ပါးသော ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များ၏ အမွှေးအတောင်များဖြင့် လှပသေသပ်အောင် မွှမ်းမံပြုလုပ်ထားသော အရွက်ပြားကြီးများ ဖြစ်သည်ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် ထုထည်ကြီးမားသော ယပ်တောင် အရွက်ပြားကြီးများသည် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုရန်နှင့် သယ်ယူဆောင်သွားရန် ခက်ခဲသဖြင့် ယပ်တောင်ကိုင်များက သယ်ဆောင် ထိန်းသိမ်းပေးခြင်း၊ အလိုရှိလျှင် လက်ဖြင့် လှုပ်ရှားခတ်ပေးခြင်း ပြုလုပ်ပေးရပါသည်။

ရှေးအခါက မင်းစိုးရာတု အာဏာပိုင်စိုးထားသူများနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝကြသူများ အစရှိသော အထက်တန်းလွှာ လူကုန်ထဲများသည် အထူးလေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသော ယပ်တောင်ကိုင် လှလင် (သို့မဟုတ်) ယပ်တောင်ကိုင် ကညာပျိုများကို သီးသန့် ခန့်ထားကြပြီး မိမိတို့နှင့် မိမိတို့ထံ လာရောက်လည်ပတ်ကြသော ချွေညည်သည်တော်များကို နောက်နား (သို့မဟုတ်) ဘေးနား မနီးမဝေးမှနေ၍ ယဉ်ကျေးယူတူစွာ ယပ်ခတ်အသုံးတော်ခံခြင်းကို ဂုဏ်ယူစွာ စေခိုင်းအသုံးပြုကြသည်ဟု ဆိုသည်။

နောင်အခါ ထုထည်ကြီးမား၍ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုရန် နှင့် စာစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ယူသွားရန် ခက်ခဲသော ယပ်တောင်အပြားအချပ်ကြီးများအား သေးငယ်၍ ခေါက်သိမ်းသယ်ဆောင်ရ လွယ်ကူသော ယပ်တောင်ငယ်များကို တီထွင်ကြံဆ အသုံးပြုလာရာမှ တဖြည်းဖြည်း ခေတ်စီ ယပ်တောင်ငယ်များ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယပ်တောင်ငယ်များ ခေတ်စားလာသဖြင့် အခြားလူများမှ ယပ်ခတ်ပေးရန် မလိုတော့ဘဲ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ယပ်

ရှိသောအခါ ထုတ်ယူအသုံးပြုနိုင်ပြီး အသုံးမလိုသည်အခါ ခေါက်၍ သိမ်းဆည်းထားနိုင်သဖြင့် ယပ်တောင်ကိုင်များ အလုပ်ပြုတ်ကြရ၏။ ပန်ကာ၊ လေအေးစက်ခေတ်၌လည်း ယပ်တောင်သည် အသုံးပြုနေရဆဲဖြစ်သည်။

ယပ်တောင်ကို နိုင်ငံတော်ကိစ္စများ၌ လည်းကောင်း၊ မြင့်မြတ်သော ဘာသာရေးအခမ်းအနားများ၌ လည်းကောင်း၊ လောကီရေးရာ အခါတော်ပေး အမှုကိစ္စကြီးငယ် ဆောင်ရွက် ကြရာ၌ လည်းကောင်း အသုံးပြုကြရသည်။

ယပ်တောင်များသည် ယခုခေတ်တွင် အလွန်လူကြိုက် များလှသော ပန်ကာနှင့် လေအေးစက်အမျိုးမျိုး၏ ဘိုးအေ ဖြစ်ပြီး အပူသောက ဗျာပါဒအမျိုးမျိုးတို့ကို ကင်းဝေး လွတ် ငြိမ်းစေနိုင်သည်။ ဘဝအေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ယတြာ ကောင်းအဖြစ် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သော ယုံကြည်မှု ပစ္စည်း လည်းဖြစ်သည်။

တရုတ်လူမျိုးတို့သည် ယပ်တောင်ကို နှစ်သက်ဖွယ် ပစ္စည်းအဖြစ် အမြတ်တန် ကိုင်တွယ် အသုံးပြုတတ်ကြ၏။ ထီးသွေး နန်းသွေး တရုတ်မင်းသမီးများသည် ယပ်တောင် ကိုယ်စီကိုင်၍ ထွက်ခွာမှုကြသည်။ အထူးသဖြင့် မင်းခမ်း မင်းနားနှင့် ရိုးရာပွဲတော်များတွင် ဝင်ရောက်ပါဝင် ဆင်နွှဲကြ သည့်အခါ မိမိတို့၏ အဆင့်အတန်းကို အခြားသူများ မသိ အောင် မျက်နှာဖွင့်တပ်ကြရ၏။ ပူအိုက်မှုဒဏ်ကြောင့် မကြာ ခဏ မသိမသာ မျက်နှာဖွင့်လှစ်ရသည့်အခါ ယပ်တောင် သည် ရွှေမျက်နှာတော်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန် လွန်စွာ အသုံးဝင်လှပါသည်။ ယပ်တောင်ကို အမျိုးသမီးထုတစ်ရပ် လုံးက နှစ်သက်မြတ်နိုး ကိုင်ဆောင်အသုံးပြုတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ မြူတွေ မကွဲ တကွဲ၊ ကက္ကူအလှကို တစ်ဝကြီး အနီးကပ် ဖူးတွေလိုက်ရ ၏။ စိတ်ချမ်းမြေ့ရာကောင်းလေစွ။ ကြည့်ညိုသဒ္ဓါတိအဟုန် ကြောင့်ပင် အားရဝမ်းမြောက်ရှိလှ၏။

“ကက္ကူ”ဆိုသည်မှာ ပအိုဝ်းဘာသာစကားပင် ဖြစ် သည်။ ကက်မှာ စခန်း၊ ကင်းစခန်းဖြစ်သည်။ ကုမှာ နယ်ခြား စခန်းလေးပင်ဖြစ်၏။ ကက္ကူရွာနေရာလေးမှာလည်း ဆီဆိုင် စော်ဘွားပိုင်နက်နှင့် သောင်ရွှေစော်ဘွားပိုင်နက်စပ်ကြားတွင် တည်ရှိနေပါသည်။

ရှေးဟောင်းစေတီတော်များကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖူးတွေ့ခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ပထမဆုံးဖြစ် သည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များအလယ် ကုန်းပို့မိုးလေးမှာ စေတီ တော်တွေ စုပေါင်းဝန်းရံထားပုံက အံ့မခန်းပင်။

စေတီပုထိုးပေါင်း အသစ်ရော အဟောင်းပါ ၂၅၀၀

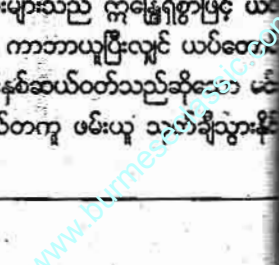
ဆူလောက်ရှိသည်ဟု ဆို၏။ ဒေါက်တာ သန်းထွန်းနှင့် ဆရာ သိန်းသန်းထွန်းတို့၏ လေ့လာမှတ်တမ်းတင်မှုအရ ၂၀၀၀ ခန့်တွင် (၂၄၇၈)ဆူရှိသည်ဟု သိရသည်။ ၁၉၂၈ မှတ်တမ်း များအရ စေတီ (၂၄၄၈)ဆူကျော်ရှိပြီး ၁၉၃၈ မှတ်တမ်းများ အရ (၂၄၀၂)ဆူရှိသည်ဟု သိရသည်။ ပါးစပ်ရာဇဝင်မှတ် တမ်းများအရမှာတော့ “တောင်သူကွမ်းညှပ်(တဖျတ်ဖျတ်)” ဟု ဆိုရိုးစကားရှိပြီး စေတီအဆူပေါင်း (၇၆၂၃)ဆူရှိသည် ဟု ဆိုကြသည်။

ယပ်တောင်ပရိယာယ်

မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် ယပ်တောင်သည် အထူး အရေးပါသော မြင့်မြတ်သည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အခင်းအကျင်း များ၊ သီကြား၊ ဗြဟ္မာ၊ နတ်ဒေဝတာများကို ပူဇော်ပသသည့် အခမ်းအနားများ၊ ရိုးရာလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အစီအရင် ကိစ္စရပ်များ၊ ကတိသစ္စာတိုင်တည် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်ရသည့် အခါများ၊ လောကီရေးရာအပြုပြင် ဆောင်ရွက်ရသည့်အခါ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင် အခါပေး ဓာတ်ယတြာဆောင်ကြဉ်း ကြရသည့်အခါများ၊ အတွင်းအပြင်အပ ရိုးရာနတ်များကို ပသ တင်မြှောက်ရသည့်အခါများ၊ ကောင်းသော လာဘ်ဖွင့် ကံကောင်း မင်္ဂလာအခမ်းအနားများနှင့် သုဘ၊ အသုဘ အစုံအလင်ကိစ္စရပ်များတွင် မပါမဖြစ် အသုံးပြုရသော ပစ္စည်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။

ယပ်တောင်ပရိယာယ်သည် လွန်စွာ များပြောင်လှ၏။ အမျိုးသမီးထုကြီးကို ဣန္ဒြေသိက္ခာတက်အောင် ပရိယာယ် ဝေဝေ ဆယ်ပေးဆောင်ရွက်နိုင်သော အဖော်မွန်ကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ်က အမျိုးသမီးများသည် ယပ်တောင် ဖြင့် မိမိတို့၏ ရွှေမျက်နှာတော်ကို ကွယ်ဝှက်ထား၍ ဥပါယ် တံမျှင်ပြု ဟန်ဆောင် တိမ်းရှောင်နိုင်ကြသည်။ ယပ်တောင် ပေါ်မှ မျက်လုံးကျော် ကြည့်၍ ပရိသ ယောက်ျားဆိုသူများကို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပရိယာယ်ဉာဏ်ဆင်ကာ သားကောင်များ ကို မိမိရရ အပိုင်လှည့်စား ဖမ်းယူ ညှို့ယူနိုင်ကြသည်။ ကျားနှင့် မ အချစ်စစ်မြေပြင်ခင်းကျင်းရာ၌ အတောင်စုံဖွင့် ၍ အာဏာကုန် အသုံးပြုနိုင်သည်။ နှလုံးသားရေးရာ စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲရာတွင် ယပ်တောင်သည် အမျိုးသမီးများအတွက် အလွန်အားကိုးအားထားပြုရာ အရေးပါလှသော ပွဲသိမ်း လက်နက်ကြီးလည်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးများသည် ဣန္ဒြေရှိစွာဖြင့် ယပ် တောင်၏ အကာအကွယ် ကာဘာယူပြီးလျှင် ယပ်တောင် ပရိယာယ်သုံး၍ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်သည်ဆိုသော မင်္ဂလာ ယောက်ျားများကို အလွယ်တကူ ဖမ်းယူ သုံးသိချိသွားနိုင်

သည်။ ယပ်တောင်သည် အစီအမံကိစ္စများ၌ အစွမ်းထက်သော ပစ္စည်းတစ်ပါးလည်းဖြစ်သည်။

ယပ်တောင်၏ အကျိုးတရား

ယပ်တောင်များကို အစက လေကို အေးစေ၍ အအေးခံခြင်းနှင့် ငြိမ်နေသောလေကို လှုပ်ရှားစေခြင်းဖြင့် ပိုကောင်းမွာကောင်းငယ်များ မကပ်ရောက်နိုင်အောင် မောင်းထုတ်ပေးနိုင်ရန်သာ အသုံးပြုခဲ့ကြသော်လည်း နောင်ခေတ်တိုးတက်လာသည့်အခါ လူသားတို့၏ ဂုဏ်ဒြပ်အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြသော ပစ္စည်းဖြစ်လာခဲ့သည်။ ငွေကြေး ချမ်းသာသူများ၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ယပ်တောင်သည် ၂၀ ရာစုနှစ်နောက်ပိုင်းကာလတွင် ဆူကြူနိမ့်ပြင် လူမျိုးဘာသာမရွေး လူသားတိုင်းအတွက် အရေးပါ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတစ်ပါး ဖြစ်လာရသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာနယ်ယပ်အသိုင်းအဝန်း၌ ယပ်တောင်သည် ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ အောင်လံ၊ စကြာ၊ မုလေးပွားများနှင့်အတူ လောကီ-လောကုတ္တရာအစီအမံများ ပြုလုပ်ရသည့်အခါတိုင်း၌ အရေးပါသော ပဓာနအခန်းမှ ပါမဖြစ် ပါဝင်ရစေခြင်းဖြစ်လေ၏။ ပရိက္ခရာရုစမ်းပီးတွင် ယပ်သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား ယပ်တောင်လှူဒါန်းရပါလျှင် မြေကြောင့်ကြ အပူသောကမုန်သမူ ငြိမ်းစေ၍ သာယာအေးချမ်းသော ဘဝမျိုး၌ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာနှင့် နေထိုင်သွားကြရမည်။ ဘဝအဆက်ဆက်၌ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းကန်ဇရပ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနိုင်သော ဘုရားဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအဖြစ်နှင့် သူတော်စင် သူတော်ကောင်းများကြား မျက်နှာပန်းလှလှ နေထိုင်သွားရမည်။

သိကြား၊ ဗြဟ္မာ နတ်ကောင်း ဒေဝတာအပေါင်းတို့အား ပူဇော်ရလျှင် ပြဿနာအမှုအခင်း အနှောင့်အယှက်အတားအဆီးပေါင်းစုံတို့မှ လွတ်ကင်းကြ၍ အလုပ်ခရီးအကြံအစည်များ အောင်မြင်နိုင်မည်။

ယပ်တောင်နှင့် ခေတ်လူသား

ယပ်တောင်သည် လူသားအကျိုးပြု ပစ္စည်းဖြစ်သည့်အပြင် ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကံမြင့် ကံသာ ကံကောင်းစေရန် အထောက်အကူပြုပေးနိုင်သော ဝိဇ္ဇာတန်ခိုး ဘိန်းဝပ်နေသည့် ဂန္ထီရုစွမ်းအား ပစ္စည်းလည်းဖြစ်သည်။ အောင်ဓာတ်ဆင်သည့်အခါ ယပ်တောင်ကို အသုံးပြုရပါသည်။

ခရီးသွားသည့်အခါ ယပ်တောင်ကို ဆောင်သွားလျှင် ခရီးသွားပြန် အဆင်ပြေစေနိုင်သည်။ ယပ်တောင်ကို ကောင်းနှင့်တွဲ၍ အိပ်မက်မြင်မက်ရလျှင် မင်းအစိုးရ၏

ခိုးမြှင့်မြှောက်စားခြင်း ခံရမည်။ ရာထူးတက်မည်။ ထီကံကောင်းတတ်သည်။ ကံနိမ့်သူကို ကံမြင့်စေနိုင်ပြီး ကံမြင့်သူကို အလိုဆန္ဒပြီးမြောက်စေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ယပ်တောင် လက်ဆောင်ရလျှင် အပူသောက ကင်းငြိမ်းစေမည်။ အပူအခင်းများမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာရမည်။ အကြီးအကဲများထံမှ အကူအညီ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာရရှိနိုင်မည်။ ဆုံးပြီဟု ထင်ရသော ပစ္စည်းများ ပြန်လည်ရရှိမည်။

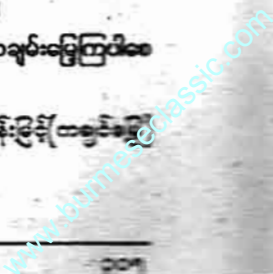
- * ယပ်တောင်ကို တနင်္ဂနွေသားသမီးများက ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းလျှင် အပူသောက ကင်းဝေးစေ၍ လုပ်ငန်း အကြံအစည်များ အောင်မြင်မည်။
- * တနင်္လာသားသမီးများက လှူဒါန်းလျှင် မကြောင့်မကြ မတောင့်တရတ် သာယာအေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရမည်။
- * အင်္ဂါသားသမီးများက လှူဒါန်းလျှင် ခပ်သိမ်းသော အခက်အခဲမှန်သမျှ ဖြေရှင်းကျော်လွှားနိုင်မည်။
- * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများက လှူဒါန်းလျှင် အသိပညာ အတတ်ပညာကြွယ်၍ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းရမည်။
- * ကြာသပတေးသားသမီးက လှူဒါန်းလျှင် အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေ ချောမွေ့စေနိုင်မည်။
- * သောကြာသားသမီးများက လှူဒါန်းလျှင် အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေ ချောမွေ့စေနိုင်မည်။
- * စနေသားသမီးများက လှူဒါန်းလျှင် ဒုက္ခဆင်းရဲ လွတ်ကင်း၍ လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝနိုင်မည်။
- * ရာဟုတ်သမီးများက လှူဒါန်းလျှင် ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်အောင်မြင်မည်။

သူရဿတီ၊ စန္ဒီ၊ လက်ချမ်း၊ ကာလီ၊ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်အပေါင်းတို့အား လှူဒါန်းလျှင် သာယာပြည့်စုံသော ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်မည်။ မကောင်းသော ဆိုးကျိုးကင်းဝေး၍ ကောင်းကျိုးဝေပြာစေနိုင်မည်။ ယပ်တောင်ကို ဖွေနှံပန်း သက်စေနှင့် အညွန့်ကိုတိုင်ဘုရားတွင် ကပ်လှူပူဇော် ဆုတောင်းလျှင် လတ်တလော ကြုံတွေ့နေရသော အကျပ်အတည်း အခက်အခဲများမှ ဖြေရှင်းလွတ်မြောက်နိုင်မည်။ မျှော်မှန်းချက် ပြည့်စုံအောင်မြင်မည်။ ယပ်တောင် (၁၇)လက် ဘုရားလှူ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းလျှင် တောင်းဆုပြည့်၍ အလိုဆန္ဒ ပြီးမြောက်စေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမ်းလို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ

* * *

အောင်ဘုန်းမြင့်ကြီး

ကြက်ဆီတစ်စက် ကလေးတစ်သက်

ကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်)

အသက်အရွယ် ရောထောင်းလာပေပြီ။ နေခြင်းရယ် သေခြင်းရယ်ရှိတဲ့ ဘဝမှာ သေခြင်းက နီးလာပေပြီ။ နေခြင်းနှင့် ဘဝကို ရပ်တည်နေလျှင် လူသားအကျိုးပြုသော အလုပ်ကို လုပ်ချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အများသွားသော လမ်းကို ပြင်၏။ ဖုန်ထနေသောလမ်းကို ရေလောင်းပေး၏။ တတ်နိုင် သမျှ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ အပြုအမူသည် အများကို အကျိုးပြု ကုသိုလ်ရအလုပ်ကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ဖြစ်လာပါသည်။ စာရေးသူတို့မြို့တွင် ဗေဒင်ဟောခန်းဖွင့်၍ ဗေဒင်၊ လက္ခဏာ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့် ဗေဒင်ဟောလာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကျော်လာပြီဖြစ်ပါသည်။ အောင်မြင်မှုလည်း ရပါ၏။

စာရေးသူသည် ဗေဒင်လက္ခဏာအပြင် မြန်မာဆေး နည်းတို့များကို တတ်သမျှ သိသမျှ ဆေးဝါးကို ပေးပါသည်။ အားလည်းကောင်းပါသည်။ လက်ထုပ်လက်စား ဆေးဝါးမကုနိုင် သူများအား ဆေးနည်းကောင်းများကို စာတစ်ရွက်နှင့် တွင်တွင် ထိုင်ပေးနေသူဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူသည် ကလေးငယ်များ ကို ဆေးဝါးကုသပေးရာတွင် အအောင်မြင်ဆုံး ဆေးဝါးတစ်ခု ပေးလိုပါသည်။ ကလေးသည် ကိုယ်ပူခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်ဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းသွားခြင်း၊ အသက်ရှူကွပ် ခြင်း၊ ရင်ကျပ်ခြင်းဖြစ်ပါက လူးပေးရသော ဝမ်းဆေးတစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းလိမ်းဆေးကို လူးပေးခြင်းဖြင့် ၁၅မိနစ်အတွင်း ဖော်ပြပါ ရောဂါသည် သိသိသာသာ ထင်ရှားစွာဖြင့် ပျောက်ပြီ ပျောက်ကင်းသွားပါသည်။ ကလေးငယ်များသည် ခနဲဂါ

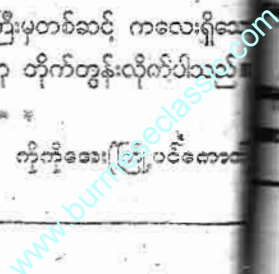
တစ်ခုခံစားရပြီဆိုလျှင် ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးခြင်း၊ ချောမြူ မရခြင်းဖြစ်သောအခါ မိတာနှစ်ပါးသည် ဝမ်းရိမ်စိတ်ကြီး၍ နီးရာ ဆေးခန်းပြန်သွား ကြပါသည်။ ခေတ်မီ ဝေးဝေးကုသတတ် ကြပါသည်။

ယင်းဆေးသည် စာရေးသူမိခင်မှ ဖော်ပြသော ဆေး နည်းဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်နာလိမ်းဆေးကုထုံးဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဆေးနည်းမှာ ကြက်ဆီတစ်စက်၊ ကလေးတစ်သက်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

BURMESE CLASSIC ကြက်အကောင်၏ ဝမ်းတွင်း၌ ရှိသော အဆီပြင်ကို ထုတ်၍ အိုးသန့်သန့်ဖြင့် အပူပေးပါ။ အရည်ပျော်သွားပါမည်။ ထို့နောက် ပုလင်းသန့်သန့်တွင် ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားပါ။ အထက်ဖော်ပြပါ ရောဂါများဖြစ်သောအခါ လက်ဖဝါးထဲတွင် ကြက်ဆီတစ်စက်ထည့်ပါ။ အနီးခံထည့်ပါ။ ပရုင်ဆီဖြူထည့် ပါ။ ယင်းသုံးမျိုးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ကလေး ၏ ရင်ညွန့်၊ ကျောပြင်ကို လိမ်းပေးပါ။ ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။ သင် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ ကလေးအတွက် မည်သည့် အန္တရာယ်မှ မဖြစ်ပါ။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် သုံးဆေး နည်းဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူ ပရိသတ်ကြီးမှတစ်ဆင့် ကလေးရှိဆေး မိခင်တိုင်းကို ပြန်ဝေပေးပါဟု တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

ကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်)

ဂဗ္ဗိရုဆန် : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၄ - နိုဝင်ဘာ

ကံကြမ္မာလောကစာတမ်း

သက်နှင်းဆွေ(ပုဂ္ဂိုလ်)

► တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဤလအတွင်း သင် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့် လုပ်ငန်းများကို စတင်ပြုလုပ်ရတတ်၏။ ခရီးတစ်ခုသွားမည်ဟု ကြံစည်ထားပြီးမှ ဖုက်သွားတတ်၏။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း၊ အကန့်အတင်လုပ်ငန်းလုပ်သူများအဖို့ စိတ်ညစ်ရောအနည်းငယ် တွေ့ကြုံနေရတတ်၏။ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီး (သို့မဟုတ်) ပညာတော်သင်(ပြည်တွင်းသင်တန်း) ခရီးတစ်ခု သွားရောက်သင်ကြား လုပ်ကိုင်ရတတ်၏။ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲရာ ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၏။ ကျန်းမာရေးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ နှလုံးသွေးအားနည်းသော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်နေလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်သူများ သင်၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုရရှိလိမ့်မည်။ ထိုလက်ဆောင်ရပြီး နောက် သင် ဇို-ရိပ်ပူပန်နေသောအလုပ်များ မလွဲမသွေ အောင်မြင်မှု ရရှိလာလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ သင်၏ စိတ်ကို လျှော့၍ အနားယူပါ။ သင့်အတွက် ကံတတာအနည်းငယ် အားရှိနေတတ်ပါသည်။ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုခံရလျှင် ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်အောင်နေပါ။ ငွေသုံးတာ၊ ချေးငှားတာ၊ အာမခံတာ၊ ထားတာသို့တာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဆင်ခြင်ပါ။

- ယတြာ။ ။ မိမိမွေးနေ့တစ်ရက်တွင် သီလရှင်တို့ကို ဆန်နို့ဆီဘူး (၉)လုံး လှူဒါန်းလိုက်ပါလေ။ ထိုအခါ ဘုရားတစ်ဆူဆူသို့သွားပြီး တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ သုံးကြိမ်တိတိလုပ်ပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက် လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။
- ထိကံစမ်းရန်။ ။ ကြံတဲ့ ဂဏန်းကို (ရှေးချယ်မနေဘဲ) ထိုးပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ခွဲမြဲစွာစိပ်၍ ကုသိုလ်ကံဖွင့်ပေး နေစဉ် ပုတီး (၇)ပတ်စိတ်ပါ။ ထူးပါလိမ့်မည်။

► တနင်္လာသားသမီးများ

ဤလတွင် ဘဝအတွက် ကံကြမ္မာရေစီးမှ အခွင့်ကောင်းကြံ နေပါပြီ။ တိုးတက်သော ပြောင်းလဲမှုကြုံမည်။ ဘဝ အတွက် စိမ်းကိန်းအသစ်တွေချပြီး လုပ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အပြိုင်အဆိုင်တွေ၊ ရန်တွေတော့ ရှိသည်။ ရဲရဲလုပ်ပါ။ အခွင့်ထူးတွေ ရမည်။ အလုပ်တိုးတက်မည်။ ငွေဝင်မည်။ ငွေကြေးပေါများစွာ သုံးရမည်။ အခက်အခဲတွေ ပြေပျောက်သွားမည်။ ဆုံဆုံ ထားသောငွေတွေ ဝင်လာမည်။ သူတစ်ပါးကို ငွေမချေးမိဖို့ဘဲ သတိထားပါ။ ငွေအာမခံတာ ရှောင်ပါ။

အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့တော့ အနှောင့်အယှက်ရှိသည်။ ဘေးစကားတွေ ကြုံမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေး၌ ကြားစကားဝင်မည်။ ချစ်သူအပေါ် သစ္စာရှိပါ။ ဤလတွင် ချစ်သူအပေါ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါစေနှင့်။ စိတ်ကောက်မိက ပြတ်စဲသွားပြီး ဘဝတွင် လွမ်း၍မဆုံးဖြစ်သွားတတ်သည်။ သို့အတွက် ချစ်သူအပေါ် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဖြင့် သစ္စာရှိပါ။

ဤလတွင် တိုးတက်ပါမည်။ အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာလုပ်ပါ။ စက်ပစ္စည်းတစ်ခုဝင်မည်။ ထိကံလည်း ပွင့်သည် (၄)ဂဏန်းများများပါသော ထိလက်မှတ်ကို ထိုးပါ။ ဤကာလတွင် ဘာမှပြဿနာမဖြစ်အောင် နေပါ။ ပြဿနာဖြစ်ကြီး မားသွားတတ်၏။ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ။ ဤလတစ်လလုံး အနက်ရောင် လုံးဝ မသုံးမိပါစေနှင့်။

- ယတြာ။ ။ နင်းဆီအနီသုံးပွင့်ဝယ်၍ လမ်းမှာချပြီး နင်းချေပစ်လိုက်ပါ။ ငါ့အဖေ နင်ခံယူလည်း ပြောခဲ့ပါ။ ထိုအခါ ယခုတစ်လလုံး မေတ္တာ ဘာဝနာ များများပွားပါ။ မနက်-ည အိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထ မေတ္တာပို့သော ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

► အင်္ဂါသားသမီးများ

ဤလတွင် ကောင်းတာတွေ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်လုပ် သူတစ်ပါးရဲ့ မကောင်းပြောခြင်း အကြောင်းမဲ့ ခံရတတ်ပါသည်။ အလုပ်အကိုင်မှာလည်း ထိခိုက်တတ်သည်။ ငွေကတော့ ဝင်မည်။ စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် သုံးပါ။ ခရီးတိုလေးတွေ သွားရင် ခရီးသွားလျှင် နှစ်ဆင့်ခရီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုလ သင့်ကံဇာတာ အနည်းငယ် မှေးမှိန်နေသည်။

အိမ်နားတွင်လည်း သူခိုးအခိုးခံရခြင်းသတင်း ကြားရတတ်သည်။ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ရရ အကုန်အ များနေဦးမည့်အချိန်ပါ။

ငယ်ရွယ်သူများ ယခုလ အချစ်ရေးတွင် စိတ်သောက ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ဖက် သဘောထား ကွဲလွဲနေတတ်သည်။

အိမ်တွင် အနေအထားပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်ပေးသင့်သည်။ ဘုရားဖူးထွက်လိုက်ပါ။ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ရရှိပါလိမ့်မည်။ ယခုလသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ များများလုပ်သင့်သည့်လပါ။ ဘာသာရေးဖိလုပ်ပါ။

- ယတြာ။ ။ သပြေပန်း (၇)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီးဘုရား၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစော သွားလှူဒါန်းပါလေ။ ပြီးလျှင် သရဏဂုံသုံးပါးကို ပုတီး (၇)ပတ်စိတ်ပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ရရှိလာပါလိမ့်မည်။

- ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၆၊ ၀၊ ၁) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။ ထိလက်မှတ်တွေကို သေတ္တာထဲ ထည့်ထားပါ။

► ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ရာဟုသားသမီးများ

ယခုလတွင် စိတ်ဒွိဟဖြစ်စေရော ကြုံမည်။ ဆုံးဖြတ်ရခက်တာတွေ ကြုံမည်။ သူတစ်ပါးစကားတွေ နားယောင်မိမည်။ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနှင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အလုပ်အကိုင်ကောင်းမွန်သည်။ ဘုရားကျောင်းကန်၊ အလှူအတန်းတစ်ခုခု သို့ သွားရင်း (သို့မဟုတ်) စိတ်ဆွေနှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ပွင့်မည်။ ရပ်ဝေးအဆက်အသွယ် တွေ့ရမည်။

အလုပ်အကိုင်တိုးတက်သလို၊ ငွေဝင် လမ်းပြောင့်မည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီရင်း ငွေဝင်မည်။ ထိုအတူ သူတစ်ပါးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့သည့်အတွက်လည်း စေတနာအကျိုးပေး ခံစားရမည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အလွန်ရိုသေကျိုးနွံသော ဟန်ပြုပြီး ပြောဆိုကာ ငွေလိမ်မည်သူကို တွေ့မည်။ ရှောင်ပါ။ လာဘ်ရွှင်မည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဝင်မည်။ ရုတ်တရက် ခရီး ထွက်ရမည်။

အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကြားလူအနှောင့်အယှက်ပေါ်မည်။ ကိုယ်က အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပေးရပါ မည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ချစ်သူနှစ်ဦးကြား ဗျာများရမည်။ ယခင်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူဟောင်း၊ အဆက်မဟောင်း နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံမည်။ ကျန်းမာရေးကတော့ ကောင်းပါမည်။ သွားကိုက် သွားနာ၊ ခေါင်းကိုက်တာမျိုးလောက်ပဲ ကြုံမည်။

ယတြာ။ ။ သင့်အိမ်မှ အပျက်အဟောင်းတချို့ကို စွန့်ထုတ်လိုက်ပါ။ ဘုရားပုံတော်၊ စေတီပုံတော်တွေ ရရှိပါလိမ့် မည်။ စနစ်တကျ ပူဇော်ပေးပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ချက်ချင်းသာယာသွားပါလိမ့်မည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အရေးတကြီးဆောင်ရွက်ရန်ရှိသူများ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို စာအုပ်သုံးအုပ်လှူ လိုက်ပါ။

တိကံစမ်းရန်။ ။ မွေးနေ့တွင် (၅)ထိပ်စီး (၅)များများပါသော ထိလက်မှတ်ကို ရှာပြီးထိုးပါ။
အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်။ ။ ပတ္တန်းရွတ်ပါ။ တစ်လလုံး ပတ္တန်း (၂၄)ပစ္စည်း ဥဒ္ဓေသတော်ကြီးကို နံနက်၊ ည တစ်ခေါက်စီ ပွားထုံးခြင်းဖြင့် ကောင်းကျိုးထူးပါအံ့။

► ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဤလအတွင်း စိတ်ညစ်စရာ ပြဿနာတချို့ ဖြေရှင်းပေးရတတ်၏။ မိသားစုတွင် မြေဝယ်ခြင်း၊ နေရာသစ်တစ်ခု ထပ်မံတိုးတက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်၏။ မိမိလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်သော သင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက် သင်ကြားခွင့် ရရှိတတ်၏။

ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှ မိမိအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားစွာဖြင့် ဆက်ဆံလာတတ်၏။ ပညာရေး တွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အကူအညီပေးမည့်သူတစ်ဦးဦး သင့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ မည်သို့ပင် စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ပေါ်နေပါစေ၊ သင်၏ စေတနာတရားက သင့်အား အကူအညီပေးလိမ့်မည်မှာ မှုမလွဲဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အစစသည်းခံ စိတ်ရှည်ပေးရမည့် ကာလပါ။ အတတ်နိုင် ဆုံး သီးသန့်နေသင့်သည်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားစေတီတော်များသို့ မကြာခဏသွားပြီး ဘုရားဖူးကာ ကုသိုလ်ကံဆက်ပြုပေးသင့် သည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ဘာသာရေး ဦးစားပေးပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ တံမြက်စည်း နှစ်ချောင်းလှူဒါန်းလိုက်ပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်၍ လိုအပ်သူ များ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို နေ့စဉ်ပုတီး (၇)ပတ် ပွားထုံးသင့်သည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

➤ သောကြာသားသမီးများ

ဤလအတွင်း သင် ကြံစည်စိတ်ကူးထားသည့်လုပ်ငန်းများကို စတင်ပြုလုပ်ရတတ်၏။ ခရီးတစ်ခုသွားမည်ဟု ကြံစည်ထားပြီးမှ ပျက်သွားတတ်၏။ အလုပ်အတွက် စိတ်ညစ်စရာ အနည်းငယ်ကြုံမည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးတစ်ခုသွားရောက်ရတတ်၏။ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစရာပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်၏။ အမှုအခင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူဖြစ်ပါ။ အမှုမပြီးပြတ်ဘဲ တိုးလိုးတန်းလန်းဖြစ်ပေါ်နေလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်သူများ သင်၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ဦး (သို့မဟုတ်) အချစ်ဆုံးသူဘစ်ဦးထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုရရှိလိမ့်မည်။ ထိုလက်ဆောင်ရပြီးနောက် သင့်တွင် အောင်မြင်မှုတွေ မလွဲမသွေ ရရှိလာစေလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့်အချက်မှာ သင်၏ စိတ်ကို လျှော့၍ အနားယူပါ။ သင့်အတွက် ကံဇာတာအနည်းငယ်ညံ့နေတတ်ပါသည်။ စွပ်စွဲပုတ်ခတ် ပြောဆိုခံရတတ်သည်။ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်အောင် နေပါ။ ငွေသုံးတာ၊ ချေးကားတာ အာမခံတာ၊ ထားတာ သိုတာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဆင်ခြင်ပါ။

ယတြာ။ ။ မိမိမွေးနေ့တစ်ရက်တွင် (သို့မဟုတ်) ဘုရားတစ်ဆူဆူသို့သွားပြီး ဟံမြက်စည်းလှည်းပါ။ သုံးကြိမ်တိုင်လုပ်ပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ ကြုံတဲ့ ဂဏန်းကို (ရွေးချယ်မနေဘဲ) ထိုးပါ။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို စွဲမြဲစွာ စိပ်ပါ။

➤ စနေသားသမီးများ

ကုသိုလ်ကံဖွင့်ပေးပါ။ နေ့စဉ် အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၇)ပတ်စိပ်ပါ။ မုချ ထူးပါလိမ့်မည်။

ဤလအတွင်း မြေဝယ်ခြင်း၊ နေရာသစ်တစ်ခု ထပ်မံတိုးတက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်၏။ မိမိလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်ဆက်နွယ်သော သင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက်သင်ကြားခွင့် ရရှိတတ်၏။

ငယ်ရွယ်သူများ မိမိချစ်သူ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှ မိမိအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားစွာဖြင့် ဆက်ဆံလာတတ်၏။ ပညာရေးတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း အကူအညီပေးမည့်သူတစ်ဦးဦး သင့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်။

သင့်အား အထူးမှာကြားလိုသည့် အချက်မှာ မည်သို့ပင် စိတ်ညစ်စရာများ ဖြစ်ပေါ်နေပါစေ၊ သင်၏ ကံဇာတာသင့်အား အကူအညီပေးလိမ့်မည်မှာ မုချမလွဲဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် အစစသည်ခံ စိတ်ရှည်ပေးရမည် ကာလပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး သီးသန့်နေသင့်သည်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားခေတီတော်များသို့ မကြာခဏသွားပြီး ဘုရားဖူးကာ ကုသိုလ်ကံဆက်ပြုသင့်သည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကုသိုလ်ကံ မှေးမှိန်နေသည်။ ဘာသာရေးဖိလုပ်ပါလော။

ယတြာ။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ဟံမြက်စည်းနှစ်ရောင်း လှူဒါန်းလိုက်ပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်၍ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မည်။ အရဟံဂုဏ်တော်ကို နေ့စဉ်ပုတီး (၇)ပတ် ပွားထိုသင့်သည်။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ
သက်နှင်းဆွေ(ပုပ္ဖိုး)

(ဖုန်း-၀၁၅၅၉ ၁၇၇၀ ၀၉ ၇၃၀၂၅၇၇၁)

